

ရ ဗ ိ ဒ ္မ ာ န ်

ကျော်မဖတ်ခဲ့သော
စာအုပ်များ

BURMESE
CLASSIC

အီတာလျှောက်ရရှိသမာန္ဒား(၁)	၂၅၁
အီတာလျှောက်ရရှိသမာန္ဒား(၂)	၂၆၇
ကျွန်ုပ်မ ဖတ်ခဲ့သော ပြောတ်များ(၁)	၂၇၈
ကျွန်ုပ်မ ဖတ်ခဲ့သော ပြောတ်များ(၂)	၂၈၅
ရုပ်ရှင် ဖြစ်သွားသော ပြောတ်များ	၃၀၇
ပြောတ်တို့၏ အရည်အချင်း	၃၂၃
ကိုယ်:(၅) ကျိုက်(၁) ၏ 'ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရသူများ'	၃၃၉
ကျိုက်ကော်(၄) ၏ ပြောတ်များ	၃၆၅
ပြစ်သစ်ပြောတ်များ	၃၇၉
ယဉ်ကျင်း အီယိုနက်၏ကို	၃၉၃

BURMESE
CLASSIC

မြန်မာဝတ္ထုများ

ကျွန်ုပ်မသည် စာအုပ်များဖြင့် ကြိုးပြင်း လူလားမြောက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ကမလ်ဘဝအဆျဲ့ကတည်းက ကျွန်ုပ်မသည် ထိခိုက်ခဲ့သော်လည်း၊ မတော်တဆုတ်မှုများကို ပြောက်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မသည် အားကစားကို မှန်းတီးသူဖြစ်လာခဲ့သည်။ အများတကာ ကလေးခုံငယ်များ၊ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း၊ ဖန်ခုန်တမ်းကစားနေ့ကြော်နှင့်တွင် ကျွန်ုပ်မက အိမ်ခန်းထဲတွင် ကျောင်းစာများကို၊ ကျိုက်မှတ်ရင်းသော်လည်းကောင်း၊ ပုံပြင်စာအုပ်များ ပတ်စွာရင်းသော်လည်းကောင်း၊ အချိန်ကျွန်ုပ်ခဲ့သည်။ အကစား မမက်သော ကျွန်ုပ်မအတွက် စာအုပ်များသည်သာ တန်ဖိုးထားရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ မေမဓသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အစ်မသည် လည်းကောင်း စာအုပ်ဖတ်ရန် စုစုံစောင်းရန် ဝါသနာကြီးကြေသည်။ သို့သော် မေမဓတို့စုစုံစောင်းရာ စာအုပ်များမှာ အများအားဖြင့် ဝတ္ထုစာအုပ်များသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် စာအိစာကိုး စာအုပ်များ၊ ပုံပြင်စာအုပ်များလည်း ပါဝင်သည်။ ကျွန်ုပ်မတတိယတန်းအဆုံးတို့ ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်ခုရှုံး အဆုံးတို့အောင် ဖတ်မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ မေမဓတို့ပတ်သော ဝတ္ထုစာအုပ်တွေက ရုတ်လေးလုပ်သည်လေး။ ထိုပြင်း ပုံပြင်များလို့ တစ်ပုံးပြီး တစ်ပုံးခုံးကျင်းများ ကျွန်ုပ်သည် မဟုတ်ဘဲ ဝတ္ထုအစမှ အဆုံးထိုးတို့ အတ်လှမ်း တစ်

မျိုးကည်း အတ်ကောင်တွေ မပြောင်းလဲဘဲ ရှုတ်လျားစွာ ရေးဖွံ့ထားသော ဝါယာအုပ်များကို ကျွန်မ သိပ်စိတ်ဝင်စား၍ မရရှိပါ။

စတုတွေတန်း၏ တစ်ခုယာ ကျောင်းပိတ်ရက်ရည် နှင့်တစ်တွေ့ မေမေက ကျွန်မကို ဝါယာအုပ်တစ်အုပ်ပေး၍ ဖတ်ပေါ်သည်။ ကျွန်မ တို့ မောင်နှစ်များ စကားပြောလျှင် ယဉ်ကျေးသီမံမွှေ့ဆား၏ ထိစာအုပ် ကို ဖတ်သင့်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ စာအုပ်မှာ ရှုတ်၏ 'မာလာ' ဝါယာ၏ ဖြစ်၏။ အလွန်ထူထုသောစာအုပ်ကြီးကို မကြာခဏ လုန်လျော်ညွှေ့မှုးသော လည်း အဆုံးထိ ဖတ်ရန် ဖိတ်မဝင်စားလှပပါ။ သို့မော် မေမေက ဖတ်စေ ချင်သည် မဟုတ်လား။ ကျွန်မကြီးစား၍ ဖတ်ပါသည်။

ပထမဆုံး အခန်းမှာပင် ကျွန်မ စိတ်
တိုင်းမကျေစရာတစ်ခု တွေ့လာသည်။

ဝါယာအုပ်မှာ နိုင်ငံတစ်ခု၏ ထောင်တစ်ခုအတွင်း ပြင်ကျင်း ပြစ်သည်။ သူပုန်ကိုနှစ်နှင့် နောက်လိုက် အပေါင်းပါများကို အချုပ်ခန်းထဲတွင် သံခြေကျင်းတရွေ့ဆွင်ဖြင့် ဖတ်ချုပ်သည်။ သူပုန်ဆိုသော စကားလုံးနှင့် ကျွန်မ မစိမ်းပါ။ မေမေမကြာခဏ ပြောပြောပြသော ဒုတိယကမ္မာစ် အထွေအကြံများ အရာသာ၏လည်းကောင်း၊ စိုလ်မင်းရောင်နှင့် စာရာစံတို့၏ အဖြစ်အပျက်များ အရာသာ၏လည်းကောင်း သိနေပြီးသား ပြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဝါယာတွင် သိဟာရာတာရှင်ကြီးမှာ မြှုပ်မလှလို့ ပြန်မလှလို့ ပြုသည်။ ထိုအား စိုလ်နှစ်ကိုလိုသော သူမှာ သိဟာပြည့်စုစု မဟုတ်ပါလျှင် ခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံရမလား၊ ကြိုးပေး၍ အသတ်ခံရမလား မသိ။

ထိုဝါယာဖတ်ပြီးသည်အခါး ဝါယာက ပေးသော ရသာကို ကျွန်မခံစားတတ်ခဲ့ပြီး ပြစ်သည်။ ဝါယာက ပေးသော ရသာမှာ ပုံပြင်က ပေးသော ရသာထက် တန်င့်တရိုးနိုင်လှသည်။ အကျိုးချုပ်မဟုတ်ဘဲ အကျယ်ကို ဖြင့်ပြထားသဖြင့် အတ်ကောင်တိုင်း၏ စရိတ်ကို ပါပြင်အောင် ဖော်ညွှေ့နှင့် အခွင့်အရေး ရသာည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို ကောင်းအသုံးချုပ်တော်စုံမှာ နှုတ်လျှော်ကြီးပေးသတ်မည်ဟု အမိန့်

ထုတ်ပြန်သည်ကို ဖတ်ရပြန်စား မေမေဝါယာ၏ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ မေမေကို ကျွန်မ ဖော်ညွှေ့မိပါသည်။

"မေမေ... စိုလ်နှစ်က အတ်လိုက်လား"

"ဟုတ်တယ်လေး၊ သူ အတ်လိုက်ပဲ"

"ဟင်... မေမေဝါယာကြီးကလဲ၊ သူပုန်က အတ်လိုက်ဖြစ်နေရတယ်လို့၊ ဒါဆိုဘယ်ကောင်းတော့မလဲ"

ကျွန်မ ဆင်ခြေတက်တော့ မေမေက ရယ်လေသည်။

"သူက လူကောင်း သမီးရဲ့၊ ဖြောင့်မှန်တယ်၊ ရှိုးသားတယ်၊ ညာတာတယ်။ ဆက်ဖတ်ကြည့်ပါ သမီးရယ်၊ တဖြည့်းဖြည့်း သမီးနားလည်သွားရဲ့ပါ"

မေမေ ပြောသည့်အတိုင်း ဆက်ဖတ်ကြည့်သောအခါး အလွန် စိတ်ဝင်စားဖြယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များကို တွေ့လာရသည်။ စိုလ်နှစ်သည် အလွန်တော်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်နေသည်။ ကိုယ်လိုသံသိဖြစ်သည်။ ဘုရားတရားကြေည့်သိသည်။ သို့လေးလည်း ကောင်းသည်။ အုပ်ပြုယ်ရာအကောင်းဆုံးအချက်များ သူသည် ပိုမိုအသက်ကိုစွဲနှင့် လွတ်ချုပ်ပင် ကတိတည်ကြည့်သွာ်ဖြစ်သည်။ အတ်သမီးခန်းမှာ အလွန်ရှင်နှင့် ကြောက်ပြုယ် ကောင်းပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဝါယာတွင်ရင်းမှုကို ပြန်လည်ပင် ကျခဲ့မိသည်။ နောက်ဆုံးမှာ သိဟာရာတာ ဘုရင်ကြီးကလည်း သူတော်ကောင်းပြစ်ရာ ပေးထောက်နိုင်ပါသော အဖြစ်အပျက်များ လက်ထပ်ထိုင်ပါသည်။ (စိုလ်နှစ် လုပ်ပုဂ္ဂိုလ်တော့ ထိုဘုရင်ကြီးသာ သော် ပြည့်စုစု မဟုတ်ပါလျှင် ခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံရမလား၊ ကြိုးပေး၍ အသတ်ခံရမလား မသိ။)

ထိုဝါယာဖတ်ပြီးသည်အခါး ဝါယာက ပေးသော ရသာကို ကျွန်မခံစားတတ်ခဲ့ပြီး ပြစ်သည်။ ဝါယာက ပေးသော ရသာမှာ ပုံပြင်က ပေးသော ရသာထက် တန်င့်တရိုးနိုင်လှသည်။ အကျိုးချုပ်မဟုတ်ဘဲ အကျယ်ကို ဖြင့်ပြထားသဖြင့် အတ်ကောင်တိုင်း၏ စရိတ်ကို ပါပြင်အောင် ဖော်ညွှေ့နှင့် အခွင့်အရေး ရသာည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို ကောင်းအသုံးချုပ်တော်စုံမှာ နှုတ်လျှော်ကြီးပေးသတ်မည်ဟု အမိန့်

နေဂက်ပိုင်းတွင် အမိမ့်ရှိသူမျှစာအုပ်များသာမကထောက်ဘဲ ဦးကြီး
ဝမ်းကျော် အမိမ့်မရှုပေါင်းများ၊ ဝတ္ထုများကိုပါ ဖတ်မိလေသည်။ ကျော်မဖတ်
ဖူးခဲ့သော စာအုပ်များကို စာရင်းပြုလုပ်မထားမိသဖြင့် မည်မျှ များပြား
ကြောင်း မသိနိုင်သော်လည်း အလွန်များပြားလှပြောင်းတော့သေချာ၏။ အသက်ကြိုး
မှ ခင်မင်ရသော (အစိုက်တစ်ယောက်သုဖွယ် ရင်းနှီးလှသော)
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ဘဝမှာ သုဖတ်သုမျှစာအုပ်များကို စာ
ရင်းပြုထားတာ တွေ့ရသည်။ ဘယ်လောက် အားကျော်ကောင်းသော
အကျင့်စရိတ်လဲနော်။

ဝမ်းကျော်အစိုက် အစိမ်းမှာ ကျော်မတို့အိမ်ထက်ပင် စာအုပ်
များ စုလောင်လှသည်။ ကျော်မမှာ စနေ၊ တန်ခိုးနှင့် ကျောင်းပိတ်ရရှိ နေ့
ခင်းများတွင် သုတို့အိမ်စာအုပ်များကို သူ့ဖတ်ရှုံးမအေးလပ်နိုင်အောင်
ရှိထော်သည်။ ရွမဝမရှုပေါင်း၊ သွေးသောက်မရှုပေါင်း အထပ်လိုက် အပုံလိုက်။
တွေ့ဆုံးရှိလိုက်နိုင်၏ ဝတ္ထုများ၊ ခင်နှင့်ယုံကြည်း၏ ဝတ္ထုများ၊ ရှားနှင့်
မမလေး၏ ဝတ္ထုများ၊ ခင်ဆွေား၏ ဝတ္ထုများ၊ ဇော်လိုင်းတော့ ညာစာစား
ချိန်အထိ အိမ်မပြန်ဘဲ စာဖတ်နေသဖြင့် ဦးကြီးအိမ်ကပင် ကျော်မကိုညာစာ
ကျော်ရလုပ်ရပါသည်။ အိမ်ဝေးလှသည်လည်း မဟုတ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ပြစ်ရှုံးလမ်းသာမြေးပါသည်။ သို့သော် ထော့နယ်အိမ်များပြစ်ရှုံးခြင်း
များကျယ်ဝန်းလှသောကြောင်း၏ မြတ်နှီးတမ်းတသည်။

ဝတ္ထုအပြင်စာဖတ်လျှင် အတန်းစာ ဇာ်ကျော်တတ်သည်ဟုတော်ချို့
လှကြီးသုများ လက်ခံထားကြပြီး သုတို့သားသမီးများကို အပြင်စာဖတ်
ခွင့်မပေးကြပါ။ ကျော်မကတော့ ဤအချက်အတွက် မိဘများကို အထူး
ကျော်မှုံးတင်လုပ်ပါသည်။ ကျော်မမိဘများသည် ပညာတတ်များမဟုတ်သော်
လည်း သားသမီးများ၏ အရောင်အချင်းကို မှန်ကန်စွာ အကဲဖြတ်တတ်သူ
များပြစ်ကြသည်။ ကျော်မလေးငါးတန်းအချက်ကတည်းက ကျော်မကို သု
တို့အကဲဖြတ်ခဲ့ကြသည်မှာ ဒြေကောင်းပြီး ပို့စိုက်ရှိသည်။ ဘဝတွင် အောင်
မြင် ထူးချွန်လိမ့်မည်စွာ။ အပြင်စာဖတ်သော ကျော်မသည်အတန်းထဲတွင်
ပူးမတန်းအထိ ထိပ်ဆုံးသုံးယောက်တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့

၏။ ပထမရလိုက်၊ ဒုတိယရလိုက်၊ တတိယရလိုက်။ အများအားဖြင့်တော့
ပထမရသည်က များပါသည်။

ဆင့်မတန်းမှစ၍ ဇာ်ကျော်းမှုတော့ အတန်းခွဲတစ်ခုထဲမှာ ပထမ
ရုံးဖြင့် အားမရတော့ဘဲ အတန်းခွဲအားလုံး၏ ပထမမများထဲမှာ ပထမဖြစ်
အောင် ယျော်ပြုခြင်းထဲတွေများလာခဲ့ပါသည်။ တွေ့ဆုံးရှိလိုက်နှင့်၏ အတ်
လိုက်များက အလွန်စာကြိုးစား၍ တော်ကြသည် မဟုတ်လား။

တွေ့ဆုံးရှိလိုက်နှင့်၏ အတ်လိုက်များက အားကျော်ကောင်းသည်။
စုံပျော်ကျော်တရားနှင့်ပြည့်စုသည်။ သို့ဟုရှိသည်။ မြို့စားများ
ပြည့်စုသည်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့သည်ဖြစ်စေ သုတို့အားလုံး စာကြိုးစား၍ ရှိ
သား ဖြောင့်မတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ့အတ်လိုက်များထဲတွင် ကျော်မသောအကျော်များမှာ
ပေါ်ရတဲ့သောပြုပြစ်သည်။ ဒေါက်တာနှင့် ငွေက လူမှုဆက်ဆံ
ရွှေ့ ဥက္ကလာပြေပြုပြစ်သည်။ စွဲစိတ်ကျေသရာတွင် စာစပ်သေချာသည်။ သူ့
အချုပ်ဦးနှင့် နှင့်ယုံကြည်အပေါ်တွင် အလွန်သွားကြိုး၍ မြတ်နှီးတမ်းတသည်။
နှင့်ယုံကြည်အပေါ်တွင် များလောက်ခံထားသော စာမျက်နှာများအားလုံး
ပေါ်ရတဲ့သောအချက်အတွက် အလွန်နှုန်းတွေ့သိမှုများသည်။ ကျော်မသတိ
ပေးသော အချက်အတွက် အလွန်နှုန်းတွေ့သိမှုများပါ။ အချက်အတွက် အလွန်နှုန်း
ပေါ်ရတဲ့သောအချက်အတွက် အလွန်နှုန်းတွေ့သိမှုများပါ။ မြတ်နှီးတမ်း
တော်အုပ်ခင်တန်းလေးထဲမှာ နှစ်ယောက် ကျော်ကြရာ နှုန်းငွေက

နှန်ငယ်ကို နမ်းပါသည်။ သို့သော ဆရာက နမ်းသည်ဟု တိုက်ရိုက်မရေးဘုန်းကလေးများ မွေးသလိုပင် “မွေးသည်”ဟု ရေးခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အချစ်သည် အဂုန်သိမ်မွေ့စွာ ရင်ခန်စရာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါက်တာနှင်းမောင် (“ချစ်သော ဤကဗ္ဗာ”) ကတော့ လူတော့ထဲ သိပ်မတိုးသော၊ သီးသန့်နေတတ်သော သူတောသန ဆရာဝန် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရှုက်တတ်သည်။ သိမ်မွေ့၊ သည်။ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ရောက်နေလျှင် ထိမင်းစားဖိုပင် မေ့တတ်သူဖြစ်သည်။ သူတော်၏ ပြတ်တောက်သွားသော တစ်သွားများ၊ အပိုင်းအစများမှ နောက်တစ်ဖန် တစ်သွားများ၊ ပြန်လည်များများ ရင်သနလာအောင် တိတွင် စိုကြီးစားနေသည်။ သူတောသနဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဟိုးကလေးဘဝ အရွယ်က ဖတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်ဖြစ်၍ တို့အပူအဆဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် ထို အချိန်က ပေနေ့ခုံးဖြတ်ခဲ့သေးလား ကျွန်းမ မမတ်မိပါ။ ကျွန်းမ အမှတ်မိခုံးနှင့် ကျွန်းမရင်နင့် ကြောက်ရေ့ခုံးအခန်းနှစ်ခန်း ရှိသည်။ တစ်ခုက ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ အစ်မ မမသန့် (ဒေါက်တာမလေးသန်ဟု ထင်သည်) က နှင့် မောင်ကို မွေးပဒ် အတ်တော်လာ ဇာတ်ကွက်တစ်ခု ပြောပြခန်း ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခန်းမှာ ဒေါက်တာနှင်းမောင် သေနတ်၏အောင်ဖြင့် သေဆုံးခါနီး အခန်းဖြစ်ပါသည်။

ဇာတ်တော်ထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အကျဉ်းကျ၍ အသတ်ခံရ တော့မည့် လူသုံးယောက်အတွက် အသနားခဲ့ရာတွင် သူမအား ထို သုံးသောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကိုသာ ရွှေးချယ်ခွင့် လေးခဲ့သည်။ ထိုသုံးသောက်မှာ သူမ၏ ယောက်၍ သားနှင့် သူမ၏ မောင်ဖြစ်သည်။ အသက် သုံးခုအနက် အသက်တစ်ခုသာ ချမ်းသာရာ ရမည်ဖြစ်ရာ ထိုအမျိုးသမီးက သုံးသောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကိုသာ ရွှေးချယ်ရယူနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ရင်နစ်သည်းချာ သားကိုလည်း မရွေးခဲ့ပွဲန်းလင်

BURMESE
CLASSIC

ရွှေးချယ်လိုက်လေသည်

လိုလည်း မရွေးဘဲ မောင်ဖြစ်သူကိုသာ ရွှေးချယ်လိုက်လေသည်။ မမသန့်ဘုံး မောင်ဖြစ်သူ ဒေါက်တာနှင်းမောင်အား ထိုပုံပြင်ကို သိမ်မွေ့စွာ ပြောပြုခြင်းဖြင့် သူမ၏မောင်ကို နစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တုပါသည်။

“ယောက်၍ ဆိုတာ အရွယ်ကောင်းတဲ့ မိန့်းမတစ်ယောက်အတွက် အေးရရှိင်တယ်။ သားဆိုတာလဲ အေးရရှိင်သေးတယ်။ ကျွန်းမမှာ မိဘ သွားဆုံးပြီဖြစ်လို့ မောင်ဆိုတော့မပေါ်တော့ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်းမ ဟာ မောင်ကို ရွှေးချယ်ပါတယ်”

ဤစကားသည် ဒေါက်တာနှင်းမောင်၏ ရင်ထဲသို့ ထိနိုက်စွာ ဝင်ဆာက်သွားသလို ကျွန်းမ၏ ရင်ထဲသို့လည်း ထိနိုက်စွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆုံးရွှေ့မှတွေ များပြီး ရွှေးချယ်ရန် လိုအပ်လာသောအခါ အေးဆုံး၍ ရရှိင်သော ဆုံးရွှေ့မှုကို လက်ခံပြီး အေးထိုးမရသော ဆုံးရွှေ့မှုကို ဘုရားဖို့ထိုးထားကြောက်ရန် ကျွန်းမကို ဤစာအုပ်က သင်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဘဝ လွှားလွှားလွှားလွှား အရာများစွာကို ဆုံးရွှေ့မှုကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထို့အထဲမှ ဘာကိုရွှေးချယ်မလဲ။ ထို အချက်သည် လူဘဝတွေ့ အလွန်အရေး ကြိုးသောအချက် ဖြစ်ပါသည်။ လွှားလွှားလွှားလွှား အရေးကြိုးသောအချက် ဖြစ်ပါသည်။ အရေးကြိုးကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်တတ်စွာ သိတတ်ဖို့ လိုသည်ဟု ကျွန်းမ ထင်ပါသည်။

စာအုပ်များသည် ကျွန်းမကို ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်ဆက်စပ်မှုပေးခဲ့ ငါသာမကာဘဲ ခွန်အားများစွာကိုလည်း ပေးခဲ့သေး၏။ ဂျာန်ပါးကော်မမ အေး၏ “သူမ”ဝတ္ထုကို ကျွန်းမ ခုနစ်တန်းအရွယ်တွင် ဖြတ်ပေါ့ပါသည်။ ထို ထွေ့ထဲမှု အတ်ကောင်အမျိုးသမီးသမီး သက်သက်ကို ကျွန်းမအားရရှိကျော်ခဲ့သည်။ မိန့်းမဆိုတာ ဒိုလိုမျိုးဖြစ်ရမယ်ဟူသော မာန်ကလေးတစ်ခု ယခင် ကထက် သိသော့စွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ မိန့်းမတွေဟာ ယောက်၍ တွေ့သောက် ညုတ္ထမ်းမရှိဘူးဟုဟာ ဆိုရိုးစကားတစ်ခုကိုလည်း ကျွန်းမ လက်ဆောင်ပါ။ လက်ခံဆိုင်ရုံမှုများမကာဘဲ မိန့်းမတွေတာ ယောက်၍ တွေ့သောက် မသာရင်တောင် အသိညာတ်အရာ၊ အားမာန်အရာမှာ မနိမ့်ကျော်ဘူး...ဟု အကြိုတ်၍ တစ်ယောက်တည်းကောက်ချက်ချခဲ့ပူးသည်။ ဖြစ်

ချင်တာတစ်ခုကို ဖြစ်အောင်လုပ်ရန် ကျွန်မ အားတင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ သည် ဝတ္ထုများစွာ၏ ရသစွမ်းအားကို ချိုးကျျှေးလေးစားစွာ ဖတ်ခဲ့သော်လည်း ပျော်ညီလျော်စေသော ဒီန်းများကိုတော့ သနားကြင်နာရုံသာဖြစ်၍ မနှစ်သက်ခဲ့ပါ။

ရှာနယ်ကျော်မမလေး၏ “မှန်းရှုံးမဟု” ဝတ္ထုကို ကျွန်မအလျှို့သော ကျပါသည်။ ဆရာမကြီး၏ လူစရိတ်အဖွဲ့များကိုလည်း ကျွန်မလေးစားစွာ ချိုးကျျှေးပါသည်။ ဘတ်သိမ်းခေါ်တွင် ဖြစ်မှုဖြစ်ရလေဟု မျက်လည်းရိုင်းရုပောက်အောင် ရင်နှင့်ကြော်ရှုပါသည်။ သို့သော ကျွန်မ “၈” ရှိ မချုပ်ပါ။ အားလည်းမရပါ။ ကျွန်မသာ ဝဆိုလျင်ဟု ထွေးကြည့်ပါသော အခါ ရောလောက် သည်းသည်းခံနိုင်မည်လည်း မဟုတ်ကြောင်း သေချာ သွားပါသည်။ ထိုစွဲက ကျွန်မအသက်မှာ ၁၃ နှစ်သာ ရှိသေး၏။ ဒါမီ ထောင် တစ်ခုတွင် စရိတ်မတူသော အိမ်ထောင်ဖက်များ စိတ်ဆင်းရရှိနိုင် သည်ဟု သိယားသော်လည်း ခင်ပွန်းအပေါ် သည်မှုသတ်မှတ်ပါမလေးဟု ကျွန်မမချုပ်မရ အော်ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်မသာ ဆိုလျင်... ဤကဲ့သို့ တွေ့ ဆိုက်မိသည့်အခါ ခင်ပွန်းအပေါ်တွင် အစေအရာရာ နှစ်အားကိုပြီး ခင်ပွန်း လုပ်စာ ထိုင်စားထားရေနေ စေရာသွား နောက်ကို ဘဝကို ကျွန်မ ပလိုချင်ကြောင်း သိလောပါသည်။ လောကမှာ ဘယ်ဘူးကို အသမိုးဘဲ ဒီမီကိုယ်ကိုသာ အေးကိုးနှင့်ရန် ကျွန်မကြီးစားမှ ဖြစ်မည် စုံ ဆုံးပြတ်ခဲ့ပါသည်။

အခုံသမီးသွားရှုံးကောင်းများကို အားကျေတတ်သော ကျွန်မသည် “ရင်နှင့်အောင် ဆွဲ” ဝတ္ထုတော့ မော်ကိုတော့ အုပြည်တွေး လေးစားခုံးသာ ပြီး၌ “အော်”လို့ ဖြစ်အောင် ကြီးစားရန် စိတ်မပေါ်ခဲ့ပါပါ။ ကျွန်မသည် အုံမီး နှင့်အောင်းကျောက်ဖီ ဒီန်းမတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မှု အုပ်စုံတော်တွေး ခုံးသာကြော်ခုံးတွင် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတွင် အောင်း ခုံးသာကြော်သိသွားရှာ ဒီန်းကလေးအားလုံးအတွက်လည်း ‘ခံ’ ဖြစ်သည်။ သာမေးသာရေးအုပ်စုံတော်လည်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးသား စာတော် (မှာသည် မှတ်စီးပါ။ ထို့ကြောင့်ဟု ထင်သည်) ကတော့ Medioisce ပေါ်ထင်သည်။ အောင်းအိုးအိုး ဒီန်းကြော် ဒီးစိုးအောင်းမှာ အလွန်သန့်ရှင်းသည်။

ငါးပါဒီးသားအိုးတို့မှာ အမြဲဖုန်သတ် တိုက်ဆွဲတေားသဖြင့် ပြောင်လက် နေလေသည်။ ဘုရားသောက်တော်ရောဂါး၊ သီမံးပန်းတို့ကို အမြဲကပ်လျှေ သည်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှ ငါးပါဒီးသားအိုးတို့မှာ ဖုန်တက်နေသည်။ ကျွန်မမှာ ဝတ္ထုတော်လို့ အားကျေကာ ဒီးစိုးအောင်းကို သန့်ရှင်းလိုက်သေး၏။ နောက်တော့ ကျွန်မ တာဝန်ပျောက်ကွက်ပြန်သည်။ ကျွန်မမနှင့် အော် ဘယ် တော့မှု တူမှုမဟုတ်။ ကျွန်မက မော်လောက်လည်း အရှက်အကြောက် ကြီးလှသူ မဟုတ်။ မော်သိက ရလိုက်သော အကျင့်စရိတ်ခုံးတော့ ယနေ့အထိ ခွဲခြား ကျွန်မသို့မှာ ကျွန်မရှုံးသေး၏။ ထိုအကျင့်မှာ ဘတ်စ် ကားဖြင့် သွားသည်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ ဒီးရထားဖြင့် သွားသည်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ အေးမြင်ကွင်းတွင် ဘုရားစေတိကို မြင်တွေ့ပါက ကြည့်ညီစိတ်ပေါ်လာ လျင် လက်အပ်ရီ ကန်တော့မီသော အကျင့်ဖြစ်လေသည်။

BURMESE CLASSIC

ခင်နှင့်ယုံ၏ စာအုပ်များကိုတော့ ကျွန်မ အစွင်လိုက် ဖတ်ရတာ မဟုတ်။ ရှေ့နောက် ပြောင်းပြန်တွေ့ဖြစ်နေသည်။ “အောင်မြင်သောအေး” ကို အရင်ဖတ်ပြီးမှ “မွေး” ကို ဖတ်ရသည်။ Introvert type, extrovert type ဟု ခွဲခြားမသိခဲ့သော်လည်း မွေး၏ ဝတ္ထုအတွက်အိမ် တည်ဆောက်ပဲ ကို ထိုအချို့မှာကတည်းက ကျွန်မအတုယူခဲ့မိပဲပါသည်။ အတွက် ကို ကျွန်မက Introvert type ဟု ဖြင်းသည်။ ဖောက်ဒီကိုတော့ extrovert type ဟု မြင်းသည်။ မွေးကတော့ ချုပ်စင်ဖွယ်ရာ၊ သနားကြင်နာဖွယ်ရာ မြင်တွေ့ရပါသည်။ “ကုသိလ်ကြေား မမိုပါခဲ့” ဝတ္ထုကိုတော့ မွေးဝတ္ထု၏ အဆက်အဖြစ် ဖတ်သည်မဟုတ်ဘဲ ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ကို သဘောကျွော်နှင့် ဦးဖတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးမှ မွေးအဆက်မှုန်း သိလေသည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၍ အတွက်ကို ကျွန်မအစွဲကြီး ခွဲခြားသည်။ ရတုပိုဒ်အံ့အခိုက်တွင် ခြုံသော “မြင်လျင်ပင်ကို၊ ပြီးပါလိုလည်း ကုသိလ်ကြေား မမိုပါခဲ့” ဟု သော စာကြောင်းကို အလွတ်ရာသည်အထိ ထိုဝတ္ထုကို ခွဲလမ်းခဲ့ပါသည်။

ထိုအချို့မှာ ကျွန်မ စာရေးသရာ ဖြစ်ချင်စီးတွေ့ တဖြည့်ဖြည့် အင်အားကောင်းလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ဝတ္ထုတွေ့ဖတ်ပြီး ငါသုခိုဝတ္ထု ရေးရရင် အောင်သိမ်းကို ဒီလိုမသိမ်းဘူး၊ ဟိုလိုသိမ်းမယ်ဟူသော ကနာလေး၊

တွေးမျိုးဖြင့် စိတ်ကုံးထဲမှာ ဝဲလျှေား ရေးခဲ့သည်။ ယုဝတီကြည်ဝင်၏ ယောက်ဗျား အတ်လိုက်များ မီန်းမံပိုးပုံကို သဘောကျု၏။ သူတို့ စကား ပြောတာ သွက်လက်ပြီး ချစ်စရာကောင်းအောင် ရှိုးသားကြလေသည်။ ငါ ဝဲလျှေားရင် ငါအတ်လိုက်တွေကို အဲလို ပိုးခိုင်းမယ်၊ ဒါဆိုရင် အမျိုးသမီးက ချစ်သွားမှာအမှန်ပဲဟု စိတ်ကုံးသွေးလောင်းတွေ အမျှားကြိုး စဉ်းစားလေးခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ တွေးသော အတွေးအဖြစ် “ဟာ... မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျို့” ဟု တွေးနည်းမျိုး။ “ကောင်းကွား၊ ကျော်ကတော့ စိတ်ကုံးတွေ ယဉ်လို့ဖို့” ဟူသော အတွေးကေားမျိုး။ “ကျောင်းအမောင်” ဟူသောမှချင့်မရှုအတွေးနှစ်ဗျားမျိုးကို ကျွန်ုင်ရာ ယောက်ဗျား အတ်လိုက်ကို ဖွဲ့စားအဲနိုင်မည်။ ပေါ်သွက်သွက် ချွောင်းအတွေး မရှုအတွေးနှစ်ဗျားမျိုးဟု ထင်ပါသည်။ အစ်မကြိုးတစ်ယောက်၏ တာဝန်ကျော်၊ သိတတ်မှု၊ ညားတာမှုများကို ယုဝတီကြည်ဝင်၏ “တစ်ပွင့်ရွှေကြာ” ဝဲလျှော်စွာတွင် တွေးရသည်။ ကျွန်ုင်မသည် အစ်မကြိုးတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း တတိယမြောက် သမီးပြစ်ပြီး ကျွန်ုင်မအောက်တွင် ညီမလေး နှစ်ယောက် ရှိသဖြင့် အစ်မကြိုးတစ်ယောက်သဖွယ် စံစားခဲ့ရပါသည်။ အနှစ်မာခံစိတ်၊ ကိုယ်ကျိုးစွန်းစိတ်များကို အားကျေားတုယူခဲ့ပြီး ဝဲလျှော်စွာ ယောင်ငယ်များက စေတနာကို စောင်ကားတာ ဖတ်ပြန်တော့ ရင်နာ ကြော်တွဲခဲ့ပြုသည်။ ယုဝတီကြည်ဝင်၏ “ခရီးကြီးလေးခင်ခင်” အော်ရှေ့ရှေ့ အော်ရှေ့ရှေ့ သားအား နာမည်မှာ ကျောင်းမီတွေဟု မှတ်မိန့်နေသည်။ နာမည်မှာ ကျွန်ုင်မအတွက် ဆန်းပြားသောကြောင့် မှတ်မိန့်ခြင်းပြစ်ပါလိမ့်မည်။ သားကတော့ စံပြုအတ်ကောင် ဖြစ်၏။ အလေ၏ အမှားကို သား၏ အမှား ဖြစ်အောင် တာဝန် နဲ့ချွဲလိုက်၏။ အဖေ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ညျစ်နှစ်းမှုကို သု၏ ညျစ်နှစ်းမှုအဖြစ် သာဝန်ယူလိုက်၏။ ချစ်စရာကောင်းပြီး အလျှင်လေးစားရှင်ယူလိုက်၏။ သားဖြစ်သည်။ မိဘချုပ်ခြင်း ဖေတွောကို ဖွဲ့သော ဝဲလျှေားကိုသာ နှင့်နှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော ကျွန်ုင်မအတွက် ဤဝဲလျှော်သည် ထူးခြားပြီး စွဲမက်စွဲအတ်လမ်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုအပြင် ဆရာသိန်းသန်းတွေနှင့်၏ အလွန် အောက်လောင်းကြပ်ပြုပဲသည်။ ထိုအပြင်ရှားလေးရဲ့အချုပ်း။ ဒါ ကျွန်ုင်မ သုံးလေးကြောင်းလောက် ပြန်ဖတ်သည်။ “လမင်းပေါ်လောင်းကြောင့် သိလေးရဲ့ရပြန်သည်”

မြင့်မားသည်။ အားကိုးဖွယ်ရာ သဘောထားမြင့်မြတ်သည်။ သူတို့နှင့် ယူဦးကြည်လိုက်တိုင်း ကျွန်ုင်မတွေ့သော ယောက်ဗျားက နိမ့်ကျေနေခဲ့သည်။ ကျွန်ုင်မသတ်မှတ်စက် ဖြင့်ပြီး သူတို့က နိမ့်သော အခါ ကျွန်ုင်မအတွက် သူတို့သည် အရေးဖိုက်စရာ ယောက်ဗျားများ မဟုတ်တော့သာ သာမန်လွှာတွေထဲမှာ ရောသွားတော့သည်။ သည်အတွက်လည်း ကျွန်ုင်မလုံးဝစ်တို့မကောင်းမဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်ခင်ဆွေဦးနှင့် ကျွန်ုင်မ စံတွေ ဖြစ်သည့်အခါမှာတော့ “ဒီလောက် နှစ်ရှည်လများ ကျွန်ုင်မအပျို့ကြီး ပြစ်နေခဲ့တာ မေးခွဲ့ကြောင့် သိလေး” ဟု ရယ်စရာဖွဲ့၍ လေးစားချီးကျူးခဲ့ပါသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲပြုအပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်မှာတော့ ကျွန်ုင်မ အတွက် စာအုပ်များကို အားရပါးရအတိုးချဖတ်ခဲ့ရသော ကြည်နဲ့ဖွယ်ရာ အတွေ့အကြံကို ရရှိခဲ့တော့သည်။

သိန်းသန်းတွေနှင့်၏ အချုပ်ဝဲလျှေားမှာ အလွန်ချုပ်စရာကောင်းသော ကေားလုံးများဖြင့် လွှာပွဲ့ရေးထားသည်။ “ဘယ်ပန်းချိုးရေးလို့မှုမန္တိ” ကို ပထမဆုံး ဖတ်ရသည်။ ထိုဝဲလျှေားအဖေကို မှန်းလျက် သားကို ကျွန်ုင်မ ခွဲ့ခဲ့သည်။ သို့သော သား၏ နာမည်ကို ကျွန်ုင်မ မမှတ်မိတော့ပါ။ အဖေ ၏ နာမည်မှာ ကျောင်းမီတွေဟု မှတ်မိန့်နေသည်။ နာမည်မှာ ကျွန်ုင်မအတွက် ဆန်းပြားသောကြောင့် မှတ်မိန့်ခြင်းပြစ်ပါလိမ့်မည်။ သားကတော့ စံပြုအတ်ကောင် ဖြစ်၏။ အလေ၏ အမှားကို သား၏ အမှား ဖြစ်အောင် တာဝန် နဲ့ချွဲလိုက်၏။ အဖေ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ညျစ်နှစ်းမှုကို သု၏ ညျစ်နှစ်းမှုအဖြစ် သာဝန်ယူလိုက်၏။ ချစ်စရာကောင်းပြီး အလျှင်လေးစားရှင်ယူလိုက်၏။ သားဖြစ်သည်။ မိဘချုပ်ခြင်း ဖေတွောကို ဖွဲ့သော ဝဲလျှေားကိုသာ နှင့်နှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော ကျွန်ုင်မအတွက် ဤဝဲလျှော်သည် ထူးခြားပြီး စွဲမက်စွဲအတ်လမ်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုအပြင် ဆရာသိန်းသန်းတွေနှင့်၏ အလွန် အောက်လောင်းကြပ်ပြုပဲသည်။ ထိုအပြင်ရှားလေးရဲ့အချုပ်း။ ဒါ ကျွန်ုင်မ သုံးလေးကြောင်းလောက် ပြန်ဖတ်သည်။ “လမင်းပေါ်လောင်းကြောင့် သိလေးရဲ့ရပြန်သည်”

နောက်တော့ နာမည်ြီးလူသော ဒရန်တာရာ၏ “မ” ကို ဖတ်သည်။ မေ၏ ဘဝကို ကျွန်မ မနှစ်သက်ပါ။ မေ၏ စရိတ်ကိုလည်း ကျွန်မ မနှစ်သက်ပါ။ သို့သော မေ၏ မာန်ကိုကျွန်မခံစားရသည်။ ဖွဲ့စွဲထားသော စကားလုံးများ၊ ဝါကျများကို ကျွန်မအတူယူဖို့ ကြီးစားရ၏။ မေကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို မကျေနပ်စိတ် (သို့မဟုတ်) အားမရစိတ်တွေ ကျွန်နေခဲ့သည်။ မေသည် ကျွန်မကို ကောင်းကောင်း ညျိုးယူထားနိုင်ခဲ့သည်။ ဒရန်တာရာ၏ မေကို သိပြီးမှ ကျွန်မ ကြည်အား “ခီ” ကိုသိခဲ့ရသည်။ မိသည့် မေလိပ် ကျွန်မကိုကောင်းကောင်းနိုင်စက် နိုင်ခဲ့ပါသည်။ မိကို ကျွန်မအားမကျပါ။ ဆန်ကျင်လိုသည့်စိတ်များ ဝင် နေခဲ့ပါသည်။ ဘဝကို ရေစွန်မျှောပစ်သည် မိန်းကလေးပဲပူ မချင့်မရဲ့ ခဲ့ စားရသော်လည်း မိကို ကျွန်မသနားနေခဲ့သည်။ မိ၏ “လေး” သည်လည်း သနားဖွယ်ရာ။ လောကတွင် စံအတ်ကောင်တွေချည်း ရှိတာမဟုတ်ပါပဲ လေး။ အပြင်လောကလိုပင် အားမရစရာ၊ ဒေါသဖြစ်စရာ၊ သနားစရာ အတ်ကောင်တွေလည်း ရှိနေသေးသည်။

ဝါကတွေမှ ကျွန်မတို့ ဘာကိုယ့်မည်နည်း။ ဒါကတော့ ကျွန်မတို့ ခြေးသိနိုင်ရလိုပဲမည်။

ငယ်စဉ်ကတော့ အတ်လမ်းထဲမှာ မျှောပါပြီး ခဲ့စားခဲ့သည်။ ပျော်စူးလွှဲ ပျော်ရှုံး ဝိုးနည်းစရာတွေ၊ လျှင် ငိုခဲ့သည်။ အတ်သိမ်းသည် အထိ အတ်လမ်းထဲမှာ အနွောင့်အယုက်မရှိ မျှောပါနေခဲ့သည်။ အသက် အွေးထူးစွာပြီး စာရေးဆရာပြုစိုး ကြီးစားလာချိန်မှာတော့ အတ်လမ်းထဲ့မှာ အနွောင့်အယုက်မရှိ မျှောပါနေခဲ့သည်။ အသက် အွေးထူးစွာပြီး စာရေးဆရာပြုစိုး စွဲရှုံးခဲ့သည်။ စွဲရှုံးထဲပွဲပြုစိုးမှာ ပရိသတ်ကို ဘယ်လိုခွဲဆောင်နိုင်ဖို့ ကြိုး အွေးထူးစွာပြုစိုးအခါ ဘာနည်းတွေ သုံးခဲ့သလဲ။ အတ်ကောင် မျှောပါနေခဲ့ အောင့်စွာ အောင့်သွားသလား၊ စာရေးဆရာက ပြောပြုသွားသ လေား (အတွက်အမာ ရွှေ့ပြုပြုသော အတ်ကောင်စရိတ်ဖော်နည်း၊ ခို့ တွေ့ဖို့ ပြုပြုသောတော်တော်) ဝါကျတွေကို ဘယ်လိုသုံးသွားသလဲ။ ကြိုးစား ဝိုးနည်းစရာ၊ ဘယ်လိုစွာ ပါသလဲ။ အများအားဖြင့် သုံးနေကျ အကောင်ထဲထွေထ ဘာလဲး အတ်ကောင်စရိတ်နှင့် သုံးပြောသော စွဲရှုံး

သွေ တစ်ယပ်တည်းကျရဲ့လား စသည်ဖြင့် အတူယူစရာရှိလျှင် ယူတတ်ခဲ့ခြင်း စိတ်ဖြင့် အမြဲ့အပါသည်။

ခွဲဆောင်မှု သိပ်ကောင်းသော ဝါကျများခဲ့လျှင် ကျွန်မဘယ်လောက် ခဲ့ အပြင်က ရောင်းကြည်စေကာမူ အတ်လမ်းထဲသုံး မသိမသာ ပါသွား အတ်သည်ချည်းဖြစ်၏။ နိုင်ဝင်းဆွေ၏ “နွေတစ်ည့်” ထဲက အတ်ကောင် စ်ဝင်ကို နိုင်ဝင်းဆွေ၏ နေရာမှ ချောင်းကြည်နိုင်ရန် သုံးကြိမ်လောက် ပြုးစားယူခဲ့ရသည်။ (ပထမတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်က ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခင် ဓာတ် ခွဲဆောင်မှု၊ ကိုကို၏ ခွဲဆောင်မှုနောက်သုံး ပါပါသွားခဲ့ရသည်။) စ်ဝင်ကို ကျွန်မ ချိုလ်လည်း ချုပ်၍ မှန်းလည်း မှန်းသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဓာတ်ဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ခါ သနားသည်။ ခင်စေသည် ဝါကျတွေက အတ် ကောင် မဟုတ်တော့ဘဲ အပြင်လောက်၊ က လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ သည်။ အလွန်ချုပ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး၊ အလွန်မချင့်မရဲ့ဖြစ်စရာ ကောင်းသော မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး သုံးမှာ ကျွန်မ ဘယ်လိုလှယ် အကဲခတ်လို့ ဓရဇားရေးရာတွေ ခဲ့ရသည်။ အတ်သိမ်းခန်း ရောက်သည့်အခါ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရထားတွေ့ပဲမှု ဖြင့် စွဲတွေ့ပဲမှု သုံးရသည်။ နှင့် အတ်သိမ်းခန်း ရောက်သည့်အခါ နွေတာမည်မဟုတ်ဟု ခွဲ့လျှိုးကျွန်းများ ပါသည်။

ဝါကျရေးဆရာက ဝင်ပြီးပြောသော စကားများ၊ ဝါကျများ၊ ဝါကျများရှုံး ကျွန်မ မနှစ်သက်ပါ။ (ဝါကျတွေ့ပဲမှု ကို တတ်ယလူ နေရာ စွဲရှုံးရေး၊ ရေးသွားရှုံး၊ ထိုတတ်ယလူကို သရပ်ဖော်ရာတွင် စာရေးဆရာ က သိသောသာ ဝင်ရောက်ခြင်းများ၊ ကို ဆိုလိုပါသည်။) သုံးခဲ့သွားလော်တွေ့ စောင့်စားနေရာတွေ့သည်။ အကျင့်ကို ရွှေ့သည်။ သိပ်ကြိုက်သော ဝါကျများ၊ စကားလုံးများ၊ ကိုတော်တွေ့ ကျွန်မအတူယ်တွေ့ကြိုက်ဖြစ်၏။ ထိုဝါကျရေး၊ အကောင်ထဲထွေထ ဘာလဲး ကျွန်မအတူယ်တွေ့တွေ့ စွဲနေတော့သည်။ နှစ်ရှည်လများ၊ စွဲနေသည်

အခါ တစ်ခါတစ်ရုံစကားလုံးတစ်ခုသည် မိမိပိုင်စကားလုံးတစ်ခုဟုထင် ရလောက်အောင် ရင်းနှီးသွားလေ ရှိပါသည်။ ထိအချိန်မှာ မိမိက စာတစ် ပိုဒ်ကို ရေးချလိုက်လျှင် ထိစကားလုံးပါသွားတတ်သည်။ ငှါးမှာ စာ ရေးသွားတစ်ယောက်အတွက် အလွန်ကြီးသော အန္တရာယ်တစ်ခု ဖြစ်ပါ သည်။ ထိအဖြစ်မျိုး မဖြစ်ပေါ်အောင် ရှေ့င်နိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

ဝတ္ထု၏ သဘောသဘာဝကိုက ဆွဲဆောင်မှုအားလုံးကို အသုံးပြုထား သည်ဖြစ်ရာ ဝတ္ထုသည် လူများကို ဆွဲဆောင်လေရှိသည်မှာ သဘာဝကျ ဝါသည်။ လုပ်ယူးသည် စာဖတ်သက် အကျွော်အကြံးဘဝအတွေ့အကြွေး နှစ်ယေားသည်ဖြစ်ရာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီးလျင် အကောင်းအဆိုး ဆောင်နိုင်စွမ်းထက်၊ ကြိုက် မကြိုက် ဆောင်နိုင်စွမ်းသော ရှိပါသည်။ ဝတ္ထု သည် ရာနှုန်းအနည်းငယ်ဖြစ်စေ တွန်းအားပေးတတ်သည်မှာလည်း အမှန် ပြုစွမ်းသည်။ လုပ်ယူးတစ်ရုံး၏ ဒီကိုတော့ ဝတ္ထုကြောင့် ပြောင်းလဲယူ၍ အလိမ့်ပါး သို့သော် “အညွှန်းခဲ့” လွယ်လူများစာရင်းတွင် လုပ်ယူးပါ ဝင်ကြောင်းကိုတော့ စာရေးသွေးတိုင်း သတိထားသင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကဲောင်းသော လုပ်ယူးသည် သူ့ဘဝတွင် “ဘယ်စာကိုဖတ်၊ ဘယ်စာကိုမပတ်နဲ့”ဟုသော အကြံးပေးချက်မျိုး ရရှိခဲ့၏။ ကဲောင်းသော လုပ်ယူးသည် ဘာအကြံးပေးချက်မှ မရရှိပါ။ ထိအမျိုးအစားထဲမှ စိတ် စာတ် အင်အား ပြည့်စုံသော လုပ်ယူးများ၊ ကြိုးစားလိုသော လုပ်ယူးများ၊ ရှာ ကွဲရှာစ်းလိုသော လုပ်ယူးများသည် မည်သူ့အကုအညီးမှ မပါဝင်ဘဲ မိမိ ထို့ကော်သော သင့်တော်ရာရာကို ရွှေ့ချယ်သွားတတ်ကြပါသည်။ တရာ့ကတော့ အနုတ်ဘာလိုချင်မှုနဲ့ သုတေသနတိုင် မသိသူများဖြစ်ကြပါသည်။ လေက စွဲ့ မြို့သာလိုချင်သည်ဟု မှန်ကန်စွာသိရှု မိမိလိုချင်သော အရာကို ရှာမှု လိုချင်သော လုပ်ယူးလည်း ရှိကြပါသည်။

လုပ်ယောက် မိမိဘဝတွင် ဘာလိုချင်သည်ဟု အတိအကျသိလာ သို့ အားလုံးတွန်းအားပေးနိုင်သည်ဟု ကျွန်းမာရ်ပါသည်။

[ကလျား၁၉၄၄ ဖတ်လ]

ဝတ္ထုတိများ

ကျွန်းမာရ်တိတော်ခါစာ အရွယ်က ဝတ္ထုရှုည် လုံးချင်းမှားကိုသာ ရွေးပတ်ခဲ့ပြီး ဝတ္ထုတို့၏ အရသာကို ခံစားရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပါ။ တစ်ခါ တစ်ခါ လုံးချင်းဝတ္ထုအော် ဝတ္ထုတိပေါင်းချုပ် (ဝတ္ထုတိပေါင်းချုပ်) ကို ကောက်ကိုင် လှန်လေ့ရှင်း ဖတ်ကြည့်သောအခါ လုံးချင်းဝတ္ထုမဟုတ်ဘဲ အတိများ ပြုစေနေလျင် တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်ထက် ဆုံးအောင် မဖတ်ဘဲ ချထားတတ်သေး၏။ ထိအချိန်မှာ ကျွန်းမာရ် စတုတွေ့တန်းအရွယ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းမာရ် သိ သလောက်တော့ ရူမဝ ရွှေ့စ်း၊ သွေးသောက်မရှိစ်းတို့ပါ သော ဝတ္ထုတိများကို တစ်ခါတစ်ရုံဖတ်ခဲ့ပြီး ဝတ္ထုရှုည်များလောက် အားရပါးရမရှိစ်းပါ။ ဝတ္ထုတို့သည်မှာ ဝတ္ထုရှုည်၏ အကျဉ်းချုပ်ဟုပင် မိုက်မဲ့အထင် ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်းမာရ် ဝတ္ထုတို့နဲ့ တကယ်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင် မိတ်ဆက်ပေး သူမှာ ဆရာမင်းသုဝဏ်နဲ့ ဆရာမင်းတွေတာရှိဖြစ်ပါသည်။

မင်းသုဝဏ်၏ ‘ဘကြီးအောင် ညာတယ်’ ဝတ္ထုတို့ကို ဖတ်ရရှုသော အချိန်မှာ ပုံမှတန်းအရွယ်ဖြစ်သည်။ ထိအချိန်မှာ ဦးစီးကျား၏ ကိုယ် ဘွဲ့၊ ဝတ္ထုများနှင့် ကျွန်းမာရ် ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်သောလည်း ဦးစီးကျား၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်စောင်းက ကျော်းသင်ခုံးစာ စာအုပ်အနေနှင့် ဖတ်ရှုစ်း ပြစ်ပါသည်။ ‘ဘကြီးအောင် ညာတယ်’ကိုတော့ အပြင်စာအင်နှင့် ဖတ်-

ရင် ခဲ့စာ ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘကြီးအောင် ညာတယ် ဝတ္ထုတိကို ပွဲမ တန် ရောက်မှ ဖတ်ခဲ့ရသော်လည်း ထိုင်ကျွေးမှု၏ အတ်လမ်း ကျော်ရှိ ရှိတော့ ကျွေ့မှုမ သိခဲ့ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ ကျွေ့မတို့ တော့ ရွှေမှာ ဘုရားပွဲလုပ်တော့ အတ်ပွဲတွေ့လာလာက တတ်သည်။ ကျွေ့မ မူလတော် အဆွယ်က အတ်ပွဲ အလွန်ကြိုက် ခဲ့သောကြောင် မေမေက လိုက်ပြရလေ့ရှိသည်။ ထို့အတ်ပွဲ တွေ့လုပ်မှာ အမြန်တစ်ခု (ကျွေ့မ အမည်မမှတ်စိပါ) တွင် အော်ပရာအဖြစ် 'ဘကြီးအောင် ညာတယ်' ဝတ္ထုတိကို ကြပြခဲ့တော့ ကျွေ့မ မှတ်မိန့်နေသည်။ ထို့အော်ပရာကို ကြည့်ရင် ပင် ကျောင်းသား၊ ကလေး အဖြစ် သရုပ်ဆောင် သော ရှေ့တွက် မင်းသမီး၊ ကလေး၊ သေခါနီး၊ သရုပ်ဆောင်ကွက်၏ ကျွေ့မ မျက်ရည်ကျွေးပါသည်။ ထို့အော်လမ်း၏ ဖန်တီးရှင်မှာ ဆရာမင်းသုဝဏ် ပြစ်ကြောင်းကို ပွဲမတန် ရောက်မှ သိခဲ့ရပါသည်။ ထိုအချို့မှုစုံဝါးဝတ္ထု တို့မှာ၊ ကို ဂရတုရိုက် ဖတ်သည့်အကျင့် ရလာခဲ့သည်။

ဆရာမ ငွေတာရိုက်တော့ ကျွေ့မက ကုန်းဆရာမ အဖြစ်သာ သိခဲ့၏။ ဆရာမ ငွေတာရိုက်၏ စာအုပ်ခံပါးပါး၊ ကလေးကို တွေ့ လောကစာအုပ်ဟု ထင်အံသည်။ အထက် ပြောသိမှုတော့ ဝတ္ထုတိမှားကို တွေ့ရသည်။ ကျွေ့မ တ အဲ တ ထဲ ဖတ်လုပ် လိုက် သောအခါ သယမဆုံး ဖတ်မိသော ဝတ္ထုက ကျွေ့မကို အဆွေး ခဲ့စားမှုပေးပြီး ချုပ်နောင်ထားခဲ့ပါ။ သို့ ထိုဝါးသုဝဏ် သည်။

အောင်အောင်နာမည်များကို မမှတ်မိတော့ပါ။ သုံးပွင့်ဆိုင်တော်လမ်း ပြောသိမှုတော် (အောင်ယောက်ရှိတော့ နဲ့ ဟု ထင်သည်) အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ၁၁။ အိုးအိုးထွေထွေ သိသော် သွက် လွှတ်လပ်ပွင့်လင်းပြီး ရဲတင်း၊ ကလက် ၁၂။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အဲမြန်ရရှုပြောင့်စင် ရှိုးသားသူ၊ ထို့ သိသော် သိသော် သိသော် အိုးအိုး ပြောသိမှုတော် ၁၃။ ရဲတင်း၊ ကလက်သည် အမျိုးသမီး၊ ကလက်အသုံး အဲမြန်ထား ကိုယ်ဝန်ရှုံး။ ထိုကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်မှာ ဖို့ ဖြင့်

အမျိုးသမီးအကြီး လူနှုန်းရှင်က တိတ်တဆိတ် မွေးရန် အကြံပေးသည်။ ကျွေ့မ မှတ်သိသောက်တော့ တော့ ရွှေမှာ နှစ်ယောက် သွားနေထိုင် ပြီး ကလေးမွေးသည်အထိ စောင့်ကြသည် ထင်ပါသည်။ အမျိုးသမီးအကြီးမှာ သုမကို တွယ်ပြုနေသာ အမျိုးသားတစ်ဦးရှိ၏။ အမျိုးသမီးအကြီး၏ အခို့သို့ အမျိုးသမီးငယ်ရော ကလေးရော ပါလာသည်။ ကလေးကိုတော့ မွေးစားသည် ကလေးဟု ပတ်ဝန်းကျင် အမြန်တိုင် တွယ်တွေ့တော့ ကလေးမှတ်တိုင် တွယ်တွေ့တော့ ကလေးကလည်း သူမကို တွယ်တာပြီး သူမကလည်း ကလေးကို တွယ်တာသူသည်။ ကလေးအပေါ် တွယ်တာလွန်းသူဖြင့် အမျိုးသားကိုယ်တိုင်က သူမကို ကလေးအမေဟု ထင်သွားသည်။ ကလေးကိုတိတ် တဆိတ် မွေးပြီး ညာထားသည်ဟု ထင်သွားသည်။ နောက်ဆုံးအတ်သို့ သူ့ခိုးရာလိုက် ပြုကြတော့သည်။

ဆရာမ ငွေတာရိုက်ရေးစဉ်က ဘယ်လိုခံစားရမည် မသိသော လည်လည်း ကျွေ့မ ဖတ်ပြီးသည်အခါမှာ ခံစားရတာကတော့ သနားကြုံင် အား မဟုတ်။ လောကကို နာကြည်းမှု ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းတာ လုပ်စိုင်း ကောင်းတာ မဖြစ်သောအခါ ကာယက်ရှင်၏ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေစေ။ ထိုဝတ္ထုကို 'ဆု'ဟု အမည်ပေးရက်သော ဆရာမ၏ ဖိတ်နာကြည်း နှုန်းကို ကျွေ့မ ခံစားလို့ ရပါသည်။ ထိုဝတ္ထုက ကျွေ့မကို ဘဝအဖြင့်တစ်ခု သီးသန့်ပေး၏။ အကောင်းကိုပြုလုပ်စိုင်း အကောင်းပြန်ရမည်ဟု မအောင် လင့်နဲ့။ အဆိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား။ ကျွေ့မ ရှေ့ဆက် အူည် ဘဝခုံးတွင် ထိုကဲသို့ ပြဿနာများ အများကြီး ကြိုတွေ့လာနိုင် သည်။ ငွေတာရိုက် 'ဆု' ဝတ္ထုသည် ကျွေ့မ၏ ရှေ့ဆက်ရမည်ခုံးတွင် သတိ သားရန် သတိပေးသည်။ ဝတ္ထုတို့သည် ဝတ္ထုတစ်ပုံံအဖြစ် ကျွေ့မရင်ထဲမှာ စွဲမြှုံး ထဲ ရောက်နေခဲ့သည်။

ဝတ္ထုတို့ ကျွေ့မကို ဖိတ်သက်သောအောင် ဖြေပေးသွားသော အောင်

အား ကျွန်းမာရ်တော့ ခဲ့ရပြန်သည်။ ထို့ဟေးဆရာမှာ ကြည်အေး ဖြစ်၏။ ကြည်အေး၏ ‘လူမှုးအိပ်မက်’ ဝဲဖွေတိုက် ကျွန်းမာရ်တာကာထက် ကျွန်းမာရ် အနေဖြင့် လိုပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်းမာရ်သည် ငယ်စိုက် အလွန်စိတ်ကျိုးယဉ်တတ်သူတော်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့၏။ အပြင် လောကမှာ မရရှိနိုင်သည့် စည်းစီမံ့ဗျာများကို စိတ်ကျိုးထဲမှာ ပုဂ္ဂိုလ်မှုး၏။ အပြင် လောကမှာ ပေါင်းသင်းရသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ကို သဘောမတွေ၊ စိတ်ဆိုးလျှင် စိတ်ကျိုးထဲမှာ အလွန်ချုပ်စင်တွယ်တာသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖန်တီးခဲ့မှုး၏။ စီမံ့အပြင် လောကမှာ မလုပ်နိုင်သည့် အရာများကို စိတ်ကျိုးထဲမှာ လုပ်ကြည့်ပျော်ရွင်နေခဲ့မှုး၏။ ဥပမာ စက်ဘီးစီးခြင်း၊ ကားမောင်းခြင်းမျိုးပေါ်လေး၊ တစ်ခါတစ်ရုံမာများကို ဝင် စိတ်ကျိုးထဲမှာ အသွင်ပြောင်းလဲပစ်တတ်သေး၏။ အမေက တော့သူ ပို့ဆောင်ရေးအတော်အတွက် ဖြစ်သလို ကပိုကရှိနေတတ်တာ၊ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး စုနှိုင် လက်မှာ အိုးမဲတွေနှင့် နေတတ်တာ။ ဒါမျိုးကို ကျွန်းမာရ် မကြိုက်။ သည်တော့ စိတ်ကျိုးထဲမှာ အမေသည် ပဝါစနှစ်ဖက် စုချကာ ငင်းမယ် ထားဖြင့် လူ၏၏ရရှိလုပ်သန်ခွဲနေလျှို့သည်။ တကယ်ဖြင့် လောက မှာတော့ အမေသည် ကလေးငါးယောက်ကို နိုင်နင်းအောင် ပြုစကျွေးမွှေး ရွေး ရှား နွမ်းပါးလှသဖြင့် ထားအသစ်ပင် မဝယ်နိုင်ချိန်ဖြစ်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ကျွန်းမာရ်စိတ်ကျိုးယဉ်ဗျာများကို လှသိမှာ၊ တွေးကြောက်နေ ပြန်သည်။ ကျွန်းမာရ် ညီမကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်းမာရ် “ဖြစ်ချင်သော အကြောင်းအရာများ” အား ပုံပြန်သွယ် စိက္ခာ့၍ ပြောပြလျှို့သည်။ ကျွန်းမာရ် အတွေး စိတ်ကျိုးများကို ကြောရည်မျှော်သိမထားနိုင်ဘူး၊ တွေ့က်ပေါ်လေးသောအခါး ကံဆိုးသူများမှာ ညီမကလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်၏။ သူတို့က ကျွန်းမာရ်မှုံပြင်များမှာ နိုင်ရာတွေ၊ လျင်ရွင် နှင့်ရုံစရာ တွေ၊ လျင်ရှုံး ထို့ညီလနှစ်ယောက်သာ မရရှိလျှင်ဖြင့် ကျွန်းမာရ်စိတ်ကျိုးတွေ ဘယ်လိုက်တော်မှုံပါမလဲ မတွေးရှုံးပေါ်။

ကြည်အေး ‘လူမှုးအိပ်မက်’ ကို ဖတ်ရတော့ ကျွန်းမာရ်ကြည်နဲ့ ကြည်နဲ့ကြည်နဲ့ ရှုံးလည်ပေါ်။ ကြည်မဲ့...၏ တစ်ယောက်တည်း ဒီ အကြောင်းအရာ မို့တော့ အယုတေသနပါလားဟု ဆရာမကြားအပေါ် အားကိုးတကြုံ

စိတ်ဖြင့် စွဲတ်ဘဝတူပစ်လိုက်ချင်လေ၏။ ကြည်အေး၏ ‘လူမှုးအိပ်မက်’ ထဲက ‘ရှိရှိမြင့်’ လို သူငယ်ချင်းမျိုး၊ စိတ်ကျိုးထဲမှာ ရှိခဲ့တာကို ရှုက်စရာဟု လည်း ကျွန်းမာရ်မ မထင်တော့။ အပြင်မှာ မဝယ်နိုင်သည့် စက်ဘီးကို စိတ်ကျိုးထဲမှာ ဝယ်။ မမိတဲ့ ထောက်နှင့်ပြီး စိတ်ကျိုးထဲမှာ ဘီးအသစ်လေးဖြင့် မြို့အနဲ့ လျော်ကဲလည်းစိတ်ကိုလည်း အပြန်ဟု ကျွန်းမာရ်မ မထင်တော့ပါ။ တကယ်တော့ စာရေးဆရာဆိုတာ လူလုပ်ပ လိမ့်ညာပြတ်တော့ပဲ ဟူသောအတွေးကို ကျွန်းမာရ်မ စိတ်မကောင်းစွာ ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ထို ကုသိုလ်၊ လိမ့်ညာမှုံပျိုး ဖြစ်လာအောင် ရင်ထဲမှာ ကြောရည်ခဲ့စားလာရသော ခံစားမှုံအတိမ်အနေက် ဘယ်လိုရှိယာလဲဟု ကျွန်းမာရ်တွေးစုပြုလာသည်။ အလို့ ဆုန်မပြည့်ဝမှုံများ၊ ပြောင်းလဲပြုပြင်ပေးလိုသည့် စိန်ဆန္ဒမှုံများ၊ နာကြည်းစွာ သရော်မှုံများအားလုံးသည် စာရေးလိမ့်တိရှိသူ၏ ရင်ထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါး ဝဲဖွေမှုံများ ဖြစ်လာကြသည်ဟု ကျွန်းမာရ် မှာ လည်းလာပါသည်။ ●

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဝဲဖွေရည်ထက် ဝဲဖွေတိုက် စွဲလမ်းလာသည်။ ဝဲဖွေတို့ အတတ်ပညာသည် စကားလုံးနည်းနည်းဖြင့် တစ်ကွက်ချင်းထိမိ စွာ ဖော်ပြရသော စက်ခဲသည်။ အတတ်ပညာဟု နားလည်းလာသည်။ ဝဲဖွေရည်ကို ချုံထားသော ဝဲဖွေတို့မှာ ကိုတော်ယောက်သော ဝဲဖွေရည်။ ချုံသော် ထို့အတ်လမ်း သည် ပိုပ်ပါးပါးသာ ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းမှုံများစွာ ကြောချင်ကြောမည်။ ဒါက သိပ်အရေးမကြုံး။ အရေးကြီးသည်က စာရေးဆရာပြလိုသောအချက် သည် မီးမောင်းဖြင့် ပြထားသလို တစ်စုစုတာစုစုစည်းတည်း ရုပ်လုံးကြော စေရမည်။ တဖြည့်းဖြည့်းဝဲဖွေတို့အတတ်ပညာကို ကျွန်းမာရ်မရှာဖွေစပြုလာပါသည်။

ကျွန်းမာရ် ဝဲဖွေတို့ ရေးချင်စိတ် ပဲ့ပါးအောင် ရုပ်ဆော်ပေးသူများ အမေရိကန် ဝဲဖွေတို့ရေးဆရာ ‘အိုးဟင်နှစ်’ ဖြစ်သည်။ အိုးဟင်နှစ်၏ ဝဲဖွေတို့မှာ ကို ‘အောင်မြင်’ က မရှိစောင်းတွေး ဘာသာပြန်၍ ထည့်ခဲ့သည်။ သို့ ဝဲဖွေမှုံများအနေက် ကျွန်းမာရ်၏ အာရုံးထဲသို့ ပထမဗျိုးအိုး ဝင်ရောက်သွားသော ဝဲဖွေမှုံများ နောက်ဆုံးသာစွဲကို ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာအောင်ဖြင့်က မည်

ကျော်မှတ်မြန်မာ ပြန်လည်တော့ပါ။ ကျော်မှတ်မြန်မာ သိသော ဝါယာ၏ အတောက်မှာ ဖြစ်သည်။ ကလေးမကလေး အင်ရှာထဲ လင့်ခုံပြုတွက်များ၊ အောက်ထင်တွင် ဇနသော ပန်းချိုးဆရာဒရှိ ပြီး၏ နှစ်ဦးပါးများ၊ ပြေတင်းအပြင်ဘက်မှာ ဖြင့်နေရသော နံရုံသည်၏က သပ်ပင် အတွက်ဖြစ်တော်ကြော်လှုင့်သော သစ်ရွက်များ... ငှင့်တို့သည် အတော်သိမ်းသောအခါ အားလုံးရှုံးခံသွားကြသည်။ ဘယ်လိုမှ မဆက် စိနိုင်သော အကြောင်းအရာများသည် ဝါယာ၏ပင်မ ကျောရှိး ဖြစ်သွားသည်။ မောက်ဆုံးစာမျက်နှာတွင် ကျော်မှ မျက်ကြည်လည်ခဲ့ရပါသည်။ နောက်တော့ အောင်မြင် ဘာသာပြန်သော ဝါယာများကို လိုက်ရှာဖတ်ပူး ရှုံးသည်။ ငါးတန်း မြောက်တန်းအချုပ်ဖြစ်၍ ကျော်မနှင့် အင်လိပ်ဘာသာ အလွန်ဝေးပါသည်။

ထိုနောက် ကျော်မှသည် မြန်မာဝါယာတို့များ၊ နိုင်ငံဗြားမှ မြန်မာဘာသာပြန် ဝါယာတို့များ စသည်ဖြင့် လက်လှမ်းမိသွေးလိုက်ရှာဖတ်ပြင်းဖြင့် အားလပ်ချိန်ဟူ၍ မရနိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။ ကျော်မသေားနားတွင် အဆင့် သင့် မရှိလှုပ် ရှိသည့်နေရာသို့ ကျော်မသွား၍ ရှုံးရှုံးပါသည်။ ကိုးတန်းနှစ် အောက်တော့ အိုဟင်နရိုကို တုပကာ ဝါယာတို့တွေ ရေးတော့သည်။ ရှစ် တန်းနှစ်အောက်တော့ တေးထပ်လို့ စာညွှန်နှစ်လို့ ကုပ္ပါယာမကျ စကားပြေမကျ စာတွေလို့ ခပ်ကျကျ ရေးပြီး ကိုးတန်းနှစ်မှာ ဝါယာတို့တွေကို စွဲအား ပိုကြပြီး ရေးသည်။ သို့သော် ကိုယ်ဟာကိုယ်ပင် သိပ်မကြိုက်ပါ။ ထိုနောက် ကျော်မဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ရှယ်စောကာ ဝါယာတွေကို ဆုတ်ပစ် ပြန်သည်။ အိုဟင်နရှိသာ သိလှုင့် ဘယ်လောက် ဟားစရာကောင်းမလဲ စဉ်းစားကာ ကျော်မရှုံးရှုံးဖြင့် ရှယ်စောနေတော့သည်။ သို့သော် ဝါယာတို့ ရေးသားပြင်းကို စွဲနှင့်လွတ်ဖို့တော့ လုံးစိတ်မကုံးခဲ့ပါ။

သရာဒရန်တာရေးကျေးဇူး၊ ဆရာမောင်ထင်းကျေးဇူးဖြင့် ချက် ထောင်နှင့် မိပါချုန်းကို ကျော်မသိလေသောအခါ ဝါယာတို့သည် ကျော်မအား လွမ်းမိုးလျက်ရှိပြီး

ချက်ကော်မသည် ကျော်မအကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုတို့စာရေးဆရာဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်က ချက်ကော်မ၏ဝါယာရှုပ်များကို ကျော်မမဖတ်ပူးသေးပါ။ ချက်ကော်မ၏ 'ချစ်ချဉ်' (The Darling) နှင့် 'ကျောင်းဆရာမ' (School-mistress) တို့မှာ ရှိးစင်းသော လူဖြစ်ပုဂ္ဂများ ရှည်းဖြစ်သည်။ ဝါယာတို့ ဖြစ်ပုဂ္ဂများ ရှုံးဖြစ်သည်။ ဝါယာတို့ ဖြစ်ပုဂ္ဂများ ရှုံးဖြစ်သည်။ အတော်သိမ်းတွင် တစ်ခုခု ထိုးရောက်ရောက်

ဖြစ်သွားခြင်းကို ဝါယာတို့သိမ်းတွေသည် ကျော်မသည် ချက်ကော်မဝါယာတို့များ၏ ဘာမှဖြစ်မသွားသော အတော်သိမ်းများကို တွေ့တော့စဉ်းစားစွဲ လာသည်။ 'အမနာပါ' ဟူသော ဝါယာတို့က သဘောကျွား ပြီးချင်စရာဖြစ် သော်လည်း တရားခဲ့ (Culprit) ဝါယာတို့ ရင်နာစွာ ပြီးရသော ဝါယာ ပြစ်သည်။ ဆရာမောင်ထင်းကို ဘာသာပြန် စကားလုံးများကလည်း သိပ်ကောင်းပါသည်။ ဘာသာပြန်ကို ဖတ်ပြီးမှ မူရင်းဝါယာတို့ကို ဖတ်ရသည်ဖြစ်ရာ မူရင်းဝါယာဖတ်နေစဉ်းစားထင်းကို စကားလုံးကလေးများကို သတ်ပြီး ဖတ်ရတာ ပို့ပြုသွားကြိုက်၏။ တရားသွားကြိုးနှင့် တရားခဲ့လယ်သမား ပြီး အပြန်အလုန်ပြောစကားများသည် ဆရာမောင်ထင်းကို စကားပြုပွဲပုံ ကြောင့် ပို့ချို့အရောင်တောက်လာသည်။ လပ်သမားအနေနှင့် ရထားသံလမ်းက မူလိုတစ်ခုဖြောက်ပုံသည် ပြစ်မှုကိုသာ ရှိးသားစွာကျိုးလွှာမှုမြို့မြို့ ဖြစ်ရာ ရထားတွဲတစ်ခုလုံး၏ ခရီးသည်များကို သောကြာင်းကြိုတာလား ပုံသဏ္ဌာန်းများ အတွက် သွေးချို့ဆောင်းသည်။ ဘာမြေကြောင့် ဒီမူလိုကိုဖြောက်ရသာလဲဟူသော မေးခွန်း၏ အာဖြူမှာ ရှိးစင်းလှသည်။ "မူလိုမှာ အပေါက်ကလေးပါတာကို ဘုရား" ဟူသောစကားသည် ကျော်မအား ပြီးစေပါသည်။ ငါးများရာတွင် ကြိုးတွဲတွင် လွယ်ကူသော မူလိုသည် ဤအောင်လမ်းတွင် အမိကပစ္စည်းဖြစ်သည်။

ချက်ကော်မ၏ 'အလောင်းအစား' (The Bet) ဝါယာတို့ ရှုံးကော်မဝါယာများထဲတွင် ကျော်မအကြိုက်ဆုံး ဝါယာဖြစ်သည်။ တို့ပြုသွား

နောက်ဆုံး အတ်သိမ်းမှာ ကျွန်မသား ဘဝအမိပ္ပါယ်နှင့်ပတ်သက်၍ အများ
ပြု ပြန်လည်စုံထောင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဖွားသာသာဝင်များ အ
ကျွန်း သိပ်ခေါ်ခဲ့သော အထွေး မဟုတ်ဘဲ ရှင်ထံသို့ လွယ်ကျွွား လက်ခဲ့
ဝင်ရောက်စေသော အထွေးများကို ပေးခဲ့သည်။ လူဘဝမှာ တန်ဖိုးအထား
ဆုံး အရာဟုသည် တစ်သမတ်တည်း မရှိဘဲ ပြောင်းလဲတတ်သည်။ တရာ့၊ က
ပြောင်းလဲရန် ကြောသည်။ တရာ့၊ က ပြောင်းလဲရန် လွယ်ကျွားသည်။ လူ
ဘဝမှာ အရေးကြီးသော အရာဟာ ငွေလား၊ လွှာတ်လပ်မျှလား၊ အသက်ရှင်
နေထိုင်မျှလား၊ ထိုသုံးချက်ဖြင့် စဲ့သော အတ်လမ်းသည် နောက်ဆုံး အတ်
သိမ်းသောအခါ စာဖတ်သွားအား ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ကိုယ် တွေးစေသည်။
ချုံကော်များက ကျွန်မတို့အား ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲဟဲ ပြောင်းလဲမသွား
ပါ။ သူအကျဉ်းစဲ့အတ်လိုက် ဘာတွေ့သွားသလဲ။ ကျွန်မတို့ သိလိုက်
သည်က လူဘဝ၏ သခါရတရားကို ထိုလူ တွေ့သွားပြီ။ ဘာမှ တန်ဖိုး
မရှိမှုကို ထိုလူ တွေ့သွားပြီဟဲ ယူဆပါသည်။ သူတွေ့သွားသည်မှာ သူ
တန်ဖိုးထားရသည် နောက်အရာတ်ခု မဟုတ်ပါ။ ဘာမျှတန်ဖိုးမရှိသည်
အဖြစ်ကို သူတွေ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါးမှာ စာအပ်များ၏ ကျေးဇူး
ဖြစ်သည်။ စာအပ်များသည် ကမ္မာကြီးအပြောင်းကို စုလင်စွာ ပြောပြ
နိုင်ကြသည်။ ဘဏ်သွားကြီးရော အကျဉ်းစဲ့လူ တွေ့သည် တန်ဖိုးမရှိမှု
ကို တွေ့သွားရဲ့လားဟဲ ကျွန်မ ဆက်တွေ့သည်။ ကျွန်မ မထင်ပါ။ ဘာ၏
သွားသည် သူဆုံးရမည့် ဒုစ်သန်းအတွက် လူတစ်ယောက်ကိုသတ်
ရန် စိတ်ကျားခဲ့သွားပြုသည်။ သူလောသသည် ကြီးမားလှသည်။ နောက်
ဆုံး အတ်သိမ်းမှာပင် အဖြစ်မှန်ကို ဘယ်သူ့ကိုယ့် မပြောဘဲ ထိုချုံနှင့်သွား
ဖြစ်သည်။ သူငါးကြီးခဲ့သည်မှာ ဝိုးသာလွန်း ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ ဖြစ်
သည်။ ငွေနှစ်သန်းကို ပြန်ရတော့မှာမို့ ငါးကြီးခဲ့သည်။ သူက ဘာ
မှ တွေ့မသွားပါ။

ဝွေ့ကြိုတစ်ခုကို စွဲလမ်းပြီးလျှင် ကျွန်မ ရက်ပေါင်းများစွာ သတိရှိ
နေလေရှိသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြောအောင်လည်း ကျွန်မ သတိရှိနေ
တတ်ပါသည်။ တစ်ခေါက်တည်း ဖတ်ဖိုးအားမရှာဘဲ ထပ်ကာထပ်ကာဖတ်
ရအောင် ဝယ်သိမ်းလေ့ရှိပါသည်။ ဝွေ့ကြိုတော်းများ ဖတ်ရတိုင်းလည်း

ကျွန်မ ဝွေ့ကြိုရေးချင်စိတ် ပေါ်လေ့ရှိပြီး ရေးပြီးတိုင်းလည်း ကိုယ်လက်
ဖို့ယ်ဖြတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် အရှင်ရလေ့ရှိပါသည်။ နောက်တော့
ကိုယ်ဟာရိုက်ပြန်ပြီး နှစ်သိမ့်ရှုံး၏ အတွေ့အကြုံများ
လာသည်အခါ ဘဝစုလာသည်အခါ သူတို့လို ရေးနိုင်မှာပေါ်ဟဲ ကိုယ်
ကိုယ်ကို အားပေးရသည်။ နောက်ပြီး ဝွေ့ရေးစိုးလောမကြီးရန်၊ စာကိုစုံ
အောင် ဖတ်နိုင်ရန် ကိုယ်ကိုယ်ကို သတိပေးရသည်။

ကျွန်မ တွေ့ဆိုလိုရောက်စဲစန့်များတွင် နိုင်ငံပေါင်းစုံက ဝွေ့ကြို
ပေါင်းစုံကို ကျွန်မ ဖတ်ခွဲ့ရသွားသည်။

ရှုမဝေမဂ္ဂဝင်းမှာ လစိုးဖော်ပြသော နိုင်ငံရပ်မြေး၊ ဝွေ့ကြိုကလ္လာသည်
ကျွန်မတို့လို ဝွေ့ကြို အစုံဖတ်ချင်သွားများအတွက် စွဲမက်ဖွယ်ရာ ကလ္လာ
တစ်ခုဖြစ်သည်။ နောက်တော့ ကျွန်မကြီး၏ နိုင်ငံရပ်မြေး၊ ဝွေ့ကြိုပေါင်း
ချုပ်ကို ဖတ်ရသည်။ ထိုစာအပ်ထဲမှ ပိုးမွေးသလိုမွေးခဲ့ပါသည်။ ဟူသော
ဝွေ့ကြိုကလေးကဲ့ကို ကျွန်မ အလွန်စွဲလမ်းခဲ့၏။ ဝွေ့ရေးသွားသိရှိလက်
နိုင်သေးဟဲ ထင်သည်။ သစ္ာမရှိသော ချုပ်သွားကို လက်စားချေရာတွင်
စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး လက်စားချေခဲ့သည်။ ဝွေ့ကြီးရည်ခွဲယ်
ချုပ်က် မကောင်းဘဲ ပြောမည်ဆိုလွှာင် ပြောစရာဖြစ်သောလည်း ကျွန်မ
ကတော့ ဝွေ့ကြီး၏ လုပ်မှုကို အုံပြုမဆုံး ဖြစ်မီလေသည်။ ဘယ်လောက်
များ စိတ်ကျားကောင်းလိုက်သည် အတ်လိုက်လိုက်လဲ။ သူအလုပ်လုပ်ရာ အထူ
းစိုးစေ လက်တွေ့ခန်းမှာ တိုက်ဖြုံကိုယ်ပိုးကလေးတွေ့ကို လူသတ်ခိုင်းခြင်း
ဖြစ်သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘဲ ဟဲ ထင်ထားသော အရာတ်ခု အောင်မြင်စွာဖြစ်
သွားသည်။ လူသတ်တရားမှာ သူမဟုတ်ဘဲ တိုက်ဖြုံက်ရောက်ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုဝွေ့ကြို ခပ်ဆင်ဆင်တူသော အမျိုးသမီးစာရေးဆရာတ်၏ ဝွေ့
တစ်ပုံးရှိသော သွားသည်။ သစ္ာဖောက်နေကျေသွားမိန်းမှာ ရောယ်တွင် သတ်
ပစ်လိုက်သော အတ်လမ်းပြုသည်။ ထိုယောက်ရှားနှစ်ယောက်လုံး၊ မိန်း
သည်ကို သတ်ဖိုးစိတ်ကျားမှာ ခြောက်ခြောက်လည်း စွဲသားမှာ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားဖွံ့ဖြိုး
များ ဖြစ်သည်။ သူတို့အော်သန့်ဆုံး သူတို့နှင့် နာကြည်းမှုသည် သူတို့အားဖွံ့ဖြိုး
ဘယ်တော့မှ မော်ရှုံးမည် မဟုတ်သော အများများကိုကျေးဇူးလှသည်။

စာဖတ်သူက ထိုသူများ၏ နေရာတွင် အလိုလို ဝင်ရောက်သွားသည်။ သူတို့ခဲ့စားချက်သည် စာဖတ်သူ၏ ခဲ့စားချက်ဖြစ်သည်။ သူတို့အမှားသည် စာဖတ်သူ၏ အမှားပြစ်သည်။ ‘ရာဇ်ဝတ်သေား၊ ပြုဗုဒ္ဓတ်’ဟူသော ဝတ္ထုများနှင့် ဆန့်ကျင်ကွဲပြားစွာ မျှဝေးခဲ့စားစေသော ထိမိသည် အရေးအဖွဲ့များ ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မတွေ့သော ဝတ္ထုတိများမှာ ဂျက်လန်ဒန်၏ ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါန်မှာပင် ဂျက်လန်ဒန်ကို ဝတ္ထုတိစာရေးဆရာအဖြစ် သိခဲ့သည်။ ‘ပင်လယ်ပုလွှေ’ ကိုသာ သိခဲ့သော ကျွန်မသည် သူ၏ ဝတ္ထုတိများကို ဖတ်ရသောအခါ ကနောဒါနိုင်ငံ နယ်စပ်သို့ ရောက်သွားသလို အအေးခက်ကို နားလည်ခဲ့စားခဲ့သည်။ သူ၊ ဝတ္ထုလော်တော်များများသည် ဖွံ့ဖြိုးစားသော အမဲလိုက်ဝတ္ထုများ၊ သေခြင်းနှင့် လူသား ရန်းကန်သော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ To Build A Fire ဝတ္ထုသည် စိတ်ခဲ့စားမှုထက်ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေက ပို၍သားကောင်းသည်။ သူ၊ အောင်လိုက်များက ကြုံးတမ်းသည်။ ရဲရှင့်သည်။ သို့မှာလည်း သဘာဝတရားကို အောင်နိုင်သူ ဖြစ် ပေလိမ့်မည်။ လူသားနှင့် သဘာဝတရားရင်ဆိုင်ရာတွင် လူသားဘက်က အားနည်းချက်မှာ အမှားအယွင်းဖြစ်သည်။ ထိုအမှားအယွင်းကို သဘာဝက နှင့်ပြီး လူသားကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်။ ကျွန်မတိသည် စိတ်ဓာတ်ကျော်နှင့်တွင် ဂျက်လန်ဒန်၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ကြသည်။ လူ၊ လောကကို အကြည်းစွာ သရော်လိုလျင်တော့မိပါဆွဲနှင့် ချက်ကော်ကို ဖတ်သည်။ သောက်းမီန်းမ အောင်ဖွဲ့မှုကို သရော်လိုလျင်တော့ မိရေးမီးယား၏ ဝတ္ထုတို့ ဖတ်လေသည်။

မြန်မာ့တော်သော စာအုပ်များ

အယ်လ်ဘာတိနိဇားမီးယားသည်ကျွန်မသဘာကျွန်မလေးစားသော အီတာလျှော့ စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ သူ၏ လုံးချင်းဝတ္ထု “ရောမကမိန်းမပျက်” ကို ကျွန်မ ငယ်စဉ်က ဖတ်ရရှုးသည်။ ဝတ္ထုတိကိုတော့အသက်ကြီးလာမှ သာသာပြန်အဖြစ် ဖတ်ရသည်။ မိရေးမီးပီးပဲ့ဗုံးမှုမှာ ဆရာတိနှင့်နှုတ်နှင့်ကျောင်းမြှင့် ဖြစ်သည်။ မိရေးမီးယားသည် အီမီ ထောင်သည်။ ယောက်းများက လက်တွေ့ကျသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ လိမ့်ညာလိုသည်။ သို့သော့ ဖြောင့်မှုန်ကြသည်။ မိရေးမီးယား၏ မီန်းမများကတော့ အနုပညာကို ခံစားချင်ကြသည်။ အချုပ်ကို သိမ်းမွှေ့စွာ ခံစားချင်ကြသည်။ ကြုံအကြောင်းကို မိရေးမီးယား၏ A Fine Sort of Love ဝတ္ထုတွင် တွေ့နိုင်သည်။ မိရေးမီးယားရေးမီးလိုက်သော အခါ အချုပ်သည် နားလည်ရခိုက်သော စိတ်လှပ်ရှားမှုနှင့် သိမ်းမွှေ့စွာ သော ခံစားမှုကို ပေါင်းစပ်ထားသော အရာဖြစ်လာသည်။ အချုပ်သည်ရှိစ်င်းသော တစ်ခါတစ်ရုံ လှပ်ခတ်သော၊ တစ်ခါတစ်ရုံ ပြိမ်းသက်ကြီး တစ်ခါတစ်ရုံ လှပ်ခတ်သော၊ တစ်ခါတစ်ရုံ ပြိမ်းသက်ကြီး တစ်ခါတစ်ရုံ အကောင်ရှားသော မြှေကဲ့သို့ အရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ မိရေးမီးယားသည် သောက်းမီန်းမတို့၏ လျှို့ရှုက်သော စိတ်သဘာဝကို ဖွဲ့စွာ ရာတွင် ပြောင် မြှောက်၏။ ထိုလျှို့ရှုက်မှုမှာ ဘာလဲ။ စာဖတ်သူကို သူက ထိုက်ရိုက်ပြော ဆွဲးသဲ ဝတ္ထုပြီးသည်ခဲ့စား စာဖတ်သူက မျှဝေးခဲ့စားရအောင်သူဖန်တီးသည်။ ကျွန်မက မီန်းမပြစ်နေလိုလားမသိ။ မိရေးမီးယား၏ မီန်းမများ ရေးရာတွင် ကျွန်မ အမြဲခဲ့စားလို့ရသည်။ သူက ယောက်းဘက်က ခံစားချက်ဖြင့် ရေးသည်ဖြစ်စေ မီန်းမအနေရာတွင် ကျွန်မဝင်၍ ခံစားနိုင်သည်။ ထိုအား ကျွန်မသည် တစ်ခုနိုင်တည်းမှာ ယောက်းဘက်ရော့ မီန်းမဘက် ပါ နားလည်သူ ဖြစ်လာသည်။

နိရေးပါးယား၏ နတ်ရပ် (Fetish) ဟူသော ဝဲလွှာသည် သာမန်အား
ဖြင့် ပြီးစရာဝဏ္ဏဟုထင်ရသော်လည်း မိန့်မနှင့် ယောက်၍၊ အသွင်မတူ၍
ကို အလေးအနက်ဖြစ်စေသည်။ နတ်ရပ်တွေ့ မိရေးပါးယားက ယောက်၍၊
နေရာမှ ရေးဖွံ့ဖြိုးသည်။ ထိုယောက်၍ သည် လက်တွေ့ကျော်မက မကျယ်ရှိကဲ
သော စိတ်နှင့် ကောင်းသော လူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်းမက သူ၊ ဒေါ်၊
သည် နေရာသို့ အလိုလို ရောက်သွားသည်။ သူ၊ ဒေါ်၊ သည်၏ နာကြည်းမှာ၊
မကျွန်းမှုလုပ် ကျွန်းမား၏ ခံစားမှု ဖြစ်လာသည်။ နတ်ရပ်ကြီးကို ထမ်းစား
ပိတ်ပိုလောက်အောင် စိတ်ကသိကအောင် ဖြစ်ရသော ယောက်၍၏ ခံစား
ချက်ကို ကျွန်းမားလည်ပါသည်။ သို့သော် ရပ်စရာသဘောထား ခံရသော
မိန့်မာ၏ နာကျင့်မှုကိုလည်း ကျွန်းမားလည်သည်။ ထိုမိန့်မာနေရာမှာ
ကျွန်းမားလည်ပါသောအခါ ဤအိမ်ထောင်သည် ကြာရှည်မှ ဖြေပါမလားဟု
ကျွန်းမားလည်ပါသောအိမ်ထောင်သည်။ မိမိအား နည်းချက်ကို အာမှတ်မထင် ရယ်သွဲ့
တတ်သော လင်ယောက်၍၏ သည် မိမိအောင် မည်ဖြူကြိုးနာသည်ဖြစ်စေ၊
သွားရှိသည်ဖြစ်စေ နာကြည်းဖွံ့ဖြိုးရာ သူမိမိမှု ပြစ်ဖြစ်သွားတတ်
သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ၊ အမှတ်မထင် အပြုအမှုသည် အစွဲလမ်းကြီးသွားရှိ
တေးမှတ်စရာ နာကြည်းချက်များ ဖြစ်တတ်သည်။ နတ်ရပ်ပြဿနာနှင့်
မဆိုင်သော အခြားပြဿနာများ သွေးတို့မှာ ရှိလာလိမ့်၍ မည်ဟု ကျွန်းမားလည်
သည်။

ဝဲလွှာတိသည် လူသာဘဝကို ဖွံ့ရာတွင် အသုံးပြုသော လက်နက်
တစ်ခုဖြစ်သည်။ သုံးတတ်သွဲပေါ်မှာ မူတည်၍ တို့လက်နက်၏ အစွဲမှု
သွေးတို့ကြာမြားပါလိမ့်မည်။

လူသာဘဝကို ဖွံ့ရာတွင် အစွဲမှု ထက်သော စာရေးဆရာတစ်ဦး ရှိ
သော၏။ အက်လိပ်လွှာမျိုး စာရေးဆရာ ဆမ်းမှာ ဆက်မော်မှု ဖြစ်သည်။
ဆောင်၏ ဝဲလွှာတိများကို မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ရှာတွေ့ဖတ်ရှုရသော်လည်း
အေးခဲ့သော ဝဲလွှာနှင့် ဘာသာပြန်ဝဲလွှာအဲ့အား မညီသေးဘုံးဟု ကျွန်းမား
ထင်သည်။ စာရေးဆရာကျွန်းအောင်က မောင်၏ ဝဲလွှာတိများကို စုစုပေါင်း
ပြီး ထုတ်ဝေသောအခါ တစ်စုတစ်စုည်းတည်း ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစာအပ်၏
ထံတွင် ကျွန်းမားလောက် စွဲလမ်းပြီး နာမည်အမှတ်ပိုလောက်သော ဝဲလွှာတိတစ်ပုံ

ဝင်သည်။ အနိုင်မဲ့ (Punconquered) ဟူသောဝဲလွှာဖြစ်သည်။ ဤဝဲလွှာ
သည်လည်း တစ်နည်းအားပြင် လက်စားချေဝဲလွှာတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။
သို့သော တကဗ္ဗ္ဗာရားခံကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် လက်စားမချေဘဲ သူ၊
သွားသော ကလေးကယ်ကို ရေါ်စ်သတ်လိုက်ခြင်းပြင့် တရားခံဖြစ်သူ၏
ခိုတ်ကို လက်စားချေခြင်း ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာသည် အညာအတာ
ခို့သိလို ထင်ရသည်။ သို့သော် မိန့်ကလေး၏ နေရာတွင် ဝင်၍ ရေး
သားသောအခါ လူ၊ ထိုတ်သာဘဝ နာကြည်းကြော်ကွဲမှုကို အပြစ်တင်စရာ
ချုပ်တော့ချေ။ အတ်လမ်းပြီး ထုံးသွားသည်အထိ စဉ်းစား၍ မပြီးသေး
သော အတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို အောင်
နိုင်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ဘာလဲ။ ရုံးနိမ့်ခြင်းနှင့် အောင်နိုင်ခြင်းအကြား မြား
နှုန်းကွဲ ဘယ်လောက်တိသော်လဲ။ အောင်နိုင်သွားတစ်ယောက်သည် တစ်
နှုန်းတည်းမှာ ရုံးနိမ့်သွားတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါသလား။ လူဘဝတွင် မသိ
နိုင်သော အရာများစွာ ရှိသောသည်။

မောင်၏ ‘ပုဂ္ဂက်ဆိုတ်နှင့် နှဲကောင်’ ဝဲလွှာတိကလေးကိုတော့ ကျွန်းမားလုပ်နှင့် နားစွာ သာဘဝကျွန်းမားဖြစ်သည်။ ငွေတာရို၏ ‘ဓာ’ ဝဲလွှာတိကလေးကောင်း
အာ လုပ်ပြီး ကောင်းတာ မေးစားရသောအပြစ်မျိုးကို ‘ပုဂ္ဂက်ဆိုတ်နှင့် နှဲ
ကောင်း’ တွင် ပြန်တွေ့ရသည်။ ငွေတာရို၏ ဝဲလွှာမှု ‘ဓာ’ ကို ကြောင်းကျိုး
ဆင်ခြင်းမှုပြင့် လက်ခံယုလို ရသော၏။ ‘ပုဂ္ဂက်ဆိုတ်နှင့် နှဲကောင်း’ မှာ
သော့ ကြောင်းကျိုး ဆင်ခြင်းမှု ယုလိုဖော်မှုလုံးဝကင်းလွှာတိစွာ နာကြည်း
ရသော ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်သည်။ အစောင့်အဆက်က ကြားဖူးခဲ့သော ‘ပုဂ္ဂက်
ဆိုတ်နှင့် နှဲကောင်း’ ပုံပြင်ကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် ဖော်တီးပေးလိုက်သော
သာဘဝ အကြောင်းတရား၊ သို့မဟုတ် ကံအကြောင်းတရား တစ်ခုရှိကို
သော်သည် ဝဲလွှာဟု ကျွန်းမားခံစားမှုပြင်အောင် ဖွံ့ဖြိုးသွားသည်။ အစွဲကို
အလုပ်ပြီးစရားသာသူ၊ စုဆောင်းတတ်သွား စနစ်ကျွေသူ။ ညီကဖြစ်သွားလိမ့်
ပေါ်စား၊ အနာက်တို့ ခေါင်းထဲမထည့်သွား အစွဲကိုကိုမကြေားကျ ခွား
သွား၊ ထို့ရိမ်ပုပ်စေသူ။ “မင်း ဒီပုံအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ခုက္ခရာက်လို့
ဟု အစွဲကိုက ဆုပုသာတိပေးရသူ။ နောက်တော့ သူ ဘဝဖြစ်သွား

သနည်း။ တဲ့ကြော်သည် အဲပြောစရာ နာကြည်းစရာဖြစ်သည်။ အစ်ကိုက ဆင်းဆင်ရှု သမ္မတအာမိုင်ပြင် အသက်ရှင်နေထိုင်စဉ် ညီဖြစ်သူက အလွန် ချမ်းသာသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။ အစ်ကိုက ဒုက္ခရောက်၍ ရန်းကန်အသက်ရှင်နေစဉ် ညီက ချွော့လဲမှာ အခန့်သား စံစား၍ စည်းစီမံချမ်းသာ တိုးပွားနေသည်။ ဤဝါဘ်တွင် အောင်က ဘာကို ပြောချင်ပါသနည်း။ ကျွန်မ မားလည်လိုက်တာကတော့ နာကြည်းဖွယ်ရာ ကဲ့ကြော်ပင် ဖြစ်သည်။

လူ့စိတ်ခံစားမှုကို ဖွဲ့စွဲ၊ ဓရတွင် ပိုင်နိုင်သော အမျိုးသမီး၊ စာရေးဆရာမ တစ်ဦး ရှိသေး၏။ ကက်သရင်း၊ မင်းစီးလို့ ဖြစ်သည်။ သူမသည် အမျိုးသမီးရီပီ စိတ်လျှပ်ရှားမှု အပြောင်းအလဲကို အကွက်ကျကျဖွဲ့တတ်သည်။ ကက်သရင်း၊ မင်းစီးလို့၏ ဝါဘ်မှားကို ဘာသာပြန် သိမ်းမတွေ့ရပါ။ ကျွန်မပဲ ရှာဖွေမှု ညွှန်လိုပါသော် ကျွန်မ တွေ့သမျှမှာ အကိုလိပ်ဘာသာ ဝါဘ်တိတော်ရည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအကြောက်ဆုံး ဝါဘ်တိမှာ ပြောပ် ဖြစ်သည်။ အဖြစ်အပျက် အထူးအဆန်း မပါ။ စာတ်လမ်းမပါ။ တစ်ည့်နောင်းကလေး ကိုပင် ဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ညာတော်အမော်အနားတစ်ခုသို့ တက်ရောက်လာသော သူငယ်ရှင်း၊ အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသမီးကြားမ ဆက်သွယ်မှု၊ ခံစားမှုကို အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးဘက်မှ ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝါဘ်ပြီးသွားတော်လည်း ဘာမျှဖြစ်မသွားပါ။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးသည် သူ၊ ခင်ပွန်းကို မဆုံးရှုံးပါ။ သို့သော် သူမစိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်အလျင်မှားကို စာဖတ်သုက္ခဏိတို့တိုင် လိုက်ပါခဲ့စားအောင် ဆွဲ၏သွားသည်။ ဝါဘ်တွေ့တွင် ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိတ်တာ ဘာမျှမပါပါ။

ဝါဘ်တိတော်မှာ ဇာတ်ကောင်မှားသည် စာဖတ်သုက္ခဏိတွင် အကြောကြီး သရပ်ဆောင်မနေရာ၊ တစ်ခဏာသာ ဖြစ်သည်လည်း စာဖတ်သုက္ခဏိ စိတ်တွင် အကြောကြီး ဝင်ရောက်နေတွေ့ပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အမောင် ပိုကန် ဝါဘ်မရေးဆရာ ရွှေနှစ်တို့ အဖွဲ့အစည်း ဝါဘ်တိတော်မှာ နာမည်ပ်းမပါဘူးဟု ထင် ဝါသည်။ သို့သော် ထိအမျိုးသမီးသည် ကျွန်မရင်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများ ကျွန်မတို့ အရှိန်ကွန်းရဲ့သက်သာက်သာ ဖြစ်မည်။ ထိအပါ ပုံးမနေ့ သဲ ပေါ်ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် အကိုလိပ်ဘာသာ ဝါဘ်တိမှားကိုကြီးအား အတ်ရလေသည်။ အတ်လေ ဝါဘ်တိတော် မကျွန်မနိုင်လေ တွေ့ရသည်။

သောကြောင် သူ၊ ဝါဘ်တို့ကို ဖတ်ရသောအခါ ကျွန်မအဲသနခဲ့သည်။ သူ၊ ဝါဘ်တိကလေးသည် ကျွန်မကို လွှဲည့်စားသော အတတ်ဖြင့် ပြုစားထားသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

ဝါဘ်တွင် ပါဝင်သော စာတ်ကောင်မှာ နှစ်ယောက်တည်း။ သူတော့ သနာဝါန်ကလေးတစ်ဦးနှင့် အညွှန်သည်အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ နောက် စာတ်ကောင်များမှာ ဆရာဝန်၏ အစမ်းသပ်းမူးများ၊ ကြောင်နှင့် မြော်များ ဖြစ်သည်။ အစိုက်တို့ ကြော်နှင့်မှာ မြော်ဖြစ်သည်။ ထိုမြိမ်နှင့်မြင့်မြင့်၊ မျက်လုံးက မည်းနက်သည်။ အဝတ်အစားက ဆည်းနက်တော်က်ပြောင်သည်။ ပို့၍ထူးခြားသည်မှာ ဆရာဝန်၏ မြော်ကို ထည့်ပွဲသည်။ သို့သော် သူမက မြော်ကို ယဉ်မသွားပါ။ ဆရာဝန်ဆီများပင် သားသည်။ ထိုမြော်မှာ အထိုက်ဖြစ်သည်။ ထိုမြော်ကို သူမက အစာကျေးချင်သည်။ ဆရာဝန်ထဲမှ ကြောက်ဖြူဗောလေးတစ်ကောင် ထပ်ဝယ်သည်။ ဆရာဝန်က မြော်သည် စားပြီးသည်မှာ မကြောင်း မဆောင်းမြော်သည်းမပါ။ နောက်တော့ သူမဆန္ဒအတိုင်း ကြောက်ဖြူဗောလေးကို မြော်ထဲမြော်အိမ်အတိုင်း ထွေ့လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက အားရောက်နှင့်စားကြည့်သည်။ ထိုနောက် ပြန်သွားသည်။ စာတ်လမ်းက ဒါပါဖြစ်သည်။ နောက်ခုံးစားကြောင်းမှာ “အမျိုးသမီးကို နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့” ဟူသော စားကြောင်းများပင် ဖြစ်သည်။ ဤဝါဘ်တိတော်က စာတ်ကောင်အမျိုးသမီးသည် ကျွန်မရင်ထဲသို့ ကာလကြော်ရည်စွာ ဝင်ရောက်နေခဲ့ပါသည်။

ဝါဘ်တိမှားသည် ကျွန်မအတွက် ဖတ်၍ မကျွန်မနိုင်အောင် များပြား လှသည်။ ဘာသာပြန်ပေးကြော့ စာရေးဆရာများအား ကျွန်မကျေးများ၊ ရှုံးတင် ရှုံးလှသည်။ ဘာသာပြန်ထားပြီးသား မတွေ့၍ ကိုယ်တိုင်ဖတ်ရလှယ်ပြန်မှ ဘာသာလိုက်သာက်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာသာပြန်မည့်သူ ကိုယ်သွား၍ ပြန်ဖြစ်စေ။ ဘာသာပြန်ပြီး ဝါဘ်တိကို ကျွန်မမ မသိ၍ ဖြစ်စေ။ စောင့်နောင်း ကျွန်မတို့ အရှိန်ကွန်းရဲ့သက်သာက်သာ ဖြစ်မည်။ ထိအပါ ပုံးမနေ့ သဲ ပေါ်ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် အကိုလိပ်ဘာသာ ဝါဘ်တိမှားကိုကြီးအား အတ်ရလေသည်။ အတ်လေ ဝါဘ်တိတော် မကျွန်မနိုင်လေ တွေ့ရသည်။

သခုခတ်လှေယ်များ စာအလွန်ဖတ်ကြသည်ဟု ရုကြီးသူများ
ပြောသိကြေားပါသည်။ စာဖတ်သူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှည်
ရွယ်ချက်ရှင်း မတူကြပါ။ တရာ့က စာမျက်နှာလျှင် မရနိုင်၍ ဖတ်သည်။
တရာ့က ဝါဘရေးရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖတ်သည်။ တရာ့ကတော့ သူ
များကို ဝေဖန်နိုင်အောင် ဖတ်ကြသည်။ တရာ့ကတော့ စာဖတ်ခြင်း၏
အရာသာကို တြေားအနုပညာအရာသာထက် ပို၍ခြဲလမ်းသောကြောင့် ဖတ်
ကြသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတိသည် အမျိုးမျိုးသော ဝါဘရေးများ၊ ဝါဘ
ဆုတ်သာ စာများကို များခွာတ်စို့လိုသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဘယ်ဝါဘ
ကို ဖတ်သင့်သည်၊ ဘယ်ဝါဘကို မဖတ်သင့်ဟု ဘယ်သူကမျှ အွန်ကြားရန်
လိုပါ။ ဒီမီအတွေ့အကြွောင့်မိမိအလိုလို ရွှေချယ်ဖတ်ရွှေလာပါလိမ့်မည်။
ဒီမီလက်ခံနိုင်သွေ့များ၊ ဒီမီလက်မခံနိုင်သွေ့စာများကို အတွေ့အကြွောင့်
ဘယ်သာကိုဘာလက ရွှေချယ်လေးပါသည်။ အရေးကြီးသည်က စာအပ်
ရွှေချယ် ထုတ်နေဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ထိုစာအပ်တွေ့ထွင် ဒီမီမည်သည် စာ
အုပ်ကို အတ်သင့်သွေ့ဟုသာသတိပေးချက်မျိုး အမြဲပါဝင်လျှို့ပါသည်။

ကျွန်မကို ဘယ်စာရေးဆရာအကြိုက်ဆုံးလဲဟု မေးလာတိုင် ကျွန်မ^၁
ပြုရှာတ်ဘတ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် စာမျိုးစုကို တတ်နိုင်သမျှ ဖတ်သူ
ပြုပြီး အကြိုက်ကလည်း အမျိုးစုပါသည်။ စာရေးဆရာများကလည်း
အမျိုးစုလုသည် မဟုတ်လား၊ အင်လိပ်စာရေးဆရာများ၊ အမေရိကန် စာ
ရေးဆရာများ၊ ပြင်သစ်စာရေးဆရာများ၊ ရှရားစာရေးဆရာများ၊ ဂျာမျိုး
စာရေးဆရာများ၊ သုတေသနအားလုံး အလွန်တော်ကြောများ ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာ
ကျော် စာရေးဆရာများရှည်းပြစ်သည်။ စာအပ်တွေ့ဖတ်တိုင် ဝါဘရေး
ရွှေ့ခိုင်စိတ်နှင့် ဝါဘရေးရှမှာကြောက်သောစိတ်သည် အမြဲတွေ့နေတတ်၏။
ဝါဘရေးရွှေ့ခိုင်စိတ်မှာ အားကျိုတ်ကို အမြဲခြားပြီး ရေးရှမှာကြောက်သော
စိတ်မှာ ရှက်ရွှေ့အား ထုတ်ပို့တ်ကို အမြဲခံပါသည်။ စာဏ်းသုတေသန်းသည်
ကျိုယ်သိုင်းကို ကိုယ်တိုင်ရေးနေကြောများဖြစ်သောကြောင့် တာဝန်အလွန်
ကြော်ပါသည်။ ထိုတာဝန်ကို ကျွန်မတိသုတေသန ရှေ့သိကြာဖြင့် ရင်းရမည်။
ထို့ကိုသိကြာကိုလည်း ကျွန်မတိဖတ်သော စာအပ်များက ပေးအပ်ပါလိမ့်
သည်။

[ကများအောင့် ဇလ]

နွဲလမ်းခဲ့ရသော ဘသာပြန်ဝါဘရေး

ဘသာပြန်ဝါဘရေးအနက် ကျွန်မ စတင်ရင်းနှီးခဲ့သည် ဝါဘရေး
ဆရာမောင်ထင် မြန်မာပြန်သော ဂါလိုဟော ခရီးစဉ်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မက ထိုဝါဘရေးစွဲစားခန်းဝါဘရေးကြောင့် စာအပ်ပြီးအောင် ကြိုးစားပတ်ခဲ့ရခြင်းဖြင့် ထူးခြားဆန်ကြယ်မှု
ရသကို လိုချင်သောကြောင့် စာအပ်ပြီးအောင် ကြိုးစားပတ်ခဲ့ရခြင်းဖြင့်ပါ
သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မတိုင် အကိုလိပ်နာမည်များ တော်တော်စိမ်းနာ
ပါသေးသည်။ ယခုအချိန်အထိလည်း အတ်လမ်းနှင့် အဖြစ်အပျက်များကို
သာ မှတ်မိုက် ဝါဘရေးကတ်ကောင် (အတ်လိုက်) အမည်ကိုပင် မမှတ်မိ
တော့ပါ။ ငယ်စွမ်တုန်းကလည်း မှတ်မိဘုံးဟု ထင်သည်။ ဆရာမောင်
ထင်က “မောင်တော်ကြိုး” ဟု (လူသေးသေးကျွေးကျွေးကလေးများအမြဲ
ပြု) ခေါ်ဝါးခဲ့သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ တိုင်းပြည်များကိုလည်း
နာမည်မမှတ်မိ။ လိုလိုပေါ်နိုင်ငံဆိုတာကိုတော့ ခေါ်ရတာ ရွယ်ကုလို
လား မသိ။ လူပုဂ္ဂလေးများ၏ တိုင်းပြည်ဟု မှတ်မိနေခဲ့သည်။

အတ်လိုက်သဘောပျက်ပြီး လူပုဂ္ဂလေးများ၏ ကျွန်းသုတေသန်းကို
ရောက်ခြင်းရွှေ့ခိုင်းကိုတော့ ကျွန်မမျက်စိတ်မှာ ယခုတိုင်းမြင်ယောင်နာ
ပါသေးသည်။

ထိုဝါဘရေးကြောင့် ကျွန်မအတွက်တော့ အန်ဒါဆင်၏ပုံပြင်လိုပင် ဖိတ်
ဝင်စားဖွယ်ရာဖြစ်၏။ အတ်လိုက်တွေ့ကြုံခဲ့စားရသော အဖြစ်အပျက်များ

သည် ကျွန်မဖတ်ပြင် ဒယ်ကြည့်နိုင်လောက်သောင် ထူးခြားဆန်းကြယ် ပြုလုပ်သည်။ လူသားသေးကလေးများ၊ လူဘီလူးကြီးများ၊ စလုည်းပြင် ပြုလုပ်သော တွေ့နှစ်စုံတို့ မတွေ့နိုင်သော အရာများကို အတ်လိုက်က အွားနှုန်း သို့သော သုတိုးပြုစကားများ၊ သုတိုး၏ စိတ်ထားများက အော့ အပြင်လောကမှ လူများအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယုတ်ညုံမှု၊ ရက်စက် အောင်ကြုတွေ့၊ ကောက်ကျုမ္မာ၊ ဘဝင်မြင့်မှု၊ သုတေသနပါးအပေါ် ရှုတ်ချွာအတင် သေးစွာ၊ သေးသိမ်းမှု သည်တို့ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသည်။

ရှိမှာသန ဆစ်ပို့တွင် ဆရာတော်ထင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မ သည် ဘာသာပြန်ဝေါး၏ အရသာကို စတင်စွဲမက်ခဲ့ရပါသည်။

တိုင်းပည့်တော်ပြည်၏ အသိပညာအဆင့်အတန်းဆင့် ထိုးထွင်းညာ၏ ကို တိုးတက်မြင့်မှု၊ လာအောင် နိုင်ငံတကာ စာပေက ပြုပြင်ပေးနိုင်သည် ဟု ကျွန်မ သိလာသည်။ လူသည် မိမိလက်ရှိကျင်လည်ရင်ဆိုင်နေရသော ဘဝအပြင် အခြားဘာတွေရှိသေးသုနည်းဟု ဖော်ဆိုရန်၊ ကို အမြဲမေးချင် တတ်သည်။ မိမိမှတ်စွဲပါး၊ အခြားသော လူမျိုးများ၊ ဘာတွေဖြစ်ပေါ်လုပ် တိုင်နေသနည်းဟု ဖော်ဆိုရန်၊ အပြုံမှု၊ နိုင်ငံခြားစာအုပ်စာတမ်းများ၊ တွင် ရှိနှုန်း နိုင်ငံတကာ စာပေ၏ ပထမလေ့ကားထစ်ကိုလည်း ဘာသာ ပြန်ဆရာတော်များက ဖန်တီးပြုလုပ်ပေးကြသည်ဟု ကျွန်မ သဘောပေါက်လာ ခဲ့ပါသည်။

“ဂါလီဟာ၏ ခရီးစဉ်”ဝေါးရောက်တွင် ကျွန်မဆရာတ်ဖတ်ဖြစ်သော ဝေါးမှု၊ ဆမြန်မာပြန်သည် အိုလီဟတွေစ်ဖြစ်သည်။ အမှန်က ကျွန်မ သည် မောင်ထင်ထင်ကို ပို၍ပင် မိုးဆက်(စာအရ) သိကျွော်ဆူဖြစ်သည်။ မိုးဆက် တင်မောင်ဆွေဝေါးများကို ကျွန်မ အလွန်သဘောကျုံသည် မဟုတ်လား။ သို့သော ဒုလိုဟတ်တွေစ်ကို ဖတ်ရန် ကျွန်မမှာ လုံလောက သည် ဥပဒေစိတ်စာတ် မရှိခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ဆင်းရှုံးပါး၊ သောကလေးများကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် သနားကရဏာသက် ပါတတ်ပါသည်။

ရွှေ့ဒေါင်း၏ ရှားလေ့ဟုမ်းဝေါးများ၊ ဖတ်ရသောအခါမှာတော့ ဘာသာပြန်စာပေ၏ အရသာကို ကျွန်မကောင်းစောင်းနှစ်သက်နေပြုဖြစ်

သည်။ ကျွန်မသည် ရှားလေ့ဟုမ်းနှင့် ဝပ်ဆင်ကို စွဲလမ်းသလို ဦးခြား နှင့် ဦးသိမ်းမောင်ကိုလည်း နှစ်သက်သည်။ ထိုပြင် အာဂါထာခရစ်စိတ်၏ စုံတောက်ကြီး ဟာကျေးမာရို့ပို့ဆိုရှိလည်း သဘောကျုလာခဲ့သည်။ ထို့ ရှုက်သည် စို့ စုံတောက်ဝေါးများ၏ ဆွဲဆောင်မှုသည် ကျွန်မအပေါ် တော် တော် အင်အားကြီးခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ဝန်ခဲ့ရပါမည်။

လျှို့ဝှက်သည် ဖို့ဝေါးတွေ့မှု၊ တွင် ယနေ့တိုင် ကျွန်မသတိရနေသော ဝေါးတွေ့ပုဒ်ရှိသည်။ မူရင်းစာရေးဆရာတုန်း မူရင်းဝေါးအမည်ကို ကျွန်မ မမှတ်မိပါ။ ဘာသာပြန်ရှိသော မောင်သက်နောက်ဖြစ်ပြီး ဘာသာပြန်အမည် မှ “အိပ်မက်အကျော်သားများ” ဖြစ်သည်။

ဝေါးအဖွဲ့သည် အိပ်မက်တော်ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်သည် (အိပ်မက်ထဲတွင်) အိမ်ကြီး တစ် အိမ်သိသိ၍ လျောက်သားလျောက်ရှိသည်။ လမ်းသားပေါ်သားလျှော့ချင်းမှု၊ မှာ သစ်ပင် ရျှေ့ကြွယ်များ ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးသိသိ၍ ကြောက်ဆုံးထိတ်လန်စိတ်ဖြင့် မသွားရန် အားတင်း၏။ သို့သော မြေပြင်နိုင်သော အင်အားတင်စွဲက သူမကို နောက်မှတွန်း ထို့ လျောက်ရှိသည်။ သူမစိတ်ချောက်ချားစွာ၊ ပြင်းဆန်လျောက်ကပင် သူမ၏၏ ခြေလုမ်းများ အိမ်သိသိ၍ တာရွေ့ရွေ့သွေးနေကြသည်။ ထို့နောက် သူမသည် အိပ်မက်မြှို့နှင့် ခဲ့လန်နိုင်းလို့ လာသည်။ အိပ်မက်ကြောင့် သူမသည် ထို့အိပ်မက်အပေါ်ရှုံးလှုပ်ရှုံးလိုက်သော်လည်း တစ်စုံတော်သားကို အတွန်အမင်းပြောချင်၏။ သူမသိသိ၍ သူမမ၏ ကိုယ်စွဲဘတဲ့မှာ တစ်စုံတော်ရာသည် ဆွဲယုပစ်လိုက်သလို ပျောက်က်းသွားသည်။ တကကယ်လည်း အိပ်မက်သည် သူမထံမှ အခြားတစ်ယောက်သို့ ကူးစက်သွားခဲ့ပြုဖြစ်သည်။ (တစ်လပြည့်သောအခါ/သို့မဟုတ် တစ်ပတ်ပြည့်သောအခါလည်း ပြုစိန်ပါသည်။) ဒုတိယလွှာသည် အိပ်မက်ကို ဆက်မက်သည်။ သူကတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ (ပထမအမျိုးသမီးကြီးထင်) ပို၍ ခေါ်ရပါသည်။ အိမ်

ကြီး၏ ခြိုင်းတဲ့ ရှေ့သိ ရောက်သွားသည်။ သို့သော သူ လန်းနှီးသွားသည်။ သာက နောက်တစ်ယောက်ကို အိပ်မက်အကြောင်း ဖွင့်ပြေဖို့သည်။ သည်လိုနိုင်ပင် အိပ်မက်သည် တစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်သို့ ကူးစက်သွားသည်။

ငှုံးအိပ်မက်များကို ချုပ်ကိုင်အမိန့်ပေးသွားတစ်ဦး ရှိသည်။ သူသည် သု၏ စီတ်ညွှန်အတော်ဖြင့် အိပ်မက်များကို မက်စေပြီး တဖြည့်ဖြည့်ဖြင့် သူ အမိက မက်စေချင်သွားတဲ့ ရောက်အောင် အမိန့်ပေးလျက်ရှိသည်။ ထို အမိကလူမှာ ဆရာဝန်ကိုတို့ ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ကိုပေးသွားမှာ အာဖရိက တိုင်းရင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သု၏ နာကြည်းမှုနှင့် လက်စားချေမှုကို ကျွန်းမတို့ တဖြည့်ဖြည့် သိလာရသည်။ သူသည် ဆရာဝန်ကို အိပ်မက်ဖြင့် သတ်ရန် ရည်ရွယ်သည်။

ဝါယဉ်သည် တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး တော်တော်လည်း ကြောက်စရာကောင်းပါသည်။ ထိုဝါယဉ်ပြုးမှာက ကျွန်းမသည် တော်တော်နှင့် မအိပ်ရှုံးပါ ဖြစ်နေ၏။ အိပ်ပျော်သွားလျှင် အိပ်မက် မက်မှာ နှီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

Telepathy, super natural စသည် ဖြစ်ရပ်များသည် မယုဇုင် မရှုံးလည်း ကောင်းပြီး ယုံချင်စရာလည်း ကောင်းနေပါသည်။

နောက်ထပ် ဆန်းကြိယော ဝါယဉ်သွားတွင်ပုံပုံ ရှိသော သည်။ Daphne du Maurier၏ Don't look Now ဟူသော ဝါယဉ်ဖြစ်သည်။ အောင်မြို့သူ က ဘာသာပြန်ပါ ပါသည်။ ထိုဝါယဉ်သည်လည်း parapsychology ဆိုင် ရာ ဝါယဉ်တစ်ဦးပါသည်။ ဝါယဉ်အဆုံးတွင် ကျွန်းမကြက်သီးထွားသည်ကို ယခုထိ မှတ်ခိုးနေသေးပါသည်။ Don't look Now အမည်ဖြင့် ပင် ရှုပ်ရှင်ရှိက်ကူးသည်ဟု သိရသည်။ ကျွန်းမထိရှုပ်ရှင်ကို မကြည့်ရပါ။

တဖြည့်ဖြည့်နှင့် ကျွန်းမပတ်သော စားအပ်အမျိုးအစားများ စုလင် ချုပ်သူးလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်းမနှစ်ခုက်မြတ်နှီးသော စားအပ်များ ထော်းတွေ့ဖြည့်ဖြည့်ချုပ်းပြုး ပြောင်းလဲလာပါသည်။

A.J Cronin၏ ဝါယဉ်များကို ဆရာထင်လင်းတို့ ကျေးဇူးဖြင့် နှစ်သက် လာခဲ့သည်။ “တစ်ကျွန်းမှု၏ အပြန်လမ်း” ဝါယဉ်ကို ဖော်ပြီးသည်။

အခါ ကျွန်းမမှု၏ ရင်ထဲသို့ ပြင်ပမှတစ်စုတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာသလို လေးပင်စွာ ခဲ့တဲ့ ရသည်။ ထိုလေးပင်မျှသည် ယခုထိ မပျောက်ကျယ်သေးပါ။

အခါက အတ်ကောင် လူထောင်လေး၏ အမည်မှာ Paul ဟု ထင်ပါသည်။ Paul ၏ အမြတ်မှုသားတို့မြှုဖြင့် တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျော်သော သည်။ Paul သည် သူ့အခိုင် မသတ်မှတ်ကြောင်း အထောက်အထားများ ရှာဖွံ့ဖြိုး ထိုအမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးပေးရန် သက်ဆိုင်ရာအကော်ပိုင်များအား နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် တောင်းဆိုသည်။ သု၏ ဆန္ဒပြဿနာမှာ သု၏ စွဲကောင်းမှု ကြောင့် လူထာပရှိသော်လည်း ကူးစက်သွားသည်။ သူသည် နောက်ဆုံးမှာ အောင်မြတ်သွား၏။ သူအလွန်ချုပ်မြတ်နှီးသော ဖောင်သည် တကယ်လည်း လူသတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပေး။ မှားယွင်းစွာ အပြစ်ပေးခဲ့ရှင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးမှာ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျော်သော သူ့အခိုင်းချင်းဖြစ်သည်။

သို့သော သားနှင့် ဖောင် တွေ့ဆုံးမှု ကျွန်းမမြှုပ်လင့်ထားသည် နွေးထွေးဂျုပ်ရှားသည် မျက်ရည်များ၊ ပွဲဗောပြီးရပ်ပြုးမွဲမှုများ၊ မရှိ။

နှုံးညွှန်မြော်ပြီး သားကို ချုပ်မြတ်နှီးသော ဖောင်အား မြှုပ်လင့်နေသည် Paul သည် ရိုင်းစိုင်းခက်ထားပြီး အေးစက်သော လူကြီးတစ်ယောက် ဆိုသာ တွေ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာသော ထောင်းက်သည်။ Paul ၏ အင်အား လုံးဝပြောင်းလဲပေးလိုက်ပြီး အင်၏ နှုံးညွှန်များကို နာကြည်းလွှားကြောင်းတစ်ဦးအောင် ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်။ အင်၏ မြှုပ်လင့်ချက် ချုပ်ကို ဒေါသက ပယ်ဖျောက်ပေးလိုက်သောအခါ အခဲမဏျုမွဲများ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုပြင် ဘဝတွေ့ထောင်သားများကပင် သူ့အား ရိုင်းစိုင်းအောင် ပြုပြင် ပြောင်းလဲပေးလိုက်သည်။ အတ်လမ်းအဆုံးတွင် Paul နာကြောင့် သလိုပင် ကျွန်းမအကျင်းခဲ့ရပါသည်။ မှားယွင်းစွာ အပြစ်သော်ပေး ခဲ့ရှုံးညွှန်မြော်သူးလာသော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှုကို ကျွန်းမတို့ အောင်ဆုံးနည်း။ ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်းမသယ်တုန်းကမားမဖော်နိုင်းခဲ့ပါ။

“သူ့ရအလင်း” ကို ဖတ်ပြီးသည်အခါ ကျွန်းမသည်ပြုံ့မြတ်သော

သတင်းစာတိက်တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာရန် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများ လိုအပ်သည် ဟု နားလည်ခဲ့ရသည်။ ခွဲကောင်းဖို့၊ ခေါင်းမှာဖို့ မည်မျှလိုအပ်သည်ကို နားလည်ရသည်။ “ဥဇ္ဈရအလင်း” ကိုဖတ်ပြီးမှ “ဂျိ” လိုက်မျှနဲ့မဖတ်ရပါသည်။

ကျိုသည် ကျွန်မရင်ထဲသို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ (ယခုတိုင်) ခိုဝင်လျက်ရှိသည်။ မြုပ်ဆောင်၏ မူရင်းစာရေးဆရာ Henry Sydnor Harrison ကို ကျွန်မ တစ်ခွဲမျှပင် မကြားမှုပါ။ ဘာသာပြန်သူကျော်များကြောင့်သာ ဖြုံးနှစ်လိုက်ကောင်းသော ဝဲဗျာတစ်ပုံပုံကို ကျွန်မ သိခွင့်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဂျိ”သည် မည်မျှကျော်သည့်ပြစ်စေ၊ မည်မျှပင် လူမှုများ၊ မကွဲ့များ၊ ကျွန်မ သည်ဖြစ်စေ ကျွန်မ “ဂျိ” ကို အလွန်ရှုပ်ပါသည်။ “ဂျိ”၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာသည် ကျွန်မအတွက် ခံပြပင်ဖြစ်သည်။ “ဂျိ”၏ စိတ်ထားမြင့်မြတ် ရွှေသည် ကျွန်မ အားကျော်တုယ့်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ကို၏ ခေါင်းမှာမျှ၊ ခွဲကောင်းမှာ ယုံကြည်ချက်ပြင်းပြမှုသည် ကျွန်မအား ခေါင်းမှာအောင် သင်ကြားသေးခဲ့သည်။ ငတ်မွတ်မှု၊ နှစ်းပါးမှု၊ မူးဆိတ်တာကို ကျွန်မ ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတန်ဖိုးထားသော အရာများ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပါဖြစ်သည်။ “ဂျိ”ကို ဘယ်သူမှ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍မရ။ ထိုအတူ ကျွန်မကို လည်း ဘယ်စည်းစိမ်းချမ်းသာကြော် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍မရမစေ။ ထိုယ့်ကြည်ချက်သည် ကျွန်မရင်မှာ ယခုတိုင် နိုင်မြဲလျက် ရှိပါသည်။ ယတ်ညွှဲ အမျိုးမျိုး၊ အမနာပကား၊ အမျိုးမျိုး၊ သိက္ခာမတည်ကြည်မှု အမျိုးမျိုး၊ အကြားတွင် ကျွန်မတို့ ရှုပ်ဖြားမှန်စွာ မတ်မတ်ရပ်တတ်နို့ ကိုကသင်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဆင်ခြင်တုတရားဆိတ် ဘာလဲ။ ထိုအဖြေသည် ကျိုတဲ့မှာ ရှိပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မရင်ထဲမှာ စွဲလမ်းနေသာ ဝဲဗျာတစ်ပုံး ရှိသေးသည်။

ဆရာကျော်အောင် မြန်မာပြန်သော “အမျှင်ခေတ်မှ ချမ်းသူများ” ဝဲဗျာတစ်ပုံးပါသည်။ မူရင်းစာရေးဆရာ အမည်မှာ ချက်ကိုစလိုပက်အမည် ဖြစ်၍ အဆုံးချက်သာကြောင့် ကျွန်မ မမှတ်မိပါ။ ဝဲဗျာအမည်ကတော့ (အောင်လိုအသာသုပြန်) “Romeo and Juliet and the Darkness” ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်ကလေးနှစ်ဦး၏ အချို့အတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ သို့သော ဝဲဗျာ = ဘော်ခဲ့အချို့အတ်မှာ နာမီခေတ် ဖြစ်သည်။ ပူးလှမျိုးများကို စိမ်ကိန်းဖြင့် = ကျွန်းကို အပြုလိုက် သတ်ဖြတ်နှစ်နှင့်နေသာ အချို့အတ်ဖြစ်သည်။ Paul ဟု = ကောင်ကလေးတစ်ယောက်သည် အက်စသာ ဟူသော ပူးမလေး = ယောက်ကို သူတို့စိမ်ချုပ်ဆိုင် အပေါ်ထပ်မှာ ရှုက်ပေးထားခဲ့သည်။ = ယောက်သက် လူငယ်လေးနှစ်ယောက်၏ သတ္တို့သူတို့၏ အချို့အတ် = ဘော်အပေါ် တစ်ယောက် ငဲ့ညာစွန်းလွတ်မှုတို့ကို ကျွန်မ လေးစားစွာ = ပြန်သွေ့ရသည်။ နာမီအစိုးရရှိ မျက်နှာလိုအားရလုပ်ချင်သောကောက် = ချွေးစဉ်းလေးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မစက်ဆုတ်စွာ မြင်တွေ့ရသည်။ = ပါလ်နှင့် အက်စသာအတွက် ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ။ ကျွန်မတို့ = အေးတတ်နိုင်မှာလဲ။ လောကတွင် လူစုစုချင်း ညျဉ်းဆဲသော နိုင်လိုမင်း = ထို စနစ်များ ရှိနေသွေ့တွေ့ရ ကျွန်မတို့သည် အန္တရာယ်ကို ဘယ်လိုမှ = ပြန်ရှုံး၍ ရှုံးမည်မဟုတ်ပါ။ အတ်သိမ်းသည် ရင်ထုမနာကြကွဲစရာပင် = ပြောသည်။

အမျှင်ခေတ်မှ ချမ်းသူများလိုပင် ကျွန်မကို ဝစ်းနည်းနာကျင်စေ = ဘာအပ်တစ်အပ် ရှိပါသည်။ ငင်းမှာ “အန်ဖရန်၏ နေ့စဉ်မှုတ်တမ်း” = ပြောသည်။

ထိုစာအပ်နှစ်အပ်စလုံးသည် ရှာမန်နာမီများ၏ ရက်စက်မှုကြောင့် = ဆုံးခဲ့ရသော ကလေးများအကြောင်းချည်း ဖြစ်သည်။ အန်ဖရန်၏ က = သေသာထက် ပို၍ ယောက်ပေးထားခဲ့သည်။ အန်ဖရန်၏ အသက်သည် ဆယ့်နှစ် = ဆယ့်သုံးနှစ်ခုံး ထင်သည်။ အန်ဖရန်၏ ပို၍ ပို၍သာသည်။ အချက်များ = မွေးနောက်ဆောင်ရွက်သော မှတ်စုစာအပ်ကလေးထဲတွင် နေ့စဉ်း = ပြောပျက်များကို ရေးမှတ်ထားခဲ့ခိုင်ပြင်း ဖြစ်သည်။ အန်၏ စာအုပ် = အောင်ကြောက်ရွှေ့ချောက်ချားမှုများနှင့်အတူ ကိုယ်ကိုယ်ကိုနှစ်သိမ်း = နှစ်မြိုင်သော ယုံကြည်မှုများ၊ တစ်ခါတ်ရုံအား ယောက်ပို့ပျက်မှုများ = ဖြစ်သည်။ သူမ၏ စာအုပ် (မှတ်တမ်း) ကလေးကြောက်သာရှိခြင်းမှာ သူမ၏ အသာသုပြန်၏ အသာသား ကောင်းမွန်လွန်းဖြစ်ပါ။ သူမ၏ ခံစားချက်များ

ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းမတို့သည် ထိမှတ်တမ်းတော်ကလေးကိုဖတ်ရသည့်အခါ ကျွန်းမတို့ကိုယ်တိုင် အန်ဖရန် ဖြစ်သွားသည်။ ငှင့်မှာ အန်၏ ရှိုးသား မြောင့်မှုများ ဖြေစ်သန်ရှင်းများ နှင့်မှာ မလည်းမှတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

တော်များစွာ ဖတ်လာရင်းနှင့် ကျွန်းမသည် ဝဲ့အတတ်ပညာ၏ ဆွဲဆောင်များ၊ ဝဲ့အောက်ခံ၏ ဆွဲဆောင်များ၊ ဝဲ့အော်များ၊ ဆွဲဆောင်များ တဲ့ကို တဖြည့်ဖြည့်၊ နားလည်သောပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ အတ်လမ်း၏ ဆွဲဆောင်မှုတော် တော်ကောင်၏ ဆွဲဆောင်များက ကျွန်းမကိုပို့၍ ဖမ်းချပ်ပြီးငြင်ထား နိုင်သည့်အခါမှာတော့ ကျွန်းမသည် ထို့အတ်ကောင်များလို ပီ ပြင် ပေါ်လှုပ်သော တော်ကောင်များ ဖန်တီးချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာတော့ သည်။

ကျွန်းမ ခွဲ့လမ်းနှစ်သက်သော တော်ကောင်များသည် ကျွန်းမရင်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်ရှိနေတတ်သည်။ ပျောစတီန်းပေါက်၏ ဂျောက်နှင့် လင်နို (မောင်ထွန်းသူ ဘာသာပြန်သော “တို့ပိုင်တဲ့မြေ”) သည် ကျွန်းမရင်ထဲမှာ ကြောမြေငွေစွာ ဆိုင်ရွင်နေခဲ့၏။ လင်နိုသည် ကျွန်းမ တော်ကောင်ဖွံ့ဖြိုးဘယ်တွဲ့ ကမ္မာ စီတ်မကွားခံမှုသော တော်ကောင်မျိုး ဖြစ်သည်။ ရပ်ရည်း အသိဉာဏ် ဘာမှုစွဲမက်ဖွယ်၊ အားကျော်ဖွယ် မရှိသော တော်ကောင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုနှင့်သော ထုံး၊ သော ဥာဏ်ထိုင်းသော လူကောင်ကြီးမှာ သော လင်နိုသည် ကျွန်းမအား အုံသုရလောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ သည်။

“တို့တွေ အီမြဲကလေးတစ်လုံး ပိုင်တဲ့အခါ” ထိုစကားသည် ကျွန်းမရင်ထဲသို့ လွှဲပေါက်သွား ဝင်ရောက်သွားသည်။ အီမြဲဟော နားခို့ရာ နေရာ ကလေးအတွက် ဂျောက်နှင့် လင်နိုသည် ဆင်းရုပင်ပန်းစွာ အလျှပ်လျှပ်နဲ့ရ သည်။ သူတို့ အီမြဲပိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု ကျွန်းမနာဂျုင်စွာ ရိုပ်စားမီသည့် အချိန်အထိ သူတို့နှစ်ယောက်က အီမြဲနှင့် ယန်ကလေးတွေအကြောင်း ဆုံးလင်ကာ အီမြဲမက်မက်ဆဲး။ “ယန်ကလေးတွေကို ငါဘယ်လို ထိန်းရ ထုံးထိတာ ပြောပါ၌ ကွဲ ပျောက်ရ”။ ထိုစကားမျိုးကို တကယ်စီတ်အား ထုတ်သန့်စွာ ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောသည့်အခါတိုင်း လင်နိုကို ကျွန်းမသနားရသည်။ ယောက်ရှားနှစ်ယောက်၏ မွန်မြှုတ်သန်စံသော ပေါင်း

လွှဲ့မှာ တွယ်တာမှုသည် အုပ်စရာ၊ ကြည့်နဲ့စရာဖြစ်သည်။ အတ်လမ်းစ အွောင့်မှ တော်လမ်းအဆုံးအထိ ကျွန်းမအား ထူးဆန်းစွာ တွယ်တာမှု ပေးသော ဝဲ့အတ်ပို့ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်းမရင်ထဲမှာ တည်ရှိသော အခြားတော်ကောင်များမှ “ပါရိကျေဆုံးခန်း” ဝဲ့အုပ်ကောင်များဖြစ်သည်။

“ပါရိကျေဆုံးခန်း” ကို မဖတ်မီ “စစ်နှင့် ပြုမီးရေးရေး” ကို ကျွန်းမဖတ်ပဲ့သည်။ ကျွန်းမသည် “စစ်နှင့် ပြုမီးရေးရေးရေး” ထဲက တော်ကောင်များကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မစွဲလမ်းခဲ့ပါ။ “နာတာရှာ” ကိုလည်း ကျွန်းမမချက်၊ “အွန်းရေး” ကိုလည်း ကျွန်းမမချက်ပါ။ ကျွန်းမသဘောကျားသည်က “ပိုယာ” ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပိုယာသည်ပင်လွှဲငွေ့ ကျွန်းမကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အောင်နိုင်ပါ။

“စစ်နှင့် ပြုမီးရေးရေး” မှာ ကျွန်းမယခုတိုင် မောမရသော အခန်းတစ်ခု အည်းသာ ရှိသည်။ မင်းသားလေး “အွန်းရေး” သော့မီးခန်းဖြစ်ပါသည်။

အွန်းရောသည် စစ်မြေပြင်တွင် အမြောက်ထိသော အခန်းတစ်ခု ကျွန်းမသူ ရှိသည်။ ထိုက်မှာ ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားသည့် အွန်းရော၏ အားမှုန်းမြော်လင့်မှု၊ အားလျှော်အရှုံးပေးမှု၊ အားလျှော်အရှုံးပေးလို ကို တော်ဝင်ခန်း တစ်ခုနှင့် တော်လည်းပြုင့် ကျွန်းမနှင့် မှားလည်းပြုင့် အောင် အွန်းလှုန်ရင်းနှင့် နောက်ဆုံးမှာ သေမင်းကို အရှုံးပေးလိုက်ရ၏။ သေမင်းကို အရှုံးပေးလိုက်ရသည် စစ်မြေပြင် ဝင်မလုနိုင် အောင် တွေ့န်းလှုန်ရင်းနှင့် နောက်ဆုံးမှာ သေမင်းကို အရှုံးပေးလိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အိပ်ရာပေါ်မှု အွန်းရေး ပြုမီးရေးသောက်စွာ သော့မီးသွားသည်။

လူတစ်ယောက် သော့မီးသည်အခန်းကို သော့မီးသွားသောက်မှ ဝင်ဖျက် အုပ်ခဲ့လုပ်ပါလားဟု ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်းမသိလိုက်ရသည်။

“ပါရိကျခုံးခန်း”၊ ဝတ္ထုကြိုတော့ အီလျှာအာရင်ဘတ်က ရေးသား ပြီး ဆရာမြေသန်းတင့်ကပင် မြန်မာဘသာသို့ ပြန်ဆိုပါသည်။ ထိုဝတ္ထု နှစ်ပုဒ်ကို ဆရာမြေသန်းတင့်က ရှေ့သင့်နောက်ဆင့်ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ War And Peace က တော်လ်စတွင်း၏ ဓမ္မားကြီးကျယ်သောကမ္မာ ကျော်ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပါလျက်၊ လူတိုင်းခွဲလမ်းနှစ်သက်စွာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကာ ဖတ်နေကြပါလျက် ကျွန်မာက ဘာဖြစ်လို “ပါရိကျခုံးခန်း” ကို ပို၍ ခွဲလမ်းနှစ်သက်နေရုပါသလဲ။ ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်မာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ အေးမြှုပ်သည်။ နေအက်ခုံးတော့ နောက်ခံ Background and ၏ မြင်ကွင်းကျွန်မာကြောင့်ဟုသာ ကျွန်မာ ကောက်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

“ပါရိကျခုံးခန်း” ထဲက အတ်ကောင်များသည် ကျွန်မာပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေသော အတ်ကောင်များပါ ဖြစ်သည်။ အာကာကို မက်မောဓာသာ “ပါတက်စ်”၊ ထိုးမှုပိုင်လွယ်သော “လူဆန်း”၊ ပန်းချိအနပညာနှင့် သဘာဝကိုသာနားလည်၍ လူတွေ့နှင့်နိုင်တရေးကို ပို့ပို့တော်ဝန်းကျင်သာ “အွန် ဒရေ”၊ လူပီသစ္ာ ကြီးပျေားချမ်းသာလိုပြီး နိုင်ငံရေးကို ဧင့်ကြေးပိုင်ဆိုင်မှု ဖြင့် ကြီးကိုင်နိုင်သည့် လေယာဉ်စက်ရုံများပိုင်ရှင်ကြီး “ခက်ဇာ”၊ ပစ္စည်းမှု အလုပ်သမားများသက်မှ ဝင်ရော်သော အင်ဂျင်နီယာ “ပီယာ”၊ ဒိန်ပျုပ်ချုပ်ချုပ်မှုများကြောင့် တဖြည့်ဖြည့် ခေါင်းမာစွာ စိတ်ပေါ်ပို့ပြင်းထုန်လာ သော အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် “မံတရှေ”၊ ကိုယ်ကျော်သိက္ခာကို အာကာ ထက်ပို၍တန်ဖိုးထားသော “ဒင်းနိစ်”၊ နိုင်ငံရေးကို နားမလည်ဘဲ မိမိဘဝကေးသာ သာယာချမ်းမြေ့ဖို့ကိုပင် မြှော်လင့်ကြီးစွာ ရန်းကန်နေရသော ဖြူစင်သည် “ရှင်းနှက်”၊ ပြုမ်းချမ်းရေးဟန်သာ စကားကို အထပ်တ် ရှေ့ ပွဲတ်ဆုံး တကယ်တဲ့ တော့ ချွေးကြောင်သူသာ ဖြစ်သည့် ဝန်ကြီး ဦးလုံး၊ အားလုံးသည် ကျွန်မာ အနှစ်နှစ်အလလ ရင်းနှီးခဲ့သော ကျွန်မာ၏ အိမ်နှီးခွင့်းအွင့်မှားသမ္မတယ်ပင် ဖြစ်သည်။

သီတ်တွင် သေခုံးသွားသော အလုပ်သမားလေး “ရှင်းနှေ့” ၏ စီစဉ်သွေ့ကို၏ အမေလိပ် ခွဲနှစ်အားရှိသော စီစဉ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မာ သည် အတ်ကောင်များအားလုံး၏ နေရာတွင် ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ ခံစားနိုင်သည်။ သာမကြောင့်လဲဆိုတော့ “အီလျှာအာရင်ဘတ်” သည် ထိုအတ်ကောင်

များအားလုံး၏ နေရာတွင် သူတစ်လျှော်စီ ပူးဝင်ပြီး ရေးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရှေ့တန်းမှာတန်းက ကျွန်တို့ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ဘာမှုဟုတ်တဲ့ တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုကို အသက်ပေးကာကွယ်ခဲ့ကြတယ်။ အခု သူ တို့ကတော့ ပါရိခြိုကြီးကို စွန်းသွားကြပြီ”

ထိုစကားသည် ကျွန်မရင်ထဲသို့ နာကျင်မူများ ဝင်ရောက်နိုင်အောင် လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

အတ်ကောင်များအားလုံး စုစုံလိုက်သောအခါး ဝတ္ထုတစ်ခုလုံး၏ အတ်လိုက်သည် ပါရိခြိုကြီးဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုအတ်သိမ်းသည်တကယ် တော့ ကျွန်မတို့ပရိသတ်အတွက် အစသာ ဖြစ်သည်။ ပါရိခြိုကြီးသည် ကိုယ်တစ်ခြဲးသေနေပြီဟု “အီလျှာအာရင်ဘတ်” က ပြောသည်။ တကယ် လည်း ထိုထက်မက ဆုံးဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့သူ ကိုပြန်လည် ဆေးကုသပေးရမည်။ မည်သည့်အေးဝါးပါး ပြင့် ကုသခဲ့သလဲ ဆိုတာတော့ သမိုင်းမှာ ဘယ်လိုမှ လိုပ်သွေ့မရင်သော အခန်းကဏ္ဍ ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ကြီးတစ်ခု၊ နိုင်ငံကြီးတစ်ခု ဖြစ်နိုင်တေားများ၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ၊ ဖြောင့်မှန်ကြီးအားမှာ၊ ခွဲသွေ့ ခေါင်းမာများ လိုအပ်သည်။ ထိုအပြင် အချိန်ကာလလည်း များစွာလို သည်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ပြန်လည်ကျွန်းမာလာဖို့ ဘယ်အချိန်မှာ ကုသမှုပေးရမလဲဟု မေးမှုများ အကြောင်းအရာအေး ဖြစ်သည်။ လက်ရှိအခြေအနေ၊ လက်ရှိ အချိန်အား အကောင်းအရာအေး ဖြစ်သည်ဟု ပါရိကျခုံးခန်း ဝင်းဝင်း ဖြစ်သည်။ ချော်ပြတ်တဲ့ ချွေးကြောင်သူသာ ဖြစ်သည်ကို စွန်းသွားကြပ်မရင်ထဲ ခုထိ စွဲနှစ်နေ့ဆုံး ရှိပါသည်။

[ကလေး၊ ဘဏ်နှင့်နွေ့လ]

ကျွန်မ စွဲလမ်းနေ့သော အစီလိပ်ဝတ္ထုများ

ကျွန်မ စွဲလမ်းနဲ့ရသော အစီလိပ်ဝတ္ထုများအနက် စာရေးဆရာမှူးတို့ ကျွန်မ စွဲလမ်းမှုကာလ အကြောရည်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဝတ္ထုများကိုတော့ ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲလမ်း အသက်စွာ အထပ်ထပ် ဖတ်နှစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ ၁၈၀၅ ခုနှစ်တည်ဆောက်မှုသည် သိမ်းဇွဲခွာ လျှို့ဝှက်ပြီး ကျွန်မ လျှို့ဝှက်ပြီး အတိဖြစ်လျှင် ဝတ္ထုများမချင်း စာအုပ်မှ အာရုံမလွှဲချင်လောက် ထဲက ကျွန်မကို စွဲဆောင်လေ့ရှိပါသည်။

ပထမဗုဒ္ဓားဆုံး ကျွန်မ ဖတ်မိသောစာအုပ်မှာ 'Jamaica Inn' ဖြစ်၏။ နှစ်ဦးနှင့် လူကောင်းတည်ကြည်သိမ်းမွေ့ သူနှင့် ပရမ်းပတာဆိုးသွေးသူ။ ပုဂ္ဂန်ဘက်များ၏ လျှို့ဝှက်မှုကို 'ဂျေမကာအင်း' ဝတ္ထုဖြင့် ကျွန်မ အင်းသိခွင့်ရရှိသည်။ မေရိယယ်လင် (Mary Yellan) ၏ နေရာမှာ ကျွန်မ အက်နေပြီး မေရိုးအဒေါ်၏ ယောက်ရား ကျော်(စံ) မာလင်း၏ ရက်စက် အကြောင်းမှုကို အထင်အရှုံး ဖြင့်နေရသော်လည်း ကျော်(စံ) မာလင်းထက် အတောက်ကျေစီသိပ်သော လူသတ်သမားကိုတော့ ကြိုးတင်သိဖြင့်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါ။ ကျော်(စံ)၏ ညီကို လူလိမ်းမှုကောက်အဖြစ် ကျွန်မ ထင်ခဲ့ပြီး ထို အည် တဖြည်းဖြည်း ရပ်လွှား ပို့ပြင်ထင်ရှားလာသောအခါ စရိတ်ကြမ်း ဖြော်ပြီး နှလုံးသား နှုန်းသူ့ဖွံ့ဖြိုးပြင်လာသည်။ (ထို့ကေတ်လိုက်၏ နာမည်ကို

တော့ ကျွန်မ မေ့နေပါသည်။) သို့သော် ကျွန်မကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖော်
စားထားခဲ့သော အတ်ကောင် (Characters) မှာ မေရီ၊ ဦးလေးလည်း
မဟုတ်၊ ဦးလေး၏ ညီလည်း မဟုတ်ဘဲ အလွန်လျှို့ရှက်သိသိပြုစွာ ရှုက်
စက်သော သင်းအပ်ဆရာဖြစ်နေသည်။ မင်းသား၏စွဲ့ဖွံ့ဖြိုးလိုက်စွာ
သိုးရေ့ခံကို ခြေထားသော ဝံပူဇွဲစသည်ဖြင့် ကြင်နာစွာ ကျွန်မသိလိုက်ရသော
အခါ မေရီထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားသလိုပင် ကျွန်မ ချောက်ချားသွားခဲ့
ရသည်။

ဒေါက်ဖန် ရုမောရီးယားသည် မိမိ၏အတ်ကိုမိမိကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်း
ချုပ်သွားနိုင်သူဖြစ်၏။ သူမ၏ အတ်ကောင်များသည် ကျွန်မတို့အာရုံ
ထဲသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် တော်တော်နှင့် ပြန်မထွက်ဘဲ ကျွန်မနေ့တဲတဲ
သည်။ ကျွန်မ၏ စာရေးချင်စိတ်ကို ပိုမိုပြင်းပြလာအောင် တွေ့နှံးအားပေး
သော စာရေးဆရာများတွင် သူမသည် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။
ကျွန်မသည် ထိုစာရေးဆရာမ၏ အခြားဝတ္ထုများကို သောမဲ့မဲ့ ရှာဖွေဖတ်ရှု
ဖြစ်ပါသည်။

ဂုတိယမြောက် ကျွန်မဖတ်ရသော ဝတ္ထုများ "My Cousin Rachel"
ဖြစ်၏။

"My Cousin Rachel" မှာတော့ ရှုက်စက်ကောက်ကျွမ်းသည်ဟု
ထင်ရသော လုပ်သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ကျွန်မတို့
စိတ်ဝင်စားစွာ မြင်တွေ့ရသည်။

စာရေးဆရာမသည် ယောက်သားအတ်ကောင်တစ်ယောက်ဘက်က
ပူးဝင်၍ ရေးသားထားသောကြောင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေပါသည်။
အနိုင် အတ်ကြောင်းပြောသွားမှာ ဒီးလစ်(ပိ) ဟူသော လူငယ်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ ဒီးလစ်၏ အမ်ဘရို.(စံ) (Ambrose) ဟူသော အစ်ကိုမဲ့ ကဲ တစ်
ယောက် ရှိသည်။ အမ်ဘရို.(စံ) သည် သူ၏အဆုတ်အားနည်းမှုကြောင်း
အိတ်လိုသူးရောက်နေထိုင်ခိုက်မှာ သူတို့၏ ဆွဲမျိုးတော်စံသော
ရော်ပူးဟူသည် အမျိုးသမီးနှင့် တွေ့သည်။ ရော်ပူးမှုဆိုးမတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ ရော်ပူးကို အလွန်စွဲမက်မြတ်နီးသွားသော အမ်ဘရို.(စံ) သည်

အေချေယ်ကို လက်ထပ်ယူကာ အိတ်လိုမှာပင် နေထိုင်ခဲ့၏။ သိပ်မကြား
၌ လစ်ထဲသို့ အမ်ဘရို.(စံ) က စာတွေ ရေးလာသည်။ သူ နေမကောင်း
ဆွဲကြောင်း၊ ပြင်းထန်ဆိုးရွားသော အောင်းကိုရှိခဲ့သူးအနေကြောင်း၊
ရော်ပူးက ဆေးတိုက်နေရကြောင်း၊ စာရေးသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့
ဒီးလစ်ကို သူ့ထဲလာဖို့ လမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မိမိ၏ အနီးသည် မိမိအား
အဆိပ်ပေါ်သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဟု သူ ဖွင့်ပြာသည်။ ဒီးလစ်သည်
ချော်ချင်းပင် အိတ်လိုသို့ လိုက်သွားသည်။ သို့သော် သူရောက်သည့်အချိန်
အွင် အစ်ကိုဖြစ်သွား သေဆုံးနှင့် ဖြော်ဖြစ်သည်။ အမ်ဘရို.(စံ) သည် ဦး
အောက်ကျော်ရောဂါဖြင့် ကျယ်လွန်နေကြောင်း၊ ဒီးလစ် သိရသည်။ သို့သော်
ဒီးလစ်က မယုံ၊ ရော်ပူးသည် မိမိအစ်ကိုကို အော်ကြောင်းကြော်ဖြစ်ရမည်
ဟု ဖွံ့ဖြိုးသည်။ သို့သော် သူ့ဘက်က သက်သေးပြုစရာလည်း မရှိမည်သူ
ခြေလည်း သူ့ကို မယုံကြပေး။ အစ်ကို၏ စာတစ်စောင်တွင် ရော်ပူးသည်
အော်ယောက်းလက်ထပ်မှာလည်း ကိုယ်ကျင်သိကျွာမဲ့စွာ ဖောက်ပြန်
ပေးသည်ဟု စွမ်းထွေထား၏။ သို့သော် အုံမြှုပ်နှံကောင်းစွာပင် ဒီးလစ်သည်
အော်ယောက်းအား မြတ်နီးစုံမှုက်စွာ ချစ်မြှုပ်သွားသည်။ ဒီးလစ်သည် မိမိတို့ မိမိသားစွဲ
လက်ဝက်ဝတ်ရတာများကို ရော်ပူးအား ဆင်ပေး၏။ မိမိအား လက်ထပ်
ပေးသည်။ ရော်ပူးကြောင်း တောင်းပန်၏။ သို့သော် ရော်ပူးကြောင်းခဲ့သည်။ မကြား
ရော်ပူးသည် မြတ်ကို၏ ရှေ့နေဖြစ်သွားနှင့် တိတ်တဆိတ် တွေ့ အုံသည်
ဒီးလစ် သိရသည်။ သိပ်မကြား ဒီးလစ်လည်း အော်လိုပင် နေထိုင်
ပေးသော် ဖြစ်လာသည်။ ဒီးလစ်ကိုလည်း ရော်ပူးကပင် ဆေးများ တိုက်
ခဲ့သွားသည်။

ထို့အတ်လိုးသည် လျှို့ရှက်စွာ လုပ်သောကြောင်း အလားတွေ့အတ်
အတ်အိမ်များစွာ မြှိုင်မြှိုင်းရေးသားခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏
အော်ယောက်းအား စောင်းဆောင်းရေးသားအား ရော်ပူးလောက် ကျွန်မကိုသယ်သူ
အေးဆောင်းနိုင်ခဲ့ပါ။ ရော်ပူးသည် လုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ သနား
အော်ယောက်းအား တော်အံ့ဌား တစ်ခါတစ်ရုံ ရှုက်စက်သည်။ ရော်ပူး၏ အတွင်းစိတ်
အွေ့ဆောင်းအကောင်းမှုအဆိုး၊ အဆိုးမှုအကောင်းသို့ လျှပ်တစ်ပြိုကြေား
အော်ယောက်းအား ရော်ပူးမှ ကျွန်မထင်ပါသည်။ ရော်ပူး၏ အခန်းထဲတွေ့ ဒီးလစ်က

ဝင်ရောက်ရှာဖွေသောအခါ ဒီးလစ်ဘတွေ တွေ့မလဲဟု ကျွန်မစိတ်စေ၊ ခဲ့ရသည်။ အဆွဲတစ်ခုတွင် တွင် အဆိပ်ရှုံးသော သစ်စွေများ ကို တွေ့ရ သောအခါ ကျွန်မသည်။ ရေချယ်အား အမျှန်းကြီး မျှန်းမီသည်။ ထိုအချိန် မှာ ရေချယ်က အန္တရာယ်ရှုံးရှုံး အသုံးမပြုသင့်သေးသော တံတားကို ဖြတ်သန်းသွားမည်ဟု ကျွန်မသိရသောအခါ ဒီးလစ်က သတိမပေးလိုက်ဘဲ တမ်းလွှာတံတားလေးလိုက်သည်ကို ကျွန်မဝါးသွားမီသည်။ ရေချယ် တွက် သွားပြီးနောက် ဒီးလစ်ထပ်တွေ့သည်က အဆိပ်မဲသော သစ်စွေများ၊ ရှေ့နှင့်ထဲလေးသော အပြစ်မဲ့ စာတစ်စွေးနှင့် မိမိတို့ ရွှေနေထားလက်ဝတ် လက်စားများ၊ ပြန်လည်အပ်နဲ့သောစာ၊ ထို့ပြင် အီတလိုခို့ပြန်တော့မည့် အကြောင်းကြားစာ။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရေချယ်သည် တံတားမှ မတော်တဆုံးလိုခိုက်မျှပြင် ၁၁၁၈အပြင်းအထန် ရရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ရေချယ်သည် ဒီးလစ်၏ လက်ပေါ်မှာတင် သေဆုံးသွားသည်။ ဒီးလစ်ကို အမ်ဘရို (စံ)ဟု ယောင်ယမ်းတမ်းတ ခေါ်သွားသည်။ ထိုဝှက်ကလေးသည် ကျွန်မအား ကာလများစွာ ညူးယူထားခဲ့၏။ ဝွှေ့၏ အတ်သိမ်းကလေး အလွန်လှပပါသည်။ ရေချယ်သည် အမ်ဘရို (စံ)ကို အသက်နှင့် ထပ်တွေ့မြှုပ်မြတ်နီးခဲ့သည်လား၊ သို့မဟုတ် ဒီးလစ်ကိုပင် ကရဏာကြီးစွာ ချုပ်မြတ်နီးခဲ့သည်လား၊ ရေချယ်သည် အမ်ဘရို (စံ)သေဆုံးမှုအတွက် အပြစ်ရှုံးသည်လား၊ သို့မဟုတ် အမ်ဘရို (စံ)သည် တကယ်ပင်း၌ နောက်ကျွော်ဖြင့် သွေးရှုံးသွားရှုံး သေဆုံးသွားခဲ့သည်လား၊ ဒက်ဖန်းရွေးများကို အတိအကျ ဖြေမသွားခဲ့ပေး။ ရေချယ်သည် အပြစ်ရှုံးလည်း ဖြစ်နိုင်၍ အပြစ်ခဲ့သွာ်ည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သွာ်အား စားတံတားပို့သတ်များလည်း သွာ်အား မကြာခဲကော်မေးခွဲးများ ကို ဖော်ပြုရပါသည်။ “ကျွန်မမသိပါဘူး”ဟု သွာ်မပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ “တစ်ခါ တစ်ခါ ရေချယ်ဟာ တကယ်အဆိပ်ခေါ်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။” တစ်ခါ တစ်ခါ တော်လည်း မခေါ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်မ အတိအကျ ထင်ပြုတယ်။ သွေးနှင့်သွေးနိုင်ပါဘူး” ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေချယ်ကတော့ ကျွန်မရင်ထဲသို့ လို့ မှတ်စွာများကို ပေးအပ်ခဲ့ပြီ။ ရေချယ်ထဲမှ လျှို့ဝှက်မှုများသည် အတိ

ကောင် ရေးဖွံ့ဖြိုးတော်ခါ စံအုပ်စု

ကျွန်မအား သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူမ၏ဝွှေ့အတတ်ပညာကို ကျွန်မ လေ့လာခဲ့သည်။ လွှာတစ်ယောက်၏ အတွင်းထိုတို့ပို့ပေါ်ကွဲပို့ရေးဖွံ့ဖြိုးတော်ခါ အလွန် သိမ်မွေ့ကျွန်မကျင်ပါသည်။ ဥပမာ ရိုဘာက်ဟာ (Rebecca) ကို အလွန်ချုပ်သော အထိန်းတော်ကြီး မွှေ့ခွင့်ဗုံးကျင်ပါသည်။ ဇာတ်လိုက်အမျိုးသမီးကလေး (ကျွန်မ နှာည် မမှတ်မီတော့ပါ)၏ ရိုဘာက်ကာနှင့် ပတ်သက်သော ခံစားချက် အပြောင်းအလဲကို ကျွန်မတို့အား ပိုဝင်းရှိရှိ မွှေ့ခွင့်ဗုံးကျင်ကလေး၏ ခေါ်ခံနေချိုင်းသည်။ ဒေါ်ဟောင်း ရိုဘာက်ကို မိမိ၏ ခင်ပွဲနဲ့ အလွန်ချုပ်မြတ်နီးသည်။ ခုံ ထင်နေစဉ်က ရိုခဲ့သော မိန်းကလေး၏ သိမ်ငယ်တိတ် ဝါးနည်း နာ အွှေ့ခိုင်တို့၊ ခင်ပွဲနဲ့အပေါ် ထိုတို့လန်းကြောက်ချုပ်စိတ်မှားသည်။ ရိုဘာက်ကာ ချို့ မိမိခင်ပွဲနဲ့ တို့ယိုင်း သတ်ခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရှုံးသောအခါ ချက်ချင်း ပြုလုပ်းလွှား၏။ မိမိခင်ပွဲနဲ့ ထက်ပင် မိမိ ခွဲန်အား တွေ့ရှုံးလာသလိုခဲ့စား ရှာသည်။ ခင်ပွဲနဲ့၏ ရှေ့မှာ မတ်မတ်ရပ်၍ အန္တရာယ်မှု ကာကွယ်ပေးပို့ အောင်အား တွေ့ပြည့်စုလာသည်။ ထို့ပြင် နှစ်ခုခုံးကြောက်အလွန်ချုပ်မှု မျှေး အခက်အခဲမရှိ နှစ်ခုခုံးကြောက်ခဲ့ခဲ့ပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မနှစ်ဦးသက်သော အဂ်လိပ်ဝွှေ့တွေ့တစ်ပုဒ် ရှိသေး၏။ အရေးဆရာ ပြန်ဟောင်း(လို)(စံ) (Pinton Fowles) ရေးသားသော The Collector ဝွှေ့ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ မကျွမ်းကျင်သေးသော လူတို့၏ အွှေ့ခိုင်းတို့ ဆန်းကြယ်မှုများ၊ စွဲလမ်းမှုများကို ထိုဝှက်ဖြင့် ကျွန်မ စတင် ပို့ဆောင်စားအရသည်။

ကျွန်မတို့နိုင်းတွင် သူတို့နိုင်းမှာလောက် အရာဝွှေ့မှုများ စုစောင်း ကျွန်မရှုံးသော်လည်း တံဆိပ်၏ စုစောင်းမှုများ၊ ရှေ့ဟောင်းမှုများ၊ ရှေ့ဟောင်းပစ္စည်း စုစောင်းမှုများ၊ တော်ကြောင်းမှုများ၊ ထို့ကြောင့်လည်း ထို့ပေါ်ပွဲနဲ့ အောင်အကျ ကျွန်မအောင်ကလေး တွေ့ရှုံး အောင်ကြားထဲ ညျှပ်ကောင်း သိမ်းဆည်းခဲ့ဖူးသည်။ ပို့စိမ်းကြားထဲ ညျှပ်ကောင်း သိမ်းဆည်းခဲ့ဖူးသည်။

အဲသာ တောင်ပဲနှင့် ပါးကောင်ကလေးများကို ဖန်ပူလင်းထဲမှာ ထည့်၍
အလျကြည့်နေခဲ့ဖွံ့ပါသည်။ သို့သော လုတေစိယာက်က မိမိနှင့် မျိုးစုံ
အဲခြားလုတေစိယာက်ကို အလျကြည့်ရန် စိတ်ဖြင့် စုဆောင်းထိန်းသိမ်းခဲ့
လိမ့်မည်ဟုတော့ဘယ်တော့ကမျှ ထွေးမကြည့်ခဲ့ဖွံ့ပါ။ ကျွန်မတွေးမကြည့်
ခဲ့ပါသာ အကြောင်းအရာကို လုပဆန်းကြယ်စွာ ရေးဖွံ့လိုက်သော The
Collector ဝတ္ထုသည် ကျွန်မအား စိတ်ပညာဝါသနာပါစေရန် ပထမဗုံး
ဆုံး ဆွဲဆောင်သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတွင် အမိန့်ကောင်လိုက်နှစ်ယောက်ပဲ ပါဝင်၏။ စုဆောင်းသူ
Collector နှင့် အရာဆောင်းခံရသူဖြစ်သည်။

သာမန် မထင်မရှား (အနည်းငယ်စွမ်းပါးသည်) လုတေစိယာက်၊ ဘဝ
မှာ ယစ်မှာ၊ အရာဘာမှ အောင်မြင်မှုမရှိသော လုတေစိယာက်၊ ထိုလုသည်
လိပ်ပြာ၊ ပို့ကောင် အစုံ စုဆောင်းသည် ဝါသနာ ရှိသည်။ အဲဆွဲသော်
ကလေးများထဲမှာ အမျိုးအစား ချွဲခြားသိမ်းဆည်းထားတတ်သုတေစိယာက်
ဖြစ်သည်။ သူသည် အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်ခန့် မိန့်ကလေးတစ်ယောက်
(အမည်မှာ မိရန်ဒါဟု ကျွန်မထင်ပါသည်) ကို အလွန်အမှင်းနှစ်သက် စွဲ
လမ်းသွားသည်။ ထိုမိန့်ကလေး အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်မှု ပုံမှန် စောင့်
ကြည့်လေ ရှိသည်။ ထိုမိန့်ကလေးက သူ့ကို သတိမထားမီ။ သူသည်
တဖြည်းဖြည်း ထိုမိန့်ကလေးအပေါ် စွဲလမ်းမှု အတိုင်းအဆ ပိုမိုကြီးမှာ
လာကာ မိန့်ကလေးကို နီးယူထိနိုင်တွေ့ဖောက်ဆုံးကုန်ကာ လက်ဖျော်၍
ပြန်လာခဲ့သည်။ မိန့်ကလေး သတိလစ်လိုက် ပြန်သတိလည်းလိုက်နှင့်
ဆောင်ရွက်ရရှိနိုင်တွင် သူက အနီးမှာ တတ်စွမ်းသွေ့၊ ဆေးဝါးမှာ
မြင့် ကုသြီး ယုယုယယ် ပြုစေခဲ့သည်။ ဆရာဝန်တော့မခေါ်။ သည်လို
နှင့်ပင် နောက်ဆုံး မိန့်ကလေး သေဆုံးသွားသည်။

မိရန်ဒါ သေဆုံးသွားသောအား ထိုလုသည် ဘဝမှာ ဘာမှ အတွယ်
အတာ မရှိတော့ဟု သူ့ကိုယ်သွားသောပါက်သည်။ မိရန်ဒါ၏ အလောင်း
ဆုံး ဆပင်ပြီးသင်ပေးသည်။ မိန့်ကလေးကို သာြို့ဟု ရန် ပြင်ဆင်သော
အား မိန့်ကလေး၏ ပွင့်ဟန်မှုများ နှင့်စိတ်ချို့မှုများ လုပ်ရှုံးတော့မယောင်
သွေးသည်။ သူသည် မိန့်ကလေး မသေသေးသွားဟန်မှုများလုပ်ရသည်။ သို့သော် မိန့်ကလေးက
သွားသွားပြီးဖြစ်သည်။ သူသည် မိန့်ကလေး၏ နှုတ်ချို့မှုများ ပြီးသောင်
ခြားသွားပြီးဖြစ်သည်။ သူသည် မိန့်ကလေး၏ ကိုယ်လိုမှုမရ။ ထိုနောက် မိန့်ကလေးကို အမြဲ
တိုင်း

ထဲမှ အိပ်ရာပြင်ဆင်၍ လဲလျောင်းထားလိုက်သည်။ မိန့်ကလေးကြိုက် နှစ်သက်သော ပန်းများကို မိန့်ကလေး၏ ခေါင်းရင်းမှာ ထားမည်။ မိမိ၏ ကျူးလွန်မှုအဖြစ်မှုပိုက္ခာအား အသိပေးသည့်စာတစ်စာ၏ ရေးမည်။ ထို့အက် မိမိကိုယ် မိမိ သတ်သေမည်။ မိမိတို့နှစ်ယောက် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရတော့မည်။ ဤမြို့တော်ကဗျားအတိုင်း သူအကောင် အထည်ဖော်ရန် စတင်ကြီးစားသည်။ ဤကြိုးစားမှာ အောင်မြင်သွားလျှင် ထိုဝါယာကို ကျွန်မသည့်မျှခွဲလမ်းမီမည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော သူ၏ထံသွားသည် အနိက်အတန်တွင် မိန့်ကလေးတစ်ဦး ကို ပျော်ခန့်သတ်ထားလိုက်မီသည်။ ပထမတော့ မိရန်ဒါဟုပင် ထင်လိုက်သည်။ မိရန်ဒါ တန္ထားခြားက်သည်ဟု တဲ့တဲ့တို့လွန်သွားသည်။ သို့သော ထိုမိန့်ကလေးသည် မိရန်ဒါနဲ့ အဂျာန်အနေဖြင့် အလွန်ဆင်သောအခြားမီန့်ကလေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ကြောင်း သူ သိသွားသည်။ မိရန်ဒါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အချို့အသနှင့် အတူတူလောက်နှိပ်း မိရန်ဒါကဲ့သို့ပင် လုပ်သော ဆံပင် ရွားရှိသည်။ သူသည် ထိုမိန့်ကလေးကို မြင်လိုက်သည့်အခါန်မှစ၍ သူ၏ မိတ်ကဗျားများ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။ နောက်မိန့်ကလေး(မှ ရှိယန်ဟု သိရသည်)ကို ပထမမိရန်ဒါလိုပင် သူ စာအောင်းရန် ကြိုးစား ပြန်လည်သည်။ မိန့်ကလေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဆင်တူသည့် အချက်များ မတွေ့ကြေားသည့်အချက်များကို နှိုင်းယှဉ် လေလာခွင့် ရမည်ဖြစ်၍ သူ တက်ကြွေား မိတ်လှပ်ရှားနေတော့သည်။

ဝတ္ထုသည် ထိုနေရာမှာ အဆုံးသတ်သွားပါသည်။ ထိုအဆုံးသတ် ကြောင်းမှင် ကျွန်မ ထိုဝါယာကို ခွဲလမ်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုအပြီးသတ်သည့်တိုင် အဖြစ်အပျက်များ မြှုပြုးဆုံးသေးပါ။ ထိုလုပ်၏ ထူးဆိုးသော စာအောင်းမှုဝါသနာကို ကျွန်မ ဆက်၍သတိရနေခဲ့သည်။ ထိုဝါသနာ၏ အစာတို့တို့ခဲ့စားမှု၏ အစာ သူ၏ ကလေးသာဝ အဖြစ်အပျက်များကိုကျွန်မ ပြန်လည်ရှာဖွေကြည့်မီသည်။ ရှုံးသွပ်မွှုနှင့် သာမဏ်ဖြစ်မှု၊ မိတ်သောက်ပြန် သွားနှင့် မိတ်မျှေးကန်သွား ထို့နှင့်မီးတို့၏အကြား ခြားနားသည် နှဲရှုံးပါးပါး အသေသာပြန်သည်။ လူတို့၏ မိတ်သည် အလွန်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ သည်ဖြစ်ရာ ထို့နှင့်ကလေးသည် တစ်ခါတစ်ရုံ ပျောက်ကျယ်နေတတ်

သည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်လာ၏။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာကို ကုသရန် ဆေးနည်းများစွာ ရှိသောလောက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာကိုကုသရန် ဆေးနည်းများ နည်းပါးနေသေးသည်။ ကလေးတစ်ယောက်၏ ဘဝဘဖြစ်အ ချက်များသည် သူ၏ ကြိုးပြင်းရင်ကျက်မှု ဝါသနာ စရိတ်တို့ကိုပြုသွားသေးသည်။ မိတ်ကို ထိုန့်သိမ်းပြုပြင်ခြင်းနှင့် ကုသခြင်း အတတ်ပညာအ ပေါ် မိတ်ဝင်စားမီအောင် ကျွန်မမဂ္ဂုံးဆွဲဆောင်ခဲ့ရန်ဖြစ်၍ ယခုချိန် ထို ကျွန်မအကြိုးကြိုး ခွဲလမ်းစွာ ပြန်တွေးနေမီသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မအဲသံချိုးကျူးစွာ လေးစားရသော စာရေးဆရာတဲ့ ဆမ်းမားဆက်မော်(မဲ)ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုအတွင်း အနှစ်အရသာနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ၏ The Razor's Edge ဝတ္ထုကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သောသည်း ကတ်ကောင်စရိတ်ရေးမွှုံး၊ ရုပညာနှင့် ပတ်သက်လျှင်တော့ Of Human Bondage ကို ပို၍ နှစ်သက် ခွဲလမ်းရပါသည်။

The Razor's Edge ဝတ္ထုတွင် လူ့ဘဝ၏ တန်ဖိုးအစ်အမှန်ဟာ ဘာသုပ္ပါ စာဖတ်သူကို မေးခွန်းမေးထားသလို ခံစားရသည်။ ကျွန်မတို့ ခွဲသာသာလူမျိုးများ အားလည်ထားသော အမှန်တရားမှာ နှင့်ထိုဝါယာကို ဆောင်ရားလည်ထားသော အမှန်တရားမှာ နှီးစပ်သည်ဟု ကျွန်မ ဆင်သည်။ Supernatural နှင့် Meditation ကို မော်(မဲ)မိတ်ဝင်တစား ဆီသာကြောင့် ကျွန်မအဲပြုမီပါသည်။

"Of Human Bondage" ကတော့ မော်(မဲ)၏ တစ်ပိုင်းတစ်စာ အတွက်ပွဲလိုပါ သိရ သည်။ ဝတ္ထုတဲ့က ကတ်ကောင်သည် မော်(မဲ) လိုပင် ဆရာဝန်တို့ပြုသွား ထိုကြောင် ဆရာဝန်တို့ကောင်သည် ရုပ်လုံးကြသွက် ပါပြင်နေသည်။ ဝတ္ထုအစ အဖွင့်မှာကတော်း က ကို့နှစ်အရွယ် ကတ်ကောင်မီးလုပ်ကြသေး။

ကို ကျွန်မ ကရာဇာသာက်စွာ တွယ်တဲ့ခဲ့ရသည်။ သူမြင်သည် ကလေးမီးဖြေးနောက် ကျယ်လွန်သွားသည်။ အင်သည် မြင်ထက် အော် ကျယ်လွန်ပြီး ပြစ်သောကြောင့် သူသည် မိဘတဲ့ကလေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပို၍ ဆီးသည်မှာ သူသည် မွေးရာပါ ခြေတစ်ဖက် မသန်စွမ်းသူ ပြစ်နေသည်။ သုဇ္ဂါးကိုယ်အကိုယ် ဒါန္တယ်းမှုသည် သူကျောင်းသားဘဝကို အက်အခဲ များ စွာ ပေးခဲ့၏။ အခြားကလေးများ၏သရောင်လျှင်ပြောင်မျှများ၊ အနိုင်ကျင့်မှု ရှားကို သူ မတန်တဆ ခံစားခဲ့ရသည်။ သူကို မွေးစားစောင့်ရှောက်သွားသူများ သူမြင်သူ အစိုက်(သုဇ္ဂါးအုပ်ဆရာ)ပြစ်သည်။ မီးလစ်သည် သမ္မာကျိုးစာ ကိုဖတ်ရင်း ခရိုက်တော်၏ အဆုံးအမကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သစ္စာတရား သာမြိမ်လိုက်လျှင် တောင်ကြီးတွေကိုပင် ရွှေပြောင်းပစ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု သော စကားကို သူ တွေ့သွား၏။ သူထိစာတ်ပြီးနောက် သူ၌ဦးလေးကို အောက်သည်။ ‘သမ္မာကျိုးစာတဲ့မှာ ရေးထားရင် အဲဒါ အမှန်ပဲပေါ့’ဟု ဦးလေးက ပြု၏။ မီးလစ်သည် ညျဉ်းဘုရားရှိခိုး အေတာင်းပြီး သစ္စာဆို သည်။ သုဇ္ဂါး မသန်စွမ်းသော ခြေတစ်ဖက် အကောင်းပကတီဖြစ်ပါစေဟု ဆုတေသန်းသည်။ တကယ်တမ်းတော့ ထိုဆုတေသန်း မပြည့်ခဲ့ပါ။ ဘုရား သမင့်နှင့် ပတ်သက်၍ သုဇ္ဂါး ယုံကြည်မှုများအပေါ် သူကိုယ်တိုင် သံသယ ပြစ်လေသည်။

သူသည် ဘဝအတွက် အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ပျက်အားငယ်ရှား၊ အကြိမ် ကြိမ်လျှော့ခဲ့သွားသို့သော အကြိမ်ကြိမ် မတ်မတ်ရပ်ခဲ့သူ ပြစ်သည်။ သူအလွန် စွဲလမ်းနှင့်သက်ခဲ့ရသော မီးလ်ဒရက်(၂)ကြောင့် သူဘဝ အကြိမ်ကြိမ် ပြီး ကွဲခဲ့ရသည်။ သို့သော သူသည် အလွန်စိတ်ရင်းပြောင့်မှန်ဖြူစင်သွားပြု၍ မီးလ်ဒရက်(၂)ဘဝကို တည့်မတ်ပို့ပြုပြင်လေခဲ့သည်။ သို့သော အလိုအနှစ် ပြောသွား၍ သူဘဝကို အလေးမထားတတ်သွား၏။ နောက်ခုံးအခန်းများတွင် မီးလ်ဒရက်(၂)လေလွင့်ကာ ဆစ်ဖလစ်ရော်၊ မီးလစ်သည် မီးတ် ဆွဲသောင်းပါသွားကုပ်လောင့်ရှောက်ခဲ့၏။ သို့လည်း နိုက်မံသော မီးလ်ဒရက်(၂)သည် မီးလစ်ပြန်သွားသော ညျဉ်းနောင်းများတွင် သူများ၏ မဖွယ် အသတ္တမွှေးဝင်းကျောင်းအလုပ်ကို ပြန်လည်နေသည်ကို မီးလစ်

သီးရာသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ် သူ အထွန်အမင်း ချောက်ချား သိတ်လန့်သွား၏။

“မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါစကားကို နားမထောင်ရတာလဲ၊ ဒါ ရာဇ်ဝတ်မှ ခိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား။ မင်းကြောင့် လူတွေအားလုံး ရောဂါကူး ထဲပြီး ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်”ဟု မီးလစ်က ဆူမူသည့်အခါ မီးလ်ဒရက်(၂)က ကောက်ကျော်စွာ ပြီးနေ့ခဲ့သည်။ “သာကရရှိက်ရမှာလဲ၊ သောက်ကျားတွေဟာ ကျွန်မအပေါ် တစ်ခါမှုကောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ သို့အတွက် ကျွန်မထည့်စဉ်းစားစရာ မဟု မလိုဘူး”

မီးလစ် ဆရာဝန်ဘူး၊ မရသေးမီး ငွေတွေ ဆုံးရုံးသွားသည် အခိုက် အတော်၏။ အင်တ်ဝတ် အပြတ်ပြတ်၊ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေနေရသည် အခန်း ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် သနားကရကာကြေးစွာ ကျွန်မ မျက်ရည် အုပ်ရသည်။ သို့သော ကျွန်မမှား နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆွဲဆောင်နေသည် အတ်ကောင်မှား၊ မီးလစ်မဟုတ်၊ မီးလစ်၏ အလွန်စေးနှုံးလေးနှင့် မီးလေးက ပြု၏။ မီးလစ်သည် သာ ပြစ်သည်။ သူထိနှစ်ယောက် အည် ထူးခြားစွာ နိုင်မှုသော ဓရိက်ပိုင်ရှင် အတ်ကောင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ၁၅(၂)၏ အတ်ကောင်များသည် အပြင်လောကမှ လူများ၏ စရိတ်ကို မှန်နှစ်စွာ ကိုယ်စားပြုသည်။ အပြင်ကင်းမဲ့သွား၊ ကောက်ကျော်သွားဟု တစ် အတ်တည်း သတ်မှတ်ခွဲခြား၍ မရ၊ မီးလစ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖင်ထားရစ်ခဲ့သည်။ မီးမီးအမွှေး(ငွေကြေးအနည်းငယ်) ကို အျော်လင့်ကာ အဆုတ်ရောဂါ အည် ဥုံးလေး မီးမီးမြန်မံသော မီးတ်ပျက်ခဲ့သွား၏။ Bates ၏ ဝေါ်တို့ ပတ်ဝန်ဆောင်ရေးအား ကျွန်မမှု၏ စွဲလမ်းနှင့်နှစ်သက်ခဲ့ရသည်လည်း Bates ၏ ဝေါ်တို့ ပတ်ဝန်ဆောင်ရေးအား ကျွန်မမှု၏ စွဲလမ်းနှင့်နှစ်သက်ခဲ့ရသည်မှုပြောင်းလဲသွား၏။ သူတို့တို့ ပတ်ဝန်ဆောင်ရေးအား ကျွန်မမှု၏ စွဲလမ်းနှင့်နှစ်သက်ခဲ့ရသည်မှုပြောင်းလဲသွား၏။ သူတို့တို့ ပတ်ဝန်ဆောင်ရေးအား ကျွန်မမှု၏ စွဲလမ်းနှင့်နှစ်သက်ခဲ့ရသည်မှုပြောင်းလဲသွား၏။ The Station ဝေါ်တို့ ဆိုင်ပိုင်ရှင် မီး၏

စရိတ်သည် ကျေန့်မအား မကြေခကာ သတိရဖော်အောင် ခွဲဆောင် နိုင်စွမ်း ရှိ၏။ ထပ်ပေါကားမောင်းသမား လူငယ်နှင့် သူမ လျှို့ဂျက်စွာ အကြည့် ချင်း ဖလှယ်ကြသည် အခန်းတွင် ထိုမိန့်းမ၏ ရှိုးပြောင့်ဆော်စိတ်နှင့် အလို့ ရဗ္ဗ်ကို ကျွော်းမှာ မြင်တွေ့ရ၏။ စားသောက်သူ ဖောက်သည်များ ပြန် သွားသည့်အခါ သူမ၏ ဆိုင်ကို မီးမှောင်ချုလျက် မောင်ထဲမှာ တစ်ကိုယ် တည်း ဌ်မိသက်စွာ နေထိုင်တတ်ဆော် ထိုမိန့်းမ၏ ထူးခြားချက်ကြောင့် သူမ ပြုမှုခဲ့သော အပြစ်အနာအဆာများ တဖြည့်ဖြည့် ပိုန့်ပျောက်သွား သည်။ ထိုထူးခြားမှုများကြောင့်ဖြင့် ကျေန့်မ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့မိပါသည်။ မထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်နှင့် ဖြစ်လေဖြစ်ထိုဆော် အတ်ကောင်စရိတ် တိုကိုပင် စာဖတ်သူ စွဲလမ်းအောင် Bates က Dialogue များဖြင့် ခွဲ အောင်တတ်သည်။ အတ်ကောင်တစ်ယောက် ပြောဆော်စကားမှာ အတြား အတ်ကောင်တစ်ယောက် ပြောဆော်စကားမှာ သည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ထောခိုက်တွေ့လျက် စာဖတ်သူအား ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံး၏ ထူးခြားမှုမှာ ကိုယ်တိုင် ရှုရွှေ တွေ့အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်၏။ (ဥပမာ) The Lighthouse နှင့် Time.

The Kimonoဝတ္ထုလိုက်တော့ H.E Bates ၏ ဝတ္ထုများတွင် ကျေန့်မ အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။

တော့နယ်မှ လန်းခန်းသို့ အလုပ်လာလျောက်သည့် အသက် ၂၅ နှစ် အရွယ် လူငယ်တစ်ဦး၏ အဖြစ်အပျက်ကို စွဲမက်ဖျပ်ကောင်းအောင် ရေးထားသည်။ ထိုလူငယ်သည် အင်တာဖူးပြောပြီးတွင် မိမိတည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ အပြန့်နှင့် လမ်းပျောက်နေ၏။ ဟိုတယ်မှာ မည်ကိုလည်း မေးမရ၊ လမ်းမာမည်ကိုလည်း မေးမရ၊ လန်းခန်းတော်လ အပုံကြောင့် ရွေးပြန်လာပြီး လမ်းပေါ်ရှိကော်မေးဆိုင် အသေးကလေးထဲသို့ ရော့မှန်းတစ်ခုခု ဘားရင် ရှုပ်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဝင်လိုက်သည်။ သို့သော် ရော့သော်ဘာက စက်ဘာင်ခု ချို့ယွင်းနေ၏။ သူ ထောထိုင်စောင့်နေစဉ် ဆိုင်ရှင်မိန့်းမကြီးအား လမ်းနာမသို့ မေး၏။ မိန့်းမကြီးက မသိ၊ ဟိုတယ်ကိုလည်း မသိ၊ သမီးလာမှုအေးပါ၊ သမီးကတော့ သိလိမ့်မည်ဟု ပြောသည်။ သမီးရောက်လာ သောအခါ လူငယ်၏ ဘဝသည် တစ်မူးပြောင်းလဲသွားသည်။ လူ

ထော်တွင် “ဟိုလဒ်”ဆိုသော ချုစ်သူ တော့နယ်၏ ကျေန့်ခဲ့သည်။ သို့ပါလျက် ဆိုင်ရှင်၏သမီးကိုသူ ချုစ်ခိုင်စွဲလမ်းသွားသည်။ ဆိုင်ရှင်၏သမီးဘလန်၏သည် ကိုမိန့်အဆင် ဝတ်စုံတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသည်။ သို့သေား လူငယ် အည် မိမိနေရပ်သို့ပြန်ပြီး ဟိုလဒ်ကို လက်ထပ်လိုက်၏။ အဖြစ်အပျက် အည် လက်ထပ်ပြီးမှ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ဟိုလဒ်ဒါနှင့် မိမိလန်ဒ် ဖွှဲ့ အတုနေရန် တိုက်ခဲ့တဲ့ ထို့ လန်ခန်းသို့ သူခဏပြုလေသည်။ (သူလျောက်ခဲ့သော အလုပ်ကို သူရရှိ၏။) ထိုခဏတွင် ဘလန်၏ချိုင် သို့သွားရောက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူဘဝသည် ချက်ချင်းပြောင်းလဲ သွား၏။ ဘလန်၏ချိုင်ရှင်သူ ချုစ်ကျွမ်းဝင်မိသည် အနိက်အတန်၍ ဟိုလဒ်ဒါနှင့် သူအလို့မရှိတော့ပေး။ ထိုအချိန်မှုစွဲ၍ ဟိုလဒ်ထဲသို့ သူမပြန်တော့ သူဘလန်၏ချိုင်ရှင် အတုနေထိုင်ခဲ့သည်။

နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ငါး နှစ်ကြာအောင် သူ ဟိုလဒ်ကို မေးထား၍ ရှုံးသည်။ သူအသက် ၁၀ အရွယ်တွင် အောက်ထပ်ဆိုင်ခွင့်း၌ အလုပ်လုပ် ဆိုင်ရှင် တစ်ခုတစ်ယောက်က သူအာမည်ရင်း ‘အောသေလော်ဆန်’ကို ၈၇ ချိုင် သူ၏မိန့်းမ ‘ဟိုလဒ်လော်ဆန်’နေမကောင်းပြစ်နေကြောင်း ပြောသူ အိုးလိုက်သည်။ သူဘယ်သူ့ကိုမှုလည်း ထူးထူးခြားမှု မတွေ့ရ၍ ရှုံးသွားနေပြီး သူယုံသူမသိကြ။ သူဘလန်၏အပေါ်ထပ်သို့ တိတ်ဆိုတွေ့စွာ တက်သွား၍ ပြီး အကြောကြီးထိုင်၍ ၁၁ ဆိုင်ရှင်ခဲ့သည်။ မိမိဘာဆက်လုပ်သိသလိုဟု တွေ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟိုလဒ်ဒါနှင့် သူသမီးအတွက် သူ မိတ်ဆောင်းဖြစ်မိသည်။ ဟိုလဒ်ဒါသည်၍ ၂၂ နှစ်အတွင်း ဘယ်လော်ဆန်း အကောင်းဖြစ်မိသည်။ ဟိုလဒ်ဒါသည်၍ ၂၃ ၂၄ နှစ်အတွင်း အကောင်းဖြစ်မိသည်။ ယခုအချိန်၌ ဟိုလဒ်ဒါဘယ်လော်ဆန်း အကောင်းဖြစ်မိသည်။ ယခုအချိန်၌ ဘေးနောက် သူကိုမိန့်အကြောင်းကို တွေ့နေ၏။ အကယ်၍သာ ခိုင်းကရင်းလုပ်သည်စက်ဘာ ပျက်မနေခဲ့သော် အကယ်၍သာ ဘလန်၏ ထိုအချိန်၌ ကိုမိန့်ကို ဝတ်မထားအဲသော် ဘာတွေ့ဖြစ်လေမလဲဟု သူသွားသည်။ ထိုနောက် သူသမီးမည်ကောင်း တစ်ယောက်လိုပင် နှိမ်ပြုးမိသည်။

Bates လိုပင်ကျောစ်ယောက်ယောက် သိနိုင်တို့ စာတော်သူအား အပြင်မပင် အကဲ ဆောင်စွဲသော အခြား စာရေးသူတစ်ယောက် မှာ စာရေးဆရာမ Muriel Spark ဖြစ်၏။ သူမရေးဖွံ့ဖြိုးသော ဝဏ္ဏများအနက် ကျွန်မဆန် သက်ဆုံးမှာ ‘ရော်ဘင်ဆန်’(Robinson) ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ လေယာဉ်ပျက်ကျော်၊ ထူးခြား သော ကျွန်းကလေးတစ်ခုပဲ၏၏ ရောက်သွားသည့် လုသုံးပြုး၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်တိုင်

ပါဝင်သော Narrator မိန်းကလေးတစ်ဦးက ပြန်ပြောသည့် အတိုင်း ပြုစ်သည်။ ကျွန်း၏ ပိုင်ရှင်မှာ ရော်ဘင်ဆန် ဖြစ်သောကြောင့် ထိကျွန်း ကို သူကိုယ်တိုင်က ရော်ဘင်ဆန်ဟုပင် အမည်ပေးထားသည်။ ရော်ဘင် ဆန် ဟုလေားထူးခြားသည့် လူတစ်ယောက်၊ သူ၏ ကြောင်တစ်ကောင်၊ သူ၏ ဓမ္မားသားသားကလေးတစ်ဦး၊ လေယာဉ်ပျက်မှ အသက်မသော် ကျွန်းသော နောက်တိုင်ရှိဆိုသည့် မိန်းကလေးအပါအဝင် လုသုံးယောက်၊ ငင်းတို့ ၏ အတွင်းစိတ်ပဋိပုဇွဲများကို ကျွမ်းကျွင်စွာ ရေးဖွံ့ဖြိုးလိုက်သောအခါး ရော်ဘင်ဆန်သည် မူမရသော ဝဏ္ဏတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရော်ဘင်ဆန် ကျွန်းသည် မီးတောင်မောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကျွန်း၏ အနေအထားသည် မြို့လက်များ ပါဝင်သော လူတစ်ယောက်ပုံစံပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်းပေါ်က မီးသင့်ကျောက်များ၊ အက်ကဲကြောင်းများ၊ ချော်ရည်ခဲ့များ၊ လျှို့ဝှက်လိုက်ရှိ မှားသည် ထူးခွာ ခွဲဆောင်နေသည်။ ရော်ဘင်ဆန်သည် သူ၏အမြိုက် သိနိုင်များကို ဆုပ္ပါယ်နေသော ချော်ရည်များ ရှိသည့် တွင်၊ ကြီးထဲသို့ပစ် ချွဲဆွဲ ရှိသည်။ တစ်ရက်တွင် ရော်ဘင်ဆန်ကိုယ်တိုင် ထူးခွားစွာပျောက် ဆုံးသွား၏၊ လေယာဉ်ကျွန်းသည် ယောက်ကျားနှစ်ဦးသည်တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတည့်၊ ရော်ဘင်ဆန်နှင့်လည်း မတည့်။ ရော်ဘင်ဆန်သည် သေသွားခြင်းပြုစ်လွှာ ရော်ဘင်ဆန်ကို ဘာယ်သူသတ်သလဲ။ သို့သော် ထိဝဏ္ဏသည့် စုစုံယောက်ဝဏ္ဏမဟုတ်ပါ။ လျှို့ဝှက်စွာထူးခြားသော အတ် ကောင် စရိတ်ဖွံ့ဖြိုးဝဏ္ဏသော ဖြစ်သည်။ နောက်တိုင်ရှိဆုံးသော ဖြစ်သည်။

တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူမအား ရော်ဘင်ဆန်က မှတ်စုစာဖုပ်တစ်ဖုပ် ပေးပြု မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး သူမတို့ကျွန်းပေါ်မှ ပြန်လည်ဖွေက် ချွေနိုင်ပြီးသောအခါး ကျွန်းတစ်ခုလုံးသည် ထူးခြားစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ထိကျွန်းပေါ်မှ သူမတို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများနှင့် ထိသက်၍ ပုံပြင်တစ်ခုသွေ့ယ်ဖြစ်သွားသည်။ သူမမှာ သက်သေအဖြစ် ဘုရာ့ရစ်ခဲ့သည်က မှတ်စုစာဖုပ်နှင့်ကြောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

Robinson ဝဏ္ဏလိုပင် ခုကျွန်းသည်အဖြစ် ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ် ရောက်သွားရသည့် လူတစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်ကို ရေးဖွံ့ဖြိုးသော စွဲမက်ဖွေယ် ဝဏ္ဏတစ်ပုဒ်မှာ Aldous Huxley ၏ 'The Island' ပြစ်သည်။ The Island ဝဏ္ဏမှာ သဘောပျက်ပြီး 'ပါလာကျွန်း' (Pala Island) ပေါ် ရောက်သွားသည် သတင်းစာသမားတစ်ယောက် ကြံးလွှာ၊ ရေားသားအဖြစ် အပျက် ဖြစ်သည်။ အတ်လိုက်သည် Narrator အဖြစ် ကျွန်းပေါ်က လူ၊ အဖွဲ့အစည်းအကြောင်းကို နက်နက်နှင့်ရှိုင်းအ လွှားကျေကျေရေးထားသည်။ ပါလာကျွန်း၏ လူမှုရေးနိုင်ငံရေး၊ ပညာရေး သည်တို့သည် ကျွန်းမှတ် အားကျွဲလိုက်နာလိုသော လျတ်လပ်စွဲများဖြင့် ပြုသည်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ချိုင်း၏ သီးသန့်လွှာတစ်ခုကို 'ဟပ်စ်လေ'က တော်တော်များများ ညွှန်းဖွံ့ဖြိုးသွား၏။ ကျွန်းပေါ်က လူအားလုံး Hypnosises (အော်အွေးအွေးအတတ်) ကို ထတ်ကြသည်။ လူနာ လို့ကျေသရာတွင် လူနာ၏ စောနာသက်သာမှုအတွက် Hypnosises ဖြင့် မြှားလေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခြေကျိုးသွားသော အတ်လိုက်၏ စောနာ မြှားလေးသက်သာရန် မောင်းယောက်သာရေးထဲမှာ စသည့်အေးပါးမှားကို မသုံးမ အတ်လိုက်စွဲလေးခဲ့သော တော်တော်ရောမြော သဘာဝကို စကားဖြင့် ခြော်ယူပြီး စိတ်လွှာအေးပြုသော မြှားလေးသက်တိုင်းတွင် အကြောင်းအရာများနှင့် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရိတ်ကောင်းပါသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်နှင့် ပြဟ္မာတာဘာသာတို့ကို ရောယူက်လှက်ထည့်

သူင်းထားသော်လည်း စာရေးသုတေသန၏ အရှေ့ဖျားဆိုင်ရာ စိတ်ခံစားမှုနှင့် ဘေးကိုပြန်လည်သွေးစွာ စိတ်ဝင်စားစေရန်ကောင်း၏ ကာရုဏာဟူသော စကားကိုပင် တိုက်ပိုက်ရေးဖွဲ့ထားပြီး စာဖတ်သူကို ဖွံ့ဖြိုးသာသေးသို့ တည်းဆွဲနိုင် ပြီးစားထားသည်။ ပါလာကျွန်းသည် Huxley လိုချင်သော ဖြစ် ဆောင်သော လောကနိုင်းပြစ်သည်။

စာရေးသု ဆိုလိုချင်သော နိမိတ်ပုံများ၊ သင်္ကာတဗျားကို ဝေါ်ထဲတွင် လိုက်လဲရှာဖွဲ့ ခြားပါသည်။ E.M Forster၏ ဝေါ်များကို ကျွန်မွေ့လမ်းလွှာ သော များတွင် လိုက်လဲရှာဖွဲ့ ခြားပါသည်။ The Other Side of the Hedge ဝေါ်တို့ပြင် Forster ကို ကျွန်မစတင် ခွဲလမ်း ခြားပါသည်။ ခြေစည်းရှိုးသည် တကယ် ခြေ စည်းရှိုးအဖြစ် ရေးဖွဲ့ထားသည်မဟုတ်ဘဲ လူ အဖွဲ့အစည်း၊ လူ၊ ဘဝ အနှစ်သာရ ကွဲပြားမှု၊

များ၏ ခြေစည်းရှိုးအဖြစ် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ သူ၏ ဝေါ်ရှေ့များတွင် ၁၀ နံရေး သရာတို့က A Passage to India ကိုလူမှုရေးနယ်ပယ်ကျယ်ဝန်း စွာ ရေးဖွဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်မြင့်မားသော ဝေါ်အဖြစ် ချိုးကျူးကြသည်။ အီးနိုဒ်ငံ၏ ကိုလိုနိုင်ဘဝသက်သက်ကိုသာ ရေးခဲ့လျှင် ဤများမည်ကြီးမှာ မဟုတ်၊ နိုင်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံး၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ လူမှုရေးနိုင်သား များ၏ နှစ်ဦးပါးမှု၊ သလ္ဂာရီမှု၊ ခံစားချက်အားလုံး၊ ကို မြင်ကွင်းကျယ် ရေးဖွဲ့ထားသော ကြောင့် အတ်ကောင်တစ်ယောက်ချင်း၏ အဆိုတ်အဆက်ပြင့် တစ်ကွဲ့လုံးက ခွဲလမ်းရသော ဝေါ်တွစ်ပုံကြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော ကျွန်မအတွက်ကတော့ The Longest Journey နှင့် A Room with a View ကို ပို၍ခွဲလမ်းပါသည်။ The Longest Journey ဝေါ်ထဲမှ ရှုံးကို၏ ဆုံးစွဲးမှုများ၊ ကြောကွဲမှုများကို ကျွန်မအထိတ်တလန်း ကြေားထားသတ်ရန်နဲ့၏။ သူ၊ ဘဝ နားခိုင်ရာအဖြစ် ယုံကြည်ခဲ့သော သူ၊ အီးသည် သူ၊ အတွက် မခဲ့စား မူမျှစေတတ်သူဖြစ်သည်။ ထွက်ပေါက် မပေးသော ဝေါ်များကို မခွဲလမ်းချင်သော ကျွန်မသည် ရှိုက်၏ ထွက်ပေါက်

မရှိသော မွန်းကျေပို့မှုများကို နက်နဲ့စွာ လိုက်ပါခံစားရင်း ခွဲလမ်းခြားသည်။ ဝေါ်ထဲတွင် အမိုးယူယော မနှစ်သက်ချင်သော ကျွန်မသည် ရှိုက်ကို ရတုံးကြိုးတဲ့ရာတွင်သာ အခန်း၌ စာရေးသရာပြောချင်သော မိခင်မေတ္တာ ချိုးတဲ့မှု၊ ထိမှတစ်ဆင့် ကလေးအပေါ်မှာသက်ရောက်သော စိတ်ဆိုဒါနားစသည်တို့ကို ကျွန်မနက် နဲ့ခွဲလမ်းစားနားလည်ရပါသည်။

[ကလေး ၁၉၆၄ ရရှိလ]

ကျွန်မနှစ်သို့သော ပြင်သစ် ၈၈၃။

ကျွန်မကို ပြင်သစ်စာပေနှင့် စတင်မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ ဆရာတက် တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဆရာတက်တို့ ဘာသာပြန်သောခါးကုန်း ကြီး ဝတ္ထုကို ငယ်စဉ်က ဖတ်ခဲ့ရသည်။ Victor Hugo ၏ နောက်တာဒမ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုသည် သနားစရာကောင်းသော ပုံပြင် အစိပ်သဖွယ် ကျွန်မကို ခွဲဖောင်နိုင်ခဲ့သည်။ အရှပ်ဆီးပြီး ပြောက် စရာကောင်းသော ခါးကုန်းကြီး ကျားမီမိန့်သိသည် စိတ်နလုံးနှုံးညွှန်ပြီး ကြင် ဆုတေတ်၊ ကူညီတတ်သူ ဖြစ်နေ၏။ ဂျုံးပသီမလေးအား ကြီးပေးသတ် သော အခန်း၌ ကျွန်မသည် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သနားကရာဏာ သက်ရသည်။ Victor Hugo ခွဲခေါ်သွားသောအခါ ကျွန်မသည် ပြင်သစ် အား၏ ရားအတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်စပြုလာခဲ့သည်။ ကျွန်မနောက် ထပ်ဖတ်ရသော ဝတ္ထုများမှာ အလက်နောက်အား၏ ဝတ္ထုများဖြစ်သည်။ “ခုခုရောင်းသုံးယောက်”ကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်ထက် ‘မွန်တိခရစိစိတ် နယ်စားကြီး’ကို ပို့ဗျို့စွဲလမ်းခဲ့ရပါသည်။ Count of Monte-Cristo ဝတ္ထု ဆုံး ငယ်စဉ်က မြန်မာဘာသာပြန် ဖတ်ခဲ့ရပြီး အသက်အရွယ် ရလာပြီး အောက်ပိုင်းမှ အင်္ဂလာပိုင်ဘာသာပြန်ကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။

မွန်တိခရစိစိတ်နယ်စားကြီးသည် သူ၏ရန်သူများကို လက်စားချေ အဖွင့် အကွက်ကျေကျေစိုးဖော်နောက်တို့ခဲ့သည်။ လက်စားချေမှုသည် မဟုတ်

ဘုရားအားဖော်လောက်တော် ဘုရားမ သိပါသည်။ သို့သော်လက်
ဘုရားကျော် နီတ်တူးမိလောက်ဆင် ခဲစားလိုက်ရသော လျှတ်ယောက်၏
အကြောင်းမှာ အတိုင်းအဆက်တော့ ကျွန်မတို့ ထည့်တွက်သင့်သည်ဟု ထင်
သည်။ တရားဥပဒေ၏ တရားမျှတူမှုကို အားကိုး၍ မရလောက်အောင်
အသွေးပြောမှုနှင့် ပြင်သစ်ပြည်က မာဆဲ(ယ်) တရားရေးနှောန ချို့ယွင်းမှုနေကြာင့်
ဤအတွက်ဖြစ်လဲလာခဲ့သည်။ အက်ဒ်မျှနှင့်တဲ့ သည် အလွန်ရှိသားမြေား
ရှိနိုင်း ကြောင်နာတတ်သော လုပ်ငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုလုပ်ငယ်ကလေးသည်
လုပ်ငယ်နာ(စနစ်ကျကျအကျက်ဆင်ထားသော) မကော်းကြောင်းမှုနေကြာင့်
အပြစ်မရှိဘဲ Chateau d'If တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ(ငါ နှစ်လောက်ဟု
ကျွန်မ ထင်သည်) အကျိုးကျခဲ့ရသည်။ သူ့အတွက် အကျိုးကျ နေ့ရက်
တစ်ရက်ချင်းသည် ပို့ချို့ရှိ၍ ပူပြင်းလေသော ငရဲကာလများပင် ဖြစ်သည်။
သု၏ လုံလဝီရိယနှင့် ကဲကြာင့် ဤပြန်လမ်းမရှိသော ထောင်ကြီးမှ ထွက်
ပြီး လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။ သူ့အတွက် ထိုင်ရာကာလများသည် သု၏
အကြည်းကြောကွဲမှုကို အရှိန်ပြင်းဆောင် ဖြင့်တင်ပေးသော ကာလများ
ဖြစ်၏။ သူသည် မတရားမှုကို ဖြေရှင်းရန် တစ်နည်းသာ ရှိတော်၏။ ငင်း
မှာ လက်စားချော်ပေးပင် ဖြစ်သည်။ လက်စားချော်ပေးသည် အရွှေ့ချို့ဖြစ်
လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် လက်စားချော်ပေးသည်လည်း
နာကြည်းဖွံ့ဖြိုးရာ ခဲစားမှုတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း အက်ဒ်မျှန် သိသွားသလို
ကျွန်မလည်း သိသွားပါသည်။ သို့တိုင်ဆောင်ပင် အက်ဒ်မျှန် လက်စားချော်
ခဲ့သည်အတွက် ကျွန်မ ကျော်ပြုအား ရေးပူးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့
တရားဥပဒေသည် ကောက်ကျေစဉ်းလဲမှုများကို မဖြင့်တတ်ပေး

ဘားလ်ဇာ(က) ကို ဆရာတက်တိုး ဘာသာပြန်သော 'ဆောင်တော်
ကူး' ဖြင့် စတင်သိခဲ့သည်လည်း ထို့အောင်တော်ကူး' ဝါဌားကို ကျွန်မ မစွဲ
လမ်းခဲ့ပါ။ သို့သော် သု၏ "Le Pere Goriot" ကို ကျွန်မ အလွန်နှစ်သက်
ပါသည်။ အဖော်းရို့ရို့ယို့သည် စိတ်နှလုံးနှုံးသော်လည်း သိမ်းများကို
အစိုးလိုက်ပြီး ချုပ်တတ်ရုံမှတ်ပါး မထိန်းမျှပုံနှင့်ခဲ့ပေး။ ထို့ကြောင့်လည်း
အဖ သေခါနီးအချိန်မှာတောင် သမီးနှစ်ယောက် ရောက်မလာခဲ့။ ကျွန်မ
သည် အဖော်းရို့ရို့ယို့ကို သနားသော်လည်း အနည်းငယ် အပြစ်ခို့ချင်းခဲ့

သည်။ မိမိသမီးတွေကိုတောင် မိမိသော့အတိုင်း မဖြစ်စေနိုင်ဘူးလားဟု
အထင်ပင် သေးခဲ့စို၏။ သို့သော် တက္ကယ်တော့ ဆန့်ကျိုးသော် လု နှစ်
ယောက် အကြားမှာ ဤကိစ္စသည် ဖြစ်လေဖြစ်ထ ရှိပါသည်။ တစ်ဖက်မှာ
အလွန်ချုပ်မြတ်နီးတတ်၊ အားနာတတ်၊ လိုက်လျော့တတ်သူး အခြားတစ်
ဖက်မှာ အလွန်အခွင့်အရေးယူတတ်၊ တောင်းဆိုတတ်သူ ထိုနှစ်ယောက်
ပေါင်းစပ်မိသည့်အခါ ပြဿနာသည်လည်း ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်လောက်
အောင် ကြီးမားသွားနိုင်ပါသည်။ သည်းခံလိုက်လျော့ခြင်းအတိုင်းအဆ
ဆိုသည်မှာ တစ်ဖက်ရုံ၏ စိတ်အခြေအနေမှာ မှတ်ညွှန်စေသုတေပါသည်။
တစ်ခါတစ်ခါ မိမိ၏ သည်းသည်းခံမှုကို မိမိကိုယ်တိုင် ရှုက်မယ်နှင့်သည်
အခြေအနေဆိုးတစ်ခုသို့ ရောက်ရတတ်သည်။ အခိုင်ရို့ရို့ယို့သည် မိမိ ပေး
သော်နိုင်သမျှအကြောင်နာ၊ ခွန်အား ငွောကြား၊ စေတနာ အားလုံးကို သမီးများ
အပေါ် (မည်းမညာ) ပေးအပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရလာသော ရလာပင်
သော်နိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သောက်စွာပင်
သော်းတရားကို ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသည်။ သေခြင်းတရားကို သူ့ရင်ဆိုင်နေ
ချို့ချို့ သူ့ဘေးမှာ သူအလွန်ချုပ်မြတ်နီးခဲ့သော သမီးများ မရှိ။ ဘယ်သူမျှ
ရှိ။ ဘာမှုလည်း မရှိပါ။

မိပါခွဲန်းကို ကျွန်မ စတင်သိခဲ့သည်မှာ
အောင်ထင်၏ ဘာသာပြန်အတွက်များကြောင့်ဖြစ်
သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ မသိသော သူ့ဝါဌားများကို ရှာဖွေပေးရွှေ့ခို့သည်။ ကျွန်မ
အလွန် သော့ဘောကျား၊ အားကျား၊ ဝါဌားများကို ရှာဖွေပေးရွှေ့ခို့သည်။ ကျွန်မ^၁
အတွက် သော့ဘောကျား၊ အတွေးကလည်း ရှို့သလိုနှင့်
ထူးဆန်းနေတတ်ပြီး တင်ပြု အောင်ပြု။ Presentation
အောင်တော့လည်း တော်တော်မိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။ ကျွန်မအနောင်
သက်ခဲ့ ဝါဌားများမှာ The Mask, The Son, Dreams နှင့် Lasting
Memory တို့ဖြစ်ပါသည်။ The Mask မှာ ကျွန်မတို့ဖြစ်မှုများကြေားအတွက်

အနည်းငယ် ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာ အမျိုးသမီးတိုင်း၏ ခံစားချက်ကိုတော့ ကိုယ်စားပြုနေသည်ဟု ကျွန်ုင်မထင်သည်။ The Mask တွင် အမိကောတ်လိုက်မှာ အသက်ငယ်ချင်ဟန်ဆောင်ရွက်လျှင် ငယ်မျက်နှာဖူး စွပ်ထားသော လုဒ္ဓိတ်ပေါက်ဖြစ်သည်။ အတ်ကြောင်း ပြောပြသမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကပ္ပါတွင် သူကြိုတွေ့ရသည့် ထူးဆန်းသော အဖြစ်မှ စတင်ပြီး အတ်ကြောင်းပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမိကောတ်လိုက်၏ နာမည်ကို ကျွန်ုင်မထုတ်ပို့မှုတိမို့၊ ဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြုမထားဘား ဘူးဟု ထင်ပါသည်။ ဆရာဝန်သည် ကပ္ပါခေန်းမှာ လဲသွားသော လူ တစ်ယောက်ကို ပြုစရန် စေတနာ ရည်ရွယ်ပြီး ချို့ကပ်လိုက်သည်။ အဝတ်အစားများ ဖြေလျေားပေးရင်း မျက်နှာဖူးကိုသတိပြုခိုက်၏။ ချွေတ်လိုက်သော အခါ ပြီးနေသော လူငယ်မျက်နှာဖူး ကွာကျားများပြီး လုဒ္ဓိမျက်နာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ဆရာဝန်က ထိရှုအိုကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးရသည်။ ဤကုန်းတစ်ခု တစ်ဦးက သူ၊ ကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးရသည်မှာ ဤအကြော်မှုသည် ပထမဆုံး အကြော်မဟုတ်။ သူသည် ယခုလိပ် ကပ္ပါခေါ်ကောင်သွား၍ ခေါ်ကောင်လူ တွေက လိုက်ပို့ရသည်။ ထိုနောက် ထိုလှု၏ ထူးဆန်းသော စိတ်နေစိတ်ထားကို ကျွန်ုင်မတိုး (ဆရာဝန်နှင့်အတူ) သိလာရသည်။ သူသည် ငယ်စဉ်က အော့အသုတေသနပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ မိန့်ကလေးများက သူ၊ ကိုသောကျွော်ပြီး တွေချင်ကြသည်။ ကပ္ပါများတွင် သူ၏ အကကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် လူချွှမ် လွှင်ပါများသည်။ သူသည် မိန့်ကလေးများနှင့် ရှုပ်ပြုခဲ့ပြီး ရှုပ်ပြုသူမျှတို့ကို သူ၊ နေ့အား ပြန်ပြောပြလေရှိသည်။ သူ၊ နေ့သည် မနာလို့မှု၊ ဝမ်းနည်းကြောကွဲမှု၊ ရက်ချွဲမှုတို့နှင့် ကြောက်ချွဲစွာ သည်းချွဲ့ နေခဲ့ရအောင် မပြောပါနှင့်ဟု တားမြှုပ်တော်းပါန်းများ အကြော်တော်းသော စာရေးဆရာ ဖြစ်ပါသည်။ မိပါဆွဲန်း၏ ဝတ္ထုရှုပ်များ ကိုတော့ ယခုထိ ကျွန်ုင်မဖတ်ရသေးပါ။ တင့်တယ် ဘာသာပြန်ခဲ့သော Bel-Ami (ပျော်အချုပ်တော်) ကိုသာ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုဝတ္ထုကိုတော့ သူ၏ ဝတ္ထုတိများလောက် မကြိုက်ပြန်ပါ။

အင်ပြုတစ်ပင်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ နေ့သည် ပထမ ထိတ်လန့်အဲသွားပြီး နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းပျော်လာသည်။ သူ၊ ယောကျား အို ထားပြီး၊ အနည်းငယ် ခံစားတော့ မကြောမိ အိမ်ငါးလာတော့မည်။ သူမသည် ထိုသတင်းကို ကျောင်းအားရွှေ့ခင်ပွန်းအား ပြောပြလိုက်၏။ ခင်ပွန်းသည် ဆုံးဝယ်တိုင်လန့်ရှောက်ချုံးသွားသည်။ မိန့်မက ကျောင်းအားရွှေ့နှစ်သိန်း၏။ “ဒါ အဲ အုပ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် ဒီလိုဘဝမျိုးကို ကျင်လည်နေခဲ့ပြီးမှတော့ ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပဲ၊ ကြည့်နေ၊ နှစ်နှစ်အတွင်း ရှင့်တစ်ခေါင်းလှုံး ပြုပျော်လာတော့မှာ”

တကယ်လည်း သူမ ပြောခဲသည်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ယောကျားသည် ချက်ချင်းအိုမင်းလာ၏။ သူသည် သူ၏ အိုမင်းအရပ်ဆိုးမှုကို ဖုံးကျွန်ုင်ရန် ချက်နှာဖူးကို တပ်ဆင်ပြီး ညာစဉ် ကပ္ပါများ၌ လူငယ်ကလေးများနှင့်အတူ ကခဲ့သည်။ ဝတ္ထုသည် ထူးဆန်းသော စွဲလမ်းမျှရှုံးကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုသည် တို့တို့ကလေးပဲဖြစ်ပါသည်။ သို့သော ကျွန်ုင်မအား နှစ်ပါင်းများစွာ ဖော်စားထားခဲ့ပါသည်။ သူ၏ အတ်ကောင်များသည် အပြင် လောကရှိ လူများ၏။ အပြုံအနားအသာဆောင်းများ၊ နှုန်းမှုများ၊ မချို့မခဲ့သော ဖြစ်မှုတို့ကို ကိုယ်စားပြုနေသည်။ သူသည် လူတို့၏ စိတ်ကို ဖွဲ့စွဲ၊ ရှားခွှုံး အလွန်တော်းသော စာရေးဆရာ ဖြစ်ပါသည်။ မိပါဆွဲန်း၏ ဝတ္ထုရှုပ်များ ကိုတော့ ယခုထိ ကျွန်ုင်မဖတ်ရသေးပါ။ တင့်တယ် ဘာသာပြန်ခဲ့သော Bel-Ami (ပျော်အချုပ်တော်) ကိုသာ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတိများလောက် မကြိုက်ပြန်ပါ။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုင်မ ဖတ်ခဲ့၊ နှစ်သက်ခဲ့သော ပြင်သစ် စာရေးဆရာမနှစ်ဦးများ ဖရောင်ဆွဲ၊ အဂျိန်နှင့် ကော်လက်(တ်) ဖြစ်ပါသည်။ အဂျိန်ဆွဲ(မြို့)၊ အဂျိန်၏ "Bonjour Tristesse" သည် အလွန် နာမည်ပြီးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ အင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်။ အိုနှင့်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော သမီးငယ် (ဆယ်ကျော်သက်) တစ်ယောက် ၂၁ ခု၊ မှုအမျိုးမျိုး၊ ကို လှုလှပပရေးထားသည်။ ထိုဝတ္ထုကို ကျွန်ုင်မ ကြိုက်ပြုသည်။ သို့သော ထိုဝတ္ထုထိုက် ပို၍ La Chamade ကို ကြိုက်၏။

La Chamade တွင် မိန္ဒာမတစ်ယောက်၏ ကြောက်စရာကောင်းသော စိတ်အပြောင်းအလဲကို ထိမိန္ဒာမနေရာများ ပူးဝင်၍ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြထားသည်။ ကျွန်မသည် ဝတ္ထုဖတ်ရင်း၊ ဓာတ်လိုက် အမျိုးသမီး၏ သစ္စာမူမှုကို အပြစ်မပြင်ပိအောင် သူမအမျိုးပေါ် စာနာမိန့်လျက် နောက်ဆုံးတွင် ထိအမျိုးသမီး၏ မိတ်ပြောင်းလဲသွားမှုကိုလည်း အချုပ်တက္ကနားလည်း လက်ခံနိုင်ခဲ့ရသည်။ ဖရောင်ဆွဲ(၄)

ကျွန်မသည် စိတ်ခံစားမှုကို သိမ်းမွေ့စွာ ကိုင်တွယ်ရေးသားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မရေးသည် ဝတ္ထုတော်တော်များများမှာ သုံးပွင့်ဆိုင် အချုပ်ဓာတ်လမ်းများ ဖြစ်သည်။ (ဥပမာ - Those With Shadows၊ ဥပမာ - Aimez-vous Brahms) သို့သော် အရေးအသာ ညာက်သော ကြောင့် သာမန်သုံးပွင့်ဆိုင် ဓာတ်လမ်းများထက် ပို၍ ဆွဲဆောင် ပစ်စားနိုင်သည်။ လူသားတို့၏ အဆေးစိတ် စိတ်တွင်းပြောင်းလဲမှုများကိုပိုင်ဆောင်ရေးနိုင်သော စာရေးဆရာမဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်လိုပင် အရေးအသားကောင်းသော အခြား အချုပ်ဝတ္ထုရေးဆရာမ တစ်ယောက်မှု ကော်လက်(တ်) ဖြစ်သည်။ ကော်လက်(တ်)သည် သူမ၏ ယောက်၍ (Willy) အတွက် စာအိပ်မြောက်အပ်ပဲရှိရေးပေးပေါ်သည် ဟု သိရပါသည်။ ကျောင်းသာဝာ ကလော်ဒင်း (Claudine à l'Ecole) မှာ သူမ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုမှ အစပြု၍ သူမသည် ကလော်ဒင်း သီးနှံး(စံ)သုံးအုပ်ရေးခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်မကတော် Claudine à l'Ecole တစ်ပုဒ်သာ ဖတ်ရပါသည်။ မိန္ဒာမတစ်ယောက်၏ စိတ်လျှပ်စွားမှု၊ အေးတင်းမှု၊ မျှော်လင့်မှု အားလုံးကို ပွင့်လင်းစွာ ရေးသားထားသည်။ ကော်လက်(တ်)၏ စရိတ်ကို များစွာကိုယ်စားပြုသည်ဟု ယူဆပါသည်။ သူမသည် အချုပ်စွဲလမ်းမှုမှာနေလိုက္ခိုက္ခိုက် အပြင်လောက် အဖြစ်မှန်ကုံးလို ရေးတတ်သည်။ "Music-Hall Sidelights" ကတော် ဝတ္ထုတို့များသမွှုပြန်လည်ပြောပြသော "Music-Hall" အတွင်း ကြိုးရသည် အဖြစ်အပျက်

များ ဖြစ်သည်။ Cheri နှင့် The Last of Cheri က လူငယ်ကလေးကတ်၌ နှင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ဝင်လာသည် မိန္ဒာမတစ်ယောက်၏ ထူးစွာ ကိုနောက် အချုပ်ဓာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။

Cheri သည် သူ့ထက် အသက်များစွာ ရိုကြိုးသော မိန္ဒာမတစ်ယောက်ကို ချုစ်မိသည်။ ထိမိန္ဒာမတစ်ယောက်ကို ပတ်သက်သူမျှ ယူယော်ပြင်ပြမ်းခံစားချက်အားလုံးကိုသင်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် Lea ကို ချုစ်လျှက် နှင့် အခြားမိန္ဒာမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ဘဝမှာ သူ့ကိုလွမ်းမို့နိုင်သော အရာနှစ်ခုသာရှိကြောင်း သူ သိသည်။ တစ်ခုမှာ သူ ဝင်ရောက်ပါဝင်နေရာသော စစ်နှင့် တစ်ခုမှာ Lea အပေါ် စွဲလမ်းမှု ဖြစ်သည်။ Cheri သည် မိမိ၏ဘဝကို ပိုမို မဖော်ပြုနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့အချုပ်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ နာကြည်းသည်။ နောက်ဆုံးတွင် Cheri သည် ဆုံးရှုံးသူ တစ်ယောက် အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစိုင်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မသည် Cheri ကို ချစ်လည်းချစ်မှန်းလည်းမှန်း၍ သနားလည်းသနားမိပါသည်။

The Captive ဝတ္ထုကတ္ထား ကျွန်မ ဖတ်ရသူများ Colette ၏ ဝတ္ထုများတွင် အနွဲလမ်းရုပ်း၊ အခံစားရုပ်း ဖြစ်သည်။ တဖြည်းပြည်း နာမည်ကျေလာသော ပြောတ်မင်းသမီး တစ်ယောက်နှင့် သူမထက် ငယ်ရွယ်သော၊ အတွက်းသော လူငယ်တစ်ယောက်၏ အချုပ်အတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ရနေး (Renee Nere) သည် မိမိ၏ အခန်းဖော် (မိမိထက် ငယ်ရွယ်သော လူငယ်ရှင်း) မေ၏ ချုစ်သူ (ပွဲနှင့်) ကို ချုစ်ဖဲ့သူး၏ အချုပ်၏ နာကြည်းမှု၊ ချုစ်သူနှင့် ဝေးကွာရခြင်း၏ နာကျွောင်းမှု၊ အိမ်တိတိပုံးအချုပ်သာဝာအပေါ် ကြိုးကြွေ ဝတ္ထုမှုနည်းမှု အေးပွဲသည်။

ကော်လက်(တဲ့)၏ ရေးဖွဲ့မှုအောက်တွင် ထင်ရှားပါပြင်ဆုံး ခံစားချက်များ ဖြစ်လာသည်။ ထိုဝါယ္ယာ၏ စာကြောင်းတိုင်း၊ စကားလုံးတိုင်းသည် ကျွန်မအား ဝတ္ထုရေးသုတေသနအား ရောက်အောင် ကူညီတွန်းအားပေး ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် ခံစားများသော အချမ်းအမှန်း၊ သီမံယေယာမှာ ကြော်ကြော်မှုအားလုံးသည် ကော်လက်(တဲ့)ရေးလိုက်သောအခါ ကျွမ်း ကျွန်မတို့၏ ရင်ထဲသို့ အသစ်ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ကော်လက်(တဲ့)၏ စကားလုံးများကို ဖြင့်မှ ကျွန်မတို့၏ ခံစားများကို အမျိုးအစား ခွဲခြားများသည်။ ချမ်းသူနှင့် စကားပြောသည့်အခါ ချစ်သည့်အခါ နှုတ်မေးလေး၏ အမဲတစ်ချက်၊ လက်များကလေး၏ အထိ အတို့ တွန်ချက်သည် အမိမာယ်များစွာ ဖော်ဆောင်ရွက်း ကျွန်မတို့ကို သတိပေးသလိုရှိ၏။ အချမ်းကြောင့် ကျွမ်းရသော အရာများစွာတွင် မိန့်မသား မာနသည် အဆိုးဝါးဆုံး ကျွမ်းမှာ ပြန်လည်ဖော်ထောင်းပြုပြင်ဆုံးမဖြစ်နိုင်ဆုံး ကျွမ်းမှာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကို ကော်လက်(တဲ့)ပြောပြုပုံမှာ အလွန်ပွင့်လင်းသိမ်းလုပ်ပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မ သီလာသော ပြင်သစ် စာရေးဆရာတစ်ယောက်မှာ အန်တွေး(နဲ့)ဒီ စန်းတက်(ကဲ့)ရွှေပေါ်(Antoine De Saint-Exupéry) ဖြစ်သည်။ စန်းတက် ရွှေပေါ်ကို ဒေါ်ခင်လေးမြှုပ်မြန်မှာ ဘာသာသောပြန်သော 'မင်းသားလေး' "Le Petit Prince" ဖြင့် အရင်စဉ် သိန့်ရပါသည်။ မင်းသားလေးဝတ္ထုကို နှစ်ပါင်း ဘာနှစ်ကြားသည်အထိ ကျွန်မ မကြာခဏ ပြန်၍ ဖတ်မိလောက်အောင် နှစ်သက် စွဲလမ်းအောင် သူသည်။ သူသည် သောက်တဝါဒီ တစ်ယောက် ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်မ မသိပါ။ သို့သော စန်းတက်ရွှေပေါ်ရေးသောဝတ္ထုတွင် အကြောင်းအရာတိုင်း၏ နောက်ကွယ်၌ တစ်ဆင့်အောင်နှင်း အမိမာယ်များစွာ ရှိနေသည်။ ထို အပြင် ထိုအမိမာယ်များသည် အချိန်တိုင်း၊ ကာလတိုင်းအတွက် အမှန် တရား ဖြစ်သည်။ Wind, Sand and Stars ကိုတော့ အင်းလိပ်ဘာသာ

ပြန်ဝေါးဖတ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ Southern Mail နှင့် Night Flight နှစ်အုပ်ပေါင်း၏ ထုတ်ဝပ်သော စာအုပ်တစ်အုပ်လည်း ကျွန်မ ဖတ်ရသည်။ သူမှာမူနှင့် တာဝန်ကို ကျွန်မတို့ မျှဝေခဲ့စားနိုင်အောင် ရေးထား၏။ လေယာဉ်ပိုင်း လေ့တစ်ယောက်ပါပိုင်း လော၏ ဘဝနှင့် စော၏ အတွက် အကြော်များကို ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားရာ၌ အောင်မြင်ကျော်ကြား သူဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် စန်းတက် ရွှေပေါ်၏ ဝတ္ထုများမှ မှတစ်ဆင့် ပြင်သစ် လေတပ်အကြောင်း၊ လေယာဉ်မောင်းသမားများအကြောင်း၊ ထုံးလေယာဉ်များအကြောင်း စိတ်ဝင်စားအဲရသည်။ သူ့စာကြောင်းများ၏ နောက်ကွယ်တွင် လုံ၏ ဖြစ်တည်မှု၊ တာဝန်ယူမှုတို့ အမြဲပါဝင်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ Satre တို့ ပြောခဲ့သော ဖြစ်တည်မှုပေးပေါ်စာနာဝါဒ၏ တစ်ဦး၊ ချင့်တာဝန်ယူမှု၊ ထိုမှု ရရှိသော ပြီးပြည့်စုံသည် လွတ်လပ်မှု၊ ငါးတို့ဆက်သွယ်ပုံကို စန်းတက်ရွှေပေါ်၏ ဝတ္ထုတွင် တွေ့ရသည်။ ဘွန်းဇာရှိ(ခီ)ကိုယ်တိုင်းက စန်းတက်ရွှေပေါ်၏ သရပ်ဖော်အတတ်ပညာနှင့် အတွေးအခေါ်ကို နှစ်သက် ချိုးကျူးကြောင်း မှတ်ချက်ချခဲ့ရပါသည်။

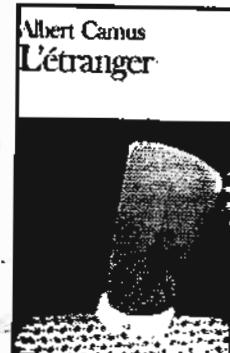
ပြင်သစ်စာရေးဆရာများတွင် ကျွန်မ အချိန်ထိ အနှစ်သက်ဆုံး မာရေးဆရာမှာ အွန်းဇာရှိ(ခီ)ဖြစ်ပါသည်။ အွန်းဇာရှိ(ခီ)၏ The Counterfeiter ဝတ္ထုနှင့် La Symphonie Pastorale ဝတ္ထုတို့ကို ကျွန်မ ဖတ်ဖို့ကို အကြောင်းနှစ်ပုံရှိ၏။ Strait Is The Gate ဝတ္ထုနှင့် Isabelle ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ လုံးချင်းဝတ္ထုများ ရေးသားရာတွင် ရှိ(ခီ)၏ ခံစားများ၊ အဖွဲ့အစွဲများ၊ ကများစွာ အထောက်အကြပ်ခြင်း၏။ ရှိ(ခီ)၏ အရေးအသားများ၊ ကများ ညာက်သည်။ စာရေးသူကို တစ်နေရာ၊ တစ်နေရာ၊ ခံစားချက်တစ်ခု၊ နှစ်ခု၊ နှုတ်ခု၊ ဆွဲခြော့သွားသည်။ ယောက်းတစ်ယောက်၏ အချမ်းကို ခွဲရာတွင် ရှိ(ခီ)သည် အဲသျော်လောက်အောင် ထူးခွာနှင့် ပြောပြုမြောက်သွာ်ဖြစ်၏။ ပြင်သစ်ဘာသာမှ အင်းလိပ်ဘာသာသို့ ပြင်ဆင်သွားမှု ကလည်း ဘာသာပြန်အတတ်ပညာ တော်သောကြောင့် ပြုနိုင်ပါသည်။

Strait Is The Gate ဝတ္ထုသည် လူ
ငယ်လေး၊ တစ်ယောက်တည်း၊ အပေါ် ချုပ်မြတ်
နှီးခဲ့သော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကြောင့် ပြစ်ပေါ်
လာရသည်။ Gide သည်လွင်ယောက်၊ Jerome
၏ နေရာမှုးဝင်၍ ရေးသားသော်လည်း အယ်
လစ်ဆာနှင့် ဂျုံးပို့ယောက် ညီအစ်မကို ပိုင်းစွာ
ဝင်ရောက် ခံစားနိုင်၏။ အယ်လစ်ဆာသည်
အလွန်ချုပ်စရာကောင်း၊ ပြီး သိမ်းစွဲ၊ အေးဆေး
သော သို့သော် ခေါင်းမာသော မိန့်းကလေး
ဖြစ်၏။ ဂျုံးပို့ယောက်က ဂျရမ်း၊ ကို ချုပ်နေသည်ဟု သိရသောအခါ သူမ၏
အချိန် တိတ်တဆိတ် ပျော်သိပ်လိုက်သည်။ ညီမအတွက် အချိန်
စတေးပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် အဖြစ်အပျောက်က သူမထင်သောက်
မရှိးစင်းခဲ့ပါ။ ဂျရမ်းသည် အယ်လစ်ဆာမှတ်ပါး၊ အခြားမည်သည့်မိန့်း၊ မ
ကိုယ့် မချုပ်နိုင်ပါ။ အယ်လစ်ဆာ၏ စွန်းလွှာတွေမှုသည် ဘာသာတရား ဆိုသို့
တဖြည့်၍ ပြည့်၍ လမ်းလွှာသွား၏။ ကျော်မ အလွန်စွဲလမ်းရသောစကားလေး၊
တစ်ခွန်း၊ ကို အယ်လစ်ဆာက ပြောခဲ့သည်။ ဂျရမ်းက အယ်လစ်ဆာနှင့်
အတွေ့ မြှင့်မြတ်မှုနောက်သို့ လိုက်ခဲ့မည်ဟု ပြောစဉ်က အယ်လစ်ဆာ
ပြန်ပြောခဲ့သော စကား ဖြစ်သည်။ “မြှင့်မြတ်မှုဆီ (ဘုရားသမင်ဆီ) သွား
ရာ လမ်းသည် ကျော်မြှောင်းလသောကြောင့် တစ်ယောက်တည်းသာသွား
ရသည်။ နှစ်ယောက်အတွေ့တွေ သွားရှုံးရှုံးမရနိုင်” ဟူသောစကား ဖြစ်သည်။
အော်သိမ်းသည် ဖြစ်လဲဖြစ်ထို့သော လူ၊ ဘဝေါတ်သိမ်း၊ အတိုင်းပင် ဖြစ်
သည်။ သို့သော် ထို့အတ်သိမ်းကလေးသည် ကျော်မအား ခုခံပေါင်းများ
၏ ဤဥ္ဓာတ်မြှုံးမှုမက်နေစေခဲ့သည်။ အတ်သိမ်း၏ အဖြစ်အပျောက်ထက်
မာတ်သိမ်းခန်း၏ နှုန်းသိမ်းမှုမက်နေစေခဲ့သည်။ အတ်သိမ်း၏ အဖြစ်အပျောက်ထက်
မာတ်သိမ်းခန်း၏ နှုန်းသိမ်းမှုမက်နေစေခဲ့သည်။

ဂျုံးမှုးကို ချုပ်သလောက်ပင် အယ်လစ်ဆာကို ကျော်မ ချုပ်ရသည်။
တစ်ခွဲတစ်ခု သမားကရာကာကြီးစွာဖြင့်ပင် မချင့်မရဲ့ဖြစ်သော်လည်း သို့သော်
Isabelle ဝတ္ထုထက် Isabelle ကိုတော့ ကျော်မ မချုပ်မိပါ။ သို့သော် ထို့

ဝတ္ထုတည်ဆောက်ပုံနှင့် အတွင်းအနှစ်သာရကို ကျော်မကြိုက်သည်။ နှစ်
ပေါင်းများစွာ ကြော်ပြုနောက် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့သော အကိုကာတ်ကော်
က ‘ကျော်တော်’ နှစ်ဦးဖြင့် ပြန်ပြောပြသော ဝတ္ထုတစ်ပုံပဲ ဖြစ်သည်။
အချိန်၏ ထင်ယောင်ထင်များ ဖြစ်မှုနှင့် တကယ်ယူနှစ်တော်တော်
ကြောမှ သိရသော ပညာတတ်လွင်ယောက်၏ အတ်လမ်း ဖြစ်သည်။
အချိန်သည် တစ်သက်လုံး တည်မြှုနေသလား၊ အခါခံပါးမဲ့ အမှန်တရား
ပြစ်နေသလား။ လူတစ်ယောက်သည် မိန့်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အခွဲ
လမ်းကြီးစွာ ချုပ်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ထင်မြှင့်ချက်များ ပြစ်ချက်များ
အပေါ် ဂရမ်ဖို့ကို ထိုးမဲ့ မအပေါ် မြှုတ်နဲ့ ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၏ ပြောင်း
လဲမှု (သို့မဟုတ်) အခွဲအလမ်း၏ အတိမ်အနေက ပြောင်းလဲမှုသည် တစ်ဖက်
လျှော့၏ အပြုံးမှုအပေါ်မှုတည်သလား၊ ကာလကြော်မြှင့်မှုပဲမှုတည်သလား။
ငင်းကို ထိုဝတ္ထုတွင် တစ်စွန်းတစ်စွန်းပြုထားသည်။ နှစ်ပေါင်းများကြီး
အချိန်၏ ရင်ဝယ်သိမ်းထားခဲ့သော လူတစ်ယောက်သည် တစ်ခဲောက်အတွင်း
အချိန်၏ ဟာလာဟင်းလင်း ဆုံးစွဲသွားမှုကိုကြော်တွေ့ရသည်။ ထိုအပြောင်း
အလဲသည် ချုပ်မြတ်နဲ့ရသွားမှု အလွန်နာကျင်ရသော ခံစားချက် ဖြစ်ပါ
သည်။

Albert Camus
L'Etranger

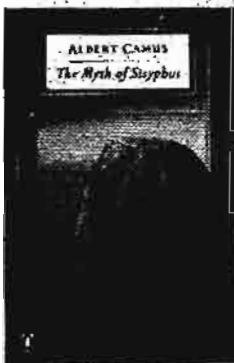
Albert Camus ကိုတော့ လက်တွေ့
ကျကျ ရဲ့သော အတွေးအမြှင့်များကြောင့်
ကျော်မ သဘောကျခဲ့ပါသည်။ Camus ၏ ၁၉
များတွင် အချိန်ကို ကျော်မတော့မှုပါ။ လောက်
အပေါ် နာကြည်းမှုများ၊ စနစ်တကျ လွှဲခြော်နေ
သော အရာဝတ္ထုများကိုသာ ကျော်မ တွေ့ရသည်။ ကာမျိုးသည် ဟန်ဆောင်ခြင်းကို မှုံး
တိုးသွားမှု ဖြစ်ရမည်။ သူ၏ ဝတ္ထုများတွင် အတ်
လိုက်တို့သည် ဟန်မဆောင်ကြပေး။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ထို့နက်ချက်ကို ရဲ့
စွာအားလုံးသော ပညာတတ်များ၊ မလေ့ထုံးစွာ နောက်ကြီးများမှုရန်းလွှော်
နှင့် ကြိုးစားသွားများကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ သုတေသနများတွင် “L'Etranger”

ကို ပထမဆုံးဖတ်ရန်။ ကျွန်မ သူ့အတ်လိုက် မားဆီးကို သနားလည်း
သနား၍ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ သူ၏ ရှိုးသားမှုသည် ကျွန်မ
အတွက် ကြောက်စရာ ကောင်းသွားသည်။ ထိုဝါဘ္တာင် ပတ်ဝန်းကျင်
သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းများကို ဖောက်ဖျက်စီသွားဖြစ် အားလုံးက
မြင်သောကြောင့် ထိုအတ်လိုက်၏ လျှသတ်မှုသည် သော်တော်အထိ ပြင်း
ထန်သွားသည်။ ‘အာရပ်ကို ဘာ့ကြောင့်သတ်လိုက်သလဲ’ ဟု တရားသူကြိုး
နှင့် ရှေ့နေတိုက မေးသောအခါ သူ အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံးစွာ မပေးနိုင်။
အပူဒဏ်က သူ၏၌ဦးများကိုအာရုံနှင့် မျှက်စိဂို့ဒုက္ခပေးနေသည်။ သည်မှစ်
နိုင်လောက်သော အပူဒဏ်အောက်တွင် အရာရာသည် မြန်းနေဖြစ်သွား
နိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ အပူဒဏ်ကို ခံစားနေရသိနိုင်တွင် လူသား
တို့၏ ကြိုင်နာရွှေး သွေ့မှုအစား မှန်းတီးစက်ဆပ်မှုသာ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်
ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်သည်။ အပူဒဏ်ကြောင့် လူတစ်ယောက်ကို (ထိုလူ
သည် မိမိနှင့် တိုက်ရှိက်ပတ်သက်သွားပင် မဟုတ်) သတ်နိုင်ပါသလားဟု
မေးလျှင် သတ်နိုင်ပါသည်ဟုပဲ ဖြေရမည်။ (တကယ်တော့ ထိုအာရပ်လက်
ထဲမှာ ကိုင်ထားသော သွေ့မှုပစ္စည်းက နေရောင်ကြောင့် လက်ခနဲဖြစ်သွား
သောကြောင့် စားထုတ်လိုက်သည်ထဲ၌၍ ပစ်သတ်လိုက်ပါသည်ဟု မား
ဆီးက ခုခံဖြေဆိုခဲ့သည်) အပူဒဏ်ကို ခံစားနေရသိနိုင်တွင် လူတစ်ယောက်
၏ သည်းခံနိုင်စွမ်းသည် တော်တော်ကို နိမ့်နေလိမ့်မည်။ သေနတ် မောင်း
ခလုတ်ကို ခွဲဖို့ တစ်စကြိုနား ကြောပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ခလုတ်ခွဲရန်
နောက်ဆုံးတွေ့နှုန်းအားပေးသူသည် အပူဒဏ်ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ပထမဂိုင်း
တွေ့နှုန်းအားများစွာ ရှိနေလို့မည်။ ထိုတွေ့နှုန်းအားများက ဘာ့ဘူး၊
ကျွန်မ အဖြေ ရှာကြည်ဖူးပါသည်။ မြန်မှုရှုံးနိမ့်မှု၊ ဆင်းရှုံးပါးမှု၊ ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်
စိတ်တိုင်းမကျေမှု၊ မိမိအထက်အရာရှိအပေါ် အခဲ့မကျေမှု၊ တစ်နှုန်းတစ်နှုန်း
မျိုးသိမ်းလာရသော ဝေဒနာတွေ ဘယ်လောက်များနဲ့သလဲ။ ငှုံးကို မားဆီး
ပင် အတိအကျေမပြောနိုင်ဘူးဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

ကာမျိုး၏ ဝတ္ထုတို့များကိုတော့ Exile and the Kingdom တစ်
ခုပုံသာ ကျွန်မ ဖတ်ရန်။ ကာမျိုး၏ ဝတ္ထုတို့များထဲက အတ်ကောင်များ
သည် ဝတ္ထုပတ်ဝန်းကျင်အမြေအနေနှင့်အတွေ့ပင် ရှုပ်ထွေး၏။ သူ၏ စိတ်
သတေသနားများကို အကောင်း၊ အဆိုး ကျွန်မ အတိအကျေမခြေနိုင်ပါ။ သို့
သော် ကာမျိုး၏ အရေးအသားများက ထူးခြားသည်။ ထို့အတူ အတ်
ကောင် များကဲည်း ထူးခြားသည်။ ကားဒရိုင်ဘာ၊ အရိုးသည်များ၊ နိုင်း
များ၊ ရဲသားများ၊ တရားသူကြိုးနှင့်ပြုစွမ်းများ အားလုံးသည် ကျွန်မ အတွက်
ထူးခြားစွာ စိတ်ဝင်စားမှု လေးပါသည်။ သို့သော် ကာမျိုး၏ ဝတ္ထုရေးကြဲ့
သည် အတတ်ပညာကို ကျွန်မ လိုက်၍ မဖိုင်း။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
သူ၏ အတွေးအခေါ်များက ကျွန်မတို့ ပြန်မှုလူမျိုးများနှင့် အနည်းငယ်း
ငါးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

The Myth of Sisiphus သည် လူဘဝ၏ အမိုးယ်မရှိမှုကို ဖော်ထုတ်ဖွေးနေးစွာ ထား၏။ ဗုဒ္ဓဝါဒဆီသို့ အနည်းငယ် နှီးလာသည်ဟု မျှော်လင့်စဉ်များပင် ပြန်၍ ဝေးသွား ပြန်၏။ သူက ထိအမိုးယ်မှုကို အာခြား အကြောင်းပြချက်အဖြစ် ရှင်းလင်းထားသောကြာ့နှင့် ဖြစ်သည်။

ကာမျှူး၏ The Rebel ကိုတော့ကျွန်မ ဓမ္မအကြောင်းပြန်ဖတ်မိပြီး သူ ပြောလိုသော၊ သူ ရှာဖွေတင်ပြထားသော အတွေးအခေါ်များကိုလည်း လက်မချင်သလိုလို၊ လက်ခဲချင်သလိုလို ဖြစ်နေဆဲ။ သို့သော မဖတ်ဘဲလည်း မနေနိုင်။ မကြာခဏ ပြန်ဖတ်မိ၏။ “အလိုရမွှေ့ကြောင့် ဖြစ်ရသော ပြစ်မှုများနှင့် ယုဇ္ဇား အောကြောင့် ဖြစ်ရသော ပြစ်မှုများဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ထိနိုင်ခြားရှိ ရှိ ကြွား ပြား ခြားနားမှ အလွှာကျလည်း ပါးပါးကလေးပဲ ဖြစ်သည်။”။ သူ ပြောပြသော ယုဇ္ဇားအောက်မှုများအပေါ် ကျွန်မ အနည်းငယ်သိသယ ဝင်မိသည်။ သူတို့ဆီမှာ Nihilism က တော်တော် စီမံဝင်စေခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မတို့ဆီမှာတော့ ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမကြာ့နှင့် သူတို့လောက် ပြသောနာမတက်ခဲ့ပါ။ The Rebel တွင် ကာမျှူးသည် လာမြင်းတရားနှင့် လူဘဝ၏ အမိုးယ်အပြင် မျှော်လင့်ချက်ကို ရှာဖွေရန် ကြီးစားခဲ့သည်။ အနပညာနှင့် ပုန်ကန် ခြင်း (တွန်းလန်းခြင်း) သောာတရားကို ဆက်စပ်ပြထားသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပညာတတ်များအကြားမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသော ပြသောနာများကြောင့် ဤစာတမ်းများ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ ဆက်စပ်နားလည်နိုင်သော အတွေးအခေါ်များလည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ နိုင်ငံရေးအမြင်၊ လူမှုရေးအမြင်၊ ဘဝအမြင်တို့ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ဝေဖန်ဆင်ခြင် ပြသောအခါ ကျွန်မတို့ ပို၍နားလည်သောပေါက်ရသည်။

The Myth of Sisiphus ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော လူတို့၏ နိုင်မှု

သောကနှင့် ကိုးကွယ်ရာမဲ့မှုကို The Rebel ဖြင့် ဖျော်လင့်ချက် ပြန်ဆေးလိုက်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

[ကယား ၁၇၇၄ ပြရှုတ်လ]

ခဲ့လမ်းနဲ့သော ဂျာမန်ဝတ္ထုများ

ဆရာပါရရ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆို
သော 'သီဒ္ဓဗ္ဗာ'ဝတ္ထုမှ အစပြု၍ ကျွန်မသည်
ဂျာမန်စာရေးဆရာများကို စကင်သိခွင့်ရခဲ့ပါ
သည်။

စိတ္တရလေခါနှင့် ဒီဇူာကို ခဲ့လမ်း နှစ်
သက်သော စိတ်ပြုင့် သီဒ္ဓဗ္ဗာကို ကျွန်မပတ်ခဲ့
သည်။သီဒ္ဓဗ္ဗာသည် ကျွန်မတို့ ချစ်ခင်လေးစား
သော သီဒ္ဓဗ္ဗာမင်းသား မဟုတ်ဘဲ နာမည်တူ
ဓာတ်ကောင် တစ်ယောက်သာ ပြစ်ကြောင်၊

ကျွန်မသိပါသည်။သို့သော် ကျွန်မသိသော သီဒ္ဓဗ္ဗာနှင့် ဉှုံသီဒ္ဓဗ္ဗာဘာတွေ
တူညီနိုင်မလဲ၊ ဘာတွေကွာမြားနိုင်မလဲဟု စပ်စုစိတ်သည် ဝတ္ထုဖတ်နေ
ခဲ့ တစ်ချိန်လုံး၌ ကျွန်မထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေခဲ့သည်။ ဝတ္ထုပြီးသွား
သော်လည်း ကျွန်မ၏စိတ်သည် ပေါ်ပါးလှတ်လပ်သွားမြင်းမရှိပါ။ စဉ်းစား
သွားတော့မှုပြုင့် ပြုမိသက်နေရာသာ ရှိပါသည်။

စိတ္တရလေခါကို ဖတ်ပြီးစဉ်က မကောင်းမှုဆိုသည်မှာ ဘာလဲဟူသော
အေးခွန်းကို ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်းများစွာကြောအောင် ကျွန်မတစ်ယေားကဲ
သည်။ မေးနေခဲ့မှုးသည်။ ဒီဇူာကို ဖတ်ပြီးစဉ်က အလု၏ တန်ဖိုးသော၏

တန်ဖိုးကို ကျွန်မကြာရည်စွာ စဉ်းစားကြည့်နေခဲ့ဖူးသည်။ ယခုသီခွဲ့လွှာ၊ ဖတ်အပြီးမှာတော့ “ပြီးပြည့်စုံသော လွှတ်မြောက်ခြင်း၊ နှင့် အမှန်တရားသည် ကျွန်မ၏နောက်ထဲတွင် ကာလကြာမြင်စွာ ခိုဝင်နေခဲ့တော့သည်။” ထဲပြင် တတ်ကောင် သီခွဲ့လွှာ၏ စရိတ်၊ အသွင်အပြင်နှင့် စိတ်ဓာတ်ကြိုခိုင်းတိုကို အားကျွား ချိုးကျွားမြို့သည်။ အစင်း၊ ခွင့်ပြုချက် မရမျှပဲ့ပါး ခေါင်းမှာ စွာ မတ်မတ်ရပ်၍ ပြုစ်သက်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော သီခွဲ့လွှာ၏ စွဲကောင်းမှု သည် ကျွန်မ အားကျေသော စရိတ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့၏။ သီခွဲ့လွှာကြိုတွေ့ရင်ဆိုင် ရသော အလုအပ်၊ လောကဓာတ်းစိမ် ယစ်မှားမူးမျှား၊ ထိုမှုတစ်ဆင့် ပစ္စည်း ဥဇ္ဈာထဲမှ လွှတ်မြောက်မူးမျှားသည် ဝါယွာတတ်ပညာနှင့် ဝါယွာသုန်းနှင့် မျိုးလုံးတွင် အောင်မြင်သော ရေးခွဲ့မူးမျှားဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အနှစ်သက်ဆုံးအခန်းမှာ သီခွဲ့လွှာနှင့် ပြစ်ရောအလွှာတို့၏ ဆက်သွယ်မူကို ဖော်ပြသော အခန်း ဖြစ်သည်။ မြစ်ရော၏ စီးဆင်းမူသည် တစ်ခါတစ်ရု စကားလုံးများ ဖြစ်နေတတ်သည်။ မြစ်သည် လူသားများအား အတတ်ပညာနှင့် အတွေ့အခြားများကို သင်ကြားပေးသွားဖြစ်သည်။ ဂါးတမဗုဒ္ဓနှင့် တွေ့ပြီးသည် ထိုင်အောင် လွှတ်မြောက်မူကိုရှာမတွေ့သော သီခွဲ့လွှာကို ကျွန်မ အားမျိုးအားမျိုးဖြစ်မီသောလည်း ဤအချက်သည် စာရေးဆရာ၏ လွှတ်လပ်သော အတွေ့သာဖြစ်သည်။

သီခွဲ့လွှာကို ရေးသားသော မူရင်းစာရေးဆရာတော်သည် ဘိန္ဒိယနိုင်ငံသား မဟုတ်၊ အာရုတိက်သားပင် မဟုတ်ဘဲ ဂျာမန်လူမျိုး စာရေးဆရာ ဖြစ် ကြောင်း သီရသောအခါမှာတော့ ကျွန်မသည် သီခွဲ့လွှာထက်ပို၍ စာရေးဆရာကို စိတ်ဝင်စားမိပါတော့သည်။

ဤနည်းဖြင့် ဂျာမန် စာရေးဆရာ ဟာမန်းဟက် (ခီ) (Hermann Hesse) ကို ကျွန်မ စတင်ရင်းနှင့်ခဲ့ရသည်။ သူ၏ဝါယွာများကို ကျွန်မလက်လှမ်း မီသလောက် လိုက်ရှာဖတ်ဖို့စွာ မိပါသည်။ ဆရာတော်ကို ပြန်မာ ဘာသာပြန်သော ‘အတွင်းနှင့် အပဲ’၊ ‘ပိုယသီခွဲ့နှင့် မေတ္တာ’ ဝါယွာတိများကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ သူသည် လုပော်နောင်းသော အရေးအသားများဖြင့် ကျွန်မကို ဖော်စားလေသည်။ သူ၏ မှတ်လမ်းမှတ်ကွက်များမှာ လူလျှို့ရှား

နေ့ကြယ်သည်။ စိတ်၏ စွမ်းအင်ကို အလေးအနက်ထားသော စာရေးဆရာဖြစ်သည်။

Hermann Hesse's
Glass Bead Game

သူ၏ "Glass Bead Game" ဟူသော စာအုပ်ကို ဖတ်ဖို့ စတင်ကြိုးစားချိန်၏ ကျွန်မ သည် တူကြော်သို့လ်ကျောင်းသူဘဝမှုပဲ့ပါး ရှိသေး၏။ စာရေးဆရာ၏ လူလျှို့ရှား အောင် ကျွန်မ၏ အကိုလိပ်ဘာသာ အားနည်းမှုကြော် ထိုဝါယွာကိုအချိန်ကာလတော်တော်ကြော်အောင် ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ ဝါယွာသည် အတူဖွေတို့ပဲ့ပါးဖြင့် ရေးထားသော ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ၊ ရသော ဝါယွာဖြစ်သည်။ အဆင့်မြင့် တူကြော်သို့လ်တစ်ခု၏ ကျောင်းအပ်ဆရာတော်ကြော်၊ တစ်ယောက်ဘာဝကိုအခြားတစ်ယောက် (သူ၏ တပည့်များထဲမှ) ကတစ်ဆင်ပြန်ပြောပြန်ခြင်း၊ ပြစ်၏။ တူကြော်သို့လ် ငင်ခွင့်သည် အလွန်ခက်ခဲသည်။ ဂါတာ၊ အသုန်၊ သီပုံး၊ အသက်မွေး၊ ဝေး၊ ကျောင်း၊ ပညာရပ်များကို သင်ကြားပေးသည်။ တူကြော်သို့လ်မှ သာမဏ်ဘဲ့၊ ရှိသော အခါ အဆင့်အလွန်မြင်စွာ အောင်မြင်သူများ (ကျွန်မတို့ဆိုက အောင်ထဲတို့မှားနှင့် တူဟန်ရှိပါသည်။) သည် တူကြော်သို့လ်တွင် လွှတ်လပ်စွာ ဆက်လက်စာသင်ကြားခွင့် (Free Study) ကို ရသည်။ ထိုပညာသင်နှင့်အတွင်း ဘာသာစကားဖြစ်စေ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ လူမှုရေးဆိုင်ရာ ပညာရပ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်စေ စာတမ်းပြုစာရေးသားပြီး Board အဖွဲ့ကို တင်ပြရသည်။ (ကျွန်မတို့ဆိုက ကျွမ်းပြုခြင်းနှင့် ဆင်တူပါသည်။) သူတို့က ထိုစာတမ်းကို Thesis ဟုမခေါ်ဘဲ Life ဟုခေါ်သည်။ ကျောင်းသား၏ အရည်အချင်း သည် ကျောင်းသား၏ Life ပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသလေးမှပြောတတ်ပါ။

ဝါယွာ၏ အမိကလောက်ကောင်သည် အသက်ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကတည်းက ပညာသင်ခြင်းအပေါ်မှာ ချုစ်ခေါ်ခဲသည်။ သူဘဝတစ်ကျောက်လုံး ပညာသင်အမိက ဖြစ်သည်။ ဘာရိုလ်ဖင်ဂျို့၊ သေးသေးကလေး၏ လက်တင်ကျောင်းတစ်ခုမှာ ဘဝ စာစွဲသည်။ ထိုကျောင်းတွင်၊ သူသည် ဂါတာကို ထူးချွန်စွာ သင်ယုနိုင်သော ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဂါတာ

တဗ္ဗာသိလိမ့်ဂါတေကျောင်းအုပ်ကြီး သူတို့ကျောင်းသို့ စစ်ဆေးရန် လာချိန် ၌ ကျောင်း၏ကိုယ်စား ရှိ:အက်နိုက်ချုံ(ဝဲဗ္ဗာတော်ကျောင်း)ကလေးက ဂိုတ် ပညာဘို့ပြရန် တာဝန်ပေးခဲ့ရ၏။ ဆရာကြီး ရောက်လာသေးအခါ နက်ချုံ အား သီချင်းတစ်ပုံကို ဂိုတ်သောက်တဲ့ မကြည့်ဘဲ အလွတ်တိုးပြရန် ပြောသည်။ နက်ချုံက သူ အလွတ်ရသော(အတန်းထဲမှာ မကြောခဏ သီဆိုရ သော) သီချင်းကို တယောဖြင့် တိုးပြလိုက်၏။ ဆရာကြီးသည် ကလေး ငယ်နှင့်အတူ လိုက်၍ ခွဲရားတိုးသည်။ သံစွဲကို အမျိုးမျိုးခွဲခြား၍ တိုးကြေသည်။ ကလေးသည် ဂိုတ်ကို ဖုန်းခြောင်း၌ ဖွံ့ဖြိုးလျှင်လာသည်။ ဆရာကြီးက ကလေးအား ပါပွဲပေး(အကြောင်းအရာအမျိုးမျိုးကို သံစွဲအမျိုးမျိုး ဖွံ့ဖြိုးပေးနိုင်းထားသော ဂိုတ်) ဆိုသည်မှာ ဘာလဲဟု အတိအကျ သိရအောင် အသံအနိမ့်အမြင့်ကို ကစား၍ တိုးကာ အသေအချာ ရှင်းလင်းပြပေး၏။

“လူနှစ်ယောက် ဂိုတ်တစ်ခုကို အတူတူ ဖန်တီးကြတာဟာ သူတို့ နှစ်ဦး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်လာရှိ အကောင်းဆုံးနည်းပုံ”ဟု ဂိုတ် ဆရာကြီးက ရှိုးအက်နိုက်ချုံကို ပြောပါသည်။

ထိုကျောင်းမှ အောင်မြင်ပြီးနောက် နက်ချုံသည် ကက်စ်တာလီယာ ရှိအလွန်စည်းကမ်းကြီးသည် အဆင့်မြင့်ကျောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုကျောင်း၏ ဝင်ခွင့်သည် စာမေးပွဲဖြင့် စစ်သောနည်းမဟုတ်။ ကျောင်းဆရာက ဒီမိုက်ကျောင်းသားများကို မိမိဒီမိုက်ခြင်းဖွံ့ဖြိုးပြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်း၏ သင်ခန်းစာသည် ကျောင်းသား အသက် ၂၂ နှစ်နှင့် ၂၅ နှစ်အကြားတွင် ပြီးရသည့် စည်းကမ်းရှိသည်။ သူ့ရှုံးလှုံး၊ Order အဖွဲ့အစည်းသို့ ဝင်ခွင့်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုံးလွန်တက်ခွင့်ရသွား တက်ရသည်။ အများအားဖြင့် ကျောင်းသားတို့သည် အပြင်တဗ္ဗာသိလိမ့်များ၊ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းများတွင် ကျောင်းဆရာအဖြစ် အသက်မွေး ၁၆။ ကျောင်းကြရ၏။ ကျွန်းခဲ့သော ကျောင်းသားများသည် တစ်သောပတ် လုံးက ကက်စ်တာလီယာတွင် နေထိုင်ပြီး Order အဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။

နက်ချုံ၏ ဘဝတွင် အသံပညာသည်သာ အဓိကဖြစ်ခဲ့သည်။ သူဘဝထက်ပို၍ ကျွန်းမစ်ဦးတစ်ဦးသားသည်မှာ သူရေးသားပြုစုံသော ကျော်ဟော၏

မြန်မာ ဘာသာ ဘဏ္ဍာ

လျှင်ရသည့် Lives များ ဖြစ်သည်။ သူသည် Lives သုံးခု ရေးသားခဲ့၏။ (ကဗျာများလည်း ရေးသားခဲ့ပါသည်) The Rainmaker, The Father Confessor နှင့် The Indian Life တို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်းမာရှင်သောက်ဆုံး စာများ The Rainmaker ဖြစ်သည်။

နက်ချုံသည် The Rainmaker (မိုးကိုဖန်ဆင်သူ) စာစုတဲ့မှ အတော် ကောင်၏ အမည်ကို နက်ချုံဟုပဲ ရေးသားခဲ့သည်။

ထိုဝဲဗ္ဗာတဲ့မှ နက်ချုံသည် မိုးမှ လွှဲပေါ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အချိန်ကာလမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာက အမျိုးသမီးများ အပိုစိုချိန်က ဖြစ်သည်။ ရွာ၏ အကြီးအကဲမှာ အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။ နက်ချုံမိတ်ဝင်စားသည်က အမျိုးသမီးကြီး၏ အားများအမြဲ့မြှုပ်သည့် လူကြီးတစ်ယောက်။ ငါးသည် မိုးကိုဖန်တီးသူ သိမဟုတ် ရာသိုံး ပေါ်တဲ့မှု ဖန်တီးသူ ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးတွင် သမီးကလေးတစ်ယောက်သာရှိ၏။ ထိုသမီးကလေးကို နက်ချုံက ချုပ်စွဲထွေးဖြတ်သွေးပေးသူသည်။ အကြောင်းအမြှတ်တစ်ဦးသား Rainmaker ၏ သမီးပေးသူမှာ ဘရူး(Turu) ဖြစ်၏။ သူသည် Turu ၏ တဲ့ပတ်လည်တွင် မကြောခဏ သွား၍ ရွှေးစမ်းလေ့လာကြည့်ဖူးသည်။ ဘရူးလုပ်ကိုင်သွေး သူ သိတ်ဝင်စားသည်။ ဘရူးကလေး နက်ချုံသည်။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် နက်ချုံသည် မိမိ၏တာဝန်ကို လွှဲပြောင်းလက်ခံနိုင်သွားဖြစ်စည်းဟဲသိသည်။ သို့သော် သူတို့ချုံးနှုတ်မဆက်ကြ။ အသံအမှတ်မပြုကြ။ တစ်ရက်တွင် ရွာအကြီးအကဲအသွေးကြီး တစ်ယောက်က ကလေးလှုံးများအားလုံးကိုပုံပြုပြုပြုရပြီးရာမှနှစ်ဦးအပြုပြုဖြစ်၍ Turu ၏ သမီးကလေးက တွေ့ကြပြီးသွားသည်။ နက်ချုံက စိတ်မချေသဖြင့် ကလေးမလေးနောက်မှ ပြီးလိုက်ကာ ချော့ဆာ အားပေး၏။ သူတို့နှစ်ယောက် Turu ၏ တဲ့ရှိရာသိုံး ရောက်လာသည်။ တူရှုသည် အိုးတစ်လုံးတွင် တစ်ခုခုထည်၍ မီးဖြင့်အပူပေးနေသည်ကို နက်ချုံက ရော်၏ ကြည့်၍မြှင့်ရ၏။ အဘိုးကြီးက ကလေးတွေ့ရောက်၏ မှန်းသီ၍ အိုးကို ပို့တို့ပို့ပေးနေသော ဂိုတ်သောက်ဆုံး တစ်ယောက်ကို တို့နောက် အဘိုးကြီးနှင့် နက်ချုံ တစ်ယောက်ကို တို့နောက်ဆုံး အသံအမှတ်ပြုလိုက်ကြသည်။

အဘိုးကြီးသည် နက်ချုံအား ကောင်းကင်၏ လျှို့ဝှက်ချက်၊ အလင်း ရွောင်၏ စွမ်းအား၊ လ၏ စွမ်းအား၊ မိုးတိမ်များအကြောင်းအားလုံးကို တြော်ဖြည့်ချင်း သင်ကြားပေး၏။ သူသန်းဒေါင်ကျော်လ၏ နောက်ဆုံး၊ အလင်းရောင် မပျောက်ကျယ်မီ သုတိကောင်းကင်ကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။

“ငါမှာ သားမရှိဘူး၊ ငါသေသွားတဲ့အခါ ငါသမီးကို မင်း စောင့်ရောက်ပါ၊ မင်းဟာ ငါသားပါပဲ။ ငါသေသွားရင် ငါဝိညာဉ်ဟာ ဟောဟို လမ်းကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ ငါ အကြာကြီးနေရမယ်။ မင်းနဲ့ သမီး လက်ထပ်ပြီး မင်းတိမှာ သဇ္ဈားသား တည်ပြီဆိုရင် အဲဒီလမ်းကန္တ သမီးဆီမှာ သမ္မတသားအဖြစ် ငါပြန်ဝင်နိုင်လိမ့်မယ်။ သမီးက မွေးလာတဲ့ ပထားဆုံး၊ သားကလေးကို ငါနာမည်အတိုင်း တော် လို့ ခေါ်ပါ။”

ဤသိဖြင့် နက်ချုံသည် Rainmaker ဖြစ်လာ၏။ မိုးတိမ်များ၊ လေပြင်းများ၊ ကို မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတ်သို့ ဆွဲယျုံ မိမိ၏စိတ်စွမ်း၊ အိပ်ဖြင့်လိုသွေ့ ခွဲခြားစေား၊ အမိန့်ပေးခြင်းဖြင့်၊ သူသည် မိုးကိုလည်း ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။ လေကိုလည်း ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။ အဘိုးကြီးတုရှိသင်ပေးသမျှ မော်အတတ် နှင့် ပေါင်းစပ်၍ သူသည် အောင်မြင်သော Rainmaker အစွဲအမှန်ဖြစ် လာ၏။ သို့သော သူ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၊ သာယာဖြောင့်ဖြူးသည် မဟုတ်။ သူ၊ ကို မလွှန်ဆုံးနိုင်သူများထဲမပင်၊ မနာလိုသူ၊ သူ၊ ကို ဖယ်ရှားလိုသူများလည်း ရှိသည်။ ထိုသူများသည် ရွာသွားကြီး၊ အဘွားအိုအနီး၊ ကပ်၍ သူ့ဟာကွက်ကို စောင့်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ရောက်လာသည်။ သုတိရွာတွင် မိုးဒေါင်ကာ ဆန် ပါး၊ ရှားပါးသည်အပြင် ရောလည်း၊ ရှားလာသည်း၊ သူ ဖန်တီးသမျှ မိုးများ၊ သည် မိုးကြီးအဖြစ် သစ်ပင်များကို ဖျက်ဆီးကာ မိုးလောင်စော်။ သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်ပြီဟု သူ သိသည်။ သူသည် မကျေနှင့်သူများ၏ ရှိနိုင်လည်း သိသည်။ ထိုကြောင့် သူသားအကြီး တော် လို့ သူ၏အမွှာ ဆက်ခံသူအဖြစ် ရွာသွားကြီးအဘွားအိုထဲ ခေါ်သွားပြီး၊ သူသားအတွက် သူ အသက်ကို စတေးခံပါမည်။ ထိုအခါကျေမှု ရာသီတဗ္ဗာယာမည်ဟု ပြောသည်။ (မနာလိုသူများ၏ အသတ်ကို စောင့်လျှင် သားဖြစ်သူရာထူးဆုံး၊ ရှုံးရမှာကို မိုးရိမ်ဟန် ရှိပါသည်။) သူသားကိုလည်း သူ တတ်သမျှ

လျှေားအားလုံး၊ သင်ပေးပြီးပြီဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုသည် နောက်တစ်နှစ် အကြာမှာ ပြန်ကောင်းမွန်လာတော့မည်ကိုလည်း သူ သိသည်။ ထိုရာသီ သူတော်ကောင်းမွန်မှုသည် သူ သား၏ လက်ထက်မှာသာ ဖြစ်စေလိုသည်။ အခြားသူများလက်ထက်မှာ မဖြစ်စေရ။

သူသည် ရွာလုစ်၏ ရွှေမှာပင် ရာသီဥတုအတွက်ဟုဆိုကာ (တကယ် တမ်းတော့ သားအတွက်) ပုသိမ်ဖြင့် ခုတ်သတ်ခဲ့၍ စတေးလိုက်လေသည်။

ဤဝဏ္ဏတိကလေးကို ဖြင့်ဖြူးကျွန်မ ခဲ့စားလိုက်ရတာကတော့ ဖောင်တော်ယောက်၏ စောနာဖြစ်သည်။ ဖောင်သည် မိမိသားကို ပညာသမာက၊ ရှာသိသိကွာလည်း ပေးနိုင်စွမ်းသည်။ မိမိသားရုက်သိကွာရရှိစေခို့ မိမိ၏ အသရော် ညိုးနှင့် ခဲ့နိုင်သူဖြစ်သည်။ မိမိသား၏ ရုက်သိရော့အတွက်၊ အောင်မြင်မှာတွက် မိမိအသက်ကို စွန့်စွဲယူဖြစ်သည်။ Rainmaker နက်၏ သည် ကျွန်မရင်ထဲ၌ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ဝင်ရောက်နေခဲ့ပါသည်။

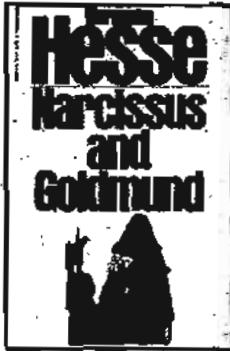
ဟာမန်းဟာက်(စံ)၏ အခြားဝဏ္ဏ၊ တစ်ပုံ ဖြစ်သော Steppenwolf (သင်းကွဲပုံပွဲ) ကိုတော့ ကျွန်မဖတ်ပြီး သဲသက္ကက္ခာနားမသိ၊ ရင်ထဲမှာတော့ မခွဲလှပါ။ သူက ကဗျာဆန်ဆုံး ဝဏ္ဏရေးဖွဲ့ထားသောကြောင့် ကဗျာဘာက်နည်းသူ ကျွန်မအတွက်၊ သော့ ပါက်ရာခက်နေသည်ဟုထင်ပါသည်။ နိမိတိပုံ များ၊ သကော်တများ၊ များစွာ၊ သုံးထားသည်။ ‘တို့နှင့်မှာ လုပ်ပိုင်းဝင်ခွဲခွင့်မရှိ၊ ရှုံးသွေ့သူများ’

သာ’ဟုသောအန်းကြော်တွင် သူ မတ်တတ်ရပ်နေပါ၊ သူ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှုပါ၊ ထိုစာအုပ်ကို တစ်မျက်နှာချင်း သူ လှန်လော့ဖတ်ရှုပါ အားလုံးသည်။ အိပ်မက်များနှင့် တုနေ၏။ သို့သော် အိပ်မက်မဟုတ်ပါ။ စာအုပ်သည် သင်းကွဲပုံပွဲကျော်၊ (Treatise on the Steppenwolf) ဖြစ်သည်။ ထို စာအုပ်ထဲမှာတ်လိုက်သည်ဟုရှိဖြစ်၏။ ဟာရို၏ စွမ်းအန်းအမြင်များ၊ အားလုံးသည် လျှို့ဝှက်သော်မူသော် သေားသိရော့အတွက် အကြားအမြင်များ၊ အားလုံးသည်။

ဟာမန်းဟက်(စံ)၏ ဝတ္ထုများအဲ နက် ကျွန်မအစွဲလမ်းဆုံး ဝတ္ထုများ နာဆစ်ဆပ်စွဲနှင့် ဂိုလ်မန်း(Narcissus and Gold mund) ဖြစ်ပါသည်။

အမိန့်ကောင်နှစ်ဦး၏ နာမည်ကို ဝတ္ထုအမည်အဖြစ် ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂိုလ်မန်းသည် မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ဦး၏သား ဖြစ်သည်။ သူ ဖောင်သည်ဂိုလ်မန်း အား ဘန်းကြီး ဘဝကို ခံယူစေချင်၏။ မာရီယာဘရွှေ့ တက္ကသိလိုက်တွင် ပညာသင်ယူစေသည်။ (ဂိုလ်မန်း၏ မိခင်သည် ဖောင်အပေါ် သွားလောက်သူ၊ မျက်နှာများ၊ သူအဖြစ် ဗျပ်စွဲရရှိ၏။ ဂိုလ်မန်းသည် မိခင်ကို ကောင်းကောင်းမပြင်ဖူးလိုက်ဘဲ ကလေးဘဝကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရ သည်။) ထိုတက္ကသိလိုက်တွင် ဘန်းကြီးလည်းဖြစ်၊ ဆရာလည်း ဖြစ်သော နာဆစ်ဆပ်စွဲနှင့် သူ တွေ့ရသည်။ နာဆစ်ဆပ်စွဲနှင့် ဂိုလ်မန်းအကြား ဖြစ်ပေါ်လာသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် အလျှင် အေးချမ်းသိမြေား၊ သော မေတ္တာ ဖြစ်သည်။ ဂိုလ်မန်းသည် မာရာ နာဆစ်ဆပ်ကို အထင်ကြုံ လေးစားသည်။ ချစ်ခင်မြတ်နီးသည်။ မိမိမှာ ရှိသူမျှ လျှို့ဝှက်ချက်များ အား နာဆစ်ဆပ်ကို ဖွင့်ဟာတိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။ နာဆစ်ဆပ်ကလည်း ဂိုလ်မန်းကို တော်ညွှေအားလုံးထဲမှာ အချက်ချွဲး၊ ကရရာအသက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ နာဆစ်ဆပ်စွဲနှင့် ဂိုလ်မန်းသည် ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခု၏ ပြယ်ဖြစ်၏။ နာဆစ်ဆပ်စွဲသည် တွေ့ခေါ်ပညာရှင်၊ ဝိဘာသုရိုက်ရာ ဖွဲ့အင်ပညာရှင်၊ လူလောကနှင့် အဆက်အသွယ်က်ငါးသူ၊ လောက၏ ချမ်းသာ မှု၊ ဆင်းရှုံးများမှ လွှဲစော်မြောက်နှင့်ကြိုးစားသာ ဖြစ်သည်။ ဂိုလ်မန်းကတော့ ရုပ်လောကတွင် ကျင်လည်လိုသူရှုပ်လောက၏ ချမ်းသာမှု၊ ဆင်းရှုံးကို ခံစားလိုသူ၊ လောက၏ အမှန်တရားကို လွှာသားများအကြားတွင် ရှာဖွံ့ဖြိုးသည်။

တစ်ရက်တွင် ဂိုလ်မန်းနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စု ညာခါ ကျောင်းမှ ဒီထွက်ပြီး အနီးရှိခြားတစ်ရွာသို့ သွားကြသည်။ ထိုရွာတွင် မိန်းကလေး

များနှင့် သူတို့ ချိန်းတွေ့စကားပြောကြသည်။ ဂိုလ်မန်းသည် အခြား ကျောင်းသားများထက် ပို၍ ရှုက်ချွဲ့သူ တိတ်ဆိတ်သူဖြစ်၏။ ထိုအိမ်မှ အပြန်တွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးက “နောက်ညလဲ လာဦးနော့”ဟု မှာကြား ၅၇ သူ့အား နှစ်းလိုက်၏။ ကလေးတစ်ယောက်၏ အနှစ်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဂိုလ်မန်းသည် ဤနေရာသို့ နောက်မလာသင့်တော့ဘူးဟု ပြုတ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ၏နှစ်ဦးသားက လာချင်သည်။ ထိုပိဋ္ဌပျော်ဖြင့် သူသည် ကျောင်းသင်ခန်းစာ အချိန်တွင် တစ်ဗျက်နာလုံး ဖြေရော်လျက် ရှိသည်။ ဂိုလ်မန်း တစ်ခုခြားနေသည်ကို နာဆစ်ဆပ်စွဲက စာသင်နေရင်း သိသည်။ သင်ခန်းစာပြီးသွားတော့ရှိုးလိုက်မန်းကို ၂၅၅၁ ဘာဖြစ်သလဲဘာ အကုအညီလိုသလဲဟု မေးသည်။ ဂိုလ်မန်းသည် စိတ်လျပ်ရှားကာ နှစ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် သူ၏ ပုပ်နေသာကို မျှိုးပိုပ်ရင်းက နာဆစ်ဆပ်စွဲရှေ့မှာ နိုင်ကြုံးမြတ်၏။ နာဆစ်ဆပ်စွဲသည် ဂိုလ်မန်း၏ မျက်ရည်ကြောင့် စိတ်မသက်မသာ အစားရကာ့ရှင်းလိုက်မှု ပြောချင် မပြောနဲ့၊ နိုတာဟာ မင်းအတတ်နိုင်ဆုံးအလုပ်ပဲ မဟုတ်လားဟု နှစ်သိန့်ချော့မေးကာ လူမမားခန်းသို့ ခေါ်သွားကာ လဲလျော်းနေစေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက မေတ္တာသည် ထိုအချိန်မှတ်၍ ပိုမိုခိုင်ပြုကြီးမှားလာခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတွင်းကျကျိုးပိုတ်ဆွေများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဂိုလ်မန်းသည် မိခင်ကို တိတ်တန်းတမ်းတနေ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် မိန်းကလေးများ၏ အကြောင်နာကို မက်မောသူ ဖြစ်သည်။ ဆေးကဗျာသည်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ဂုဏ်ပိုင်မန်းကို ပန်းများခုံရန် (ဆေးအတွက်) လွှတ်လိုက်၏။ သူ၏ ပန်းခုံခုံတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြီး ချုပ်ကြိုက်ပြုပြီးနောက် သူ့ဘဝသည် အကြိုးအကျယ်ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူသည် ထိုမိန်းကလေးနှင့် တစ်ခုကတည်းလိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် နာဆစ်ဆပ်အား သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြုသည်။ ဤကျောင်းမှ ထွက်တော့ယဉ်ဟု ဖွင့်ပြုသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းချမ်းမြတ်သွားပြီလား”ဟု နာဆစ်ဆပ်စွဲက ပြန်မေး၏။ ဂိုလ်မန်း ခံသွားသည်။

“ကျွန်တော်ဖြစ်သမျှအကြောင်းတွေအားလုံး၊ ဆရာ ဘယ်လို့သိသလဲ”

“မင်းရဲ့မျက်နှာအမှုအရာကပဲ ဖြောနတာပဲ၊ မင်းရဲ့ယစ်မူးမှုကိုဖြင့် နေရတယ်၊ အဲဒါ အချို့ပဲ”

ဂိုးလို့မန်းက နာဆစ်ဆပ်အား ထိမိန်းကလေးသည် မိခင်၏ကိုယ် များဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။ ထိမိန်းကလေးနှင့် ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ပြီး လောကအလုပ်မှာ လူညွှန်လည်သွားလာတော့မည်။ လူသားတစ်ဦး၏ ဘဝအားမှန်၊ စည်းမိမိသုခန္ဓုခုက္ခာဝေဒနာများကို သူ ခဲ့စားတော့မည်ဟန် ဆက်သည်။ နာဆစ်ဆပ်က မတားခဲ့ပေ။ တားမြစ်၍ မရမှန်းလည်း သိသည်။ ဂိုးလို့မန်းလိုချင်သာအရာသည် ဘုရားကျောင်းတွင် ရှိမည်မဟုတ် မှန်းလည်း သိသည်။ အကျအညီလိုလျှင် လာပါ၊ မိမိထဲ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပြန်လာပါဟု မှာကြားပြီး နှစ်ယောက်ခွဲခွာကြသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဂိုးလို့မန်း၏ ခုက္ခာဝေဒနာ စတင်သည်။ ဂိုးလို့မန်း၏ မိန်းကလေးသည် ဂျာပခါမလေးဟု သုထင်ခဲ့သော်လည်း သူမမှာ လင်ယောက်သွား ရှိနေသည်။ ထိုပြင် ဂိုးလို့မန်းကျောင်းမှ အပြီးထွက်ခွာခဲ့သည် ကို သူမ အုံသုဇော်သည်။ သူမသည် ဂိုးလို့မန်းက တောင်းပန်သော်လည်း နိုကြီးကာ မနက်နီးလင်းသောအခါ လင်ယောက်သွားထဲ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဂိုးလို့မန်းသည် မိမိဘဝ ပေါ်ရောက်ခဲ့သော လူများကို အရှစ်ကြောင့် နာကျင်မှုဝေဒနာ၊ ငတ်မှုတ်ဆောလာင်သည် ဝေဒနာတို့ကို ခံစားရလေသည်။ သူသည် တောထဲတွင် သားရဲတိရွှေ့နှင့်များတို့တွေ့သည်။ သဘာဝအလူတို့ကို တွေ့သည်။ တစ်ဦးရှင့်တစ်ဦး ကောက်ကျေစိုးလွှာ သတ်ဖြတ်သော လူများကို တွေ့သည်။ ဂိုးလို့မန်းသည် သူတောင်းစားလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိန်းများကို အစားအစားတွက် ပြားယောင်းကာ နှစ်သိမ့်မှုပေးသွားလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပန်းပုပညာကို သင်ကြားရင်း ပန်းပုပရာ၏ သမီးကိုလည်း ချုစ်မိသည်။ မိမိအသက်အွေးရာယ်ကြောင့် ပြုးလွှားပုန်းကွယ်ရထုလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရွှေခါးလူးတော်ပြားအတွက် အသက်ကို ရန်ရှာသည် လူတစ်ယောက်ကိုလည်း မိမိအသက်ချမ်းသာရာရနို့ သတ်ခဲ့ရသည်။ ပလိပ်ရောဂါ ကပ်သားနှင့်လည်း ကြိုးစွဲ့ခဲ့ရသည်။ မိမိမျက်ခိုရေး

အာက်တွင် သေခြင်းတရားကို သူနည်းမျိုးချိဖြင့် မြင်တွေ့ရသည်။ ထိုးသည် ရောက်ဆုံး ခင်ပွန်းရှိရှာမိမိ၏ အချုပ်ပောင်း မိန်းမတစ်ဦးကြောင့် အသက်တော်နှင့် ကြိုးစွဲ့တွေ့ရသည်။ မြို့စားကြီးက ဂိုးလို့မန်းအား မိမိမိန်းကို ကြောခိုမှန်းသိသောကြောင့် သူနိုးအဖြစ် ဖော်သိုးကော သောက်ချုမှတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မြို့စားကြီးစွဲ့ထိမိရတို့ကို ဘုန်းတော်ကြီးများ ရောက်နေသည်။ ဂိုးလို့မန်းကို ဖော်ခြင်းလူသာလူနှစ်ဦး ဘုန်းတော်ကြီးများ စကြောင်းတွင် ဆုံးမိသည်။ သို့သော် ဂိုးလို့မန်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးများကိုလည်း သတိမထားမိ၊ အစောင့်များကိုလည်း သတိမထားမိ။ သူက မိတ်ညို့ခံထားရသူလို့ဖြစ်နေသည်။ သူသိသည်မှာ သေခြင်းတရား။ သူမနက်ဖြန့်မနက် ဂိုးလို့လျင် သေရတော့မည်။ လွတ်လမ်းမရှိ။ ဒါကိုပဲ သူသိတော့သည်။ သူတစ်ညုလုံးကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။ သူက ဂိုးလို့သိသည်။ ရောက်ဆုံ့တွေ့ရှိမဖြစ်ကာ သူကို သရဏာဂုဏ်တင်လေးရန် လာမည်ဘုန်းကြီးကို မှာ နာဆစ်ဆပ် ဖြစ်နေ၏။

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်၏ ချမ်းခြင်းမေတ္တာသည် သိမ့်မွှာလေးနှင့် ကိုသတ်၍ စာရေးဆရာသာသည် ယောက်သွားနှစ်ယောက်ကြားမှ အရှစ်ကို နဲ့ ညွှားခဲ့စွာထားသည်။ မိခင်ယောက်ကို ရှာဖွေသောသားတစ်ယောက်၏ မေတ္တာဝတ်မွတ်မှုကို ရင်နှင့်စွာ ခံစားရတော်၍ ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ထိုဝတ်မွတ်မှု လုပညားစာကြောင်းတစ်ကြောင်းချင်းသည် ကျွန်းမားအား မိတ်ရှည်သော စာရေးသူသာဝါးရောက်အောင် တွေ့နှင့်ပေးခဲ့သည်ဟန် ကျွန်းမားမှု ပုဂ္ဂန်မယ်သည်။ မိတ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်များအား အလူများကို ပြေပြန်စွာ ရေးဖွဲ့ရာတွင် ဟားမန်းဟာက်(စံ)သည် အလွန်ထွေးခြားသော ပါရစိရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မဖတ်ရလော ဂျာမန်ဝံထွေများကတော့ အကိုနဲ့နှင့် အခြားဝံထွေတို့များ၊ ဂျာမန် ကွဲဝင်စာပေ၊ ခေတ်သစ် ဂျာမန် စသည် မြန်မာ ပြန်များနှင့် ယနေ့ဂျာမန်စာပေဟူသည် အင်လိုင်ဘာသာပြန်စာအပ်တို့ ဖြစ် သည်။ ထိုဝံထွေများထဲတွင် ကျွန်မယခုတိုင် သတိရနေသည် ဝံထွေတစ်ပုဒ် မှာ ရှိုးကော် မာတင် ဘိုးဝါး၏ "The Man Seeks Warmth" ဖြစ်သည်။ ချမ်းအေးလျသော ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိသည် ရှိုးသားသောလူ တစ်ဦးသည် အနီးရရှုံးအဆောက်အအုံကြီးအတွင်း၌ နားခို့၍ အနွေးမာတ် ရှာသော အဖြစ်အပျက်ကို ရေးဖွဲ့ထား၏။

ရုံး၏ စကြိုတစ်လျောက်တွင် ရေဇွ်ဇွဲလွှတ်သော တိုင်ကြီးများ တပ်ဆင်ထားသဖြင့် ပူဇွဲးနေ၏။ ထိုနေရာတွင် တေတ်လိုက်သည် နေစဉ် လျောာက်သွားနားခို့နေသည်။ သူသည် အဆောက်အအုံထဲမှ အဓန်းများကို အလွတ်ရနေပြီ။ ရုံးသူရုံးသားအေးလုံး၏ အမည်းရာထူး၊ မျက်နှာတို့ကို သိနေပြီ။ ဤရုံးသို့ သူ ပထမ စဉ် ရောက်ရသည်မှာ သူတစ်ပါးက နိုင်းသဖြင့် လျောာက်လွှာလာတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လျောာက်လွှာတင်ရန် အချိန်ကြောမြင့်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရှင်၏။ သူကတော့ ကျော်ပေါ်နေခဲ့သည်။ အပြင် မှာ ချမ်းအေးလွှာပြီ။ ရုံးအဆောက်အအုံထဲ၌ ဇွဲးလှသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် ဇွဲ့ပုံပစ်ထားသော ပိုင်းပုံးတစ်ခုကို ကောက်၍ စာရွက်စလ္လာများ ထည့်ကာ ပိုင်တွဲပြုလုပ်သည်။ ထိုနိုင်တွဲကို ကိုင်၍လမ်းလျောာက်သွားလာ နေသောအောင် သူသည် စာရေးကြီးတစ်ယောက်လို့ ဖြစ်လာသည်။ ရုံးသူရုံးများက သူကို ဤရုံးမှ စာရေးကြီးဟု မှတ်ထင်နေသည်။ ဝန်ကြီးကပင်လျှင် သူကိုစာရေးဟု ထင်နေသည်။

တစ်ရက်တွင် တာကယ်စာရေးကြီးတစ်ဦးက သူအား အလုပ်တစ်ခု လေးသည်။ ရုံးသားတစ်ဦး၏ ရွာပန်တွင် လွမ်းသူ့ပန်းခွဲပြုလုပ်ရန် အလွှာ ဇွဲ ကောက်ခံဆိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုံးသူရုံးသားများ၊ များပြားလျသော်လည်း စာရင်းအရ နာမည်များကို သူကောင်းကောင်းသိနေပြီ။ ဤစာရင်းအတိုင်း အလွှာဇွဲ ကောက်လာရာ ဇွဲများစွာ ရှိနိုင်သည်။ စာရင်းပြင်ပက လွှာများကို ပါ သူအလွှာဇွဲ ကောက်လာ၏။ သည်လိုနှင့် ဇွဲရာသိတွင် မြစ်ကမ်းနား နှင့် ပန်ခြားသို့ သွားရောက်နေထိုင်လိုက်၊ တောက်တို့မယ်ရအလုပ်များ လုပ်

လိုက်နှင့် နေလာရာမှ ဆောင်းရာသီ ဝင်ပြန်တော့ ရုံးကြီးထဲသို့ ဖိုင်တွဲဖြင့် ရောက်သွားပြန်သည်။

နောက်တော့ တာကယ်မရှိနေား ရုံးသားတစ်ဦး၏ နာမည်ပြင့် ရာသာန် အလွှာဇွဲကောက်ခံခြင်း၊ တာကယ်မရှိနေား အရာရှိကလေးနှင့် တာရေးကလေး၏ မဂ္ဂလာလက်ခွဲ့အတွက် ကောက်ခံခြင်းတို့ဖြင့် သူ ဇွဲကောက်ခံ သည်။ သူ၏လုပ်သာက်သည် ရှည်ကြောလွန်းသောကြောင့် ဝန်ကြီးသုံးလေး ယောက်ဆက်ပြောင်းသည်အထိ သူကို ဤလျှို့ရှိုးတွင် မြင်တွေ့နေကြရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူသည် ရေဖွဲ့ဇွဲတိုင်ကြီးတစ်ခုကို ရှို့တိုင်ရင်း လေဖြတ်ကာ သေဆုံးသွားသည်။ လူအများသည် သူကို မည်သူမည်ဝါဟု မသိကြပါ။ ဤနေပါ်ခံးစုရိုသည်အလျောက် ဤနာနတစ်ခုမှ ရုံးသားများက အခြားဤနာန ဝန်ထမ်းဟု ထင်ကြသည်။ အားလုံးက သူကို ကျကျွှေ့သူ၏ သြို့ပြီးလေးလိုက်ကြသည်။

ဂျာမန်ဝံထွေများကို ဖတ်ရင်းပြင့် ဂျာမန်စာပေ၏ ခေတ်သစ်ဝံထွေတို့ များကို ကျွန်မ ခံစားတတ်လာခဲ့သည်။ နာမီအနီးရှင်း လက်အောက်မှာ ရေးရသော ဝံထွေတော်တော်များများသည် လွှာ့ရှို့ရှို့သိပ်စွာ သက္ကတ များနှင့် ရေးဖွဲ့ရင်းမြိမ်ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို လိမ္မာပါးနံပွဲ့စွာ ဖော်ထုတ်ကြရသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မနှစ်သာက်သော ဝံထွေများမှာ တော့မတ်စ် မန်း (Thomas Mann)၏ ဝံထွေများ ဖြစ်သည်။ Buddenbrooks ဝံထွေများ စာရေးသူ၏ ဘဝအစိတ်အပိုင်း တော်တော်များများကို အခြေခံ၍ နောက်ခံ စာတ်လမ်းဆင်ထားသည်ဟု သိရှိပါသည်။ Buddenbrooks မိသားစု၏ အကြောင်းကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပြဿနာများပါ ထည့်သွေးပါ၍ ဖော်ပြု၍ အသေးစိတ် စိတ်ရှုံးကြော်သည် သူသိသော်လည်းကောင်း၊ ဟန်းစိတ်ကို အလွန်ချုစ်သည်။ သူတို့နှင့် ယောက်သည် မကြောခေါ်အတူလမ်းလျောာက်ကြသည်။ သင်ခုံးစုံကြသည်။ တို့နှင့်ယုံ့ဟုသော် အတူလမ်းလျောာက်ကြသည်။ (တစ်ခါတစ်ခါ ဟန်းစိတ်က ကုန်းစိုးဖော်၏ တို့နှင့်ယုံ့၏ အတော်အကျော်များသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူ

များနှင့် မတူ၊ သူသည် ကျောင်းဆရာများအပေါ် အားမရ၊ ချွဲယ်တူကောင် လေးများအပေါ် မကျောန်။ တိနိုင်း၏ အဘွားနှင့် ဖောင် သေဆုံးသွားပြီ၊ သူတို့၏ စည်းစီမံချမှုများ ပြုကွဲလာသည်။ တိနိုင်း၏ အလွန်ချုပ်သော မိဝင်က နောက်အမိတ်ထောင်ပြုသည်။ တိနိုင်း၏ သူ၏ အတိမြို့ကို စွန့် ခွာလိုက်လေသည်။ သူ ချုပ်မြတ်နိုင်မီသော မိန့်ကလေး (ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ သမီးဟု ထင်သည်) ၏ အချုပ်ကိုလည်း သူ မရခဲ့ပေါ်၊ ပင်လယ်ကိုဖြတ်၍ သူခေါ်ထွက်ခွာသည်။ ဘဝ၏ ဟာသဆန်ဆန် ရယ်မောမှုနှင့် ဝင်းနည်း မျှကိုသာ သူယုံကြည်နဲ့သည်။ သူသည် ဖန်ဆင်းသူတစ်ယောက် ပြစ်ရရှိ အနပညာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ အာရုံစိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ကများစာအပ်နှင့် စကားလုံးများကို သူယုံကြည်သည်။ မြေးနှစ်မြို့တွင် သူသည် လီဘာဟူ ဆော ပစ်ချို့ဆရာမကလေးတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေပြစ်သည်။ ခုတို့နှင့် ယောက်သည် အနပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ တစ်ယောက်အမြင် နှင့်တစ်ယောက် မွှေဝေခံစားကြသည်။ တစ်ယောက်ပြသောက်ကိုတစ်ယောက် က ပြောရှင်းပေးသည်။ လီဘာက သူကို ဘုရားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်ဟု မညှာမတာ စေဖော်သည်။ နောက်တော့ တိနိုင်း၏ ကိုပင်ဆောက်သိ ခရီးထွက်သည်။ စာခွဲကိုစာတမ်းကို လူသားအဖြစ်မှန်ထင်ကိုယ့် မယုံကြည်နိုင် သော တိနိုင်း၏ လမ်းမှာပြသောတာက်ရသေး၏။ သူမှာပါလာသည် က ပရု(မြို့)စာများသာ ဖြစ်သည်။ ဒီနဲ့မတ်နိုင်တွေ့ သူသည် သူချုပ် လုစွာသော သူငယ်ချင်း ဟန်းစိကို သော်းသားဝတ်စုံဖြင့် သူ ချုပ်သူနှင့် အတွေ့တွေ့ ကပ္ပါဒ်ခေါ် မတစ်ခုလုံး တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တိနိုင်းကရိုးဂါးဝတ္ထုများ လူနှင့် လူအနွဲ့အစည်း၏ အရေးပါမှ အတိမံအနက် ပြသောက် စာအပ်ယူချက်ပြသောနာ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာလုံးမြှုပ်ပြသောတို့နှင့် ပေါင်းစပ်ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်းမာရ် မစားရသည်။

Death in Venice ဝတ္ထုကတော့ တော့မတ်စံ မနဲ့၏ ဝတ္ထုများ အနက် ကျွန်းမာရ် အစွဲလမ်းရရှိ ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ တော့မတ်စံ မနဲ့၏ ဝတ္ထုတော်များ များသည် ခ ရီးထွက်သည် နောက်ခံ အကြောင်း အရ မှာ ၁၁၂၅ ကျွန်းမာရ် ရေးသားထားသည်ချည်းဖြစ်၏။ The Magic

Mountain ဝတ္ထုတွင် တတ်လိုက်သည် ဆွစ်လာလန်နိုင်ငံ အဲလ်(ပါ) တောင်တန်း အနားယူဆေးရှုကလေးတစ်ခုသို့ခရီးထွက်ရာမှ အချင်းစစ်၊ အာဏာ၊ နိုင်ငံရေး၊ လူသားစီတ် စသည်တို့ကို သီလာရသည်။ ထို့အား ရုသည် ဥရောပ တိုက် တစ်ခုလုံးကို ကိုယ်စားပြုသည်ဟု ကျွန်းမာရ်သည်။ Death in Venice မှာတော့ ဥတ်လိုက်သည် ဖော်စိန်ခြို့သို့ ခရီးထွက်ခွာသည်။

Death in Venice ကို မင်းသား Dirk

Bogarde နှင့် ရပ်ရှင်ရိုက်သည်ဟု ကျွန်းမာရ် ရသည်။ (ရပ်ရှင်ကိုတော့ မကြည့်ရပါ။)

စာရေးဆရာ အက်စ်ချင်ဘတ်(စီ)သည် မြို့နှစ်မြို့မှာ နေထိုင်သူဖြစ်၏။ ဘဝ၏ မြို့ကွင်းနှင့် အာရုံအပြောင်းအလဲများကို လိုချင်၍ ပင်းနှစ်စိန်သို့ ခရီးထွက်ခွာသည်။ ပင်းနှစ်စွဲ သူတည်းခိုရာ ဟိုတယ်မှုပ် လာရောက် တည်းခိုသော ပိုလန်လူများ မိသားစု တစ်စုမှု

ရောမာသော လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို သူချုပ်ခင်သွားသည်။ သူသည် လူငယ်ကလေး၏ အလှကို တာအုံတဲ့ သီချိုးကျိုးရင်း နောင့် ကြည့်မီသည်။ လူငယ်ကလေးနှင့် သူသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မသိကြား။ မျက်မှန်းတန်းစိရုံသာ ရှိသည်။ စကားလည်း တစ်ခွဲနဲ့မျှ မပြော မိကြား။ လူငယ်ကလေးကို သူ ချုပ်သူနှင့် သူငယ်ချင်းများက တက်စိုးလို ဟု ခေါ်သိကိုတော့ သူကြားသည်။ လူငယ်ကလေး၏ နာမည်ကို သူသိ၍ သူနာမည်ကို လူငယ်ကမသိ။ သူသည် အလှကို ကိုးကွယ်စိတ်သက်သက် ဖြင့် လူငယ်ကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မသိမသာ လိုက်ပါဝေးမောလျက် ရှိသည်။ သူ၏ စိတ်ထဲမှာ လူငယ်ကလေးနှင့်သူရင်းနှင့်လျှောက်စိုးလိုက် စကားတွေ့ပြောလျက်ရှိသည်။ တက်ယောက်မှာတော့ လူငယ်ကလေးကို နှုတ်ပင်မဆက် ဖြစ်ပေါ်။ ကမ်းစပ်သို့ လမ်းလျောက်ထွက်စဉ် လူငယ်ကလေးကို ကျော်တက်သို့ သူကြိုးစား၏။ လူငယ်နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံးလိုက် သည်အခါ သူ၏ စိတ်ကူးများအားလုံး ပျောက်ကွယ်ကုန်လေသည်။ တစ်ရက်မှာ လူငယ်က သူကို အမြင်အမှတ်ထဲပြု၏။ ထိုအပြီးသည်

သူအတွက် စွဲလမ်းဖယ်ကောင်းမှာ တဲ့ပြန်မှုပင် ဖြစ်သည်။ လူငယ်ကလေး၏ အပြီးအား သူကြာမြင်စွာ ခံစားကြည်နဲ့ နေ၏။ အပြီးကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြေကြည့်ရင်း ရှင်ယူနေခဲ့သည်။

လူငယ်ကလေး၏ အပြီးမှာ မိမိ၏ ပြောင်မှာ ရို့ပို့ကို မိမိပြန်၍ ဖြူးပြသာ နာဆုံးဆင်စိ၏ အပြီးဖြစ်သည်ဟု သူ တင်စားသည်။ အောက်ရှိတို့က ပါးရကို ပြောခဲ့သော အလှောဆိုင်ရာ တရားများကို သူ ပြန်၍ ထွေးသည်။ တက်စိယို၏ အလှုကို သူ စာဖွဲ့ရန် ဖြူးစားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကြားမှ ဆက်သွယ်မှုများသည် အပြင်မှာ မရှိဘဲ စိတ်တွင်းမှာ သူ ရှိသည်။ လူငယ်တာစိုး၏ ကိုယ်ခွဲနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ စိတ်ဆက်သွယ်မှုများ စာရေးဆရာက ဖွံ့ဖြိုးခို့ရင်းပြပါသည်။

ပင်းနှစ်တွင် ပလိပ်ရောက် ဖြစ်နေပြီဟု ဂျာမန်သတင်းစာများက ပြောသည်။ အက်စိချင်ဘတ်(ခါ)သည် နေစဉ်သတင်းစာဖတ်၏။ လူလေ နှင့်မှာ တစ်ရက်လျင် နှစ်ဆယ်၊ ထိုမှ လေးဆယ်၊ ထိုမှ တစ်ရာ စာသည်ဖြစ်မှားများလာ၏။ တရားခြေားသွားများ ပင်းနှစ်ကို စွန်းခွာသွားကြပြီ။ သူက မစွန်းခွာနိုင်။ တက်စိယိုတို့ကိုသားစုကို ပင်းနှစ်မှ စွန်းခွာစေခဲ့သည်။ အများတကာ ပြောသော ပလိပ်ရောက်ကို လူငယ်ကလေးအား မခွဲက်စေလိုပေ။ သို့သော် ပိုလန်လျှမျိုး မိဝင်ကြီးအား သူတိုက်တွေ့နှုံးစွဲ့စားလျက် က မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ သူ စကားမြောရန် နောင့်နေ့တွေ့နှုံးစွဲ့စားသည်။

တစ်မနက်ခင်းမှာတော့ ခါတိုင်းထက် နောက်ကျ၍ သူ ဟိုတယ်မှ ထွက်လာသည်။ သူ သိရောမကောင်းပါ။ ရပ်ခွဲနာဆိုင်ရာ မှာ ဝေမျှနှင့်အတူ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖျော်လင့်ချက်ကင်းမှာ မျှကို ခံစားနေရသည်။ အခန်းတစ်ချွဲ၊ ကော်ရှစ်ခါအရောက်တွင် ခရီးသွားအိတ်များ ပြင်ဆင်၍ ချထားသည် ကို တွေ့ရ၏။ မည်သူ့ပစ္စည်းတွေလဲဟု သူ အလုပ်သမားကို ဇူးကြည့်၏။ သူ ထင်စားသည်အတိုင်း ပိုလန်လျှမျိုး မိသားစု၏ ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ဟု အဖြေရသည်။ ဘယ်အချိန် ပြန်ကြမှာလဲဟု ထပ်မံ့ဗျား၏။ “နေ့လယ်စာ အပြီး” ဟူသောအဖြေကို ရသည်။ သူ ဇော်းညိုတိုက်ပြီး ဆက်လျောက်လာခဲ့သည်။

သူသည် စိတ်လွှတ်လပ်မှု၊ သက်သာရာရှုံးနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းမှုကို အေားနေရသည်။ ရေစပ်မှာ ကုလားတိုင်ဖြင့်တိုင်၍ တက်စိယိုတို့သောင် ပြင်မှာ ကစားရင်း၊ ရန်ဖြစ်နေကြသည်ကို သူ ဇေားမောက်ညွှန်နေ၏။ လူငယ် ထလေးနှင့် သူ သူငယ်ချင်း သတ်ပုတ်နေရာမှ လူငယ်ကလေးသည်။ သူငယ်ပေါ်ကျော်ဗျားသည်။ သူငယ်ချင်းက ကျောပေါ်မှ ခွစ်း၍ ဇော်းကို သူငယ်နှင့် ထိကပ်ပစ်လိုက်၏။ သူက တက်စိယိုတို့ကို သွားကယ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ခုံပင် သူငယ်ချင်းက တက်စိယိုတို့ကို လွတ်ပေးလိုက်သည်။

လူငယ်ကလေးသည် တစ်ယောက်တည်း ရေပြင် တိမ်တိမ်အပ်၍ သွားရပ်နေသည်။ ပင်လယ်ပြင်ဘက်ဆီသို့ လူငယ်ကလေး ၈၈ကြည့်နေ၏။ ထိနောက် ရတ်တရ်လုပ်ရာမှူးမှုပြင့် သူရှိရာဘက်သို့ လုပ်ကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံးကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်သွယ်မှုမှာ ဤမြှေသာ ဖြစ်သည်။

အရှင်တော်တော်ကြာသောအခါ ကုလားတိုင်ပေါ်မှာ အရာပြုံးပြတ် ထိုင်နေသော သူ့ကို ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ လူတစ်စုံက ပျော်သွားရသည်။ သူ သေဆုံးသွားသည်။

ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်စာတ်လမ်း တစ်နှစ်တစ်ရာမပါဘဲ ဤဝါယွှေ့ ထို ကျွန်မှ စွဲလမ်းနေခဲ့ပါသည်။ လူနှစ်ယောက်ကြားမှ စိတ်ပိုညာ့ချင့်ဗျား ဆက်သွယ်မှု၊ လူတစ်ယောက်က အခြားတစ်ယောက်အပေါ် ပိမိအကျိုးမပါတ်ဘဲ ကြင်နာစွာ ချုပ်ခင်မှုစာသည် စိတ်ခံစားချက်များကို ကျွန်မှ နားလည်း နိုင်သည်ဟု ထင်သည်။ တစ်ခါတစ်ချွဲ လူငယ်၏ အလုအပေါ် သူ တပ်ကိုစိတ်ဝင်၍ တစ်ခါတစ်ချွဲ ပန်းတစ်ပွဲ အလှကို ၈၈းသလို ချိုးကျူးမှုပြုံး စိတ်သွားရှိသည်။ ဘာပြဖြစ်ဖြစ် စိတ်၏နှုန်းညွှန်မြော ချွဲလျားမှာ ကို တော့တစ်မုန်းသည် လှပစွာ ရေးဖွဲ့သွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မအား ဒသနနှင့်ပတ်လေကို၍ ပြု၏
သက်ရောက်မှုအရှိခံး ဂျာမန်စာရေးဆရာက
တော့ ဖနိုင်ကပ်ဖောက်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ
ဝန်ခံရပါမည်။

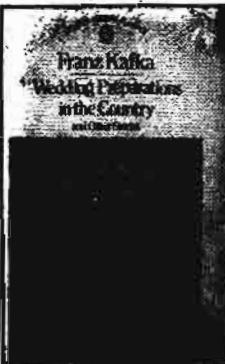
သူ၏ ဝတ္ထုတိများနှင့် ဆောင်းပါးများကို
ကျွန်မအလွန်နှစ်သက်ပါသည်။ သူ၊ ဝတ္ထုများ
၏ အကောက် အမိဘယ်သည် ကျွန်မတို့ လက်ရှိ
လောကနှင့် တိုက်ဆိုင်လွန်းသဖြင့် ကျွန်မ
တုန်လွပ်ရောက်ရားစွာပင် နှစ်သက်လက်ခံမီ
ပါသည်။

သူ၏ ဝတ္ထုများတွင်၊ လူ၊ ဘဝ၏၊ လွတ်မြောက်ရာမှုကို အဖြေထွေ၊ ရ
သည်။ တရားခွင့်နှင့် ရုတိက်ကိုတော့ လူတိုင်းလိုလို သိကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။
လိုဝတ္ထုများနှင့် သဘောတရားတူညီသော အခြားဝတ္ထုတိများ၊ ဆောင်းပါး
များကို ကျွန်မဖတ်မီသည်။ The cell ဟူသော စာစုတိတိကလေးမှာပင်
ဘဝ၏ ထွက်ပေါက်ကင်းမဲ့မှုကို ကျွန်မထွေ၊ ရသည်။

အတိလိုက်သည် အခန်းကျော်တစ်ခုထဲတွင် ရောက်နေသည်။ “ငါ
ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလိုပြီး ရောက်လာတာလ”။ သူကိုယ်တိုင် မသိပေါ့
သူ၊ ရေးတွင် နံရဲများ၏ တံခါးများစွာ ထွေ၊ ရသည်။ တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်
တိုင်း သူသည် ကျောက်တဲ့ နံရဲမည်းမည်းကိုသာ ပျက်နှေချင်းဆိုင်ရှု၏။
နံရဲများ၊ တံခါးများသည် အဆုံးမရှိတော့ပေါ့။ တံခါးတစ်ခုသည် အခြား
အခန်းသို့ ဝင်ရောက်သည် အပေါက်သာ ဖြစ်သည်။ သူမှာ လွတ်မြောက်
ရာလမ်း မရှိပေါ့။

ကပ်ဖောက်ကို ဖြစ်တည်မှု ပစာနှင့် ဝါဒီတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ကြ
သည်။

ကပ်ဖောက်သည် လူ၊ ဘဝတွင် ယုံကြည်မှုကို ရှာဖွေလျက် ယုံကြည်မှု
ကို မထွေ၊ ရပေါ့။ လူ၊ အဖွဲ့အစည်းအတွင်း လူသားတစ်ဦးချင်းတာနှင့်ကင်းမဲ့
မှုကို ကပ်ဖောက် ရှင်းလင်းစွာ တင်ပြတတ်သည်။ ကျွန်မတို့ဖက်တွယ်
မက်မောနေသော လူ၊ ဘဝ၏ ကိုးကွယ်ရမဲ့မှုကို သူက နာကြည်းစွာ ရေး

ပြုသည်။ ထာဝရဘုရားသာခင်၏ ဖန်ဆင်းမှုကို သူ၊ အတ်လိုက်များ မယုံ
ကြည်နိုင်ဘဲ အမှန်တရားကိုလိုက်ရှာသည်။ သို့သော် မည်ဟူသူ အမှန်တရား
လို့ မထွေ။ သူ၊ ဝတ္ထုများအရ ရုပ်လွှင် လူသားများသည် ပြစ်မှုကျူးလွှန်
သဲ ပြစ်ဘဲ တော်တိရိုင်ခဲ့နေသော သားကောင်များ ဖြစ်သည်။ (ဥပမာ-Before
The Law) မိမိတို့ မသိနားမလည်သော ဇာရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာပြီး မိမိ
လို့ မဖြေနိုင်သော မေးခွန်းများစွာကို ဖြေဖို့ ကြိုးစားရင်း သေ့ဆုံးသွားရသူ
များ ဖြစ်သည်။ (ဥပမာ-The Test)

လူ၊ လောကတွင် ယုံကြည်မှုဆိုသည်မှာ လိုအပ်သည်။ ကျွန်မတို့ဘဝ
လို့ နှစ်သိမ့်ဖို့ ယခိုးမှုးဖို့ ကျော်ပို့ မျှော်လင့်ဖို့ အတွက် ယုံကြည်မှု လိုအပ်
ပါသည်။ တရားက ထာဝရဘုရားသာခင်၏ ဖန်ဆင်းမှုကို ယုံကြည်ကြသည်။
တရားက မွှေ့၏ တရားတော်ကို ယုံကြည်ကြသည်။ တရားက ငရဲ့ကို ယုံကြည်ကြသည်။ တရားက နောက်
ဘဝကို ယုံကြည်ပြီး တရားက ကောင်းကောင်းကို ယုံကြည်သည်။ တရားက
ပိုင်းရေးကို ယုံကြည်သည်။ တရားက အာဏာကို ယုံကြည်သည်။ ယုံကြည်
မှတစ်ခုခု မရှိလွှင် လောကကြီးသည် အမိဘယ်မဲ့လျက်ရှိမည်။ တစ်ခါ
တစ်ခါ မယုံချင်ဘဲ ယုံနေရသူတွေလည်း ရှိပါသည်။ အနည်းဆုံး သူတို့
သည် ယုံကြည်နေသောကြောင့် မျှော်လင့်နေကြသည်။ ထိုမျှော်လင့်ချက်
ကလေးကြောင့်ပင် ချုပ်ချုပ်မှုများ၊ ဆင်းရဲခွာကျူးမှု သက်သာ
မှာ ရအောင် အားတင်း၍ ရှိပါသည်။

ကပ်ဖောက်ပြောသလိုဆိုလွှင်တော့ ကျွန်မတို့သည် ဘုရင်အဖြစ်ကို
အဆွဲချယ်ဘဲ ခြေမြန်တော် (Courtiers) များအဖြစ်သာ မိမိကိုယ်ရှိ ရွေး
ချယ်ခဲ့မိ၍ သတင်းစကားပါးစရာ ဘုရင်ကင်းမဲ့နေရသည်။ ကျွန်မတို့၏
ဖွေးဆန်း လျှို့ရှုက်သော ဘဝကို အဆုံးသတ်ပစ်ချင်ပါလျက် ကျွန်မတို့
အွေးမျှေးကြောင့် ရယ်ထားသော တာဝန်ဝတ္ထုရားများကြောင့် မသေဆုံးနိုင်
သေးပေါ့။ ကျွန်မတို့တွင် ဘုရင်မရှိသောကြောင့် ဘုရင်ကိုပါးရမည့် ကျွန်မ
တို့၏ သတင်းစကားများလည်း အမိဘယ်ကင်းမဲ့လျက်ရှိသည်။

[ကလေး၊ အာရုံငွေကိုတင်ဘာ]

ခွဲကမ်းချေရသော အမေရိကန်ဝတ္ထုများ(၁)

အမေရိကန် ဝတ္ထုများအနက် ကျွန်မ အစေဆုံးမှတ်မိသော ဝတ္ထုရှည်မှာ နာန်နဲ့ ယယ် လားသွေးနဲ့ (Nathaniel Hawthorne) ၏ The Scarlet Letter ဖြစ်ပါသည်။ သည် အရင်က သူရေးသည် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပတ်ခဲ့ ဖူးသော်လည်း ကေတ်လမ်း သိပ်မှုတ်မိတော့ ပါ။ Young Goodman Brown ဟု ထင် သည်။ The Scarlet Letter ကိုတော့ ကျွန်မ အလုန်စွဲမက်ခဲ့ပါသည်။

The Scarlet Letter သည် ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာပညာပေးဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ်သော်လည်း လူ. စိတ်တို့၏ သဘာဝကို ရေးသားဖြူ၏ ရာ၌ အနီးတ် လုပပါပြင်သောကြောင့် စာပတ်သူရင်တဲ့သို့ အထုတ်အငြောက်မရှိ ချော သွေးနာ ရောက်သွားနိုင်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ အချမ်းအမျိုး၊ ကလွှာ၊ မား၊ နောင်တာ၊ ကျင့်ဝတ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာစသည်တို့ကို အမိက်လာတ်ကောင် သုတေသန၏ စရိတ်ဖော်ရာတွင် ပြပြန်လုပ်သွေးသွေးတော်၏၊ ကျွန်မ သဘော အကျော်း၊ ဇာတ်ကောင်မှာ အမျိုးသမီးမှတ်ကောင်၊ ဟက်စတာပရင်၊ ဖြစ် သည်။ ကျွန်မ မနှစ်သက်ဆုံးမှတ်ကောင်ကတော့ သင်းအပ်ဆောင်ပြစ်သည်။

၁၉ ရာစာအစောင့်၊ ဝွေဗြာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဝွေဗြာတွင် မပါ
ဝင်သော အတ်ကောင် ‘ကျွန်ုပ်’က စာဖတ်သူအား ပြောပြသော အတ်လမ်း
တစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးသားထားသည်။ သို့သော် အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းသော အတ်အဖွင့်ဖြစ်သည်။ အတ်ကြောင်းပြောသူ Narrator သည်
သုက္ပါယ်တိုင် မြင်တွေ့ကြားသိရသည့်မဟုတ်ဘဲ သုအလုပ်ဝင်ရာ အကောက်
ခွန့်ရုံးတစ်ခု၏ စားပွဲအဆွဲထဲမှ ဉာဏ်ရသော စာချက်တစ်ထပ်ကိုဖတ်ပြီး ပြန်
ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ စာချက်တစ်ထပ်ကိုအတူ ထိအရာရှိ (Narrator)
တွေ့ရသည့်မှာ နိုင်ပျောကာ ပိုးစားနေပြုခြင်းသော ကြော်သွေးရောင် ပိုးစား
ကလေးတစ်ခု၏။ ထိုပိုးစား အနေအထားမှာ အင်လိပ်စာလုံး A ပုံ
သဏ္ဌာန်ဖြစ်သည်။ ထိုပိုးစကလေးတွင် ချေချေဖို့အနားကွပ်ထားသည်။
ထိုပိုးစကလေးသည် စာဖတ်သူအား ဆွဲဆောင်၏ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်ပါသည်။

Narrator သိခွင့်ရသော ဝွေဗြာအတ်လမ်း စခိုန်မှာ၊ ၁၇ ရာစာပို့ဗော့
လာ့စာတွေ့နှင့် စတင်တည်ထောင်ပြီးစ အချိန်ဖြစ်သည်။ အကျိုးထောင်
ထဲမှ လူအပ်ရေးသို့ ထွက်လာသော မိန့်မင်္ဂလာ တစ်ခုံနှင့် ပရိသတ်အား
စတင် ပိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထိုမိန့်မင်္ဂလာ၏ရင်ခွင့်ထဲတွင် လုပေားအချေထဲ သမီး
ကလေးကို ပွဲ၊ ချိုထားပြီး မိန့်မင်္ဂလာ၏ရင်ခွင့်နှင့်ရာ အကျိုးပါးမှာ ကြော်သွေး
ရောင် A စာလုံးပုံစံ ပိုးစားတစ်ခုတို့ လုပေားသပ်စွာ ကပ်ချုပ်ထားသည်။ ထို့
အမျိုးသမီးသည် ‘ဟက်စတားရင်’ ဖြစ်၏။ မိမိချင်ပွဲနဲ့ လိုက်
မလာ့နိုင်မဲ့ နှစ်နှစ်ကာလ၌ တိတ်တဆောင်တို့ယိုယ်ဝန်ဖြူးပို့ကိုယ်ကျွန်ုပ်သိန္တာ
ဆိုင်ရာ အပြစ်အကျိုးဖော်ပြုခြင်း ခံနေရသည်။ ဟက်စတားသည် Adulterous
(လင်င်ယောက်ပြန်သူ၊ ဖောက်ပြန်သူ) ဟုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ထောင်သည် A စာ
လုံး အနီးရောင်ကို မိမိအကျိုးရင်ဘတ်တွင် တစ်သိုက်တာလုံး တပ်ဆင်သွား
ရတော့မည်။

ယနေ့အနိုင်သာတ်ရေးမှာက် ဈေးရေးရှိ ရာဇ်တ်သားမှား
အပြစ်ပေးရာ စင်မြင့်ပါးတွင် သုံးနာရီခုန်ကြာအောင် မတ်တတ်ပုံပြန်
ရမည်။ မိမိသည် လူကျွန်ုပ်တ်ဖောက်ပြန်သူ ဖြစ်ပါသည်ဟုသော အဓိပ္ပာယ်
မျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် စင်မြင့်တစ်ဖက်ရှိကြည့်စင်ပါးတွင် ဘုရင်ခံ၊

မြို့အပ်ချုပ်သူ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ ကျောင်းတိုင်သုတေသနအပ်နှင့် ဟက်စတား
မျှ အသဆိုင်ရာသင်းအပ်ဆရာကလေး၊ တစ်ဦးအပါအဝင် စစ်ဆေးသူအား
က သုမ္ပအား ကလေးပေါင်အမည်ကို ပြောရန် စစ်ဆေးသည်။ ဟက်စတား
က ကလေးပေါင်အမည်ကို မပြောပါ။ ကောင်းကိုဘဲ ဘုရားသင်ဟာ
ကလေးရဲ့အဖော်ပါလိမ့်မယ်ဟု သုမ္ပဖြေခဲ့သည်။

ထိုသို့ စစ်ဆေးနေစဉ် လူအပ်ထဲမှာ သုမ္ပမှတ်မီသော လူတွင်ယောက်
ကို ပျက်ခနဲမြင်လိုက်၏။ ထိုလူမှာ ရှုက်ခံအင်ဒီယန်းတို့၏ လက်မှုလွတ်
လာသော သုမ္ပ၏ လင်ယောက်သူး ဖြစ်သည်။ သုမ္ပကို နိုက်ကြည့်နေသော
ခင်ပွန်းဟောင်း၏ မျက်လုံးမျှင့်မျက်လုံးများ ဆုံးကြော်၏။ ခင်ပွန်း
ဟောင်းက နှုတ်ခေါ်ကို လက်သုတေသနနှင့်ကိုပြုပြီး တိတ်တိတ်နေဟု အချက်လေး
ခဲ့သည်။ ဟက်စတား ထောင်ထဲပြန်ဝင်ပြီး အပြစ်အကျိုးရှိခို့တွင် တက်
ဝတေသန၍ ခင်ပွန်းကြောင့်ရော အရှုက်ကွဲမှုကြောင့်ရော တုန်လှပ်ချောက်
ချားလျက်ရှိသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်မှ ဟက်စတားကို ချော်သည်။ ဟက်စတားသည် ထောင်
ထဲမှ ထွက်ရှိ လူအပ်ရေးသို့ လျှောက်လာစဉ် သုမ္ပ၏ မျက်နှာ အနော်းငြုံး
သူ ငှုံးမှုထားခဲ့ပေါ် လည်တိုင်ကို မတ်ရှိ မျက်နှာကို မင့်ဘဲ လူအပ်ကို တည်
ခြိမ်စွာ လူငြောက်မျက်ကြည့်ဖို့ ဖြေးစားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထောင်နှင့်ချိန်နေသော
ယောက်သူး၊ မိန့်မင်္ဂလာ၏ ကဲ့ရဲ့စက်ခုပါ ရှုတ်ချုပ်သာ မျက်လုံးအပူးအကျိုး
၏ ရေးမှာက်တွင် စင်မြင့်ပေါ်၍ ကာလကြာမြင့်စွာ မတ်မတ်ရုပ်နေခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ မိမိကလေး ငါးရေးခေါင်ဖြင့် မိမိ၏ ကြော်သွေးရောင် စာလုံးကြေး
ထို ဖုံးကွယ်ထားသည်ဟု အထင်ခံရမှာ ဖုံးကြေးခေါင်းကို လိုက်မှုလျက်
ရှင်ဘတ်က စာလုံးကြေးကို ပရိသတ်မြင်အောင် ရဲ့စွာ ပြသနိုင်သူ ဖြစ်သည်။
မိမိကျိုးလွှားသော ပြစ်မှုအတွက် အပြစ်အကျိုးရှိခို့ သိုံးရှိရှိရင်ဆိုင်ခံစား၊ ပုံ
အပြစ်သည်။ ဟက်စတားကို ကိုယ်ဝန်ရှိစေသူ အမိက တရားခေါ်ယောက်၏
က လွတ်မြောက်နေချိန်တွင် နှစ်ယောက်စာ အပြစ်အကျိုးရှိခို့တည်း
ခါးစည်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

မိခင်က စိတ်ထိခိုက်ချောက်ချားကာ နှီမထွက်ဘဲ နေမဲ့မောင်း၏ ဖြစ်

သောအခါ ကလေးသည်လည်း ဝမ်းလျှောက်မဲ့ပျောက်သည် ၈၁၁နာရီကိုခံစားရသည်။ ထိုအခါနဲ့တွင် ဆေးဆရာတစ်ဦး လေရောက်ကုသပေးမည်ဟု ဟက်စတာသိရသည်။ တကယ်တမ်း ဆေးဆရာရောက်လာသောအခါ ဆေးဆရာဆုံးသူမှာ မိမိခိုင်ပွန်းဟောင်းပင်ဖြစ်နေကြောင်း သူမ တုန်လျှပ်စွာသိရသည်။ ခင်ပွန်းသည်မှာ ရုက်ဒ်အင်ဒီယန်းများ၏ ဖမ်းဆေးရာမှ လွတ်မြောက်လာသူ ဖြစ်သော်လည်း သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တို့က ငဗ္ဗစ် ဆေးဆောင်ကြည့်ရန် ထောင်ထဲသွေးမြင်း မြင်း အနေရှာ့ဖြစ်သည်။ ကလေးအား တိုက်ကျွေးရန် ဆေးပေးသောအခါ ဟက်စတာက တုန်လျှပ်စွာပြုး၏။ မိမိကလေးကို သေးကြောင်းကြုံပြီး မိမိကိုလက်စားဆျေမည်ဟု သူမ ထင်နေသည်။ ခင်ပွန်းက မိမိသည် အပြုံ့မဲ့သောကလေးအပေါ် မရက်စက်နိုင်၊ အရှက်မဲ့စွာ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စွာ ဓမ္မာသော ဤကလေးထောင်းကို မိမိလက်စားဆျေမည်ဟု သေားကြောင်းကြုံပြီး အပြုံ့မဲ့ပြု့သည်။ ကမ္မလ်သည် သူတိုက်သော ဆေးကြောင့် သက်သာသွေး၏။

ခင်ပွန်းသည် ဟက်စတာကိုလည်း ဆေးတိုက်၏။ ဟက်စတာက နာကျင် ချောက်ချားစွာဖြင့် “မိမိအား သေဆေးကျွေးမည်လား” ဟု မေးသည်။ ခင်ပွန်းက ဟာက်စတာအား မောင်ကြည့်၍ “မင်းကို မသတ်ပါဘူး၊ မိတ်ချုပ်မှု မင်းဟာ ငါကို ဖောက်ပြန်တဲ့ ပြစ်မွှန် အရှက်တကွဲဖြစ်နေရတဲ့ ဘဝနဲ့ အကြောကြီး အသက်ရှင်နေစရမယ်၊ မင်းကိုငါ သတ်လိုက်ရင် ဒီဘဝ ဆို့ကြုံထဲက မင်း လွတ်သွားမှာပေါ့၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မင်းမသေမချင်း တစ်ကမ္မာလုံးက မင်းကို စိုင်းပြီး လက်ညီးထိုး ကိုရဲ့နေစရမယ်” ဟု ကျော်အားရွှေ့ပြု့သည်။ ထိုနောက် ကလေးဖော်ဘယ်သူလုပ်ဟေး၏။ ဟက်စတာက မပြော၊ ခင်ပွန်းဆေးဆရာက “မပြောရင်လဲ ကိုစွာမရှိဘူး၊ ငါ သိအောင် စုစုံမယ်” ဟု ပြောသည်။ “တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်းရည်းအားကို လျှို့ဝှက်ထားရမယ်၊ ကတိပေးစောင်းပြီး” ဟု ပြောသည်။

ဟက်စတာ ထောင်မှ တွက်လာသောအခါ ဘမ်းထောင် ‘ပါးလ်’ နှင့် အတူ ဖြို့စွန်တွင် နေထိုင်သည်။ ခင်ပွန်းသည် ဆေးဆရာအဖြစ် အသက် ဓမ္မားဝမ်းကျောင်းပြီး ထော့စတွေ့ဖြို့မှာပင် နေထိုင်ပြီး ဟက်စတာ၏ ရည်း

ဃား(ကလေးဖော်)ကို တိတ်တဆိတ် စုစုံသည်။ ဆေးဆရာသည် သင်းအပ်ဆရာကလေး၏မျှမှုမှန်မှု၊ ချောက်ချားမှု၊ တစ်ခုခုကို မျိုးသိပ်ကြောက် ခြော စသည်တို့ကို သိလာပြီး သင်းအပ်ဆရာကလေးသည်။ ဆေးဆရာသည် သင်းအပ်ဆရာနှင့် တစ်ခုခုကိုတည်း နေပြီး သင်းအပ်ဆရာ၏ ကျော်မှ ပြု့စွာ မြင်လာသည်။ ဆေးဆရာသည် သင်းအပ်ဆရာနှင့် တစ်ခုခုကိုတည်း နေပြီး သင်းအပ်ဆရာ၏ ကျော်မှ ပြု့စွာ မြင်လာသည်။ သို့သော့ တကယ်တမ်းမှာတော့ သင်းအပ်ဆရာ၏ လျှို့ဝှက်ကို ရှိတယ်။ ထို့ကြောင်း မြှို့ရှာ့ချောက်ချားအောင် တွန်းအား ဆောင်သွေးဖြစ်သည်။ စိတ်ချောက်ချားအောင် တွန်းအား ဆောင်သွေးဖြစ်သည်။

သင်းအပ်ဆရာ၏ စိတ်ဆောင်နာသည် ဖုံးကွယ်မျိုးသိပ်စွာ ဇူးရသော မောင်တကြောင်းဖြစ်သည်။ သူ၏၈၁၁နာရီ တဖြည့်ဗြည်းမြှုပ်ဗြည်းဆိုးဝါးလာသည်။ စိတ်၏ မသန့်ရှင်းမှု၊ မလုံလဲမှုကို သူခံစားနေရသည်။ တစ်နောက်ခြား တုန်လျှပ်ချောက်ချားနေရသည်။ တစ်နောက်မှု မြှိုးသိပ်ဗြိုင်းလုံးက လေးစား ဆို့ကွယ်ခြင်းကိုခံရရှုံးတစ်ဖြိုးလုံးကို ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်အောင် ထေားလားဆုံးမှုပြုံ့နေသွေးဖြစ်သည်။ တစ်နောက်မှုတော့အလွန်စက်ချုပ် ရွယ် ကောင်းသည် ဖောက်ပြန်မှုတစ်ခုကို ပြု့စွာ သူဖြစ်သည်။ ထို့ဆန်း ဖျော်သာက် နှစ်ခု၏ သားကောင်အဖြစ် သူခံစားနေရသည် သောက် ဖို့ရိမ် ရွှေ့စွာမှု၊ မောင်တော်၊ ကြောက်စွဲမှု စသည်တို့ကို ကျော်မှုနည်းပါသည်။ သို့ သော် ကျော်မ သူကို လုံးဝမသားပါ။ လူဆိုသည်မှာ မိမိ၏ အပြစ်ကို စုံသာတ်ရွှေ့၊ မှာက်၌ ပွင့်လင်းစွာ ဖွင့်ဟဝ်ခံရသွားဖြစ်မှုလည်းကွဲ ဖုံးရှိသည်။ မိမိအပြစ်ရှိပါလျှောက် ဝန်မခံဘဲ ပရိသာတ်အား ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမြှုံး၊ တရားသားလမ်းပြနေသွားအဖြစ် သူသည် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဆို့လှော့ပြီး မိမိကိုကြည့်သွှေ့သော လူထုပိရိယာတ်ကိုလည်း လိမ်းညာသူဖြစ်သည်။

တစ်ညွှန် သင်းအပ်ဆရာသည် အီမ်းမှတွက်၍ အိမ်မက်ယောင်သူ စေားလမ်းလျောက်တွက်လာပြီး ဟက်စတာ ရပ်ခဲ့ရသည် ပြစ်ဒဏ်စုစုံနှင့် အဲသူ သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခန်းသည် ဝတ္ထုတစ်ခုလုံး၌ အကျော်ဆုံး၊

အီပိမက်အဆန်ဆုံး။ သို့သော စိတ်ခဲ့စားမှုကိုဖွံ့ရှု၍ အပီပြင်ဆုံး အခန်းဖြစ်သည်။ သင်းအုပ်ဆရာတေသည် မျှောင်နိုက်တိတိသိတ်ဆိတ်သော ဉာဏ်တွင် ဟက်စတာ ရပ်ခဲ့သည်။ စင်မြင်သို့ လျေကားထောင်များမှတစ်ဆင့် တက်သွားပြီ။ ရပ်၏။ မိမိသည် အလွန်မျော့ညွှန်ဖြစ်မြောင်း မိမိကိုယ်တိုင် စက်ဆုပ်စွာ သိနေနိုင်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်တော်တော်များများက ဟက်စတာ၏လက်ကို တွေ့ရှု လိုက်ပါမတ်တတ်ရပ်ဖို့ မရဲ့ဝဲသောကြောင်း ယခုလူမသိသူမသိ တိတ်ဆိတ်မောင်မည်။ သော ဉာဏ် ဤသို့မှတ်တတ်ရပ်နေမြင်။ ဖြစ်သည်။ ထိုတစ်ခုကာများပင် မိမိရင်ဘတ်ဆီမှာ အလွန်တရာ့နာကျင်သော ဝေးနာတစ်ရပ်ကို ခဲ့စားလိုက်ရသွားပုံး သွားထင်သည်။ သူသည် ရှုတ်တရာ်ကို ရွှေ့သွားသွားသွားဖော်ပါအောင် အော်ဟန်လိုက်မြိမ်သည်။ ထိုအသေသည် အီပိမျော့နေသောတစ်ခြုံလုံးကို လန်နိုးမြေပြီး လုပ်ထုပ်ရိသတ်သည် အသေးလာရာသို့ ရောက်လာကြတော့မည်ဟု သူထင်လိုက်သည်။ ထိုကြောင့်ပင် ကြောက်ခွဲစွာ မိမိမျော်နှာကို လက်ဖြင့် အပ်ကာထားရင်း တုန်လှပ်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်မသည် ထိုဝါဘ္ဗားလို့ဖတ်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ လျှော့ပြုပသလွှာန်ထက် အတွက် ထိုတ်သလွှာန်ကို သရပ်ဖော်ရန် ပို၍ စိတ်ဝင်စားခဲ့မြိမ်သည်။ နာန်နိုယ်ဟန်သွား ရေးဖွဲ့ထားသော တစ်ဆိုပြီးတစ်ဆင့် စိတ်လွပ်ရှားမှုများသည် ကျွန်မအား ဝေးလွှာရှိခဲ့သောကြေားပေးသော ပြုသွားမည်ဟု ဖြစ်သည်ဟု ပြောလျှင်ပါ။ ဆေးဆရာကြီး၏ အာယာတာ နာကြည်မှန် နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အနည်းငယ် ဖို့ သွားသော စိတ်လွပ်ရှားမှုများသည်။ စိတ်အမြောင်းအလဲ၊ သင်းအုပ်ဆရာတော်၏ တမြော်မြည့်ကြော်သည့် သောကနှင့် ကြောက်ခွဲမှုမှာ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် အားတင်းရန် ထွက်ကောက် ရင်ဆိုင်လိုက်သော စိတ်အပြောင်းအလဲ...အားလုံးသည် ပြုပလောကရှိလွှာများစွာ၏ စိတ်အမြောင်းအလဲတိုင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်၏ ဆန်းကြယ်မှုကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ စိတ်၏ တွေ့နှင့်အား စိတ်၏ အပြုံးအလဲ၏ စိတ်၏ ၈၁၁ အားလုံးသည် ကျွန်မအား စိတ်သော စိတ်အပြုံးအလဲတိုင်း အားလုံးသော စိတ်၏ အခန်းကလေးတစ်ခု ပြောဆွင် လှသုံးလေး၌ ရှု၍ နေထိုင်ကြရသည်။ မောင်မည်းကျော်ကျော်သော အား အားလုံးသော စိတ်၏ အခန်းကလေးသည်။

စေတ်စနစ်တစ်ခု၏ သက်ရောက်မှ ကြောင့်လုတ္တိရင်ဆိုင်ကြတွေ့ရသော စိတ်ဒုက္ခ စာဒုက္ခများ၊ ရှုပ်ဝါဒဆိုင်ရာ အခက်အခဲများ၊ အကြောင်းကိုတော့အမေရိကန် စာရေးဆရာဂျက်လန်ဒ်၏ The People of the Abyss (ရောက်ကမ်းပါးကြီးထဲမှ လူသားများ) ဝေါးဖြင့် ကျွန်မမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည်။ ဂျက်လန်ဒ်၏ ၈၈၀၇ တွေ့တို့ဝါဒရှုရှုလော်တော်များများသည် ဥစ္စားမှု အဖြစ်အပျက်များချည့်းဖြစ်သည်။

The Call of Wild, The Sea Wolf စာသည် ဝေါးတို့တွင် အင်အားကြီးသူ နှင့် အင်အားနည်းသူတို့၏ ယုံးပြုရင်မှုများ၊ သဘာဝနှင့် သက်ရှိတို့၏ အား ခြိုးများကို အားမာန်နှင့် ကြေားကြတ်မှုများ၊ ရောစပ်ကာ ဖွဲ့စွဲထားသည်။ မျှော်လန်ဒ်၏ ဝေါးတို့တော်တော်များများတွင်လည်း လူသားနှင့် တိရှိနှင့် ရုသားနှင့် ရာသို့တွေ့တော်ရောမြေသာဝါ၊ လူသားနှင့် သေခြင်းတရား၊ စသည် ပဋိပက္ခများကို စိတ်လှပ်ရှားစွာ ဖတ်ရှုရသည်။ သို့သော The People of the Abyss ဝေါးများတော့ အမြားဝေါးများနှင့် သိပ်မတဲ့ပါ။

ယရဝါဘ္ဗားသည် လူမှုရေးစာတမ်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုက်သည်။ စာရေးဆရာသည် အက်လန်နိုင်ငံသို့ သွားရင်းလန်းရှိုင်းရှိ ဆိုလိုက်ရှိုင်းရှိ သားရှုပ်က်များသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျော်ရောင်ရောက်က ထိုလှတန်းစားနှင့် မိမိ စိတ်သော စာတည်းပေါင်းစပ်၍ လေ့လာပြီး အရင်းအတိုင်း ပြန်လည် တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

လန်ဒ်အရေးပိုင်းရှုပ်ကွက်ရှိ ဆင်းရဲသားများသည် အီမိတ်အီမိတ် စားမြို့သားနှင့် မနေနိုင်ကြပါ။ မိမိသားစုံစုံစားမြို့သား စသည်ဖြင့် ပုံးပေါင်းနေကြရသည်။ ကျော်မြောင်းသေားကျော်သော အခန်းကလေးတစ်ခု ပြောဆွင် လှသုံးလေး၌ ရှု၍ နေထိုင်ကြရသည်။ မောင်မည်းကျော်ကျော်သော အား အားလုံးသော စိတ်၏ အခန်းကလေးသည်။ သူတို့အပုံးအလဲတိုင်း အားလုံးသော စိတ်၏ အခန်းကလေးများသည် သားနှုန်းပုံးအပုံးအလဲတိုင်း အားလုံးသော စိတ်၏ အခန်းကလေးသည်။

ထိအခန်းများရှိခိုပ်ရာ၊ ကော်ချုပ်ရာ နေရာလေးတစ်ခုကိုမျှ မရွှေ့နိုင်သော ဆင်းရုသား၊ ကလေကချေလွှမ်းက အများဖြစ်၏။ ထိဆင်းရုသား လူတန်းစားများကတော့ လုပ်သား၊ ကေဟာဟု ၈၇၁၍ အဆောက်သာဒုများ၏ ညာအိပ်ခွင့်ရရန် တန်းစီစောင့်ရသည်။ ဂျက်လန်းခန်းသည် အစုတ်ပြတ်၏ ဆုံး အဝတ်အစားများဖြင့် ထိလူအပ်ထဲ ရော၍ တန်းစီခို၏။ လူအပ်ထဲမှ အသများကို နားထောင်၏။ လုပ်သား၊ ကေဟာတွင် ညာအိပ်ခွင့်ရမည့် လူတို့ ရရကို ကန့်သတ်ထားရာ ထိအရေအတွက် ကျော်သူများ၊ (စီတန်းရာတွင် နောက်ကျေသူများ) သည် ထိသာအဖို့ အိပ်စရေနေရာ မရှိပါ။ တရာ့ကတော့ ကေဟာတစ်ခုမှာ နေရာမရလျှင် အခြားကေဟာ၌ ရရှိရပြီး ပြီးလှားရှုံး၏။ အိုးသားကေဟာတစ်ခုနှင့် တစ်ခုသုံးလေးနိုင် ဆောင်၏။ ထိသုံးလေးနိုင် ဆောင်၏ အမြဲပြီးသွားပြီး ဘယ်လိုမှ တန်းစီနိုင်မည့် မဟုတ်။ သူတို့ ထိနေရာမရရောက်မီ ထိနေရာမှာ လူပြည့်ပြီးဖြစ်လိမ့်မည် မှာ သေချာနေပါသည်။ ဘယ်နေရာမှ အိပ်ခွင့်မရသော ဆင်းရုသားများ၊ အဖို့ ထိညာသည် ငရဲညာပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မန်းခြားတွင် အိပ်ခွင့်၊ မရှိ။ သဲဆုံးပြီး၊ သဲဆုံးဝင်းထရုံများ၊ ကာထားသော ပန်းခြားသည် ညာ အခါတွင် သောပိတ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့သည် လမ်းထောင့်အမောင်ရို့ တွင် အိပ်နိုင်ခွင့်မရှိ။ ပတ်တရော် ရုသားများ လူညွှဲလည်စစ်ဆေးပြီး၊ အိပ်နိုင်သူများအား အော်ဟစ်စောင်ကိုင်မီ၊ နံပါတ်တိုတ်ဖြင့် တိုပြီး နှင့်လွှတ် လျက် ရှိရသည်။ ထိအခါ ဆင်းရုသားများသည် တစ်နေရာမှာ ပြီး၍ အိပ် နိုင်လိုက်၊ ရုသား၊ လာလျှင် တွက်ပြီးလိုက်နှင့် နံနှက်အရာက်တက်အထိ ရှုံးကြရသည်။ တရာ့ပန်းခြားသည် နံနှက် ၅၆၂၃၅၂၆၇၆၆၈၈။ တရာ့ပန်းခြားများက နံနှက် ၄၉၁၃၆၆၇၅၆၈။ ဆင်းရုသားများသည် နံနှက် ၄၉၁၃၆၇၅၆၇၅၆၈။ ပန်းခြားအလွှာအယက် ဝင်လေးပြီး၊ ခုံတန်းများပေါ်တွင် နိုင်လိုက်မျှ၏။

ထိကိုစွဲနှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးဆရာက နားမလည်နိုင်စွာ ဝေဖန်ထားသည်။

ညလုံးပေါက် လူအိပ်ချိန်အားလုံးမှာတော့ ပန်းခြားကို သောခေတ်ပိတ်ထားပြီး၊ လူနှီးချိန်ကျေမှု ဝင်ပြီး ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်ခွင့်ပေးထားတာ ဘာ

သဘောလဲ။ နောက်ချိန် သူများအလွပ်လုပ်ချိန်၊ မင်္ဂလာ နောက်ချိန်မှာ ပန်းခြားအပန်းဖြစ်လသူများလည်း ထိအိပ်ပျော်နေသူများ၊ ကြောင့် အ နောင့် အယုက် ဖြစ်ရသည်။ လူမြင်၍လျှေလည်း မကောင်း။ ပန်းချိန်အောက်မှာ၊ သစ်ပင်ရိပ်များ၊ မြေကိုခံပေါ်မှာ အတုံးအရှုံး၊ မိမိပိုင်ဆိုင်သူမျှေးအတ် စုတ် ထုပ်ကလေးများကို ခေါင်းအုံး(ထိုမဟုတ်) ဘားမှာချုပ် အိပ်နေကြ သော လူများသည် ပန်းခြားအလုပ်ကို ဖျက်ဆီးရာ မရောက်သူးလား။ ဘာ ဖြစ်လို့ ညာမှာ တဲ့ခါးဖွင့်မပေးနိုင်တာလဲ။ သူ၏စုံးစား၍ မရပေါ်။ အတော်ကမောက်ကမဲ လူမဆန်သော ညာကိုကြီးရှင် အပ်ချုပ်သူများဖြစ်သည်ဟု ဘရေးသူက ဝေဖန်ခဲ့ပါသည်။

ကေဟာမှာ တစ်ညာတာအိပ်ခွင့်ရသူများ၏ ခုက္ခဏီလည်း စာရေးဆရာကြေတွေ့ခဲ့ရသည်။ တန်းစီပြုဝင်ရောက်သွားပြီးလျှင် တာဝန်ရှိအစောင့်က သူ့လက်ထဲသို့ အတ်ခဲတစ်လုံးထည့်ပေးလိုက်သည်ဟု ထင်၏။ တကယ်တော့ ငရဲ့ငရဲ့၊ မှတ်ခဲတ်တဲ့သို့ ဆန်ပြုတော်ကျေကျေ ထည့်ပေးသွားသည်။ ပေါင်မှန့်အမှန် ဆန်ပြုတ်အကျေကို သူ မသောက်နိုင်။ ဆန်ပြုတ်နှင့် နှီးပြီး ပေါင်မှန့်ကို စားနိုင်ဖို့ သူကြိုးစားသည်။ သူ မအောင်မြင်ပါ။ ဘေးက လူတစ်ယောက်ကို ပေးတော့ ကျေးဇူးတင်စွာ အင်မဲ့မရယျော်စား၏။ သူ ခန့်ခာရှိတွင် ရေချိုးရသည်။ ရေချိုးသည် သံစည်နှစ်ခုတွင် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဝင်ချိုးရ၏။ ရေလဲပေးဟန်မရှိ။ ဆပ်ပြာလည်းမပေး။ တစ်ယောက်မဲ့ တစ်ယောက်သို့ ရောဂါပိုးကုံးစက်ရန် အထိရောက်ဆုံးနည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ စာရေးဆရာကတော့ ချီးချင်ဟန်ဆောင်၍ ရေစည်းပို့ထဲမဲ့ ဝင် ရုပ်ကာ ဗလပ်ဗလပ်လုပ်ပြီး ပြန်တွက်လာခဲ့သည်။

ညအိပ်သောအခါ သံပိုးက်လုံးတန်းများတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော တစ်ယောက်စားများအိပ်ရာကလေးများ၌ အိပ်ရ၏။ တလျှပ်လျှပ်နှင့်မို့ သူအိပ်အရာရှိတွင် နံနှက်အား ကြောင်းဖြစ်ပေါ်။ သူတို့ရှိရှိသော ညာအိပ်ခွင့်အတွက် ကျေးဇူးဆပ်သည်။ မြို့လွှာကျေး။ ရောဂါပိုးပို့ ပိုးပိုးကို သောခေတ်ပိတ်ထားတော့ အည်အကြော်အထုပ်များကို စွဲနှုန်းပစ်ရာ သို့မဖြူး၍ ပိုးသတ်ဆေး

လောင်းရှာ့ဖြာနအထိ ထမ်းပို့လေး၊ သူတို့သည် မည်သူ့မှ မလုပ်ချင်ကြသော အလုပ်များ၊ ကို မသောရှုတစ်မည် အစား နှစ်နှစ်နှင့် ညာအိပ်ခွင့်ကလေး၊ အတွက် တစ်နေကုန် လုပ်ကြသည်။ စာရေးဆရာတော်၊ အမေရိကန်နှင့် သေား ပိုပါ၊ လူ၊ အခွင့်အရေး၊ ကို အရယူချင်သူပို့ ဤအလုပ်မှာ တန်ရာတန်နှင့် ထက် ထက် ပိုလှပြီဟု အောက်မှုသည်။ ပေဟာစည်းကမ်းမှာ တစ်နေကုန် အလုပ် လုပ်၊ လူနာများ၏ စားကြွင်းစားကျိုန်ကိုစား၊ ပေဟာမှာ ညာတစ်ညု ထပ်အိပ်၊ မန်ကိုပို့လင်းမှ ပြန်ရသည်။ သို့သော် စာရေးဆရာသည် နေမကုန်မိမှာပင် ပွင့်နေသော လူအဲရုံဝင်းတံခါးမှ ပေါ်တည်တည်ပြန်ထွက်ခဲ့၏။ (ထွက်ပြီ၊ သည်ကို မိလျှင် ထောင်နှင့် အလုပ်ကြမ်း၊ ဘုရက်ဟု သူသိလျက်နှင့် ထွက်ပြီ၊ မြင်းမြင်းပြီ၊ ပြစ်သည်။)

သူသည် သူတွေးမှု၊ ထားသော အခန်းစုတ်ကလေး၊ ထဲသို့ ရောက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး၊ ရေဖွေး၊ ရေအေး၊ ရှိသမျှအကုန်လောင်း၍ ဆပ်ပြာ အထပ်ထပ် တိုက်ကာ ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။ တိုအဲနှစ်တွင် အမေရိကရှိ ပိမိကိုယ်ပိုင် အိမ်နှင့်စာလျှင် ငရဲခန်းသဖွယ်ပြစ်သော လက်ရှိအခန်းကလေးသည် လူ၊ အတွက် ချမ်းမြှေးရိပ်မြှေးကလေး ဖြစ်သွားလေသည်။

လန်းခန်းအရေးရှိင်း၊ ရပ်ကွက်တွင် ကျွန်းမာရေး၊ အရာရှိတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်သွားသော ပါမောက္ဂဟပ်စလေ၏ အဆိုအရ လူတစ်ကိုယ်လျှင် နေစရာ ကုပ်ပေ စေစ ရှိသုတေသနပို့ဆောင်ရေး၊ စာရေးဆရာတော် ပြောသည်။ လောလော ဆယ် လန်းခန်းနှင့် ဥပဒေအဆိုအရတော့ လူ (သာမန်) တစ်ယောက်သည်။ ကုပ်ပေ ငွေဝဝ နေထိုင်စရာ နေရာ ရှိရှုမည်။ စစ်သားတစ်ယောက်အတွက် တော့ သာမန်လူထက်ပိုကာ ကုပ်ပေ ၆၀၀ နေထိုင်ရန် ဖန်တီးပေးလေသည်။ ကျွန်းမာသည် တိုစားပို့ကို ဖောက် ကျွန်းမတို့ ရန်ကုန်မြှို့လူဦး၊ ရေနှင့် တိုက်ခန်း၊ အိမ်ခန်း၊ ကုပ်ပေများ၊ ကို တွက်ကြည်ပြီး၊ ရယ်မော်စေား၏။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်းမာသည် ကုပ်ပေ ၅၀၀ အကျယ်အဝန်း၊ တွင် လူသုံးယောက် စုပြုနေရသော ဘဝကလေးကိုပင် ပိမိကိုယ်ပိမိကောင်းလှ လေခြင်းဟု အောက်မှုနေရပါသည်။

စာရေးဆရာသည် လန်းခန်းအရေးရှိင်း၊ ရပ်ကွက် လူဦး၊ ရေ ကျွန်းမာသည်၊ မြှတ်သိပ်ရခြင်း၏၏ အကြောင်း၊ ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြထား၏။ လူနည်းစု

နှာကြုံရှင်တို့က ဖြူးလယ်ပိုင်းရှိ ဆင်းရေားရပ်ကွက်များကို ငွေဖြင့် ဝယ် ခုံသည်။ အာဏာရိုင်တို့ကလည်း ဆင်းရေားနေအိမ်ရပ်ကွက်များသည် ပြုလယ်နှင့် အမြင်မတင့်တယ်ဟော အကြောင်းပြုချက်ပြင့် ခုံသားလော တိုက်တာ အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်နေထိုင်မှသာ နေခွင့်ရမည်ဟု သာသေားပြုဗုန်းသည်။ တော်ရုံလွှာက ထိုဥပဒေကို မလိုက်နာနှင့်။ ငွေကြေး ပြုယ်ဝတောင့်တင်းသူတို့၏ လက်သို့ ရရှာသေးဖြင့် မိမိတို့နေရာကလေး နှားကို ထူးချွေရောင်းချုပ်ပြီး တန်ရာတန်ရာ လန်းခန်းအရေးရှိင်း၊ သို့သော် သူတို့ရောင်းချုပ်ပြီး အထပ်များစွာ မျက်နှာစားရောင်း၏။ သူတို့ရောင်းချုပ်သော ရပ်ကွက်ဟေားများကို တွေ့ ပြုပျက်လှုံးလင်းပြီး အထပ်များစွာ မျက်နှာစားရောင်းထည်ဝါသော တို့ကိုသစ်၊ ရုံး၊ ဆိုင်သစ်များ၊ ဖြင့် အစားထိုး၊ တည်ဆောက်ကာ ဖြူးတော်၏ မျက်နှာ သူပျော် အေတို့ပြီကြသည်။ ထိုတွန်းဖယ်မှုဒေါ်ကြောင့် လန်းခန်းအရေးရှိင်း၊ မျက်နှာကို တွင် လူဦးရေ တစ်တစ်စ မြှတ်သိပ်တိုးများလာရသည်ဟု စာရေးဆရာတော် ပြောပါသည်။

ကျွန်းမာသည် ရုက်လန်းခန်း၏ The People of the Abyss စာအုပ် ကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ရရှိပေါင်းများစွာ ကျွန်းမာ၏ အာရုံသည် ပြည့်ကျပ်ခြားသိပ်နေသလား၊ ဟာလာဟာင်းလင်း၊ များလွှင့်နေသလား၊ မေသိနှင့်အောင် နှိုးတော့သည်။

ကျွန်းမာနောက်ထပ် နှစ်သက်ခွဲလမ်းခဲ့သော စာရေးဆရာများ အမေရိကန် အမျိုးသမီး၊ စာရေးဆရာများ၊ Pearl. S. Buck ပါးလ် (အက်စ်) ဘတ်ခဲ့ ပြစ်သည်။ ပါးလ်ဘတ်ခဲ့ရေးသော ဝတ္ထုတော်တော်များများသည် အရေးရှိင်း၊ ရေမြှေမြေနောက်ခဲ့ ပြစ်သည်။ အများသားပြင့် သူများကျွန်းမာရာတရုတ် ပြည့်နောက်ခဲ့ သို့မဟုတ် တရုတ်လူမျိုး၊ ဘတ်ဆောင်များ၊ ပါဝင်ဘတ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတော့ တရုတ်ပြည့်နောက်ခဲ့ရေမြှေသည် အမေရိကန် အောက်ခဲ့ရေမြှေထက် ကျွန်းမတို့ ပို့ခွဲဆောင်နှင့်ခဲ့၏။ ကျွန်းမတို့မြှေ့မြှေ့မြှေ့မြှေ့ နှင့်နှင့်ချင်းနှင့် နှင့်ချင်းချင်း၊ နှီးစပ်ပြီး လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုလည်း သိပ်မကွာလှ သောကြောင့်ဟု ထင်ရပါသည်။ သို့သော် နောက်ရိုင်းမှာတော့ တို့တော့ အရာများ၊ အခြားအများ အမေရိကန် နောက်ခဲ့ ဝတ္ထုတော်များကိုလည်း နှစ်သက်ခွဲလမ်း နှစ်သက်ခွဲလမ်း ဖြစ်သည်။ ပါးလ်ဘတ်ခဲ့၏ ဝတ္ထုရှေ့များထက် ဝတ္ထုတော်များကိုလည်း ကျွန်းမာ

မိန္ဒမတ်မိန္ဒပါသည်။ *Melissa* ဝေါးနှင့် *Francesca* ဝေါးတိမှာပြောတ် လောက နောက်ခံဝေါးများဖြစ်သည်။ *A Certain Star* ကတော့ ခရွာမတ် နောက်ခံဝေါးတိပုဒ်ဖြစ်သည်။ ခရွာမတ် နောက်ခံဝေါးဖြစ်သော အမြားနှင့်မှုပိုင်သော အမြားနှင့်မှုပိုင်တိမှုပိုင်သော မှန်းဆုံးမှုပိုင်သော မှန်းဆုံးမှုပိုင်သည်။

ေတ်လိုက်သည် အကျိုးကျွမ်းကျင်သူ သိပ္ပပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် နိုင်က မိမိမျက်စီမံခြင် မြင်သွေးရာကိုသာ ယုံကြည် သူ လက်တွေ့ကျသွေးဖြစ်သည်။ “ဟယ်လင်”ဟု သော ဇနီးတစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ဇနီးနှင့် သားသမီးတို့၏ အမြင်တွင် သူသည် တဖြည့်ဖြည့် မိသားစုနှင့် စေးလာသော လူစီမံ တစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။ သူသည် ခုတိယကမ္မာစစ်အတွင်း အကျိုးတိတွင် သူ သုံးဦးအနက် တစ်ဦးအပါ အဝင်ဖြစ်ပြီး သု၏အရေးပါမှု၊ ထင်ရှား ကျော်ကြားမှုမှာ တစ်ဦးတိတွင် မြင့်တက်လာသည်။ သု၏ အလုပ်မှုမှုပြုကြောင့် ဒုံး သားသမီးများနှင့် တစ်စတစ်စေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇနီးကို သူက “မိမိ အား လူ မဟုတ်သော မကောင်းဆိုပါ၊ *Monster* တစ်ကောင်အဖြစ် ဖြင့် နေသည် မဟုတ်လား”ဟု မေးခဲ့သည်။

တစ်ခုသော ခရွာမတ်ကာလမှာတော့ သူတို့မီးသားစုသည် ကျော်လက် လယ်တော်အီမီကလေးသူ သူတို့မီးသုံးပြုပြီး ကိစ္စများ ရှိနေကြောင်း ပြော၍ ဖြင့် ရှုံးကြုံးစားသည်။ “ငါ မင်းတို့ကို ဘာမှုမတော်းဆိုခဲ့တာ ဘယ်လောက် ကြာဖြူလဲ၊ အခုတ်ကြုံမ်းသာ ငါတော်းဆိုတာကို မင်းတို့ မလိုက်လျော့နိုင် ဘူးလား”ဟု အမိန့်ဆန်ဆန် တော်းဆိုခဲ့သည်။

သူသည် ငယ်စဉ်က ခရွာမတ်နှင့်အရှင်မတ်ကို စပါးကျိုအထက် ကောင်းကင်သူ အမြဲ လုမ်းမျှော်ကြည့်လေ့ရှိ၏။ ထိနေရာတွင် ကြီးမှာ၊ တောက်ပသော ကြယ်ကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ သူတို့ကြယ်ကို အလွန်ချုပ်ခင် နှစ်သက်၌ ဖျော်ကြည့်တတ်သည်။ တစ်ရုက်တွင် ဖောင်က ၁၃ နှစ်အရွယ် သားငယ်ကို ခရွာမတ်လက်ဆောင် ဘာယူချင်သော လူဟု မေးသည်။ သူက မှန်းပြောင်းတစ်လက် လိုချင်ပါတယ်ဟုဖြစ်သည်။ သူသည် ခရွာမတ် လက်

ဘာင် အဖြစ် မှန်းပြောင်းကို ရခဲ့၏။ ညသို့ရောက်ရန် သူ စိတ်စောလျက် နှီးသည်။ ညတွင် သူသည် မှန်းပြောင်းဖြင့် ကြယ်ကိုကြည့်သည်။ ကြယ်သည် သူတို့ကြီးမှာကဲ လူပစ္စာ အရောင်တော်ကဲလျက်ရှိသည်။ သို့သော့ သူနှင့် ပြောသည် သူထင်သလိုနီးမလောဘဲ စေးမြေဆေးလျက်ရှိသည်။ နံနက်တွင် မှုရောင်ကို မှန်းပြောင်းဖြင့် ကြည့်သည်။ တောက်ပသော အစက်အမှန် သင်းတန်းများကို မြင်ရသည်။ ထိုအခိုန်မှစ၍ သူသည် နှစ်တွက်တာရာ နှင့် အကောသ ဟင်းလင်းပြင်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ထိုကြယ်ကြောင်ပင် (သို့မဟုတ်) ထိုမှန်းပြောင်းမကြောင်ပင် သူသည် အကျိုးကျွမ်းအင် ဆိုင်ရာ အုတေသိတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူတို့မီးသားစုသည် ကျော်လက် ခရွာမတ်နှင့် နှင့်များအောက်တွင် ပြင်းလောက်ခြိုက်စွာ ပြသသနများ ပြုတွေ့ပြုရှင်းရ၏။ သူနှင့်သားသမီး ချားအကြား စိမ့်ကားခြင်း၊ မားလည်မှုစွဲခြင်း တို့ကြောင်းဖြစ်သည်။ မိမိ တစ်ဦးထားသားသော ခရွာမတ်နှင့်အင်းအရသာကို မိသားစုက လျှစ်လွှဲ၍ သည်ဟု သူက စုစားရသည်။ သားကို နံနက်ခင်း သွားနှင့်သောအခါ သား ထဲ သူတို့မကြည်။ သားအဖွဲ့စီးယောက် ခရွာမတ်သစ်ပင် သွားခုတ်ရင်း ဓမ္မားကားကြေသည်။ သားက ဖောင်ပြုသု၏ အလုပ်ကို မကျော်နိုင်။ အင် ထို သူက အကျိုးလွှာသတ်သမားဟု စွမ်းစွဲသည်။ သားကို သူလက်သီးဖြင့် တစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။

အိမ်တွင် သူတို့အားလုံး ခုကွာကိုယ်စီးနှင့် ဖြစ်သည်။ ဇနီးက ရောက် ဆောနာတစ်ခုခုကို အကြော်အကျော်စုစားရန်သည်။ သားနှင့်သမီးကလည်း ခုံရေးကိစ္စကိုယ်စီးနှင့် ဖြစ်သည်။ သားလုံးသူ အပေါ်မကျော်ကြသည်ကို သူသီသည်။ သူက အပြန်အလှန် နည်းနည်းစီးအလျော့ပေးကြရန် တော်းတို့၏။ သူ ပြောသောစကားတစ်ခုနှင့် ကို ကျွမ်းအလွန်သောကျပါသည်။

“အခုင် ဘုရားသခင်ကိုယုံပြီ၊ ထားဝေရဖန်ဆင်းရင် ဘုရားသခင်ကို လုပ်တာ၊ ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ မြေကမ္မာကို ဖန်ဆင်းတဲ့ ဘုရားသခင်ကိုယုံတဲ့ အနုံဘေးနှင့်ပါမလား၊ အခုင်းပါဘာ အကျိုးအလုပ်ဖို့က ဖန်ဆင်းမှု အချုပ်အခြားကို ငါ ရခဲ့ပြီး ငါ မဖြင့်နိုင်တဲ့အရာက ရတဲ့ အလွန်ကြီးမှားတဲ့ အင်အားလော့၊ အခုတော့ ငါ မဖြင့်ရတာကိုလဲ ငါယုံကြည့်လို့ ရခဲ့ပါပြီ”

သူတို့စ်းသပ်ထုတ်ယဉ်၍ ရရှိလာသော အဏုမြှု (အက်တမ်) သည် ဖျက်ဆီးလွင့်ပစ်ရှိ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် အင်အားကြီးမားသော စွမ်း အင် တစ်ခုဖြစ်၏။ လောကတွင် အလွန်အင်အားကြီးမားသော စွမ်း အင် တစ်ခုကို လက်ဝယ်သိမ်းပိုက်ထားသော လူသည် အစအရာရာ နှင့်ယဉ် ချိန်ဆေား ဦးများကိုရှုမှုဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် လူသားတို့၏ ပျက်စီး ကြောင်းအတွက် လူသတ်ခလုတ်ကို နိုပ်လိုက်သွားဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မာစုံသက်သော ဝတ္ထာတစ်ပုဒ်မှာ *Melissa* ဖြစ်၏။ မယ်လစ်ဆာသည် အသက် ၁၀ နှစ်အားလုံး ကလေးပြုအတ်သုပ္ပါယာင်မ ကလေး ဖြစ်၏။ မိဘ မရှိ။ အခေါ်အပျို့ရှုံးနှင့် နေထိုင်ရသည်။ မိခင် မေတ္တာနှင့် ဖခင်မေတ္တာ နှစ်မျိုးလုံးကို ငတ်မွတ်တောင်တနေသည်။ သို့ သော် အလုပ်ကြိုးစားသည်။ သူမ၏ ဒါရိုက်တာလှင့်ယောက မယ်လစ်ဆာ သည် ဇွဲဗျာပါ ပြောတ်သရုပ်ဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ချုပ်။ မယ်လစ်ဆာသည် ဒါရိုက်တာအိုး တပြည့်ပြည့်ချုပ်စတုပ်တာလာသည်။ ဖခင်၏နေရာတွင် မသိမိတ်က မျှော်လင့်နေခိုး၏။ ဒိုဟာအေး စာတ်တိုက်မှု များ ပြီးလျင် ဒါရိုက်တာနှင့် ခွဲခွဲရတော့မည်။ မယ်လစ်ဆာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်စီးသည်။ အခေါ်ကို စာတ်တိုက်ရာတွင် စောင့်ပေးရန် မယ်လစ်ဆာ ခေါ်လိုက်၏။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ မယ်လစ်ဆာ ဖြစ်စေချင်သည်အတိုင်း အော်နှင့် ဒါရိုက်တာ မေတ္တာမျှေားကြသည်။ ဒါရိုက်တာက မယ်လစ်ဆာ ကို မိမိအား ဘာနဲ့ သို့မဟုတ် ဦးလေးဘာနဲ့ဟု ခေါ်ခိုင်း၏။ မယ်လစ်ဆာ က မခေါ်။ မယ်လစ်ဆာဘွဲ့ ဒါရိုက်တာအား ခေါ်ရန် နာမည်တစ်ခု သီးသည်၊ ရှိနေပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို မယ်လစ်ဆာက ပြောသောအခါ မယ်လစ်ဆာ ခေါ်မည့်နာမည်မှာ ‘ဖေဖေ’ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မတုံးပရီသတ်က ချက်ချွဲးသီးသည်နှင့်အော့ ပျက်ရည်လည်း ပံ့ရပါသည်။

ပါးလိဘတ်ခံသည် မိခင်နှင့်သားသမီး၏ ဆက်သွယ်မှုနှင့် တွယ်တာ မြတ်နဲ့မှုကို ရေ့ဖွဲ့ရာ၌ အလွန်ပိုပြင်လိမ္မာသည်ဟု ကျွန်မခံစားရပါသည်။ ပါးလိဘတ်ခံ၏ ဝတ္ထာများအနေက ကျွန်မ သတေသနကျခံး အစွဲမက်ဆုံး ဝတ္ထာမှာ *Francesca* (ရရှိဆက်ကာ) ဖြစ်သည်။

ပြောတ်လောက နောက်ခံဖြစ်ပြီး အလွန်စိတ်ကူးသန်းကြယ်စွာ စရိတ်

ထော်ထားသော လူပသည့် ဝတ္ထာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးအတ်ကောင် ဖျက်ဆက်စိုက်ကာ မှာ ပြောတ်မင်းသမီး၊ အမျိုးသားအတ်ကောင် မက်က်စီး သည် ဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဖရန်ဆက်စိုက်ကာ ပြောတ် တစ်ပုဒ်ကို မက်က်စိုက်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှုတ်ချေရေးသားလိုက်စာသောကြောင့် ဖရန်ဆက်စိုက်ကာက လာဇရာက် ရန်တွေ့ရာမှ သူတို့နှစ်ယောက် ပြုတွယ် သွားကြသည်။ ပြောတ်သည် ဖရန်ဆက်စိုက်ကာ တစ်ယောက်မှတစ်ပါး အလွန်ညုံပျော်းသည်ဟု မက်က်စိုက်ပုဒ်မင်းသမီး လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ မင်းသမီးသည် ပြောတ်မင်းသမီးဘာဝကို စုံမက်စွာ တန်ဖိုးထားသည်။ လေးစားသည်။ ပြောတ်တွင်းက အတ်ကောင်ကို အမြဲ ဂရရိက် ထိန်းသိမ်းလိုက်နာဖော်ဖြင့် ပြောတ်ကပြနေစဉ် ရက်ပေါင်းလ ပေါင်းများစွာ ထိုပြုအတ်ထဲက အတ်ကောင်စရိတ်အတိုင်း မိကိုယ်တိုင် စိတ်နှင့်သွေးသွေးနေခိုး၏။ ‘လင်ဒါ’ ဟူသော အတ်ကောင်ကို ကပြနေစဉ်သူမ သည် ပြောတ်အပြင်မှာလည်း လင်ဒါ၏၏စိတ်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ မက်က်စိုက်သည် မိမိနေနော်အား ပြောတ်အမျိုးမျိုးကြောင့် သွင့်ပြင်မှုရာ အမျိုးမျိုးဖြင့် သိနေရ၏။ မက်က်စိုက်နေရာများ အတ်ကောင်များ၊ ဒါရိုက်စွဲနေရာများ ဖော်စိတ်တော်စိတ်ဆင်းရရှု၏။ ဖရန်ဆက်စိုက်ကာက နောက်ပြုပြုပါသည်။

ထိုအခါ မက်က်စိုက်က သွေးကိုယ်တိုင် ပြောတ်တစ်ပုဒ်ကိုရေးသည်။ ထိုပြောတ်မှ အတ်ကောင်အမျိုးသမီးကို မိမိနေနော်အား စရိတ်နှင့် မိမိနေနော်အား စိတ်တော်အမှုအရာတိုက် ပေါင်းစပ်၍ ရေ့ဖွဲ့လိုက်သည်။ သူ လိုချင်သည့်နောက် သည် ကြုံနာရမည်။ သိမ်းမျှော်သွေးသွေးနေရမည်။ သားသမီးလိုချင်သွေးသွေးနေရမည်။ (တစ်ခါက မက်က်စိုက်သားသမီးလိုချင်ကြောင်းပြောသည်အခါ နောက်ခံသည်က လောလောဆယ်ပြောတ်အတ်ကောင်၏ စရိတ်အတိုင်းပင် ကလေးမလိုချင်ဘူးဟု ပြုနိုင်ပြောခဲ့ဖွဲ့၏။) မိမိသားသမီးကိုသာ ချုပ်တော်သော မိန်းမမဟုတ်ဘဲ ကလေးအားလုံးအပေါ် မိခင်စိတ်ရှိရှိဖြစ် စေချင်သည်။ သူ၏ပြောတ်ကိုရေ့ဖွဲ့နောက် အတ်ကောင်နာမည်ကိုဖော် ဆက်စိုက်ကာဟပ်ပင် မှုညွှန်ခေါ်ခွင့်တော်များ၏။ ထိုပြောတ်ကို ဖရန်ဆက်စိုက်ကာ ဖတ်ပြီးသောအခါ အလွန်ကြိုက်သွားသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် ဖရန်ဆက်စိုက်

ကာထက် ပို၍ ပြည့်စုသော ဖရန်ဆက်စိကာဘဝကို သူမ ရရှိသည်။ ထို ပြုတော်သည် အလွန်အောင်မြင်သွား၏။ မက်က်စိအဖို့လည်း သူဘဝတွင် အသေးယူ အချမ်းမြှုပ်ဆုံးကာလပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မှု ပြုတော်ကိုတစ်သက်လုံး ကသွားချင်တယ်” ဟုဖရန်ဆက်စိကာ ပြောသောအခါ မက်က်စိက မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိသည်။ ဖရန်ဆက်စိကာသည် အတ်ကောင် ဖရန်ဆက်စိကာဘဝဖြင့်ပင် ကလေးယူလိုက်၏။ မက်စီဟူသော သားကလေးတစ်ယောက်ကို ရသည်။ ကလေးကို သူမ ပြုစောင့်ရှုရက်ပုံမှာ မက်က်စိအဖို့ မယုံကြည့်နိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။ ပြုတော်မသွားခါ ညည်းတွင် ကလေးကို သူမ ကိုယ်တိုင် နိုတိက်သွားလေသည်။ ကလေးသည် မိခင်ကို တွယ်တာနေသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ မက်က်စိ ဖျော်မှန်းထားခဲ့သလိုပင် သူမဖြစ်စေချင်ဆုံး အရာက ဖြစ်လာ၏။ ဖရန်ဆက်စိကာ အတ်ကောင်ကို သူမ ပြု၊ သွားပြီဟု နေ့က ပြောသည်။ မက်က်စိတော်တော်စိတ်ထိခိုက်သွား၏။ သို့သော် သူနားလည်နိုင်ပါသည်။ သူ့အား နေ့ကာ အတ်အသစ်ရေးနိုင်းသည်။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မိန့်မျိုး၊ သို့ဟုတ် သတင်းစာသမားမိန့်မျိုးကို အတ်ကောင်ထားပါဟု တိုက်တွေ့နှုန်း၏။ သူတို့မိန့်မျိုးကိုသော မကျု၊ ဖန်လည်း မပန်တော်းနိုင်ပေ။ နောက်ဆုံး ဖရန်ဆက်စိကာကိုယ်တိုင် အတ်တာစ်ခု ယူလာပြီး ပြု၏။ သို့အတ်ထဲမှာ မိန့်မှာတ်ကောင်မှာ ထက်ဖြက်သော့၊ အလွန်ကြိုးသော့ မိမိလိုလိုမှန်စုသက်၍ မရသော အတ်ကောင်မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို မက်က်စိ ဖွေ့ရသည်။ သို့သော် ထိုအတ်ကောင်မှာ အခြားကောင်းမွန်သော အချက်များလည်း ရှိနေသောကြောင့် သည်းချုပ် ပေါင်းသင်းရန် သူဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုပြုတော်တိုက်နေခြင်း တစ်ညွှန်းတွင် ဖရန်ဆက်စိကာ အပြန်၌ ကလေးသို့မျှင်လန်းကြောင်း မက်က်စိက ပြောသည်။ ဖရန်ဆက်စိကာနှင့် မက်က်စိနှစ်ယောက် သားသို့သွားကြည့်ကြ၏။ ကလေးက မက်စိကို ပြီးကြည့်သည်။ သို့သော် ဖရန်ဆက်စိကာကိုတော့ ခံစိန်းမိန့်ကြည့်သည်။ မိမိကို ကြောက်နေသည်ဟု ဖရန်ဆက်စိကာထင်သည်။ ထိုအခါ မက်က်စိက “မင်းကို သားက မကြောက်

ဘား လေဒီဆူနောက် ကြောက်နေတာပါ” ဟုဖြေ၏။ လေဒီဆူနောက်မှာ ဖြုန်ဆက်စိကာ၏ ပြုတော်အသစ်မှု အတ်ကောင်မင်းသားနာမည်ဖြစ်၏။

“ငါတို့သားအဖက ဖရန်ဆက်စိကာနဲ့ နေသားကျနေပြီကျ၊ ဒါပေမဲ့ မိမိမယ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကလေးကြီးလာရင် ပါလိုပဲ ဒါမျိုးကို အကျင့်ရသွားမှာ

ဖရန်ဆက်စိကာသည် ထိုညာက အကြာကြီးတစ်ယောက်တည်း နေ၍ တိုင်းစား၏။ မက်က်စိက စာကြည့်ခန်းမှာ စောင့်နေသည်။ ဖရန်ဆက်စိက ဝင်လာသည့်အခါ နိုင်နေဟန်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခိုက်ကလေးကြီးကြေားရပြန်သည်။ ဖရန်ဆက်စိကာက သူသွားမည်ဟုပြောကာ အပြီး အွားသွား၏။ ခဏကြောတော့ ကလေးနှင့်သုတေသနားသည်။ ထိုနောက် ကြောည့်ခန်းဝေးတွင် သားကို ပွဲချိလျက် ရပ်နေသော ‘ဖရန်ဆက်စိကာ’ ကို အက်ဂ်ခိုင်မြင်ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပြုတော်ပြီးလျှင် ပြည့်ဖုံးကား ချေသည်၍ တစ်တစ်ပြီးတော်ပြီး ပြုတော်ထဲက အတ်ကောင်ကို ထားခဲ့မည်ဟု သူမဆုံးဖြစ်သည်ကို ခင်ပွန်းအား ပြောပြ၏။ “မက်က်စိက သားနှင့် မိခင်ကို ကြည့်နှုန်းသွားသည်။

ပါးလ်ဘတ်ခဲ့ကဲသို့ပင် နှဲးည့်သိမ်းမွေ့သော အရာများကို ခွဲတ်ပုံ၊ ပြည့်နှုန်းအောင် ဖွဲ့ဆိုတတ်သော အခြား စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်မှာ အီဇံစုရှာတန် (Edith Wharton) ဖြစ်သည်။ အီဇံစုရှာတန်ရေးသမ္မဝဝါဒ၊ ရွှေးတွင် The Age of Innocence သည် လက်ရာ အမြဲ့အမာက်ဆုံး၊ အသိမ်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ပေါ်ရေးဆရာများ မှတ်ချက်ချကြ၏။ ကျွန်မလည်း ဆိုတော်ကဲရေးနှုန်း အလွန်စွဲလေးနှစ်သက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဝါးတွေးသည် ပူလစ်အာရုံ အူဗြာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

The Age of Innocence သည် အချစ် ဝဲလှောက်သက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘုရားရာမှ အမေရိကန်လူမှုရေးကို အနာက်ခဲ့ထား၍ စဉ်ကို ဖော် ရေးသားထားသောကြောင့် အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသည်။

အမိန့်ကတ်ဆောင်သုံး၌ ပါဝင်သော သုံးပုံင့်ဆိုင် အချစ်ကတ်လမ်းဖြစ်၏။ 'နယူးလင်းအာချာ' ဟူသော ရှေ့နေ လွှင်ယ် တစ်ယောက်။ နယူးလင်းအာချာနှင့် စွမ်းစွာစွာ သော 'မေ' ဟူသည့် မိန့်ကတ်လမ်းအား တစ်ယောက်၊ မေ၏ အစ်မေမ်းကြွေ အီမီ ထောင်သည် မြို့စားကတော် 'အယ်လင်' ထိုသုံးယောက်၏ နှုံးညွှန်မျှ သော ဆက်သွယ်လှုကို ကျွန်းမတို့ ဖတ်ရှုသည်။

နယူးလင်းအာချာသည် ကတော်ရှုတစ်ခုတွင် အယ်လင်ကို ပြင်ဖူးရှာသည်။ အယ်လင်သည် မေ၏ ဆွေမျိုးတော်စ်သောကြောင့် မိမိနှင့် အမျိုးတော်ရမည့်သူဟု သူ စိတ်ထဲက ရင်းနှီးနေသည်။ မေက အယ်လင်ကို ချုပ်ခင် ကြင်နာ၏။ အယ်လင်သည် အမေရိကမှာ နော်ခဲ့သူ မဟုတ်။ ဥရောပ တွင် နေထိုင်ခဲ့ရတူ့ဖြစ်သည်။ သူမ၏ခင်ပွန်းမှာ ပိုလန်လုမျိုး မြို့စား 'အော်လင်' စက်းကို ဖြစ်သည်။ အယ်လင်သည် ခင်ပွန်းနှင့် စိတ်သောာမတိုက်ဆိုင်၍ ၍၂၇၁နောက်သူ ဖြစ်ပြီး တရားဝင် ကွာရှင်းရန် မြို့စားနေသူ ဖြစ်သည်။ အယ်လင်၏ အမှုကိစ္စသည် ရှေ့နေဖြစ်သူ ဆွေမျိုးလည်း တော်မည့်သူ နယူးလင်းအာချာထဲသို့ ရောက်လာ၏။ အယ်လင်၏ မျက်စုံမှာ သည် နယူးလင်းအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်သည်။ အယ်လင်သည် ငယ်စဉ်က နယူးလင်းကို ကောင်းကောင်းသိခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

"တို့ငယ်ငယ်တုန်းက အမြိုက်စားနေကျပဲကွာ တစ်ခါတုန်းက မင်းက တဲ့ခါ အနာက်မှာ ကိုယ်ကို နှစ်းခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ငါ သောကျနေခဲ့သူက မင်းခဲ့အစ်ရှိရှိမ်းကဲ့ပဲ" ဟု အယ်လင်က နယူးလင်း၏ မျက်လုံးမှာ ထဲရှင်စွာ စိုက်ကြည့်၍ ပြော၏။

အယ်လင်နှင့် နယူးလင်းသည် တစ်ယောက်က မသိလိုက်ဘဲ တစ်

သောက်ကို တစ်ယောက် တွယ်ပြုပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ ထိုသို့ တွယ်ပြုရန် သုတေသနရှိုံး၏ မိသားနာက်သွယ်မှုအပြင် အလုပ်ကိစ္စကပါ တွန်းသားပေး နေသည်။ နယူးလင်းသည် လက်ရှိအမေခိုကန် လူမှုရေး ဆက်ဆံရေး အသင်းအစိုင်းအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ စိန်းတစ်ယောက်သည် အမေ နှုံးကြာန် ထားရေးဥပဒေအရ ခင်ပွန်းကို ကွာရှင်းခြင့်ပြုကြောင်း။ သို့သော် အမေ နှုံးကြာန် လူနေမှုအသင်းအစိုင်းက ထိုကိစ္စကို ရွှေတ်ချေသာအမြင်ဖြင့် ကြည့်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သူကိုယ်တိုင်၏ အမြင်မှာလည်း အယ်လင်သည် လက်ထပ်ပြီးသား အမျိုးသမီးဖြစ်၍ မိမိအီမီထောင်ရေး၏ ရုံးသိက္ခာကို ထိန်းသင့်သည်။ ကွာရှင်းပြတ်စံစိုက်စွဲကို စွန့်လွှာတေလိုသည်။ နယူးလင်းကို ရုံးခံစွမ်းအား ကိုယ်တော် အယ်လင်သည် နယူးလင်း၏ စကားကို နားသော်။ အယ်လင်လုံးကို ဆွေမျိုးတော် အယ်လင်သည် တို့ကို ဆွေမျိုးတော် အယ်လင်လုံးကို စွဲလောက်၍ စကားတင်းတို့ကို မဂ္ဂန်ဆန်စိုင်ရဲ့ချေသာ အယ်လင်တို့နှစ် ယောက်သည် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မိမိအချုပ်ကို မသိဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တွယ်တာလျက် ရှိကြသည်။

နယူးလင်းသည် မေကိုလက်ထပ်ချုပ်လျှော့။ မိမိတို့ စွဲစွဲစွဲ သည်၌ ကြောရှည်မနေသင့်ဘူးဟု ပြောသည်။ ထို့ခေတ် အမေရိကန်လူမှုရေးစနစ် အရ သတိသားသတိသမီးလောင်းမှား၏ စွဲစွဲကောလ အလွန်ကြောရှည် သည်ဟု သိရပါသည်။ မေက စိတ်နှုပ်ဗျားဖြေစွင်သူ၊ ယဉ်ကျေးသောာကောင်း သူဖြစ်ပြီး နယူးလင်းက လောက်သာခါ အနည်းငယ် ကသိကအောက် ဖြစ်သွား၏။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်မချုလို့လား၊ မေနှင့် နယူးလင်းအကြားတစ်ယောက် ဝင်လာစရာရှိနေသလား" ဟု မေသည်။ မေ၏ သဘော ကာတော် အကာယို၍ အခြားတစ်ယောက်ယောက်ကြောင့် မိမိကိုအမြန်လက် ဆပ်လိုသည်ဖြစ်လျှင် နယူးလင်းသည် ကိုယ်ကိုယ်ကို သောချာအောင် အချိန် ယူ စစ်ဆေးသင့်သည်ဟု ပြော၏။ ထို့အကြောင်းမှားကို နယူးလင်းက ပြင်းပေါ်သည်။ ထိုပြင် အယ်လင်နှင့် တွေ့သောခါ အလုံးစုံပြန်ကြော ပြော၏။

နယူးလင်းက မေ၏အထင်မှာ ရယ်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ အကြောင်းမှာ မိမိသည် မေမှတ်ပဲ့း၊ အခြားသော မိန်းမကိုလက်ထပ်စရာအကြောင်း၊ မရှိကြောင်း ပြောပြု၏။ သူ့စကားကြောင့် အယ်လင် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ နယူးလင်းသည် အယ်လင်နှင့် အခြားဟောကိုး မိတ်ဆွေများကို သဝန်ကြောင်မိလျက် ရှိသည်။ နောက်ဆုံးကော် သူတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိခွင့်ရသွားသည်။ သို့သော သူတို့အချစ်သည် အလှန်သန်စင်သီမ္မားသည်။

“ကျော်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးသာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လက်ထပ်ပဲ့းဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျော်တော် အယ်လင်ကို လက်ထပ်မှာပဲ”

ထိစကားသည် အယ်လင်အား ပေါက်ကွဲဖော်၏။

“မင်းစကားကို နားထောင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကွာဗှင်းဖို့ကိစ္စကို ကိုယ်စွန်းလွှတ်ခဲ့တဲ့နောက်မှာ မင်းက ကိုယ်ကို ဒီလိုပြောရက်သေးသလား။ အဲ ဒီလိုလက်ထပ်ပဲ့း မဖြစ်နိုင်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ တရားအဲကာ မင်းပဲ” ဟု နာကျင်စွာ အောင်ဟစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်တွင် တစ်ယောက်သည် အခြားနှစ်ယောက်ကို ငဲ့ ညာသူချည်းဖြစ်သည်။ သို့သော ထိုညာမှာပင် အယ်လင်ဆိုသူ့ မေထမ်းကြေးနှင့် စာရလာပြီး နယူးလှင်းကိုယ်တိုင် ဖတ်လိုက်ရသည်။ နယူးလင်း၏ ဆန္ဒအတိုင်း အီစတာပွဲတော်အပြီးတွင် ဒီဘတို့က လက်ထပ်ပေးရန် သဘောတူ၍ ရက်ရွေးပေးလိုက်သော ကြေးနှင့် ဖြစ်သည်။

နယူးလင်းသည် မေနှင့် လက်ထပ်လိုက်၏။ သားသမီး သုံးလေး ယောက်ရသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အယ်လင်သည် စင်ပွန်း၏ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ ရတနာ၊ စည်းစိမ်း၊ မြေယာအားလုံးကို မစင်တွယ်ဘဲ ပြန်ပေါင်းဖို့ တောင်းဆိုမှုကို ပြင်းဆိုလိုက်သည်။ အမေရိုက်မှု ထွက်ခွာသွားသည်။ သို့သော စင်ပွန်းဆီလည်း မသွား။ ဥရောပသို့ ခရီးထွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အယ်လင်နှင့် နယူးလင်းအကြားက အချစ်သည် နှစ်များစွာ ကြာလာပြီး နောက် သိမ်းမွေ့၊ သော တွယ်ပြီးမှုအပြုံ ဆက်လက်တည်ရှိနေသည်။ နယူးလင်းသည် မေကိုတော် ဂရရိုက် ကြိုင်နာရန် ကြိုးစားသည်။ နောက်ဆုံး အတ်သိမ်းမှာ ကော် သားသမီးများ အချော်ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်း မေ သေဆုံးသွားသည်။

ကျော်မှ အကြိုက်ဆုံးအခန်းမှာ အတ်သိမ်းခန်းဖြစ်သည်။

ယခုချိန်ထိ လူလွှတ်ဖြစ်နေသော အယ်လင်၊ လွှတ်လပ်သော ထိခိုက်သော မှုဆိုဖို့ဘဝ ရောက်သွားသည့် နယူးလင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ထိခိုက်အတန်နှင့် ပါရီမြို့မှာ ရှိနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မေ နှင့် ပတ်သက်သော မေ မရှိသည့်နောက် သားသမီးများနှင့် ပတ်သက်သော အွာမျိုးများအဖြစ် ဆက်လက်တည်ရှိနေကြသည်။ သားကြီးက ဖောင်ကို အသေးအယ်လင်နှင့် ချိန်းပေးသည်။ လျှန်ခဲ့သည့် နှစ်ပါင်း အစိတ်သုံး အယ်လင်းလုံး ဝန်တို့ခဲ့သော အယ်လင်းလုံးယောက်ရှိုးမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၏ သမီးနှင့် နယူးလင်း၏ သား ချစ်ကြိုက်ကြသည်။ သားက အင်ကို “အန်တိအယ်လင်ဟာ ဟိုတိန်းက ဖေဖေရဲ့မြို့နှင့် ကလေးပြီးဖြစ်သူး” ဟု မေး၏။ နယူးလင်းက ငြင်းသည်။ သားက မေမေပြောပြု၍ ခုသိပြုးပါပြီဟု ဆက်လက်ပြောသည်။ နယူးလင်း အံ့ဩသွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေမေဆုံး ခင်တစ်ရက်က ကျော်တော်ကိုပြောခဲ့တယ်၊ ကျော်တော်တို့မြို့သားရဟာ၊ အဖော်အရိပ်အောက်မှာ လုံးဝလုံးခြုံခဲ့တယ်တဲ့၊ သောကို မေမေက စိတ်ချုတယ်၊ အားကိုးတယ်တဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သောက်ဟာ တစ်ခါးတွန်းက မေမေအတွက်နဲ့ ဖေဖေ အင်မတန်လိုချင်တဲ့ အရာတစ်ခုကို စွန်းလွှတ်ခဲ့တယ်တဲ့”

သို့သော နယူးလင်းနှင့် သားကြီး အယ်လင်းအိမ်အနီး ရောက်သော အေား နယူးလင်းသည် အိမ်ပေါ်လိုက်မသွားဘဲ သစ်ပင်အောက် ခုံတန်းတွင် ခြို့၍ ကျော်ခဲ့၏။ သားကို အရင်သွားနှင့် စွဲ လွှတ်သည်။ သူက ခဏာနား ပြီး တက်ခဲ့မည်ဟု ဆိုသည်။ သူ သစ်ပင်အောက်မှာ အကြားကြီး အယ်လင်၏ လသာဆောင်ကို ငေးနေခဲ့သည်။ ထို့နောက်တော့ ရှတ် အရာက် ထကာ သူ တည်းခိုရာ ဟိုတယ်ဆို ပြန်သွားလေသည်။

[ကလော့ကြော့ အကြားကြီးဘာလ]

ခဲ့လမ်းဆရော အမေရိကန်ဝတ္ထုများ (၂)

ဂျက်လန်ဒန်၏ စွန်းစားမှုဝတ္ထုများကို နှစ်သက်ခဲ့သော ကျွန်မသည်
ဂျက်လန်ဒန်ထက် ပို၍ ရှေးကျသော ရှိမ်း (၁) ဖန်နိမ့်းကူးပါးကိုတော့
ဂျက်လန်ဒန်ထက် တော်တော်နောက်ကျြေးမှ သိခဲ့ရပါသည်။ ဒါကလည်း
ကျွန်မတို့ မြို့ယယ်ကလေးများ၌ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသော စာအပ်စာတမ်း ရှား
ပါးမျှနှင့် ထိမှုဆက်၍ ကျွန်မ၏ အက်လိပ်ဘာသာအား နည်းမှတို့ကြောင့် ဖြစ်
ပါလိမ့်မည်။ ဂျက်လန်ဒန်ကိုတော့ မြို့ကြီးပိုင်းက ပရိသတ်လည်း သိပြီး
ဘာနယ်ပိုင်း ပရိသတ်ကလည်း သိသည်။ ဂျက်လန်ဒန်၏ ဝတ္ထု၊ ဝတ္ထု
ရှုံးများကို မြန်မာဘာသာ၌ ပြန်ဆိုဖြန့်ချိပြီး သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။
၁၀ ရာစွဲစာရေးဆရာ ရှိမ်း (၁) ဖန်နိမ့်းကူးပါး၏ ဝတ္ထုများကိုတော့ ကျွန်မ
မြှင့်မာဘာသာပြန်ဖြင့် မတွေ့ခဲ့မိပါ။ ထိုကြောင့်လည်း ကူးပါးကို ကျွန်မ^၁
တက္ကသိလ်ရောက်မှ သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စာအပ်တွေထဲ၌ ကျွန်မသိပ်တွေ၊ ရလေး
မရှိသော အမေရိကန်လွှာများ၊ ပိုတို့မက်းဟတ်၏
ဆန်းမစွား... မြစ်များ၊ ရေတွေခွန်များ၊ ရေကန်
များ၊ သစ်တောာများ၊ အလွန် သွေးပျက်ဖွယ်
အဖြစ်အပျက်များကြားမှ အလွန် လုပ်သော
တော်တော်ရွှေခင်းတို့ကို ကူးပါး၏ ဝတ္ထုများ
တွင် ကျွန်မဖတ်ခဲ့ရသည်။ ကူးပါး၏ ဝါကျွေ
အနေအထား သွေ့အထုံးအနှစ်းများကို ကျွန်မ

အတွက် ခက်ခဲနေသော်လည်း သူ၏ အတ်ကောင်စရိတ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် နောက်ခဲ့ဖြူ။ မှုမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလွန်းသောကြောင့် သူ၏ထွေ့များ များကို စွဲလမ်းရွာ ဖတ်ရှုမိပါသည်။

သူ၏ထွေ့ တော်တော်များများတွင် ပင်တိုင်အတ်ကောင်မှာ နသန် နိယယ်ဘမ်ပို (Nathaniel Bumppo) ဟု အော်သော ကင်းထောက် မှဆိုး ကြီးဖြစ်သည်။ သူ၏ကိုနက်တိဟုလည်း ခေါ်ပြီး Hawk-Eye (မျက်စီရင်သူ) ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ နသန်နိယယ်ဘမ်ပိုသည် မှဆိုးကိုင်းပြေား၍ ရည် ရိုင်ပေါ်သောနှင့် တောင်တိုးများတွင် လွှဲည့်လည်း သွားလာနေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ပြင်သစ်ကိုလိုနိုင်အသိရှိလိုနိုင်သူများ က သူ၏ကို La Longue Carabine (ပြေား၍ရည်ရိုင်ပေါ်) ဟု အော်ကြသည်။ နက်တိ လွှဲည့်လည်းသွားလာသော အသေသည် ကနေဒါနယ်စပ်နှင့် နီးသော မြောက်ပိုင်းအမေရိက အသာ နယျားအားလုံးဖြည့်နယ်တစ်ရိုက် ဖြစ်သည်။

ထိုအသေတွင် ဥရောပလူမျိုးများ မရောက်မီ တစ်နှင့် အားဖြင့် ခရစ် ယာန် ဘာသာဝင်များ မရောက်မီ ရက်ခိုင်အင်ဒီးယန်း လူမျိုးစုံကြီးနှစ်စုံ အော်ထိုင်ခဲ့ကြော်၏။ ဘာသာစကား ကွဲပြားပြီး ထိုလူမျိုးစုံအချင်းချင်း တိုက်ပွဲများ မကြာခဏဖြစ်မှားခဲ့ကြသည်။ ဥရောပလူမျိုးများ နယ်ချုံသိမ်းပိုက် လိုက်သောအခါး ကိုလိုနိုင်အချင်းချင်း ပို၍ပုံပေါင်းတွင် တွေ့ပြားခြားနားလာကြသည်။ လူမျိုးစုံကြီးနှစ်စုံအနက် ပထမတစ်မျိုးမှာ 5 nations ဟုလည်း ခေါ်ပြီး Six nations ဟုလည်း ခေါ်သော ပျိုးစုံကျယ်များ၏ ပေါင်းစည်းနှုံးဖြစ်သည်။ ထိုလူမျိုးစုံကြီးတွင် ပထမတစ်လူမျိုးစုံတဲ့ အပါဝင်သော်လည်း နောက်ပိုင်း ရာရန်တွင် လူမျိုးစုံတစ်စုံတပ်ပါင်းလိုက်သောကြောင်းလူမျိုးစုံမှာ မြောက်စုံပါဝင်ခဲ့သည်။ ငင်းလူမျိုးစုံကြီးကို အိုရိုဂျား (Iroquois) လူမျိုးဟုလည်း ခေါ်၏။ တစ်ခါတစ်ရုံ မန်ရိုး (Mingoës) ဟုလည်း ခေါ်သည်။

နောက် လူမျိုးစုံကြီးတစ်စုံမှာ Lenni Lenape Delawares ဟု အော်သည်။ ထိုလူမျိုးစုံကြီး၌ မိဟိုက်နှင့် မိဟိုက်နှင့် ဟောသော လူမျိုးစုံ၊ နှစ်တိကော့ဟု အော်သော လူမျိုးစုံများ ပါဝင်သည်။ ကုံးပါး၏ ဝွေးမှာ အခန်းဆက် စာအုပ်တွေများ မဟုတ်သော်လည်း အတ်ကောင်နက်တိ

၏ ဘဝ အဖြစ်အပျက် အစဉ်လိုက် ရေးဖွဲ့ထားသည့်ဖြစ်ရာ အစဉ်လိုက် ပတ်ရလွင် ပို၍ ဆွဲဆောင်နိုင်လိုပည်ဟု ကျွန်းမထင်ပါသည်။ ကျွန်းမက တော့လက်လှမ်းမြို့ရာကို ပြတ်တော်ရွာ ဖတ်ခဲ့ရသဖြင့် အတ်ကောင်နက်တိမှာ ကြီးရာက ငယ်သွားလိုက် ဝေါ်တွေစုံပုံပွဲတွင် သေပြီဟု သိထား သော အတ်ကောင်က နောက်တစ်ပုံပွဲတွင် အတ်ကောင်ဖြစ်လိုက်နှင့် မြင်မှ မသက်ဖြစ်ရသည်။ သို့သော ပတ်ဝန်းကျင် နောက်ခဲ့အဖွဲ့အား ကောင်းလွန်နှင့် သို့ တော်တိုးမှု စုံကိုဖော်ဝွေဗျာများဖြစ်၍ အစဉ်လိုက်ဖြစ်မှုမဖြစ်မှုသည် ဝွေးထဲတွင် နှစ်များကာ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ မြောက်အမေရိကန်ပြည်နယ်များ၏ ကိုလိုနိုင်ဘဝ၊ တော်လှန်ရေးဘဝ၊ အသာခံတိုင်းရင်းသား လွှဲနိုင်မှား၏ ခက်ခဲပင်ပန်းသောဘဝ စသည်တို့ကို အတ်ကောင်နက်တိ ကိုယ်တိုင်းပါဝင်သော အခြားအတ်လမ်းအတ်ကွက် တစ်မျိုးစီဖြင့် သရုပ်စော်သွားသော ဝွေးများဖြစ်သည်။

"Deerslayer" ဝွေးတွင် မိတ်ဆွဲဖြစ်သွားကြသော လူမြှုံးအပ်စုင် နက်တိ (အိုလိပ်စိုလ်မျိုးအင်ဖက်၏ ကင်းထောက်တာပည့်ရင်း) နှင့် မိဟိုက်တိ (အိုလိပ်စိုလ်မျိုးအင်ဖက်၏ ကင်းထောက်တာပည့်ရင်း) အုပ်စုင် လွှဲနိုင်သားအသေသည် "The Last of the Mohicans" ဝွေးတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအသေက်ပေး၍ ကာကွယ်ချုပ်ခင်ကြသော သွေးရင်းသား၊ မြောက်မြေား မြို့တို့သေား ဖြစ်လာသည်။

The Last of the Mohicans ဝွေးများကုံးပါး၏ ဝွေးများတွင် မိတ်လှပ်ရှားစရာ အကောင်းဆုံး၊ အတ်ကောင်ဘဝ မြင်မှုသက်ဆုံး၊ ဝွေးဖြစ်၏။ အမိကအတ်လိုက် သုံးယောက်မှာ စစ်တပ်ကင်းထောက်ဘဝမှ ထော့တွင် မှဆိုးဘဝကို အော်ကို ကျော်ရွာ ပြေား၍ လုပ်လိုက်သော နသန်နိယယ်ဘမ်ပို (ဝွေးတွင်ပုံပွဲလုပ်သွားတွင် သူ၏ကိုနှစ်နိုင်ပေါ်တို့ကို နသန်နိယယ်ဘမ်ပို မြောက်စုံမြို့တို့ ဖို့ဆက်မေးသော သေပြီသက်ပေးသွား၍) သူ၏ အင်ဒီးယန်း မြို့တို့သေားအဖွဲ့ ချင်းကိုရှုံးဖြတ်ရှုံးတို့ဖြစ်သည်။ အခြားအတ်ကောင်များမှာ အိုလိပ်စိုလ်မျိုးကြီး မန်ရိုးနှင့် သမီးနှင့်ယောက်ဖြစ်သော 'ကော်ရာ' နှင့် 'အဲလှစ်(စံ)'၊ မန်ရိုး၏စစ်တပ်မှ မိဟိုက်နှင့် ဒ်ကင်းသားဝင်၊ အိုရိုဂျားလှန်ရုပ်စိုလ်များ လုပ်လိုက်သွားတွင် မြောက်မြေားတို့ဖြစ်ကြသည်။ မြောက်မြေားနှင့် အမောင်းပါများသည် ပြင်သစ်စစ်တပ်ကိုအဖော်ခေါ်သော ကိုလိုနိုင်သား

တိုင်းရင်းသားများဖြစ်ပြီး ဝါယာတစ်လျှောက်လုံး အက်လိပ်ဘတ်လိုက်များ နှင့် မိဟိကန်များကို သဲကြိုးမဲကြိုး တိုက်ခိုက်လက်စား ချေခဲ့သည်။

မိုလ်မူးဒုန်ကင်၊ ကော်ရာရှင်၊ အဲလစ်တို့သည် ရှေ့တန်းစစ်မှုက်နွား ပြစ်သော စိလျမ်ဟင်နရိခိုတပ်ရှိ ကာနယ်လ်မန်ရှိုးထံအလား (ကာနယ်လ်က လမ်းပြအဖြစ် တာဝန်လေးခံရသော) ပြင်သောက်တော်သား၊ မာရဂါး၏ သစ္ဌာဟောခြင်းကို ခဲ့ရသည်။ မာရဂါးသည် ကာနယ်လ်မန်ရှိုးအား မိမိ အလေး အရေးယူအပြစ်ပေးဖူးသောကြောင့် နာကြသည်။ ဇာ လက်စား ချေခဲ့ ကြိုးစားနေသူဖြစ်၏။ လမ်းခံရှိတွင် မာရဂါးနှင့် သု၏ နောက်လိုက်များ အချိန်းအချက်လုပ်ထားရာအနေရာတို့မဲရောက်မီ မိဟိကန်သားအဖော်ရှင်ကင်း ထောက်မှုနှင့်၊ Hawk-Eye တို့ အပ်စက ကော်ရာတိုက် ကယ်တင်လိုက်ရ မည်။

မိမိတို့၏ လမ်းပြဖြစ်သူများ မျက်စိလည်နေပါသည်ဟု ဒုန်ကင်တို့ က ပြောသောအခါ Hawk-Eye မယ်သက္ကာ ဖြစ်သွား၏။ အင်ဒီးယန်း လူနိတစ်ယောက် တော်ထဲတွင် မျက်စိလည်နေပါသည်ဟူသောစကားမှာ အမိုးယုံမရှိနိုးစကား ဖြစ်သည်။ ထိုအင်ဒီးယန်းကို မြင်မြင်ချင်း Hawk-Eye က သူ့မျက်လုံးထဲမှတ်တော်ဆင် သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ထိုအင်ဒီးယန်းမှာ ကောက်ကျစ်သူ၊ လိမ့်လည်သူ ဖြစ်သည်။ မာရဂါးသည် ထွက်ပြီး လွတ်မြောက်သွား၏။ Hawk-Eye တို့သည် မြင်းများကို မြစ်ထဲလွတ်လိုက်ပြီး ကော်ရာတို့အား ရော်သန်လုံးသော မြစ်တစ်လျှောက် ကန့်ကျေပြီး ဦးဆောင် ခေါ်သွားသည်။ မြစ်သည် ကျောက်ဆောင်များ သစ်ပင်များကြား ထဲမြှေ့ကြိုးတစ်ဦးစွာ ဖိုးဆင်းနေသည်။ တစ်နောက်တွင် ကျောက်စွန်းတစ်ခု သည် မြင့်မှားစွာ ထွက်နေရာ ထိုနေရာ၌ လျောက်ခဏ်ရှိုးတို့ရှိသည်။ သူတို့၏ နောက်ဘက်နှင့် ဘေးဘက်၌ ကျောက်စွန်းများ၊ သစ်တော်များ၊ သူတို့ရှေ့မှာတော့ ကောင်းကင်ဘုံမှုကျေဆင်းသလို မြင့်မှားစွာ ကျေနေသည် ရှေ့တွန်ကြီးတစ်ခု၊ ထိုရေတွန်၏ အောက်ရှိ လိုအပ်ရှိုး ရေသည် ကျော်ဆောင်သော အသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖွံ့ဖြိုးစား၏။ သူတို့၏ မြင်းများသည် ကျောက်ဆောင်အက်ကွဲကြားများ၌ ပေါက်သည် ချုပ်ယ် ယင်တို့အနီးတွင် တင်လျက် အန္တရာယ်မှ လွတ်လာကြသည်။ ဤနောက်တွင်

-k - Eye တိုက ပြပိုင်ထဲ ဆင်း၍ လျောက်ဆောင်များ အန္တရာယ်မှ လွတ်အောင် ဖြည့်ညွင်းစွာ ထိန်းယဉ်မျောလာရသည်။ ရေ သွေ့နှင့်၏ အောက်တည့်တည့် ကျောက်ဆောင်စွန်းရှိရာသို့ ရောက်လာကြ သော် ထိုနေရာသည် ဂလင်းရောက်နှင့် အောက်ခြေဖြစ်သည်။ သူတို့အပ်စုံ မြို့၏များတွင် နားကြသည်။ အန္တရာယ်များအကြားမှပင် ညာသည်လ၏ လင်းရောင်ဖြင့် လုပလျက်ရှိသည်။

ထိုက်အရှင်တက်သို့ ချော်ဆိုနိုင်တွင် သူတို့တိတ်တဆိတ် ထွက် အောင် ပြင်ဆင်ကြသည်။ သို့သော် တစ်ညာလုံး မြွေကောင်းကောင်းပြင့် အောင့် ပြီး ရှာဖွေနေကြသော မာရဂါးတို့အပ်စုံက သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။ မြို့၏ကန်အပ်စွဲ လေးနှင့် မြှေးနှင့် တို့မှာပေါ်လော့ ခေါ်သော တိုက်ပွဲဝင် ပုဆိုန် ထို့သာ ရှိ၏။ Hawk-Eye ၏ ရိုင်ဖယ်သော် ရှိသော်လည်း ကျော်မျိုး ခုံနှင့်ပါသို့ မျှော်ဆုံးမဲ့ မြှော်ပြီဖြစ်သည်။ သူတို့အပ်စုံနှင့် လိုက်ပါဆိုး၏။ ဒုန်ကင်က ကျော်ခဲ့မည် ဆုံးဖြတ်သည်။ Hawk-Eye က ကော်ရာတိုက် တွေ့အောင်ရှာမည် ဆုံးကတိပေါ် အရှင်ပြင်းသော ရေတွန်ကြီးထဲသို့ ခုန်ချုပ်တွေ့ကြား အရှင်ချုပ်သည်။ ကော်ရာတို့အိုအစ်မှုနှင့် မိုလ်မူးဒုန်ကင်ကို မာရဂါးတို့အပ်စုံ လာရောက်ဖော်များကြသည်။ ကြောက်စွဲ့တုန်လှပ်တတ်သော ပြုချုပ်သည် ညီမ အဲလစ်စုံကို ရှုရင်ထက်မြေက်သော ကော်ရာတို့ မာရဂါးက သတေသနကျေ၏။ သူ၏ အနီးအဖြစ် သိမ်းလိုက်ခဲ့မည်ဆုံးလျှင် ညီမ အဲလစ်စုံ အိုးအင်ထဲ ပြန်လွှတ်ပေးမည်ဟု မာရဂါးက အဆိုပြုသည်။ ကော်ရာက အဲလစ်စား ရှုန်သွား၏ ထို့သော်သာထားကို ပြောပြုလိုက်သည်။ ကြောက် သတေသနသော အဲလစ်စား ချက်ချင်းပြင်း၏။ အနုပ်ယောက် အတွေ့သည်လမ်း ဆုံးချုပ်မည်ဟု ခေါ်းမာစွာ ပြောသည်။ မာရဂါးက ဒေါသာကြီး သူ၏ ပုဆိုန်ဖြင့် အဲလစ်စုံ ပုဆိုလိုက်ရှိသည်။ ပုဆိုန်က အဲလစ်စုံ ခေါ်းအထက်က သစ်ပင်ကို သွားနိုက်သည်။

ထိအဖြစ်အပျက်သည် ဒုန်ကင်အား ဒေါသတ္ကြီး ရှားသွပ်ကြမ်းတမ်း စေ၏။ ဒုန်ကင်သည် မိမိနှင့်တဲ့လျက် ချဉ်နောင်ထားသော သစ်ကိုင်းကို ချီးပျက်ကာ အနီးရှိလှန်တစ်ဦးထံ ဆွေးသွေးတမ်း ပြုးသွားပြီး ထိက် ခိုက်၏။ ထိအချိန်မှာပင် Hawk-Eye ၏ ရှိုင်ဖယ်သေနှစ်ကျေည်က မိမိ ရှေ့မှ လူနှင့် ထိမှန်သွားသည်။ မိဟိကန်နှစ်ယောက်နှင့် Hawk-Eye က သူတို့ကို လာရောက်ကယ်တင်လိုက်သည်။

Hawk-Eye ပြောသော စကားတစ်စွန်းသည် တော်တော် စိတ်လျှပ် ရှားစရာကောင်းပြီး တော်တော်နွေးလွှားသော စကားဖြစ်သည်။ အသက် ဆိုတာ တော်တော်မှာ ကျော်လည်းကောင်ရတဲ့ သွယ်ရှုံးစွဲယောက်အတွက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က ပေးဆပ်ပါ အပြုံးအလှန် အကြော်တစ်နေ့တဲ့ တာဝန်တစ်ခုပဲ့

သူတို့သည် ပြင်သစ်တပ်များ၊ အီရို့စွာ လူနှင့်များ ရန်မှ လွှတ်အောင် အံ့ဩလိပ်စစ်တပ်ဆိုသို့ ခက်ခဲ့ခွာပုန်းလျှိုးသွားရောက်ခဲ့ရသည်။ သမီးနှင့် ယောက်နှင့် ဖောင် ပြန်ဆုံးပြီး မကြာမိပင် အံ့ဩလိပ်စစ်တပ်က ရှုံးနှင့်သွားသည်။ မိမိတို့ ပိုင်ဆိုင်ယောက်သော မြေကိုပြင်သစ်တို့လေကို အပ်ပြီး မိမိ တို့လေကိုအောက်ရှိလှန်စစ်သွားများ၊ မိမိများ၊ ကာလေးများကိုပါ အက်လန် ဆို ပြန်ခေါ်သွားရန် ပြင်သစ်စစ်စိုလ်က အရေးဆို၏။ သူတို့၏ မြင်းများ၊ လက်နက်များကိုတော့ သယ်ဆောင်သွားစွာ့ ပေးသည်။ ပြဿနာမှာမာရဂုံး၊ တို့အပ်စုဖြစ်သည်။ မာရဂုံးသည် အံ့ဩလိပ်ကာနယ်လိုက် လက်စားကျေလို စိတ်၊ မိဟိကန်များကို ချီးဖြို့တို့လိုစိတ် အားလုံးဖေပါင်းလျက် အံ့ဩလိပ် တပ်ကို ချုံခုံတို့လိုက်ခိုက်သည်။ တိုက်ပွဲတွင် လူများစွာ သေဆုံးကြ၏။ က ဆိုးစွားစွာ ကော်ရာနှင့် အဲလှစ် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို မာရဂုံးက ဖော်သွားသည်။ ဖောင်ကာနယ်မန်ရှိ၊ ထိုလ်မျှုးဒုန်ကင်နှင့် Hawk-Eye တို့အပ်စု သည် တော်တွင် ခြေရာခံလိုက်ဖို့ ကြီးစားလျက် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကို ရှာဖွေကြရသည်။ ကော်ရာသည် သစ်ခက်များကို ချီးပြီး ခြေရာချိန်ဖို့ ကြီးစား၏။ သို့သော် လူနှင့်များက အလှစ်မပေးပေါ့ တစ်ကြိုင်တွင် သစ်ခက် တစ်ခု ချီးရှာ လူနှင့်တစ်ဦးက မိမားပြီး ထိခြေရာလက်ရာအစအနှကို ပျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို အီရို့စွာ အပ်စုများက တစ်

ယောက် တစ်နေရာစီ ပို့လိုက်ကြသည်။ သွားကယ်သူများအနက် မိဟိကန် လွင်ယွန့် ဒုန်ကင်ကို ဖော်မိသွားသေး၏။ Hawk-Eye က ရန်သူနယ် မြှေထား ဝက်ဝံအရေးခြား တိတ်တဆိတ် သွားကယ်ရပြန်သည်။ သူတို့၏ အဲ့ရာယ်သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နေသောကြောင့် စကားလုံးများ ဝါကျများ၏ ကော်ခဲမှုကို မကြာခဏ မေ့လျော့သွားရပါသည်။

Hawk-Eye သည် ကူးပါး၏ စံပြုသူရဲကောင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ် ကြော်ခိုင်သွားတည်ကြောင့်မှန်သူ၊ ရွှေနှင့်အားနှင့် ပြည့်စုံပြီး လျှင်မြန်မူတဲ့ လတ်သွား၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပစ်ရာတွင် အလွန်ဖြစ်ဆန်စွာ လျှပ်ရှားပြီး ပစ်မှတ်ကိုအတိအကျရသွားဖြစ်သည်။ ထိုပြင် မိတ်ဆွေသွားယောက်အားအသက် နှင့် လျှော့ကာကွယ်စောင့်ရောက်သွားဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုမြေတ်သိမ်းလိုင်းတွင် လျှော့အကြီးအကဲ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ မာရဂုံး၏ အနီးဖြစ်ရမည့် ကော်ရှား၏ လွှတ်ခြောက်မှုအတွက် မိမိ၏ အသက်နှင့်လဲပြီး မာရဂုံးအား တောင်းဆိုသူ ဖို့သွားဖြစ်သည်။ သို့သော် အတ်သိမ်းမှာ စိတ်ထိနိုင်စရာကောင်းလှုံး သေားသည်။ ကော်ရာသည် မာရဂုံး၏နောက်သို့ မလိုက်နိုင်၊ မိမိသည် ဤနေရာ မှာပင် ရပ်နေမည်ဟု ခေါင်းမှုပြုးဖြတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကော်ကောင်းကောင်းပါးစွဲနှင့် တွင် ကော်ရာတို့ ရှိနေစဉ် Hawk-Eye နှင့် Uncas တို့က လာ၍ ကယ်တင်သည်။ သို့သော် ကော်ရာသည် လူနှင့်တစ်ဦး၏ အားချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးရသည်။ မာရဂုံးကိုတော့ Hawk-Eye က သတ်လိုက်လေသည်။

ကာနယ်မန်ရှိုးသည် ရဲရွေ့ထက်မြေကိုလှသော သမီး ကော်ရာကိုဆုံးရွှေ့ပြီး မိဟိကန် Chingachgook က သား Uncas ကို ဆုံးရှုံးရသည်။ မန်ရှိုးအတွက် အလှစ်နှင့် သမက်လောင်း ဒုန်ကင်ကျုန်ခဲ့သော်လည်း မိဟိကန် ချင်ကိုရှုံးကြတဲ့ အတွက်တော့ တစ်ဦးတည်းသော သားလည်း ဖြစ်၍ မိမိ၏ မိဟိကန်ရှိုးသော်လည်း ဖောက်ဆုံးလည်း ဖြစ်သောသားကိုဆုံးရွှေ့ရေးရလေသည်။

The Pioneers ဝတ္ထုကတော့ ၁၇၉၃ ခုနှစ်တွင် စတင်သည်ဖြစ်ရာ ၁၇၆၀ ခုပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်သော The Last of the Mohicans ပတ္တုထက်

နှစ်ပါင်း ၃၀ နောက်ကျသည်။ The Pioneers ဝတ္ထုတွင် မိဟိကန် အကြီးအကဲသည် ခရာစ်ယာန်ဘာသာသို့ ဝင်ရောက်ပြီး Indian John အဖြစ် ဆက်လက် ပါ ဝင် လူပဲ ရှား ခဲ့သည်။ Natty သည် သူ့သူရှာရင်း စိုလ် မျူး Effingham ၏ မြေး Edwards ကို သားမြေးသမ္မတ စောင့်ရောက်ခဲ့သည်။ တရားသူကြီး တင်ပယ်လ် သူ့သမီးအက်ဂိန့် Natty, Edwards တိုကို Indian John နှင့် ပါင်းဆုံးပြီး တဖည်းဖြည့် တိုးတက်လာသော အမေရိကန် နှိုးပြုသော မှုပါ၏ ပြုမှုသက်ရောက်မှုကို စွဲနဲ့စားခန်းများ၊ အံသွေ့ဖွေ့ဖွေ့ရာ အဖြစ်အပျက်များနှင့် ရောလျှက် စိတ်ဝင်စားခရာ ကောင်းအောင် ရော်ထားသည်။ မိဟိကန် အတိုးကြီးသည် ဤဝတ္ထုတွင် သေဆုံးသွား၏။

The Prairie ဝတ္ထုတွင်တော့ မစွဲစီးပြိုစ်၏ အရှေ့ဘက်လွင်ပြင်နှင့် အနောက်ဘက် လွင်ပြင်များ ဆီ ပျုံနှုန်းရောက်လာကြသော ဒေသခဲ့တိုင်း ရှင်းသားများ၏ ဘဝကို အတိုးကြီးဖြစ်လာသည် Natty နှင့်တွဲလျက် သရုပ်ဖော်ထားပါသည်။

ကူးပါး၏ ဂဏ်ယူအား တက်ဖွေ့ရာ ရွှေးတစ်ခါ နိုင်တစ်လှည့် တော့တွင်း စွဲနဲ့စားခန်းဝတ္ထုများနှင့် ဆန့်ကျင်နေသော လည်းကွာ့နမ စွဲလမ်းနှစ် သက်ခဲ့သည် အခြားဝတ္ထုတစ်ပုံံမှာ ဟဲမင်းဝေး၏ "The Old Man and the Sea" ဖြစ်သည်။ The Old Man and the Sea ဝတ္ထုသည် The Last of the Mohicans ဝတ္ထုနှင့် နှစ်းယုဉ်လျှင် ဆယ်ပုံစာစုံပါ သို့မဟုတ် ၁၅ ပုံ တစ်ပုံလောက်ပါ ရှိမည်။ တကယ်ကို တိုးတက်လေး ဖြစ်သည်။ သို့ ယော် ထိုဝတ္ထုသည် အချည်နှီး ဆုံးရွှေးမှုမှ ရှိမှုသော အသစ်ဖြစ်ပေါ်သည် ခွန်အားအကြောင်း ကျွန်းမကို သင်္ကားပေးခဲ့သည်။

ဝတ္ထုသည် ကုန်းတွင်းသစ်တော့တွင်း စွဲနဲ့စားခန်းဝတ္ထုမဟုတ်ပါ ပင် လယ်ပြင် စွဲနဲ့စားခန်းဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ အခိုကဗောတ်ကောင် သွားကောင်းသည်လည်း လှေငယ်လှလတ်ပိုင်းမဟုတ်ပါ အတိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတွင် အခိုကဗောတ်ကောင် (လု) နစ်ယောက်နှင့် ပါးတစ်ကောင်ပါ ပါ ဝင်၏။ ပါးဖမ်းတိုင်း ကဲ့မှုကောင်းသည်မှာ ရောက်ပါင်းရှစ်ဆယ်ကြာခဲ့ပြီး ပြုစ်သော အတိုးကြီး ဆန်တိယာရိနှင့် အတိုးကြီးအား ကြောင်နာချစ်ခင်သော

လှယ်ကလေးတစ်ယောက်။ တိုနှစ်ဦးကြားမှ တွေ့ယ်တာမှုကို ကျွန်မတို့ အွေ့ရသည်။ ပါးဖမ်းတိုင်း ပါးမရသော အတိုးကြီးထံတွင် လှေငယ်ကလေး ပို့ကြပါကုသည် ခိုဘာများ၏ ကန်ကွက်တားမြစ်မှုကြောင့် ဆုံးရွှေ့သွားသည်။ အတိုးကြီးသည် ကဲ့မှုကောင်းသူ့ဟူ တဲ့ကြောတ်ခုလုံးက အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ လှေငယ်ကလေးက မိဘစကားကို နာခဲ့ပြီး ပင် သယ်သို့ အတိုးကြီးနှင့်အတူ လိုက်ခွင့်မရသော လည်းကောင်း အတိုးကြီးပင်လယ် ပြုစ်လာသည့်အချိန်တွင်တော့ လာရောက်ကွဲညီပေးလေ့ရှိသည်။

ပင်လယ်ပြင်သို့ ပါးဖမ်းထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေသော အတိုးကြီး၏ အွေ့ရှားမှုများနှင့် ဝတ္ထုကို စတင်သည်။ အတိုးကြီးအတွက် ပါးစာ ပါးကလေးများကို လှေငယ်ကလေးက ပေး၏။ လှေငယ်ကလေး အခြားအပ်စွဲ့ ပါးဖမ်းလှေ့ရှားနှင့် ဝတ္ထုကို စတင်ပြင်ဆင်နေသော အတိုးကြီးအတွက် မနောက်အရှင်တားမှုကို စတင်သော အတိုးကြီးက သွားနှီးပေးရသည်။ တို့နောက် အတိုးအို၏ လျော့သည် ပင် သယ်သို့ စတင်တွက်ခွာသည်။ ပင်လယ်ပြင်၏ အပြောင်းအလဲပင်လယ် ၄၂ ရေသွေ့ဝါများ၏ လွှဲပွဲရှိ ဟဲမင်းဝေးသည် ရှင်းလင်းလွယ် အွေ့သော ဝါကျများဖြင့် ရေးထားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်မအတွက် အလွန်အဆင့်လျှောက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေပါသည်။ အတိုးအို၏ လျော့သည် အတိုးကြီးမှာ သော ပါးကြီးဖြစ်သည်။ (၁၈၈၆ ရှုပ်ပါ သည်) ပါးကြီးသည် အတိုးအို၏ လျော့ထက်ပင် ကြီးမှာ ရှုပ်ပါသို့ ပေါ်လာရန် အတိုးအို၏ လျော့သည် နှစ်ရောက်လောက် ပါးများ ဖြော်တန်းလန်းပြင့် ပင်လယ်ပြင်တွင် လိုက်ပါတိန်းချုပ်ခဲ့ရသည်။ ပါးကြီး၏ ပါးပိုင်တွင် နိုင်းလိုက် (လျော့ကို အောင့်မဆွဲနိုင်အောင်) ထိန်းနေရသည်ဖြစ်ရာ အတိုးအို၏ လျော့သည် နှစ်သွေ့လုံး မအိပ်ခဲ့ရပေ။ ပါးကြီးဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရသော ကြောင့် ကမ်းခြေနှင့် အလွန်ဝေးလဲသော ပင်လယ်ပြင်တွင် အတိုးကြီးသည် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၏။ ပါးကြီးမှာပန်း၍ ရေပေါ်သို့ ရောက်ပြီး သွားကို လွည်ပတ်နေစုံ အတိုးကြီးသည် မိန့်းပြင် ထိနိုင်ရှုံးသတ်ရုံးက သည်။ ပါးကြီးသေသွား၍ လည်းကောင်း အတိုးအိုမှာ မနားရပါ။ ပါးကြီးလေပေါ်

တင်ဖို့မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ငါးနှင့်လျေကို ဘားချင်းယဉ်လျက် တွဲချာည်နောင့် ဖို့ကြီးစားရပြန်သည်။ ထိုနောက် အဘိုးကြီးနှင့်ငါးမန်းများ၏ တိုက်ခိုက် မူရှိ စိတ်လျှပ်ရှားဖွယ်ရာ တွေ့ရသည်။ ငါးမန်းတစ်ကောင် အဘိုးကြီးက မိန့်ဖြင့်စိုက်ချွဲ သတ်လိုက်နိုင်သည်။ ငါးမန်းနှစ်ကောင် အဘိုးကြီး သတ်နိုင်သည်။ ငါးမန်းများ အပ်လိုက် ရုပြုရောက်လာပြီး ငါးသောကို စားသည် အချိန်မှာတော့ အဘိုးကြီးသည် လျှော့တက်များဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက် ဖြော်မြောက်ရသည်။ ငါးသောကြီး၏ အသားများသည် တဖြည့်ဖြည့် ဖြော်အစား ခဲနေရရာမှ ရောက်ဆုံး ငါးမန်းအပ်လိုက် တိုက်နိုင်ပြီးသောအခါး ငါးကိုယ်ထည်မှာ အရိုးကြီးသာ ကျော်ခဲ့တော့သည်။ အဘိုးကြီးသည် ငါးအရိုးကြီးဖြင့် ရွာသို့ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

အဘိုးကြီးသည် သူ လိုချင်မသောငါးကိုတော့ ရခဲ့၏။ သို့သော် သူ စိတ်ကူးယဉ်သလို အသားများကို ရောင်းချသည် ငွေကို သူ မရ။ ပိုသည် အသားများကို အခြောက်လှန်းထားဖို့ စိတ်ကူးယဉ်မှုသည်လည်း အချို့ဗျားဖြစ်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး သွေးရရှုသက်ရာများစွာဖြင့် နာကျင်ပင်ပန်းစွာ ပြန်ရောက်လာသော အဘိုးကြီးသည် နောက်တစ်ကြိမ်ငါးဖော်တွက်ပြုးမည်။

လူတစ်ယောက်၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် အောင်မြင်မှုသည် အမြတ် တွင် တွဲလျက်မရှိနိုင်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ကြိုးစားအားထုတ်မှုသည် ဆုံးရှုံးရှုံးတွင် အဆုံးသတ်ရသည်။ သည်အတွက် ကျော်မတို့ ဝါးမှုဆွေးနေရာ့ အချိန်မရှုပါ။ မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုးစားမှု၏ သက်သေသည် မိမိထံတွင် ရှိနေသွားပေါ်မှုက် (မိမိသည် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားရုံအောင်အား ကို ဖော်တို့ အိန္ဒိယ်သာ အောင်မှုက်) မိမိသည် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားရုံအောင်အား ကို ဖော်တို့ အိန္ဒိယ်သာ အောင်မှုက် မိမိကိုယ်မိမိ ချွဲနှုန်းသာ ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးသည်မှာ မိမိကိုယ်မိမိ ချွဲနှုန်းသာ ဖြည့်တတ်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ လူဘဝေးတွင် အခြားသူများ၏ အားပေးတိုက်တွန်းမှုလက် မိမိကိုယ်တိုင် အားပေးတိုက်တွန်းမှုက ပို၍ ချွဲနှုန်းပါသည်။ ကျော်မတို့ အကြော်ကြိမ်လှပြောပြီး အကြော်ကြိမ်ပြန်ထရသည်။ မကြောခအား ဆုံးရှုံးခဲ့ရသောကြော်မှုကြောခအား ပြန်၍ ကြိုးစားရပြန်ပါသည်။

ကျော်မသည် စိတ်ဓာတ်ကျသည်အချိန်များတွင် ဟဲမင်းဝေး၏ ဤ

ဘွှဲ့ကို ဖတ်ရသည်။ ကျော်မ၏ ဆုံးရှုံးနာကျင်မှုများထံမှ ခွန်အားပြန်ရရှိ၍ ပဲ့ဝဲတွေ့ကြော ပြန်ဖတ်ရပါသည်။ ငွောကြားအပေါ် လောက အပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ယဉ်ပြုင်စိုးခွန်အားလိုအပ်တိုင် The Old Man and the Sea ဝဲ့ဖြင့် ခွန်အားဖြည့်ယူရသည်။

မိမိလိုချင်သည်အရာကို မရသောကြာင့် စိတ်ဓာတ်ခွန်အား အနေ ပြု့ ဟဲမင်းဝေး၏ ထိုဝါယာကို ဖတ်ခဲ့ရသော ကျော်မတို့သည် မိမိလိုချင်သည် အရာကို ရပြီး ဝမ်းသာပျော်ခွင့်နေချိန်များတွင်တော့ ချွဲနှုန်းတိုင်းသက်၏ The Pearl ဝဲ့ဖြင့် ပျော်ခွင့်မှုကိုထိန်းချုပ်တတ်ရန် လိုလိမ်းမြှုပ်ဟု ကျော်မ ထင်ပါသည်။

ချွဲနှုန်းတိုင်းသက်၏ The Pearl ဝဲ့သည် စွန်စားခန်းဝဲ့ ဝဲ့ပြောမည်ဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပါ။ သို့သော် အခြားစွန်စားမှုဝဲ့မှု မှားနှင့် မတွေ့ဘဲ ဓာတ်ကောင်များသည် မိမိတို့ အသက်ရှင်မှုအတွက် ပုန်းကွယ်ရောင်တိမ်းရ သော စွန်စားမှုဖြစ်သည်။

ပုလုပ်ပြု့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း၊ ရသော (ကျော်မတို့ဆိုက် ဆလုလှမျိုးများထိပ်ပါ) ရိုးအ ဆင်းရုံလုံးသာ တံငါးရွှေသား တိုင်းရင်းသားများ၏ ဘဝကို သရပ်ဖော်ထားသော ဝဲ့ဖြစ်သည်။ အမိက ဓာတ်ကောင် သုံးဦးပါဝင်၏။ ပုလုပ်သမားကလေး ကိုနှီး သုံးအနီး ပုံးအနီးနားဖြင့် သုံးပေါ်ထိုးလိုက်ဖြစ်သည်။ ရှိနိုတို့တို့ကလေး ကင်းပြောကောက် အထိုးခဲရ၍ ဆရာဝန်ထဲ သွားပြသော အခန်းသည် အလွန် နားဖျင့်ဖွယ်ရာ ကောင်း၏။ ချွဲနှုန်းတိုင်းသက်၏ ဆရာဝန်လို လူမျိုး အပြင် ဆာကတွင် ရှိနောင်းရှိမည်။ မရှိဟု ကျော်မမြင်နိုင်ပါ။ သို့သော် ထို ဆရာဝန်၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကျော်မရှုံးခွဲနှုန်းသာ ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်စိတ်ဓာတ်နှင့် ထုန် အည်စိတ်ဓာတ်က တခြားစိဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်စိတ်ဓာတ်ကိုသည် ဆရာဝန် ဘဝကို ရွှေ့ချုပ်ပြီး ဆရာဝန်လုပ်နှင့် ကျော်မသည်ဖြစ်နေရတာအားဖြင့် ရွှေ့ချုပ်စရာကောင်းပါသည်။ ချွဲနှုန်းတိုင်းသက်၏ ဆရာဝန်သည် လိုနိုင်သား

ကလေးအေး ဆေးကုမ္ပဏီလိုက်ပါ၊ မရှိဘူးဟု ပြောလွတ်နိုင်းသုဖြစ်သည်။ ကိုန့်ဆေးဖို့ဝါးဝါးအောဖြစ် ယူလာသော ပုလဲကလေးများက အနာအဆာ များနှင့် သေးကျေးအရှုပ်ဆိုးလုပော်ကြောင့် ဘာတန်းမှုမန်ရကြောင်း သု သိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကိုန့်သည်မိမိသားကလေးကို ဆေးကုရန်အတွက် ပုလဲကြီးကြီးတစ်လုံး ရမှဖြစ်မည်ဟုဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ပုလဲငပ်သည်။ ဂျူအန်နာနှင့် မိမိ၏ ဘဝအတွက်ထက် မိမိသားကလေး၏ ကျိုးမာရေး ပညာရေးတို့ အတွက် ဖို့၍ အနိုင်ကျေသည်။ ဆင်းရွှေ့ပါးပါးလုပော ကိုန့်သည် အလျှင် အပို့တိုက်တန်သော ပုလဲကြီးတစ်လုံးကို ရခဲ့သည်။ သီပိတန်းကြီးသော ရတနာသည် ရှိုးအလုပော်ဆင်းရုံးသားတစ်ယောက်အတွက် စိတ်ချမ်းသာ မူပေးရမည့်အစား ပုပင်သောကနှင့် ဆင်းရုံးကိုသာ ပေးခဲ့သည်။ ရွှေသေးသေးကလေးဖြစ်သောကြောင့် ကိုန့်ပုလဲကြီးတစ်လုံးရထားကြောင်း သတင်းမှာ ဖုန့်လျက်ရှိသည်။ ဦးအထိ ဖုန့်သွားသည်။ ရွှေသားများသည် ပုလဲကို လာကြည့်၍ အထြောင်းသာစွာ ချိုးကျိုးကြသည်။ ပုလဲကို ရရှိသည် အချိန်မှာပင် သားကလေး၏ အဆိပ်ဝေးနာသည် သက်သာသွား၏။ တကယ်ဆိုလျှင် သူတို့ အတိုင်းထက်အလွန် ဖျော်ဆွင်ရတော့မည် အရှင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့မိမိသားနာသည် ဆန့်ကျင်ဘက် အဖြစ်အပျက် များနှင့် ကြိုတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဆရာဝန်သည် ကိုန့်ပုလဲရသည် သတင်းကို ကြားသွားပြီး ကိုန့်၏ တဲ့ကလေးသို့ ရောက်လာ၏။ ကိုန့်လာသောအချိန်က မိမိမရှိရကြောင်း၊ ယခုမှ လာရကြောင်း ပြောသည်။ ထိုနောက် သတ်သာနေပါပြီ။ ဟူသော ကလေးကို ကြည့်ချင်သည်ဆို၏။ ကိုန့်က မယုံသက်စိတ် မရှိဘဲ ကြည့် ခွင့်ပေးသည်။ ကင်းပြီးကောက်အဆိပ်တွေဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ ပထမမှာ သက်သာသလိုနဲ့ အောက်ပိုင်း ဆိုးဆိုးရွှေးရွှေး အဆိပ်တက် တတ်တယ်ဟု ဖြစ်းပြောက်၏။ နေကောင်းနေသော ကလေးကို သူ့အိတ် ထဲမှ ဆေးတော်မျိုးတိုက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ (ထိုဆေးက အဆိပ်ဟုထင်ရ ပါသည်) ကလေးသည် အခြာအနေ ပြန်ဆိုးလာ၏။ ဆရာဝန် ညမှာထပ် ဆောက်လာပြီး (ကယ်တင်ရှင်းဖုန့်မျိုးဖြင့်) ဖြေဆေးတိုက်၏။ ဆရာဝန်မဖြစ်

ပါ အေးကျောင်းသူဘဝဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရသည့်အခါ သည်လိုအပ်စရာတော် ချိုးလောကမှာ ရှိများ ရှိလေသလားဟု ရှိက်ဆွဲစွာ အောဖြစ်ရ၏။ ဆရာဝန် ဖြစ်ပြီး ဤဝတ္ထုကိုပြန်ဖတ်သည့်အခါမှာ သည်လိုပါဆရာဝန်ဖူးဗုံးတို့၏ ဓမ္မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ မိမ့်ခြားရတ်ယူမိသည်။ အောက်တန်းကျော်မျှမှုမက ကောက် ကျွမ်းစဉ်းလဲသော စိတ်တော်ပင် ဖြစ်သည်။ နေရာမှား၍ ဆရာဝန်ဖြစ်လာ သူ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ဟုသာ မှတ်ချက်ချုပ်သည်။ ငွေစကလေး အ နည်းငယ်ဖြူဖြင့်ပင် လူတစ်ယောက်အပေါ် စဉ်းလဲကောက်ကျွမ်းတို့သော လူသားတို့သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာ အာဏာတို့ဖြင့် မွှေ့ခံရသောအခါ ပါး အကိုအလွယ်တက္က ဖျော်ဆွင်စွာ မျှော်ချုပ်တို့သည်မှာ ထုံးစိတ်ခု ဖြစ်လာ၏။ အုံပြုစက်ဆုပ်ဖွံ့ဖြိုးရာအမှုကိစ္စတို့ခုသည် လူအများကြီးတည်းတည်း ဆောင်ရွက်ကျွမ်းသုံးလာသည်အခါ ရတ်ယူစရာများ ဖြစ်လာနိုင်သလား မသိပါ။ လောကနှင့်ပတ်သက်လျှင် အုံပြုစရာ နာကျင်စရာတွေ အများကြီးကျွမ်းမ တွေ့ရဆဲဖြစ်သည်။

ကိုန့်၏ လက်ထဲက ပုလဲသည် သူ့အတွက် စည်းစိမ်ချမ်းသာ မဟုတ်ပါ။ ပုပင်သောကနှင့် အန္တရာယ်ဖြစ်သည်။ ထိုပုလဲအတွက် ကိုန့်၏ မိသားစုအသက်အန္တရာယ်နှင့် ကြိုရသည်။ ကိုန့်၏ တစ်ခုတည်းသော ရှိုင်ဆိုင်မှုဖြစ်သည် လောကို ထွင်းလောက်ဖျက်ဆီးခြင်းခဲ့ရသည်။ ညာအခါတွင် ပုလဲကို စိုးစိုးရှိုင်းသာများ၊ အိမ်ကို စိုးစိုးရှိုင်းသာများနှင့် ကြိုတွေ့ရသည်။ သက်စွန်ဆုံးရွှေး ရလာသော အလွန်အပို့တိုက်တန်လျသော ပုလဲကိုအလွန် နည်းပါးသော ငွေစပြင်း ရယူပိုင်ဆိုင်ချမ်းသည် ပုလဲကြည့်သည်မှားနှင့် ကြိုလောက်သည်။ နောက်ဆုံး သူတို့သည် ရွှေ့မှ ထွက်ပြီးရ၏။ ပုလဲကို လိုချင်သောကြောင့် ခြေရာခံလိုက်သည်မှာဆုံးများရှေ့တွေ့သူ့သည်သားကောင်းများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပုလဲကို တွေ့စဉ်က ကိုန့်၏အတူ အုံပြုပျော်ဆွင်ခဲ့မိသော ကျွမ်းမသည် ဆိုးအန်နာက ပုလဲကို လွှေ့ပိုင်ဖို့ကြိုးစားသောအခါ ကိုန့်လိုပင် ကျွမ်းမသော ထွက်ခဲ့ရသည်။ ထိုနောက် ကိုန့်နှင့်အတွက် အန္တရာယ်အတွက် ရှင်တထို့ထိုတ် တုန်လှပ်ခြောက်ချားရ၏။ သားငယ်ကလေး ကိုယိုတိတို့လောက် သွားသည်အခါ ကိုန့်လိုပင် ကျွမ်းမဝါးအုံပြုနှင့်၏။ အနာက်ဆုံး

တွင် ကိုနိသည် လူအများ၏ ရှေ့မှာပင် ပုလဲကြီးကို ပင်လယ်ထဲသို့ လွင်ပစ်
လိုက်သည်။ Civilization မြင်မားသော ဘဝသာဆိုလျင်တော့ ကိုနိသည်
ပုလဲအတုကိုသာ လွင်ပစ်ပြီး အစစ်ကို တိတ်တခါး သိမ်းထားနိုင်ပေလိမ့်
မည်။ ယခုတော့ ကိုနိသည် ပုလဲအစစ်ကိုပင် တကယ်နာကြည်းစိတ်ဖြင့်
လွင်ပစ်လိုက်သည်။ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာကို လွင်ပစ်လိုက်ရ
အောင် နာကြည်းရသော ကိုနိ၏ ဆုံးရွှေ့မှုကို ကျွန်းမားလည်းနိုင်ပါသည်။

ကိုနိအတွက် သူ လွင်ပစ်လိုက်သော ပုလဲထဲတွင် ချစ်ဖြတ်နိုးရသော
သားယောကျေးမှုများ၊ မြင်းစိမ်ချမ်းသာများ၊ ပါဝင်ပြီး ဆုံး
ရွှေ့သွားမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်းမားအတွက်ကတော့ ကိုနိ လွင်ပစ်လိုက်
သည် ပုလဲထဲတွင် လောကအပေါ် တွယ်တားချက်ခင်မှုများ၊ နားလည်မှုများ
ပါ ရောပါ ပျောက်ပျောက်သွားတော့သည်။ ထိုအပြင် လွှာသားအချင်းချင်း
ယုံကြည်မှုနှင့် အားကိုးမှုများပါ ပါဝင်ဆုံးရွှေ့သွားသည်။ လူဘဝ၏ မိန္ဒီ
ရာ နေရာများလည်း ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

ဝါဌားသွားချိန်တွင် ကျွန်းမားကျွန်းနေသည့် စိတ်မှာ မိမိကိုယ်မှတဲ့စ်
ပါးအားမည်သူ့ကို မယ့်ကြည်းမခင်တွယ်လိုသည့်စိတ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

[ကလျားအွေ့ဖြူဖြူနိုင်ဘာလ]

ခွဲပမီးဆုံးရသော အမေရိကန်ဝါယာများ(၃)

ရွှေနှစ်စတိုင်းပက်၏ Tortilla Flat ဝါယာကတော့ ကျွန်းမားအတွက် တော်
ထဲ ထူးသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းသူများ၊ အလုပ်တာဝန်
ရွှေနှစ်သူများ၊ ရီးသား၊ မြောင့်မှန်သူများ၊ ဘဝတွင် တစ်စုတစ်ရာအမို့ပျား
ရွှေသူများ၊ ကိုသာ ဝါယာကတ်ကောင်များအဖြစ် သိခဲ့သော ကျွန်းမားသည်
Tortilla Flat ဝါယာထဲက အတ်ကောင်များကိုတော့ အုံသွေးတကြီး နှစ်သက်
သော် ခဲ့ရ၏။

Tortilla Flat သည် ရွှေနှစ်စတိုင်းပက်အား ပထာမျိုးဆုံးအကြော်မှာမည်
အေးသော ဝါယာဖြစ်သည်။

ဝါယာထဲက အတ်ကောင်များသည် (အများအားဖြင့် စာရေးဆရာများ
တဲ့ရန် စိတ်မဝင်စားသော) အောက်တန်းတား ကလောကချေဟု ပြောနိုင်
သာ အိမ်မှာ၊ ပညာမှာ၊ ပျော်များ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးသည် အနာဂတ်
များ၊ မြောက်များ၊ ဖြစ်သည်။ တစ်ရက် တစ်ရက် ရသည့် ပိုက်ဆဲ မဖြစ်
သောက်ကျေးမား၊ ကို အရက်ဝယ်သောက်ပစ်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့
သည် အရက်တစ်ခုက်အတွက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိမ့်ညာဖို့
အသေးကြား၊ သူတို့သည် စိတ်အောင်ယောက်ချင်းအချင်းချင်းလည်းကောင်မတတ်ကြပြန်သေး၏။

Tortilla Flat ဆုံးသည်မှာ Monterey မြို့မှ ရပ်ကွက်တစ်ခုအားလည်း

ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထု၏ အစိက ဗာတ်ကောင်တစ်ယောက် ဖြစ်သော Danny သည် အဘိုးဖြစ်သူ ဆောင်ရွက်သောအခါ Tortilla Flat တွင် အီမံနှစ်လုံး အမွေရလိုက်၏။ Danny တွင် သူငယ်ချင်း အပါင်းအသင်းများ (သူနှင့်အတူ တော်ပေါ်များ) ရှိသည်။ ငှင့်တို့မှာ Pilon, Pablo, Jesus Maria, Corcoran, Pirate နှင့် Joe တို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး စရိတ်များ ပေါ်ဆင်ဆင်ပင်ဖြစ်၏။ ရသည့်အလုပ်လုပ်၊ ဖြစ်သလိုစား၊ ကြရန်ရာမှာ အိပ်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် စိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ပွားစိုးဝန်မလေး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုခု အချောင်ရလှုပ် ယူဖို့ဝန်မလေး၊ ရတွေ့လျင် အဖမ်းခံ၊ ထောင်ကျေ၊ ထောင်က ပြန်လွတ်လျင် ကြိုရာကျေပါး၊ အလုပ်ဝင်လုပ်။ သူတို့အားလုံးတွင် အတူညီဆုံး အကျင့်များမှာ အရှက် ကို ရသည့်နည်းနှင့် သောက်တတ်ခြင်း၊ အရှက်ဝင်သွားလျင် ကျုန်သမျှအမှုကိစ္စအားလုံး၊ အသေးအဖွဲ့ဖြစ်သွားခြင်း၊ စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ အရာရာအပေါ် ပြီးစလုပ် ပေါ်ပျက်ပျက် သဘောထားတတ်ပြီး အရှက်ဝင်သွားလျင် ရည်ရွယ်သမျှလုပ်ငန်းအားလုံးကို မှုပစ်လိုက်ကြသော ထိုအပါင်းအသင်း တစ်စုံစုံ စိတ်ဓာတ်သည် စာရေးသုတေသန ဖွံ့ဖြိုးမှုအောက်တွင် ရယ်စရာ၊ ထို့အပြင် ချုစ်စရာလည်း ဖြစ်လာသည်။

အဘိုးထဲမှ အီမံနှစ်လုံး အမွေရသောအခါ ၁၈၂နှစ်သည် ထို့အိမ်နှစ်လုံး လုံးတွင် နေထိုင်ရန် မဖြစ်သော ကြောင့် စိတ်ရှုပ်နေ၏။ မည်သည့် ပိုင်ဆိုင် မွှေ့မရှိသော ဒင်နှစ်အတွက် အီမံနှစ်လုံးသည် အတော်ခေါင်းရှုပ်စရာ အမှုကိစ္စဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်း Pilon က အကောင်းဆုံး အကြော်ကြပ်ပေး၏။

ကျုန်သည် အီမံတစ်လုံးကို အိမ်ရှားထားရန် ဖြစ်သည်။ အီမံရှားမည်သူကလည်း မိမိပင်ဖြစ်သည်ဟု ပိုလွန်က ပြော၏။ “ငါ မင်းကို တစ်လ ဆယ်ဒေါ်လာပေးမယ်” ဟု ပိုလွန်က ပြောတော့ ဒင်နှစ်က ၁၇၆၉ ခေါ်လာ တောင်း၏။ ပိုလွန်ကလည်း လွယ်လွယ်ကွက်ကွက် သဘောတူလိုက်သည်။ သို့ သော အီမံလခေါ်ဒေါ်လာပေးမည်မဟုတ်ပေါ် ပိုလွန်က ပိုလွန်ကိုယ်တိုင်လည်း သိ၍ ဒင်နှစ်ကလည်း သိနေသည်။ ပိုလွန်သည် ၁၂.၁၀၉၂၌ ဘယ်တူန်းကမူ တစ်လဝင်ငွေ ၁၇၆၉ ခေါ်လာ မရခဲ့ပေါ်။

တစ်ရှက်တွင် ပိုလွန် ဟိုတယ်တစ်ခုချော်ရှိစဉ် လျင်ယောက်

၏ သူ့လက်ထဲ ငွေတစ်ဒေါ်လာထည်၍ “ဂျင်ရာအေး (လ်) မျှေးစုလုပ် သောက် မြန်မြန်သွားဝယ်ပေးစမ်း” ဟု နိုင်းခဲ့၏။ သို့သော်လည်းတစ်တော် ၏ သူ့စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ပိုင်အရှက်တစ်ဂါးလာသောက် တစ်ဂါးရမ်းပြီး အီမံပြန်လာသည်။ ပိုလွန်သည် အဲသည်လို လူတားမျိုး ပြစ်၏။ သူတို့အားလုံး ပိုလွန်၏ စရိတ်လိုပင် ကြုံသလို လွှာပတ်၍ ပြစ်သလို နေထိုင်တတ်ကြလေသည်။

ပိုလွန်သည် သူရားထားသည့် ဒင်နှစ်အိမ်ပေါ်သို့ သူတို့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ထပ်တင်လိုက်၏။ ငှင့်မှာ Pablo ဖြစ်သည်။ ပက်ဇလို သည် ငန်းခိုးမြှုပ်ငွေထောင်ကျေသွားပြီးမောက် လောလောလတ်လတ် ထောင် ခုစွဲက်လာသွားဖြစ်၏။ ပိုလွန်အား ပက်ဇလိုက အီမံလခ ၁၇၆၉ ခေါ်လာ ပေး ခုံ့သဘောတူညီကြသည်။ သို့သော် ပက်ဇလိုထဲမှာ ၁၇၆၉ ခေါ်လ ရနိုင်မည် အောက်ကြောင်း ပိုလွန်ရော့ပက်ဇလိုရော့ သိကြသည်။ ဒင်နှစ်က ပိုလွန်ထဲမှာ သည်လေး တောင်းသည်အခါ ပက်ဇလိုထဲမှာ ရလှုပ်ပေးမည်ဟု ကတိပေါ် မိုင်မည်ဖြစ်၍ ပိုလွန်စိတ်သက်သာရာ ရာသွားလေသည်။

“နှင့်စက်လေးတွေကဲ့ စိန်တုံးတွေ ဆိုရင် ငါ တော်တော်ချမ်းသာ မှုပ်နေနော်၊ ငါတို့အရှက်ကို တစ်သက်လုံး သောက်သွားနိုင်မှုပ်” ဟု ပက်ဇလိုက ပြောသည်အခါ။

“လူတိုင်းမှာ စိန်တွေ အများကြီး ရကုန်မှာပေါ်ကွာ၊ ဒါဆိုရင် ဘယ် တုံးနှင့် ရှိတော့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အရှက်ကတော့ အမြှေအဖိုးတန်နေမှာကွာ၊ တစ်ခုနှစ်စုံလောက် အရှက်မိုး ရွာချုပ်လိုက်ရင် ငါတို့ အရှက် တစ်တိုင်ကိုစာ လောက် လော်ထားနိုင်မှုပ်” ဟု ပိုလွန်က ပြန်ပြောလေသည်။

တစ်ရှက်မှာတော့ ဒင်နှစ်မီန်းကိုလောက်နှင့် တွေ့နေသည်ဟု သတင်းကြားသဖြင့် သူတို့စိုးရှိ ရှိမိပုံပန်စွာ ဒင်နှစ်ဆုံး အီမံနှစ် စီစိုးရှိ ရှိမှုကိုယ်တိုင်လည်း သို့ ပိုလွန်သည်။ ပိုလွန်တို့သွားစွာ ထွက်လာ၏။ လမ်းတွင် Jesus ရှာသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည်။ ထို့သွားချင်းအား ဒါမီ အီမံတွင် အီမံရှားထား နေရန် အကော် မဲ့ဆုံးပြီး ကြိုတင်ငွေ သူ့အိမ်ရှား

တောင်း၏။ Jeasay ထံမှ ငွေနှစ်ဒေါ်လာကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ဖြင့် ရရှိ၏။ ထိနှစ်ဒေါ်လာကို ဒင်နိထိ သွားပေးရန် စီစဉ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ စိတ်ပြောင်းသွား၏။ ငွေနှစ်ဒေါ်လာကို ဒင်နိ ရလျှင် ဒင်နိသည် သူ ပိုးပန်းနေသာ မစွဲက်မော်ရား(လ်)အတွက် သကြားလုံးသွား ဝယ်လေးလိမ့် မည်။ ထိုသကြားလုံးကို မစွဲက်မော်ရား(လ်)နှင့်အတူ ဒင်နိပါ စားမီမည်။ မစွဲက်မော်ရား(လ်)သကြားလုံးစားပြီး သူ့ဟာသူ သွားကိုကိုတာ သူတို့ တာဝန်မဟုတ်သော်လည်း ဒင်နိသွားကိုကိုတော့ သူတို့မလိုပေးပေး။ ထိုကြောင့် ထိနှစ်ဒေါ်လာပြင့် စိန်အရာရှိ နှစ်ပုလင်းဝယ်ရန် စိစဉ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့စိန်အရာရှိများကိုတော်ခြေဆိုတော်တော်။ Torrent၏ အီမီ ဖြစ်သည်။

ထိုညက ပါလျှန်တို့အီမီတွင် ဖယောင်းတိုင်ပါးမှ မီးဖွံ့ဖြိုးနောက် တစ် အီမီလုံး ပီးလောင်သွားသည်။ ဂျိုးဆုပ်က ဒင်နိဆီ ပြီးသွားကာ အီမီ မီးလောင်နေကြောင်း ပြောပြ၏။ (ထိုအရှင်နှင့် ဒင်နိသည် မစွဲက်မော်ရားလ်၏ အီမီမှာ ရှိနေ၏။) သို့သော် ထိုအရှင်နှင့်တွင် တစ်အီမီလုံး ပီးဟုန်းဟုန်းတောက်လျက် မီးသတ်ကားများ မနိုင်မနှင့် ဖြစ်နေပြီး

“မီးသတ်ငြာနကတောင် ဘာမှမလုပ်နိုင်သွားဆိုရင်ပါလျှန်က ဘာလုပ်ပေးနိုင်ဖို့ အွေးလုပ်နေတာတဲ့”ဟု ဒင်နိက ညည်းသွားပြီး ပြတ်းပေါက်တဲ့ ကို ပိတ်လိုက်လေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းသုံးသောက်လုံး ဒင်နိအီမီလုံး ပီးလောင်ပြာကျသွားသည်ကိစ္စတွင် အီမီပိုင်ရှင် ဒင်နိ၏ တူပြန်မှုမှာ ဤစကားတစ်ခုနှင့် သာဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ပစ္စည်းဥစ္စ၊ ပိုင်ဆိုင်မှု စည်းမီးကို မတပ်မက်း၊ မယုစီမှုးကြပေး။ သူတို့အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စဆိုသည်မှာ စိန်အရာရှိနှင့် လဲရမည့်ကြားခံပစ္စည်းတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ နာရီနှင့် ပတ်သက်၍ ရွှေ့စ်တိုင်းဗက်က သူ့အတ်ဆောင်များ၏ အမြင်ကို အောက်ပါအမိုးယ်အတိုင်း ရွှေ့မြှုံး ဟန်ဖြင့် ရေးထား၏။

နာရီသည် သူတို့လို စိန်ဆာန် (Paisanots) များအတွက် သိပ်မလိုအပ်သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ နာရီတော်လုံးတော်လုံး သူတို့၏ အာရုံတော်လုံးတော်လုံးတော်၏။ သို့သော် နာရီ၏ အသုံးဝင်မှုမှာ သူတို့အတွက် စိန်အရာရှိနှင့်

လဲရမည့် တန်ဖိုးတစ်ခုအဖြစ်ထင် မရှိပေး။ သူတို့အတွက် နေသည် နာရီ ဖြစ်သည်။ နံကိုခိုးဆောက်၍ သူတို့အိမ် ဆင်ဝင်အတက်နှင့် ထင်းရှားပင် သိပ်များများသို့ နေရောင်ခြည် ရောက်ချိန်သည် သူတို့အိမ်ရှာလချိန် ဖြစ်သည်။ နေနာရီသည် ပိုကောင်းမြှုံး ပို့ဆောင်ရွက်သည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည် နေနာရီကိုတော့ တော်ရယ်လိုက် ဆိုင်တွင် အရာရှိနှင့်လဲ၍ မသောက် နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

Pirate ဟု နာမည်ရသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုတော့ သူ့မှာ ငွေတွေ့စားများသို့ ပါလျှန်တို့က အိမ်သို့ အပါခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တကဗ်ယောက် ဒင်နိအီမီလုံးပေါ်၍ သူတို့ ငွေထုပ်ရောက်လာပြီး ဒင်နိတို့အား ငွေထုပ် အပ်သောအားမှာတော့ သူတို့အားလုံး စိတ်ညွှန်ကြရသည်။ ထိုငွေ သည် သူတို့သွားရန် မဟုတ်ဘဲ ဘုရားရှိရှိုးကြောင်းမှာ ဖယောင်းတိုင် တင် စွဲန်းသည် ရွှေကလာပ်တစ်ခုဝယ်ပြီးလူ၍ ရန် ရည်ရွယ်ထားကြောင်း သို့ လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းများသည် Pirate၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို (မြှို့ဆွယ်) ဖျက်ဆီးရန်သောလည်းကောင်း၊ ငွေစာအနည်းငယ် ပေါ်နိုင် ယူ အရာရောက်ရန်သောလည်းကောင်း မစွမ်းစားကြပေး။ သူတို့သည် စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့်ပင် ငွေထုပ်ကို သိမ်းထားကြရ၏။ သူတို့အီမီလုံးနောက် ထပ်ရောက်လာသော သူငယ်ချင်းပေး ပုံစံတစ်ယောက် ထိုငွေထုပ်ကို နိုးထိုက်တန်တန် အပြစ်ပေးဆုံးမကြ၏။ နောက်ဆုံး ငွေထုပ် ပြန်ရသည်။ သူတို့သည် ဂျိုးအား ပြန်လည်ပြုစွာပြီး ပိုင်အရာရှိတို့ကိုကြပြန်လေသည်။ Pirate သည် တကဗ်ယောက် ရွှေဖယောင်းတိုင်စင် တစ်ခု ဝယ်၌ ဘန်းကြီးလို့ ပေးအပ်လှုံးခိုးလိုက်သည်။ Pirate အတွက် သူငယ်ချင်းများက အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် တစ်ယောက်စိုက် တစ်ခုံး ငွေထုပ်းဥစ္စများ နိုးယုံသုံးစွာကြသည်။ သူတို့ရုံးကြပ်က ဂေးလေး ရှုံး ထိုး လိုက်ကြသေားသည်။

သူတို့သည် စိတ်ညွှန်စရာများကြားမှ စိတ်ပျော်ရွှေငွေစွာ နေတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အနာဂတ်လရှိရည်ရွယ်ချက်မရှိရှိုးတွင် မျှော်နှင့် ဆုံးနှင့် ဆုံးမှု မရှိရှိုးတွင် မျှော်မရှိရှိုးတွင် မျှော်မရှိရှိုးတွင် အရာရောက်များ မိန့်းစားပေးအပ်ခြင်း အမြင်ကို အောက်ပါအမိုးယ်အတိုင်း ရွှေ့မြှုံး ဟန်ဖြင့်

ယောက်မိခင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆင်းရဲနှစ်းပါး၍ ငတ်ပြတ်နေသောအခါ မှာတော့ သူတို့သည် ကလေးများအတွက် စားစရာရအောင် ရာကြံးမျှထေ ပေးခဲ့ကြရ၏။ တချို့က အလုပ်လုပ် စားစရာများဝယ်။ တချို့က စားစရာများ ခိုး၍ ထိအမျိုးသမီးအား သွားပေးကြသည်။ သူတို့၏ ကုည်စောင်မမှု ကို သူတို့ပြန်လည်ကျေန်းနေကြလေသည်။

ဒင်နိတစ်ယောက် စိတ်ဖောက်အောက်နှင့် မူးအောင်သောက်၌ သူ အိမ်ကို တော်ရှယ်လီ (အရှက်ဆိုင်ရှင်) သို့ ၂၅၁၈၁၄၆ ရောင်းချေသွား သောအခါ သူငယ်ချင်းများ အလန့်တွေ့ကြား မိုးနိုးကြရသည်။ တော်ရှယ်လီ စကားကို မယုံချင်သော်လည်း တော်ရှယ်လီပြသေး ဒင်နိ၏ လက်မှတ်ပါ စာရွက် သူတို့မြင်ကြရ၏။ တော်ရှယ်လီက သူတို့အားလုံးကို အိမ်မှုနှင့် ချင်း။ ဤအိမ်သည် စာရွက်ပါ လက်မှတ်အရ တော်ရှယ်လီဝယ်လိုက်ပြ ပြစ်သည်။

သူတို့သူငယ်ချင်းအားလုံးသည် တော်ရှယ်လီအား ထိုးကြိုတ်လွှာတ် ကာ စာရွက်ကို လူယူအစျောက်ပစ်လိုက်၏။

ဝါဌာတစ်လျောက်လုံး သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်၊ အတွေးအခေါ်နှင့် စရိတ်များ၊ ကိုဖတ်ကာ အသံထွက်ရယ်မိလောက်အောင် သာဘောကျွဲခဲ့သောကျွန်မ သည် ဝါဌာအတ်လိမ့်သောအခါ တိတ်ဆိတ်စွာ တွေ့ဆေသွားခဲ့ရသည်။ ရွှေ့ စတိုင်းဗက်၏ ထုံးခားတိုင်း အတ်ဆိမ်းသည် ထုံးခြားနှင်းသွေးသည်။ စာဖတ် သူကို ဤအိမ်ရွှေ့သော့ တွေ့တော်သော အတ်ဆိမ်းဖြစ်သည်။

ဒင်နိတင်းငေးတိုင်းပြစ်နေသည်ကို ပျော်ဆွင်းလာအောင် ကုစား၏၏ သူတို့သည် ဒင်နိအတွက် ပိုင်အရက်ပါတိတစ်ခုပြုလုပ်ပေးခဲ့၏။ ဘယ် တုန်းကမှ အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ခဲ့သော သူတို့အားလုံး Chin-Kee ၏ Cါးဆိုင်များ Cါးခွဲသည်လုပ်ငန်းကို ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ် လုပ်၍ ပါတီပွဲ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မောင် ပါတီတွင် အရက်မှုပြီး သောင်းကျွန်းသော ဒင်နိသည် အိမ်နောက်တွဲသို့ လိမ့်ကျေသေ ခုံးသွားခဲ့သည်။

ဒင်နိသေခုံးသည်အခန်းတွင် သူတို့အားလုံး ဒင်နိကို မည်၍ ချစ် ခင် တွယ်တာကြသည်ကို ကျွန်းမာရေးမြိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒင်နိ၏ အသွားချ

ြီးသည်နေ့တွင် သူတို့အားလုံး ဒင်နိအိမ်မှာ စုပြုစကားပြောရင်း ဒင်နိ ကြိုက်နှစ်သောက်မည် အရက်သောက်၍ ဒင်နိကြိုက်နှစ်သောက်မည် သိချင်း မျိုးကို သီဆိုနေကြဆဲ ဆေးလိုပ်မြို့ပြီး ပစ်လိုက်သော မီးခြစ်ဆဲ ယမ်း သည် နံရံခြေရင်းတွင် ချထားသော သတင်းစာဟောင်းတစ်စောင်ပေါ်ကျ သွား၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် တဖြည့်းဖြည့်း မီးခွဲလောင်သည်။ သူတို့သည်မြို့ ပြုမြို့ ပြင်ဆင်လိုက်ကြသေး၏။ ထို့နောက် အတွေးတစ်မျိုး ဝင်လာ ကာ သူတို့အားလုံး နေရာမှာ ဤမြို့သောက်စွာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်ကြသည်။ မီး ထောက်ကေလေး တဖြည့်းဖြည့်း အရှိန်ရလာသည်ကို ငေးမောက်ကြည့်နေကြ သည်။

သူတို့သည် တော်ရှယ်လီလက်ထဲမှ ဒင်နိအိမ်ကို ပြန်လည်လုပုံးနှင့် ရန် တော်ရှယ်လီအား ထိုးကြိုတ်အနိုင်ကျင့်ခဲ့၏။ ငါးလုပ်ရုပ်မှာ သူတို့ နေစရာမရှိမှုမှာ မီးရိုးမိုးသော မီးတိုးပြုင့် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မအလိုလိုသိမေး သည်။ ငါးသည် ဒင်နိအတွက် ကာကွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နှိုးက နေစရာမရှိမှုမှာ ပုံပင်သွားမှု မဟုတ်။ တံတားအောက်၊ ရရှိမြှောင်းထဲ၊ သစ်တော်ထဲ သည်ပြုင့် နေရာတိုင်းမှာ သူတို့ခွို့စိတ်အနားလုပ်နိုင်သည်။ သူတို့သည် ဒင်နိကိုယ်တိုင်း ရောင်းခဲ့သေး ဒင်နိအိမ်ကို တော်ရှယ်လီ လက်ထဲမှ ပြန်လုခဲ့သည်။ သူတို့သည် ဒင်နိသေခုံးသွားသောအခါ ဒင်နိ၏ အိမ်မြို့ပြုး မီးခွဲလောင်ဖို့ စတင်ကူးစွာ စက်လာသည်ကို သွေးအေးအေး (အတွေးတစ်မျိုးတည်းပြုးပြုင့်) ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ကြ၏။

ဒင်နိ၏ အိမ်သည် ပထမအိမ်လိုပ် မီးလောင်ကျွမ်းသွားသည်။ သူတို့သည် မီးအတော်အရှိန်ကောင်းကောင်း လောင်ကျွမ်းတော့မှ အိမ်ပြု သို့ တွက်ပြုးကြသည်။ မီးသတ်ကေားသည် အိမ်ကို မလိုမ်းသတ်နိုင်တော့ ဘ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကူးစက်နိုင်အောင်သော ဤမြို့သတ်နိုင်ခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းများသည် အိမ်နှင့် မူးအောင်ကျွမ်းမှုပြုး မူးကျွမ်းရှုံးသည်အထိ ရပ်ကြည့်ငေးမောနေခဲ့၏။ နောက်ခုံးကျွမ်းတိုင်း ကိုတစ်ယောက် ထဲ့သွားသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ခေါ်ကြေား

တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်မျှပင် အတူတွေ့ခြင်းမရှိ။ တစ်ကွဲစီ...တစ်နေရာစီ...။

ထို့ကတ်သိမ်းသည် Tortilla Flat ကို ကျွန်မဘယ်တော့မျှ မင့်နိုင်လောက်အောင် ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်ခဲ့သော တော်သိမ်းဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သော ထူးခြားသည် ဝေါ်တော်ပုံ၊ (Paul Theroux) ၏ The Mosquito Coast ဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ထူးဆန်းသော ဘဝ်အမြေအနေများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် မိသားစုတစ်စု၏ အဖြစ်အပျက်များဟု ပြောနိုင်ပါသည်။

ဝေါ်၏ အမိကတော်ကောင်မှာ Allie Fox ဖြစ်သည်။ Fox သည် ဟားပတ်တက္ကာဆိုလ်မှ (ဘွဲ့မရမိဟု ထင်သည်) ထွက်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူ သည် အမေရိကန်ပြည်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း အမေရိကန်ကိုမှန်း သည်။ အမေရိကန် လူနေမှုစနစ်၊ အမေရိကန် စီးပွားရေးစနစ်၊ အမေရိကန် ပညာရေးစနစ် စသည်တို့ကို မှန်းသည်။ သူ၊ အမြင်အရ အမေရိကန်သည် ဆိုးဆိုးရွားရွား လူနေမှုစနစ်များ၊ ကောက်ကျွမ်းယုတ်မာပြီး မသိနားမလည် သော နိုင်ငံသားများ၊ ကြောင့် ပျက်စီးတော့မည်။ သိပ်မကြာမီ အမေရိက ပျက်စီးတော့မည်။ သူသည် ဝိုးနည်းကြောကွဲဖွယ်ရာ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုကို ရင် မဆိုင်ချင်သူ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတုန်းက သူ၊ မိခင် အေးရှုံးမှာ သေလုဆုပ်ဖြစ် နေချိန်တွင် မိခင်၏ ဆင်းရုံကွဲကို ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ထိုင်မကြည့်ရက် သဖြင့် အေးရှုံးမသွားဘဲ ထွက်ပြီး ရှေ့ရှင်တိမ်းနေခဲ့သူ ဖြစ်၍ ယခုလည်း အမေရိက ပျက်စီးတော့မှာကို ကြိုသိနေသူတစ်ယောက်အဖြစ် အမေရိက နှင့် ဝေးရာသို့ ပြီးလိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် Mosquito Coast တော်လမ်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

တစ်ကြောင်းပြောသူ (Narrator) မှ အသက် ဆယ်သိုးနှစ် အရွယ် Charlie Fox (Allie ၏သားကြီး) ဖြစ်၏။ Charlie သည် ဖင်ကို ချမှတ်သည်။ ဖင်ကို ယုံကြည့်သည်။ အထင်ကြီး လေးစားသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ Charlie ကို ဖင်က ကျောင်းထုတ်ထား၏။ Charlie ၏ အောက်မှာ Jerry ဟူသော ညီတစ်ယောက်နှင့် Clover နှင့် April ဟု အော်သော အမြှေညီအစ်မကလေး

တစ်ယောက် ရှိသည်။ အမြှေညီအစ်မလေးတွေက ငါးနှစ်အရွယ်သာ ရှိသေး၏။ သူတို့အားလုံးကို Fox က ဆိမ်မှာပင် စာသင်ပေးသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ မှာ ခင်ပွန်းကို လေးစားကြောက်ဆွဲသူ၊ ခင်ပွန်းအပေါ် မြတ်နီးတွယ်တာသူ၊ အေးအေး ပြစ်သက်သူ ဖြစ်သည်။

Fox သည် စက်မှားက် ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ပြီး ဉာဏ်လည်းကောင်း၏။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား မပါဘဲ မီးအားကိုဖြင့် ရေခံစက်ကို တို့ထွင် သူဖြစ်သည်။ သို့သော ဆွဲသည် Inventor ဟူသော သတ်မှတ်ချက်ကို လက် မခဲ့၊ အရာရာသည် ကဗျာကြီးပေါ်မှာ တည်ရှိပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူသည် အသစ်အဆန်းကို တို့ထွင်သည့်မဟုတ်၊ ရှိပြီးသားပစ္စည်း၊ အရာဝါဒများကို အသုံးပြု၍ ပုံစိတ်တိုးတက်အောင် ပြပြုဖော်စုတိုး ယူမြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ ကောက်ချက်ချက်ချသည်။

Fox သည် မြို့ပြယ်ကျေးမှတ်က တော့နယ်အရိုင်းဘဝ်ကို နှစ်သက် သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော ရှုံးတွေကိုတော့မှန်းသည်။ သူသည် မြို့ကြီးမှာ မနေဘဲ မက်ဆာချုံးဆက်ပြည့်နယ် တော့နယ်ယူကွင်းတစ်ခုထဲမှာ လော ဓရာက် နေထိုင်သည်။ ထို့မှတ်ဆင် အမေရိကကို စွန်စွာရန် သူဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ သူသည် ဟန်နှုံးရပ်စိနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာမည်။

ချာလီသည် သူဖောင် သူတို့ကို တစ်နေရာရာ ပြောင်းရွှေ့ခေါ်သွားမည်။ မိခင်ကို အေးတော့ မိခင်ကို အချိန်

တန်ရင် သားတိုကိုဖော်ပြုလိမ့်မယ်ဟု ပြောသည်။ မိခင်ကိုယ်တိုင် လည်း မိမိတို့၏ ခရီးဆုံးသည် ဘယ်ဇွဲရာဟု မသိခဲ့။

Allie Fox သည် ခရီးမှထွက်မဲ တော့မှာ လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းများ၊ အစုံ အလင် ဝယ်ယူသည်။ ဂျပန်ပစ္စည်းများ၊ တရာတ်ပစ္စည်းများ၊ အမေရိက ဉာဏ်၊ ကျက်သို့ ဝင်ရောက်နေခြင်းကို သရော်သည်။ သူက အမေရိကန်ပစ္စည်း လိုချင်ပြီး ဆိုင်ရှင်က ဂျပန်ပစ္စည်းကို ပြသောအခါ သူ၏အသက် ရယ် မော်၏ “ကျွော်ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေရတယာ၊ တဲ့ ဓာတ်ကို ဂျပန်တွေလက်ထဲ အရောက်မဲနိုင်ဘူး၊ ခါမိခါမဲ နောက်မျိုးဆက်သစ်တွေအတွက် ဘဏ် လက် မှတ် အဖြစ်မခဲ့နိုင်ဘူး”ဟု ပြောခဲ့သည်။

တရာတ်ပြည်ဖြစ် ကျော့ထိုးအိတ်များ၊ ကြည့်ရင်း ဖောက်ကို (စံ)က တရာတ်စီးများရေး ဈေးကျက်ကို ရှုတ်ချုသည့်စကားများ၊ ချာလိုအား ပြော သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် သိပ်မကြာခင်က ဒီပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံနဲ့ တို့နဲ့စစ် ဖြစ်ကြတယ်၊ အခုခုသူတို့က တို့ကိုကျော့ထိုးအိတ်တွေ လာရောင်းနေတယ်၊ ဘာအတွက်လဲ သိလေး၊ နောက်ထပ်ဖြစ်မယ့်စစ်အတွက်ပေါ့၊ တရာတ်နဲ့ တို့သူတို့ကို အဲခိုလို ခေါ်ခဲ့တယ်၊ ဒီတစ်ခါ စစ်မှာ ငါတို့ သူတို့ကို နိုင် မယ်လို့ မင်းထင်လား”

ချုသည် ချာလိုတို့အား သစ်သီးဆိုင်တန်းသို့ ခေါ်သွား၏၊ သစ်သီးများကို ဈေးကျေးများပြီး ချာလိုအား အမှတ်ခိုင်းသည်။

နှက်ပျော်သီးတစ်စီး နှစ်ခေါ်လာ၊ ဟလတ်စာစ်ခုဖြင့် ထုပ်ပိုးထား၊ သော စပျော်သီး နှစ်ခိုင်မှာ ၉၅ ဆင့်။ နာနတ်သီးတစ်လုံး၊ သုံးခေါ်လာ၊ လီမွှေ့သီးတစ်လုံးလျှင် ၃၅ ဆင့်။

သားက သူ့အား “ဖော် ကျွော်တော်တို့ဘာမှမဝယ်တော့ဘူးလား” ဟု မေးတော့ သူက “မဝယ်ဘူး၊ ငါက မင်းကို ဈေးနှစ်းတွေကိုပဲ မှတ်မိစေ ချွင်တာပဲ၊ နာနတ်သီးတစ်လုံး သုံးခေါ်လာတဲ့ကျွော်ငါတော့ တို့ကောင်တွေ ပဲ စားတော့မယ်၊ မင်းသီတယ် မဟုတ်လား၊ တို့ကောင်မှာ ပရိတိန်းတွေ ချုပ်ပဲကွဲ”

Fox ၏ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်၊ သူတို့၏ ယာခင်းရှင်လည်း ဖြစ်သော ပါလ်စကိုကတော့ Fox တော့နက်ထဲသို့ မိသားစုနှင့် အတူ ထွက်ခွာမည် လုံး မကျေမန်ပြစ်နေသည်။ ချာလိုအား သူက ပုံပြင်လိုလို အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ပြောပြု၏။

သားကို အတန်းပညာသင်မလေး၊ ကျောင်းလည်း မထား၊ ဖြစ်သလို ရွှေတ်ထားသော မောင်တစ်စောက်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ သားသည် အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ် ရောက်သောအခါ မကောင်းမှုကို ရှောင်ကြော်စက်ဆုပ်ရ ဆောင်းမှန်း မသိ။ လူအချင်းချင်း ညာဘာသုတေသနကိုတော်ရှာကာင်းမှန်း မသိ။ ခုသည် ဗျားပြုခြင်း လူသတ်သမားလည်း ဖြစ်လာသည်။ ထိုစွဲက လူ သတ်သမားများကို ကြိုးပေး၍ သတ်လေ့ရှိ၏။ ထိုသားသည် ကြိုးပေး၍ သမားသောရန် အမိန့်ချခဲ့ရသည်။ ကြိုးသမားများက သားအား နောက် ခုံးဆန္ဒကို မေး၏။ အစားအစား၊ အရောက်၊ တစ်စုံတစ်စုံ ပြောစရာ၊ သားက အသအား နောက်ခုံးတွေ၊ လိပ်ပို့ပါသည်ဟု မဖြစ်။ ခုံးသူတို့က သားနှင့် မခင် ခုံးတွေ၊ ပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ သားသည် လည်ပင်းမှာ ကြိုးစုပ်ရန် အသင့် ကြိုးစင်လျကားထိပ်မှာ ရောက်နေခြင်း၊ မခင်ကို တွေ့ရသောအခါ သားက မောင်အား စကားတစ်ခုပြုလို၍ မိမိအနားသို့ လာပါပဲဟု ခေါ်၏။ မောင်က ကပ်လာတော့ သားက တို့တိုးစကားပြောမည့်ဟန်ဖြင့် နားနား ကပ်၍ ပြောသည်။ တကယ်တော့ လက်နှစ်ဖက် ကြိုးတုပ်ခဲ့ထား၊ ရသော သားက မောင်၏ နားချွေကို မိမိသွားပြုင့် ကိုက်ခွဲဖြတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်က ဈေးရွေးဈေးတမ်း အော်ဟစ်ပြီးတော့ သားက ပါးစပ် ထုံးနားချွေကို တွေ့ထုတ်ပြီး လူထုပိရိယာတ်အား “ကျွော်တော်ကို အစုံ အခြေအနေမျိုးနဲ့ ကျွော်တော်” ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ သူ့ပြစ်မှု အတွက်” ဟု ရှင်းပြေလေသည်။

ချာလိုတို့ မိသားစုသည် ဆောင်လိုက်းဆိုင်ကဲ့မှာ တစ်ခု ငါကပျော် သီးတစ်စီး ပြုခဲ့တွေ့ ခရီးတွက်ခွာသွားသွားသည်။

သော်လျော်ပြော ခရီးယာနှင့်သားပြုနှစ်ပွားရေးအတွက် ဟောပြု၊ ချွေးဆောင်တတ်သော မောင်နာရိတ်ယောက် ပါလာသည်။ မောင်နာရိ နှင့် စစ်တာစပ်လိုဘောင်း ဖြစ်၏။ သူ့မှာ သားသမီးများလည်း ပါသည်။

ဆုတိသည် ဟောက်ကိုတိဘွားမည့်နေရနှင့် မနီးမဝေးသို့သွားမည့်သူများ
ဖြစ်သည်။ ပပဲလ်ဘာဌ်းနှင့် ဟောက်ကိုသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အထင်မကြံးကြ။ အကောင်းမမြင်ကြ။ ပပဲလ်ဘာဌ်း၏ သမီး အမဲမလိုင်း
ခုံလီတို့ရင်းနှီးတွယ်တာသွား၏။ ခုံလီအား မိမိတို့မီသားနာအကြောင်း
မြောပြသည်။ အဖွဲ့အိတ်ထဲမှာ သေနတ်တစ်လက် ဆောင်ထားကြောင်း
မြောပြ၏။ ခုံလီကို ဆောင်းရိုင်းသည်။ ခုံလီတို့က ဘုရားသခင်ထဲ
ဆောင်းခြင်းဖြင့် တစ်စုတစ်ခု ရားသည်ကို မယ့်ကြည်ပေ။ ခုံလီသည်
ပါးများတဲ့ဖြင့် ရေထဲခြုံးပါးရှာသည့်ငါ့ကို ဖော်သောအောက် အမဲမလို
ထိတ်လန့်တုန်လှပ်သွား၏။

လမ်းခရီးမှာ သဘေားမှန်တိုင်းမီ၏။ ရေစုစုထဲတော်သည်ပန္တက ပျက်
သွားသည်။ သဘေားသည် မှန်တိုင်းအလယ်တွင် နှစ်လုံခုံဖြစ်နေသည်။
ပပဲလ်ဘာဌ်းမီသားနာက ကူးထောက်၍ ဘုရားသခင်ထဲ ဆောင်းကြ၏။
ဟောက်ကိုတ်က ဘုရားသခင်အား သရော်သလိုစကားပြောသည်ကို ပပဲ
ဘာဌ်းက ဒေါသတွက်သည်။ နောက်ဆုံး တို့ဂျုံနရေတာစက်ကို အယ်လီ
ဟောက်ကိုတ်က ပြင်ဆင်ပေးလိုက်လေသည်။

သူတို့အားလုံး La Ceiba ကမ်းမြှုပ်နှံရောက်၏။

ဟောက်ကိုတို့ဟန်နှူးရပ်စုံမှာ ကြောရှည်စွာအည်ကို သိသော ကက်
ပတိန်က ကလေးတွေနှင့် ဖြစ်မည်မဟုတ်ဟု ထင်နေသည်။

“ငင်ဗျားလိုလူမျိုး ကျွန်းတော် တစ်ယောက် တွေ့ဖူးပါ တယ်ဗျား၊
သဘေားဆိုကတော့ ကမ်းမြှုပ်နှံရင်းသွားတာပဲ၊ ကြောရှည်နေဖို့ ရည်ရွယ်
ချက်နဲ့ပဲ၊ ကျွန်းတော်တို့သဘေားက နာနတ်သီးတွေ့ တင်အောက် နှစ်ရက်
ကြောတယ်၊ ကျွန်းတော်တို့သဘေားလဲပြန်ထွေကိုရော့ သူတဲ့သဘောပေါ်ပြန်
ပါလာတာပဲ၊ ရွှေ့ဗျားတွေ့၊ မှုက်ခြင်းယင်တွေ့နဲ့ သူဘယ်ကြောကြောနေနိုင်
မှာလဲ”

ဟောက်ကိုတ်က ခံတည်တည်ပြန်ကြည်၏။

“ကျွန်းတော်တို့ကိုတော့ နာနတ်သီးတင်ရင်း စောင့်မနေနဲ့ပေါ်ဗျား
ခင်ဗျားနာနတ်သီးတွေ့ ပုပ်ကုန်မှာနှီးလိုပါ”

La Ceiba မှတစ်ဆင့် သူတို့ကုန်းတွင်းခရီးစွဲသည်။ အဖြူရောင်

သဘေားကလေး ကမ်းမြှုပ်နှံသွားသည်ကို ကြည့်ရင်း ခုံလီသည် တစ်ခုခု
နှုံးသွားသလို ခံစားရ၏။ သူသည် အမေရိုက်ကို ချွစ်သည်။

ပပဲလ်ဘာဌ်းတို့က ပေဆောင်သို့ သွားပြီး ဟောက်ကိုတို့က Mas-
tumia သို့ သွားသည်။ အင်ဒီယန်းလူမျိုးများ နေထိုင်သော ဝေသီခေါင်
ဥ္ဓားအသုံးဖြစ်သည်။ မြောပိုင်းများ၊ မြောအရိုင်းများ၊ သုစ်တောားများ
သို့သည်။ ဂျိုရိုရိုပို့ခေါ်သော ဖြို့ကလေးတစ်ခြို့ကို ဝယ်လိုက်၏။

ဟောက်ကိုတို့သည် မြောများကို ထွေန်ယက်၍ ပါ၊ ပြောင်း နိုက်ကြ
သည်။ အီများ ဆောက်ကြသည်။ ရေခဲလုပ်သည် စက်ရုကြီးကို အယ်လီ
အာက်ကိုတ်က ဆောက်၏။ အမိုးနီးယားများကို အနီးရှိခိုပ်ကမ်းမြှို့သို့
သွားသည်၏။ ဇွာသားများသည် ဟောက်ကိုတ်ကို လေးစားချစ်ခင်ကြသည်။
အာက်ကိုတ်သည် အနီးအနားဇွာများရှိ အင်ဒီယန်းများကို ရေခဲ့များ၊ နှမူနာ
ပြု၍ မျှဝေသည်။ တရုံးက ရေခဲကို ကြားဖူးသည်။ တရုံးက အသုံးပြုဖူး
သည်။ တရုံးက ကြားလည်းမကြားဖူး၊ မြင်လည်းမမြင်ဖူးပေ။ ရေခဲ ရှိ
ချုင်းအသီးအရွှေ့များ၊ မပုပ်သိုးအောင်၊ အသားဝါးမပုပ်သိုးအောင် ကာ
အွှေ့နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

သူတို့၏ဘဝသည် အေးချိုးတိတ်ဆိုတော်နေသည်။ ပထမပိုင်းတွင်
သူတို့ဘဝသည် ပျော်ရွှင်စရာဖြစ်၏။ ခုံလီနှင့် ကျိုံရိုံသည် အင်ဒီယန်း
မီသားရုံမှ သားသမီးများနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ကြ၊ ဆောက်စားကြသည်။
အုကြီးတွေ နိုက်ခေါ်နဲ့နှင့် ခံလုပ်းလှမ်းမြေနေနေရာတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်စွာတွေ့
ကြပြီး အသီးအရွှေ့များ (Blackberries လိုမျိုး) နိုက်ပျိုးသည်။ ထိုနေရာ
တို့ကလေးများက ကော်ပဲပေါ်၏။ လူကြီးတွေ့မသိပေါ်။ ထိုနေရာသည်
သူတို့အတွက် ကစားကွင်းပွင့်ဖြစ်သည်။

မစွာတာဟက်ဒီ (Mr. Haddy) သည် ဟောက်ကိုတ်တွေကို ညာလက်ရုံး
အာက်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ Little Haddy ဟု နာမည်ပေးထား
သော မော်တော်လေးတစ်စင်းရှိသည်။ သူတို့သည် Little Haddy ဖြင့်
ပြုပြီးကြောင်းအတိုင်း ခရီးဆန်လျှိုံကြသည်။ တစ်ခါတွင် မစွာတာဟက်ဒီ
သူတို့မှ ပြန်လာသောအောင် မစုရင်နာရီဟု ထင်ရေးရသော လူဖြူဗြို့အာက်
ပြုကြလေ၏။ Fox က ထိုလုပ်ကို မလိုလားပေ။

“ခင်များတို့ဒီမှာ လုပြောရဲ့လားလို့ ကျွန်တော် လာကြည့်တာပါ” ဖူ
လူစိမ်းက ပြောသည်။ Fox က “လုပြောပါတယ်”ဟု အောင်သက်သက်ဖြင့်
ဖြစ်၏။ ထိုလုပ် မိမိတို့အနီးတွင် မရှိစေချင်၍ သူ ချို့သာစွာ နှင့်ထုတ်လိုက်
သည်။

သို့သော် တစ်ရက်မှာတော့ နှင့်ထုတ်၍မရသော လျှစိမ်းသုံးယောက်
လက်နက်များဖြင့် သူတို့ထဲ ရောက်လာသည်။ ထိုလုပ်မိုးသုံးယောက်သည်
သူတို့ တခြားရွာသို့ သွားပြီး ရော်လေးစိုးပြိုးစားစွဲက တစ်ခက်တွေ့ခဲ့ပြု
ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် ရောလမ်းအနီးပြင့် မဟုတ်ဘဲ ကုန်း
ကြောင်း သွားခဲ့၏။ ခရီးကြမ်းတမ်းကိုခဲ့သဖြင့် တန်နှင့် ချို့သော ရော်
များ အရည်ပျော်ကုန်သည်။ ထိုစွာသို့ ရောက်သောအခါ ရော်တွေ့ မပါ
တော်ပေါ်။ သူတို့သည် အင်ဒီယာနဲ့များကို တွေ့သည်။ အင်ဒီယာနဲ့များ၏။
တဲ့တွင် ရှိသော ထိုလုပ်မိုးသုံးယောက်ကို အင်ဒီယာနဲ့တို့၏ ကျွန်များဟု
ထင်သည်။ ထိုလုပ်များ၏ လက်တွင် သံလက်ကောက်များ စတ်ထားသော
ကြောင့်၊ ထိုပြင့် လုပ်မိုးများက အရိုးပေါ် အရောင် ပိန်လိုလှသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖောက်ကို၏။ အထင်သည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် လွှာများ
လွှာများခဲ့၏။ တာကယ်တော့ အင်ဒီယာနဲ့များက သူတို့ကို မလုပ်ဆန်နိုင်၏
ပေါ်။ သူက အကြောင်းရှင်းမှန်ကို မသိဘဲ လွှတ်လမ်းကိုထိလွှစ်မှုးအား
တို့တို့တိတ်တိတ် လမ်းညွှန်ခဲ့သော၏။ မိမိတို့ကျည်းနှင့်ကြောင်း၊ မိမိတို့
သည် ဤမှုသိပ်မဝေးသော နေရာတွင် နေထိုင်ကြောင်း ပြောခဲ့သော၏။

တက်ပေါ်တမ်း သူတို့လုပ်နက်များပြင့် ရောက်လာသောအခါ Fox
သည် အချို့သပ်၍ နှင့်ထုတ်ရသည်။ သူတို့က မပြန်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာမှမရှိဘူး”ဟု ဖောက်ကို၏ လိမ်းသွား၏။ “မြဲ
တွေ့ပုစ္စက်ဆိတ်တွေ့လဲ သိပ်ပေါ်တယ်၊ ငက်ရိုင်းတွေနဲ့ ခြင်တွေနဲ့ ဒီဇိုး
ရာဟာ ငရဲပဲ”ဟု ပြော၏။ သူတို့က မတွက်။ “ရောလှရှားတယ်၊ ရောတွေ့
လဲ မကောင်းသွား၊ မိုက်ခဲ့လွှာ သေကြားနဲ့”ဟု ပြော၏။

“မင်းတို့မှာ ရော့ချို့တယ်ဆို”ဟု မေးတော့ သူကမန်းကတန်း ပြင့်
သည်။ သူလက်ညီးငါတ်တို့ဖြစ်နေသည်ကို ပြု၏။

“တစ်ညာမှာ ကျွန်တော်ဒီလက်ညီးက ခြင်ထောင်အပြင်ဘက် ရောက်

သွားခဲ့တယ်၊ မန်က်မိုးလင်းတော့ အဲလို ငါတ်တို့ဖြစ်သွားတယ်၊ အကော်

ဆွေတော့ ဂိုင်းကိုက်တာပဲများ ပင်ကူးလား ပုရွေက်ဆိတ်လား ခြေလား မသိုး
ဘူး”ဟု ခြိမ်းပြောက်ကြည့်၏။ (တက်ယော ထိုလက်ညီးသည် အော်
နှင့်မှာကတည်းက ပြတ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။)

လူစိမ်းထဲမှ တစ်ယောက်က ‘ကလို့ဗာ’ နှင့် ‘အေပရယ်လ်’ကလေး
အွေယောက်ထဲ သွား၍ ချော်မြှုပ်ကာတားရင်း သတင်းနှိုက်၏။ ရေခဲလုပ်သော
အက်အာကြောင်း သူတို့ရိမ်မိသွားသည်။

နောက်ဆုံးတော့ လက်နက်မရှိသော စောက်ကို၏က လက်ခဲလိုက်ရ
သည်။

သို့သော် ညာမှာ သူတို့သုံးယောက် ရော်စက် အဆောက်အအုံထဲရှိ
အောက်ရှိုးများပါမှာ အဲမှာအိပ်နေစဉ် Fox က တိတ်တဆိတ် ရော်စက်ကိုလည်း
လိုက်သည်။ အဝင်တံ့ခါးကို အပြင့်မှ အသေပိတ်လိုက်ပြီး ရော်သည်အထိ
အော်နေလိုက်သည်။ အထဲမှ လူများသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် သွေးရွှေး
ညွှေးတမ်း ရှုန်းကန်၍ ထွက်ပေါ်ရှာ့ရှုံးလိုက်ရှိုးစား၏။ မရပေါ်၊ သူတို့သည်
သေနက်များပြင့် ပစ်ခတ်ကြ၏။ နောက်ဆုံး အနီးနီးယား ဓာတ်ငွေ့၊ မျှေး
ပြို့ ပြည့်နေသော ပို့ကြုံလွှာများကြောင့် ရော်စက်ပေါ်ကွဲမိုးစေလားသွား
သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အနီးနီးယား ဓာတ်ငွေ့နှင့် မီးများ ပျုံနှုန်းလာ၏။
အောက်ကိုစိတ်တို့သည် ချာလီဦးအောင်၍ ခေါ်သွားသောကြောင့် ကာစားကွင်း
နှိုက်ခင်းထဲ လွှတ်မြောက်သွားသည်။

သူတို့မှာ ရှို့သွေ့မှု အိမ်၊ နှိုက်ခင်း၊ အားလုံးဆုံးရွှေးသွား၏။
ဟင်းချက်စရာအုံပို့ပင် မရှိပေါ်။

ဖောက်ကို၏သည် မော်တော်ဖြင့် မြစ်အထက်သို့ ခရီးထွက်သည်။ မီ
သားစုက အမေရိကသို့ ပြန်လိုစိတ် ရှို့သည်။ သို့မဟုတ် လက်ရှို့နေရာမှာ
ပြန်နေလိုသည်။ ဖောက်ကို၏က လက်မလဲ၊ ခရီးသစ်ထပ်ထွက်သို့။ သို့
သော် သူတို့သည် ရိုင်းနိုင်း၊ သောမြစ်ကြောင်းထဲတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ
သားစရာအက်အခဲဖြင့် ခုက္ခာဖောက်နေကြရလေသည်။ မီသားနှစ်ဝင်းကျွဲ့
သားသည်။

သားလတ်ရှုံးရှို့က စောင်ကို မကျေနှပ်။ ချာလီဦးတော့ သူ့ခံစား

ချက်ကို သူ့ဟာသူ လိမ်ညာဖူးကျယ်ထား၏။ ဖောက်ကိုသည် တစ်စုံတစ် ယောက်ကို အကုအညီ တောင်းခို ရှာရွှေ့ဝန်လေးသည်။ သူတို့ လမ်းစ ပျောက်ရင်း ပေဆောင် သို့ ရောက်သောအခါ စပ်လဲဘာင်းကို အကုအညီ တောင်းရန် ချာလီတို့က ပြောတော့ သူ ခါးခါးသီးပြင်း၏။ ချာလီတို့က ညာအချိန် မောင်တော်ရပ်နားထားစဉ် ဆိပ်ကမ်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဆင်း၍ အမ်မလီတို့ကို ရှာဖွေသည်။ အမ်မလီတို့သည် ရပ်မြင်သူကြား ကြည့်နေကြ၏။ အမေနိုက်၏ အခြေအနေကို ချာလီမေးတော့ အမ်မလီက ကောင်းပါတယ်ဟု ဖြောသည်။ အမေနိုက်နဲ့ပျက်စီးသွားပြီဆိုဟု ဂျယ်ရိုက်မေးတော့ အမ်မလီရယ်မေားသည်။ ပေါက်တတ်ကရာ၊ အမေနိုက်က သိပ်ကောင်းတာပါပဲ၊ အရင်လိပ်ဟု ဖြောသည်။

ဂျယ်ရိုးသည် သူ့ဖောင်ကို ‘လူလိမ်’ဟု တီးတိုးရော်စွဲရုပ်စွဲ၏။ ချာလီလည်း ဖောင်ကို ဒေါသတွေက်သွားသည်။ သူတို့သည် ချာကလက်နှင့် ဝေးရသည်။ နို့ပြန်ငွေးဝေးရသည်။ ကျောင်းသင်ခန်းစာနှင့် ဝေးရသည်။ အမေ ရိုက်နဲ့ ပြန်သွားလို့ မဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရပြီဟု ဖောင်က ပြောထားသည် မဟုတ်လား။

ဖောက်ရှုံးနေပြီး ဟု ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြောကြသည်။ ဒါ တို့ကို ကူညီစမ်းပါဟု အမ်မလီအား အကုအညီတောင်း၏။ လေယာဉ်ဖြင့်၊ ရေကြောင်းဖြင့် သွားနို့ အမ်မလီက ပြောတော့ ချာလီက ပြင်းသည်။ ကုန်းကြောင်းရောဟု မေး၏။ အမ်မလီက မိမိတို့မှာ ဂျစ်ကားတစ်စီး မြစ်၏ ပို့ဘက်ကဲးနှုန်းကြောင်း၊ ငှင့်သည် ကားလမ်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပြောပြီး ချာလီအား ကားသော်ခုံး၍ ပေးလိုက်သည်။ ချာလီသည် ကားသော်ဂုံးယဉ်းမောင်တော်ဆီ ပြန်လာ၏။ မောင်တော်မှုတော့ အင်မရှုံးမြို့ခင်နှင့် အမြှာနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ မြို့ခင်ကို ချာလီက ဖောင်လိမ်သာသည်အကြောင်း ပြော၏။ ဖောင်မသိအောင် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြုးရန် မြို့ခင်အား တောင်းဆီသည်။ သူမဘဝတွင် အယ်လီမရှိဘဲ ဘာမှ မလုပ်တတ်ခဲ့သော မြို့ခင်သည် ချာလီတို့ကို ပြု၏။ ဖောင်ကို ထားရှစ်ဖူးလည်း မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တစ်ဖက်ကမ်းမှာ မြို့တောက်မီးလျှော့များ မြင်ရသည်။

ရွှေသည် မီးရောင်များကြောင့် ထိန်လင်းလျက် ရှိသည်။ စပ်လဲဘာင်းတို့၏ လေယာဉ်ပါက်ကဲ့မီးလေယာဉ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနောက်သောက်ကို ရောက်လာသည်။ ချာလီသည် သူ့ဖောင်သည်ပင် လေယာဉ်ကိုမီးရှိသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်သွား၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ငါတို့ ဒီကတွေကမယ်” ဟု ဖောင်က ငါးကိုသည်။ ဖင်သည် မောင်တာကြီးဇွဲ၏ အလယ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။

သူသည် ဖင်မှန်ကန်သည်ဟု ထင်စဉ်က ဖင်ကို ကြောက်ခဲ့၏။ ဖင်မှာ ယွေးယွေးပေါ်ဖြတ်နိုင်မီ၊ ထိန်းလည်း မထိန်းချုပ်နိုင်မီ ဖင်အား ခုန်အပ်ပြီး သူ ခြေထောက်ကို ကြိုးကွင်းဖြင့် ချည့်ရန် ကြိုးစား၏။ ဖောင်သည် ဖောင်တော်ကြိုးပြင်း သူတို့ လျှော့သည်။ ဆောင်းမှာ သူ၏ရာရာရသွားသည်။ ဂျယ်ရိုက်လည်း လျင်မြှေနွားရောက်လာပြီး အင်ပြန်မထနိုင်မီ ဖင်၏ လက်ကို ကြိုးချည့်၏။ ချာလီက “ကျွန်းတော်... ကျွန်းတော်... ဝမ်းနည်းပါတယ် ဖော်” ဟု ဖောင်ကို တောင်းပန်နေ၏။

“ချာလီ ငါကို ကျွန်းပါ၊ သူ့လက်တွေကို ကြိုးချည့်ပါ။” ဂျယ်ရိုက်အောင်ဟန်အကုအညီတောင်း၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြိုးချည့်မှု အောင်မြှေနွားသည်။ ဖင်ကိုယ်တို့ သူတို့အား သင်ကြားပေးခဲ့သော ကြိုးချည့်နည်းများကို သူတို့ ကျွန်းကြောပြီး။

ထိုနောက် သူတို့သည် မောင်တော်ကားရှိရာ ဆိပ်ကမ်းသို့ လျှော့ဖြင့်ပြု ကြ၏။ တစ်ဖက်ကမ်းက စပ်လဲဘာင်းတို့က သေနတ်မှားဖြင့် အောင်ဟန်ကြိုးမောင်းရင်းကမ်းစားမှု ဖြင့် သေနတ်ပြင့် ဖောက်ကို ကို လှမ်းပုစ်သည်။ ဖောက်ကိုသည် သူ့လက်မှာ ချည့်ထားသော ကြိုးကို ပါးပေါင်း ကိုကိုဖြတ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ထိုနောက် သေနတ်မှုန်သွားသည်။

မြို့ခင်သည် အယ်လီ မပါဘဲ ဘယ်မှ မသွားနိုင်ပေး မြစ်၏ တာအွေး ဆိပ်ကမ်းရောက်သော့ အမြှာနှစ်ယောက်ကို ကမ်းစပ်မှားချုပြုး လျှော့ကို အောင်ဆီ ပြန်ခတ်လာသည်။ အယ်လီကို ဖွေ့ချိပြီး လျှော့ပေါ်တော်ပြီး ပြန်၏။

မိခင်က ကားကိုမောင်းလျက် ဤနေရာမှတွက်စွာပြီးသည်။ သို့
သော သူတို့သည် နောက်ထပ် ကားလမ်းမပေါ်က်သော တောနက်ထဲမှာ
ရပ်တန်သွားကြသည်။ အင်သည် ကိုယ်အောက်ပိုင်း မလျှပ်ရှာ; နိုင်တော့
ပေး။ သူ့လည်ပိုင်းမှာ သေနတ်ထိမှန်သွားသည်။ သေနတ်ဒဏ်ရာအပေါက်
ထဲတို့ မိခင်က ရွမ်းဖြစ် ပိတ်ဆိုထားပေးသည်။ အနီးအနားက အင်သိန်း
လျမျှုံးများထဲ အကုအညီတောင်းရပေးသည်။ ပပေါ်သောင်း၏ ကားမှန်း
သိသော အင်သိန်းများက ကုညီကြ၏။ လျေတစ်စုရှာပေးသည်။ သူတို့
မိသားစုသည် လျှဖြင့် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဘုရိုင်သောက် ဆင်းကြသည်။

“အထက်ကိုသွား...အောက်မဆင်းနဲ့” ဟု အယ်လီက ပြော၏။ သို့
နှုန်းမိခင်သည် အောက်သို့နှစ်ဆင်းရှုသာ တတ်နိုင်သည်။ ကိုတ်အင့်သို့
ရောက်သောအခါး အယ်လီသည် မထနိုင်သော်လည်း ပင်လယ်လိုင်းပါတ်
သံကြောင့် မိမိဘယ်ရောက်နေမှန်း သိ၏။ သူ၏အော်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ သူတို့သည် သံသောင်ပြင်တွင် တဲ့ကလေးထို့၍ လိပ်ဥမ္မားများ၊ လိပ်သားများ
ကို စားကြသည်။ မိခင်သည် အနီးအနား ဆိပ်ကမ်းများကို မြဲလျင်လျောက်
သွား၍ အကုအညီ အစားအစားအေးဝါး ရှာဖွေရသည်။ အနီးအနားမှာ
ဆရာဝန် မရှိပေ။

တစ်ရက်တွင် ပုဂ္ဂိုတ်လျေတစ်စင်း လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလေ့
လော်မှာ အကုအညီတောင်းရန် ချာလိုတို့ ပြီးသွားခိုက် အင်သုတေသန တဲ့မှု
တရွတ်တိုက် တွက်သွားသည်။ သူတို့ပြန်လာတော့ ဖစ်ပဲ့မရှိတော့ဘူး။ တရွတ်
တိုက် စွပ်ကြောင်းအတိုင်း လိုက်သွားတော့ သဲပြင်ပဲ့တွင် မြစ်ကမ်းဝနှင့်
ပင်လယ် ဆုရာဘက်သို့ ဦးတည်၍လဲနေသော အင်ကို တွေ့ရ၏။ ဖစ်
အလွန်မှန်းသော လင်းတာင်းများသည် အပ်ဖွဲ့၍ အင်၏ ကိုယ်ခွဲ့သာ တစ်
နိုင်မှာ နားနေကြ၏။ နှုတ်သီးဖြင့် ကိုယ်ခွဲ့ကို ထိုးဆိတ်နေကြသည်။
အင်၏ ဦးခေါင်းသည် မြစ်အထက်ဘက်သို့ လည်လျက်ရှိလေသည်။

[ကလျား၁၉၉၄ ဒီဇင်ဘာ]

ကျွန်မ မေမရသော ရှားဝတ္ထုများ (၁)

ရှားရာရေးဆရာများအနက် ကျွန်မ ပထမော်းဆုံးကြားဖူးသော နာမည်
၏ သုတေသနတွင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မ ပထမော်းဆုံး အတိရသော စာ
နှုန်းမှာ နိုင်လေ့ရှိရေး၏ တားရပ်စွဲဘူးလာ (Tarus Bubbles) ဖြစ်ပါ
သည်။

တားရပ်စွဲဘူးလာကို ဝတ္ထုအဖြစ် စတင်သိခဲ့ရသည် မဟုတ်။ ရှုပ်
နှုန်းအဖြစ် စတင်သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သတ္တုမတန်းအရွယ်လောက်
ပြေားမလားမသိ။ ယဉ်းလောင်းနှင့် နားနှင့် တိနိုင်ကားတစ်(စိုး)တို့ ပါဝင်သော ထိုး
ရပ်ရှင်အတ်ကားကို ကျွန်မ ကြည့်ခဲ့ရသည်။ ရှုပ်ရှင်နားမည်ကို ကျွန်မ
အသေအခြားမမှတ်မိတော့ပါ။ “တားရပ်စွဲဘူးလာ” ပဲ ထင်သည်။ အတ်
လမ်းကလေးက တော်တော်လုပါသည်။ နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံသည် တစ်ဖက်နှင့်
တစ်ဖက် တို့ကိုနိုင်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်နှစ်ဦး
က တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခါးသီးစွာ မှန်းလျက်ရှိစဉ် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တစ်ဦး
၏ သားနှင့် အခြားတစ်ဦး၏ သမီးတို့ ချုပ်ကြေးနောင်းမိသော အတ်လမ်း
ပြေားသည်။ သားသည် မိန့်မာက်သို့ လိုက်ကာ မိမိတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်
တို့ ချစ်သူမိန့်မာအား ဖွင့်ပြုဖို့သည်။ စုံဖြစ်သောအခါးသူတို့ကို ရန်သူ
မှုံးက အသာစီးရနေသည်။ ဤအဖြစ်သည် သား၏ပေါ်ကြားမှုံးကြောင့်
ဘုံသိလိုက်ရသော စစ်ခေါင်းဆောင်သည် သားအား မိမိကိုယ်တိုင် သေနတ်
ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်လေသည်။

တားရပ်စွဲဘုလ်ဘာ ရပ်ရင်၏ စစ်ဖွဲ့မြင်ကွင်းများကို ကျွန်မ တအောင် တည်မြင်တွေခဲ့ရ၏။ ကျွန်မရင်ကို အခြေဖေဆုံးပြက္က်မှာ ယူးလ်ဘရိုင်းနားက တိနိကားတစ်(စ)ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်သော ပြက္က် ဖြစ်သည်။ သားဖြစ်သူ၏ တုန်လှပ်သော မျက်လုံးများ၊ တောင်းပန်သော အကြည်များနင့် ဒင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ချုပြုးသော မျက်လုံးများကို ကျွန်မ လုံးဝ မမေ့နိုင်ပါ။ ဒင်၏ မျက်လုံးများကို ကျွန်မ ယခုချိန်ထိ မှတ်မိမ့် ဆဲ ဖြစ်သည်။

မိမိ ချစ်မြှတ်နီးလွှာသောသားကို မိမိလက်ဖြင့် ပစ်သတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သော ဒင်ထဲက ခဲစားချက်ကို ကျွန်မ မှန်းဆက်ညွှန်းဆဲ သည်။ ရပ်ရင်ကြည့်မိစဉ်က ငယ်လည်း ငယ်ရွယ်သေးသည်မို့ ဒင်၏ မျက်လုံးများတွင် စိမ်းကားအေးစက်မှုရိုးသာ ကျွန်မ တွေ့မြင်နိုင်ခဲ့၏။ ထို ရပ်ရင်ကို ကျွန်မ နောက်ထပ်မကြည့်ရတော့ပါ။ သို့သော် ယူးလ်ဘရိုင်းနား၏ မျက်လုံးများကို ယခုချိန်အမိဘာယ်ဟောနိုင်ခဲ့ပြု။ မိမိ ယုံကြည်မှုကိုမိမိ အကောင်အထည်ဖော်စုသည် ပြတ်သားတိကျသော မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ ထိုမျက်လုံးများတွင် သားအပေါ် ချက်ခေါ်ကြင်နာမူ များလည်း ပါသေး၏။ လုပ်ရက်လေခြင်းဟု နာကြည်းမှုနင့် အဲခြေမှုတို့ လည်း ပါဝင်သေး၏။ ထိုအဲစားမူများကို အနိုင်ရှိသွားသည်က ယုံကြည် ချက်အတွက် ဘာမဆို ပြတ်တောက်ပစ်ရဲသော သတ္တိဖြစ်သည်။ ထိုသတ္တိကြောင့်ပင် မိမိ၏ရင်သေးကို မသောမတာ ပစ်သတ်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရပ်ရင်ကိုကြည့်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါမှ ထိုရပ်ရင်၏ မူရင်းဝါလွှာကို အတ်ရသည်။ မူရင်းဝါလွှာဆုံးရရှုံးမှ အင်္ဂါလိုပ်သို့ပြန်သောဝါလွှာ မဟုတ်ပါ။ အင်္ဂါလိုမှ ဖြန့်မှုသို့ပြန်သောဝါလွှာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ‘မြိုင်’ဝါလွှာဖြင့် ဗန်းမောင်တင်အောင်ကို ကျွန်မ လေးစားနှစ်သက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်မ အလည်သွားသော အိမ်တစ်အိမ်တွင် ဗန်းမောင်အောင်၏ ‘သေ လျှင် မောက်’ဟုသော ဝါလွှာစာအုပ်ကို တွေ့ရ၍ ခဏကောက်ကိုင်ဖတ်မီ သည်။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိသောကေတ်လမ်းဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်ကျွန်မ မှုက်နာပုံးကို သတိတရအသေအချာကြည့်မိ၏။ ‘ရိုကော်’နှင့် တားရှင်စွဲဘုလ်ဘာ’ဟုသော အင်္ဂါလိုစာလုံးများမှာ မထင်မရှုံးသေးနေပြီ။

‘နှင့်မောင်တင်အောင်’နှင့် ‘သေလျှင်မှုများ’က ပို၍ထင်ရှုံးနေသောကြည့် အုံဝတ္ထုကို ကျွန်မစွဲမြှုပ်နှံမြှုပ်နှံသည်။ တားရပ်စွဲဘုလ်ဘာ နှင့် သိပြုသည့်အခါ ထိုစာအုပ်ကို ထိုစိသို့ရှားလာပြီး ဖတ်မိသည်။ ဤ အည်းဖြင့် ကျွန်မသည် ရှာရှားစာပေကို စတင်သိကျွန်မှု ရှုံးပါသည်။

သို့သော် ဂိုဏ်လှုန့်ကျွန်မ အလွန်အလှမ်းစားလျက် ရှိခိုးသည်။ ခိုက်လောက် နာမည်ကြီးလှသည်ဆိုသော ‘ဝိညာဉ်သေများ’ (Dead soul) ဆိုကျွန်မအလွန်ဖတ်ချင်ခဲ့၏။ သို့သော် ယခုအချိန်အထိ အင်္ဂါလိုဘာသာ ပြန်ကိုပင် မဖတ်ဖူးသေးပါ။ Tarus Bulba ကို ဖတ်ပြီး ဆယ်နှစ်ကြာ သည်အခါကျုမ္ပါနီ ဂိုဏ်လောက်၏ The over soul ကို ဖတ်နဲ့ရသည်။ တရားမျှတဲ့ ခုခိုသည်ကို လောကမှာ လိုက်ရှာလိုသော ငယ်ရွယ်တက်ကြခိုန်တုန်းက တားရပ်စွဲဘုလ်ဘာသည် ကျွန်မအတွက် ဖြပ်ဝွှေတဲ့စုံပါ ဖြစ်သည်။ အမှန် တရား ဆိုတာဘာလဲဟု အတိအကျသိပြုး ထိုအမှန်တရားအတွက် ဘာ ကို မဆို စွန့်လွတ်ခဲ့ချင်သည် သတ္တိတွေ့နှင့် တားရပ်စွဲဘုလ်ဘာကို ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မသည်သာ ဒင်နေရာမှာရှိလျှင် ကျွန်မ၏သားကို ကျွန်မပစ်သတ်နိုင်ပါမလားဟု တွေ့ဝင်စုံစားရင်း ဂိုဏ်လောက် နှင့်တို့ ခွဲဆောင်မှုကိုကြက်သီးဆွဲသည်အထိ ကျေနပ်စွာဆုံးကျွဲ့။ အားကျွဲ့သည်။ တရားမျှတဲ့မှုအတွက် ကျွန်မသည် သားကိုပင်လျှင် စတော်ပစ်ခဲ့သည်။ ပြန်လည်း ပြစ်ရသည်ဟု တို့တော်ဘုရိုးအားမှတ်ယူခဲ့မိ၏။ သို့သော် ဆယ်နှစ်ကြာလာသော အခါ ကျွန်မ၏အမြင်သည် တဖြည့်ပြည့်ပြောင်းလာသည်။ တရားမျှတဲ့ မှုခိုတာ လောကမှာ ရှိမှုရှိပါရဲ့လားဟု သံသယဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှု တားရပ်စွဲဘုလ်ဘာ၏ အတိကောင် ဒင်လို လူမျိုးကို ကျွန်မရှာကြည့်မိသည်။ မတွေ့ရ။ ယုံကြည်ချက်အတွက် မိမိသားကို စွန့်လွတ်သွားသော သတ္တိကို ကျွန်မမြှုပ်ရ။ ထိုပြင် နိုင်မှုသော ယုံကြည်ချက်ဆိုတာ ကိုပင် မတွေ့ရ။ အရာရာသည် ဝါလွှာတုန်းက ကျွန်မမျှော်လင့်အားကျွဲ့ မျိုးနှင့် စောင့်ကျွဲ့။

ထိအချိန်မှာပင် ဂိုဏ်လိုက်၏ The over coat ကို ကျွန်မ ဖတ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မခံစားနေရသော လောကအမြဲ့နှင့် ထို ဝါယ္ယာ၏ လောကအမြဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျွန် သောကြောင့် တအဲတ သွေ့လမ်းခဲ့ရပါသည်။

တားရပ်စီ ဘုလ်ဘာသည် ကျွန်မအား အားမှုနှင့် ပြတ်သား မှုဗိုလ်ပြီး Over coat သည် ကျွန်မအား နာကြည်းမှုနှင့် တွေ့ဝေမှု ကို ပေးခဲ့ပါသည်။

ကုတ်အကျိုအတ်လမ်းသည် တားရပ်စီ ဘုလ်ဘာလို မခံစားနားပါ။ မလူပပါ။ အတ်လမ်းရယ်လိုလည်း မရှိပါ။

ဆင်းရွှေ့စီးပါးအားရုံးစာရေးလေးတစ်ယောက် ကုတ်အကျိုအရာတြေးကို စက်ချုပ်ဆရာထဲ သွား၍ အထေားရန် ပြုးစားသည်။ စက်ချုပ်ဆရာက အကျိုမှာ ရိုနေပြုခြင်းကို အပ်ပေါ်ရာကို ခဲ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပြေား။ ပြောပြီး အကျိုအသစ်တစ်ထပ် ချုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ စာရေးလေးအနဲ့ ကုတ်အကျိုအသစ်ချုပ်ဖို့ဆုံးသည်မှာ အိပ်မက်းမက်းဖို့ပင် မရောက်အောင် မဖြစ်နိုင်သောကိုစွဲဖြစ်သည်။ သူသည် နောက်ဆုံးတွင် ကုတ်အကျိုချုပ်နိုင်ဖို့အတွက် သနားစရေကောင်းလောက်အောင် ဒြိုးခြေချေတာရေလေသည်။ ညစာမစားဘဲ နေခြင်း၊ လက်ဖက်ရည် မသောက်ဘဲ နေခြင်း၊ ညအချိန်တွင် ဖော်သွင်းတိုင် မထွန်းဘဲ နေခြင်း (အကယ်၍ ညအလုပ်လုပ်ဖို့ လိုအပ်လာလျှင် အောင်ရှင်အတွေ့ပြုး၏ အခန်းသို့ သွား၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။) လမ်းလျောက်သည့်အခါမှာ ခြေဖျားထောက်၍ လျောက်ခြင်း၊ (ကျောက်တဲ့ ကျောက်ခဲ့မှားနှင့် ဖိန်ပိုးအောက်ခဲ့ မထိမိစေအောင်ဟု ဆိုသည်။ သို့မှသာ မိန်သည် သာမန်ထက်ပို၍ ကြောကြာခဲ့မည်ဖြစ်သည်။) အိခ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ မိမိဝတ်စုံကို လဲပြေး ဝတ်ပါးစ ဝတ်ရုံကိုသာဝတ်ထားခြင်း (အကျိုမကုန်စေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည်) စသည် ဒြိုးခြေ ကျွေားနည်းမျိုးပြင့် ပိုက်ခံစုံရသည်။

တစ်နှစ်လား ခြောက်လလား မသိ။ သူဆင်းရှုကွဲခဲ့ကာ ပိုက်ခံစုံပြီး

အာက် သူ ကုတ်အကျိုချုပ်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကုတ်အကျိုကိုအရို့ တကြည့်ကြည့်နှင့် တန်ဖိုးထား ရှုက်ယူလေသည်။ လပေါင်းများစွာ သူ ဖြေးစားခဲ့ရသော ရုလမ်းအဖြစ် ထိုကုတ်အကျိုသည် သူပိုင်ဆိုင်သွေ့တန်ဖိုးအကြီးအင့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ထိုမျှတန်ဖိုးထားရသော ကုတ်အကျိုကို စာ ချုးသွေ့က စာတ်ကောင်တစ်ယောက်လိုပင် ဖွဲ့စွဲပြီးဆိုတော့ ထိုအရာသည် ဆုံးစွဲတော့မည်ဆိုတဲ့ ကြိုတင်တွေးဆ၍ ရပါသည်။ သို့သော်ထိုဆုံးစွဲမှာ နောက်မှဖြစ်ပေါ်လောသော အကျိုးဆက်သည် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလေသည်။

ကုတ်အကျိုအသစ်အတွက် ရုံးမှာ သူ့ကို လူတွေ့က လက်ဖက်ရည် တိုက်ခိုင်းရာက ပြသုနာစာစသည်။ သူက ဒါအသစ်မဟုတ်ဘူး... ဟုငြင်းသည်။ သို့သော် ငြင်း၍ မရပေး။ နောက်ဆုံး ခုတိယုံရုံး အပ်စာရေးကြီးက သူ့ကိုယ်စား စာရေးအားလုံးကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မည်ဟု ပိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဒုရိုးအပ်စာရေးကြီး၏အိမ်က သူ့အိမ်ထက် ပို၍ ကျွန်သော ချုပ်ကွက်မှာ ရှိသည်။ တော်တော်လည်း ဝေးလှပါသည်။ ထိုပါတီပွဲမှာသူ့၊ ကို စိုင်းတားထားသောကြောင့် ညည်နက်သည်အထိ နေရမှု။ နောက်ဆုံး သူ တိတ်တဆိတ် အောင်ပြင်တွက်ပြုး ပြန်လာခဲ့သည်။ နှင့် တွေ့ထုပ်စွာ ကျွန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝမ်းနည်းစရာအဖြစ်အပျက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

လမ်းမှာ လူတစ်စာက သူ့ကုတ်အကျိုကို ရှိက်လွှာသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် နှင့် တော်တော်မပါဘဲ အကြာကြီး လဲနေခဲ့သူ့။

နောက်တော့ သူသည် ထိုအကျိုကိုပြန်ရရန် တတ်နိုင်သွေ့ပြုးစား ဆော့သည်။ ပုပ်လှမ်းလှမ်းမှုမျိုး သူ့ကိုဘာမှ အကူးအညီမပေးခဲ့သော ခုံးမှားထဲ သွား၍ အကူးအညီတော်လည်းသည်။ ခုံးမှားသည် သူတို့အပ်စုံကို ငြင်းခဲ့ခြင်း။ သို့သော် သုင်ယ်ချင်းတွေ့ဟု ယူဆခဲ့သည်ဟု ပြုသည်။ မိမိအား သူ့သည် လုပ်မည်အတား ရဲမှုးကို သွား၍ ပြုသွားတို့ကို တိုက်တွန်းသည်။ သူသည်လည်းကောင်း၊ နှစ်ကိုလင်းသေား ကုတ်အကျိုအတွက် နှစ်ကိုလင်းသေားအောင် သောသာခဲ့ ပြုရှိရသွားသည်။ ပထမဗောဓါတ်ကြိုစ်သွား ရဲမှုးအိပ်နေရမှု။ ဒုက္ခာကြိုစ်သွားပြန်တော့ (ဆယ်နာရီရာခုခုနှင့်ရှိရှိပြီး) ရဲမှုးအိပ်နေခဲ့ဟုဆို၏ ဘတ်ယူ

အကြိမ်သွားတော့ (ဆယ့်တစ်နာရီ) ရဲမှူးအပြင်ထွက်သွားပြီ၊ ညနေ တစ်ခါက်သွားတော့လည်း တွေ့ခွင့်မရ။ လက်အောက်ထံသားများက ဘာ ကိစ္စလဲဟု မေးမြှုပ်နည်း၏ အစိုးရတာဝန်ဖြင့် လာသည်။ ရဲမှူးနှင့် တွေ့မှုဖြစ်မည်ဟု လိမ့်ညာလိုက်၏။ သူ ဝင်ခွင့်ရသွားသည်။ ရဲမှူးထံရောက်တော့ သူ အကိုအကြောင်း တိုင်သည်။ ရဲမှူးက သူ ကို မေးခွန်းတွေ့ မေးလော်၏။ “ဘာမြတ်စွာ ဒီလောက်ညွှန်နက်တဲ့အထိ မင်းက အပြင်မှာ ရောက်နေရတာလဲ” ဟူသော မေးခွန်းကြောင့် အတ်လိုက် စာရေးလေး မည်သို့စွာ ရှမည်ကို မသိသော်လည်း ကျွန်းမေတ်တော် နာကျင့်သွားခဲ့ပါသည်။ ညုန့်ချုပ်သည်အခါန် အကြောင်းကိစ္စဖြင့် အိမ်အပြန် နောက်ကျေရသော မိမိ၏ ဖြို့သူမြို့သားတစ်ဦးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက် လေးရန် တာဝန်မရှိဟု သူ ငြင်းဆိုလိုက်သကဲ့သို့ ကျွန်းမေစားခဲ့ရသည်။ ဒါ ဖြင့် ရွှေ့ကုန် တာဝန်မှာ ဘာလဲ၊ နာရိကန်သတ်ချက်ထားပါသလား၊ ထို မေးခွန်းမျိုး၊ အတ်လိုက်က ပြန်မလေးပုံပါ။ နောက်ထပ်မေးခွန်းတဲ့ ခုပြု ပိတ်ဆိုခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ “အဲဒီအချိန်က မင်းက ရာအဝတ်မကင်း တဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို သွားနေတာ မဟုတ်ဘူးလား” ဟူသော မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ ထိုမေးခွန်းကြောင့်ပင် အတ်လိုက်သည် ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတယ်ချင်း၊ စာရေးတစ်ယောက်၏ အကြော်မှုအရ အတ်လိုက် နောက်ထပ်၏ အားလုံးသားသူမှာ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး (a Person of Consequence) ဖြစ်သည်။ ထိုသူထံ၌ အတ်လိုက်၏ ဖျော်လင့်ချက်များ ရောန်မျော့ခဲ့ရ၏။ ထိုအရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်သည်၏ နိုက်ကြောင်းနာတ်တွေ့သွားသောက်ဖြစ်သည်။ ဤရာတုံးရသည်မှာ၊ မကြာသေး၊ သို့သော် သူ၏ ရာထူး ရာတ်အရ သူ၏ အာဏာအုပ်သွားသည်အားကြိုလှုပြုတွေ့သွားပြီ။ ကိုယ်ချင်း စာမျေတွေ့ပျောက်သွားပြီ။ သူသည် ရှိမှုမှုကို အလွန်လိုအပ်သည်။ လက်အောက်ထပ်သားများကို အထက်ပေါ်သော်လည်း အတ်လိုက်လိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ စာရေးလေးသည် အအေးမီသည် ဒေါ်။ ပင်ပန်း

ကျွန်း ဖတ်ခဲ့သော စာအုပ်များ

၁၅၇

အင်းရုသည် ဒေါ်များဖြင့် များကာ သေဆုံးသွားသည်။ သူ သေဆုံးပြီး နောက် အုတ်အကျိုတစ္ဆေဟု ပေါ်လာသည်။ လာသမျှလူတွေ့၏ ကုတ်အကျိုကို လုပ်ကြော်ကြော်ဖြစ်၏။ စာရေးလေး၏ တစ္ဆေဟု မြေပြာကြသည်။ အကာက်ဆုံးအတ်သိမ်းလေးကို ကျွန်းမာလွန်ဖြို့က်ပါသည်။

အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ပါတီပွဲတစ်ခုမှာအပြန် ညာအချိန်တွင် ကုတ်အကျိုအလုခံရ၏။ လူသုမ္မာ စာရေးလေးတစ္ဆေပင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ... နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရပြီပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ ကုတ်အကျိုကျေပိုလိုချင်တာပဲ၊ ကျေပိုကျည်းခိုင်ဗျားငြင်းခဲ့တယ်လေ၊ နောက် ၂၅ အောင်ပေါက်မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်လေ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားအကျိုကျေပိုကို သားတော့”

ထိုအချိန်မှစ၍ ကုတ်အကျိုတစ္ဆေသည် (သူ လိုချင်သည်ကို အတိအကျိုရသည်) ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် စိတ်သောထား ပြောင်းသွား၏။ “ငါကိုမင်းက ဘယ် အုမှတ်နေသလဲ၊ ငါကိုမင်းဒီလိုပြောရသလား” စသည် အောင်ပေါက်မှုမျိုး ပြုလျှင်တော့ပေါ်။

ဂိုဏ်လေသည် အမြောင်တော်မှတ်ခဲ့တွေ့က် ဤဝါယာရေးခဲ့ဟန် တူသည်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို ဖျော်လင့်စွာဖြင့် ဝါယာဇာတ်သိမ်းတွင် တစ္ဆေ ချို့ဖော်တိုး ခဲ့ဟန်တူပါသည်။ ဝါယာထဲကလို တစ္ဆေပြောက်ခွင့်၊ လက်စား ပြုလွှင်း တာန်ရာတန်ဖိုး ပြန်လည်တော်းဆိုခွင့် မရသော စာရေးကဲလေး၊ မောင်းမျိုး၊ ပြောင်းလဲစီးနိုင်တိုးအတွက် စိမ့်သာတစ်ခုမျှ ကြီးစားကုန်စား ရောင်းဆိုလိုက်ပြီး သည် ဆင်းခြောမ်းပါးသော စာရေးလေး၏။ အုတ်အကျိုတစ်ထည်မှာ ထိုစာရေးလေး၏ ဘဝဖြစ်သည်ဟု ဘယ်လိုနည်း နှုန်းနားလည်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

တရားမြှုတူမှုကို တန်ဖိုးထားလျှင် ကုတ်အကျိုကို စားပြုတို့ကြုံးပြီး အကာက်သားအဖွဲ့ ဆိုတာ ရှိမှုမဟုတ်၊ ထိုအတွေ့ မိမိတော်ဝန်ကို ခေါင်းကျော် သား အစောင့်စစ်သား (Sentry) ဆိုတာ ရှိမှုမဟုတ်ပါ။ ထိုအား ရဲမှူး

အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တို့လို လူမျိုးလည်း ရှိမှာမဟုတ်။ ဤကမ္မာလောကတွင်
တရားမှုတွေမကို ကျွန်မတို့လို ဆင်းရသား လုလတ်တန်းစားများ ဘယ်မှာ
သွားရှာမည့်နည်း။ ဘယ်သူ့ကိုသွား၍ အားကိုးရမည့်နည်း။ မိမိ ပို့
ဆိုင်သောကုတ်အကျိုးလေးကိုမိမိမကာကွယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်သောစာရေး
လေးကို ကျွန်မတို့ အပြစ်တင်ရမည်လား။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို အချောင်
လိုဂျင်စိတ်ဖြင့် လုအင်အားသုံး၍ မိက်ရိုင်းရမ်းကားသော စားပြအပ်နက်
အပြစ်တင်ရမလား။ တာဝင်ချိန်များ အိပ်ငိုက်နေသော အစောင့်စစ်သားကို
အပြစ်တင်ရမည်လား။ ရဲများကို အပြစ်တင်ရမည်လား။ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးကို အပြစ်တင်ရမည်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာရေးလေး လပေါင်းများ
စွာ မိမိကိုယ်တိုင် ကြီးစားအားထုတ်၍ ဇွဲခုကာ ဝယ်ယူခဲ့ရသော ကုတ်
အကျိုးကလေးတော့ ဆုံးရွှေးသွားပြီ၊ ထို့ပြင် စာရေးလေးကိုယ်တိုင်ပင် စော
ဆုံးသွားခဲ့ရပြီ။ ပြဿနာ၏ အဖြေကို ယခုအချိန်ထိ ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့
သေးပါ။ ထိုလွှာပြဿနာကြောင့် ပို့ကော်၏ The over coat ကို ကျွန်မှ
မေ့မရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပထမဆုံး ဖတ်ခွင့်ရသော ပို့ကော်၏ ဝွေးနှင့် ခုတိယောက် ဖတ်
ခွင့်ရသော ပို့ကော်၏ ဝွေးနှင့်ပုဒ်ကြီးက ဆယ့်နှစ်တာကာလတွင် စော်
စတုင်းကို သိခဲ့သည်။ ပုသွောက်ကို သိခဲ့သည်။ ချက်ကော်ကို သိခဲ့သည်။
ကော်ကို သိခဲ့သည်။ တားရှုနှင့်ပို့ကို သိခဲ့သည်။ သားရာရံ(စံ)ပါစတာ
နက်ကို သိခဲ့သည်။ ဒေါ်စို့ယောက်စကိုးကို သိခဲ့ပါသည်။

ရရားဝွေးများအနက် မြန်မာဘာသာသို့ အများဆုံး ပြန်ဆိုခြင်းခဲ့ရ
သော ဝွေးများမှာ တော်စတုင်း၏ ဝွေးများပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်မှ
အများဆုံး ဖတ်ရသော ဝွေးများမှာလည်း တော်စတုင်း၏ ဝွေးများပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဆွဲဆောင်လိုက်သော တော်
စတုင်း၏ ဝွေးများတို့ကလေး ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးမောင်ထင်မြန်မာ
ပြန်သော "How much land does a man need?" (လုတေစို့ယောက်လွှာ
မြေမည်မှုလိုသနည်း) ဟူသည့်ဝွေးဖြစ်သည်။

လယ်မြေများစွာ ပိုင်ဆိုင်လိုသော လယ်သမားတစိုး မိမိ လောဘ^၁
ဆိုန်းနိုင်မှုကြာင့် မြေယာလည်း မိုင်ဆိုင်နိုင်တော့ဘဲ သေဆုံးသွားရှု
သော ဗာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ လယ်သမားသည် လောဘကြီးသည် မှုန်သော
သည်း သူ့လောဘသည် အခြားဝါဒ္ဓရတွေထဲက အခြားသူတို့၏ လောဘ^၂
တဲ့သို့ မှန်းတို့အထင်သော စာရာမကောင်းပါ။ ကျွန်မသည် ဗာတ်ကောင်
လယ်သမား၏ လောဘကို နားလည်စွာ ခံစားနိုင်သည်။

လယ်မြေရွားများလို မြေပင်သောကများလွှန်းသဖြင့် အေး
နှင့် ချို့ချို့ဖြင့် လယ်မြေပိုင့်ဆိုင်နိုင်သော ဒေသတစ်ခုသို့ သူခိုးထွက်သည်။
ထိုင်ရာတွင် လက်ဆောင်အနည်းငယ်း ထော်ပေးရှိမှုဖြင့် မြေကိုလိုသလောက်
အပို့နှင့် ချို့သွားစွာ ဝယ်ယူနိုင်သည်။ ထို့အောင် မြေများ၏ ပိုင်ရှင် နယ်
အေးကြီးသည် မြေကို သူ့အား ထူးဆန်းသော အေးနှင့် ဖြင့်ရောင်း၏။ လူ
သာစုံသောက် တစ်နေကုတ် ခြေလျှင်လျောက်၍ သွားနိုင်သမျှခဲ့ရေးကို ထွေး
တော်ထောင်ဖြင့် ရောင်းခဲ့လေးသည်။ မိမိလမ်းလျောက်နိုင်သမျှ ခရီးအကျယ်
အဝန်းအတိုင်း မိမိပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည်။ နေမဝင်စီ မူလစထွက်သော နေရာ
သို့ ပြန်လာရမည်။ အကာယ်၍ နေဝင်သည်အချိန်၌ မူလနေရာသို့ ပြန်
အောက်လျှင် ထို့သွားသည် ငွေတာစွေထောင် ဆုံးရွှေးပြီး မြေတစ်လက်မှုမျှ ရ^၃
ည်းမဟုတ်။ ထို့အားတော်တွေ့ချက်သည်အလွန်မျှတပါသည်။ ဗာတ်ကောင်
လယ်သမားသည် ဝါးသောအားရှုဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ လယ်သမား၏ လောဘသည် တဖြည့်ဖြည့်ရှုံး
အက်လာ၏။ သူ လျောက်သမျှ ခရီးတွင် ကျွန်မတို့ စာဖတ်သွားများသည်
သုန္တုန်းအတူ လိုက်ပါ၍။ လောဘတော်နေမိုင်၏။ ထို့အောက် သုန္တုန်းအတူ
အသန်းလာရ၏။ သို့သော် သူနှင့်အတူပင် အားခဲ့၍ လမ်းလျောက်နေမိုင်
ပြန်လေသည်။ နေမှုန်းရွှေ့ချို့ သူစောင်ရေးရာသို့ ပြန်လာချိန်တွင် သူနှင့် ရှိမ်း
ရှိမ်းသလိုပင် နေမဝင်စီ ပထမမနေရာသို့ ပြန်လာရောက်နိုင်ပါမလားဟု ကျွန်မ^၄
သို့ မိမိပုပ်နှင့်မိသည်။ နေသည် ဗြိုလ်နောက်နေရာသို့ ရောက်ရန့်
အေးကြီးလိုသွားသည်။ သူ့ပိုင်ဆိုင်ပြီးသော သွားမြေနေရာတွေ မဆုံးရှုံးရောက်
ပို့နေရာသို့ အချိန်မိရောက်မှဖြစ်မည်။ ထိုအခါ ကျွန်မတို့သည် မေပို့

နေလျက်က သူနှင့်အတူ အပြီးတစ်ပိုင်း ခရီးဆက်နေရပြန်လေသည်။ တောင်ကုန်းမဲ့မှာ ကျွန်းမေးသော လျှက် လယ်သမားကို လှမ်း၍ အောက်လက်ပြကာ ကြီးစားလျှောက်ရန် အားလုံးနေသည်။

သူသည် မောပန်းနေလျက်က အားကြီးမားစုံတက် တောင်ကုန်းကို ပြီးတက်၏။ ဝထ္ခအဆုံးသတ်သည် ရင်နာစရာအကောင်းလှသည်။ လယ်သမားသည် ဒီမိမူလ စထုက်ရာ နေရာသို့ ရောက်ခဲ့၏။ အလျားမောက်လကျေနေရာက ဒီစီဒွေ တစ်ထောင်တင်ပေးခဲ့သော နယ်စားကြီး၏ ဦးထိုး အဖွဲ့အစည်း ကိုပင် လျှမ်းခွဲကိုင်လိုက်နိုင်၏။ ဥပဇ္ဈအရ သူသည် လယ်ပျောမြေ စကေပါင်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှာဖွားပြီ။ သို့သော သူသည် ထိနေရာမှာ ပင် အသက်သေဆုံးသွားလေသည်။

သူယောအခါ သူ၊ တပည့်သည် သူ၊ အလောင်းအား မြှုပြုသူ ဖြစ်ဟု လိုက်၏။ သူ တကယ်လိုအပ်သော မြေနေရာသည်ကား မြောက်လဲအလျား ခို့သာ ရှိလေသည်။ ကျွန်းမာသည် သူသေဆုံးသွားသောအခါ မြှုပ်လင့်ချက်များအားလုံး ပျက်စီးသွားသော လူတစ်ယောက်လိုပင် ကြေကြွေသွားမိ၏။

ထိဝ္ဗာကိုဖတ်ပြီး ကျွန်းမာရလိုက်သည်အတွေးများနှစ်ခြောက်၏။ ပထမတစ်ခုမှာ “လူသည် လောဘကို တတ်နိုင်သွေး ချုပ်သင့်သည်” လောဘကြီးလာသည်အခါ လူသည် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းမှ ကင်းကွာသွားတတ်၏။ လောဘကြောင့် လူသည် မိမိမတတ်စွမ်းသော အလုပ်တစ်ခုကို လည်း တတ်စွမ်းသည်ဟု ထင်လောတတ်သည်။ လောဘသည် လူ၏ အသိဉာဏ် ဆင်ခြင်တုတရားကို ဖျက်ဆီးသည်။

နောက်တစ်ခုမှာ “လူသည် မသေခါ စည်းမြှုပ်ဖွားမည့်သွေးကို ပိုင်ဆိုင်သည် ဖြစ်စေ၊ သေဆုံးသောအခါ သူ တကယ်လိုင်ရသည်” မဲ့မှာ အများဆုံး မြောက်ပေသာဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ အန်နာသည် ဂုဏ်သရော် အထက်လွှာ နောက်ပေသည်။ သူမခင်ပွန်းကို မချုပ်နစ်သက်သော်လည်း သုတေသနမြို့စီး စောင့်ထိန်းလိုသွားဖြစ်သည်။ သူမ၏မောင်ဖြစ်သူရှိရာသို့ လာလည်ရင်း မောင်၏ မိတ်ဆွေကဗျား (ဗျွန်စကီးဟူထင်သည်) ကျွန်းမာရလိုက်သည်။ သို့သော သူမ၏ မိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး မင်ပွန်းရှိရာသို့ ပြန်းခန်းပြန်သွားခဲ့သည်။ ပိတေသာတတ်မြို့စီး မရောက်မိမှာပင် သူမရှိရာ လိုက်လေသာ လှင်ယောကျေးမှုများ နှင့် အကြေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဤတွယ်ဖို့ကာလများ ရွှေကြားပါသည်။ ထိုကာလမှာ အန်နာ၏ ထိန်းချုပ်မှုကို ကျွန်းမာတို့ရင်တမမဖြင့် မြင်တွေ့နေ ရောက်ရာသို့ အန်နာသည် ထိသွေ့နှင့် ယောက်ပြန်သွား၏။ အန်နာတစ်သက်လုံး စောင့်ထိန်းခဲ့သွား ရွှေကြားတွေ့ပျက်စီးသွားသည်။ အန်နာယောက်းသည် နောက်အပေါ် အလွန်သွားရှိရာသို့ ထိုပြင် နောက်ထိန်းကို သေယယ်ရှိရာသို့ နောက်ခဲ့ခြင်တုတရားကို ယုံကြည်လိုသွားဖြစ်သည်။ နောက်အဖြစ်မှန်ကို သိသောအခါ သူသည် အမြေားခင်ပွန်းများလို့ ဒေါသတကြော် အပေါက်ကို သော် အန်နာသည် ပြောရှိုးပို့ကြီးစားသွားဖြစ်သည်။ အန်နာသည် ဘရွှေ့စားနီးနှင့် သမီးတစ်ယောက်ရာ၏။ သို့သော မူလခင်ပွန်းနှင့် သော် အလွန်ချုပ်သောကြောင့် ခေါက်ချုပ်သွားသည် အန်နာ၏ တရားဝင်ခင်ပွန်းမှ မဟုတ်ပေ။ သမီးကလေးသည်လည်း မူလခင်ပွန်းကရင်နိုင်းမာသည်ဖြင့်ပင် နာမည်ပေးရသည်။

ကျွန်းမာသည် အန်နာ၏ ဘဝေါတ်သိမ်းပုံကို ကြော်သီးထွားထိုက်လုံးမီ၏။ အန်နာသည် သူမပြောသလိုပင် ခေါက်ကမ်းပါးစွန်းတွင် မတတ်ရပ်မိနေသွားဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ခေါက်ထဲသို့ ခန်ချုပ်နှစ်မှတစ်ပိုင်းပါး အမြေားသာမရှိပြီးဖြစ်သည်။ သို့ပါပါလျက် ရထားသီးများအောက်သို့ ပြန်းခဲ့ဝင်လိုက်သောအခါ ကျွန်းမာတုန်လှပ်သွားပါသည်။ ဒါထက်သက်သော အော်အော် ဖြော်ရှုံးစီးရရန်ည်းလုံး မရှိတော့ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ သေခြင်းတရား ကို ရွှေးချွေးသို့ ပြန်းခဲ့လှမ်း လှမ်းရပါသလဲ။ အချုပ်နှင့် ကိုယ်ကျော်သိကြားမှု အကြော်ခြား အန်နာသည် အောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့၏။ အန်နာ ပုံခုလို

တော်လ်စတုရိုင်း၏ အန်နာကရီနိုင်း (Anna Karenina) ကို ဖတ်ရသောအခါ ကျွန်းမာသည်သွားဟူသော အရာကို မည်သည့်ခွင့်အား ဖြင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရောက်ရမည်နည်းဟု တွေ့ေတာဆင်ခြင်စပ်လာပါသည်။

သေဆုံးပစ်လိုက်သည့်အတွက် သားကလေးသည် စိတ်သက်သာရာရပါ မလား။ သမီးကလေးကရော ကရင်နိနား နာမည်ကို အဖြည့်ချုပ် ဖောင်ရင်း မဟုတ်သူနှင့် နေရပြီး ပျော်ဆွင်နိုင်ပါမလား။ မူလခင်ပွန်းကရောအန်နာ သေသည့်အတွက် ဘာများအကျိုးရှိလာမလဲ။ နောက်ချစ်သူဆိုလျင် အန်နာ၏ အလောင်းကို မြင်တွေ့ပြီးနောက် လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် စိတ်ထိနိုက် ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။ ဘယ်သူ အတွက်မျှ အကျိုးမရှိသော အတ်သိမ်းမှာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ဖက်က စဉ်းစားပြန်တော့ အန်နာအတွက် အသက် ရှင်မှုသည် ခဲယဉ်းလှသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အန်နာတို့ အောက်ပြန်သူ နှစ်ယောက်ကို စွဲရှားစက်ဆပ်စွာ ရှောင်ကြော်ကြသည်။ မူလခင်ပွန်းကို မျက် နှာ မပြု၊ သားကလေးနှင့်တွေ့ရန် တိတ်တိုးတွေ့ရသည်။ အန်နာ၏ဘဝ သည် ရှင်လျော်နှင့် သေရသည့်ဘဝဖြစ်သည်။ အန်နာ၏ဘဝသည် ရထား အောက်မှာ သေဆုံးခြင်းဖြင့် လူမှုနှင့်အပေါင်းမှ လွတ်သွားရသည်။ အန် နှာအတွက် သေဆုံးခြင်းသည် အကောင်းဆုံးတွေ့ကြိုးပါ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်မှုသည် ထိုဝါယ္ယာတွင် မည်သူကိုမျှမချစ်ပါ။ အန်နာကိုလည်း တစ်စက်ပြုမသနားပါ။ သို့သော် အန်နာဟြုကဲသိပြုသွားခြင်းကိုယူကျိုး မရန်မြောတာသနနေပါ။ သည်လောက် လူမြှို့ရှိသော မိန့်မတတ်ယောက် သည်မျှ အရှုက်ကော်းမှုသွားအောင်၊ သွားမှုသွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည် အချစ်ရှုံးကိုဆိုသော အရာသည် မည်မျှအထိ ခွဲနှုန်းကြီးနိုင်ပါသနည်း။

ထိုအရာကို ကျွန်မတို့ ဘားနှင့် တားဆီးရမည်နည်း။ အပြောလွယ် သလောက် အပြောရရအလွန်ခေါ်ခဲ့သော ပြဿနာတစ်ရပ်ကို တော်စတိုင်း သည် အန်နာကရင်နိနားဖြင့် ချုပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မှုထင်ပါ သည်။

[ကလော ၁၉၃၂ ခြော]

ကျွန်မ မေမဂျာသူရှားဝတ္ထုများ(၂)

War and Peace လို ဝတ္ထုကြီးမျိုး၊ Anna Karenina လို ဝတ္ထု ကြီးမျိုးတွေ ရေးခဲ့သည် တော်လုပ်စတိုင်းသည် မြင်းတစ်ကောင်အပေါ်မှာ အသားစိတ် စိတ်ဝင်စား ခဲ့လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်ခဲ့ပါ။ တော်လုပ်စတိုင်း ၌ ကျွန်မ ပို၍၍ စိတ်ဝင်စားသေသာ ဝတ္ထုမှာ မြင်းတစ်ကောင်၏ ပုံပြင် (A Story of a Horse) ဟုသော ဝတ္ထုပြစ်သည်။ ကျွန်မကလည်း မြင်းတွေ ၌ အလွန်စိတ်ဝင်စားသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်မ ငယ်စဉ် ကျွန်းစောင်းပြီးကလေးမှာ နေစဉ်တုန်းက ကျွန်မ ကြိုးမှာ မြင်းနှစ်ကောင်ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအစ်ကိုဝင်းကွဲတစ်ယောက် စွမ်းတွေကို အလွန်ချစ်သည်။ ကျွန်မမှာ အတော်ငယ်သေးသည့်အာရုံး ပြော်ခဲ့သွေ့ကြပ်သမျှမြင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတွေကို အားကျွား ကြည့်ရှုက လွှဲ၍ ဘာမှ မလုပ်ရဲပေါ်။ မြင်းကန်ခံရမှာလည်း နှီးသည်။ ဤနှုန်းဘက်းတောင် မြင်းအကန်ခံရဖူးသည်ဆိုတော့ ကျွန်မမှာ မြင်းအနီး အသိဉာဏ်နှင့် အတွင်းစိတ်ဝင်စားချက်ကို သီချင်သည်။ မြင်း၏နေရာ ၌ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ဝင်ခဲ့စားကြည့်ဖို့ စိတ်ဝင်စားသည်။ ထိုကြောင့် သားလုပ်စတိုင်း၏ 'A Story of A Horse' ကို ဖတ်ရသောအခါ ကျွန်မ ဗျွန်းပြီးပြည့်စုံသွားသည်ဟု ခဲ့စားလိုက်ရပါသည်။ စိတ်မကောင်းပြစ်

စရာတစ်ခုက ကျွန်မဝတ္ထုကို ဖတ်ရသောအချိန်၌ ကျွန်မသည် ဘက္ကီးကို
၏ မြင်းများနှင့် ဝေးကျွန်မပြီးဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မသည် ဘက္ကီးကို
မြင်းနှစ်နောက်ကို လွမ်းဆွတ်သတ်ရလျက် ထိုဝတ္ထုကို ထပ်ကာထပ်ကာ
ဖတ်မိသည်။ မြင်းတစ်ကောင်၏ စိတ်ကူးနှင့် ခဲ့ခဲ့သူ့မျက်များကို မြင်း၏
နေရာတွင် ဝင်ပူး၍ ရေးသားသူမျှ ဝတ္ထုထဲတွင် ထိုဝတ္ထုသည် ကျွန်မစိတ်
ကို အထိနိုက်စေဆုံးဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတွင် လူတွေပါသော်လည်း လူတွေက အတ်လိုက်မဟုတ်
ပေ။ မြင်းနှစ်ကြီးတစ်ကောင်က အတ်လိုက်ဖြစ်သည်။ အရာပါအမောင်း
အလုံးအဖန် တောင့်တင်းသော်လည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အဖြူဇားကျက်
သုံးခုပါဝင်နေသောကြောင့် သူသည် စာ့ကျက်မြင်းအမျိုးအစားထဲမှာ
ပါဝင်သွားသည်။ မြို့စာ့ကြီးတစ်ယောက် ပိုင်းဆိုင်သော မျိုးရှိုးကောင်းများ
သည်မြင်းများထဲမှ တစ်ကောင်အပါ အဝင်ဖြစ်သော်လည်း သူသည် မြင်း
အလုပ်နှင့် အောက်ကျိုးချယ်ခြင်းသာ ရှိသည်။ အကယ်၍ သူသည် စာ့
ကျက်မြင်းပါပဲ့လောက့်များနှင့် မထိုက်တန်သလိုပင် အေးဖော်ခံရသည်။
သူစာ့ကျက်မြင်းဖြစ်ခြင်းအတွက် သူ့မှာပင် အပြစ်ရှိနေသလို သူ့ခံစား
ရအောင် လူတွေ၏ လျော်ပြောဆ်ဆောင်ပံ့ပို့များက ထိုနိုက်စေခဲ့၏။

မြင်းကို စတင်မွေးဖြားရှိနိုင်စဉ်၍ သေဆုံးချိန်အထိ မြင်းက သူ့အမောင်း
မြင်းများကို နောက်ကြောင်းပြန်ပြောသော ပုံစံဖြင့် ကျွန်မတို့ သူ့အကြောင်း
စုလောင့်စွာ သိခွင့်ရှုခဲ့ပါသည်။ သူ့မိခင်မှ မွေးသော သူ့ညီးကောင်းကတော်
အလွန်လုပ်သည့်အပြင် တော်စင်သည်မြင်းဖြစ်၍ မျက်နှာကောင်းရသည်။
သူကတော့ မျက်နှာကောင်းမရ။ အခွေဗျာကျော်၍ မြင်းဖျို့လေး တစ်ကောင်း
နှင့် အချို့အစားလမ်းဖွံ့ဖို့ မြို့အားသည်အပါ မြင်းထိန်းတွေက သူတို့ကို
ခြေကြသည်။ သူ့ကိုရိုက်နိုက် ကန်ကျောက်ပြီး မြင်းအောင်းအကန့်ထဲမှာ
လျောင်ပိတ်ထားသည်။ သူတစ်ညုပုံး ဟိနေခဲ့၏။ သို့သော် တာဖြည့်ဖြည့်
သူ့ဘဝေါ်အစိုးာယ်မြဲလှုံးကို သူသိမြင်လာသည်။ သူသည် ရေးသင်းခံလိုက်
ရသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ သူ့မှာ ကံဆိုးမှုသုံးမျိုးရှိသည်ဟု မြင်းက
ဆင်ခြင်သည်။ နံပါတ်(၁) အကြောင်းမှာ သူသည် စာ့ကျက်မြင်းဖြစ်နေ
မြင်းနံပါတ်(၂) အကြောင်းမှာ သူသည် ရေးသင်းခံထားခြင်း၊ နံပါတ်(၃)
အကြောင်းမှာ သူသည် သဘာဝအလျောက် နေထိုင်အသက်ရှင်ရသည်။

မြင်းတစ်ကောင်းမဟုတ်ဘဲ မြင်းထိန်းက ပိုင်ဆိုင်နေသော မြင်းတစ်ကောင်း
ဖြစ်နေမြင်း... ထိုသုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ မြို့စာ့ကြီးသည် သူ့ကိုမြင်းထိန်းလက်
အပ်ထားလိုက်သည်ဖြစ်ရာ သူသည် အခြားမြင်းများကဲသုံး ပြိုင်ပွဲပြုပဲ့များ
လွှာ့ ခံခိုန်တင်နိုင်မြင်းမရှိ။ မရှိ သူသည်မြင်းထိန်း၏ အလုပ်
လီးများ ပြစ်သော လယ်ဂွင်းဆိုင်ရာ အလုပ်များ၊ ရွာထဲက ခရီးများတွင်
သာ မောင်းနှင့်ခံရသည်။

ထိုနောက် သူသည် မြင်းပွဲစာ့တစ်ယောက်ထဲ အရောင်းခံရသည်။
သူသည် မြို့စာ့ကြီး၏ မြင်းထိန်းထဲမှာ နေရသည်ထက်ပို၍ ခိုက်ချမ်းသာ
ပေး။ အကြောင်းမှာ မြို့စာ့ကြီး၏ မြင်းအောင်းမြှင့် သူ့သေးမှာ အလွန် ရှုက်
လီးများ ကောင်းသော မြင်းရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုမြင်းမှာ
ရှုက်ရှိရှိသည်။ ရှုက်ရှိရှိသော ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့သေးမှာ
အလုပ်နှင့် အောက်ကျိုးချယ်ခြင်းသာ ရှိသည်။ အကယ်၍ သူသည် စာ့
ကျက်မြင်းပါပဲ့လောက့်များနှင့် မထိုက်တန်သလိုပင် အဖြစ်လျှင်တောင် ကြိုး
ကျယ် မေးမှာသော မြို့စာ့ကြီး၏ မြင်းမှာ တစ်ကောင်းအပါ အဝင်
အုတ်ခဲ့လျှင် သူ့ဘဝေါ်သည်မျှအမြို့မြဲမည့် မဟုတ်ပေ။

သူသည် တစ်လက်မှတစ်လက်သို့ ကျော်ပြောင်းအလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။
သို့သော် ကာလအကြောင်း အနေခဲ့ရသည်သင်မှာ နှစ်ဦးသာရှိ၏။ တစ်ဦး
မှာ မြင်းတပ်ဖိုလ်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ဦးမှာ အသွားကြီးဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝေါ်
အပျော်ဆုံးရှုက်များသည် မြင်းတပ်ဖိုလ်ထဲမှာ နေထိုင်ရသည်ရှုက်များ
သင်ဖြစ်၏။ မြင်းတပ်ဖိုလ်မှာ ချစ်သုတစ်ယောက်ရှိရှိသည်။ မြင်းတပ်ဖိုလ်
သည် လည်းကောင်း၊ သူ့ချစ်သုသည်လည်းကောင်း၊ မြင်းလည်းမောင်း၊ သူ
သည် လည်းကောင်း၊ ချော်မှုကြသည်။ သူ့အပေါ်ကြင်နာကြသည်။ သူ
ဘလည်း အားလုံးကို ချစ်ခင်သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ မြင်းတပ်ဖိုလ်သည် ထုံးစာ့တိုင်း သူ့ချစ်သုတဲ့
သုံးသည်။ သို့သော် ချော်သုသည် သူ့ကို သွားဖောက်ကာ တွေ့ရှိ
သောက်နှင့် ထွက်ပြုသွားသည်။ ဒေါသတော်ကြီး နာကျင်နေသော မြင်း
အပ်ဖိုလ် အလိုရှိရှိသည်အတိုင်း မြင်းသည် မြင်းတပ်ဖိုလ်၏ ချစ်သုံးပြီး၏

နောက်သို့ မနားမင်းလိုက်ခဲ့ရသည်။ မိုင်ပါဝ်းများစွာ သူ့ကို အပြင် နှင့် စေခဲသည်။ (၁၆) မိုင်ကျော်ကျော် ခရီးနှင့်ပြီးမှ မီလာခဲ့သည်။ မြင်းသည် ခွန်အား ပြတ်လပ်လျက် ရှိပြီး၊ တစ်ညွှန်းတိန်ယင်လျက် ဘာအစာမှုမဲ့ စေးနိုင်တော့ပေး။ ရေကို အနိုင်နိုင်သောက်ရှာသည်။ ထို့နောက် မြင်းသည် ဖြစ်တော့သည်။ သူတို့ တတ်နိုင်သူမျှ စိုင်းဝန်းကျသေးပြီး နောက် သမင် သည် သူ့ကို ရောင်းခဲ့လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို အဘားကြီး တစ်ယောက်က ဝယ်လိုက်သည်။ သူ့မှာရှိသော နပါးများ၊ ခွန်အား များကို တော့ သူ ပြန်မရတော့ပေး။ အဘားကြီးထံမှ သူ လယ်သမားတစ်ဦးထံ ရောက် သည်။ သူ လယ်တွန်ရာတွင် အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့ရ၏။ သူ၊ ခြေထောက်မှာ ထယ်သွားနှင့် ပြတ်မိမိသည် ဒေါ်ရာရှိခဲ့သည်။ သူ မကျိန်းမားဖြစ်ပြန်၏။ နောက်ဆုံး သူသည် မြင်းပျော်ကြပါးကြပါးသွားထံ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။ သူသည် အမြားမြင်းပျော်များနှင့် အတူ စားကျက်သို့ သွားရသည်။ သို့သော် ဘယ်မြင်းကမ္မာ သူ့ကို အဖက်မလုပ်ပြုပါ။ မြင်းပျော်မလေးတစ်ကောင်က တော့ သူ့ကို လျောင်ပြောင်ခုကွဲပေးလိုဟန်ဖြင့် သူ သောက်နေသည် စိုး ချောင်းရေအထက်ပိုင်းမှာ ဆင်းပြီး ရေနောက်သွားအောင် ရွှေဖြင့် မြေပြင် ကို ခြေစပစ်ခဲ့သည်။ သူသည် နပါးသော မြင်းကလေးများကို ငေးကြည့်လျက် ပါလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက မင်းတို့လိုက် သန်မာပြီး နပါးတက်ကြခဲ့ဖူးပါ တယ်ဟု ဝင်းနည်းစွာ တွေးနေခဲ့သည်။

သူ အိုမင်းပြီး အရေပြားယားယားနာ ပြစ်သောအခါ ပိုင်ရှင်က မြင်းသတ်သမားလက်သို့ အပ်လိုက်လေသည်။ မိုင်းမဖြစ်စလောက်အောင် အို ငင်းပြီး အသုံးမကျတော့သော မြင်းများကို ဝယ်ယူသတ်ဖြစ်ပြီး အရေချွေ အသား ရောင်းစားသွားကို Knacker ဟု အော်သည်။ Knacker သည် သူ့ကို တစ်နေရာခေါ်သွားပြီး စားပြင့် လည်ပင်းကိုလို့ ပြတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူသည် စားသွေးသံကို ကြားရပြီး လည်ပင်းမှာ နာကျောင်မှုကို ခံစားရသည် တိုင်အောင် သူ့ကို သတ်နေပြီဟု မသိရှိခဲ့။ သူ နေကောင်းအောင် ကုသိုလ် ပြုလုပ်သည်ဟု အောက်တော့ သူ့လည်ပင်းမှ အရှင်းတစ်ခုခု ဒေသပေါ်မှု အောက်မောခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူ့လည်ပင်းမှ အရှင်းတစ်ခုခု ဒေသပေါ်မှု အောက်မောခဲ့သည်။ သူ့ဘဝ၏ ဝန်ထပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု

ထဲ့ ထို့အရည်များနှင့်အတူ လိုက်ပါပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူ့ယိုစ်းယိုင် ကာ လဲကျသွားသည်။

သူ့အရေးကို ဆုတ်ခွာကြသည်။ အသားများကို ရာမှု ယူကြသည်။ ဉာဏ် အရိုးသာ ကျော်တော့သည်၍ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို စံပွဲလွှာအပ်က လာ မောက် ကိုက်ပြတ်စားကြသည်။ လပါဝ်းများစွာ ကြောမြှင့်သည်အခါ မြင်း ခါ အရိုးတရာ့ကို လယ်သမားတစ်ယောက်က တစ်ခုခု အသုံးပြုရန် ယူသွားသည်။

ပြုမှုနှင့် ဝွေ့ကို အဆုံးမသတ်ထားပါ။ မြင်း၏ ပိုင်ရှင်နှင့် ယဉ်ပြ ပြီးမှ အဆုံးသတ်ထားသည်။ မြင်း၏ တစ်ခါတုန်းက (အပြန်အလုန် ချုပ် ငင် တွယ်တာခဲ့သော) မြင်းတပ်မိုလ်ကလေး (ယခုအချိန်တွင် သိပ် အသုံး ဆင်တော့သည် အကြော်တူသည့် လွှဲတစ်ယောက်) သည် မြင်းသေပြီး မကြာ ခီးမှာပင် သေခုံးသွားသည်။ မြင်းတပ်မိုလ်၏ အရေပြား၊ အသား၊ အရိုး တစ်စကြွေ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အသုံးမဝင်ခဲ့ပေ။

ထိုဝွေ့ကို ဖတ်ပြီးသောအခါ လောက၏ ကောင်းကျိုးကို မပြုခဲ့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှောင်ကြုံရသည် လှတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးထက် မြင်း တစ်ကောင်ကပင် ပို၍ တန်ဖိုးရှိလေသလားဟု စတင်တွေးတော့စွဲပြီးပါ သည်။ မြင်းကို ပိုင်ဆိုင်အုပ်ချုပ်သွားဖြစ်ပါလျက် မြင်းလောက်မှ တန်ဖိုး မရှိသည် လှတွေးလောကမှာ ရှိသေားသည်ဟု စာရေးဆရာက ပြောချင်ဟန် ဖြောသည်။ တိရှာ့နှင့် ဖြစ်ပါလျက် အလုပ်ကျိုးနှင့် သေားခြင်း စသည်။ မသွားစေခဲ့သော် မြင်း စသည်တို့ကို တစ်ဖက်မှာ ပြထားပြီး အမြားတစ်ဖက်မှာတော့ မြင်း ကို အပ်ချုပ်သွားဖြစ်ပါလျက် မြင်း၏ တန်ဖိုးကို လျှစ်လျှော်၍ မြှောင်း၊ မိမိလောက် မှ ထွက်ခွာသွားပြီးမှ မြင်း၏ တန်ဖိုးကို တာသံ၊ တတ်ခြင်း၊ မိမိဝင်ငွေကို သုံးပြီး သောက်စားရှိုး အကြော်တံ့ပြီး ဂုဏ်သိုက်ကို ပိမိဘာသာရိုးဖျက်ဆီး မြင်း စသည်တို့ကို ပြထားသည်။

တော်လ်စတွောင်း၏ မြင်းပုံပြင်သည် ကျောင်းမှုမှာ နာကြသည်။ နာကြသည်။ ကရာဏာကို ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

တော်လ်စတ္တိင်း၏ The Kreutzer Sonata ဝဲတူကတော့ အဲသူ စရာ ထူးဆန်းပြီး ကျေနပ်မှာပင် ခွဲလမ်းခဲ့ရေး ဝဲတူတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

Kreutzer Sonata ဆိုသည်မှာ တယောနှင့် စန္တရား တွေ့ဖက်တီးနိုင်သည့် ဘီသီပဲင်၏ တေးသွားတစ်ခုအမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဝဲတူ၏အမိန့်က အတ်ကောင်မှာ ပဲ့ကြောင်ကြောင် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဝဲတူတစ်ခုလုံးသည် ရထားတွေ့တစ်ခုပေါ်မှာပင် အဓမ္မအဆုံး ပြောပြသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ စာရေးသွားသည် ကျွန်ုပ်ဟု ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သော်လည်း အတ်ကောင်မှာ မဟုတ်၊ ရထားတွေ့ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်သည့် ခရီးသည် သည်သာ အမိန့်ကောင် ဖြစ်သည်။

ရထားတွေ့တွင် ကုန်သည်၊ ရွှေနေ့၊ အရောင်းစာရေး စသည်ဖြင့် လူတစ်ခုပါဝင်၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးလည်း ပါဝင်သည်။ အမျိုးသမီးနှင့် ရွှေနေးသည် အသိမိတ်ဆွဲဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ သူတို့နှင့်ယောက်သည် သူတို့ချင်းသာ သိသည်။ အိမ်ထောင်ရေးမောက်ပြန်မှုတစ်ခုအကြောင်း၊ တစ်နှစ်းတစ်ခု ပြောရင်းက ရထားတွေ့တွင် မိန့်မဲနှင့် ယောက်သွား အိမ်ထောင်ရေး ပြသောခါးရောက်သွား၏။ အမျိုးသမီးက အချို့မပါဘဲ လက်ထပ်ခြင်းသည် အမို့ယှဉ်မပါဘဲ မရှိကြောင်း၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မမြင်ပူးဘဲ အောင်သွယ်မှားမှတစ်ဆင့် စပ်ဟပ်၍ လက်ထပ်ခြင်းသည် ရယ်ရှုစရာဟာသာ တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တော့ အိမ်ထောင်ရေးတွေ့တည်မြှို့မိန့်မှုမှာသာ တာဝန်ရှိသည်။ မိန့်မှုတွေးသည် ပညာတတ်လာသည့်အခါး ယောက်သွားတွေ့အပေါ် အရိုအသေးတန်လာကြသည် စသည်ဖြင့် ယောက်သွားဝါောက်ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးနှင့် အခြေအတင် စကားများကြသည်။ အဘိုးကြီး ဆင်းသွားတော့ အားလုံးက သူ့ကိုရှေးဟောင်း ပုံစံတုံးအတိုးကြီးဟု သမုတ်ကြသည်။ ထို့အောက် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သော တစ်ချိန်လုံး မျက်နှာလွှဲစကားနည်းနေသည် အမိန့်ကော်လိုက် စကားရိုင်းထဲ ရောက်လာသည်။

“အချို့ဆိုတာ ဘာလ”ဟု သွားအမျိုးသမီးကို မေးသည်။

“အချို့စစ်ကို ခေါ်တာပါ”ဟု အမျိုးသမီးက ပြန်ဖြေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအချို့စစ်ဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုနားလည်နိုင်ကြမလဲ”ဟု သွားပြန်မေးသည်။

“အိုး... ဒါကတော့ လူတိုင်းနားလည်တာပဲ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”ဟု အတ်လိုက်က ပြော၏။ “ငင်များအတွေးထဲမှာ ဘယ်လိုအမို့ယှဉ်ဖွံ့ဖြိုးထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကို ငင်များရှင်းပြုမြှုပ်နှံမှုပေါ့”

“အချို့ဆိုတာ ဘာလဆိုတော့ တွေားသွေးအားလုံးထက် ပိုပြီး တစ်ခုတစ်ယောက်ကို ပိုပြီးသောကျွန်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီး၊ အဲဒီသဘောကျွန်တာ ဘယ်လောက်ကြာရှုည့်ခဲ့မလဲ၊ တစ်လလား၊ နှစ်လက်လား၊ နာရီဝါဝင်လား”အတ်လိုက်က ရယ်မောလျက် ပြန်မေးသည်။ အမျိုးသမီးအနည်းငယ် အောင်သက်သက်ပြစ်သွား၏။

“နော်း... ရှင် အချို့မဟုတ်တဲ့ အဲေားတစ်ခုခနဲ့ရောတွေးသွားပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဒါကိုပဲ ပြောနေတာပဲ”

ထို့နောက်တွင် အဲေားတစ်ယောက်ယောက်က ဝင်ရှင်းပြုလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးအိုလိုသည်မှာ ‘လက်ထပ်ခြင်းဟုသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးဖြတ်နှီးစုံမောက်ခြင်းပြုခြင်းအစပြုရမည်။’ သို့မဟုတ်ပါက အပြန်အလှန် ဝဲတူရား၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာစောင်စည်းမှု ဟုသည်၍ ရှိမှုမဟုတ်ဟု ဆိုလိုသည်။

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာလ အဲဒါပါပဲ၊ ဒီလို တစ်ယောက်အပေါ် မြတ်နဲ့အမောက်တာက ဘယ်လောက်ကြာမှာလ”

“အိုး... သိပ်ကြာတာပဲ၊ တော်းဆိုရင် တစ်ဘာဝလုံးစာကြာတာပဲ။” ဟု အမျိုးသမီးက ဆင်ခြေပေးသည်။

ထို့အောက် သူတို့စွဲကားများသည် အချို့နှင့် အလိုဆန္ဒဟူသော ခေါင်းဆုံးသို့ ရောက်သွား၏။ အတွေးချုပ်နှင့် အငွေးချုပ်အကြောင်းရောက်သွားသည်။

“ရှင်ပြောတာက ကိုယ်ခန္ဓာချင်း ထိစပ်တဲ့ Carnal Love ကို ပြော အတော့ပဲ အချို့ဆိုတာ စိတ်ကူးစိတ်သန်း တစ်ထပ်တည်းကျွတာ အတွေး အခါးတစ်မျိုးတည်းကို နှစ်ယောက်ပြိုင်တွေးတာ၊ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ ပေါင်းစည်းတာ... ဒါတွေးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ရှင်ဝန်မခဲ့ဘူးလာ။”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စိတ်ကူးတွေ စုစည်းပေါင်းစပ်မှုဆိုရင် နှစ်ယောက် အတူ အီပိကြဖို့ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ”ဟု ဗာတ်လိုက်က ပြန်မေးသည်။ ရှေ့နေက “Conjugal Love (ကိုယ်ခွဲသူချင်း ရင်းနှီးတဲ့အချင်း) ဆိုတာ တည်ရှိတယ်၊ အများစုံမှာ တည်ရှိတယ်၊ ဒီနည်းနှုပ် နေနေကြတယ်၊ ဒီလို နှုပ် သွားရှိတဲ့ အီမ်ထောင်သည်ဘဝကို တည်ဆောက်နေကြတာပဲ”ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဗာတ်လိုက် ရယ်မောသည်။

“အီမ်ထောင်ရေးဆိုတာ လိမ့်လည်နေတာပဲ”

သူ၏ အီမ်ထောင်ရေးအမြင်မှာ အဆိုမြင်ဝါဒစစ်စစ်ဖြစ်သည်။ အခြား ဘာမျှ မဟုတ်။ ဘာ့မကြောင့် အီမ်ထောင်ရေးအပေါ် သူ အချင်ပေါ်ကိုနေသလဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ မကြေမိမှာပင် သိရသည်။ ရှေ့နေက အီမ်ထောင်ရေးမှာ ဝေဖန်မှုတွေ ဥပုဇ္ဇာမှုတွေထဲမှ မကောင်းပါဘူးဟု ပြောသောအခါ... “ကျွန်တော်ကို မှတ်မိုးရဲ့လား၊ ကျွန်တော်မိန်းမကို သတ်ခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အီမ်ထောင်ရေးဝေဖန်မှုကာလအတောအတွင်းမှာ ပေါ့”ဟု ဗာတ်လိုက်က ပြောလိုက်သည်။

သူ့ကားမကြောင့် ရထားတွဲတစ်ခုလဲ့ အံအားသန့်သွားပါသည်။ ကျွန်မလည်း အံအားသန့်သွားပါသည်။ မကြောမိရှေ့နေနှင့် အမျိုးသမီးက ပေါ်တိုးတိုး တိုင်ပင်လိုက်ကြပြီး တွဲစောင့်အား ရထားတွဲ ပြောင်းခိုင်းသည်။ အရောင်းစာရေးက တွဲကြမ်းပြုပေါ်မှာ လုအိပ်သွားပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဗာတ်လိုက်သာ ကျွန်သည်။ ဗာတ်လိုက်က သူ့အကြောင်းကို ကျွန်ပဲအား ပြောပြုသည်။ ငါးမှာ Kreutzer Sonata ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ဗာတ်လိုက်သည် လိမ့်နှင့်ပတ်သက်၍ စွဲလမ်းမှုဆရာဂါ (In session) ရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဝယ်စံဘဝက် လိမ့်အတွေ့အကြောင်းလုပ်သည်မှုတောင်းမှု နောင်တယားအဖြစ် သူ့မှာ ကျွန်ရှစ်နေ့အဲ၏။ လိမ့်ဆက်ဆံမှုသည် သန့်ရှင်း ငင်ကြယ်မှုမှ ယုတ်လျော့ကျော်ဆောင်းသွားသည့် မကောင်းမှုများဟု သူ ထင်သည်။ သူသည် သူချုပ်မြတ်နှီး၍ လက်ထပ်ထားသည် နေ့ကိုတော့အမှန် တကေယ် သွားရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သူ့အေးသည် ပျားရည်ဆံးခံရှိမှာ ပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မနှစ်မြှုံးမှုများ အချုပ်နှင့်အတူ တွဲဖော်

ခါးလာခဲ့သည်။ ကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မွေးသည်။ မျိုးမတွေကို စွဲတ်လပ်ခွင့်ပေးခြင်း၊ ပညာတော်များအဖြစ်သင်ကြားခွင့် သာမြင်းတို့သည် မိန့်မှု မယောက်းနှစ်ဦးလုံးအတွက် အလိုဆန္ဒတ်မှုတ် ကူးပိုများစေသည်ဟု သူ ယူဆသည်။ ထိုပြင် သစ္ားသောက်မူ တော်တော် ချားများသည် ကိုတော့အခြေခံသည်ဟု သူ ယူဆသည်။ ဂိုတ်ခို့သည်မှာ အချက်၏ အစာပင်ဖြစ်သည်ဟု သူ့ယူဆသည်။ Kreutzer Sonata ဟု သာ ခေါင်းစဉ်ကို ထိုအမြင်မှ ပေးလိုက်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

အီမ်ထောင်ရေးကို သူ ဥပမာတစ်ခုပြုပိုက တော်တော်ထံရောက်၏။ တစ်ခုတော်ကို ကသူ လူလုယ်ဘဝတွေပဲ ပါနိုင်ခို့ ခို့တွေကိုခဲ့ရာ မျက်လှည့်ခန်းမ တစ်ခုရေးသို့ သူ ရောက်၏။ ခေါင်းစဉ်ကဲ ‘မှတ်ဆိုတ်ရှည်နှင့်မိန့်မှုရေး’ ဟု ထူးဆန်းတွေလာ ရေးထား၏။ သူ အလွန်စိတ်ဝင်စားကာ ပိုက်ဆေးပေး၍ ပြုခန်းသို့ ဝင်ကြသည်၏။ အထဲရောက်သောအခါ မှတ်ဆိုတ်ရှည်နှင့်မိန့်မှု ခို့သည်မှာ မှတ်ဆိုတ်နှင့် ယောက်ကျားကြီးတစ်ယောက် မိန်းမအဝတ်အစား ချား ဝတ်ထားခြင်း၊ ပြုခြုံရေး မြတ်ဆုံးမြတ်ဆုံးမြတ်ဆုံးရေး မြတ်ဆုံးမြတ်ဆုံးရေး တော်တော် ရော်ခြုံရေးနောက်နှင့် ရော်ခြုံရေးနောက်နှင့် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သူသည် အကြောင်းအကျိုးစိတ်ပျက်ကာ အခန်းအပြင် ထွက်လာ၏။ ပြုပွဲ ကောင်ခံက “က က ... ပြုခို့ကြော်ဆိုခို့ ထိုက်တန်သလား၊ မထိုက်တန်ဘူး သား ဟောကိုလှကြီးမင်းကိုသာ မေးကြည့်ပါခင်ဗျာ”ဟု ပရီသာတ်ကို ပြော၏။ ဗာတ်လိုက်သည် ပရီသာတ်အား ပြုခွဲသည် ထဲ့ဝမထိုက်တန်ကြောင်း၊ သိမ်္မားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပြောနို့ရှုက်ဆွဲတွေနှင့် ဆွဲက်ရှိသည်။ အီမ်ထောင်ရေးဆိုသည်မှာလည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဗာတ်လိုက်က အာက်ချက်ချသည်။

သူတို့၏ အဆင်မပြုလှသော အီမ်ထောင်ရေးထဲသို့ တတိယ ဗာတ်ထောင် တစ်ဦး ဝင်လာသည်။ ငါးသည် ကိုတာပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဗာတ်လိုက်၏ အနီးသည်ကို စန္ဒရားလေ့ကျင့်ရန် တယောကို တွေဖက် သီးခတ်ပေးပြီး ကူညီသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အနီးသည်နှင့် ဂိုတ်ခို့သည်။ သူတို့ချင်းမျှမှုပေးမြှုံးမှုများ ဖြစ် သွယ်ဖောက်ပြန်နေကြသည်ဟု ယူဆသည်။ ဂိုတ်ခို့သည်သားသာမှာ သည်သူ မရှိစဉ်ဗျာ

လည်း ဒနီးထဲ မကြာခဏ လာလေ့ရှိသည်။ တစ်ရွက်မှာတော့ တော်လိုက်သည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် နယ်သို့ သွားရသည်။ သူသည် တည်းခိုခန်းမှာ အိုးပျော်ဖို့ ကြိုးစားစဉ် သူ၊ ဒနီးနှင့် ဂိုးတော်ပညာရှင်တို့ အကြည်းမှားကို သတိုးနေသည်။ Kreutzer Sonata တေားသွား တိုးခတ်နေစဉ်က သူတို့၏မျက်လုံးမှားကို ပြင်ဆောင်ကာ ရင်ထဲမှားပုပင်သောက်ဖြင့် လောင်ဖြိုက်လာ၏။ သူသည် မော်စကိုသို့ ရှတ်တရဂ် မဖွှေ့နေလုံးသော အချိန်တွင် ပြန်လာခဲ့သည်။

အမြဲပြန်ရောက်သောအခါ ညာသန်းခေါင်ကျော်နေပြီး၊ သူသည် အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အိုးခန်းမှာ ချိတ်ထားသည့် ဂိုးတော်သမား၏ ကုတ်အကိုးကို ဖြစ်သည်။ ဒေါသတွေ ဆုစေသွား၏။ သူသည် ဒနီးသည်ရှိသည်အခန်းထဲသို့ မဝင်မိကပင်လျှင် နဲ့ရှက ဓားကောက်ကိုဖြိုတ်ပျော်ပြီး လက်နှင့် ကျိုးရှုက် ကို ကိုင်လာခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဒနီးကို သတ်မသတ်ဆိုသည့်မှာ မည်သည့် ဖြင့်ကွင်းမျိုးကို တွေ့ရမည်။ မူတည်နေသည့် ဟု ကျွန်းမ ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် သူသည် သတ်ပစ်ဖို့ ထိုက်တန်သည့် ပြင်ကွင်းကို မဖွှေ့နေလုံးထားမှန်း သေချာသည်။ သူ ဖိနပ်ချေပိုတ်ကာ ခြေဆိုတ်စွဲ၏ထားသော ခြေထောက်ဖြင့် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ တို့တို့တော်သမား၏ ထိုးလည်း အပြစ်တင်စရာမလိုပါ။ ထိုသွေ့တွင် ဒနီးကို ကြာခိုလိုသောစိတ်ကြွေ့ရှုမည်။ ညျဉ်နှုံးခေါင် ငင်ပွန်းမရှိခိုက် အိမ်လာလည်းခြင်း ထို့ကြောင်း ပြုလေ့ရှိမည်။ သို့သော် သူသည် ပြောနေကြသည်။ သို့သော် သောက်းတို့၏ သဘာဝအရ ဖောက်ဖြို့ လွယ်ကုသည်ဖြစ်ရာ မိန့်မက ခွင့်ပေးလျှင် သူကတော့ လာမှာပဲ။ ခုလာသည့်မှာ ကမ္မာဦးအစကတည်းက ယောက်းတို့၏ လုပ်ထုံး ဖြစ်သောကြာင့် အထူးအဆန်း မဟုတ်။ မလာအောင် ကာကွယ်ဖို့ အ ဒနီးမှာသာ တာဝန်ရှိသည်။ ယောက်းတို့၏ ဖြင့်ဖြတ်မှုကို အားကိုး၍ မရသည့်အပါများတွင် မိန့်မတို့သည် ကိုယ်ကိုယ်ကို ကာကွယ် ထိန်းကျင်သည်နည်းလမ်းတစ်ခုတွင် အသုံးပြုခွင့်ရှိတော့သည်။

သို့သော် သူသည် ဒနီးကို ဓားဖြင့် ထို့နိုက်ချိခဲ့သည်။ ဂိုးတော်သမားမှာ ထွက်ပြီးလွတ်မြောက်သွား၏။ သာမန်အား ဖြင့်ဆိုလျှင် ဝဲဗျာအတော်ကြောင်းသည် ဤနောက်သွေ့တွေ့ရှုတွင် တစ်ခန်းရှုပြုဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤဝဲဗျာ မှာတော့ ပြောနေကြသွား၏။ ဒနီးဓားထိုးခဲ့ရှိစွဲ အသက်ထွက်သည်အထိ သူတွေ့ကြိုးစားရပုံကို အင်သားစိတ် ရေးပြထားသည်။ ထို့ပြင် သူ ပြစ်မှုကြေးလွှာနေစဉ် စွဲတွေ့နှင့် စွဲတွေ့နှင့်မှာ သူ စိတ် မည်ကိုသို့ ပြစ်ပေါ်နေသည်ကို သူ သတိရနေသည်။ သူသည် စာကြည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး နောက် ကျော်အပြည့် ထည့်ထည့်ထားသော များတို့ကို အနီးမှာ အဆင်သင့်

သား၍ စိတ်တွေ့ည်းပြုတော်အပေါ် ကြိုးစားသည်။ စူးဆိမ်းတော်အပေါ်သား၏ အမြဲအား အပောင်းကြောင်းကြော်ခဲ့သေးသည်။ အသက်ဝင်နေသော ဒနီးက သူမအား ခွင့်လွယ်ပါ စိုးသို့ သူ ဖွှေ့နေသွားပါ။ ပန်လိုပါ။ အထင် သူသွားသည်။ ဒနီးသည် သူမအား ခွင့်လွယ်ဖို့ မတော်ငါးပန်ခဲ့ပါ။ ကလေးသူးအား ပြုစောင့်ရောက်ခွင့်ကို သူးအား မပေးခဲ့။ သူမ၏အစ်မကိုသာ ပေးခဲ့သည်။ သူသည် အသက်ဝင်နေသောနောက်စိုးသည်ကို လူသားတစ်ယောက် အပြစ် ပထမဆုံးမြင်လာ၏။ ပြုကိုခွင့်လွယ်ပါဟုပင် သူကပြန်၍ တော်းမျိုးလိုက်သေး၏။ ဒနီးက ခွင့်မလွယ်တဲ့ပါ။ ကျွန်းမ ရှင့်ကို မှန်းတယ်ဟု ပြုကြော်ခဲ့သည်။

ကျွန်းမသည် ဝဲဗျာပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဒနီးသည်ကိုလည်း အပြစ် အောင်မိုး ငင်ပွန်းသည်ကိုလည်း အပြစ်မတင်မိုး ဂိုးတော်တော့ ပို၍ပင် အပြစ် အောင်မိုး။ ဒနီးသည်ကို အပြစ်မတင်စိုးသည်နောက်တော့ တယောသမား ထိုးလည်း အပြစ်တင်စရာမလိုပါ။ ထိုသွေ့တွင် ဒနီးကို ကြာခိုလိုသောစိတ်ကြွောင်း ပြုလေ့ရှိမည်။ သို့သော် သူသည် ပြောနေရာတွင် ငင်ပွန်းမရှိခိုက် အိမ်လာလည်းခြင်း ထို့ကြောင်း ပြုလေ့ရှိမည်။ သို့သော် သူသည် ပြောနေကြသည်။ သို့သော် သောက်းတို့၏ သဘာဝအရ ဖောက်ဖြို့ လွယ်ကုသည်ဖြစ်ရာ မိန့်မက ခွင့်ပေးလျှင် သူကတော့ လာမှာပဲ။ ခုလာသည့်မှာ ကမ္မာဦးအစကတည်းက ယောက်းတို့၏ လုပ်ထုံး ဖြစ်သောကြာင့် အထူးအဆန်း မဟုတ်။ မလာအောင် ကာကွယ်ဖို့ အ ဒနီးမှာသာ တာဝန်ရှိသည်။ ယောက်းတို့၏ ဖြင့်ဖြတ်မှုကို အားကိုး၍ မရသည့်အပါများတွင် မိန့်မတို့သည် ကိုယ်ကိုယ်ကို ကာကွယ် ထိန်းကျင်သည်နည်းလမ်းတစ်ခုတွင် အသုံးပြုခွင့်ရှိတော့သည်။

ဤဝဲဗျာတွင် ကျွန်းမအပြစ်တင်မိုးသည့်မှာ ရွှေကိုစိတ်စွဲထဲ ဖော်ဆုံးထဲ အသက်ထွက်သည်။ အတော်လိုက် အဆိုးတော်အသွေးအား အပြစ်တင်မိုး ရှုပ်တည်မှု သဘာဝကိုသည်။ ထို့ကြောင်းသည်။ အသက်ဝင်နေသော ဒနီးက သူမအား ခွင့်လွယ်ပါ စိုးသို့ သူ ဖွှောနေကြသည်။ အသက်ဝင်နေသော ဒနီးက သူမအား ခွင့်လွယ်ပါ ပန်လိုပါ။ အသက်ဝင်နေသော ဒနီးက သူမအား ခွင့်လွယ်ပါ ပန်လိုပါ။

လည်းဖြစ်သည်။ အီမဲ့ထောင်ရေးမှာ စိတ်သဘာတိက်ဆိုင်များကို အခြေခံ သည်။ ဘယ်သူမှာ တုညီနှုန်းမှုကို အခြေခံသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ပြော ပြု၍ အီမဲ့ထောင်သည်ဘဝဆိုသည်မှာ ရုံးကိုပါဝင်ကြောင်း၊ အီမဲ့ထောင် ဖြေဆုံးလုပ်ငါး သဘာဝပါက်ကြပြီးသား။

တကယ်တွေးကြည့်လျှင် လူတွေသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ညာမြို့ သူများကိုလည်း ညာနေကြသည်။

မနာလိုဝင်စိုးမှုများသည် ရုံးကိုစိတ်ကိုပင် အခြေခံနေသည်။ ထိုစိတ် ကြောင်းပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စွဲလမ်းပါလျက် ခါးသီးစွာမျိုး မိန့်ကြသည်ဖြစ်၏။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ထိုစိတ်နှစ်မျိုးလုံးဖြစ်ပေါ်နေကြသည်။ စိတ်တစ်ခုကိုယ့်၍ အားများသွေးသည့်အော် အခြားစိတ်တစ်ခုမဖြစ်ပေါ်လေဟန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လွည်းဖြား၍ အောင်မြင်နေကြသည်။ အီမဲ့ ထောင်ရေးသွေးသွေးသွေးအကျင့်သိက္ခာမျိုးမြတ်လိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကြေးသာ နှီးမှန်ခဲ့လျှင် လူတွေဘယ်လိုဆက်လက်ရပ်တည်ကြမလဲ။ ကျွန်းထွေးကြည့်မီသည်မှာ Kreutzer Sonata ကို ဖတ်ပြီးကတည်းက ဖြစ်သည်။ အချက်၊ လိပ်ကိစ္စနှင့် အီမဲ့ထောင်ရေးသည် လူယဉ်ကျေးမှုတွင် ရှုံးစွာ တစ်ခုကိုတစ်ခုရှုံးစွာလျက်ရှိသည်။ ထိုသုံးရှုံးကို တစ်ခုစွဲ ချွဲချွဲ ဆန်းစစ်ရန် မည်သူမျှသွေးမရှိ၊ သို့မဟုတ် ဖိုက်မှုမရှိဟု ကောက်ချက်ကျရပါလိမ့်မည်။

The Kreutzer Sonata ကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက်ရှိငါး အီမဲ့ထောင်ရေး ဟုသော်လည်းကောင်း၊ အားများသွေးသွေးသွေးကြည့်တိုင်း ထိုဝါးကြော ကျွန်းများတွင် ရှုံးစွာ တစ်ခုကိုတစ်ခုရှုံးစွာလျက်ရှိသည်။

‘အီမဲ့ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်းများ အဆိုးမြင်စိတ်’ ဘယ် အချိန်က စုံသည်ဟု မသိရသော်လည်း ကျွန်းများကို တွေ့နောက်တွင် Kreutzer Sonata သည် တစ်ခုအပါအဝင် ပြုကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

*

နောက်ထပ် ကျွန်းများစိတ်သက်သော ရှာရှား စာရေးဆရာတို့ တစ်ဦးမှာ ပုဂ္ဂိုက်တွင် ဖြစ်သည်။ အလက်အနောက်ပုဂ္ဂိုက်သည် အလွန်ကျော်ကြော်ကြော် သော ကဗျာဆရာဖြစ်သော်လည်း ကဗျာအာရုံး ခံစားမှု ညွှန်ပျင်းသော ကျွန်းများသည် ပုဂ္ဂိုက်၏ ဝေါးများနှင့်သာ ကြိုးပြင်း လူလားမြို့ကိုခဲ့ရ၏။ ပုဂ္ဂိုက်၏ဝေါးများသည် အလွန်စိတ်ဝင် စားစရာကောင်းသော အတ်လမ်းအတ်ကျက်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်။ အတ်သိမ်း အည် အတ်တစ်ခုလုံးကို အာရုံးစိုးကို အမှာရလောက်အဆောင် လျှို့ဂိုက် အည် အလွန်များဖြင့် တည်ဆောက်ထား၏။ ခုံဟင်နရိသည် ပုဂ္ဂိုက်ထဲ အတုယူမယူကျွန်းများစိတ်သည် ကျွန်းများတော့ ဝေါးများတော့ အတုယူမှုအတုယူမှု ဖြေ့ခြားပါသည်။

‘နှင့်မှန်တိုင်း’၊ ‘ကွန်းထောက်စန်းများ’၊ ‘ကက်ပတိန်း၏သမီး’... အားလုံးသည် အလွန်မှာမည်ကြီးပါသည်။ ကျွန်းများစိတ်သက်သော အခြား အိမ်ပို့ရှုပါသေးသည်။ ဆရာတို့ မောင်ထင် ဘာသာပြန်ဖွဲ့ပါသည်။ ပို့ကျည်ဆန်တစ်တော့ဟု ထင်သည်။ [ထိုအမိပှာယ်မျိုးနှင့် ဝေါးများစိတ်များပြန်၏] ထိုဝါးကြောင်း အားလုံး (narrator) သည် အတ်လိုက်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်းတော် ဟူသော အောင်းပေါ်။ ပြင် ဝေါးကြောကို ရေးသွားသော်လည်း အခါကအတ်လိုက်သည်။ ဆစ်လ် ပို့ယူသည် သေနတ်ပစ် အလွန်လက်တည်းသည်။ သူကသာ ခိုင်းမည်ဆို ပန်းပန်းသီးရှိုးမိန့် ခေါင်းပေါ်တင်၍ သေနတ်ပစ်ပြီစေနို့သူ၊ သေနတ်ပြုစေနို့သူ၊ မတ်မတ်ရပ်စုံသူ မရှားလှပါ။

တစ်ရက်တွင် တာပ်ထဲမှာ ဖော့စားရင်း ဆစ်လ်ပို့ယူနှင့် အရာရှိတွင်း ပို့ယူကြဖြစ်ပြီး အရာရှိက စော်ကားစွာ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ကောက်ပေါက် ပို့ယူနိုင်၏။ လူတိုင်းက အရာရှိပို့ယူနှင့် သိကြသည်။ ကျွန်းတော်ကဗျာသည်။

အရှုပ်အတွက် ဖို့ကောင်သာရှိသူမျှ၏ ဆစ်ပဲဗိုလ်ချုပ်။ ဆစ်ပဲဗိုလ်ချုပ်။ ရတန်၍ သိက္ခာ သူပြန်ထိန်းဖို့အတွက် ထိုအရာရှိနှင့် သေနတ်ချင်း ယဉ်ပစ်ဝါမည် ဟုထင်နေ၏။ သို့သော် ဆစ်လ်ဖို့က မပစ်။ ဘယ်သူမှလည်း အကျိုး အကြောင်း မမေးခဲ့။ ဆစ်လ်ဖို့က အထင်သေးရမလို အထင်၌။ မလို ပြစ်နေသည်။ တစ်ရက်မှာတော့ ဆစ်လ်ဖို့သည် စာတစ်စောင်ကို လက်ခံရရှိသည်။ ထိုစာဖတ်ပြီး အောက် သူသည် ဤ၌မြှင့်မြှုပ်။ မြှင့်မြှုပ်။ ချက်ချင်း သိရှိသည်။ စစ်တပ်တစ်ခုလုံးကို သူ အီမံသို့ ဖို့ကာနှုတ်ဆက်ခြောက် ကျင်းပပေးသည်။ ထိုညာတွင် “ကျွန်ုတ်” ကို ဆစ်လ်ဖို့ကို ဘာကြောင့် သူ အရာရှိနှင့် သေနတ်ချင်း ယဉ်ပစ်သလဲဆိုတာ ရှင်းပြသည်။

“ဒါ အလျောပေးလိုက်တာမထင့်နဲ့၊ ကျွုပ်ကိုယ်ကျွုပ် မှာတစ်ပေါက် မရွှေ့န်းစေဘူးလို သေချာရင် ကျွုပ်ဘယ်ချင်းသာပေးပါမတဲ့၊ ကျွုပ်မှာရန်သူ တစ်ယောက် အခုထိရှိသေးတယ်၊ သူနဲ့ သေနတ်ချင်း ယဉ်ပစ်ဖို့ကျွုပ်အသက် ရွင်နေမှ ပြစ်မယ်”

ဆစ်လ်ဖို့သည် လွန်ခဲ့သော မြောက်နှစ်က လူတစ်ယောက်၏ ပါး ရှိက် ခံရဖူးသည်။ အကြောင်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၏။ မနာလိုမှန်နှင့် ပတ်သက်သည်။ သူတို့ချင်း သေနတ်ယဉ်ပစ်ကြသည်။ ဆစ်လ်ဖို့ထက်အလျင် ထိုသူက ပစ်ခွင့်ရန်။ ဆစ်လ်ဖို့၏ ဦးထို့ မှာ သေနတ်ပေါက်ရာကလေး ယခုထိရှိသေးတွင် သူပြန်ပစ်ဖို့အလုပ်ကောက သည်အခါး သူက ချိန်နေစော်မှာ ဟိုတစ်ဖောက လူက မထော့မြှောင်ပုစ်ဖြင့် ဖို့ဦးထုတ်ထဲက ချုပ်ရှိသေးကို အေးအေးအေး အေးအေးအေး မြှုပ်နှံပေါ်။ သေရမှာ မခြောက်သော ပုစ်ကို ခံပြင်းသောကြောင့် ပြစ်သည်။

“ဘယ်အခါးပစ်ပစ်ပေါက်ဘာ၊ ဒါ မင်းအတွက် အဆင်သင့်ပဲစောင့် မှုသေး” ဟု ထိုသူက ပြောသည်။ ထိုအောက် သူတို့ ကျွန်ုတ် ကြသည်။ ဆစ်လ်ဖို့သည် ထိုသူလို ဘယ်လို လက်စားချေရမလဲဟု နေရှိသေး သွေးသေးအေးနိုင်ကြောင်းနော်နော်ခဲ့၏။ ယခုတော့ အရှုန်ုတ် ဖြော်ပြီး ထိုသော် အရှုန်ုတ်အေးတောင်း၏။ သို့သော် သူ မပစ်ခဲ့ပေါ်။ သေရမှာ အရှုန်ုတ်တော်၏ ရှိက် ပဲ့ပေါ်မှုနှင့် အတွက်သော ပုစ်ကို ခံပြင်းသောကြောင့် ပြစ်သည်။

“အခုနေ သေနတ်ပစ်မယ်ဆိုရင် ဒီကောင် ဟိုတိန်းကလိုအေးအေး အေးအေး ချုပ်ရှိသေးတွေ စားပြန်ပို့မလေး၊ ကြည့်ရသေးတာပေါ့” ဟု ချွဲခြေးဝါး၏။

ဆစ်လ်ဖို့နှင့် ကျွန်ုတ်တော် ကွဲကွာသွားသည်။

ကျွန်ုတ်မတူသည် ဆစ်လ်ဖို့အကြောင်းမှ ခဏမျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်။

အချိန်တွေ ကြောသွားသည်။ ကျွန်ုတ်တော်လည်း တဗြားနယ် ပြောင်း သွား၏။ ထိုနယ်မှာ ကျွန်ုတ်အတော်လမ်းပြန်စသည်။ ကျွန်ုတ်နှင့် ခပ် ထူးလုမ်းမှာ ဖြို့စားကတော်၏ မြောက်များ ရှိသည်။ တစ်ရက်မှာ ဖြို့စားနှင့် ဖြို့စားကတော် နယ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဖြို့စားအီမံသို့ အခြားသွားလိုင်း ကျွန်ုတ်တော်လည်း သွားသည်။ အညွှန်းမှာ စကားပြောရင်း ပန်းချိုးအေးပေါ်မှာ သေနတ်ကျွုပ်ရာ နှစ်ပေါက် ရှုံးဆင့်နောက်ဆင် ကပ်နေသည်ကို ကျွန်ုတ်တော်မြင်ရှင်ရှင်၏။ သေနတ်ပစ်သည့် စကားသို့ ရောက်သွားပြီး အောက် ဖြို့စားသည် ဆစ်လ်ဖို့နှင့် သေနတ်ယဉ်ပစ်သွားဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုတ်တော်သိရှိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘာတ်လမ်းအဆုံးသည် စိတ်ဝင်စားအေးအေးသည်။

ဖြို့စားကလေးအီမံသို့ ဆစ်လ်ဖို့နယ်သွားပြီး သေနတ်ကျွုပ်ဆုံးကြောင်း သောအခါး ဖြို့စားကလေး နည်းနည်း အုပ်တုန်လှပ်သွားသည်။ သို့သော် သွေးထိုတော်ရှိသည်။ တည်းပြုမြှော်ရှင်ရှင်ရှင်၏။ ကျွန်ုတ်တော် အီးအော်းထုတ်ထဲ ထို့အခါးထဲ ဝင်မလာခင် မြှုပ်မြှော်ကိုဖြော်ပြီးအောင် လုပ်သွားပါဟု တော် စုန်သည်။ ဆစ်လ်ဖို့က ပစ်မည်ပြုံးမှ ယဉ်ပြန်မှုအသစ်တစ်ခုအနေနှင့် သဘောထားပြီး မြှုပ်နှံနိုင်ရန် အဆိုတင်သွင့်း၏။

ဟိုတစ်ခါးလိုပ် ဖြို့စားကလေးက ပထမဆုံး ပစ်ခွင့်ရသည်။ ဖြို့စားကလေးသည် သေနတ်ကျွုပ်နှင့် ဝေးခြောက်နှင့် ဆစ်လ်ဖို့ထိုတဲ့ ကျွုပ်ဆန် အရောက်ဘဲ အုပ်ကို သွားမှုနှင့်၏။ ဆစ်လ်ဖို့အလုပ် အောက်လာသည်။ ထိုအခိုက် အီးသွေးတွေ ဖြော်းခဲ့အောင် ပဲ့ပေါ်မှုနှင့် အပြောအနေကို ရိုပ်မြှော်ဘွဲ့မှာ သွေးတာန်း တော် ပဲ့ပေါ်၏။

“ကိုယ်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဒီလိုပဲ စောင်းနေကျပါးသွား

မနီးရိမ်ပါနဲ့ သွားသွေးအပြင်ထွက်နေချည်”ဟု နှိုးစားကလေးက ပြောသည်။ သို့သော် ဘဝါယ်မီယံက အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြီး သေနတ်နှင့် ချို့နှင့် ထိုအချိန်များအတ်၏ အမြင့်ဆုံး (Classic) သို့ ရောက်လာသည်။ နှိုးစားနှင့် နှိုးစားကန္တဘ်၏ ပုပင်သောကကို ဆစ်လ်မီယံက အရာသာခံ၍ ကြည့်နေခဲ့၏။ ဆစ်လ်မီယံသည် အလွန်သေနတ်ပစ်တည်သူ ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခ ၏ ဤ ဤမြို့တ်ဖြင့် သေနတ်ပစ်ကျင့်နေခဲ့သည်။ ထိုဖြင့် နှိုးစားလေး သေဆုံးရှုံး ကြောက်စွဲလာသည် အချိန်ကာလ တစ်ခုမှာ ကြိုတင်ကြိုစည်မှုဖြင့် အရာသာရှိရှိလာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြိုတင်ကြိုစည်သူ နှိုးစားကလေး အသက်သေရမည်အချိန် ဖြစ်သည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဆစ်လ်မီယံအနိုင်ဆုံး အချိန် ဖြစ်သည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဆစ်လ်မီယံမီတ်ပြောင်းသွား၏။ နှိုးစားကလေးကို မပစ်တော့ပေါ့။ ပြိုင်ပွဲဖြစ်မြောက်ဆောင် သေနတ်တော့ပေါ် ဆောက်လိုက်သည်။ သို့သော် နှိုးစားကလေး၏ သေနတ်ကျော်ရာပေါက်ထင်နေသည် ပန်းချိကားဆီ ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျော်ရာနှင့်ခုသည် ကပ်လျက် ထပ်ကျေသွား၏။ ဆစ်လ်မီယံ၏ သေနတ်ပစ်လက်တည်မှုပုံ ပြဋ္ဌာန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဆစ်လ်မီယံလုပ်ထွက်သွားခဲ့သည်။

နှိုးစားကလေးသည် ကျော်ဆန်ရာပေါက် နှစ်ခု ထပ်နေသည် ထို့ပန်းချိကားကို အမှတ်တရ သိမ်းထား၏။ ဆစ်လ်မီယံ နိုင်သလား၊ ရှုံးသလား၊ ထို့အပြောကို ပုဂ္ဂိုက်က ဖြေမသွားခဲ့သွားဟု ကျော်မ ထပ်သည်။

ကျော်မအထင်တော့ ဆစ်လ်မီယံ နိုင်ခဲ့သည်။ နှိုးစားကလေးအဖော်မှာလည်း နိုင်သည်။ မိမိ၏ ဉာဏ် ဉာဏ်ရှုံး ဉာဏ်တန်း ဧဝါသအပေါ်လည်း နိုင်သည်။ လူတစ်ယောက်အား မိမိအရှုံးကို မိမိ ဇန်နဝါရီပြန်လည်ဖြောက်တွေ့သေသည် နာကျင်ရှုကြွေ့စွဲမှုခံစားချက်ကို တစ်သက်လုံး ပေးသွားနိုင်အောင်ပင် ဆစ်လ်မီယံ နိုင်ခဲ့ပါသည်။

[ကလျား ၁၉၉၅ အထူး]

ရွှေနှစ်မွေမရေးရှုံးရှုံး(၃)

ရှုံးသာသာစကားကို ကျွန်ုမ်မတတ်ကျေမ်းသုဖြင့် တားရှုံးနှင်းပါတစ်ခါ အသံထွက်မီပြီး တူရှုံးရောနောက်မီယံတစ်ခါ အသံထွက်သာ ရှုံးသာရေးဆရာတွေး Ivan Sergeyevich Turgenev ၏ ၀၂၂၁၇၄၇တော့ ပန်းမွင့်များကို ချစ်သလို ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့ခိုပါသည်။

တူရှုံးရောနောက်မီယံသည် သဘာဝ အလုကို ဖွဲ့ရှုံးသော်လည်းကောင်း၊ မိမိကို ဖွဲ့ရှုံးသော်လည်းမောင်း သိမ်းမွဲ့စွဲ ခမ်းနားစွဲ ဖွဲ့ဆိုတတ်သည်။ သူ့ဝါယာ၏ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်နောက်ခဲ့အဖွဲ့သည် စာဖတ်သူ ကိုယ်တိုင် ဝါယာတဲ့ အလိုအပျောက် ပါဝင်လာအောင် ခွဲဆောင်းပြားအင်းလေးရှိသည်။ တောင်တန်းများ၊ သစ်ဓားနှင့် စမ်းချောင်းများ၊ ပန်းချိများ၊ ကျေးဗိုလ်များသည် ရာသို့တုအလိုက် စာဖတ်သူ ဖော်မီးစားလေးရှိသည်။ တူရှုံးရောနောက်မီယံကလည်း ကျွန်ုမ်ချစ်တတ်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

တွင်ရောနက်စိုက် ကျွန်ုပ်မ စတင်သီရိလည် မှာသူ၏ The Hunting Sketches ဟူသော ဝါယဉ်တိပါင်းချုပ်စာအုပ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ အတ်ကောင်မှာ တော့လိုက်မှဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ ရှင်ဆိုင်ကြောကြွေးရသည့် ကျေးလက်၊ သစ်တော့၊ လယ်ယာမြေပတ်ဝန်းကျင် မှ လူများ၏ သဘာဝနှင့် စိတ်ခံစားမှု အမြဲ အနေ အမျိုးမျိုးကိုမှတ်တမ်းသောမျိုး ရေးဖွဲ့ထားသောစာများဖြစ်သည်။ သူ တော့လည် အားရင်း အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရသော 'ဟော' နှင့် 'ကာလင့်ချုံ' တို့အကြောင်းကို ရှိနိုင်းစွာနှင့် ရင်းနှီးချုပ်ခင်စွာ ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ထုံးဆန်းသော တော့သရာဝန် တစ်ယောက်အကြောင်းကို အိုးထွေစွာ ရေးဖွဲ့ထားသည်။ သနား စရာ ကောင်းသော လယ်သူမကလေး တစ်ယောက်အကြောင်းကို လျှပ်စီးပြု၍ တစ်ပြိုက် အမြင်တစ်ချက်ဖြင့် စာဖတ်သူရင်ထဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲပြောကျိုးခဲ့အောင် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ စိတ်ဓာတ်မှာကျော်စိုင်မှာပြီး မညားမတာပြတ် သားတော်သည်ဟု သတင်းကြွေးသော 'တော့အပ်' တစ်ယောက်၏ သနားကရုဏာအကြောင်းကို ကျော်ပိုင်းမြောက်မှုအပြည့်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မရင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝင်ရောက်တွယ်ပြီး နေခဲ့ပါသည်။

The Country Doctor (မုက္ဂု တစ်အပ်တွင် The District Doctor) ဝါယဉ်တိပါင်း အတ်ကောင် ကျွန်ုပ်သည် တည်းခိုခုန်း တစ်စွဲတွင် အရွင်းရှား၍ သရာဝန်ပင်ရောသည်။ ထိုသရာဝန်သည် သူ ကို ဆေးကေးကေးရင်း မိမိဘာဝတွင် မမေ့နိုင်သော အဖြစ်တစ်ခုကို လူနာအား ပြန်ပြောပြီ သည်။ သရာဝန်သည် တစ်ခါတွန်းက လူနာမိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အိမ် သို့ သွားရောက်ကုသပေးရသည်။ လူနာမိန်းကလေးသည် လုံးဝ ဧည့်လင့် ခုတ် မရှို့ သူသည် လူနာကို ပျောက်ကေးအောင် ကုသပေးနိုင်ကြောင်း သူ ထိုးသုသံသိသည်။ လူနာမိန်းကလေးအား တတ်စွမ်းသမျှ ကုသပေးရင်း ထိုအိမ်မှာ သူနှစ်ည် သုံးည် (ဟုထင်သည်) ဆက်အိပ်ခဲ့ရသည်။ ညာ

တွင် မိန်းကလေး အဖျားနည်းနည်းသက်သာခိုက် သူနှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးက သူ ကို အားကိုတဲ့ စွဲလမ်းသည်နည်းတူ သူ ကလေး မိန်းကလေးကို ကရာဇာကြွေးစွာဖြင့် မေတ္တာသက်ဝင်မိသည်။

"ကျွန်ုပ်မ သေလို့မဖြစ်သေးသူး ဆရာ၊ ကျွန်ုပ်မကို ပျောက်အောင် ကူသေးပါ" ဟု ပြောခဲ့သော မိန်းကလေးသည် တဖြည့်ဖြည့်မြတ်အမြဲ ခုံ မိမိပြန်သိလာသောအေး "အမှန်အတိုင်း ပြောပါဆရာ၊ ကျွန်ုပ်မ သေမှာ သူတိတော်လား" ဟု မေးခဲ့၏။ ဆရာဝန်သည် လိမ့်ညာဖို့ကြီးသားလျက်ကြောင်းမြင်ခဲ့။

"မင်းမှာ အသက်အန္တရာယ်စီးပါမိရတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူရားသခင်က သနားညာတာတော်မှုမှာပါ" ဟု ဖြေသိမ့်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေးသည် "ကျွန်ုပ်မ သေရတော်မှာပါ" ဟု တဖြည့်ရေးခဲ့၏။ ထိုနောက် သရာဝန်အား သူမကပင် ပြန်၍ နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့သည်။

"မနိုင်ပါနဲ့ ဆရာ၊ သေရမှာကို ကျွန်ုပ်မ နည်းမှ မပြောက်ပါ သူး၊ အခု... အခုလေ ကျွန်ုပ်အမှန်အတိုင်း ပြောပါမယ်၊ ဆရာဟာ သိပ် အြင်နာတတ်တာပဲ၊ ဆရာကို ကျွန်ုပ် ချစ်တယ်"

ထိုနောက် မိန်းကလေးက ဆရာဝန်အား အားနည်းစွာ မြဲ့ခဲ့သည်။ ဆရာဝန်သည် လူနာ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသည်ဟု မိမိဘာဝ တစ်စွဲတစ်ယောက်၏ ချုပ်ခြင်းမေတ္တာကိုမြဲ့ မရရှိလိုက်ဘဲ အသက် ငင်စေရရှာသည်ဟု သူမြင်လာသောအေး သူသည် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှတ် မထားနိုင်တော့ချေား။

သူတို့နှစ်ယောက် ပွင့်လင်းသေား ချုပ်သူဘဝ ရောက်ခဲာကြသည်။ သို့ သော် မိန်းကလေး၏ အမောက် သမီးစကားများကိုကြားပြီး "ဆရာ သူ သူ ပြောနေတာလဲဟင်" ဟု နားမလည်စွာ မေးသောအေးမှာတော့ ဆရာဝန်က သူတို့အဖြစ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်း မပြောပုံတော့ဘဲ ကယောင်ဘတ်း

ပြောနေတာပါဟု လိမ့်ညာခဲ့၏။ မိန့်ကလေးက “ဒါ အမှန်တွေပါဆရာ၊ မေမူကို ဝန်ခံလိုက်ပါ၊ မေမူက သဘောဇာဝ်ပါတယ်၊ ဆရာလက်ကို ကျွန်မ ကိုင်ထားပါရစေ” ဟု ရေ့ရွှေတ်သောအခါ ဆရာဝန်သည် ဖြစ်းခဲ့ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

မိန့်ကလေး သေဆုံးသွားပါသည်။

ဆရာဝန်သည် ဆရာဝန်ကျင့်တ်နှင့် သနားညာတာမှုအကြားတွင် နှီးဟန်ဖြင့် စိတ်ဆင်းရှုမြေဆေသနာ ခံစားနေခဲ့ရသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ထိုးစားမှသည် ထိုးညာပင် ပြီးဆုံးသွားသည် မဟုတ်။ သူ့ဘာ တစ် ဧည့်ကိုလုံးမှာ မေ့မရအောင် ဝေဒနာခံစားနေရဆဲပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို ဆရာဝန်ထက်ပို၍ ကျွန်မသတ်ရနေဖို့သည်မှာ သူ့လူနာမိန့်ကလေးဖြစ် သည်။ မိန့်ကလေးသည် သေဆုံးခါနီးအချိန်တွင် ဘာဝ၏ ပြီးပြည့်စုံမှု ခံစားချက်ကို ရရှိသွားပါရဲ့လား။ ပြုစ်ချိုးတိတ်ဆိတ်စွာမှ သေဆုံးသွားပါရဲ့လား။ အသက်၍ ၂၅၁၄နှစ်အရွယ်အထူ မချစ်ဖွဲ့ဆေးလေးချင်းမှု မေ့စွဲတွေ့မှုကို မခံစားရရှိသေး သော မိန့်ကလေးသည် သူမပြောသည့် အတိုင်း ကျေနှုပ်စွာ သေဆုံးသွားခြင်းမှ ဟုတ်ပါမလား ဟု သံသယများဖြင့် မေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နောက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ The Tryst ဖြစ်သည်။

အတ်ကောင် ကျွန်ပ်သည်။ သစ်တော့ထဲမှာ ခဏနားရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ အိပ်ရာမှန်းသောအခါ ထပြန်မည်စိတ်ဂူးစံ သူနှင့် မလုမ်းမကမ်းမှာ ဤခိုင်သက်စွာ ထိုင်နေဖို့သည့် ‘လယ်သူမကလေး’ တစ်ယောက်ကို ဖြင့်ဖို့သည်။ သူ့ကို သူမကမာမဖြင့်။ သူကသာ မြင်နေရသည်။ ထို လယ်သူမကလေးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မျှော်နေဟန်ရှိသွားသည်။ သူမသည် ဝါးနည်းကြော်နေဟန်လည်း ရှိသည်။ တော်တော်ကြာသောအခါမှာ သောက်းတားတော်တော်အစင်းသို့ ရောက်လာသည်။ မိန့်ကလေး ထာ အကျွန်းပျော်ဆွင်သွားလေသည်။ သူသည် မိန့်ကလေးမျှော်နေသူ ဖြစ်၏ အတ်လိုက် ကျွန်ပ်သည် မိန့်ကလေး၏ မျှော်လင့်သူကို ဖြင့်မြင်ချင်းထုတ်သက်၍ မရားရှိသူ ရှိခဲ့၏။

ကျွန်းပတ်ခဲ့သော ဘဏ်များ

၁၃၃

သူ စိတ်စာတ်ဆိုးမည့်ဟန် ရှိသည်။ ဟန်ကြီးပန်ကြီး နိုင်လျမ်းလည်း သူသည် အစောင့်တစ်ဦးများဖြစ်သည်။

သူသည် မိန့်ကလေးနှင့် စွဲစွာပြီး တစ်နေရာကို သူ့အရှင်သခင်နှင့် တူ သွားတော့မည်။ မိန့်ကလေး၏ ဝမ်းနည်းကြော်မှုကို သူနည်းနည်းမျှ အော်အတတ်။ မျက်ရည်ကျို့စွဲကြေးသော မိန့်ကလေးကို စိတ်မရှည်နိုင်စွာ သံလေလောလာ နှုန်းတက်သက်သည်။ တစ်ခါတ်ရုံ ငါးကိုင်ငါးသည်ဟုထင်၏။

“ကျွန်မတို့ မတွေ့ရတော့သွားလားဟင်” ဟု သနားဖွေယ် မေးသည် ထို့ သူက ပံ့ပို့ပေါ့ပေါ့ဖြစ်၏။

“တွေ့မှာပါ၊ တွေ့ချင် တွေ့မှာပါ၊ နောက်နှစ် မတွေ့ရရင်လဲ နောက် မရှင် တွေ့မှာပါ။ ဆရာက ပိတ်စိုးသတ်မှာ အလုပ်ဝင်မယ်ပြောတယ်၊ တို့နိုင်ခြေား သွားဦးမယ်နဲ့ တွေတာပဲ မငိုပါနဲ့” ထိုစကားများကို သူ သည် စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

“ရှင် မရှိဘဲနဲ့ ကျွန်မဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ရမှာပါလိမ့်၊ ကျွန်မဘယ်ရှာ ကျွန်မကို ဘယ်လို့ဆက်ဆံမလဲ” ဟု တစ်းတေသာအခါ သူက အေးပံ့ပါ၊ အဆိုင်းတော့ မင်းအတွက် ခက်ခဲမှာပဲ၊ နောက်တော့ မင်းပြောသွားမှာပါ။ ဟု ပြော၏။

သူက နေရာမှ ထွက်သွားချင်လျပြီး၊ မိန့်ကလေးက တွယ်ပြုစွာ ကြော်စံးနည်းဆဲ၏။

ယောက်ဗျားလေး ထွက်ခွာသွားသောအခါ မိန့်ကလေးသည် ရှိရှိကို ရှုံးကျွန်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် ရှိသွားခွင့်အား ဖြင့် အားတင်းထာရ်ကာ ပိုင်ဆွေကြားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကျွန်ပ်သည် ထိုနောက် မတ်တတ်ရပ်လျက် ကျွန်ခဲ့၏။ ထိုအဖြစ်အားပျော်ကြော်နှင့် စိတ်မကောင်း မရှိသူသည် ကျွန်ပ်အား တော်တော်ရောမြေသာဘဝကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းကြော်စံးနည်းဆဲသည်။ ကျွန်ပ်သည် မိန့်ကလေးကို အာရုံထဲမှ တော်တော်နှင့် မျှော်ဖယ်၍ မရားရှိဘဲ ရှိခဲ့၏။

ဓရေးဆရာလိုင်း ထိုမိန့်ကလေး၏ အပြစ်ကင်းစွာ တွယ်တာအား ပြောသေးသည် ကျွန်မရှင်ထဲမှာ ကာလကြာစွာ တွယ်ပြုစွာ ခဲ့ပါသည်။

Lone Wolf သို့မဟုတ် Biryuk ဝါဘူတိတွင် တောာ်ပို့ 'ဘီရိယု(ခဲ့)' ၏ သစ်တောာအပေါ် တာဝန်ကျေများ ပြုတ်သား မှတိကို ပထမပိုင်းမှာ ဖော်ပြထားပြီး၊ မှ သူ၏ ကရဏာကို ကျွန်မတိ နောက်ပိုင်းမှာ သိခွင့်ရသည်။

'သစ်ပင်ခိုးခုတ်သူ' ရွာသား တစ်ယောက်ကို သူသည် ကျွန်ပို့၏ ရွှေတွင်ပင် ဒေါသတိကြီး ဖော်လာပြီး ချုပ်ထား၏။ ကျွန်ပို့ သူကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ သစ်ပင်ခိုးကို ကျွန်တော်ပေးပါမယ်" ဟု သနားကရဏာဖြင့် ဘီရိယု(ခဲ့) ကို ပျောင်းဖျသည်။ ရွာသားက တောင်းပို၏။ "ကျွန်တော် တို့ သစ်ပင်ခုတ်ရတာပါ တောာ်ပို့၏။ ကျွန်တော်သူပါလိန်ကို ယူလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပေးပါခံများ၊ ကျွန်တော်ကလေးတွေ အားလုံး လိုက်တဲ့ အသတွေ့ ကျွန်တော် မခံနိုင်လွန်းလို့ လုပ်မိတာပါ"

တစ်ယောက်က လုပ်ငန်းတာဝန်ကျေများနှင့် တင်းမှုလိုသူ၊ တစ်ယောက်က ငတ်မွတ်ဆောင်းပါးမှု ကြောင့် သစ်ပင်ခိုးခုတ်ရပါ့ကြောင်း သနားစွမ်း တောင်းပန်နေသူ၊ တို့နှစ်ယောက်၏ အား ပြုပိုင်းမှုကို ကျွန်ပို့သည်၏ ဖို့ မကောင်းစွာ အား မှတိပိုင်းကြည့်ခဲ့ခြင်း။ နောက်ခုံးတော့ သစ်ခိုးသမားသည် တောင်းပန်ရာမှ ဒေါသန နာကြည်းမှု ပြင့် တင်းမှုသွားသည်။ တော့ အုပ်အား သွေးဆာနေသွားဟု စွမ်းပြီး ဒီမီအား လုပ်လိုရာ လုပ်၊ သတ်ပျော် သတ်ဟု အောင်ဟန်သည်။ ငတ်ပေးတာနဲ့ ဘာမှ ခြားနားတာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကျွန်တော်မြင်းမှ မရှိတော့ဘူး၊ ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာမှ လုပ်လိုရှုံး မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုလုပ်ပါတော့ဟု သွေးရှုံးတန်း ဖို့ တို့ သိက်ထိနေသည်။

နောက်တော့ 'တောာ်ပို့' သည် 'သစ်ခိုးသမား' အား လွှတ်ပေးလိုက် လေသည်။ သစ်ခိုးသမား၏ မြင်းကိုပါ တစ်ပါတည်း ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်ပို့သည် အဲအားသမ်းပြီး စင်းသာသွား၏။ တို့အတူ ကျွန်မသည်လည်း ဖို့ သက်သက်သာရာရှုံးပြင် ပြုးမီသည်။

"ဆရာ... ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောပါနဲ့နော်" ဟု ကျွန်ပိုး တောင်းပန်သော တောာ်ပို့၏ စကားကို ကျွန်မ နားလည်စာနာမီသည်။

ကျွန်မအား အလွန် ဖို့တိနိုက်စေသာ ဝါဘူတိမှာ 'Death' ဖြစ်သည်။ ရရှားလောနေလုပ်တန်း အား တို့ ရင်ဆိုင်ရာသည်။ သေခြင်းတရားကို သေးလှ ကျွန်ပို့၏ အမြင်ပြင့် ရေးဖွံ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သစ်ခုတ်သည် နေရမှာ ရောက်နေသာ အလုပ်သမား တစ်ယောက် သစ်ပင်ပို့၏ သေဆုံး ဒါနီး ဖြင့်ကျင်း၊ စက်ရုံးပိုင်ရှင်တစ်ယောက် သူ လည်းပေါ်မှာ သယ်လာသော ကြိုတ်ခွဲကျောက်တဲ့ပြားများကို သွန်ချင်း သူ မြိုက်တစ်နေရာတွင် တင် စုံပြုတ်ကျေသွားသလို စံစားရပြီး ထိုက်ထဲမှာ စေဒနာဖြစ်လာသောကြောင့် သရာဝန်ထဲ ရောက်လာရင်ဆိုင်ရာသည် စေဒနာမြင်ကွင်း၊ (ထိုစက်ရုံးပိုင်ရှင်သည် သယ် ဆယ်ရက်ကြာမှုရောက်လာခြင်း ဖြစ်၍ သရာဝန်သည်ဘာမှုလုပ်မလေး နိုင်တော့ပေါ့၊) မိမိ သေဆုံးရလိမ့်မည်ဟု သိသွားလော တို့လှသည်။ အီမီသို့ ပေါ်အေးအေးပေါ်ပြန်သွားပြီး အီမီမှာပင် သေဆုံးသွားခြင်း စသည်ဖြင့် ကျွန်ပို့ ကိုယ်တိုင်ဖြင့်တွေ့ရသော ရရှားလျှော့ဗိုးတို့၏ သေခြင်းကို ရင်ဆိုင်မှုကိုပြန်လည် ရေးဖွံ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ပို့၏ နောက်ခုံး ကောက်ချက်မှာ "ရရှားလျှော့ဗိုးတို့သည် ဖို့တို့ အသက်ငင်နေချိန်တွင် သေမင်းကို အုံပြုဖွေ့ဖြတ်ရာ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း ရိုကြပါသည်" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

တူရေနေနောက်၏ အချိုဝါယွေးများသည်ကား ရှိုးစင်းမလိုနှင့် နက်နှင့် စွာ ထူးမြှေးနေသည်။ သူ့အတ်ကောင်များသည် လူဝိသွားများ ဖြစ်သည်။ ဖို့တို့သော ဖြောစပြီး တစ်ခါတလေးမှား တတ်သွားများ ဖြစ်သည်။ သို့သော သွေးလုပ်ချင်း အပေါ် သွားရှိုံးစွာ နားလည်တတ်သွားများ ဖြစ်သည်။

သူ့ဝါယွေးများ အတ်သိမ်းသွားသော လည်း သူ့အတ်ကောင်များသည် ကျွန်မရင်ထဲမှာ အချိုဝါယွေးတော်တော်ကြာအောင် တွယ်ပြုကျွန်ခဲ့တတ်၏။ သူ့အတ်ကောင်တစ်ခုံး ချင်း၏ ရင်တွင်းပို့ပြုကြမှားသည် အတ်လမ်းဆုံးသည် အခါး ကျွန်မ၏ ရင်တွင်း ခံစားချက်များအပြုံ့ ပြောင်းလဲသွားတတ်သော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

Asya ဝတ္ထုသည် အတ်ကောင် သုံးယောက်သာပါဝင်၏။ သို့သော် သုံးပွင့်ဆိုင် ကတ်လမ်းမဟုတ်။ ဖအေတု မအေကျေး ‘မောင်နှမနှစ်ယောက်’ နှင့် ‘လုင်ယောက်’ ရှားတိုင်းပြည်၏ ပြင်ပသို့ သီးသန့် အလည် အပတ် သွားကြရင်၊ ဂျာမနီနိုင်ငံ ခြို့လေးတစ်ခြို့တွင် ပထမလို့ ဆုံးအကြိုး ဆုံးတွေ့ အသီအကျိုးဖြစ်သွားရာမှ စသော အတ်လမ်းဖြစ်သည်။ လုင်ယောက်သည် နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်နေသော ရှားလူမျိုးများအပြစ် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခင်မင်တွယ်တာသွား၏။ အတ်ကောင်သည် နှစ်ဖြစ်သုံး ‘အာဆီယာ’ကို ချစ်စရာကောင်းသောကြောင့် ချစ်စိသည်။ သို့သော် ရှိသားပြုစင်သော အားငယ်ရှုကြောက်တတ်သော လူတွေ၏ အရေးပေး မှုကို ခဲ့ချင်သော အာဆီယာအပေါ် သိပ်တလေးတား တန်ဖိုးမထား မိမိ။ အစ်ကိုပြစ်သုံးပွင့်လင်းစွာ ပြောပြချက်အရ အာဆီယာသည် ရှင်းဖောင်နှင့် အိမ်အနိုင်းအစေ အမျိုးသမီးတို့မှ ပါက်များလေးသော သိမ်းပိုစ်တိတ် ဝင် နေသည် ပါဘဲမြဲကလေးမတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ သူကရှ ထာ ပို့သောက်မိသည်။ အာဆီယာသည် ဟန်မဆောင်တတ်သုံးပွင့်လင်း သူ ပြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ စွဲလမ်းမှုကို မျိုးသိပ်ထိန်းချုပ်၍ မအောင်မြင် သဲ ရှိသည်။ အစ်ကိုက အာဆီယာ၏ အချက်ထိတို့ သိသောအခါ အာဆီယာကို သူငယ်ချင်းပြစ်သုံးလက်ထပ်ယူနိုင်မည်မဟုတ်မှုန်းသိ၍ အခြေ အနေ မလွန်မီ ရှားသို့ပြန်ရန် စီစဉ်သည်။ သို့သော် မာနနှင့် အဖွဲ့အစည်း သာမျိုးမသိသော အာဆီယာသည် မဲ့ခွဲခွဲမီ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြု၍ အတ်လိုက် ကို စာတစ်စောင်ပြင့် ရှိနိုးလိုက်သည်။

အတ်လိုက်အား အစ်ကိုက နှမအကြောင်း ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြ အေး အေးသည်အခါ သူကလည်း အာဆီယာ သူ ကို ချိန်းထားသည်ဟု အမှန် အတိုင်း ပြောပြလိုက်၏။ သို့သော် အတ်လိုက်သည် အာဆီယာထဲ သွားသည်။ (အစ်ကိုက “ညီမလေးရို့ ခင်ဗျား လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်းဆောင်သိပါတယ်”ဟု မားလည်ပေးခဲ့၏။) အာဆီယာနှင့် တွေ့သောအခါ မိတ်ကျော်းကျုပ်ရှုပ်အေး ဇန်သော ‘သူ’ သည် အာဆီယာအား နှစ်သိမ်းပေးဖို့ သတိမရဘဲ မိမိအား ချုစ်ခင်နေကြောင်း အစ်ကိုကို ဖွင့်ပြောရပါမည်လား ဟု အပြစ်တင်စကားကိုပင် ပြောမိ၏။

“အခုတော့ အားလုံးလွန်သွားပြီ အာဆီယာ၊ အခု ကိုယ်တို့ခွဲရဖော် အပဲ၊ ရင့်ကျက်စမ်းပါ၊ စိတ်အလိုမလိုက်စမ်းပါနဲ့ကွယ်” ဟူသော စကား မပြုမိသည်။

ထိုနောက် အာဆီယာ လျှော်ခနဲတွက်ပြီးသွားလေသည်။ အာဆီယာ သည် အစ်ကိုထဲ တော်တော်နှင့် ပြန်မရောက်၏။ စိတ်ပျုံ အစ်ကိုထဲ လိုက် ရှားသော အတ်လိုက်သည် ပို၍ ပြုခြင်းတို့တော်တော်နှင့် ပြန်မှုနှင့် နောင်တတို့စပ်ပါးကာ ‘အာဆီယာ...မင်းကို ကိုယ်ချွစ်တယ်၊ အေးအုပ်ပြန်လာခဲ့ပါ’ ဟု ရေရှးတော်တော်တယ်။ အော်ဟစ် ရှာဖွေသည်။ အာဆီယာကို မတွေ့။ ညျဉ်ကိုသန်းခေါင် တော်တော်ကြီးကြာမှ အာဆီယာ အေးမိပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် စိတ်ပျော်စွာ သူငယ်ချင်းအိမ် အာက်တော့ သူငယ်ပိုးချင်းက “ပြန်ရောက်ပြီ” ဟု တို့တို့သတင်းပေး၏။ အာဆီယာကို လက်ထပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သော ‘သူ’က “ခင်ဗျားကို ပျော်တော် တိုင်ပင်စရာရှိတယ်” ဟု အသီပေးသောအခါ သူငယ်ချင်းက ပြောကျေမှ အေးအေးအေး ပြောတာပေါ့၊ အခုတော့ အိမ်ပြန်ပါဟု အောင်းပန်၏။ သူ ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နောက်၊ သူသွားသောအခါ မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြန်သွား အပြီးဖြစ်သည်။

အတ်လိုက်သည် သူ ကိုယ်သွားသော့မှု တော်တော်အချိန်ပူးခဲ့ရ၏။ အာဆီယာ၏ မျက်ရည်နှင့် ရင်းနှီးယူခဲ့ရ၏။ သူ၏ပုံပင်သောက နောင်တွင် ရင်းနှီးနှီးယူခဲ့ရ၏။ သို့သော် သူ တက်ယော်ဆုံးပြုတော်ချုပ်ချုပြီးသောအချိန် အာဆီယာသည် သူနှင့် ထာဝေရေးကွာသွားပြီ။

သူတို့ ချိန်းခဲ့သောအိမ်မှာ အာဆီယာက သူ အတွက် စာတစ်စောင် ထားခဲ့၏။

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်းမတို့ ဘယ်တော့မှ အေးအေးပြုတွက်မှာ မဟုတ်ဘာဘူး၊ ကျွန်းမ အခုလို ထွက်သွားတာဟာ မာနကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြန်မတတ်နိုင်တာ ဒီနည်းတစ်ခုပဲ ရှိတော့လိုပါ။ မဇန်က ကျွန်းမရှင်ရေး နှာ နှာတို့တို့ကဲ တက်ယော်လို့သာ ရှင်စကားလုံးလေးတစ်လုံးလောက် ကျွန်းမ

ကို ရေချိတ်ပြခဲ့ရင် ကျွန်မ ဒီမြို့မှာ ဆက်နေဖြစ်ခဲ့ပါ နေဖြစ်ပါလိမယ်၍
မပြောခဲ့ဘူးမော်၊ အဲဒါလ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးနဲ့ တူပါရဲ့ကျယ်

သူသည် စာကိုဖတ်ပြီး ယုံကြုံးမှရဖြစ်သွား၏။ အာဆီယာကြားရှု-
သောကားကို အာဆီယာရှုရှုမှာ မရေချိတ်မိ။ အာဆီယာကို လိုက်လဲ
နေစဉ် အာဆီယာကြားနိုင်လေမလားဟု အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထိစက္က
ကို သွေးရုံးသွေးတန်း အောက်ရှုတ်ဆိုနေခဲ့မိသည်။ ထိစက္ကားတို့သည့်
အာဆီယာတဲ့ မရောက်နိုင်ခဲ့ပေ။

သူသည် သဆာ့ဖြင့် ချက်ချင်းလိုက်၍ ခြေရာစ်ခဲ့၏။ သို့သော် ထွေး
ပြီးသူ၏ နောက်သို့ လိုက်ရန် ခက်ခဲလှသည်။ သူသည် အာဆီယာတဲ့
မောင်နှုန်းကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့ပေ။

ထိုဝါယွှေ့ကို ဖတ်ပြီးနောက် လုတဲ့ယောက်၏ တွေးဆော်ကို ကျွန်း
မှားလည်တဲ့တဲ့လာသည်။ လူ ဆိုသည်မှာ အတွင်းမိတ် ပဋိပက္ခများနှင့်
မဂ္ဂတ်ကင်းနိုင်၊ ကြော်နာတတ်သူ ဖြစ်ကော်မှ သူသည် တစ်ချိန်ချိန်နှင့်
သတ္တိနည်းသွားသောကြောင့် အေးစက်စိမ်းကားတတ်သူလည်း ဖြစ်သွား
နိုင်သေးသည်။

[ကလျား၊ ၁၉၉၅၊ စက်တင်ဘာ]

တွေ့မှု မေမရသော ရုရှားဝတ္ထဲများ (၄)

နောက်ထပ်ပတ်ရသောဝတ္ထဲများ First Love ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာ
သည် First Love ကို ရေးဖွဲ့စဉ်က မည်သည် အသည်းနဲ့ဖျို့ကို အော့
ဝင်စားပြီး ရေးလိုက်လေသလဲ ကျွန်မ အလွန်အုပ္ပါယာ စိတ်ဝင်စားမီ၏။
စာရေးဆရာသည် ထိုဝါယွှေ့ကို ရေးဖွဲ့၍ ကျေနပ်အားအရေးဗုံး ဖြစ်ခဲ့လေ
သလားဟု ကျွန်မ တွေးကြည့်မိသည်။ ‘တိုင်းရောက်ကို’ ရေးသမျှတွင် အလွပ်
ဆုံးသော ဝတ္ထဲတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဆယ်ကျော်သက် ယောက်းကလေး
တစ်ယောက်၏ ပထမဆုံးသော အချက် ဖြစ်တည်မှုကို ဆယ်ကျော်သက်တို့
၏ ဖြုံစင်မှု၊ အုပ္ပါယာ လှပ်ခတ်မှု၊ စုံတိတ်လန်မှု၊ မနာလိမ့်တို့ဖြင့်
ချုပ်းမြှုပ်ယတေားသောကြောင့် အလွန်စိတ်လှပ်ရှုံးဖွုလ်ကောင်းသော ချစ်
ရေားဝတ္ထဲတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

ညျှေးပွဲတစ်ခုအပြီး အိမ်ရှင်နှင့်အတူ ကျွန်နေခဲ့ကြသော ညျှေးသည်
သောက်းနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က မိမိ၏ ထူးမြားဆန်းကြယ်
သော အချက်၏းအကြောင်းကို အလုပ်ကျတာဝန်ဖြင့် ပုံပြင်သမ္မတ် ပြောပြီ
ခြင်းဖြင့် ဝါယွှေ့ကို စတင်ထားသည်။

သူ၊ အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်တွင် နေရာသိစိမ်သစ်၏ အိမ်နဲ့ချင်း
ဖြစ်သော မင်းသမီးကြီး၏သမီး အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ်၌ မင်းသမီးကလေး

ကို ချုပ်စင်ခွဲလမ်းမီသည်။ မင်းသမီးကလေး၏ ဆားတွင် လူပျို့လျချှေး ယောက်ဗျား လေးငါးယောက် အမြိုက်ရင်းနှီးစွာ ချုပ်ကပ်နေ၏။ မင်းသမီးကလေးက မူညီသူ၊ ကိုယ့် မရျှော်။ သို့သော်အားလုံးသည် ဒိန်းကလေးအတွက် တစ်ဖျိုးစီ စင်မင်ပျော်ရွင်စရာသွေးဝါများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ၊ ကိုတော့ ဒိန်းကလေးသည် ချုပ်စင်ရာ သွေးထော်ကလေးအဖြစ် ရင်းနှီးစွာ ဆက်စံ၏။ ဒိန်းကလေးသည် သူ၏ အချုပ်စီတ်ကို နိုင်မိသည်။ ဒိမိသည် မိမိဘပေါ်လွှားနှုန်းနှင့်သုက္ခသာ ချုပ်နိုင်မည်ဟု မင်းသမီးက သူ၊ ကိုဝန်စံ၏။ တဖြည့်းဖြည့်းမင်းသမီးကလေး၏ အမှုအရာသည် ပြောင်းလဲလာသည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို သူမ ချိုက်ချွေးပို့စွာ လုပျို့ရွှေ့ယောက်များ တိုးတိုးဆွေးနွေးကြ၏။ သူကလည်း ဤအတိုင်းပင် ထင်သည်။ ကိုနေနေသည်မှာ မြို့နှင့် ကလေး မည်သူ၊ ကို ချုပ်နေနေသနည်း။

နောက်ဆုံးတော့ အလွန်မဖွော်လင့်သော အဖြစ် ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့၏။

သူ မြို့ခိုင်သည် သူ၊ အင်ထက် ဆယ်နှစ်လဲက်ကြီးသည်။ အင်သည် ယခုအချိန်အထိ ချောမောသော လွှေထော်တစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့။ အင်သည် မြို့ခိုင် ကို ငွေအတွက် လက်ထပ်ခဲ့သည်ဟု သူ ထင်သည်။ သူ၏ အင်နှင့် မင်းသမီးမြင်းအတွက် ကြသည်အထိ သူသည် ရှိုးစင်းစွာပင် ဘာမှ မရှိပို့ခဲ့။ နောက်တော့မှ မင်းသမီး၏ ချုပ်သွားသည် အင်ဖြစ်ကြောင်း သူကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုနောက် ပြင်သစ်စကား တစ်ခွဲန်းကို သူ မသမဂ္ဂကြားလိုက်ရသည်။ “ရှင် သူ၊ ကိုကွာရှင်းမှ ဖြစ်မယ်” ဆိုသော အမိဘယ်ဟု ထင်သည်။ “ဒီ”ဟု အမိဘယ်ရသော ‘cette’ အညွှန်းနာမဝိယေသနနှင့် နောက်ဘက် မှာ နာမ်ကို ထည့်ပြောမထားပါ။ တိုင်ဝေးသွားသော စကားလုံးအဖြစ် ရှုံးထားခဲ့သည်။ သို့သော် ‘cette’ သည် ဒိန်းမှ နာမ်များရှုံးက သုံးသောအညွှန်းနာမဝိယေသန ဖြစ်သောကြောင့် ဒီမြို့နီးမဟု ပြောချင်သည်။ အမိဘယ်ဟု ကျွန်းမ ယူဆပါသည်။

အင်သည် ဇူးသတေတြီး မင်းသမီးကို မြင်းစီးကျော်ဖြင့် လက်ဖျော် သို့ တော်ချောက်လိုက်သည်။ ချုပ်တို့သည် မိမိတို့တော့ မြင်နေရသော မြင်ကွင်းကို အုပြုတြီး တွန်လှုပ်သွား၏။ မင်းသမီးသည် သူမလက်က

ကျော်ဒဏ်ရာကို နှုတ်စ်းဖြင့် ထိကပ်နှစ်းလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ချုပ်တို့သည် ကြောက်ချွဲ့မှန်င့် တွန်လှုပ်မှုကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားပြီး မှုးဝေသွားခဲ့ရသည်။ အင်တော်နိုင်းထားသော နေရာသို့ အပြီးပြန်ကာ မြင်းများကို ထိန်းရင်း စောင့်နေခဲ့ရသည်။

သူ ညာကောင်းကောင်းအိပ်မရာ၊ ဒါဟာ ဘယ်လိုအချုပ်မျိုးပါလိမ့်။ သူ မားမလည်နိုင်ပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသမီးသည် သူ၊ အင်ကိုသာ ချုပ် စုတေတော့ သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ ထိတစ်လအတွင်း သူသည် လူကြီးတစ်ယောက်လိုပင် ရင်ကျက်သွားသည်။ နောက်နှစ်လကြောသော အခါ သူ တဗ္ဗာသို့လို တက်ရသည်။ မြောက်လကြောသောအခါ သူ၊ အင် ရှုတ်တရှုက လေဖြတ်၍ သေဆုံးသွားသည်။

အင်မသေခါ ရက်အနည်းငယ်တွင် အင်ထံသို့ စာတစ်စောင် လာသည်ဟု သူ သိသော သို့ သိရသည်။ ထိုစာကြောင့် အင်တို့လျှပ်ရှားနေသည်။ ထို့နောက် အင်နိုင်ကြွေးခဲ့သည်။ မထောမီ နံနက်ခင်းတွင်တော့ အင်သည် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် သူ၊ ထု စာတစ်စောင် ရေးခဲ့၏။

“သား... ဒိန်းမတတွေ့ရဲ့အချုပ်ကို သတိထားပါ၊ အဲဒီပျော်ခွင့်မူမျိုးကို သတိထားပါ၊ အဲဒါဘုံး အသိပ်တွေ့”

အင်သည် သား ဤဒိန်းကလေးကို နစ်သက်ဖွော်လင့်နေမှန်းသိ၏။ သို့လျှက်နှင့် မြို့နီးမှုးချုပ်သွားခဲ့သွားမှုးများ သားအပေါ်ကယ်ရာင်လို၍ လားဟု ဝတ္ထုပံ့ပိရင်း ကျွန်းမှု့မြို့တို့ကြားယဉ်ကြည့်ခဲ့ဖူးသေး၏။ ယခုတော့ ထိုစိတ်ကျုံ ပြယ်လွှင့်သွားပါပြီ။ အင်သည် တက်ယ်ပင် ဤမြို့နီးမှုးများ ချုပ်ခြင်းပြုလိမ့်မည်။ ဤမြို့နီးမှုးသည် အင်အပေါ် တက်ယ်ပင် ရှုံးခြင်းပြုလိမ့်မည်။ သို့သော် ချုပ်တို့တော်၏ အမြှင့်လိုပင် အချုပ်ချင်းမှုးများ အုပ်ချုပ်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်းမှု့မြို့တို့ကြောက်ချုပ်ချင်းသာ အုပ်ချုပ်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

မင်းသမီးသည် လူချုပ်းသာတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွား၏။ ထို့နောက် ကလေးမီးစွားရင်း သေဆုံးသွားသည်။

Spring Torrents ဝတ္ထုကတော့ ယောက်ရာတိ၏ အပြောင်းအလဲ
မြန်မူကို ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှုဖြင့် ရေးစွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။

အတ်လိုက်သည် အီတလိုမှ ‘ရရှာ’သို့ အပြန်လမ်းအဖြစ် ဖရန်း
ဖို့(တဲ့)တွင် ရောက်ရှိနေသော အသက် နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်အချို့ ‘လှေထိ
တစ်ယောက်’ဖြစ်၏။ သံပရာရည်တစ်ဦးကို သောက်လိုပါတဲ့ဖြင့် သူသည်
အီတာလျှော့သောက်လိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်နောက်ဖော်သက်
မှာအသက်၍ ၂၂နှစ်အချို့လှေကလေးတစ်ယောက် နှစ်ဦးအားနည်းကာသတိ
လင်သွားသည်ကို သူကျည်းမှုပါးရှင်းက အသက်၍ ၁၉နှစ်အချို့ဖို့ အီတာလျှော့
စေး၊ တစ်ယောက်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးနှစ်သည်။ သူတို့ မောင်နှမနှင့်အတူ
မိသားစုက သူကို ကျေးဇူးတင်စွာ ရောကလေက် ပျော်ရည် သောက်ရန်
ညျမှေ့ လာရောက်ပို့ ပြတ်၏။ သူသည် ညျဆယ့်တစ်နာရီမှာ ဤမြို့၏
တွက်ချာရန် လက်မှတ်ယူပြီးသား။ သို့သော် အားမှာသောကြောင့် သူ
ပိတ်အော်မူကို လက်ခံလိုက်၏။ စကားပြောရင်း ညျဆယ့်နာရီခွဲမှ သူ
သတိရော်၍ အချိန်လွန်သွားပြီး အီတာလျှော်သားစုက တစ်ရက် နှစ်ရက်
ဆက်နေပါတီးဟု တား၏။ သို့ဖြင့် သူသည် ဤမြို့မှာ သောင်တင်နေတော့
သည်။ အီတာလျှော်မှုကလေးမှာ လက်ထပ်ပို့ လျကြေးများ ရည်ရွယ်တားသူ
ဖို့၏။ သို့သော် သူကိုသာ ပို့နို့ကလေးက ချုပ်စိသွားသည်။ သူကလည်း
ပို့ကလေးမိုင်၏။ အားကိုးတောင်းဆိုချက်အရ ပို့ကလေးကို စွဲစပ်
ထားသူနှင့် လက်ထပ်ရန် တိုက်တွန်းပေးရင်းက သူကိုယ်တိုင် ချုပ်စိသွား
၏။ ပို့ကလေး၏။ အချုပ်ကို ဆိုပို့နေသော သူသည် ပို့ကလေးအား
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလိုက်တော့သွားသည်။ ထိုနောက် လက်ထပ်ဖို့အတွက်
ရှေားသို့ ပြန်ပြီး ငွေယူရန် စုံးစားနေသည်။

ဝတ္ထုသည် အတ်သိမ်းခါနီးတွင် လုံးဝထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲသွား
သည်။ သူသည် လမ်းမှာ ရရှားတုန်းက သူငယ်ချင်းဆောင်းတစ်ယောက်
နှင့် ထွေဗျာ၏။ သူအကြောင်းကိုယ်အကြောင်းပြောကြသည်။ (သူငယ်ချင်း
က ချမ်းသာသော အရှိုးသမီးတစ်ဦးခွင့် အီမံဆောင်ကျေနေသည်။) ပို့ခွဲ ၄၇
မို့၍ ရရှားပြန်ပြီး မြေမြေများ ရောင်းမည့်အကြောင်း သိတော့ သူငယ်ချင်း
က သူနောင်းအား ရောင်းချရန် ရရှားသို့ ပြန်စရာမလိုဘဲ ဤနိုင်ငံမှာပင် ၄၇

များနှင့် အကြောင်း၏။ ထိုနောက် ထိုသွေးပေါ်ချင်းနှင့်အတူ သူနောင်းရှိရှိ၍
သို့ လိုက်သွားဆွေးနွေးသည်။

သူငယ်ချင်း၏ နောက်သည် ငယ်ချွယ်သေး၏။ သူအပေါ် နားလည်
အား၏။ သူငယ်ချင်းသည် တကယ်တော့ လုပ်ပိုင်ခွင့် အပြည့်မရှိသည့်
အားလုံးကို သောက်ချုပ်သွားဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းနှင့် နောက်သည်
အောင်းအားလုပ်နေသည်ကို တစ်စွဲနှင့်တစ်စွဲနှင့် သူသား
မျှမှုမလိုပါ။ သူငယ်ချင်း၏ နောက်ရှိရှိချင်းနှင့် နားခိုင်းသည်။ သူသည် ၄၇
မို့၍ လင့်ကာ စိတ်ရည်စွာစောင့်ရန် သော့ဘူတုလိုက်သည်။ နှစ်ရက်
အား၏ အမျိုးသမီးက ကောတ်ရှိသို့ သူကို ခေါ်သွားသည်။ မြင်းစီးသွား
ဖြစ်သည်။ သံတော်ထဲတွင် မှန်တိုင်းအိုပ်အယောင် ထွေဗျာ တဲ့တစ်တဲ့
နောက်ကြရန် အမျိုးသမီးကပင် ဦးဆောင် ခေါ်သွားသည်။

နောက် လေးနာရီကြောသောအခါ သူငယ်ချင်း၏ ဟိုတယ်သို့ သူတို့
အောက်သွားကြသည်။ “ဘာလ ငါစွဲးသွားပြီလား”ဟု သူငယ်ချင်းက
ပို့မေးသည်။ အမျိုးသမီးက ပရီးတွန်းပြုလိုက်လေသည်။

အောက်ထပ်နှစ်နာရီကြောသောအခါ အတ်လိုက်၏ အခန်းထဲသို့ အမျိုး
အောက်နေသည်။ အတ်လိုက်သည် အရာရာပျက်စီးဆုံးသွားသော
အီတာလျှောက် ဖြစ်နေပြီး။

“ရင် အခ ဘာယ်သွားမှာလဲ၊ ပါရိုကိုလား၊ ဖရန်းဖို့(တဲ့)ကိုလား”ဟု
သို့သမီးက မေး၏။

“ခင်ဗျားသွားဆိုတဲ့နေရာကို ကျွန်ုင်တော်သွားပါမယ်၊ ခင်ဗျားမောင်း
ခင်ဗျားခင်ဗျား ခင်ဗျားအနားမှာ ကျွန်ုင်တော်နေသွားမှာပါ”ဟု ဒုံးသောက်
သို့သေား စိတ်ထိခိုက်ကြောကွဲစွာ သူပြန်ပြောလေသည်။

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများသည် ကျေနေပါသော အောင်မြင်မှုဖြင့်
အောင်ပေါ်သည်။ သားကောင်းငုံကို ထို့သို့ အီတာလျှောက်နေသည် သို့
၏။ မျက်လုံးများ ပြုပြန်ပြီး။

ကျွန်ုင်မသည် ထို့ကြောက်ဖို့ဖြင့် တော်တော်စိတ်ထိခိုက် ကြောကွဲသွား
ခဲ့ပြုတုန်းလုပ်သွားမိပါသည်။ လူစီတ်ဆိုသည်မှာ အလွန်ထူးစာန်း
အား အကောင်းမှ အဆိုး၊ အဆိုးမှ အကောင်းမြားနားသွားသည်နှင့်မှာ

ထိုးဖောက်လွယ်လျက် ပါးပါးလွှာလွှာကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုနဲ့ရုပါးပါးကလေး ကိုလျှော့အောင် အောင်စည်းထိန်းချုပ်ရတာ ဘယ်လောက်များ ခက်ခဲ့လိုက်ပါသလဲ။ တော်လ်စတိုင်း၏ အနုနာကိုနှစ်နာရီလည်းကောင်း တူရှင်နာက်၏ ဘာဆ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အိမ်ချုံ-အီးဘီတ်(တဲ့)၏ ကိုနိုင်တွေ့ထဲက အတ်ကောင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မ နားလည်းမျှ မျှဝေစဲစားနိုင်သည်ဟု ထင်မိန်။ သို့သော် ကျွန်မသည် သူတို့၏ စိတ်ကို အလွန်ကြောက်ဆုံးပါသည်။ ကျွန်မကိုထိတိုင် ဤဘီတ်မျိုး ရှိခဲ့ဖူးသည်၌ ပြုချင်ပြီ။ သို့သော် ကျွန်မသူတို့ကို ကရာဏာသာက်မိမော်လည်း နည်းနည်းမျှ မနှစ်သက်နိုင်ပါ။

BURMESE CLASSIC

တုရှင်နာက်၏ အတ်ကောင်များတွင် ကျွန်မ မေ့မရသော မကြေခက လွမ်းဆွတ်ရသော ယောက်ဗျားအတ်ကောင် နှစ်ယောက် ရှိပါသည်။ တစ်ယောက်များ On The Eve ဝတ္ထုထဲမှ 'ဘာဆာနာက်' (Berserker) ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်များ Fathers And Sons ဝတ္ထုထဲမှ 'ဘာဇာရော်' (Bazarov) ဖြစ်သည်။ ဘာဆာနာက်၏သည် စိတ်သော်ဖြေစိတ်။ အနုနာ ခံတတ်သူ၊ သူငွေယ်ချင်းအပေါ် ကြိုင်နာသူ၊ သစ္စာရှိသူ၊ ထိုးအတူ စီမံအား မချိစ်တဲ့ သူငွေယ်ချင်းကို ချိစ်သော် ချိစ်သူကို စွန့်လွှတ်စိတ်ဖြင့် ကရာဏာ ကြိုးစွာ ကျည့်ပေးသူဖြစ်သည်။ ဘာတဲ့ရော်ကတော့ မည်သည်အရာကို မျှယုံကြည်သက်ဝင်ခြင်း မရှိသူ၊ ချိစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ အောင်ဖွဲ့မှုနှင့် မီဘ၏ တွယ်ပြီမှုကိုပင် ရောင်ခွာလိုသူ Nahilist တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

On The Eve ဝတ္ထုကတော့ အချစ်ဝတ္ထုသက်သက်ဖြစ်ပါ။ အလွန် ခင်မှင်တွယ်တာသော သူငွေယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိသည်။ 'ရွှေဘာ်'က ပန်နဲ့ ပညာရှင် အနုပညာသမား၊ အရာရှာကို အဆိုးမြင်ပါဒါရှိသူ။ 'ဘာဆာနာက်' က တွေ့ဆုံးလဲကျော်သား စိတ်နဲ့လဲး နဲ့ညွှေ့သူ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြို့နှင့် ပိုလှမ်းလှမ်းရှိကျော်သား လက်အော်သတ်ခုတွင် နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က 'ယလင်နာ' ဟူသော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြုသည်။ ရွှေဘာ်က မိန်းကလေးကို သော်ဘူးနှစ်သက်သက်သည်။ မိန်းကလေးက ဘာဆာနာက်ကို ပို၍နှစ်သက်သက်သောကျေသည်။ ရွှေဘာ်က ရိုပ်မီသည်။

ဘာဆာနာက်က ထိုအဖြစ်ကို လက်မခံရွှေ့မတင်မကျိုးဖြစ်နေသည်။ သူတို့ သုံးယောက်၏ သုံးပွင့်ဆိုင် အတ်လမ်းကို ကျွန်မတို့ စိတ်ဝင်စားစွာ အောင် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် စတုတွေ့လေတ်ကောင်တစ်ဦးပေါ်လာ၏။ ဘာဆာနာက်၏ သူငွေယ်ချင်း 'အင်ဆာရော်' ဖြစ်သည်။ အင်ဆာရော်ကို ဘာဆာနာက်၏ က အထင်ကြေး လေးအားစွာ ရှုစ်ခင်သည်။ သူ့အဆောင်သို့ ပြောင်းလာနေ ရှိုးစွဲတွေ့ခေါ်သည်။ သူ့အဆောင်များ အိမ်တစ်လုံးဖြစ်၍ မေ့နားသည်။ အင်ဆာရော်ကတော့ ငွေကြေးအခြေအနေအရ အခန်းကျဉ်းကလေးများ မေ့ထိုင်ရသည်။ သူငွေယ်ချင်း သူ့အိမ်သို့ အတွေ့သာ လာနေသည်။ ထို သူငွေယ်ချင်း၏ ဂုဏ်ပုဒ်များကို ယလင်နာအား အာလာပ သလွှာပ ချို့ရင်း ထိုသူငွေယ်ချင်းကို ယလင်နာ စိတ်ဝင်စားစွာ ဖြော်လာသည်။ စိတ်ဆက်သူ့ပြီး နောက် ယလင်နာသည် တဖြည့်ဖြည့်းသူငွေယ်ချင်းကို ချိစ်သွား၏။

အင်ဆာရော်သည် နှစ်ဦးလုံးအတွက် သူရဲ့ကောင်းဖြစ်၏။ 'ဘူလ် အေးရိုယ်'လွှဲမျိုးဖြစ်သည်။ တော်လုန်ရေးသမားဖြစ်သည်။ (ဘူလ်ကေး နှိုယ်းမြို့၊ တုရှင်ရိုတွေ့လက်ထဲ ကျေနေသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။) အင်ဆာ ဆား၏ မီဘများသည် သူရှုစ်နှစ်သားအေးယွယ်တွင် တုရှင်ရိုအုံးရလက် ချက်ဖြင့် အသက်သော် ရှိသည်။ အင်ဆာရော်ကို အိမ်နှင့်ချင်းက ပြရ ဆာင်ရောက်ထားရေး၏။ ထိုအကြောင်းများသည် သူအား မြို့ချိစ် တော်လုန်ရေးသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ပြပြင်ပြောင်းလဲပေးခဲ့၏။ သူသည်တိုင်း ပြည်အတွက် အသင်ပြီး တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ရှုင်သော လူငွေယ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အင်ဆာရော်ကို ချိစ်နှင့်ကြောင့် ယလင်နာသည် သွေ့ရှိရှိသော် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သော်။ သူတို့ချင်း ချိစ်ခေါ်စုံမက်သွားကြပြီး အောင်အယုံကြည် အတားအဆိုးများ ရင်ဆိုင်ရသောအခါ ဘာဆာနာက်၏သည် မြို့ချိစ်မြို့ချိုးသည်။ မြှေဘာ်ကတော့ ထိုအဖြစ်အတွက် သူ့ ချို့သူ့ ဟာသာအဖြစ် ရှုယ်မေ့နိုင်အောင်ကြေးအားရှင်းနားနှင့် နားနှင့်နေခဲ့သည်။

အင်ဆာရော်နှင့် ယလင်နာ လက်ထပ်ပြီး ယလင်နာက ခင်ပွဲ့ ပွဲရာ ဘူလ်ကေးရိုးယားသို့ လိုက်ပါသွားသည်။ ပင်လယ်ကို ဖြစ်ခဲ့နိုး

ဆိပ်ကမ်းနှင့်တစ်ခု၏ ဖို့တယ်မှာ အင်ဆာရောစ်သည် သဘောကို အျော်ရင် နှင့် နိုက် အဆုတ်ရောဂါ၏ကြောင့် သေသွား၏။ ထိုညီမှာပင် သဘောရောက်လာ၏။ ယလင်နာ၏ အပြုအမွှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ ယလင်နာသည် အလောင်းကို သယ်သွား၍ မိခင်ထဲ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်၏။

ဖေဖေနဲ့မေမေ။

သမီးကို ဖော်တို့ဘယ်တော့မှုပြန်တွေ့မှာ မဟုတ်တော့ ဘူး။ ဒေါ်ထရိ (အင်ဆာရောစ်ကို ဇော်သော အမည်) မနောက ပဲ ဆုံးသွားတယ်။ သမီးအတွက် အရာရာဟာ ပြီးဆုံးသွားပါ ပြီ။ သမီး ဒီကန္တပဲ သူ့အလောင်းနဲ့အတွေ့ 'အတာ' ကို ထွက် သွားတော့မယ်။ ကျွန်ုမှာ အခါ ဒေါ်ထရိရဲ့တိုင်းပြည်က လွှဲ ပြီး တိုင်းပြည်ဆိုတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ သူ သေသွားတာ ကျွန်ုမ ကြောင့်ပဲ ပြစ်နိုင်ပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်ုမကို သူ ခွဲခွဲ အချိန်ရောက်ပြီ။

ထိုနောက် တွေ့ရင်နောက်စိုက သေခြင်းတရားကို တင်းသည် တစ်ယောက်နှင့် နိုင်းနှင့် ရှင်းပြသည်။ "သူက ပိုက်ကွန်ထဲမှာ ငါးပဲတစ်ကောင် ကို မိန္ဒြေပြီး အဲဒီငါးကို ရေတွဲမှာ ဆက်ထားသေးတယ်။ ငါးဟာ ပိုက်ကွန် ထဲမှာပေမယ့် ရေတွဲမှာဆိုတော့ ကူးခေတ်နေတွဲနဲ့ပေါ့။ တင်းသည်က သူ ကြိုက်တဲ့အချိန် ကောက်ပုံပုံစံလိုက်ရှုပဲ"

ယလင်နာနှင့် ပတ်သက်မည့် ထင်ရှုသော သတင်းအချို့ကို ကြားရ သည်။ အလောင်းတစ်လောင်းကို ကမ်းခြေတစ်ဗျာမှာ မြေပြုပဲစီးသော နိုင်ငံဌားသွားတစ်ယောက်၊ သူမသည် ဖွံ့ဖည်းလိုက်သော စစ်တပ်နှင့်အတွဲ လိုက်ပါသွားကြောင့်း၊ သူမ၏ဝတ်စုံမှာ အောင်းမြှုပြန်သွားအထိ အနောက်ရောင် သာ ဝတ်ဆင်ကြောင်း၊ ငှုံးသည် ယလင်နာနှင့် ပတ်သက်သော နောက် ဆုံးသတင်းဖြစ်သည်။ ယလင်နာသောသေးရှင်းသေး ဘယ်သူမှမသိ။

စာရေးဆရာသည် ဘာဆန်းကို စွဲ့ကတည်းက ထူးခြားစွာ ခွဲဆောင်မှု ရှိသော စရိတ်ဖြင့် စသည်။ ယလင်နာကိုတော့ အလွန်အေးအေး နောက် ညွှေ့သည် မိန့်ကောင်းအဖြစ် ဖွဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တွေ့ကတည်းက ထူးခြားစွာ ခွဲ

အေး ကောင်းလာပြီး နောက်ဆုံး ယလင်နာသည် ရှုပုံစံးသွားကြောင်း သာ တော်လှန်လိုသော မိန့်မှုပတ်စောက်အဖြစ် အဆုံးသတ်သွား၏။ ဘာဆန်းကိုတော့ ပုံမှန်စရိတ်အတိုင်း ဖွဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်ုမ ရင် တွေ့ကောင်းပေါင်းများစွာ ကျွန်ုနေသည်က ဘာဆန်းကိုတော်သာ ဖြစ်သည်။ *

အဖေများနှင့် သားများ ဝတ္ထုကတော့ အချိစ်ဝတ္ထုမဟုတ်ပါ။ အင် နှီးသားအကြား မျိုးဆက်ကွာဟာမှုပြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည် သိမ်မွေ့သည် မြို့ကွာကို ဖွဲ့ဆိုတော့သည်။ မြို့ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သော 'Nicholas Kirsanov' သားဖြစ်သူ 'Arcady Kirsanov' တို့ သားအဖအကြောင်း၊ ဆရာဝန် သားသူ 'Vassily Ivanich' နှင့် သားဖြစ်သူ ယဉ်ကျင်း၏ ဘာတရောစ်တို့အကြောင်း စသည် စိတ်သောထားမှုတွေ့မှုတို့ကို ခပ်ဖွဲ့ဖြော တွေ့ကြောင်း သားနှစ်ဦး၏ အချိစ်ကိုပါ ထည့်သွေးပြောပြသွားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ နိုက်လတ်တဲ့မှာ ပေါ်လော်သော အစိတ်တစ်ယောက်ရှိသည်။ ပေါ်လော် အချိစ်ကိုမောင်းသွား အချိစ်အပေါ်မယ့်ကြည်သွား၊ ဖိမ်ထောင်ပြခြင်း၏ မယ့်ကြည်သွားဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ပေါ်လော်သွား သူ့တွေ့နှင့်အတွဲ မြို့များနေရန် အလည်းလွှာက်လောသော ဘာတရောစ်တို့တော့ လုံးဝ မနှစ် ပြိုင်းကဲ ဖြစ်နေ၏။ ဘာတရောစ်သည် ဘာကိုမှ မယ့်ကြည်သွားဖြစ်သည်။ သာဝအပေါ် သူ မချိစ်၊ တာဝန်မယူမျိုး၊ ချိစ်စိတ်အပေါ် သူ အပုံးအကြော် နိုင်ငံရေးကို မယုံး၊ အနုပ္ပါယာကို မယုံး၊ ချိစ်ခြင်းမေးဖွဲ့ရှုံးကို မယုံး၊ သော်လေဒပညာရှင်တစ်ယောက် တစ်နှစ်ဦးသည် ကျော်ဆရာတာအယောက် ၃၀ ၏ တစ်နှစ်ဦးနှင့် ညီလွှာသည်ဟု ယုံ သွေးသွားမှုံးဖြစ်သည်။ အာရားခိုသည် သူငယ်ချင်းကို ချိစ်ခိုင်ရှင်းနှီးရှုံးလေးစားစားကို ကိုယ် ကိုယ် ကျွန်ုမ အောင် ပြောပြန်သွား၍ ဘာတရောစ်သည် ဆရာဝန်ဘွဲ့၏။ သားတွေ့သည် အောင် ပြုခြင်းသားအတွက် ဖြစ်သည်။ ဘာကိုမှ မယ့်ကြည်သွား သူက အချိစ်ကို စိတ်ခံစားမှုအဖြစ် သွော်ပေါ်မြောပြီး မိုးရှုံးလိုအပ်မှုအဖြစ်သာ လက်ခံသွော်ဖြစ်သည်။ သူငယ် လိုက် ဘယ်သွား အာကာသီသည် မူလကသွော်ချင်းနှင့်အတွဲ အနှစ်၍

ကို သူချစ်သည်ဟု ထင်၏။ (အန်နာကို နှစ်ယောက်လဲး စီတ်ဝင်စားမြှေ့ကြောင့် သူတို့ကြားမှာ အရပ်ဆိုးစွာ ပြသေနာမပေါ်ခဲ့ပါ။) သို့သော် နောက် ဆုံးတော့ မိမိသည် အန်နာ၏ ညီမ Katyay ကို ချစ်နေကြောင်း သူ၊ ကိုယ် သူ သေချာသွား၏။ ထိုအချိန်ကလည်း ဘာတေရာ်က အန်နာကို ဇော် မိမိကိုပါ စွန်ခွာ၍ ပြန်သွားတော့မည်အချိန် ဖြစ်သည်။ အန်နာသည် ဘာ တေရာ်ကို ချစ်ခဲ့သည်။ အရာရာကို နိုင်လိုသော အန်နာသည် ဘာတေရာ်ကို အရှုံးအရှုံးစွဲလမ်းမီသော မိမိအချစ်ကို မိမိပြန်ကြောက်ပြီး ဘူး အနေဖြင့် သူ့ပို့ဆောင်ရွက်သွားမှု ပြုပြန်သွားမှု ဖြစ်သည်။

အာကာဒီ၏အင် နိုင်လတ်စုံမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားတစ်ဦး ရှိသည်။ ငှုံးသည် အလွန်ချစ်စင်စရာကောင်းသော ဖြေစွမ်သည်' ပင်နှစ်ဦးကဲ' ဖြစ်၏။ ထိုပင်နှစ်ဦးကဲကို ဘာတေရာ်က ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဖွတ်အတင့် နှမ်းလိုက်သည်ကို 'ပါလ်' (အာကာဒီ၏ ဦးလေး) က မြင်သွား၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် သေနတ်ချင်း ယျော်ပစ်ကြသည်။ ထိုအခန်းသည် ထိုဝိဇ္ဇာတ်စုံလုံးတွင် ကျွန်းမေးမူမရသော အတ်ကျွန်းမူစွာအနက် တာ့စုံစာပါအဝင်ဖြစ်၏။ ပေါ်က ဘာတေရာ်အခန်းသို့ ခွင့်တောင်း၍ ဝင်သွားပြီး ယဉ်ကျော် သိမ်းမွှေ့စွာပင် 'ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်းတော် တိုက်ခိုက်မှုပြုစော့မယ်' ဟု ပြုသည်။ ထိုအခါ ဘာတေရာ် အံပြုသွား၏။ ဘာအတွက်လဲဟု မေးသည် "ကျွန်းတော် ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရှင်းပြချင်ဘူး၊ ကျွန်းတော် စင်ဗျားကို သည်းမေးနိုင်ဘူး" ဟုသာ ဖြေသည်။ ဘာတေရာ်က ရှိပို့၏။ ထိုအကြောင်းကို သူတို့ စကားထဲ ထည့်မပြောကြ။ ဘာတေရာ်သည် ရှိပို့ စော်ပို့ လှောက်တွေ့လှောက်တွေ့တွေ့ လိုပ် လက်ခံ၏။ သေနတ်ရှိရှိလဲ ဟု ပေါ်က မေးတော့ သူက "ကျွန်းတော်မှာ ဘယ်လိုလို သေနတ် မေးလဲ၊ ကျွန်းတော်က စစ်သွားမှု မဟုတ်တာ" ဟုပြောသည်။ ပေါ်က သူ သေနတ်ရှိရှိလဲ့ လိုက်တွေ့ရှိက်တွေ့ရှိ ချိန်းပွဲပြုလုပ်သည်။ ဘာတေရာ်သည် အလွန်သွားအေး၏။ ပထာက်တစ်နေ့ ချိန်းပွဲပြုလုပ်သည်။ ဘာတေရာ်သည် အလွန်သွားအေး၏။ ပထာက်တစ်နေ့ စီးပွားရေးတွင် စာရေးအကြောင်းကြား ပို့ဆောင်ရွက်သွားသည်။ ပြီးမှ သူတို့တွင် ခုခွဲဖြစ်လွှာပြုခဲ့ပါ ပြုတွင် မရေးဖြစ်တော့ပေါ်။ ထိုပွဲတွင် ဘာတေရာ်ထဲ ရောက်လာသည်။ သို့သော် အမြဲ အနေသည် မည်သူမျှ မကယ်ဇိုင်သော အမြဲအနေဖြစ်သည်။

"တဲ့ ... အခု ကျွန်းတော်က သေနတ်ယျော်ပစ်တဲ့လဲ မပုံတ်လတ္တာဘူး အော် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ" ဘာတေရာ်က ပေါ်၏ ဒက်ရာကိုကျသေးသည်။

သို့သော် ဘာတေရာ်သည် ထိုအိမ်မှ ထိုမြို့မှ အပြီးအပိုင် ပြန်သွား လေသည်။ ဘာကိုမှ မသိသော နှစ်ကိုလဲတို့ကို ပေါ်၏ 'ပင်နှစ်ရှိကာ' ကို လက်ထပ်ပါဟု တိုက်တွေးသည်။

ဘာတေရာ်ပြန်ရောက်လာသည်ကို အလွန်ဝဲမဲ့သာတော့မိဘ နှစ်ဦး၏ ပျော်ဆွဲမှုမှာ တာရှည်မခဲ့ပါ။ ဘာတေရာ်သည် ထိုကိုမြို့ကိုရောက် သည်ဖြင့် သေဆုံးသွားလိုပါ။ အလောင်းအား ခွဲစိတ်ရာမှ လက်ကို အေးထွားသည်။ ရွာနှင့် အလွမ်းဓာတ်များဖြစ်ပြီး တာဝန်ရှိဆရာဝန်မှာ ပို့သတ်ဆေး ပါသည် အဖြစ်သည် အကူဆရာဝန် ဘာတေရာ်အား အသက် ဆုံးရှုံးစေသည်အထိ တာဝန်မဲ့ရာကျသွားသည်။ ဒက်ရာပြီး စင်းလိုပ်မှု ပို့သတ်ဆေး ဆောင်ရွက်သွားမှု ဖြစ်ပြီး ဘာတေရာ်သည်။ ထိုသည် အသက်ငင်ခါနီး ဦးနောက်နည်းနည်းကောင်းသေး အညွှန်အချိန်တွင် ဖော်အေး အန်နာကို သွားအကြောင်းကြားပေးရန် (ဘာတေရာ်က သေဆုံးခါနီး နှုတ်ဆောင်ရွက်တော်ကြားပေးရန်သွားသော ကြားပေးရန်) တော်းခါနီး။ အန်နာသည် အလွန်တော်သော ရွာမှန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို သွားနော်အတွက် စော်ပို့ရှိပြီး ဘာတေရာ်ထဲ ရောက်လာသည်။ သို့သော် အမြဲ အနေသည် မည်သူမျှ မကယ်ဇိုင်သော အမြဲအနေဖြစ်သည်။

ဘာတေရာ်သည် တည်ပြုမြို့စွာ သေဆုံးသွားသည်။ ကျွန်းမသည် အာကာဒီ အသက်အရွယ်ရလာလျှင် ဖော်နိုင်လောက် ထိုအိမ်မှု ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအိမ်မှု ပေါ်၏ အမြဲအနေဖြစ်သည်။ ဘာတေရာ်သည် တည်ပြုမြို့စွာ သေဆုံးသွားသည်။ ကျွန်းမသည် အာကာဒီ အသက်အရွယ်ရလာလျှင် ဖော်နိုင်လောက် ထိုအိမ်မှု ဖြစ်သွားသည်။

၏ နိတ်စရိတ်မျိုး၊ အလိုလိုရောက်သွားမည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သည်။ နိဂုံးလတ်စံငယ်စဉ်ကလည်း အာကာသီလို နိတ်မျိုး ရှိခဲ့မှာပဲ မဟုတ်လား။ သို့သော် ဘာအရောင် အသက်အဆွယ်ကြီးရင့်လာလျှင် ဖောင်ဗာဆီလို စရိတ်မျိုး ဖြစ်လာမလား ကျွန်မတို့ မသိနိုင်ဘာ့ပါ။ ဘာအရောင်သည် မည်သူ နဲ့ သူ ပြောင်းလဲမှုကို မစန့်မှန်းနိုင်အောင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

“မျိုးသက်နစ်ခုကြားက မတူညီဖို့သည်မှာ အဆွယ်တူညီလာသည် အခါ အလိုလိုပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်။” အာကာသီ၏ ကိုယ်စား ကျွန်မျိုးကဲ့သို့ပင် ကောက်ချက်ချေပေးလိုက်မိပါသည်။

[ကလ္ာ ၁၉၉၅ အောက်တိဘာလ]

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်မသည် ဝတ္ထုဖတ်လျှင် ရပ်ရှင်ကြည်လျှင် မကြာခဏ မျက်ရည်ပဲတတ် မျက်ရည်ကျေတတ်၏။ ပျောည့်သူတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ရမည် ထင်သည်။ ခွဲခဲ့ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်၏ ဒဏ်ရာကို ချုပ်ပေးနေစဉ် မူးဝေသွားခဲ့စဉ်ကတော့ ဆရာတစ်ယောက်က ကျွန်မကို သက်သက် ညာညာ မှတ်ချက်ချေပေးခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မသည် နလုံးသား နှုန်းညွှန်ပျော်း သူတစ်ယောက်၊ သူတစ်ပါး၏ ဝေဒနာကို မျှဝေခံစားပေးသူတစ်ယောက်တဲ့။

ပန်းသာမစာအုတို့၊ ရတာနာပုံတို့ ဖတ်ရစဉ်က ကျွန်မ မျက်ရည်ကျေခဲ့၏။ ရင်နင်အောင်မွေးကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျေခဲ့၏။ ယုဝဝတီကြည်၏။ ၏ တစ်ပွဲင့်ရွှေကြာကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျေခဲ့၏။ နိုင်ဝင်းအော်၏ဘဝ စာမျက်နှာများကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျေခဲ့၏။ ဟာမန်းဟက်၏ ‘သီခွှဲ’နှင့် ‘နာဆစ်ဆပ်’နှင့် ရိုးလ်မန်း၏ ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျေခဲ့ပြန်၏။

သို့သော် ဒေါ်စိတိယက်မိစကိုး၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျေရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကဲ့သွား ကျွန်မ မထင်ခဲ့မိပေး။ ဒေါ်စိတိယက်မိစကိုး၏ ဝတ္ထုတော်တော်များများကို ရွှေသွာ်စွာ ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ Brothers Karamazov, Eternal Husband, The Great Gamble, My Uncle's Dream, The Devils တို့ကို ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ နားလည်းသည်

လည်းရှိ မလည်သည်လည်းရှိခဲ့၏။ သူ့အတ်ကောင်များကို အံ့ဩ၍ထိတ်လန္ဒာ၊ တစ်ခါတစ်ရဲ ရရှိချင့်ချွာ၊ တစ်ခါတစ်ရဲ သနားကြင်နာရာစောင် ပြည့်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူတို့အာရာသို့ နက်နက်ရှိရှိနှင့် မဝင်ဖူးခဲ့သူးဟု ထင်သည်။ သို့သော် သူ့ဝေါ်ထဲမှ နှစ်ပုံပုံပါတော်ဘူးမှ အလွန်နှစ်သက်၏။ အလွန်လည်း ခဲ့စားရ၏။ ဝေါ်ကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျမ်းသောအခါ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မပဲ အံ့ဩရမှာလား၊ ဒေါ်စိုယ်က်ပ်စကီးကို ပဲ အံ့ဩရမလား မသိတော့ပါ။

ပထမတစ်ပုံမှာ မှတ်မှတ်ရရ White Nights ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် အချစ်ဝါးရေးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၍ နိုင်ခြား အချစ်ဝါးများ၊ မြန်မာအချစ်ဝါးများကို အကောင်တိအကြည့်ဖြင့် ခဏာခဏပတ်ခဲ့ပါသည်။ White Nights ကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ကျွန်မသည် ကျွန်မရေးခဲ့သည် အချစ်ဝါးတွေအပေါ် ရှုက်ချုံစွာ အားငယ်စိတ် ဝင်သွားမိ၏။ White Nights လို နက်ရှိရှိသည့်၊ အတ်ကောင်စရိတ် ပေါ်လွှားမှာသည် အချစ်ဝါးမျိုး၊ ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ အတုပုံဖန်တီးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်။ သို့ကို သေချာပါသည်။

ဝေါ်မှာ အခိုကဗျာတ်ကောင် နှစ်ယောက်ပဲ ပါ၏။ အတ်လိုက်၏ မာမည်ကို ကျွန်မမှတ်မိ။ သို့မဟုတ် မာမည်ကို စာရေးဆရာက ဖော်ပြုထားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဟူသည် 1st person ဖြင့် အတ်ကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်။ အမျိုးသမီး၏ မာမည်မှာ 'မာစ်တင်ကာ' ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော်'သည် မိန့်ပိတေသာတ်ဖြူမှာ မေတ္တာသို့လစေးအထိုး ကျွန် လှေငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေအပေါ်းအသင်းမရှိ၏သူ့ကို ကြုံမှုနှင့် မာမည် မိန့်ကလေးလည်း တစ်ယောက်မျှမရှိ။ သူ့သို့အိမ်လာလည်းမည့် သယ်ချင်းလည်းမရှိ။ သူ့မှာ အိပ်မက်တွေသာ ရှိသည်။ မာကျင်မှုတွေသာ ရှိသည်။ သူ့အိပ်မက်တွေကို သူ့မြန်ပြုပြုစဉ် ကျွန်မသူ့အပေါ်တော်တော် ပြင်နာရာပါသည်။ ကျောဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။ သူ့ရဲကောင်း ထော်ယောက်ဖြစ်ချင်သည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှော စာဖတ်ခန်းတစ်ခုရှိ အိမ်သည်။ သူ လေးစားအားကျော်ဖြစ်ချင်သည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှော စာဖတ်ခန်းတစ်ခုရှိ အိမ်သည်။

သယ့်စကားကို ပါးစပ်ကလေး ရိုင်းဟာကာ နားထောင်ခဲ့စားပေးမည်သူငယ် ချင်းမကလေးတစ်ယောက် လိုချင်သည်။ သူသည် အများတကာ နွေရာသီး ခိုးထွက်ကြချိန်မှာ မြို့၌ ကျွန်ခဲ့ရသည်။ နွေရာသီးစံအိမ် ဆိုသည်မှာ သူ အိပ်မက်တဲ့မှာသာ ရှိ၏။

ဝေါ်မှတ်လမ်းတစ်ခုလုံးသည် ငါးရက်အတွင်း အဖြစ်အပျက်များ ဆိုပြာပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အတ်ကြောင်း ပြာပြဇာသည့်ညာလေးသည် သူ့အတွက် အိပ်မပျော်သည့်ညာများ ဖြစ်သည်။

တစ်ညွှန် (ထိုညွှန်ပထမညွှန်ဖြစ်၏) မြို့ပြင်ဘက်သို့ ထွက်၍ သံးလျောက်ရာမှ သူမြန်လာခဲ့သည်။ မြို့သို့ မြန်ရောက်တော့ ညာ ဆယ် မာရိုရှိပြီး။ တုံးမြှောင်းဆာာင်ပေါ်မှာ သူလမ်းလျောက်ရောက်လာစဉ် မမျှော်လင့် စွာ မိန့်ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံး၏။ ဤနေရာ ဤအချိန်သည် ဘယ်သူ အပြင်မှာ မရှိသာအချိန် (လူတော်တော်များများလည်း မြို့မှာမရှိ) ဖြစ်သည်။ သို့သော် မထင်မှတ်ဘဲ မိန့်ကလေးတစ်ယောက်ကို ဖြတ်ကျော်များရသည်။ မိန့်ကလေးအား သူမြန်ရောက်တော့ သူသည် ရှိကိုသို့ နှိုးကြည့်လျက် စိတ်လွှတ်စွာ နိုးကို အသည်ဖြစ်ရာ ပြန်လှည့်ပြီး နီးကပ်လာသည့် သူ့ခြေသံကိုပိုင် မကြားပေး။ သူ မိန့်ကလေးအားမှာရပ်ပြီး ဘယ်လို အသံပြု နှုတ်ဆက်ကူညီရမလဲ ဆုံးစားနေစဉ်ပဲ့ မိန့်ကလေးက ပေါ်ခွှေက်သွက် ထွက်ခွှေသွားသည်။ သူ ချုတ်ချင်း လိုက်သွား၏။ သို့သော် သူ့ခြေသံကြားတော့ မိန့်ကလေးက အမ်းပြတ်ကူးသွားသည်။ သူသည် လမ်းတစ်ဖက်သို့ ဖြတ်ကူးပြီး မလိုက်မှုပဲ။ ထိုနောက် မိန့်ကလေးအား တွေ့ဗြို့တွေ့ဗြို့ တွေ့ဗြို့တွေ့ဗြို့ ပေါ်လာပြီး မိန့်ကလေးနဲ့ ကပ်လိုက်သွားတာ သူမြင်ရသည်။ ထိုလှုက မိန့်ကလေးကို ပြေားသွားသော မိန့်ကလေးကို သူက ဆုပ်ကိုင်နှစ်သိမ့်စဉ် သူ့လက်တွေ့တွေ့နှင့်နေသွားသိမ့်ကလေးကို မြှင့်လက်တွေ့တွေ့ ဘာလိုတို့နေတာလဲဟဲ ဖော်သွားသည်။ "ကျွန်တော်ဘာ မိန့်ကလေးတွေ့ကို ရှုက်တော် မြို့ပြားဘာတ်

ပါတယ်၊ စောစောတုန်းကတော့ ခင်များ ရကြာက်သလို ကျွန်တော်ကြောက် ခဲ့တယ်၊ အခုကြာက်တာ တစ်မျိုးပဲ၊ ဒါ အိပ်မက်တစ်ခုနဲ့ တွေ့နေတယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့၊ အိပ်မက်တွေ့ထဲမှာ စောင် ကျွန်တော် တစ်နေ့နေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောရလိမ့်မယ်လို့ မက်ဖူးဘူး”ဟု သူ ဖြေခံသည်။ “အို... တကယ်ဟုတ်လား” သူမကျေမှုများသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုကျွန်တော်လေက်တွေ့တုန်းနေတယ်ဆိုရင် ခင်များ လို လူပေးသွယ်တဲ့ လက်ကလေးနဲ့ ကျွန်တော်လေက်တွေကို တစ်ခါမှ အဆင်ကိုင် မခံရဖူးလို့ပဲ ပြုမှုပါ”

ထိုအချိန်စုစု၍ မိန်းကလေးနှင့် သူ၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုများ စခဲ့သည်။ မိန်းကလေး၏ ဦးကြွေးမှုသည် သူရင်ကို အကျင်စေ၏။ သူသည်းမခံရနိုင် လောက်အောင် ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည် သူဘဝ၏ ပထမဆုံးကကာ ဓမ္မာခွင့်ရသည်။ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး ဦးကြွေးရသည်။ အကြောင်းရင်းကို သိချင်သည်။ သို့သော် သူ မမေးရဲ့။ မိန်းကလေး ဤ နေရာတွင် ဦးကြွေးနေသည်ကို ကြည့်ပြီး တစ်ခါတုန်းက ဤနေရာတွင် မိန်းကလေး ပျော်ရွှေခဲဖူးလိမည်ဟုသာ မိန်းကလေးအား မှတ်ချက်ပေး၏။ မိန်းကလေးက ဝန်ခံသည်။ နောက်ပြီး မိမိသည် ဤနေရာတို့ မနက်ပြု၍ ညာ ဆယ်အာရိုတွင် လာမိမည်ဟုထင်ကြောင်း၊ သို့သော် ဒါဟာ မိမိအမျိုး သူ့အား ချို့အဲခြင်းဟုမည်။ မိမိမှာ အခြားအကြောင်း ပြချက်တစ်ခုရှိကြောင်း ပြောပြသည်။ မိမိထိုလျှို့ရှုက်ချက်ကို ဆက်လက် ထိုးသိမ်းထားလိုသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အခြားအနေတစ်ခုပဲပါ။ တကယ်လို့ ရှင်က” ဟု စကား စသည့်အခါ သူက ကမန်းကတန်းပင် သူ လိုက်လျော့မည်အကြောင်း သဘောတူသည်။

“တကယ်လို့ ဘာလဲဘာအခြားအနေလဲ၊ ကျွန်တော်လိုက်အာမှုပါ” သူကလည်း မိန်းကလေးကို ထပ်တွေ့ချင်နေသည်။

“တကယ်လို့၊ ရှင်ကျွန်မအပေါ် မချုပ်ပါဘူးဆိုရင်ပဲပါ။ ရှင် မချုပ်သင့် ဝါဘူးနော်၊ ကျွန်မက ရှင်ကို မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ပဲ မိတ်ကျားထားတာ၊ ကျွန်မ အော်ကို တောင်းပန်မလိုပါ”

“အို... ကျွန်တော်ကျိုန်ပါမယ်၊ ကျွန်တော် မချုပ်စေရပါဘူး”

ထိုနောက် ရင်းနှီးခင်မင်ရွာ စကားပြောဆိုပြီး နောက် မနက်ဖြန်ည့် ဆယ်အာရိုတွင် လာရို သဘောတူလိုက်ကြပြီး လေ့ခွဲလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ည့် ဆယ်အာရိုတွင် ကျွန်တော် ပြန်ဆုံးသည်။ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် ပြောကြသည်။ ‘ကျွန်တော်’သည် ကိုယ့် အကြောင်း ကိုယ်ပြန်ပြောသည့်အခါ မိမိ၏ဘဝကို သိမ်းထော်စိတ်၊ အကျင် စိတ်၊ ရုက်ရွှေ့စိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတွက် ‘ကျွန်တော်’ဟူသည်။ မြတ်ဆောင် ပြောသူမှာမူမှုစားကို မှတ်ဆုံးသူမှာမူမှုများအကြောင်း၊ သူ၏အနေးနှင့် လေးအက်တမ်းမှု၊ ဘဝ၏မွှေ့မှုများအကြောင်း၊ ဘဝ၏အမှုလာ သည် မွှေ့လင့်ချက်များအကြောင်း၊ ထပ်တလဲလဲ ပြီးအွေ့မှုများအကြောင်း၊ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် မိတ်ဘတ်ကျွမ်းမှုများအကြောင်း၊ သူသည် သူ၏ နှစ် ကာလများ မည်ကဲသို့ ကုန်ဆုံးသွားသလဲ မသိပေါ်။ သူ၏အိပ်မက်များသည် ကဖြည်းဖြည်း မွှေ့နှစ်းပြီး နောက် လေကျသေဆုံးများအဲသည်။ တစ်ယောက် တည်းအထိုး ကျွန်နေရာမြင်းသည်သူ၊ အတွက် ဝစ်းနှင့် မှတ်လိုပေါ်။ သူသည် နောက်တရရာ တမ်းတစာရာပင် ဘာမှ မရှိခဲ့။ သူမှာရှိခဲ့သည်ကလည်း ဆုံးရှုံးစရာမရှိသည့် အိပ်မက်များသာတည်း။

မိန်းကလေးသည် သူ၏အကြောင်းကို အားထောင်ရင်း မျက်ရည်ကျေခဲ မှုခဲ့။ သူများကြော်နာဖူးလက်ကို ထွေးဆပ်နှစ်သိမ်းခဲ့ပြီး မိမိအကြောင်းကို ဖို့ပြန်ပြောပြသည်။

သူမသည် ကလေးဘဝအရွယ်ကတည်းက မိဘများ သေခုံးသွားပြီး အားက် အဘွားနှင့် အော်သည်။ အဘွားသည် မျက်မြှင်တစ်တိုးပြစ်သည်။ မိမိအကြောင်းသည်။ ပျော်ချေယ်သည်။ ယခင်ကြွေယ်ဝါမျိုးသာခဲ့သည်။ သူမ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်တွင် တစ်ခုခုအသေးအဖွဲ့ပြစ်မှုကလေးကြောင်း စာသင်ကြားမှု ရုပ်ပတ်နဲ့ရှုံးရော်။ (အဘွားက ကျော်ရှင်ဆရာတစ်ယောက် ရှားကြုံ သင်ပေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။) အဘွားက မိမိသည် မျက်မြှင်တော့သော

ကြောင့် မြေးကို စောင့်ကြပ်မကြည့်နိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိအနားမှာ သူမ အဖြူရှိနေတာ သေချာအောင်လုပ်ဖို့လိုကြောင်း ပြော၏။ ထို့နောက် အဘား၏ ဂါဝန်နှင့် မိမိ၏ ဂါဝန်ကို တွယ်ချိတ်တစ်ဆောင်ဖြင့် အမြဲ စွဲ ချည်ထားခဲ့ရတော့သည်။ သူမ၏ အခြေအနေ မတိုးတက်လာပါက ကျိုး သည် နှစ်များမှာ သည်အတိုင်း ဆက်နေထိုင်သွားရမည်ဖြစ်သည်။ ‘နတ်စံ တင်ကာ’သည် အဘားအား စာဖတ်ပြရင်း၊ သိုးမွှေးချဉ်ထုံးရင်း၊ ဂါဝန် နှစ်ခု တွေချည်ခဲ့ရရင်း ပြီး ဇွဲ့ဇွဲ့စရာ နေ့ရက်များစွာ ကုန်ထုံးခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် မိမိတို့ထိုင်မှာ အီမံရှား အသစ်ရောက်လာသည်။ အီမံရှားသည် အသက် ပပ်ငယ်းယ်၊ ရုပ်ရည်ရှုချင်စဖွယ် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အဘားက မိမိ အား အီမံရှား၏ အသင်သွော့နှင့်ကို မေးတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့မီသာ ကြောင့် အဘားက နီတ်မချမှု။ အီမံရှားကို မကြည့်ရ၊ စကားမပြောရဟု တားမြှစ်ထားသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ အီမံရှားလှုင်ယ်က အခန်းထဲသို့ ရောက်လာပြီး တစ်စုတစ်ခုတောင်းသည်ဟု ထင်သည်။ အဘားက အပေါ်ထင်မှ သွား ယူလေးရန် ပြော၏။ နတ်စံတင်ကာသည် မိမိဂါဝန်တွယ်ချိတ် ချိတ်ထား မိမိကြောင်းကို မေးလျှော့သွားပြီး ရှတ်တာရက်ထဲရပ်လိုက်သောအခါ ဝရန်း သုန်းကား လျှို့သွားလေသည်။ ထိုအခါ သူမ အလွန်ရှားရွှေ့တွန်လှပ်သွား၏။ လှုင်ယ်ကလည်း တစ်ခဲက ကြောင်အသွားသည်။ သူမသည် မိမိ၏ အဖြစ်ကို လှုင်ယ်သိသွားသောကြောင့် ဝစ်နှင့်ရှာက်သွားမြင်း ပြစ်သည်။ လှုင်ယ်သည် အခြေအနေကို ရိုရိုမိသွားပြီး လှည့်တွက်သွားခဲ့၏။ ထို့နောက် သူမသည် အတွက်အမှန်လောကြိုး ရှိခြင်း၊ သူမသည် သူမနှင့် ပေါ်တန်းတော်မြင်းပင် ပြစ်နေပြု၏။

တစ်ပတ်ကြောတော့မှ လျေကား အဆင်းအတက်တွင် (ဟု ထင်သည်) သူတို့နှစ်ယောက် ခကာ ဆုံးမိ၏။ လှုင်ယ်က မိမိမှာ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ရှိ ကြောင်း၊ အဘားကိုဖတ်ပြရင်း သူမ ဖတ်စေလို့ကြောင်း ပြောသည်။ အဘားသိသောအခါ ဘာဝတ္ထုတွေလောက်မှု စစ်ဆေး၏။

ဘလေးတွေ ဖတ်ဖို့ မကောင်းကြောင်း ပြော၏။ ဆာဂါလ်တာစကော်၏ ဝတ္ထုပူ ပြောတော့မှ သဘာတုသည်။ စာအုပ်ကို ယဉ်လာသောအခါ စာ အုပ်ကြောင်းမှာ ရည်းစားစာ ပါ မပါ အဘားက ရှာခိုင်း၏။ အပုံးကြားထဲ ခုံပါ ရှာ၏။ ဘာစာမှ မပါပါဘူးဟု ပြောတော့မှ စိတ်ချုလက်ချေ စာ အုပ်ခိုင်းလေသည်။ ဤသို့ပြင့် စာအုပ်များ များပြားလာသောအခါ သူမ သည် စာမဖတ်ရလျှင် မနေနိုင်အောင် စွဲလမ်းသွားတော့သည်။

တစ်ရက်မှာ လှုင်ယ်က အသစ်အဆန်း မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု သူမ အတွက် ယဉ်လာ၏။ ပြောတ်သွားကြည့်ဖို့ ကမ်းလှမ်းမြင်း ပြစ်သည်။ အဘား ရှိ ရွှေ့မတောင်းသဲလည်း မသွားရဲ့ အဘားကလည်း ရွှေ့ပြုမှု မဟုတ်၍ ကျေးမာ စိတ်ဆင်းရဲ့သွားသည်။ လှုင်ယ်က အဘားထဲ တိုက်ရှိက်ဝင်တွေ့ပြီး အီသည် သူလှုင်ယ်များနှင့်အတူ ပြောတ်ကြည့်ရန် လုပ်မှတ်တွေ့ ပိုမ်း ကြောင်း အဘားလိုက်ပါ ခဲစားနားထောင်လိုပါက မိမိ၏သွားမည်ဖြစ် ကြောင်း ပြော၏။ ပြောတ်မှာ အဘားတို့စေတ်က နာမည်ကြီး ပြောတ်ကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်ထားခြင်း ပြစ်သည်။ အဘား စိတ်ဝင်စားသွားပြီး လိုက်ဖို့ သဘာတုလိုက်၏။ ထိုအနီးမှုစုံ၍ အဘားကိုတေားမှာထားပြီး မိန်းကလေး သည် မကြားခကာ ပြောတ်ကြည့်ခွင့်ရွားသည်။ သူမအတွက် လောကြိုး သည် မျှော်လင့်ချက်အပြည့် ပြစ်လာသည်။ ဟိုတွန်းကလို့ စိတ်ကူးယဉ်း အပိုမ်းများဖြင့် ကုန်ထုံးရာသည် မိန်းကလေး မဟုတ်တော့ပဲ။ သူမရှေ့ အား အစစ်အမှန်လောကြိုး ရှိနေပြီး သို့သော် သူသည် ပြောတ်ရာသီကုန် ခုံးသွားသောအခါ လည်း သူမနှင့် ပေါ်တန်းတော်မြင်းပင် ပြစ်နေပြု၏။

ထို့နောက် ကာလတစ်နှစ်ကြောသွားသည်အခါ အီမံရှားပြန်ရရှိ ရက်စားလာသည်။ သူက အဘားအီအား ဤ၏မှာရှိသူမသိသော မိမိတာဝန်ကိုစွဲ ပြီး ခုံးသွားပြုဖြစ်၍ မနက်ဖြန်ပြန်တော့မည့်အကြောင်း လာပြောသည် ထို့မိန်းကလေးကြားသွားသည်။ မိန်းကလေးသည် တစ်ခဲက ရှုံးသွားသည်။ သို့ မိန်းကလေးသည် တစ်ခဲက ရှုံးသွားသည်။ မိမိသည် ပုံးရှင်းဇွဲ့ဇွဲ့စရာ အပြန် တစ်သာက်လုံး နေထိုင်သွားရတော့မည်။ သူ့ကိုလည်း ဘယ်တော့ ဤပြန်တွေ့ရတော့မည်မဟုတ်။ မိန်းကလေးသည် ရှုတ်တရက် ခုံးပြုတ်

လိုက်ပြီးနောက် မိမိမှာ ရှိပါသွား၍ အဝတ်အစားကလေး၊ ပျေားကို ထုပိပါး၍ အထူးဖြင့် ကလေးကို အိမ်ရှား၏ အခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ရောက်သွားလေသည်။ သုမဟ္မကို မြင်လိုက်သောအခါ သူသည် တစွဲသွေ့ ဆွေ့၊ လိုက်ရသလို တုန်လှပ်သွား၏။ မိန့်ကလေးကို ဘာစကားမျှ မပြု နိုင်။ မိန့်ကလေးကလည်း ဘာစကားမှ မပြုနိုင်ဘဲ သူ၊ ခုတင်ပေါ်မှာ လို ချလိုက်၏။ ထိုနောက် မျက်နှာကို လက်ပါးဖြင့် ခုတင်ကာ နိုင်ရှိလေသည်။ သူသည် အဖြစ်အပျက်ကို နားလည်သွား၏။ မိန့်ကလေးအား ရော့သွား၏။ မိမိသည် စွဲပါးဘုတ်စိုးဖြစ်၍ မိန့်ကလေးအား လက်ထပ်မယ်၏ ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ မိန့်ကလေးက မိမိသည် အားးနှင့် မကျွန်းချုပ်ပါ။ သူသွားလေရာသို့ အေးအတူပုံအမျှ ခံစားလိုက်ပါချင်သည်။ သူသည် ပြစ်စစ်စွဲ မအေားသည်ပြစ်စွဲ လိုက်ခဲ့မည်ဟု စွဲပြုပြု၏။ လူငယ်မျက်နှာပျော်ကျော်လျှင် မိမိသည် ဤအျိုးဖြစ်သော မိန့်ကလေးကို မြတ်နိုင်၍ ချုပ်ပါကြောင်း။ မိမိအား ငွေရှာဖွေစွာဆောင်းပါ အချိန်ပေးစေလိုကြောင်း တစ်နှစ်ကြာရွယ် မိမိပြန်လာပြီး သူမအား လက်ထပ်ယူမည်အကြောင်းကတိုင် သွားသည်။

“ကိုယ်မင်းက လွှဲပြီး ဘယ်မိန့်ကလေးကိုမှုလက်ထပ်မှာ မဟုတ်သူ ကိုယ်ပြန်လာမယ်၊ စောင့်ပါ။”

ထိုစကားဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ခွဲခွဲကြရသည်။ သူမ စိတ်ရှည်းဆောင့်ခဲ့သည်။ ယခုတစ်နှစ်ပြည့်သွားပြီ။ နောက်ပြီး သူ လွှဲနှစ်ခဲ့သည်။ သို့ ရက်က မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သို့သော်...

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်းပါ။” ကျော်တော်က ဇာတ်ကြောင်း အဆုံးသတ်ကို သိလိုလှသဖြင့် စိတ်မရှည်စွာ မေး၏။

“ပြီးတော့ အခုအချိန်အထိ သူ့ကို ကျွန်းမှ မြင်ရသေးဘူးလေး၊ သူ သီကလဲ ဘာစကားမှ မကြားရသေးဘူး။”

ထိုနောက် ခေါင်းနိုင်နိုင်ကျကာ စတင်နိုင်ကြွေးသည်။ လူငယ်သွေ့ ညာဆည်နာရီမှာ ဤအေားသွေ့ ရောက်လာရမည်။ ဘာကြောင့် ရောက်မလဲသလဲ၊ သူပြန်လာတာ သေချာလျက်နှင့် ဘာဖြစ်လို ယခု ဒိုက်မလဲသလဲ။

ကျော်တော်က ရော်ပြုချော်မူရှု၏။ စာတတ်စောင် ရေးပေးစိုးအကြော်သည်။ မည်ကဲသို့ရေးရမည့်ဆိတ်ကိုပါ ဇာတ်လိုက်က ရေးပြုတို့သည်။ သို့သော အား ကိုယ်တွယ်တော်ကိုပါ အား လိုက်သော ထည့်မျှရေးရှု၏။ ဘာမရှုက်ကြောက်စရာ မလို။ သည်ဇာတ်လမ်းတွင် ခြေလှမ်းစဲ့ ကျက် မိန့်ကလေးပါဖြစ်သည်။ နောက်တော့ ယခုလို စာရေးသည်မှာ မှန် အောင် သင့်တော်ကြောင်း တိုက်တွန်း၏။

“ကျော်မစာကို ဖတ်ပြီး ရှင်ပြီးလဲပြီးမှာ မဟုတ်၊ စိတ်တို့မှာလဲ မဟုတ် ပြုလို ကျော်မယ်ကြည်ပါတယ်၊ ရှင်က ဂုဏ်သိက္ခာရိတဲ့ လူတစ်ယောက် ပြီးတော်က ကျော်မသိပါတယ်၊ ရှင်ကို ချစ်နေခဲ့တဲ့ မိန့်ကလေး အခုချိန်အထိ ပြုနေတဲ့ မိန့်ကလေးတစ်ယောက်ကို နာကျင်အောင်လုပ်ဖို့ ရှင် စိတ်ကျော်တော်က ထည့်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။” ဟု ကျော်တော်က ရေးပြုတို့သင့်ပြေား အား မိန့်ကလေးက စိတ်လှပ်ရှားစွာ၊ ပျော်ရွှင်စွာ ထောက်ခဲ့၏။ “ဟုတ် ပေး... ဟုတ်တယ်၊ ကျော်မစိတ်ကျော်တော်က သို့ ဘာ ဒီအတိုင်းပါ”

ထိုစာကို သူက သွားပို့ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ မိန့်ကလေးနှင့် လူငယ် ပြီးတော်က သိမိတို့ အသေးစိတ်ခွော်မှာ မှတ်စောင်စင် ပို့ပေးရန်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းပြန် ကြော်စွဲတော်က ညာဆည်နာရီတွင် ဤအေားသွေ့ သယ်ဆောင်လာ သည်ဖြစ်သည်။

“ကဲ... က စာရေးလေ၊ ခင်ဗျား စာကို အရင်ရေးမှ ဖြစ်မယ်”

ထိုအခါ မိန့်ကလေးက ရှုက်စွဲစွာ ရေးပြီးသား၊ စာအိတ်တစ်အိတ် ပို့ထဲတွေ့ပြု၏။ ကြောမြင်စွဲကတည်းက ရေးထားပြီးခဲ့မှန်း သိသေသည်။ သို့ သို့နှစ်ယောက် သိချင်းပြုင်တူညီးကြ၏။ မိန့်ကလေးသည် ရှယ်မောင်းမှာ မြုပ်ရည်ကျလေသည်။ ထိုနောက် မနက်ဖြန့်ထပ်တွေ့ရန် ချိန်းဆို လမ်းခွဲလိုက်၏။

တတိယည်မှာ သူတို့ပြန်ဆုံးတွေ့ကြသည်။

လူငယ်ကို သူတို့နှစ်ယောက် စောင့်ကြသည်။ တစ်ယောက်အပေါ် အောင်ယောက် ချစ်ခေါင်စွာ လက်ဖျော်ချုပ်၍ စကားတွေ့ပြာရင်း လူငယ် သို့ ဆောင့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်အပေါ် ထားသည့် စောင့်နေကြသည်။ ခြေသံမှား ကြားသောအခါ ဇာတ်က ခံစားကျော်နေကြသည်။ ခြေသံမှား ကြားသောအခါ ဇာတ်

လိုက်က တုန်ရှုပ်သွားပြီး သူ့လက်ကို ခွဲဖြည့်ယူလိုက်၏။ သူမကို ထူးခေါ်ပြီး ထွက်ခွာဖို့ကြီးစားသည်။ သို့သော် ရွှေငယ်မဟုတ်ပေ။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မလက်ကို ဖြုတ်ချုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကိစ္စမရှိဘူးလေး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူ့ကိုအတူတူ တွေ့ကြမယ်၊ ကျွန်မတို့ တာစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ချစ်ခွင့်ကြတယ်ဆိုတာ သူမြှင့်စေချင်တယ်လဲ”

ထိုစကားများကို ကြားရတော့ အတ်လိုက်သည် ကြေကွဲဝံမ်းနည်းစွာ ခဲ့စားလိုက်ရမှ၏။ “နတ်စ်တင်ကာ... မင်း ဘာမှမသိဘူးနော်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ မသိရတာလဲ” ထိုနောက် သူ့ခဲ့စားချက်ကို ဖွင့်ပြောစိတော့သည်။ မျက်ရည် ပဲလျောက်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဉာဏ်ဘာဖြစ်သလဲ သိလား၊ ချိန်းတဲ့အချိန်ထက် တို့ နာရီစောပြီး ကျွန်တော်နှီးလာတယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ အိပ်မပျော်ခဲ့သလို ခဲ့စားမေးရာ့ဘာရုပ်လို့ ကျွန်တော်နားမလော့ဘူး၊ အဲဒီတစ်ခေက ကျွန်တော်အတွက် အချိန်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီတစ်ခေကတဖြီး ကျွန်တော်ဘဝရှုပ်စာန်သွားပြီ၊ အဲဒီတစ်ခေကဟာ ထာဝကြာရည်သွားတော့မလိုပဲ၊ နှီးလာတဲ့အခါ ကျွန်တော် တေားသွားတစ်ခုကို ပြန်သတိရရှိလိုက်သလိုပဲ၊ နှီးလိုင်းများစွာတုန်းက ကျွန်တော်သိခဲ့တဲ့ ချိမ်ပဲ့တဲ့ တေားသွားတစ်နောရာမှာ ဖျော်ခဲ့ကြားလိုက်ပြီး ပြန်မေ့သွားတဲ့ တေားသွားတစ်ခုပဲပဲ”

ထိုစကားများကို မိန်းကလေးက နားမလည်ဟန်ရှိရှိသည်။ အဲဒါ ဘာကို ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မနားမလည်ဘူးဟု ပြန်မေး၏။ အိုး... နတ်စ်တင်ကာရုပ်၊ ဒီလိုထူးခြားတဲ့ အသိအာရုံကို ခင်ဗျားနားလည်ခဲ့စားစေချင်လိုက်တာဟု ဉာဏ်သောအခါ နတ်စ်တင်ကာသော်ပါက်သလိုရှိ၏။ သို့သော် ရှေ့ဆက်မကြားရဲ့ပေ။ သည်လိုနှင့် ဉာဏ်ထိန်းရှိတဲ့ သွားသည်။ မိန်းကလေး၏လွှေငယ် မရောက်လာ။ မိန်းကလေး မိတ်ခေတ်ကျွေးသည်။ မိန်းကလေး၏လွှေငယ် မိန်းကလေး၏လွှေငယ်။ ထို့ကြောင်း မိန်းကလေး၏လွှေငယ်။ ထို့ကြောင်း မိန်းကလေး၏လွှေငယ်။

“မနေက်ပြန်မှာ သူ လာပါလိမ့်မယ်” ဟု ဖျော်းဖျော်သိမ့်လေသည်။ ထိုနောက် သူတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

စတုတွေ့သူမှာတော့ မိန်းကလေးသည် ပို၍စိတ်မရှုည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရမှ၏။ သူမအတွက် သတ်းစကားသော်လည်းကောင်း၊ စာသော် လည်းကောင်း ကျွန်တော်ထဲ ပါမလေခဲ့ကြောင်း သိရသောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြုံးဖျော်ကာ ငါးစိုက်ရှုံးကြည်နေသည်။ မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ပျက်စီး ပြုကွဲသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်က နောက်တစ်စောင် ထပ်ရေးရန် ပြောတော့ သူမ ပြုင်းသည်။ ကျွန်တော်လိုက်တိုင် သူ့အီမံသို့ သွားခေါ်မည်ပြောတော့ သူမ ပြုင်းသည်။ “တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီ။ ကျွန်မသူ့ကို မရှုစ်တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မမြှင့်ထဲခြုံခဲ့ခြင်းချင်းသော် မယ်လိုက်ဘား”

စကားပြောရင်း၊ စောင့်ရင်း၊ ကျွန်တော် မိန်းကလေးအား ချုစ်နောမြို့ပြုစွဲကြောင်း၊ အပြစ်ပေးရင်းလည်း ခံရမှုဖြစ်ပြောရင်း၊ မျှော်လင့်ချက်ကင်း၊ မြှာဖွင့်ဟန်ခဲ့သည်။ စိတ်လှပ်ရှားစွာ အားငယ်စွာ တိုင်တည်သော စကားနားကို ‘နတ်စ်တင်ကာ’ နားထောင်ပြီး စိတ်မကောင်းပေး၊ မိမိသည် ဤလုပ်ချုပ်သံငွေကြောင်း၊ ဟိုလူကို မေ့သံငွေကြောင်း သူမ သိသည်။ ဟိုလူသည် သူသာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု တမ်းတယ်။ ထိုနောက် မိမိအား အချိန်ပေးရန် ဇော်ပေးပါ၏။ သူ့ကိုမေ့လိုအပ်သည်။ ထို့ကြောင်း ကျွန်တော်သည် သူမနှင့်ပတ်သက်၍ တော်စတ်စား ပျော်ရွှေ့နွေ့လင့်လာခဲ့သည်။ ‘အနာဂတ်ကာလ’ အကြောင်းကို အိပ်မက်လို မဟုတ်ဘဲ သူတာကယ်တွေ့နိုင်ပေပြီ။ သူ၏ မဖြစ်စေလောက် ငင်ငွေကလေးပြုင် အနာဂတ် တည်းဆောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်။ သူကြီးစားရတော့မည်။ မိမိတို့နှစ်ယောက် ပြောတ်များ သွားကြည်ရတော့မည်။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲတို့ အချိန်တော်လာ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မိန်းကလေး၏ လွှေငယ် ဆောက်လာသည်။ မိန်းကလေးသည် အဲည့်တုန်လှပ်စွာ ငါးကြောင်းလိုက် လွှေငယ် ပြီးသွား၏။ ကျွန်တော်သည် ကျောက်ရှုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်ကျွန်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နောက်တွင် ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးထဲမှ တောင်းမှုစားကို ရခဲ့သည်။

ဤဦးစွဲတွင် မိန်းကလေးသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်သည်လည်း

ကောင်း၊ လှောက်သည်လည်းကောင်း တစ်နံပါတ်ရာအပြစ်တင်ဖွယ်ရာမရှိ။
လှောက်သည် အနည်းငယ်တွေထောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတွေထောက်သည်
မှာ နည်းလမ်းကျော်သည်။

[ကလျား ၁၉၉၅ နိုဝင်ဘာလ]

တွေ့နှုန်းမ သတိရန်သော တရာတိစာရေးသရာများ (၁)

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင်တော့ တရာတ်ဝါယွှေးကို ကျွန်းမ ဖတ်ပြီးလျှင်
အားသွားတတ်ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်ကြောင်းက တရာတ်
အည်များကို ကျွန်းမ သိပ်အသံမထွက်တတ်သောကြောင့် ကျွန်းမရင်ထဲမှာ
တွေ့နှုန်းသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ ကျွန်းမ သိ
ဟိုတုန်းက တရာတ်ဝါယွှေးသည် ကွန်ဖြူနစ်ဝါဒကို အခြေခံထား
အကြောင့် တိုပြင် ကျွန်းမကိုယ်တိုင်က အရင်ရှင်ဝါဒကိုသာ တိတ်တုံး
သာက်ခံနေခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်းမရင်ထဲမှာ စွဲပြီးစွာ
သိမ်နေသော တရာတ်ဝါယွှေးလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ တရာ့ဝါယွှေးမှာ
ကြိုးမြှောက်စ်ဝါဒကို အခြေခံသော်လည်း ကျွန်းမ နှစ်သက်သည်။ ရှိခဲ့ပါသည်။ အဲ
အားကျော် မြင်တွေ့နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တရာ့ဝါယွှေးမှာ
အူမှုမျှမှု ရေးကို တောင်တမျှော်လင့်ခြင်း၏ သက်တဖြစ်သည်။ ထိုပြု
သွေးမှ သုံးပုံစံအကြောင်း ကျွန်းမတစ်ဆင့် ပြောပြုလိုပါသည်။

တန်ပိုင်မှာ ဂဝဝါမင်း (Gu Wanning) ၏ Taiwan Carrier Pigeon ဝဲဖွံ့ဖြစ်သည်။ အမိဘာယ်မှာ 'တိုင်ဝမ့် စာရို့နိုင်က်' ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်ပင် ဝဲဖွံ့ဖြစ်လည်း စာရို့တာ ဝန်ထမ်းဆောင်ရသော နိုင်က် တစ်ကောင် အပြောင်း ဖြစ်သည်။

အတ်လမ်း စသည် အချိန်တွင် အတ်ကောင်သည် တရာတ်အရှေ့ပင်လယ်ပြင်၏ ဆောင်တိုင်အတိုင်း ငါးဖမ်းမော်တော်များ ဖြင့် သွားနေချိန်ဖြစ်သည်။ တို့အချိန်တွင် မိုးလေဝသသတင်း ကြော်လျက် ကို သူတို့ကြားရသည်။ အရှေ့တောင်ဘက်ဆီမှ တိုက်ဖွဲ့ မှန်တိုင်းတစ်ခု ချုံးကပ်လာနေပြီဟူသော သတင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့မော်တော်များသည် သတင်း ရြှုံးနောက် မှန်တိုင်း ခဲ့သည်အထိ ရပ်မှားထားရန် ဆုံးပြတ်လိုက်၏။ သူ၊ မော်တော်ကို ကျော်ချုံးခြုံပြီး သိပ်မြော်မီ မှန်တိုင်းသည် သူ၏ထံသို့ ရောက်လာတော့သည်။ ပင်လယ်ပြင်သည် မည်းမှုံးသွား၏။ မြေမားသော လိုင်းများ ဖြင့် ပင်လယ်တစ်ခုလုံး လွှဲပဲစတ်လျက်ရှိသည်။ မော်တစ်ကြိုင်း ဘယ်နေရာမှာ ငါးဖမ်းနှင့် ဆုံးပြတ်ရမလဲဟု တွေးနေစဉ်မှာဖော် သူ၊ အခန်းတဲ့ခါး ပွင့်သွားပြီး သူ၊ လက်ထောက်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

"ဆရာ... ဆရာ... မြို့မြို့မြို့... ရွက်တိုင်ထိပ်များမှာ ငါ့ကော်ကလေးတော် အား နေတယ်။ ကျွော်တော်အထင်တော့ ဒါ ခိုက်လေးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

သူ နိများကို ချစ်စေတတ်သူ စုဆောင်းတတ်သူ ရွောက်သည်။ သူတွေ့မှ စုံစုံလိုက်ပြင့် ကုန်းတော် တော်များပြီး မှန်တိုင်းထဲမှပင် ရွက်တိုင်ထိပ်ကို လုမ်းကြည့်လိုက်၏။ မီးနှီးရောင် ငါ့ကလေးတစ်ကောင် မှန်တိုင်း၏ လေပြင်းထမ္မာက်ကဲ့ ပြီး တွယ်နေသည်။ ဘာနှုံးလဲဟု မြဲခြားနိုင်သေးမီ ငါ့ကော်ကလေး တော်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျေလာခဲ့၏။ ခိုက်လေးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

သူသည် မောပန်းစွာ အသက်ရှုံးလျက် အတော်ခတ်နေသော ကလေးကို အသာကောက်ယူလိုက်သည်။ ခိုက်လေး မပုံးသန်းနိုင်ပါ။ အထူး

ကျော်သား ခဲ့ဟန်ရှိသည်ဟု သူတွေး၏။ တို့နောက် နိုကဗော် ကို သူ၊ ကောင်းသောအခါ သူ၊ လက်တဲ့မှ နိုကဗော်သည် သည်။ ခိုက်လေး အသေးအချာရာ စောင်းကြည့်နေသည်။ ခို့မှာ အမကော် ဖြစ်၏။ ခို့၏ ခြေထောက်မှာ အလျှော့မြှို့နိုင်ပဲ့ကြောင်းကလေး တစ်ခုကို စွပ်ထားသည်။ တို့ကြောင်းတွင် ထွင်းထားသော စာလုံးများကို သူ အတိလိုက်သည့်အခါ တိုင်ဝမ့်မှ လာသော စာရို့နိုင်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ခိုက်လေး၏ စာရို့သမားအမှတ်ကိုပါ သူတွေ့ရှုံးရသည်။ ခို့သည် တိုင်ဝမ့် ခဲ့လာသည်ဟု သိလိုက်သောအခါ သူရေးသူ၊ တာပည့်ရေးအဲ အဲ မြှုပ်သွားကြသည်။ ကျော်ပြန့်လှသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ပြတ်၍ တရာတ်ပြည့်မကြီး ငါး တိုင်ဝမ့်ကို ကုးလာခဲ့ရသူပါကလေးဟု တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ခို့၏ အတောင်ပဲများကို သူဖြုန်ကြည့်၏။ အတောင်ပဲတွင် ခို့ဖြုတ်သန်း ပို့ဆောင်ပေါ်ခဲ့သော နိုင်းများ၊ ခြုံးများ၏ နာမည်ကို တံဆိပ်နိုင်ထားသည်။ သူ နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့သည့်အသေးများ ဟောင်ကောင်ပြစ်ကြောင်း တံဆိပ်အရ သိလိုက်ရသည်။ ခို့သည် နိုင်ပေါင်းများစွာ ပုံသန်းလာခဲ့ရပါ၏။ ဟောင်ကောင်မှ တိုင်ဝမ့်သို့အလာ လမ်းများ တိုင်ဖွန်းမှန်တိုင်း မီးခြင်း ပြစ်လိမ့်မည်။

ပင်လယ်ခဲရီးသည် ခိုက်လေးများအတွက် အလွန်ခက်ခဲပြင်းထန်လုံး၊ နားခိုက်ရောက်တန်းကလေး တစ်ခုမှ မရှိနိုင်သည် ကမ်းမြှုပ် လမ်းမြှုပ်င် ပင်လယ်ကို ရက်ပေါင်းများစွာ ပုံမှန် ဖြတ်သန်းရသည်အခါ ခို့သည် အလွန်မောပန်းနှစ်းနယ်လာလေး ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သူ၊ လက်ထောက်သည် ခိုက်လေးကို ရေတိက်၊ အစာကျော် တော်၏။ ရိုင်ရှင်ထဲ ပြန့်မှတ်စီး ခိုက်လေးကို အား ပြည့်အောင် ကျေးမွှေးပြုစီး သူ ထိန်းသိမ်းထားရေးမှုံး ဆုံးပြတ်လိုက်သည်။

လူတွေ့မှာ ဝါသနာအကျင့်ကိုယ်စီး ရှိကြသည်အနက် သူ၊ ဝါသနာမှာ အွေးစွာဆောင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ငယ်စွဲကတည်းက ခို့တွေ့ ချို့ချို့သွာ့ခဲ့သွာ့ဖြစ်သည်။ သူ၊ အတွက်တော့ ခို့သည် ရုံရှင်ခြင်း၏ သက်တော် ဖြစ်သည်။ ခိုက်လေးတွေ့၏ အသေးများ ချစ်စေရောက်သည်။ ခို့သို့ အောင် သေားသေားလွှင် သူ ငါးမိမိခဲ့လေသည်။ ယခုအခါ နှစ်ပေါင်း

၂၀ ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ယခုအချိန်အထိ သူ့မှာ ခိုက်စားတောက် စုဆောင် ကျော်ရှိသေးသည်။ သူ ခရီးထွက်ရာမှ အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း ပထမဆုံး လျှို့ သည် အလုပ်မှာ သူ့နှင်းများ၏ အလုပ်ပင် ပြစ်သည်။ သူ၏ ဂုဏ်ဝါသမှ ကို သူ့မိသား စုကပါ နှားလည်ဖွားကူညီပေးအသည်။

သူ စာရို့ခိုက်လေးကို ယူလျက် အိမ်ပြန်ရောက်သွားသောအခါ သူတို့ မိသားစုသည် ခိုက်လေးကို တိုင်ဝမ်းမှ အညွှန်သည်ကလေးအဖြစ် နေ့စွာ ကြိုဆိုကြ၏။ သူ့သမီးကလေးသည် သူမ၏ လက်သေးသေးကလေး၏ မှာ ခိုက် တင်ကြည့်လျက် ပါးနှင့် ကပ်ထားလိုက်လေသည်။

“တိုင်ဝမ်းဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ဖေဖေ” ဟု သမီးကလေးက မေး၏။ သူသည် သမီးအား မြေပုံကို ဖြန့်ပြပြီး တိုင်ဝမ်း၏ နေရာကို ပြလိုက်သည်။

“အို... ပင်လယ်ထဲက လေ့သေးသေးကလေးတစ်ခုနဲ့ တူလိုက်တာ အနေ ဖေဖေ” ဟု သမီးက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အေး... ဖေဖေတဲ့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းပြုခြားပေးရင် အဲဒီလျက်ကလေးမှာ နေထိုင်တဲ့ သူ့ပိုင်ရှင်ဆီ ပြန်ရှိကြတာပေါ့” ဟု သူ့သမီးကို ပြောလို၏။

သမီးလေးက “ကျွန်ုမ်လဲ အဲဒီကိုလိုကိုမယ်နော့” ဟု ပြောရင်းလက် ခုပ်တီးကာ သဘောကျေနေသည်။

သူသည် ခိုက်လေးကို သိနိုင်တဲ့ မှ အမြား နှင့် အတူ ရောထားလိုက်၏။ သို့သော် ခိုသည် တိုင်ဝမ်းမှ ပျော်စွဲလို ပျော်စွဲ၏ လည်း မရှိ၍ နောက်နှစ်ရက်သုံး ရက်အကြားတွင် သူသည် တိုင်ဝမ်းရှိ စိုး လွှှား အဖွဲ့အစည်း သို့ စာရေးရှုံး အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ဤရှိရှိ မည်ဟု သို့ ရကြောင်း ရှုံးလင်းပြောပြီး နှဲ၏ နံပါတ်ကိုပါ ထည့်ရေးလိုက်သည်။ ပြန်စာကို မွော်နေသော်လည်း ပြန်စာရောက်မလာခဲ့ပေ။ ကာလနှည်းနည်း ကြော်သွား၏။ ခိုသည် ကောင်းစွာ ကျွန်ုးမှုလာသည်။ သို့သော် အဲဖြစ်မရေး၊ လွှှားလွှှား ခတ်ခတ်ဖော်ဖော် အတွက် ဖြစ်လာ၏။ ဤရာသီဥား မိတ်လိုက်သည့်ရာသီဥား ဖြစ်ရာ ခုသည် စုစိမ္မလေးကို သုပ္ပန်ဆိုင်ဆေား ခိုထိုးကလေးတစ်ကောင်နှင့် စွဲ့ အေးဆုံးလိုက်သည်။ ပထမတော့ နှင့် ကောင်သည်။ ရှိနှင့် ကြိုဆိုကြ၏။

သတွေ့တွေ့ပြစ်သွားကြသည်။ ခင်ပွန်းပြစ်သွားခိုက်လေးသည် သူအပြင်မှုပြုး ဘာတိုင်း အသိုက်ဆောက်ရန် ကောက်ရှိမျှင်ကလေးများကို ခိုမလေး အ ဗျာက် ချိယူလာလျှို့သည်။ သူလည်း ငါးအဲမျှေးရန် ခိုက်သွားရသည်။

သူ ခရီးမှ ပြန်ရောက်သည်အခါ ခိုမလေးများ နှစ်ကောင် ပြုးပြီး ဥမှ ပေါက်ခါစ ခိုပိုစကလေးများ ဖြစ်သည်။ တချို့ငှုံးများတွင် ခေါင်ကသာ အစာစွဲ၊ ကျွေးဇူးလေ့သော်လည်း နိမိသားစုတွင်မှု အင်ကပါ ပြုတော်ဝန်ကို ထမ်းဆောင်လေ့ရှိ၏။ အသီးအနဲ့ကို သူတို့၏ နှုတ်သီးဖြင့် ခိုက်ညွှန်ပြုး ရလာသည် ပံပွဲပျော်အရည်ကို သူတို့၏ သားသမီးများကို ခြောက်ပြုလေသည်။ ရက် ၂၀ လောက် ကြာတော့ ခိုက်လေးများသည် အက်သီးဆုပ်အာယ်ခုန်းကြီးပြုးလော၏။ အဖော်နှင့်လည်း မတူးအမော်နှင့် အည်း မတူးလော ခိုက်လေးများကို သို့ သတ်မှတ်သော သူ့အိမ်သို့ လာရောက်လည်ပတ်လေသည်။ ခိုက်လေးများကို အရာတ်ပြည့်မကြီးနဲ့ တိုင်ဝမ်းအကြား ပြုးချမ်းရေးကို သယ်ဆောင်ပေး အည်းချို့ငှုံးကောင်လေးများ၊ ဟု သူ့လက်ထောက်က ခေါ်၏။

ခိုက်လေးများ အပျော်ရာမှ ကောင်းကောင်းပျောတ်လာသည်။ ထို အိုနှုန်းအထိ တိုင်ဝမ်းမှ ပြန်စာမောင်ရေးသေး။ သူ နောက်တစ်ခါက် ခရီးထွက် အိုနှုန်းကျေလာ၏။ စာပို့ခိုမလေးသည် နောက်ထပ်သားပေါက်ပြန်သည်။ အနုအစ် ခိုက်လေး လေးကောင်ပြစ်လာသည်။ နိမသည် တော်တော် ယဉ်းလာ၏။ ထိုကြောင့် ဤခိုက်ပို့ဆိုင်မွေးငါ်အဖြစ် သိမ်းဆည်းရန် ပြုးပြုး တိုင်ဖြစ်လိုက်ပြုး နှဲ၏ အတောင်ပဲကို တိုင်ဖြစ် ကပ်လိုက်သည်။ ခိုက်အိမ် ပို့ဆော်မှာ လမ်းလျော်ကောင်စွဲသည်။

ခိုတစ်ကောင်သည် မိမိ အတောင်ပဲကို ချည်နောင်ချုပ်တည်းထား တော်တို့ကို စွဲ၍ ပျော်ပြီး နိုင်လိုမည်ဟု သူထင်မထားခဲ့ပေ။ ချော်သည် ချော်နောင်မှုမှ ပြုလေ့သွားသွားပြီး ရတ်တရာ်ကို ပျော်နားရှုံး၏။ ခိုမ အနုတ်မှ ခိုအုံ၏ လိုက်ပါသွားသော်လည်း အပ်စုသည် ကျွန်ုနော်ပြုး ခိုမ အသေး အရှေ့တော်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ပျော်နားရှုံး၏။ မျက်စီအောက်မှု အဗျာက်ကျေသီး၏။ ခိုမနှင့်အတူ ခင်ပွန်းခိုက်လေးလည်း လိုက်ပါသွား။

သည်။ နာရိုင်က်လောက် ကြောတော့ ခင်ပွန်းခိုကလေး ပြန်ရောက်လာ၏။ ခင်ပွန်းခိုကလေးသည် ဘာမှ မစားသဲ အသိက်ထဲမှာ ချေကာ အဖော်ကို သတိ ရတစ်းတန်သည်။ အတ်လိုက်၏သမီးကလေးကလည်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေ၏။ အတ်လိုက်ကလည်း ခိုကလေးတိုင်ဝဲကို ချေမော်စွာ ရောက် နိုင်ပါမလားဟု စိတ်ပွဲနေခဲ့သည်။ အချိန်တွေ ကြောသည်အထိ နိမ်ပြန်မလား သူ နောက်ထပ် ခရီးတစ်ဗုံမှ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သမီးကလေးက အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး ပျော်ဆွင်စွာ အော်ဟစ်အသိပေး၏။

“ဖေဖေ... တိုင်ဝဲက နိကလေး ပြန်ရောက်လာပြီ”

သူသည် ယုပင် မယုနိုင်ခဲ့ပေးသူ၊ အနီးက ပြောမှ ယုကြည်သွားသည်။ သူသည် လသာဆောင်သို့ တက်သွားပြီး နိုင်မဲ့တော်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက် သောအခါ စာရို့နိမကလေးနှင့် သူ, ခင်ပွန်းတို့ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် လည်ချင်း ယုက်လျှက် ပျော်မြှေ့နေကြသည်။ နိမကလေးကို လက်ဖြင့် မွေ့ကိုင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခိုမ၏ ခြေထောက်တွင် အလှ မိန့်ထဲကွင်းကလေးဖြင့် စာရွှေက်ခေါက်ကလေး ချည်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ စာကို ဖြန့်ပတ်လိုက်သောအခါ စာမှာ ခိုင်ရှင်တဲ့မှ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မိမိ၏စာရို့ စာပြန်နောက်ကျခဲ့ရကြောင်း၊ ယခု နိကလေး အူထံ ရောက်ရှိသွားကြောင်း၊ မိမိထဲမှ ထွက်ပြေးလာသည်ဟု ထဲကြောင်း၊ ယခုအခါ သူသည် ငါးဖမ်းအလုပ်ကိုသာ လုပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်၍ စာရို့နိကလေးကို လွှတ်လပ်ရေးပေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ခိုကလေးသည် မိမိ၏ နေရာကို မှတ်မိစွာ ပျော်ဆွင်မည်ဟု ယုကြည့်ကြောင်း များပြုသည်။

စာရို့နိတစ်ကောင်သည် နေရာနှစ်ခုတွင် နေထိုင်ပြီး နောက် ထို့ ရှာ နှစ်နေရာအကြေား ခရီးသွားလာပျော်နှင်းခိုင်ခြင်းမှာ အတူးအဆန်မဲ့ဟု ပါ။ သူသည် နိကလေး နေရာညာပါ မနားတမ်းပျော်နှင့် လာပဲကို စိတ်ဖြင့် ဖြင့်ယောင်ကြည့်ကာ ချွဲခ်င်လျှက် ရှိသည်။

ဤသေးကျေသာ ဂိုဏ်ကလေးသည် သူတို့လွှာသားများထက် ပြီး အခွင့်အရေး ရှိသည်။ ပို၍ သာသည်။ တိုင်ဝဲ၏ ဟိုဘက်သား လွှာသား၊ လယ်သမား၊ လွှာတန်းတား၊ များ၏ ကိုယ်စားပြေအတ်ကောင်အဖြစ် မားမားမတ်မတ် ရပ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ မတရားသည့် လုပ်ရပ်ကို ပေးပို့ရင်ဆိုင်စိန်ခေါကာတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည် ရွှေဘာသည် ကျော်မတို့ကလေး၊ သို့ကို သူရဲ့ကောင်းဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ် နည်းနည်း ရော အောင်ခေါ်၊ မတရားမှုကို ကြုံတွေ့ရှာသူနှင့်အခါ တိုင်း ရှုပ်ရှင်တတ်လိုက် ရွှေဘာ ကြောခဏ ကျော်မသတိရမိသည်။

ဇာတ်သိမ်းတွင် သူသည် ခိုကလေးကို လွှတ်ပေးခဲ့သည်။

နိကလေးသည် တိုင်ဝဲသို့ ပျော်နှင့် မသွားမှု မိမိကို လွှာည့်ပတ်ကာ အထပ်ထပ် ပျော်နှင့် နေသေး၏။ ထွက်ခွာရန် နောက်ဆုံတင်းနေသလိုပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးကျူးမှု အရေးတောင်အရပ်သို့ ပျော်နှင့်သွားသည်ကို အောင်ကြည့်ရင်း သူ၏နှလုံးသားသည် နိမကလေးနှင့်အတူ ပါသွားသည်။ သူ ခဲ့စားရသည်။

တိုင်ဝဲကမ်းခြေတွင် မည်မြှုပြင်းထုန်သည် မှန်တိုင်းလိုင်းကြီးတွေ့ရှုပေး ဤအရာများသည် ခိုမာကလေးကို တားဆိုမည်မဟုတ်။ ထို အောင် တိုင်ဝဲကို မြှုပြင်းမှု မှတ်လယ်ပြင်မှာ တံတားတစ်ခု အောက်လုပ်ကြ သော်မည်။ ထိုအချိန်သည် သိမ်မဝေးတော့ပါဘူးဟု သူ ထင်ပါသည်။

ပြီးချမ်းမရေးနှင့် လွှတ်မြောက်ရေးကို လိုလားသော စာရေးဆရာ၏ ချုပ်စွဲ ဝေါးလွှာလေးတွင်ပါသည်။

နောက်ထပ် ကျော်မသောကျေသာ ဝေါးလွှာတစ်ပုဒ်မှာ စုအိပ်ပါဝါ (The Wine Pot)၏ The Wine Pot ဖြစ်သည်။ အလုပ်ဆင်းရဲသာ လယ်သမား အောင်စုတို့၏ ဘဝအကြောင်းဖြစ်သည်။ ကျော်မသောကျေသာ ရွှေဘာ ရှုပ်ရှင်တတ်ကားများကို ကြိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ရွှေဘာသည် ဆင်းရဲသား လယ်သမား၊ လယ်သမား၊ လွှာတန်းတားများ၏ ကိုယ်စားပြေအတ်ကောင်အဖြစ် မားမားမတ်မတ် ရပ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ မတရားသည့် လုပ်ရပ်ကို ပေးပို့ရင်ဆိုင်စိန်ခေါကာတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည် ရွှေဘာသည် ကျော်မတို့ကလေး၊ သို့ကို သူရဲ့ကောင်းဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ် နည်းနည်း ရော အောင်ခေါ်၊ မတရားမှုကို ကြုံတွေ့ရှာသူနှင့်အခါ တိုင်း ရှုပ်ရှင်တတ်လိုက် ရွှေဘာခဏ ကျော်မသတိရမိသည်။

The Wine Pot ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ကျွန်မသည် ရွှေဘကို
တမ်းတစိမ့်ဖူးပါသည်။ စာရေးဆရာပါဝါ၏ ယောက်စဉ်ဘဝ အဖြစ်အပျက်
ဟု ယူဆရသည်။ သူသည် ဝတ္ထုကို ပြောသူမှာမဲ့စား ကျွန်တော်အဖြစ် အေး
သားထားပြီး ဝတ္ထုထက် အတောက်ကောင်သည် ပါဝါကလေးပင် ဖြစ်သည်။
ပါဝါကလေး၏ မိဘများသည် အလျှင်ဆွမ်းပါး၏။ စားစရာကောက်၏
သီးနှံသုတေသန ခွဲရရန် ပါဝါကလေးသည် ချမှတ်ကြီးတစ်ဦး
ထိမှာ ရောင်းစားမြင်း မဲရန်။ ဝတ္ထုတစိမ့်တွင် ပါဝါကို ရောင်းစားခဲ့ရသည်
မှာ သုံးနှစ်ရှိခြုံဖြစ်သည်။ ပါဝါ၏အဖေမှာ စိုင်အရက်ထည့်သည့် ပြေား
အိုးတစ်လုံး ရှိသည်။ အောင်ခြုံမှုးသက် အမွှေတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ပါဝါဖင်
သည် ဆင်းရွှေမှုးပါးလျှန်သဖြင့် ထိုကြေးအိုးထဲသို့ စိုင်အရက် မထည့်
နိုင်။ ရေဒ္ဓားသာ ထည့်နိုင်သည်။ သို့သော် သူသည် ကြိုးအိုးကို ရောင်း
မပစ်ခဲ့ပေ။ သူ၏ သားသမီးများအတွက် အမွှေဖြစ်သည်။ သားသမီးများ
မှ ပေါက်ဖွားမည့် မြေးမြေးများသည် ကြိုးအိုးနှင့်တွဲလျက် သူ့ကို သိအောင်
သတိရစေလိုသည်။ ရွှေအကြီးအကဲ တရားသူကြီးတစ်ယောက်က ဤ
ကြိုးအိုးကို ဝယ်ဖို့ကြုံးစားဖွဲ့၏။ သူ မရောင်းခဲ့ပေ။ သားကို မြောင်ထဲ
မှာ အကြောင်းအပ်သည့်အနေဖြင့် ရောင်းခဲ့ရသော်လည်း တစ်ခုနှစ်ခုနှင့် စုစု
ဆောင်းမီသည့်အခါ ပြန်ရွေးယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ပါဝါကလေးသည် သုံးနှစ်လုံးလုံး စားကြိုးစားကျွန်ကိုသာ စားခဲ့ရှု
၏။ လူနှင့်မမျှအောင် ကျွန်းလိုအလုပ်လုပ်ရန်။ ရိုက်နှုန်းကြိုးကြိုးဖြင့်
မခဲ့ရသည် ရက်ဟူ၍ မရှိသလောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆင်းရွှေကွဲ
ဆက်လက်မဲ့စားနှင့်တော်သာဖြင့် တစ်ရက်တွင် မြောင်ကြီး၏ အိမ်မှ ထွက်
ခြုံးသည်။ သူ ထွက်ပြီးသည်ကို သိသီချင်း မြောင်ကြီးနှင့် သူ့ကို
လျှိုက်များက ထိုက်ရှုဗြိုက်သည်။ သူသည် တော်က သစ်ပင်ချုပ်များ
ကြားမှာ ပုန်းအောင်းနေရသည်။ သူ့အဖေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည့်
အချိန်မှာ ညျှန်က်နေပြီး သုံးမိဘများသည် သားကလေး ထွက်ပြီးလဲ
သည်ကို သားကလေးကြိုးနာဖွားကြိုးလိုက်၏။ သို့သော် မြောင်ကြီး၏ ရိုက်
လည်း ကြောက်ကြသည်။ သားကလေးကို သူ့အန်တိထဲသို့ ပို့ပြီး မျှော်
ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖြောင်ကြီးထဲ ရန်ကို
လည်း ကြောက်ကြသည်။ သားကလေးကို သူ့အန်တိထဲသို့ ပို့ပြီး မျှော်
ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အနည်းငယ် အကုအညီတောင်းရန် သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာတင် မြောင်ကြီး
နှင့် သူ့လုပ်ကိုများ ရောက်လာ၏။ ပါဝါကလေးသည် ကောက်နှင့်မြောင်း
ဗွင်ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရသည်။ ပါဝါ၏အမေကို မြောင်ကြီးက မြိမ်မြောင်း
ကာ ကလေးထုတ်လေးရန် ပြောနေခိုက် အဖေနှင့် ထိုကြေားကြီး ရောက်လာ
သည်။ ကလေးကိုလည်း မိဘသွားသည်။ မိတ်ဆွေကြီးက ရုံးစွေးနွေး
ကေား ဆိုသည်။ ကလေးကိုပြန်မရလျှင် မြောင်ကြီးအား လေးရမည့်အကြော်
သုံးတင်းခဲ့ ပေးရတော့မည်ဖြစ်သည်။ မိမိတို့လယ်သမားအချင်းချင်း စု
ဆောင်းလိုက်လျင် သုံးတင်းခဲ့စွာ ရမည်ဟု ယူဆပြီး နှုန်းကြောင်းလျင် လေး
ဆပ်မည်ဟု ကတိပေးလိုက်၏။

မြောင်ကြီးပြန်သွားသောအခါ သူတို့တိုင်ပင်ကြသည်။ နှုန်းကို မိုး
လင်းလျှင် မြောင်ကြီးပြန်ရောက်လာနိုင်သည်။ ကလေးကို ညာတွင်းချင်း
အန်တိအိမ်ထဲ ပို့ထားမှ လုပြုစိတ်ချုပ်မည်။ ကလေးမရရှိမှ သူတို့ နောက်ဆုံး
မတင်းသဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံများ ရေးရားနေဆာင်းနိုင်မည်။ ထို့အား ပြုတိချက်
ပြင့် ပါဝါသည် အန်တိအိမ်သို့ သွားနေရ၏။ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်လောက်
ကြာမှ သူ့အဖေက ပြန်လာခေါ်သည်။ သည်ကြေားထဲတွင် ဖြစ်ပျက်သွေ့
ကိစ္စအဝဝကို အဖေက အန်တိအား ပြန်ပြောသည့်ပုစ်ဖြင့် ပါဝါက ရေးဖွဲ့
ထားသည်။

အန်တိပေးသော ပြောင်းစေအနည်းငယ်ကို အဖေယူပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့
ပြီးနောက် မြောင်ကြီးသို့ဆောင်းရောက်လာသည်။ သူ စာအောင်းရာမျှ ကောက်ပဲ
သီးနှံတစ်ခုဖြင့် အိမ်ရောက်လာသည်။ သူတို့အား မြောင်ကြီးအလွယ်တကူ
သေားတူခဲ့ခြင်းမှာ ရှင်းရှင်းကြောင်းပြုတိချက်။ သူတို့သည် သုံးတင်း
ပြုတိချက်အောင် ရှာနှင့်မဟုတ်မှုနှင့် မြောင်ကြီးသို့ အိမ်တိတ်ဆွေကြီး
အုတို့စိုးရှိမှုပုံပန်နေစဉ် အဖေမြတ်ဆွေကြီး အိမ်တိတ်ဆွေကြီး အိမ်တိ
ရောက်လာသည်။ မြောင်ကြီးသည် သူတို့လိုသွေ့ ကောက်ပဲသီးနှံများကို အိမ်နှီး
ချင်းများက ရေးရားမှာဖို့၍ အိမ်တိုင်းစေ လျည်လည်မြှော်မြှော်ထဲ မြောက်ထား
ပြုတိချက်။ သာယ်သွေ့မှာ မရှုံးရားရှုံးရေးဖွဲ့၏။ ထိုအခါ မြောင်ကြီးသည် မြိမ်
အန်တိနှစ် အလလ မြတ်နှီးစွာ ဖက်တွေ့ယေားသော လယ်မြောက်ကို မြောင်
ထံ့ဦးထဲမှာ သွားရောင်းခဲ့၏။ ထိုမြောင်ကလည်း ပါဝါအဖေ အပ်စု

ကောက်ပဲသီးနှံသုံးတင်းခွဲလိုအပ်နေမှန်းသိ၍ လယ်မြှုပ်ကို သုံးတင်းခွဲဖြင့် ဝယ်လိုက်သည်။ နဂါ်က တင်းနှစ်ဆယ် ပေးသည်ကိုပင် မရောင်းခဲ့သော မိတ်ဆွေကြီးသည် ယခုအခါ ရာသည်၏ ရေးသူများ၏ ဖြင့် နိမ့်ချုံကာ ရောင်းခဲ့ရလေ သည်။ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ကရဏာဖြင့် စကားများကုန်ကြသည်။ ပါဝါ အဖေသည် မိတ်ဆွေကြီး ဤကုန်သို့ လုပ်လိုက်သည်ကို သဘောမတ္ထပေး မိတ်ဆွေကြီးကလည်း ပါဝါအဖေကို ကုလိုရန် စွဲရာရားရှိသည်။ သူအက် အခဲ တွေ့စဉ်တုန်းက အဖေက အီမ်မှာရှိသူမျှေးပစ္စည်း ချကောင်းပြီး အကျ အညီပေးခဲ့မှုသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြေရှင်ကြီးကို ကြုံးဆပ်ရန် လုလေက် သွားပြီဖြစ်သည်။

မြေရှင်ကြီးသည် နောက်တစ်နောက်လာ၏။ ပါဝါအဖေက ရိုသေးလေးစားစွာပင် မိတ်ဆောင်းပြီး မိမိဆပ်ရန် ရှိသည့် ကြွေးကို ဆပ်နိုင်ပါ ပြီဟု အသိပေး၏။ တကယ်တမ်း အကြေးဆပ်ဖို့ပြုတဲ့သည်။ မြေရှင်ကြီးအား ရှိနိုင်ပါ ပြီ။ သူက အတိုးပါ ထည့်ပေါင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံး မိတ်ပျက်အား လျော့ကာ ဒေါသတွေက်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အီမ်ရှေ့မှာ လယ်သမာ၊ အီမ်နှင့်ချင့်များလည်း မိတ်ဝင်စားစွာ လာရောက်ကြည့်ရှုနားထောင် နေကြသည်။ မိတ်ဆွေကြီးက ရှေ့တစ်လျမ်းတိုး၍ ပါဝါကလေး မြေရှင်ကြီးအီမ်မှာ သုံးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်းခဲ့ရသည့်အတွက် ရာသင့်ရတိက်သည် လုပ်အားအများအကြောင်း ထောက်ပြကာ စကားဆိုသည်။ မြေရှင်ကြီးက သဘောမတ္ထပေး

မနေ့က ပြောတော့ သုံးတင်း၊ ယခုသုံးတင်းရာပြီးခါမှ ဘာကြောင့် ခုနှစ်တင်းခွဲဖြစ်သွားရသာနည်း။ တရားမျှတွေ့မှုပို့ဟု အော်ဟံပြီး လယ်သမားအုပ်စုအား တိုင်တည်သည်။ လယ်သမားများက တည်းတည့်တည်း ထောက်ခဲကြ၏။ သူကြီးကို သွားတိုင်မည်ဟု သူတို့အားလုံး ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ မိမိအနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားသော မြေရှင်ကလည်း သဘောတုလိယ်၏။ သူကြီးသည် ပါဝါအဖေအား အနိုင်ပေးလိုက်သည်။ မြေရှင်သည် ရှေ့ရာရှိသွားသုံးတို့တင်းခဲ့ကိုသာ ယူစေဟု ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်သည်။ လယ်သမားအားလုံး ပျော်သွားသည်လည်း ပါဝါအဖေက မပျော်ရဲပေး

သည်လောက်အလုပ်တက္က ဆုံးဖြတ်ပေးသည်မှာ မရှိသောသူထင်းမှု သည်။ သူ့သော် ရက်တော်တော်ကြောသွား၏။ နောက်တော့ သူကြီးဘာ ပြစ်လို့ အနိုင်ပေးလိုက်မှန်း သူ သဘောပါက်သွားသည်။ သူကြီးသည် သူလိုချင်သော အဖေကြေးအိုးကို လာရောက်ယူခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင် ရေးအော်ခဲ့ပါ့သော ရေးဖြင့် ပေးလိမ့်မည်။ သူရောင်းမှ ကောင်းမည်ဟု အဖေက ကြိုတင်ကြရွယ်ထားသော်လည်း သူကြီးသည်ကြေးအိုးကို ကောက်ပဲသီးနှံသုံးလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကလေး လွှတ်လပ်ပြီဟု မိတ်ပေါ့ပါ့စွာ အဖေက သားကို အန်တိအိမ်မှ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ မကြာမိ ဆိုးဝါးသော ကောက် ကျွမ်းလိုက် ထပ်မံရှင်ဆိုင်ကြရ၏။ တစ်ညွှန်းတွင် မြေရှင်ကြီး၏ တပည့်များ သံမြတ်တဲ့ခါးမှ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ပါဝါကလေးက ဘာမှန်းမသိ၍ သော့လွှာထဲ ဝင်ပုန်းနေရသည်။ သူတို့သည် တပ်သားသစ်တစ်ဦး ထွက်ပျော်ရှိလိုက်ရှုခြင်းဖြစ်ကြော်းပြောပြီး တစ်အိမ်လုံးရှာဖွေကြ၏။ မိမ်ခွင့်အပေါ် ဘာတပ်သားသစ်မှ မမြင်ပါဘူးဟု ငြင်းသော်လည်း မရ။ ပါဝါပုန်းနေသော သော့လွှာကို ဖွင့်နိုင်း၏။ မိမ်ခွင့်အပေါ်တွေ့ပါဟုလိမ့်သည်။ လူမြတ်များက သေနတ်များဖြင့် စိုင်းချင့်သောအား စောင်က ဒါ တို့သား ပါဝါပဲ။ သူတို့ပြောတဲ့ တပ်သားသစ်မှ မဟုတ်ဘုတ်ဘဲ၊ ဖွင့်ပြုလိုက်ပဲ ဟု နိုင်းသည်။

သော့လွှာဖွင့်လိုက်သောအား မိမ်အား စိုင်းချင့်ထားသော သေနတ်များဝါးပါ ပါဝါမြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ လူမြတ်များက မိပြီး ဒါ ထွက်ပျော်သွားတဲ့ တပ်သားသစ်ပဲဟု စိုင်းဖွဲ့မှုပြုလိုက်ကြ၏။ ဒါ ကျွန်းတော်သား ပါဝါဟု ပြောသော သော့လွှာသည်။ မြေရှင်ကြီးရှေ့သွားပဲ ထွက်ပြုသော သော့လွှာသစ်ပဲဟု စွဲတ်ပြောကာ ဖော်ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ဝါးသည် ဤနေရာများပြီးဆုံးသွားပါသည်။

ကောက်ကျွမ်းစဉ်းလဲသော ငွေရှင်၊ မြေရှင်၊ အာဏာရှင်တို့၏ လက်ထဲ ခွင့်တရားဥပဒေဟုသည် အားကိုရှာမဟုတ်ဟုဆော အသိကို ရရေးပါသည်။ သူတို့လယ်သမားအောင်၊ ရှေ့ရာရှိသွားသုံးတို့တင်းခဲ့ကိုသာ ယူစေဟု ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

အပြုမရှိပါ။ စာရေးဆရာသည် အခြေအဖြစ် ပဒေသရာစ်စနစ်၏ ယုတေသနမျိုးသွေးမူကြောင့် အဗြားမျှတဗ္ဗုတ်စနစ်ကို ရှာဖွေနေသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မအတင်တော့ လူသားအားလုံး သုခချမ်းသာကို ရှိခို့မှာ လူသားအားလုံး၏ လူတန်ဖိုးမြင့်မြတ်စွာ ဖြစ်မြတ်နေရန် လိုအပ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ မိမိတို၏ ရရှိနှင့်ထက် ပိုမယူနိုင် ဒါတွေအားလုံး အရေးကြီးသည်ဟု ထင်သည်။ စူတွေအားလုံးမြင့်မြတ်ကြဖို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ချင်သည်။ ဘယ်စနစ်ကများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ရွှေဘာ မလိုအပ်သော စနစ်ပေါ်။ သို့သော် အပြုက တော့ ယခုအချင်းအထိ မရသေးပါ။

*

မောက်ဝွေဗွဲတစ်ပုံမှာ လီချုန် (P Chun)၏ Not That Road ပြုသည်။ ထိုဝွေဗွဲကတော့ ဆင်းရုသားများ၏ စုစုည်းညီညာတဲ့ ရှင်းပင် ကုလိပ်ကို စုစုတ်သူ ကရာဇာသက်စွာ မျှဝေးစားနိုင်အောင် ရေးသားထဲ့ ခဲ့သည်။

ဝွေဗွဲတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များအားလုံး လယ်သမားများ ပြုကြသည်။ ဇာတ်လိုက် လယ်သမားကြီးသည် တစ်ခုနှင့်က ဆင်းရှုံးမြှုပ်နှံခဲ့၏။ ယခုအခါ သားနှစ်ယောက် လူလားမြောက်နေပြီး သားတစ်ယောက် ရွှေမှုနှင့်ယောက်ပုံနေကာ သူကိုယ်တိုင်၏ လယ်မြောမှုလည်း သီးနှံတွေက် မဆိုပါ။ သုဖြင့် ငွေစိမ့်နေပြီး။ သူမှာ ကျွန်မြှုပ်ဟဲ လူအများသတ်မှတ်ထားသော သားတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူသည် သူမြတ်ဆွေကွယ်တွေ့သူ လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်၏ သားက ပြန်ရောင်းမည်ဆိုသော လယ်မြောက် အတွက်နံပါးရှင်နေသည်။ ဝယ်လည်း ဝယ်နိုင်နေပြီးဖြစ်သည်။ ရောင်းမည်သူကလည်း ကျွေးမွားအရောင်းအဝယ်လုပ်ရမှ အရှုံးပေါ်ကာ ရွှေခိုးတစ်ယောက်ထဲ့မှ ရွှေးရှားသော ငွေထပ်ရှုံးသွားသောကြောင့် လယ်မြောမြောင်းကို ရောင်းရတော့မည် အခြေအနေ ရောက်နေသည်။ သူလယ်ကြောင်းကောင်း၏။ သူလိုက်ယုံလို့လယ်သမားများက ပြုထုနိုင်မည် မဟုတ်၍။ ဇာတ်လိုက် အဘိုးကြီးကသာ ဝယ်နိုင်မည်။ ပြုသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးဝယ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဟု အများက ခန့်မြှုန်းသည်

ကျွန်မ ဖုန်ခုသော စာအုပ်များ

အကြောင်းမှာ အဘိုးကြီး၏ သားကျွန်မြှုန်းက လက်ခံမှာမဟုတ်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

တကယ်ပင် သားအဖ ကတောက်ကဆ စကားများကြသည်။ အဖ က သားနှစ်ယောက်ကို အမွေပေးခဲ့ချင်၍ ဝယ်လိုသည်။ သားကတော့ အဖသည် မိမိနှင့် ဘဝတူ လယ်သမားတစ်ယောက်၏ မြေကို ဝယ်ယူသူ၊ နှလုံးသားကင်းမှာသူ မဖြစ်လေခဲင်ပေါ်။ လယ်သမားလိုအပ်သည့် ငွေကို ချေးဆွေပျိုးအား လည်းကောင်း၊ အဖော်အားလည်းကောင်း ဖြည့်ဖြည့်ပြန်ဆပ်စေလိုသည်။

သူတို့သားအဖ စကားများသည် အတော်ဝင်စနစ်များမှာ အလွန်ချင်စရာ ဆာင်းပါသည်။ အဘိုးကြီးက တစ်ယူသန်။ ၉၀၈၌မြတ်၍ ပြင်းနေပြီး သားသံပိုးအေးပြင့် ဆွဲဆောင်ကာ မိမိလိုအပ်သည့် အကွက်ဝင်အောင် အုပ်ပတ်ယူတောတ်သည်။ ဝယ်နှစ်စိတ်အားထက်သန့်စွာ ခေါင်းမာန်သော ထောင်အား အများက မမှန်းတိုးစေရန်၊ အထင်မထေားစေရန်လည်း သူသတိ အသည်။ ခင်သည် လယ်မြောဝါဝယ်ယူနိုင်ထက် ချေးစွားရှိခို့ စိတ် စေားပါကြောင်း။ သို့သော် သူမှာ လူတစ်ယောက်အား ချေးရှားရန် အုပ်ဆောင်းပေါ်မြတ်သူ အများက ထင်သွားမှာ ဖိုးရိုးရှင်ရင်အတွက် အောပါဟဲ ဖြော၏။ ထိုစကားကို သားက ထောက်ခံသည်။ ခင်သည် ထို့လယ်မြောက်စာတ်မြောက်စာကောင်းစွာချုပြုး ထိန်းသိမ်းသင့်ကြောင်း၊ မြေကို ဝယ်သည်ထက် ပို၍ကောင်းမွန်ကြောင်း ပြောပြုသည်။ ထို့အင်က မြောက်စာတ်ခုတည်းတော့မဟုတ်ဘူးကွာ မြောပါမှာလည်း မြောက်စာတ်မြောက်လဲ ကောင်းဦးမှုပုံရှေ့သွားသွားပါသည်။ သားပြောသည့် ထောက်အတွက်များသော လယ်မြောမှာ နိုင်က မိမိတို့လယ်မြောပြု၍ သည်ကို သူသောအချာသိသည်ဟု ဆိုသည်။ သူသည်နှင့် အောင်းဆုံးစောင်းသော တို့ကို ပျက်ခဲ့ရသည့်တော့လကို ပြောပြုသည်။ ထိုကောလ

တွင် သား၏အမေ နေမကောင်း၍ ပြုစုရသည်။ နေကောင်းလာသောအော် အကြွေးများလည်း လည်ပင်းထိနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူ့လယ်မြေကို ရောင်းလိုက်ရတော့သည်။

ထိုအကြောင်းများကို အဖောက ပြောပြီးနောက် သားက အဖော် အဖောင်းများကို တို့စားပြန်သည်။ ယခု အဖော်မည် လယ်သမားသည် မိမိ တို့ ယခင်နှစ်များတို့က ဘဝအတိုင်း ကြိုနေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လယ်သမား၏ အင်မှာ အဖော်သူ့လယ်ချင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပေး၏။ တကယ်လည်း ကျယ်လွန်သူမှာ အမေသူ့လယ်ချင်းဖြစ်သည်။ သူကျယ်လွန်တုန်းက သားဖြစ်သူကို မှာခဲ့သည်မှာ သားပိုင်ဆိုင်သော မြှုပ်တွင်သာ မိမိအလောင်းကို မြေမြှုပ်သြို့ဟန်လေလိုသည်။ အခြားမြေရှင်တို့၏ မြေအစွန်အများမှာ မိမိကို မြေမြှုပ်ပါနှင့် သည်အတိုင်းထားပါဟု ဆိုသည်။ ထိုသားသည် မြေပိုင် မရှိသဖြစ် နှစ်နှစ်လုံးလုံး စင်အလောင်းကို အသုံးမပြုသည့် လိုက်ရ တစ်ခုထဲမှာ ထည့်ထားရ၏။ သူ မြေကိုဝယ်နိုင်တော့မှ သူ့မြေအစွန်မှာ ပစ်ကို မြေမြှုပ်ခဲ့ရသည်။

ထို့အပေါ် ကျွန်းမာရ်စဉ်က ပထမဆုံး ရလိုက်သည် ခံစား ချက်မှာ အလောင်းဖြူပိန့်ဖို့ ဓမ္မာက်ပေ ၁ နှစ်ပေ မြေခြေရာကဗေားကိုစုံ မဝယ်နိုင်သော လယ်သမားအပေါ် သနားညာတာစိတ်နှင့်အတူ မနှစ်ပြီး ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မြေတစ်ကွက်ဝယ်ရန် သည်လောက် မခက်ခဲသင့်ပါဘူးဟုလည်း ထင်မိသည်။ ယခုအခါ ထိုအတွေးမှာ ရယ်စရာကောင်းမှာ သည်ကို သိလာပါသည်။ ယခုအခါ လူအချင်းချင်း၏ ကောက်ကျေစုံမှုကို ကျွန်းမပို၍သိလာခဲ့ပြီ။ ထိုအပြင် အလွန် 'အ' သားရူများကိုလည်း အွေးဖြီး အလွန်လည်ပတ်သော လူများကိုလည်း အွေးဖြီး။

တစ်သက်လုံး မြေတစ်ကွက်မှ ပိုင်ဆိုင်မသွားရသော လူတွေ အများ ပြုးကိုလည်း တွေ့ခဲ့ပါပြီ။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လည်း ပေါ်လာသည်ဟု ကျွန်းမကိုယ် ကျွန်းမာရ် ထင်သည်။

ဝါယာအဆုံးမှာ စာတ်လိုက် လယ်သမားကြီးသည် သူ့မိတ်ဆွဲ၏ သားထဲမှ မြေကို မဝယ်တော့ဘဲ စွဲသာ ချေးလိုက်လေသည်။ စာပတ်သွားလိုချင်သော ဗာတ်သိမ်းမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ လယ်သမားကြီး ဤကဲ့သို့ပင်

ပြုတ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်းမဖတ်ရင်း မျှော်လင့်နေသော ဗာတ်သိမ်းမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ယခု နှစ်ပါင်း ကြာလာသည်အခါ ကျေမှ ထို့အပေါ် ကျွန်းမာရ်မှာ ငွေချေးလိုက်သော လယ်သမားကြီးနေရာ ဘုရားကျွန်းမသာ ရှိလျှင် ကျွန်းမ ချေးပါမလား ဟုသည်အတွေး၊ ကျွန်းမသာ မြေပိုင်လည်း လယ်အလောင်စာချုပ်ဖြင့် ချေးမိမလား မသိပေး။ ထိုထက် ကျွန်းမသိချင်သည်မှာ အကြွေးဆပ်ရမည် လယ်သမားသည် လုံလောက် သည် ဇွဲကိုရှာနိုင်ပါမည်လား။ ရာသို့တော့ရောက်ကောင်းမွန်နိုင်ပါမလား။ ကြိုးတစ်ခုမှ နှစ်ခုဖြစ်လာသော လယ်သမားသည် ညာစွင်းအိပ်ရှုပ်ပါမလား။ အို... အိုပါပျော်မှာပါ။ လူအားလုံးသည် မိတ်ပုံတာတ်သူတွေချော်းမှုတော်း။ နေရာတကာ ရသမျှ အကြွေးဖြင့် ခေါင်းမေ့ကာ မရှုက် ကြာက် ကြားဝါနေသူများလည်း ရှိနေသည်မဟုတ်လား။ ရှိသားသော သေားမှားကိုတော့ ထိုကဲ့သို့ ပေါ်ဆွဲ လျှော့လျှော့ရွှေတ်တ်သူ မဖြစ်စေချင်

ရွှေသာ မလိုအပ်သော စနစ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပို့ အားလုံး ညီညာတွော မြေပိုင်မြေတ်နိုင်လည်း လိုလေးသည်ဟုသာ ကျွန်းမအတွေးကို အဆုံး အံ့ခဲ့ရပါသည်။

{ကလျား ဘုရား ပေါ်ပါရိုလ်}

ကျွန်မ သတိရနေသော တရာ်စာရေးဆရာများ (၂)

ဟန်ဆုယ်ကို တရာ်စာရေးဆရာများတွင် ထည့်ရန် သင့်မသင့်
ကျွန်မ မသိပါ။ အင်လန်မှုစေးပညာဘွဲ့ရွှေသောဟန်ဆုယ်သည် အင်လို
ဘာသာကို အလွန်ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ သူမ၏ဝါကျဖွံ့စည်းပုံသည် ရိုးရင်း
စွာ လုပ်သည်။ ဘာပြုခြင်းဖြစ် ကျွန်မ၏စိတ်အာရုံထဲတွင် ဟန်ဆုယ်ကို
အလွန်တော်သော တရာ်စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် စွဲထင်လျက် ရှိသည်။
နှိုးကြောင့် တရာ်စာရေးဆရာများအကြောင်း စဉ်းစားလျင် ဟန်ဆုယ်
ရှိ အမြဲသတိရရှိပါသည်။ အချမ်းကိုဖွဲ့ဆိုရနှုံး အတွင်းကျကျနှုန်းစွာ
စွာ ရေးဖွဲ့လေ့ရှိသောကြောင့် ဟန်ဆုယ်ကို ကျွန်မနှစ်သက်သည်။ ထို့
ကြောင့် ထိုအချက်ဝါကျများ၏ နောက်ခံရေးမြှုပ်သာဝန် တော်လုန်ရေးဆောင်း
ရှုံး အဖြစ်အပျက် သောာထားများသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားစွဲ ကောင်း
သည်။ ဇတ်ကောင်တို့၏ ချုပ်ခြင်း၊ မှန်းခြင်း၊ သောာကန်းပျော်ဆွင်မှုတို့ကို
ခြို့ရှုံးကြုံသောက်ရောက်မှုများ ဖို့ပို့ဆိုလေ့ရှိသော နောက်ခံတော်လုန်ရေးအဖြစ်
မှုက်များသည် ဝါကျက်ရှိ ပို၍ရှုံးလုံးကြော ပိုပြင်စေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်
သည်။

Destination Chungking ကိုတော့ (ကျွန်မစိတ်ထဲ သိပ်မစွဲလမ်း
စားမသိ) ခပ်ရေးရေးသာမှတ်စီသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဖွံ့ဖြိုးနေသည့်

ဟန်ဆယ်၏ ဝဘ္ဗာနှစ်ပုဒ်မှာ အချစ်ဝဘ္ဗာများ ဖြစ်နေသည်။ A Many Splendored Thing နှင့် Till Morning Comes တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဝဘ္ဗာနှစ်ပုဒ်လုံးကို အမျိုးသမီး၊ အတ်ကောင်၏ ခဲ့စားချက်ပြင့် အကိုကထားပြီး ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ဟန်ဆယ်၏ အမျိုးသမီးများ၏ အတွင်း စိတ်ကို လိမ့်ညာမှုမရှိ ဖုန်းလင်းစွာ မှန်ကန်စွာ ရေးဖွဲ့လေ့ရှိ သည်။ တစ်ခုအဲ သုဒ္ဓရကောင်းသည်မှာ ဟန်ဆယ်၏ အမျိုးသမီး၊ အတ်ကောင်များ ချစ်စရာကောင်းသလို အမျိုးသား၊ အတ်ကောင်များသည်လည်း ခွဲလမ်းစရာကောင်းနေခြင်းပုံဖြစ်သည်။ သူမ၏ အတ်ကောင်အမျိုးသားများကို ဖွဲ့ရှုပုံ လုပ်သော စိတ်နှစ်လုံးနှင့် စိတ်အလုပ်အပေါ် သစ္စာရှိတ်သော အမျိုးသားများအဖြစ် ရေးဖွဲ့သည်။ သူမ၏ အမျိုးသားများကို ကျွန်ုမ် ချစ်ပါသည်။

A many splendored thing ဝဘ္ဗာသည် ဟန်ဆယ်၏ တကယ်အဖြစ်အပျက်ဟု သိရသည်။ ဝဘ္ဗာထဲမှာ အတ်ကောင်သည် ဟန်ဆယ် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ ဟောင်ကောင်မှာ အတ်အဲမြတ်တည်ဆောက်ထားသည်။ ၁၉၄၉ နှင့် ၁၉၅၀ ခုနှစ်အတွင်း ကာလတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တရုတ်ပြည့်မှ ထွက်ပြု; နိုလုံလာကြ သော တရုတ်လူမျိုးများ ဟောင်ကောင်တွင် တဖြည့်ပြည့်။ များလာသည်။ ကျမင်တန်အစိုးရနှင့် ကွန်မြို့နှစ်တို့အကြား ပဋိပွဲတဖြည့်ပြည့်။ ဖြုံထွားလာသော ကာလဖြင့် ဝဘ္ဗာရောတ်လမ်းစသည်။ ကွန်မြို့နှစ်တို့ အာယာရလိမ့်ဟာ အားလုံးယဉ်ကြည်မျှ၎င်းလုံးကိုရှိသည်။ ချုံကင်းသည် ဖုန်းပြု ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ကွန်မြို့နှစ်များကို ထောင်ချုပ်လျက်ရှိသည်။ အနိုင်သည် အရှုံးမီးရိုင်းပမာဏနှစ်လုပ်နေသည်။ ဟန်ဆယ်၏ ခင်ပွန်းကျမင်တွင် ခို့ကျော်သည် ကွန်မြို့နှစ်များနှင့် တိုက်ရာသည်။ စစ်ပွဲတွင် ကျွေးသား၏ ထိအော်နှစ်များ ဟန်ဆယ်၏ အားလုံးနှင့် ဆေးပညာဘွဲ့ ရခါနီးအချိန် ဖြစ်သည်။ မှတ်းမလေးတစ်ဦးအဖြစ် ဟန်ဆယ်၏သည် သရာဝန်ဘွဲ့ကို ရှိရှိ

၏။ မေဟု ခေါ်သော သမီးကဲလေးတစ်ယောက်နှင့် အတူ ဟန်ဆယ်၏သည် ဟောင်ကောင်၌ ခေတ္တနေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ပထမတွင် ခရစ်ယာန် သာ သနာရိုင် တည်းနိဆောင်၌ အခြားအမျိုးသမီးများနှင့် အတူ ပူးပေါင်း နေထိုင်ရှိုး နောက်ပိုင်း ဆေးရုံမှာ အခန်းရရှိသဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ သည်။ သမီးကဲလေး မေကိုတော့ ကျောင်းအပိုပြောင်းစား သော်ဘဲ ဆောင်တစ်ခုတွင် ထားရသည်။

ဟန်ဆယ်၏သည် ပြတိသွေ့ကောင်စို၏ ထောက်ပုံမှုဖြင့် ဘွဲ့ရရှိခဲ့သော ကြောင့် ပြတိသွေ့လုပ်မျိုးများ၏ ကုပ္ပါယ်၊ ခင်မင်ရင်နှင့် မှုလိဂ် ပောင်ကော်မှ ဆင်လေက်ခံစားခွင့်ရု၏။ ပြတိသွေ့ကောင်စို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် ပြုလုပ်သော ပါတီပွဲတစ်ခုကိုတက်ရင်း မှုံး ပေါ်သည့် အားလုံးအမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ရုသည်။ မူး(ခံ)သည် ပြတိသွေ့စို့သတင်းထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မူး(ခံ)ကို ခန်းမထဲ လုမ်းဝင်အလာမှာ ကတည်းက ဟန်ဆယ် သတိထားမြတ်ပြုး ဖြစ်သည်။ မူး(ခံ)သည့် ဟန်ဆယ်၏ နှစ်ပေါင်းများစွာ အေးကိုပြုခြင်းမှာ နေသော နှင့်သွေးလွှာပေါ်တော်သွားအောင် ခွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ မူး(ခံ)နှင့် ပြတ်လာသော ကော်ဇား၏ အထိအတွေ့က လေးက အစ သူမ၏ နှင့်သားကို ပြုတွယ်စွာ ခံစားနိုင်စေသည့်ဟု ဟန်ဆယ်၏ ဖွဲ့ဆိုထွားပါသည်။ ဟန်ဆယ်၏ ခံစားမှုသည် ကျွန်ုမ်မ၏ ခံစားမှုဖြစ်သွားသည်။ ဤယောက်ဌားသည် သိမ်းဖွဲ့နှင့် ခွဲနှင့်အား ပြုးသွေ့သည်။ သုတေသနစို့သွေ့သောက်သည် ယခုမှာ လုချင်းတွေ့ဖွဲ့သွေ့သည်။ မူး(ခံ)က အတော့ သူမပေါ်သွေ့ချင်းဖြစ်သွားပို့တာထဲမှာ ဟန်ဆယ်၏သတင်းကို ကြားသိထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ပိုတော့ ခင်များအကြောင်း ပြုပြတုန်းက ဥာဏ်ပညာကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ မြင်ယောင်ထားတာ၊ ကျွန်ုတော့စိတ်ကုံး စွဲမှာ ဒေါက်တာဟန်ဆယ်က မှုက်မှုံးကြီးနဲ့အဲ” ဟု မူး(ခံ)က ရယ်လေ သွေ့သည်။ ဟန်ဆယ်၏သည် ချုံစရာကောင်းသည်ဟု မူး(ခံ)က ပုံးလင်း စွဲမှတ်ချက်ချုပြီး နောက်တစ်ပတ်တွင် မိမိနှင့် ညာစားပါးနဲ့ စာဖြင့် ဆောင်းပန်ဆက်သွယ်လာခဲ့သည်။

မူ(ခ)သည် လူလွှတ်တစ်ယောက် မဟုတ်။ အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့အနီးသည် အင်္ဂလန်မှာ ကျွန်းခဲ့သည်ဟု ကျွန်းမထင်ပါသည်။ ဝတ္ထုတစ်လျှောက်လုံးတွင် အနီးသည်အကြောင်းတစ်ခါးမှ ဖော်ပြခြင်းမရှိ။ အနီးသည် နာမည်ပင် ဖတ်စီသည်ဟု မထင်ပါ။ မူ(ခ)အတွက် အနီးသည်မှာ စိတ်သဘာဝချင်း ထပ်တူခဲ့စားပေးသူ မဟုတ်ဟု ကျွန်းမယူဆပါသည်။

မူ(ခ)၏ စိတ်ခေါ်မှုကို ဟန်ဆုယ်က ငြင်းစွဲ ဆုံးဖြတ်ထားသော လည်း သူငံယ်ချင်းအမျိုးသမီးက လက်ခံရန် အကြံဖြူသည်။ မူ(ခ)ဟာ သိပ်သဘာကျဖို့ကောင်းတယ်။ သိမ်းမွေ့တယ်။ ကြင်နာတယ်။ ရှင် သူနဲ့ သွားတွေ့သံတယ်ဟု အကြံပေးသည်။ မူ(ခ)အား ဟန်ဆုယ်ကသတင်းထောက်ဟု ရည်ညွှန်းပြောဆိုသည်ရှိ သူငံယ်ချင်းက ငြိုင်ပေး၏။ မူ(ခ)ကို အဲဒီလို မအော်ပါနဲ့ နိုင်ပြေားအဆက်အသွယ်တစ်ယောက်လို့ပါ ခေါ်ပါ။ မူ(ခ)ကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆီးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ညာစားစွဲတယ်။ ဟန်ဆုယ်သည် ဖို့မီ မှန့်းမတစ်ခြိုးဖြစ်ကြောင်း၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ ပြောကြတ်အသိပေးထားလိုက်၏။ သူကလည်း အနီးရှိကြောင်းဖွင့်ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကရောပအကြောင်း ပြောကြသည်။ တရာတ်ပြည်အကြောင်း ပြောကြသည်။ မူ(ခ)တရာတ်ပြည်ရောက်နေခိုနိုင်ဟန်ဆုယ်က အင်္ဂလန်မှာ ရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အတူ တစ်နှစ်ငံတည်း မရှိခဲာကြပေး။ သူတို့သည်ကဲကြမှာ အကြောင်း စကားစပ်မိသွားကြသည်။ ဟန်ဆုယ်သည် ဤယောက်၏ ကို မိမိ သဘောကျနေပြီဟု ကိုယ်တိုင်ရိပ်မိ၏။ သို့သော ရွှေ့ဆက် တွေ့ကြလိမ့်မည်ဟု စိတ်မကျခဲ့ပေါ်။ သို့သော မူ(ခ)က ဆက်လက်တွေ့ ဖို့ စွဲ့ ဖွင့်းဆွင် ဖန်တီးလာ၏။ ဟန်ဆုယ်တို့မီသားရဲ့ ရှုန်းဟိုင်းသို့ သွားအည်ဟု စီစဉ်သောအခါး သဏ္ဌာန်ပို့ဆိုလိုပါရစေဟု တောင်းပန့်လေသည်။ ဟန်ဆုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်တစ်ခိုင်းက သူ့ကို နှစ်သက် ဖြေတိုးနေသည်ဖြစ်ရာ မငြင်းနိုင်ခဲ့ပေါ်ခေါ်လေမှုးလမ်းကားအသွားအလာ ထူထပ်သည် ယော်ကြောတစ်ခုတွင် ရယ်စရာကောင်းသော မတော်တဆုံး

တစ်ခုဖြစ်သွား၏။ မူ(ခ)၏ ရွှေ့မှုသွားနေသော ကားသည် အချက်ပြု၏ ဧပြီသဲ ညာဘက်သို့ ရှတ်တရာက်ပေါ်သွားခြင်းနှင့် ဘယ်ဘက်မှ အဲ ကလေးတစ်ကောင် ဖြတ်ပြုးလာခြင်းတို့ကြောင့် မူ(ခ)က ဘုရားဖို့ လုပ်လိုက်သည်အခါး မူ(ခ)နောက်မှာကားတန်းကြီးသည် တစ်ခါးကိုတစ်ခါး င်းဆောင်းပြီး ရပ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ မူ(ခ)သည် ထိုပြုမှုအတွက် မူ(ခ)အနီးသို့ လိုက်သွားရခြား သူမတို့သားအမိက ခရီးဆက်ရပြန်၏။ မခွဲခွာ မူ(ခ)က မိမိတို့အား ထိုင်း၍ စ်းစ်းနောက်ရှိပြုခဲ့၏။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရေစက်ဆုံးကြတယ် ဆိုတာ မင်းယုံပြီလား၊ ထိုယ်တို့နှစ်ယောက်၏ ကဲကြမှုတွေ အတွတ်ပဲ”

ဟန်ဆုယ်က ရယ်မောကာ ငြင်း၏။ “လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”။ ထို အဲခိုက် သူတို့လမ်းခွဲကြရသည်။ သူမ၏သမီးကလေး မေ (တကယ့်အပြင် ဆောကတွင် မွေးစားသမီးလေးဟု သိရပါသည်။) က မူ(ခ)ရှိနောက်ပါ သွားခြင်းကိုသဘောကျနေ၏။ သူ ထောင်ကျမှာလားမေမေဟု စပ်စုသည်။ သမီးသမောကျနေသည်ကို သတိထားမိသော သူမက သမီးပို၍ ရှိနှစ်ခို့ဖို့ အေား... ကျမုသိတ်တယ်”ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

မူ(ခ)နှင့် ဆုယ်တို့၏ အချစ်သည် ရှတ်တရာက်ဖြစ်ပေါ်သွားခြင်း အာတိသဲ တဖြည့်းဖြည့်း ရွှေ့င်တိုးရင်း နောက်ဆုတ်ရင်း ပိုမိုနဲ့ကပ်စွာ ဆွဲ့မွဲ့သွားကြမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆုယ်ကိုယ်တိုင် ပိုမိုတို့ချစ်သွေးဖွံ့ဖြိုးပြီလား၊ ဘယ်အချိန်တုန်းက ဖြစ်လိုက်သလဲဟု ရိပ်မိမည်မထင်ပါ။ ဆုယ်က မူ(ခ)သည် ချစ်မှုကိစ္စတွင် လိုအပ်နေသဖြင့် ပိုကို တွယ်ဖြင့် ဖြစ်သည်ဟု ဖြစ်စွဲ၏။ မူ(ခ)က နာကျင့်စွာ ငြင်းသည်။

“ကိုယ် ဟောင်ကောင်ကို ရောက်လာတာ မင်းပြောတဲ့ ချစ်မှုကိစ္စ အဲအတွက် လာတာပဲ” ပိုမိုတစ်ယောက်လာရှာတဲ့ သဘောပဲ၊ ကိုယ် သွားခဲ့တယ်။ ဖြစ်လဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်”အဲ... ပြီးသွားပြီး အခုက်စွဲက ဒါမျိုးမှ ဦးတွဲသဲ၊ ကိုယ် မင်းကို တွေားနည်းနဲ့ ငြိုတွယ်မိတာပါ”

“အဲခိုင်းမက ဘာလုမျိုးလဲ” မူ(ခ)ဆုယ်က မေးမိ၏။

“အင်္ဂလန်အမျိုးသမီးပါ”ဟု မူ(ခ)က ဖြစ်သည်။

ဆယ်သည် မနာလိတ်တိသူ မဟုတ်။ အချစ်သည် မနာလိုခြင်းနှင့် မပတ်သက်။ သီးသန့်တည်ရှိရမည်ဟုယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ ရှုတ်ယောက် ကို သိပ်ချွဲဖို့ပြုခိုရင် အဲဒီလွှဲကို တဗ္ဗားတစ်စုတစ်ခုကြောင်း မနာလိုတာ မျိုး ဘယ်နှယ်လုပ်ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါမလဲဟု တွေးတတ်သူဖြစ်သည်။

မူ(ခ)က မိမိနှင့် ဂျာပြီး သူမကို လက်ထပ်လိုသည့်အကြောင်း ဖွင့်ပြော၏။ ဟန်နှယ်က လက်မခဲ့ပေ။ ထိကိစ္စကြီးအား နေစဉ်ကာလ ၌ မိမိသည် မူ(ခ)၏ မယားငယ်ဘဝ ရောက်ရှိသွားလိမ့်ဟု သူမ တွေး၏။ ထိပြင် ရှေးခေတ်က တရာ်အမျိုးသမီးမှုဆိုးများ၊ နောက်တစ်ကြိမ် အိမ်ထောင်ပြောင့် မရှိပေ။ မူ(ခ)က သတင်းစာထဲတွင် တွေ့ရသော ဥပဒေ သစ်တစ်ရပ်ကို ဆုယ်အား ထောက်ပြု၏။ တရာ်ပြည်တွင် မျိုးများ အိမ်ထောင်သစ်တစ်ရပ်ရပြီဟန်သော ဥပဒေသစ်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဟန်နှယ်က ပြီးလျက် ငြင်းသည်။

“ကျွန်မဝါဘ်တစ်တွေကို ဥပဒေက ချည့်နောင်တာထက် မိရိုးဖလာ ဓမ္မလေထဲ့ စံတွေက ပိုပြီးချည်နောင်ထားတယ်”

ထိစကားသည် ကျွန်မဝါဘ်မှုနှင့်မှုအမျိုးသမီးများအတွက်လည်း အလွန် မှန်ကန်သော အမြင်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တရား ဥပဒေသည် ဓမ္မထဲ့တဲ့တဲ့ကို မလွမ်းမို့နိုင်ပေ။

မူ(ခ)နှင့် ဆယ်သည် အချစ်ကို ရတနာတစ်ခုအပြစ် တန်ဖိုးထားသည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ တဖြည့်ဖြည့်ကြီးထွားလာသော သစ်ပင်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ မိမိချစ်သူကို ရွှေလန်းနှစ်သိမ်းစေခြင်းသည် မိမိ၏ အချစ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ နှစ်ယောက်လုံးသည် တစ်ယောက်၏ စိတ်ကို တစ်ယောက်က အထူးကရရှိကြပြီး နှစ်သိမ်းစေလေသည်။ အလွန်လိုက်ဖော်သိပြီး အလွန်အားကျေစရာအောင်းသော ပေါင်းစပ်မှုတစ်ခု ပင်ဖြစ်သည်။

သူတိနှစ်ယောက်လုံးသည် သဘာဝတော်တော်မြေကို အလွန် တွယ်တာ၏။ ကဗျာကို ချစ်၏။ သူတိနှစ်ယောက် ဆုံးမီလျှင် ကဗျာ အကြောင်းပြောကြ၏။ ဖတ်ဖူးသည့် ဝတ္ထုတွေအကြောင်းပြောကြ၏။

တစ်ခါတော့ ဟန်နှယ်က မိမိအားလုံးတွင် နေထိုင်စဉ် ငင်ပွဲ့

ဖြစ်သူနှင့် မိမိသည် သိမ်းမြစ်ကမ်းပေါ်မှုနော် ကောင်းကာင့်စွာ မြင့်တက် လာသော လမင်းကြီးကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောပြ၏။ “ဒါယဲ့ လန်ဒန်က လဟာ ပောင်ကောင်က လလောက် မကြိုးဘူး၊ ပောင်ကောင် က လထက်လ တရာ်ပြည့်မက လက ပိုကြီးတယ်၊ လဟာ တရာ်ပြည့်မှာ အကြီးဆုံးပဲ”

မူ(ခ)က ရုပ်ခဲ့သည်။

“ဘယ်လောက်များ သိပ်နည်းမကျလိုက်သလဲ ဆယ်ရယ်၊ လဟာ နေရာတကာမှာ အတူတူချည်းပါပဲ”

သို့သော် မူ(ခ)စက်ာပျော်ပြန်သွားရသောအခါ ဆယ်ထံ စာလုံးရေး၏။

“မင်းပြောတာဟုတ်တယ် ဆယ်စက်ာပျော်မှာ လဟာ ပောင်ကောင် မှာထက် သူးပါတယ်၊ အခုခုမင်းပြောတာကို ကိုယ် လက်ခံသွားပြီ၊ ပိုကင်းက လဟာ လန်ဒန်တို့ ပါရို့တို့က လတွေထက်ကြီးတယ်ဆိုတာလေ”

ဆယ်သည်အာရုတ်ပြည်သို့ မိသားရကိစ္စဖြင့် ခကာသွားရသေး၏။ ပြန်ခဲ့နဲ့ ဦးကြီးကြီးဖြစ်သွားသူး မိမိ အားလုံးလိမ့်မျိုး တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ရန် စီစဉ်နေရာကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။ ဦးကြီးက ဆယ်အား အပြစ် မတင်ပေ။ တစ်ခကာတော့ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ထိုနောက် အေးဆေး သိမ်းမွှေ့စွာ စကားပြောသည်။

“မင်းပောက်ဗျားရဲ့ အဝတ်အစားတွေကိုင်းတို့ အခုအချိန်အထိ သိမ်းထားတုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ ပြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ကိစ္စပါပဲပဲ၊ အခုခုရင် အချိန် အွေ တော်တော်ကြာခြုံမဟုတ်လား”

သို့သော် သူမတို့ လက်မထပ်ဖြစ်ကြပါ။ ပထမပိုင်းတွင် ဆယ်သောက် က နေ့ဖော်ဆုံးဆိုင်ခြင်း၊ ခုတိယိုင်းတွင် မူ(ခ)ဘက်မှ အဆင်မပြခြင်း ဖြစ်သည် မူ(ခ)၏ စိတ်ဆောင်းရွှေမှုကို တိုက်ရှိက်ခဲ့စားသိရှိရသော ဆယ်သည် မူ(ခ)အား ဘာရုံကြောင့်လုံး တစ်ခုနှင့် မျှ မဆောင်ထား သည်က မူ(ခ)သည် သတ်မှတ်းထောက်ရှိရှိ၊ ဟုတ်ချွဲမှ ဟုတ်မည်၊ သူ့အိုးရအတွက် သူလျှို့လုပ်ပေးနေရသူဖြစ်မည်။ မူ(ခ)ရှင်သူလျှို့လုပ်စားသေားဟားဟာပ် ဆယ်မေးကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ မူ(ခ)က သူ့အကြောင်းသိချွဲ

လျှင် ပြောပါမည်ဟု စကားစပိနေတော့ ဆုယ်ငါးက ကမန်းကတန်း တဲ့ မြစ်သည်။ မပြောပါနဲ့တဲ့။

သမီးလေး မေနှင့် မူ(ခဲ့)တော်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။ အကျင်အား သူမ၏ ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အကြောင်း မပြောပြီ။ သူငယ်ချင်း၏ အမေသည် အင်လိပ်အမျိုးသွားတစ်ယောက်နှင့် ယဉ်ထား၏။ အတန်းဖော်တွေက သူငယ်ချင်းကို ပိုင်းစနောက် လျောင်ပြောင် ကြသည်။ နှင့်အဖောက မျက်နှာဖြူသဲကြီးဟု ကဲရဲ့ကြသည်။ ကောင်မလေး ငါကြွေးရသည်။

ဆုယ်သည် သမီးအား နှစ်သိမ့်အားပေး၏။

“တကယ်လို့ မေမျမှုမူ(ခဲ့)ကို လက်ထပ်ရင်တောင် မူ(ခဲ့)ဟာသမီး ဖော်ဖြစ်မလာပါဘူး၊ သမီးမှာ ဖေဖော်ခဲ့တာပဲ၊ သမီးဖော်က သေသွား ခဲ့ပြေလေ၊ မူ(ခဲ့)က သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ ဖြစ်လာမှာ”

နောက်ဆုံး စက်္ကာပါ သတင်းဌာနသည် မူ(ခဲ့)ကို ပြန်ပေါ်လိုက် သည်။ ဆုယ်ကို မဆွဲနိုင်သော မူ(ခဲ့)သည် စက်္ကာပါနှင့် ဟောင်ကောင် ကျုံသန်းနေရသည်။ ဟန်ဆုယ်၏ တရှတ်ပြည့်မှာ သွားရောက်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရွက်စိတ်ကွဲ့ကို ဟောင်ကောင်ရှိပို့ပို့တွေ့တရှုံးက နားမလည် နိုင်ပေါ်။ ကျွန်းမြှုဒ်ပို့ပို့တိ အာဏာရလာသောအခါ ပို့ပို့ပင် ကန်းကွက်ကြ သည်။ ဆုယ်ကတော့ အားလုံးကို တရှတ်လွှမ်းများအဖြစ်ပဲ ပြောသည်။ ကျွန်းမြှုဒ်အနိုင်ရောက်တော်ရှိ အေးရှုံးများ၊ လှန်ရှုံးများ၊ ကို သူ၏ ပညာဖြင့် ဖြင့်တင်ပေးလိုသည်။ ဆုယ်၏ သီမတစ်ယောက်ကတော့ ဟောင်ကောင် သို့ ထွက်လာပြီး အမေရိကားအထိ ပြေးမည်ဖြစ်သည်။ ဆုယ်အားလည်း မိုက်မသွားအဖြစ် အပြစ်တင်သည်။

တကယ်ဆုံး ဆုယ်သည် တရှတ်သွေးတစ်ဝက် ဥရောပသွေး တစ်ဝက် ကပြားမလေးသာ ဖြစ်၏။ (တကယ်စာရေးသရာမ ဟန်ဆုယ်သည် ဘယ်ဂျိုယန်နှင့် တရှတ်ကပြား ဖြစ်ပါသည်။) ဘာဖြစ်လို့ တရှတ်သွေး ကို ပို့ခဲ့အရေးကြီးနေသလဲဟု စပ်စုံရှာသည်။ ဆုယ်က အပြေးမပျက်စေး ဆုယ်သည် ခေါင်းမာရွာ တရှတ်ပြည့်သစိုး ပြန်သွားခဲ့၏။ တရှတ်ပြည့်

မှ အရာရာသည် မပြောင်းလဲဘဲ ပြောင်းလဲနေပြီ။ ကျွန်းမြှုဒ်စွဲ လျှင့် တရှတ်သွေးတရှာပ။

“ကျူပ်တို့မှာ လမ်းသွောက်နှိုး စိတ်ကျေးယဉ်လို့ နေဝါးချင်း အချိန်မရှိဘူး၊ အချိန်ဟာ သိပ်အထိုးတန်တယ်။ ကျူပ်တို့ဟာ ကျူပ်တို့ရဲ့ ရှင်းကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ရမယ်၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ခဲ့စားမှုတွေကို ရှုံးလွတ်ရမယ်၊ ကျူပ်တို့အဖေတွေ အမေတွေကို စွန်းလွှဲတို့သလို ဒီခဲ့စားမှု ဆောက် စွန်းလွှဲတို့ကြရမယ်”

ဆုယ်သည် သူကိုယ်သူ တစ်ငိုယ်ကောင်းဆန်သလို ခဲ့စားခဲ့ရ သည်။ ဟောင်ကောင်မှာရှိသော လူတော်တော်များများက မိမိ မူ(ခဲ့)ကို သက်ထပ်ရန် သင့်တော်သည်ဟု မြင်ကြ၏။ ဤတရှတ်ပြည့်မှာတော်သည် ချို့ဖြင့်ကြသည် မဟုတ်ပေ။ ဆုယ်သည် မိမိတို့နိုင်ငံသားများ၏ စိတ်ချွေးမျှ ပျောက်ဆုံးသွားသည်ကိုလည်း ယူကျူးမှုရ ဖြစ်ပို၏။ မိမိလိပ်ပဲ သူ ခုံးကို သဘာဝအပေါ် တွယ်တာသွေး၊ စိတ်နဲ့လဲ့ သိမ်းမွေ့သွေး ဖြစ်စေလို့ ဆုံးဖြတ်သွေး အတွက် သွေ့ပြီး ဝင်လာကြတာပဲ၊ သူတို့ကို အတွက်တွဲပဲ ပြန်တို့က်ထုတ်ရ သည်”

သာသနပြုဆေးရဲ့ ဆရာဝန်များအား တရားခွဲခြင်း၊ အပြစ်ပေးခြင်း၊ မေးရုံးကို တရားခွဲခြင်း၊ ဒက်ဆောင်စေခြင်း သေည်တို့ကို ဆုယ်မြင်ရ အားရသည်။

“သွေးကို သွေးပြင်ဆပ်ရမည်” ထိုစကားကို ဆုယ်မစိနိုင်ပေါ်။ သူမ ဝေါ်ပြည့်သွေ့လွှာတွေ့မှာလုတေသန၏အား အပြစ်ပေးခြင်းတို့က ခေါ်ကြည့်ပါးသည်။ ပို့တန်းက၊ ကျွန်းမြှုဒ်များကို ကုမ်းတန်အနိုင်ရောက်ရှိ လွှာတွေ့သမားများက သတ်မြုပ်း။ ယုခုအခါ... ၃၈။

ဆုယ်သည် ဟောင်ကောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မပြန်မဲ့ သူမ၏ အောင်အောင် တစ်ယောက်က သူမအား ရင်းနှီးစွာ၊ ကရာဏာအေးသပြု့ အပြစ်

တင် စွဲပွဲခဲ့၏။ “ဆယင်... မင်းဟာ တော်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်=
တယ်၊ အရှင်းဝါဒ နောက်လိုက်ခွေးတွေ့လို့ မင်းဘဝ အဆုံးသတ်မှာ မဖော်
လား၊ မင်းဟာ လူတစ်ယောက်ကို တွယ်တာရှိနဲ့ ဒီကနေ တွေ့က်ပြုတဲ့
ဆယင် ဘာမှ မဖြေရှင်းခဲ့ပါ။”

“ဒါပေမဲ့ ဟောင်ကောင်မှာတုန်းက ငါကို အများက ဂွန်ဖြူ၍
သတ်မှတ်ပေးခဲ့ကြတာ မင်းမှတ်ထိလား၊ ဘာပြဖြစ်ဖြစ် ငါနိုင်ငံကိုင်
လို့ ငါကို အဲလိုသတ်မှတ်ခဲ့ရတာပါ”။ သူမ ထိုကဲသို့သာ ပြောခဲ့၏

သူမ ဟောင်ကောင် ရောက်ပြီး သိပ်မကြားမဲ့ ကိုရိုးယားစစ်ပွဲ
သည်။ သူမ စီးရိမ်ထိတ်လန်းရသလိုပင် မူး(ခု)သည် ကိုရိုးယားသို့
လွှတ်ခဲ့ရ၏။ မူး(ခု)သည် ဆယင်ထဲ စာတွေအများကြီးရေး၏။ အဲ
တစ်စောင်ကျေ ရေး၏။ ထိုနောက် နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ဆယင်သူ
သတင်းစာမှာ သေဆုံးသူ နိုင်ငံခြား၊ အဆက်အသွယ် သတင်းစာမှာ
စာရင်း၌ မူး(ခု)နာမည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆယင်သည် မယုံကြုံ
နိုင်စွာ တုန်လွှာပျောက်ချားသွား၏။ သမီးပြစ်သူ မေကို မူး(ခု)လုံးသွား
သည်သတင်း ချက်ချင်းအသိပေးခဲ့သည်။ ဆယင် ဖွောက်လုပ်ခဲ့သည်ကြောင့်
နဲ့ ပျော်ရွှုင်မှုများ ရတ်တရက် ပြီးချွဲပျောက်စီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ပို၍၍ ပြောကွဲစရေကောင်းသသုံးမှာ ချုံသူ သေဆုံးသည့်သတင်းသို့
ခါမှ ချုံသူထံမှ စာများ ဆက်တိုက်ရောက်လာနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင်း
ရက်လျှင် တစ်စောင်ကျေ။ အားလုံး ၂၁ စောင်။

ထိုဝါးတွေ့ကိုလားခါစက ဟန်ဆယင်၏ ပွင့်လင်းစွာ ပွင့်ထုတ်၏
ခွဲမှုကြောင့် သတင်းစာတို့က အဲပြောကြသည်ဟု ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ တစ်စောင်
တော့ အဲပြောစရာမဟုတ်ပါ။ ကျွန်းမာတွေ့ကို ဆယင်၏ လုပ်ရပ်သည်
အဲပြောစရာ မဟုတ်။

သူ တိုင်းပြည်ကိုလည်း ချစ်၊ သူ အလုပ်ကိုလည်း သစ္စာရှိပြီး သူ
ချုံသူအပေါ် ညာတာစွာ ချုံကြင်နာမြတ်နိုးသွားသော နှုံးသုတေသနမွေ့သည့်
ယောက်းတစ်ဦးအကြောင်း ရေးဖွဲ့ရခြင်း မဟုတ်လား။ ထိုယောက်းကို
ကို မိမိ ချုံမြတ်နိုးမိရသည်မှာ မိန့်မတတ်ယောက်အတွက် ရှုက်စရာ
မဟုတ်ဘာ။ ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်လား။ ထိုယောက်းက မိမိကို ချုံမြတ်နိုး

ဆယင်မှာလည်း အလွန်ရှုက်ယူစရာကောင်းသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်းမာ
တ်သာ မူး(ခု)လို ယောက်းမျိုးကို ချုံခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်းမာသည်
သော် ချုံသူ၏ ဂုဏ်သတင်းကို ရေးမိချင်စိတ် လျှောက်းပါ။ လိုပိုမည်
ဆုံးသည်။

ဆယင်သည် ဤဝါးတွေ့ကို တကယ်ပင် နလုံးသွေးစစ်စစ်ဖြင့် ရေးဖွဲ့
ခြင်းပြစ်သည်။ ချုံသူ ကွယ်လွန်ပြီး နောက် ပြည်မသို့ ပြန်သွားရန် ဒဏ်
အများကို ကုစားရန် မိတ်ဆွေများက အကြောင်းကြ၏။ သူမ လက်မခဲ့ခဲ့
မှုး(ခု)က တစ်ခါတုန်းက သူ အကြောင်းရေးရန် ဆယင်အား စကား
ချို့ ပြောဖူးသည်။

“ဟင်အင်း၊ အခုတော့ မဖြစ်သေးသွား၊ နောက်မှ နောက်မှ၊ အခုအချိန်
အလော့၊ အချို့ကြောင့် အလွန်ကြည်နှုန်းသာယာနေတဲ့ အချို့လေးလေ”
သူ ဆယင် ပြောခဲ့သည်။

ယရာအေး ဆယင်သည် မိမိ၏ အကျိုးရာများအကြားမှာ၊ မိမိကို နာကျင်
ကြုံကွဲသေသည် ပစ္စ်ဝန်းကျင်မှာ၊ ချုံသူ၏ အရိပ်အယောင်များ၊ စကားသံ
ချွဲး လွှမ်းမိုးနေဆဲ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ချုံသူနှင့် သူမအကြောင်း ရေးဖွဲ့ခဲ့
သည်။ အဟောင်းတို့သည် အသိပြစ်နေဆဲ ရှိသည်။ ထိုကြောင့်လည်း
ဆိုလျှော်သည် ရသမြိုက်စွာ ချုံပွုယ်ကောင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဂျပန်စရေးဆရာများ

ကျွန်မနှင့် အလုမ်းဝေးသော နိုင်ငံမြား
ဝတ္ထုများတွင် တရုတ်ဝတ္ထုများနည်းတူ ဂျပန်
ဝတ္ထုများလည်း ပါဝင်ပါသည်။ ကမ္ဘာကျော်
ဂျပန် စာရေးဆရာကြီး ကာဝါဘာတာ၏
‘နင်းပွင့် တိုင်းပြည်’၊ ‘ရာရိုမွန် ဂိတ်တဲးခဲး’
စသည် ဝတ္ထုများနှင့် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆို
ပြီးသော ဂျပန်ဝတ္ထုတို့များကို နတ်ပယ်လိုက်
လျှင် ကျွန်မဖတ်ပြစ်သည့် ဂျပန်ဝတ္ထုရင်း
မှာ တော်တော်နည်းနေမည် ဖြစ်သည်။ ထို့
ည်းပါးသည် အရေအတွက်ထဲမှာ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ယခုအချိန်အထိ
အမှတ်တရရွှေထင်ကျွန်ရစ်သော ဝတ္ထုများမှာ ရှိမာတာကို၏ ဝတ္ထုများနှင့်
တာနိုးတာကို၏ ဝတ္ထုများသာ ဖြစ်သည်။

ရှိမာတာကို၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ A Domestic Animal ဖြစ်၏။ ခွဲ့
လေ ခွေးလွင့်တစ်ကောင်အဲကြောင်းကို ခွေးဘက်မှ ခံစားချက်ဖြင့် ရေးထား
သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုထဲမှာ ခွေးမကလေးသည် ချက်စရာကောင်းသည်
သွင်ပြင်မူရာမရှိ၊ သူ့ကို မည်သူမျှမချစ်၊ မည်သည့်အိမ်ကမ္မာလားမချေး၊
သူ့ဟာသူ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ အခြားခွေးများလုံး တော်တာင်ထဲနှင့်

ရွှေနှင့် ကူးသန်းသွားလာဖို့မှာ သူ့အတွက် မလွယ်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်အီမီပြီး တစ်အီမီ သူလိုက်ကပ်ရပုံကို စာရေးဆရာက ဇွဲ့ဘက်မှ ခံစားပြီး ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ဇွဲ့အော် ခုက္ခများ၊ ဒဏ်ရာအနာတ်ရှုများကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင် ရေးထားအော် တစ်ခါတစ်ခါ သေပြီးရှင်ပြီး ပြီးရ သည်။ သူ့အတွက်တော့ လူသားများသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည် အန္တရာယ်ပေးနိုင်သူများပြစ်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ဖြားခြားများ ချင်ကြသည့်အခါ သူသည် အိမ်များကို ကုတ်ကတ်ဝင်ထွက်ကာ နိုးစားခြင်း ပြင် အသက်ဆက်ခဲ့ရသည်။ စာရေးဆရာ ဖွဲ့ပြသေး ဇွဲ့မှာ သူရဲ့ကောင်းဇွဲ့လည်း မဟုတ်၊ ဇွဲ့ဆိုးလည်း မဟုတ်၊ သနားကရာဏာသက်ဖွှေ့ယ် ကောင်းသည် ဇွဲ့ကလေးလည်း မဟုတ်။ သူသည် တစ်ခါတစ်ခါ အေား ထွက်စရာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ သနားကြောင်းနာဖွှေ့ယ်ရှာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်မော စရာပြစ်သည်။ ဇွဲ့လေဇွဲ့လွှင့် တစ်ကောင်၏ ပုံမှန်ဘဝမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပိုင်း သူ အချွေယ်ရောက်လာသည့်အခါ ဇွဲ့ထိုးတစ်ကောင်နှစ်ကောင်နှင့် တွေ့သည်။ ကိုယ်ဝန်ရလာသည်။ ဇွဲ့လေဇွဲ့လွှင့်များကို လိုက်သတ်သည့်အဖွဲ့၊ ရောက်လာလျှင် သူ အသက်လျှော့ပြီးရသည်။ ယခြာ အခါ သူ့တွင် အသက်လျှော့ကာကွယ်ရန် ပြီးလျှော့ရှေ့ပုန်းရန် လုလောက် သော ခွန်အား ရှိခဲ့ပြီး၊ ထိုခွန်အားမှာ သူ့ကိုယ်ခွန်တွင် လွယ်ထားသော သုတေသနသား ဖြစ်သည်။ ထိုသုတေသနသား အသက်ရှင်နေ့နှင့် သူကိုယ်တိုင်လည်း အသက်ရှင်မှဖြစ်မည် မဟုတ်စေား။ နောက်ထိုးတွင် သူသည် ဇွဲ့ကလေးလေးကောင် ဇွဲ့အော်။ ဇွဲ့ကလေးများတွင် သူ့လိုမလှပပဲ စွဲခြောက်ခြောက် အရောင်အောင်ပြင် ဇွဲ့လေးတစ်ကောင် ပါသော်လည်း ကျွန်းသုံးကောင်မှာ အသွေးအရောင် အလွန်လုပသည်။ ထိုအခါကျွမ်းသူသည် လွှဲတို့၏ အရေးတယူ ကျွေးမှုးသည် အစားအစာကို ပထမဥုံးဆုံးအောက် စားခွင့် ရွှေ့သည်။

အိမ်ရှင်များသည် သူ့ကိုဘာကြောင့် အသီအမှတ်ပြုလိုက်ကြသလဲ။ စာရေးဆရာက ဖော်ပြမထားခဲ့သူ့ဟု ကျွန်းမာရင်သည်။ ကျွန်းမာရေးကြည့်မိသုည့်မှာ သူက မွေးသည် ဇွဲ့ကလေးများ၏ ချုပ်စရာကောင်းမှာ လုပမှု ကြောင့် အိမ်ဓားဇွဲ့အဖြစ် လိုချင်ကြောင့်လိုလေးသား သို့မဟုတ် မိခင်တစ်ဦးဘာ

သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကိုပင် ကြင်နာစွာကျွေးမှုးခြင်းလာ။ အတိုယအချက်က ပို့ဗြိဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်းမာရေးအပါသည်။

နောက် ဂျပန်စာရေးဆရာတစ်ယောက်မှာ တာနိုာကိုပြစ်သည်။ မျှ၏ နာမည်အပြည့်အစုံမှာ ဂျိနိခိုရိတာနိုာကိုပြစ်ပါသည်။ သူ့ဝုဇ္ဇာ ပုံ့ပိုင် ကျွန်းမာရေးကို ပုံ့ပိုင်မ ယခုတိုင် မှတ်မိန့်သေးသည်။

တာနိုာက်သည် လွှဲတို့၏စိတ်ကိုဖွဲ့ရာတွင် ရဲ့သည်။ အကာအကွယ် သေးသည်။ အတွင်းစိတ် ခံစားချက်ကို အရင်းအတိုင်း ရေးဖွဲ့ပြီး ဝန်လေးသူ အဟတ်ပေါ်။ လွှဲတို့၏စိတ်အောင်ရာကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရေးနိုင်သည်။ တာနိုာက်၏ ဝုဇ္ဇာမှာ ကို ကျွန်းမာရေးကို ကျွန်းမာရေးကျပါသည်။

ပထမဆုံးမှတ်မိသည့်ဝုဇ္ဇာမှာ Tattooo ဖြစ်သည်။ Tattooo သည် အျွေးတိတစ်ပုဒ်ဟု ကျွန်းမာရေးမှတ်မိန့်ဖော်ပါသည်။ ဆေးမင်ကြောင့် ရေးထိုးခြင်း အသက်ဓမ္မးဝင်းကျောင်းသည် လွှဲတစ်ယောက်အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ပြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးမင်ကြောင့်ရေးသမားမှာ လူလတ်ပိုင်းအျွေယ် သောကျေားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ဘဝတွင် ဆေးမင်ကြောင့် ပုံ့ပိုင်းမှတ်ပိုင်းပါ အခြားမျည်သည့်အံရာကိုမျှ မမက်မောသူ ဖြစ်သည်။ မျှ၏စိတ်ပျော်ဆွဲမှု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျော်နှစ်နှစ်မှု အရသာများကို ဆေးမင်ကြောင့်ထိုးခြင်းပါ ဖြင့်သာ ရပုံလေ့ရှိသည်။ သူ့စိတ်သည် ကျွန်းမာတွက် အကျွန်းစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသည်။

သူသည် နှို့နှင့် အနီးတစ်ဦးတို့ကြောင့် အတော်ဆုံး ဆေးမင်ကြောင့် ရေးအော်ဖြစ်သည်။ သူ့ရေးထိုးလိုက်သည့် အရှုပ်များသည် တာ့အရှုပ်များသည် တော် အလုပ်သည် အနောင့်အယုက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် အနောင့်အယုက်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်းမာရေးသိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်းမာရေးနှင့် သူ့လုပ်တို့၏ အနာအပေါ် သူ၏ အကြောင်းမှုနှင့် သာယာမှုပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ဘယ် အက်ကြတ်မှုနှင့် သာယာမှုပင် ဖြစ်ပါသော သောကျေားဖြစ်ပါစေ သူ့လက်အောက်

ဆောက်လျှင် စောနာဖြင့် နာကျင်စွာ ညည်းညံ။ ကြရသည် ချုပ်သည် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခဲ့ရသူ၏သွေ့ကိုစိတ်ထဲမှ အမြဲလောင်းကြောင်လျှော့သည်။ ထိုလျှော့စောနာတော်ကို ခံနိုင်ပုံဖြင့် အတင်းတင်းကြောင်ထိုးပြီး မတုန်မလျှပ် ရှိနေသည်ကို သူမြင်လျှင် သူသရောသလိုပြီးမြတ် လာမယ်... မင်းဒါထက်ဆိုးတဲ့ စောနာတွေ့လာဦးမယ် အဲဒီကျောင်းမှာ ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ထိုအတွေးမျိုးဖြင့် သူသည် စုတေသန ခုံချက်ရှိနေသည်။ တဖြည့်ဖြည့် ထို့၏ တင်းခံနိုင်မှု ပြုကွဲလာသည်။ အသား တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည် စောနာ၏ နိုင်စက်မှုကို မျက်လုံးတွင် သူ ပြင်နေရသည်။ ထိုအချိန်ပွဲ သူ၏ လက်မှာ ပို၍ကျမ်းကျင်သွက်လက်လာသည်။ သူ့စိတ်သည်လည်း ပို၍ တက်ကြော့ကျော်လာသည်။ ထိုသူ စောနာကြောင့် ညည်းညံ။ မျှသွား မျက်ရည်ကျေလျင်၊ အော်ဟစ်လျင်တော့ သူ၏စိတ်ကျေနှပ်မှုမှာ ပို၍ ပုံ ဖြင့်သော ဒီဂုဏ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် သူတစ်ပါး၏ စောနာပုံ စိတ်ကျေနှပ်မှု ရှာဖွေသော လုတေသစ်းအာဖြစ် ကျေနှမတို့ အဲထုပ္ပါသည်။ သူ အလုပ်ကလည်း ပြုစိတ်စာတိရှိမှုပဲ အဆင်ပြုမှုပဲဟု ကျေနှမတွေးမီသည်။ ဝတ္ထု၏ အဆုံးပိုင်းတွင် သူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အေးမင်ကြောင် ရေးထိုးပေးရ၏။ သူ၊ အသီ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ကျိုးခွဲသော အလုပ်သမလေးလား၊ သင်တန်းသူလေးလား ကျေနှမ မမှတ်မိတော်ပါ။ တို့ မိန်းကလေးသည် ကျရှာဖွေယောက်းဖြစ်စုံ ကြီးစားနေသွားလွှာ ကျေနှမထင်ပါသည်။ နှစ်ယွဲလှပသော့ နာခံတတ်သော ထို့မိန်းကရာဇ် သူ၏ ဆေးမင်ကြောင် ရေးထိုးမှုကို မည်ကဲ့သို့ ခံယုနိုင်ပါမလဲဟု ကျေနှမအေး မီသေး၏။ ထို့မိန်းကလေးသည် မိမိကိုယ်တိုင်၏ ဆန္တထက် သခင်မော် ဆန္တဖြင့် ခိုင်းစေ့မြှုပ်ဖြင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးမင်ကြောင် သူ သမား၏ အတ္ထာကို ဖြည့်စွမ်းပေးရန် သူမသည် အစမ်းသပ်ခံသွားပါ တော်ကောင်ဖြစ်သည်။ သို့သော့ ဆေးမင်ကြောင်ရေးသူက သူ၏အေးမှု အကျားအပြည့် (လိပ်ပြာပုံဟု ထင်သည်) ဆေးမင်ကြောင် ရေးပေးမည်။ မှုံးပြည့်အံ့ဌံးဖြစ်လိုက်၏။ သေးသေးကျွေးကျွေးအရှုပ်မဟုတ်၊ ကျောပြင်တင်းလုံး ပြည့်အောင် စုတ်ချက်ရေးထိုးခြယ်သွားမည်ဖြစ်သည်။

ထိုသွေ့ခဲ့ မိန်းကလေးသည် စုတ်ထိုးသည် အက်ရာဒက်ချက်ဖြင့် သတ်လစ် မေ့မေ့သွားကဲရ၏။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွေးချင်းချင်း နဲ့ ပျောက်ရှိသည်။ ဆေးမင်ကြောင်ရေးသမားသည် သူ့ဟညာ၏ လျှို့ဝှက်မှု အားလုံး၊ ကျော်းကျင်မှုအားလုံးကို သူမ၏ အရေပြားပေါ် လွှာပြေားကုံး သေးလိုက်ရသလိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျောပ်နှစ်သိမ့်နေသည်။ ယခု ဆေးမင် အရပ်သည် သူ့ဘဏ်တွင် အသေးအစိတ်ဆုံး ပညာအပြည့်ဆုံး စိတ်အရည်ဆုံး လက်ရာအမြှာက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မိန်းကလေးသည် သတ်လစ် မေ့မေ့ရာရာမှု တဖြည့်ဖြည့် ပြည်း သတ်ပြန်ရလာသည်။ ဆေးမင်ကြောင်ရေးသမားသည် မိန်းကလေးအား ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ထဲတွင် သူမကိုယ်သူမမြင်နိုင်အောင် ပြပေးသည်။ အရပ်သည် မိန်းကလေး၏ ပြုဝင်းကျေမွှတ်သော ကျောပြင်တွင် လုပ်အေးနားစွာ တည်ရှိသည်။ မိန်းကလေးသည် အရပ်ကြောင့် ပို၍ ဆွဲဆွဲသွားသည်။

ငါလက်ရာတွေထဲမှာ ဟောဒီလက်ရာဟာ အကောင်းဆုံးပါ၊ မင်းရဲ့ ဆွာပြင်ပေါ်မှာ ငါလက်ရာဟာ အရေပြားမြှောက်ဆုံး၊ အထူးခြားဆုံးပါ တဲ့ သူမြှောသည်။ မိန်းကလေးသည် တစ်ဗုံတွေ့ပြုမိန်းမှုလျှောက်ရှိသည်။ မိမိ၏ ကျောပြင်မှ အရပ်သည် မိမိအတွက် အလွန် ထူးခြားလုပ်နေသည်ကို သူမ သိသည်။ နာကျင်မှုတစ်ဗုံကို ကျောပ်နှစ်သိမ့်မှုတစ်ဗုံဖြင့် သူမ မိမိဝါးယောက်ရှိသည်။ ဆေးမင်ကြောင်ရေးသမားသည် သူကိုယ်တိုင် စုတ်ချက်ထိုး၍ ရော်ခြယ်ခဲ့သည့် မိန်းကလေး၏ ကျောပြင်ကို သူ၏ လက်ချားပြင့် ထိုတို့ဖော်လိုက်သည်။ သူ့ဘဝ၏ အမြှင့်ဆုံးသူ့ရှင်သွားရှင်မှု သူ၏သည်။ မိန်းကလေးနှင့် သူ၏သည်။ အနပညာ အစ်ခုတည်းအား အဖြစ် တစ်သားတည်း ပေါင်းစပ်သွားလေသည်။

ထိုဝတ္ထု၏ အဆုံးပိုင်းတွင် ဆေးမင်ကြောင်ရေးသူမှုနှင့် မိန်းကလေးထိုး နေ့စွဲပွဲ့သွားကြသေး ကျေနှမ မသိပါ။ စာရေးဆရာက အဲသည်အထိ အုပ်မသွားဘူးဟု ထင်ပါသည်။

ဆေးမင်ကြောင်ရေးထိုးသည် အဖြစ်ကို ကျေနှမ အလွန်စိုက်ငါင်စား သာကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ၏ အတော်ပညာကြောင့် တစ်

ကြောင်း ဤဝါဘူရီ ကျွန်မ မမေနိုင်ပါ။ ဘဝတွင် တစ်ခါ ရေးပြီးလျှင် ဘယ်တော့မှာဖြန့်ပျက်၍မရသော လုပ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်သောကြောင်း အေးမင်း ကြောင်းရေးထိုးခြင်းသည် ကတိတစ်ခု၊ပဋိသာဉ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ Commitment တစ်ခုဖြစ်သည်။ ရေးထိုးခံချုပ်သည်လည်းကောင်း၊ ရေးထိုးသူသည်လည်းကောင်း သေချာဖို့၊ ပြတ်သားဖို့၊ နိုင်မှုဖို့ လိုလေသည်။ ငှါးသည် ခက်ခဲသော အနုပညာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ရေးသူအတွက် ကျွန်းကျင့်ဖို့လိုသလို ခံစားသူ ရေးထိုးခံချုပ်အတွက်လည်း စိတ်ရည်သည်းခံမှုနှင့် သွေ့လိုလိုမည်ဖြစ်သည်။ ရှိုးလုပ်သည့် ရလဒ်သည် လုပ်သည်ဖြစ်စေရပ် ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ငှါးမှာ တစ်ဘဝစာပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဝါဘူရီမှာ လုံးချင်းဟု ပြောနိုင် သော သိပ်သည်းကျက်လျှစ်သည် ဝါဘူရီ ဖြစ်သည်။

The Key ဝါဘူရီမှာ လူလတ်ပိုင်းအချို့ အိမ်ထောင်ဖက်နှစ်ဦး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စိတ်ခံစားမှုများကို တစ်ဦးစီ၏ နှစ်စဉ် မှတ်တမ်းများဖြင့် ရေးဖွံ့ထားသည်။ ခင်ပွဲနှင့် က အသက် ရှုဝေချက်အချို့၊ အနီးက အသက် ငွေကျော်အချို့၊ သူတို့နှစ်ယောက်၏ နိုင်ယာရီများကို တစ်ရက်ချင်း၊ တစ်ခုချင်းပြထားပါသည်။ အမျိုးသမီးသည် ထို့ကြောင်း အမြတ်ဆုံးစာတိုင်းတွင် လူကြီးမီဘဲ ပဲ့သောကူ လက်ထပ်ပေးသဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရှုံးဖြစ်သည်။ သူ့ခင်ပွဲနှင့်သည် သူ့ထက်အသက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီးသည်။ သူ့ခင်ပွဲနှင့်ကို သူမချုပ်စာကဗျာ တော့ သူတို့အော်မျိုး၊ အသိုင်းအပိုင်း၏ လက်ရက်ချင်း၊ တစ်ခုချင်းပြထားပါသည်။ သင့်တော်မှု လိုက်ဖက်မှုသာ လိုအပ်သည်။ သူမသည် လက်ထပ်ပြီးကတည်းက အိမ်ထောင်သက် ၂၀နှစ်အတွင်း ခင်ပွဲနှင့်သည်ထံမှ အိမ်ထောင် ခွဲဆိုင်ရာ သုခဏျော်မှုကို မရရှိခဲ့ပေး၊ ခင်ပွဲနှင့်သည်က သူမအား အေးစက် သူအဖြစ် စွင့်သည်။ တကဗ်တော့ သူမသည်ထံမှ စွင့်ကတည်းက လိုက် နာခဲ့ရသော မိရိုးဖလာ သွေ့သင် ဆုံးမှုများ၊ နိုင်ကွပ်မှုများအောက်တွင်

အရှက်အကြောက် ကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူမ၏ဘဝတွင် ခိုးခံစားမှု ဆိုသည်မှာ မိန့်ပိတ်နှင့် ချုပ်ထားရမည့်အရာဖြစ်သည်။ စိတ်ခုံ ထိုးအတွက်ပိုင်း နက်ရှိနိုင်းလှသည့် နေရာတွင် မြှုပ်နှံထားရမည့်အရာ ဖြစ်သည်။ ဖွင့်ပြရမည့်အရာ မဟုတ်၊ ပွင့်ထုတ်ဖို့ မလျော်ကန်၊ မသင့်မြတ်၊ သိန်းချုပ်ရမည်။ အဆုံးစွန်ထိ ထိန်းချုပ်ရမည်။ ထိန်းချုပ်ခြင်း၊ လျှို့ဂုဏ်ခြင်းသည် မိန့်ကြုံဖြစ်သည်။ ထို့ခွင့်သင်ဆုံးမှ ရွှေ့ချုပ်သည် အရှို့စွဲ၊ အကျင့်ပါနေသည်။

သူမခင်ပွဲနှင့်က သူမ၏ ခြေထပ်များ၊ ခြေဖဝါးများကို ချုပ်သည်။ အုပ်၏ ခြေဖဝါးများကို သူ အတွက်တာဆုံး၊ စိုက်ဝင်စားဆုံး ဖြစ်သည်။ ထို့အဖြစ်သည် သူမအတွက် စိတ်အနောင့်အယုက်ဖြစ်စရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မတုက်မလှပ်တိန်းချုပ်မှု၊ အေးစက်မှုတို့ တဖည်းဖြည်း မြှင့်သာသလို ခင်ပွဲနှင့်သည်၊ သည် တဖည်းဖြည်းကျဆင်းလှုကို တစ်ယောက်သည်။ သူတို့နှင့်မြတ်ဆုံးမှု ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခင်ပွဲနှင့်က အနီးကို အလွန်ချုပ်မြတ်နှင့် ရွှေ့ချုပ်သည်။

ဝါဘူရီ၏ တတိယာတ်ကောင်မှာ သူတို့၏ သမီးနှင့်နှီးစပ်စေလိုသော သမဂ္ဂလောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသမဂ္ဂလောင်းကို သမီးက ခပ်ခွာခွာ လုပ်စေသည်။ အမျိုးသမီးက သမဂ္ဂလောင်းကို အရေးပေးသည်။ ခင်ပွဲနှင့်သည် တ ထိုသမဂ္ဂလောင်းအား မိမိနောက်တွယ်ဟု ယူဆသည်။ သူ သည် သမဂ္ဂလောင်းအပေါ် မနာလိုစိတ်ကြီးမှာ လျှို့ချုပ်ရှိသည်။ သို့သော် သူတို့ချုပ်မှု ရှင်းနှင့်ခင်မင်လျှောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ခင်ပွဲနှင့်နှင့်နှီးစပ်စေလိုသော တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်အား ကြည့်ဖို့ ကြီးစားသည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် မှတ်တမ်းများ၊ ရေးဆေသည်။ ခင်ပွဲနှင့်သည် ဟိုတို့နှင့်က နေ့စွဲမှတ်တမ်းရေးလျှင့် မြေသုသွေ့ အတွက်အောင် အော်မြတ်သော အော်မြတ်တွင် ထောင်ရှုသည်။ ထိုအဖြစ်အတွက် သည်၊ အနီးမှာ စိတ်ကသိကသိအောင်ဖြစ်ရသည်။ မိမိ၏ ကိုယ်ကျင့်တော့၊ မိမိ၏ နောက်တွင် အော်မြတ်တွင် အော်မြတ်အတွက် သည်၊ အနီးမှာ စိတ်ကသိကသိအောင်ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ဤအတိုင်းပင် နေသားကျခဲ့ပြီ။

ဖြစ်၏။ ယခုအခါ ခင်ပွန်းသည် ဒိုင်ယာရီရောပြီး သောခတ်ပိတ်ပြီး ရှေ့သော သူကို တစ်နေရာရာမှာ မောက်နှစ်ခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်မှာ စာကယ်မှုများ ခြင်းလား၊ သူမ ဖတ်စေလို၍ တမင်သက်သက် မောက်နောင်ခြင်းသာ သူမ မထိ။ သို့သော် သူမ မဖတ်ပါဟု ဒိုင်ယာရီတွင် ရေးထားလိုက်၏ သူမ ဒိုင်ယာရီရောနေ့များ လည်း ခင်ပွန်းက သိသည်။ သို့သော် ခင်ပွန်းသာ လည်း အနီးသည်၏ ဒိုင်ယာရီကို ဖဆတ်သင့်ဟု ယုံဆေးကြောင်း ရေးထား၏။ မိမိနေ့၏ ထိန်းချုပ်မှုနှင့် သိက္ခာကို သူ ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ မိမိနေ့၏ သမဂ္ဂလောင်းနှင့် အနီး ဘာမှ မဖြစ်မှုန်း သူ သိသည်။ သို့အောင် နေ့က တွယ်တာနေသည်ဟု ထင်မြင်မိသည်ကတော့ ဘယ်လိုမှု ဖယ်ထုတ် မရသော စိတ်ခဲ့စားမူးဖြစ်သည်။

တစ်ရက်တွင် နေ့သည် ရေရှိုးခန်းထဲမှာ လဲကျေသတိလစ်နောက် ဆရာဝန်ခေါ်၍ ကုသပြုစုံပေးရသည်။ နေ့သည် အိပ်မောကျသတိလစ်နှင့် သူသည် နေ့သည်၏ ခြေထောက်များကို ချုပ်မြတ်နှင့် ကြည့်ရေးများသည်။ ထို့အားချိန်တွင် နေ့သည်ကို သူ မက်မောဇာ ချုပ်စိသည်။ သို့သည် သတိလစ်နောက် နေ့သည်၏ မှုပွင့်တဗ္ဗာ ရော်တွင် သည့် ကောလုံးမှာ သမဂ္ဂလောင်း၏ နာမည်ဖြစ်သည်။ သူ တုန်းလျှပ်သွားသည်။ မော လိုက်တိလည်း ပြင်းပြနေသည်။ သို့သော် ထိုမနာလိုက်တိသည်ပေါင် သူ အာယာကျားသာဝါ ပိုပြင်အောင် တွန်းအားပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

နောက်တစ်နာရီတွင် နေ့၏ ဒိုင်ယာရီ၌ ထိုအကြောင်း ရေးထား၏။ သူမ အိပ်တစ်ဝက်နှင့် တစ်ဝက် သတိလစ်နောက်၏ သူမှုများ အနီး၌ သမတ်လောင်း ရှိနေသယောင်ယောင် သူမ ခဲ့စားရသည်။

သို့သော် နောက်တော့ သူမ၏ ခင်ပွန်းမှုန်း သိလိုက်သည်။ ခင်ပွန်း၏ မျက်မှုက သူမ ရင်သတ်ပေါ် ပြုတ်ကျသည်ကိုပို့ သူမ မတ်နောက်၏။ နောက်ပိုင်း ရက်များတွင် သူမသည် ထိုကဲ့သို့ မူးမွေသတိလစ်ခြင်းမျိုး ခဆောက်ဖြစ်သည်။ အရက်များလွန်ခြင်း၊ အိပ်ဆေးသောက်ခြင်း၊ အထောက်အထား ဖြစ်သည်။ သူမ ဖြစ်တိုင်း ဆရာဝန်ပင်၍ အေးထိုးရသည်။ သူ သူမနှင့်အတူ အိပ်စက်သည့်အခါ တိုင်း သူမ၏ နှုတ်ခေါ်မှုသမတ်လောင်း၏ နာမည်ကို ရော်တတ်သည်။ သူမနာလိုက်တိသည် သူ အာ

ဦးအား အဖြစ် ပြောင်းလဲပေးလိုက်ပြန်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆက်ကာ ဆက်တာ အဖြစ်များ ကြုံရှုပြီးနောက် ခင်ပွန်းသည်သည် သွေးတိုးရောက် အမြဲ အစာ ပို၍ဆိုးပါးလာကာ လေဖြတ်သွားသည်။

ခင်ပွန်း လေဖြတ်ပြီးနောက် နေ့သည်၏ ဒိုင်ယာရီကိုသာ ကျွန်မတို့ ဖတ်နေရတော့သည်။ နေ့သည် သမက်လောင်း၏ နာမည်ကိုပတ်မနေ့က နှိုင်းတို့မဲ့ ရော်တိမြို့ခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သို့သော် နောက်နေ့များ တွင် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရော်တိခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မသိရပါသည်။ ခင်ပွန်းအား မနာလိုက်တဲ့ အားအောင် သူမက နှီးခွဲပြုခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်း၏ မနာလိုက်တိသည် ချစ်စိတ်အဖြစ် ပြောင်းလဲပေးမှုန်း သူမ သိသည်။

ကျွန်မအထင်တော့ သူမ၏ စိတ်ကျေနှပ်မှုအတွက်လည်း ပါလိမ့်မည်။ ခင်ပွန်းသည် သွေးတိုးရောက် တက်ချင်မှုလည်း ပါဝင်ပါလိမ့်မည်။

ခင်ပွန်းသည် လေဖြတ်ပြီးနောက် မကြေခို သေဆုံးသွားလိုမည်။ အသာ တမ်းတင့်ကြော်ရက် ရက်လည်သည့်အခါ သမီးကိုသမဂ္ဂလောင်း က လက်ထပ်ယူမည်ဟု နေ့၏ ဒိုင်ယာရီတွင် ဖတ်ရသည်။ မိမိသည်သမီး၊ သမဂ္ဂနှင့်အတူ တစ်အိမ်တည်း၊ တိုက်ခန်းတစ်ခုတည်း နောက်ရမည်။ ထိုအကားပြန့်သမဂ္ဂလောင်း သူမကိုနှစ်ထို့သည်ဟု သူမက ရေးထားသည်။ ထိုအခါ သမက်နှင့် သူမ၏ အဆက်အသွယ်၊ တွယ်ပြုမှုအပေါ် ကျွန်မတို့သိသယဖြစ်ရပါသည်။

သို့သော် စာရေးဆရာကတော့ ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်မတို့အား ပြောမသွားပါ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယူဆရှင်သလို ယူဆလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

[ကလျား ဘုရား ပြရတ်လ]

အီတာလျှောရေးဆရာများ(၁)

အီတာလျှောရေးဆရာများအနက် ကျွန်မဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး သိ ခြင်ရရှိမှာ ‘အယ်လ်ဘာတို့မြေးစီးယား’ ဖြစ်သည်။ အက်လိပ်ဘာသာပြန် ဘဏ်ပြင် သိရသည် မဟုတ်။ အက်လိပ်ဘာသာဖြင့် ဝတ္ထုမှုပတ်တတ်မီ အရွယ်ကတည်းက သိရှင်းဖြစ်သည်။ ဆရာနတ်နှင့် ဘာသာပြန်သော ‘ရောမက မိန့်မပျက်’ (Woman in Rome) ဝတ္ထုဖြင့် စသိရပါသည်။ မူာက်ပိုင်းတွင် မဂ္ဂဇင်းများ၏ မိရေးစီးယား၏ ဝတ္ထုတို့ကို ဘာသာပြန်သော ဆရာနတ်နှင့်၏ ဝတ္ထုတို့များကို မကြောခဏ ဆိုသလို ဖတ်ရသည်။ မိရေး စီးယား၏ ဝတ္ထုတည်ဆောက်ပုံကို ကျွန်မ အလွန်သောကျပါသည်။ မိရေး စီးယားကို မြန်မာစာဖတ်ပရီသတ်တိုင်းလည်း သိကြသည်။

နောက်ပိုင်း အက်လိပ်ဘာသာဖြင့် ဝတ္ထုဖတ်နှင့်လာသောအခါတွင် အခြား အီတာလျှောရေးဆရာများကို တဖြည့်ဖြည့်သိလာသည်။ ၁၄ ရာစု စာရေးဆရာ ဘိုက်စီးယိုမှ ၂၀ ရာစု စာရေးဆရာများအထိ ကျွန်မ ရှာဖတ်တတ်လာသည်။ သို့သော ဟိုတိန်းကတော့ အီတာလျှောမည်သည် ကျွန်မ အတွက် အခက်အခဲတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုမှုတ်ကောင်နှာမည်များသည် အက်လိပ်၊ အမေရိကန်နာမည်တွေလို့ မြင်နေကျားကြားနေကျားမဟုတ်၍ အေး မေ့တတ်သည်။

ပြင်သစ်ဘာသာကို နားလည်တတ်ကျွမ်းလာသောအခါ ပြုပ်သစ်နှင့်

နည်းနည်း နီးစပ်ဆက်နှယ်ဆော အီတာလျှော့ဘာသာစကားကို ပို၍ ရင်းနီး လာသည်။ အီတာလျှော့မည်တွေကို မှတ်ရမခက်တော့ပေ။ ထိုပြင် ဥက္ကာပ် ၌ မြင်သစ်နှင့်ပြီးလျင် ကျွန်ုပ်မိတ်အဝင်စား ဆုံးနှင့်မှာ အီတာလျှော့ဖြစ်သည်။ အီတာလျှော့သည် ဟိုးအစဉ်အဆက်ကတည်းက ကမ္မာတွင် အနုပညာ ယဉ် ကျေားမူတို့နှင့် ပတ်သက်လျှင် ဉာဏ်ကြီးမား ခဲ့သော နှင့်ပြုစ်သည် မဟုတ် လား။ အီတာလျှော့ရှုပ်ရှင်မာတ်ကားတစ်ခု၏ အနုပညာအကြောင်းကို ဟန် သစ် မဂ္ဂဇင်း၌ ကျွန်ုပ်မ ဆောင်းပါး ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။

အီတာလျှော့စာရေးဆရာများအကြောင်း စဉ်းစားလိုက်သောအခါ သူ တို့၏ ဝွေးရှည်များထက် ဝွေးတို့များကိုသာ ကျွန်ုပ်မ စွဲမြှော့မှတ်မိနေသည် ကို သိရပါသည်။ ရင်ထဲမှာ စွဲမြှော့မှတ်မိသမျှ အီတာလျှော့ရှုပ်ရှင်များမှာ လက်ချီးရေ့တွက်လိုပ် ရသည်ဟု ထင်သည်။ အယလ်ဘာတိမိရေးမီးယား၏ Woman in Rome. Two Women, Two Adolescents, Conjugal Love ဝွေးများ၊ အီညာအီယိုဆီလုန်း၏ Bread and Wine ဝွေးတို့ဖြစ် ကြပါသည်။ မိရေးမီးယား၏ ဝွေးရှုပ်ရှင်မှုမှာ မြန်မာနှင့်တွင် ထင်ရှုး ကျော်ကြားသဖြင့် အားလုံးသိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ Woman in Rome က ဘာသာပြန်ဝွေးရှုပ်ရှင်မှု ဖော်ဖူးပြီးသား ဖြစ်လိမ့်မည်။

Two Women ကတော့ မြန်မာဘာပြန် ဖြီး ရှိ မရှိ ကျွန်ုပ်မ မသိပါ။ သို့သော် ဆိုဒီယာ လောရင်၏ နာမည်ကြီးရှုပ်ရှင်ဖြစ်သောကြောင့် အားလုံးသိပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ခုတိယကမ္မာစစ် အတွင်းက အီတာလျှော့နှင့် ရောမဖြို့တွင် စစ် အား စစ်၏ဖြင့် ပြီးလွှားရှုန်းကန်ရသော သားအမိန်သောက်၏ ခုက္ခာသည်တော်လမ်း ဖြစ်သည်။

Two Adolescents သည် ဆယ်ကျော် သက် ကောင်ကလေးနှစ်သောက်၏ သောက်းသာဝါး၊ ကုံးပြောင်းခါနီး ကာလ စိတ်ခဲ့စားမူများကို ရေးဖွဲ့ထားသည်။ တစ်သောက်က ၁၃ နှစ်၊ တစ် သောက်က ၁၅ နှစ်လောက်ဟု ထင်သည်။ သူတို့နှစ်သောက်၏ ဘဝတွေ

ကလည်း တဗြားစီး ခံစားချက် ပတ်ဝန်းကျင် နောက်ခံချင်းကလည်း တဗြားစီး။ သို့သော် နှစ်သောက်လုံး၏ တူညီသောပန်းတိုင်မှာ ကလေးဘဝ မ လွန်မြောက်ပြီး သောက်းသာဝါး ရောက်ရှိဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

၁၃ နှစ်ရွယ် ကောင်လေးသည် မူဆိုးမှ မိခင်နှင့် နေရသည်။ သူ့မိခင် က အသက်ခပ်ငယ်လေး၊ သူ့ဖောင်သောဆုံးပြီးနောက် မိခင်ကို သုပို၍ ချုပ်ခဲ့ ခင် စွဲလမ်းသည်။ သို့သော် သူ့မိခင်ကို တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မနှစ်ဖြို့စွာ သဘောမကျိုးတို့ အနည်းငယ်လုပ်နည်း ဝင်နေသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိခင်သည် အပျို့ပေါက်မကလေး တစ်သောက်လို့ ပြုမှုလုပ်ရှားလာသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိခင်ကို သဘောကျွဲ့မက်နေသော လုပ်ငယ် သောက်းသေး လေး တစ်သောက်ရှိသည်။ ထိုလုပ်ငယ်နှင့် မိခင် တော်တော်ရင်းနီးစွာ ပြော ဆိုဆက်ဆံသည်ကို သူ မကျောပိုဖြစ်မိသည်။ ထိုအခါ သူ၏ ထွက်ပါက် သည် ပင်လယ်ကမ်း ခြေရော်းဆိုပါ ဖြစ်သွား၏။ ထိုကမ်း ခြေသို့ သူ ခက် ခက် သွားသည်။ ကမ်း ခြေတွေ့ သူနှင့် ချွဲဖွဲ့တွေ့ကြပါ သွား၏။ အနည်းငယ်လေးများက သူ့မိခင်နှင့် မိခင်၏ ရည်းစားအကြောင်း သူ့အားရပါးရပြောပြကြသည်။ သူလုံးဝ လက်မခဲ့နိုင်သော်လည်း ကေားများ အမှန်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်၏။

ကောင်ကလေးများကို ခေါင်းဆောင်နေသော လွှေဝကြီးတစ်သောက် မှာ ကောင်လေးများကို ချစ်တတ်သည်။ ထိုလွှေဝကြီးနှင့် ချစ်နေသော ကောင်ကလေးတစ်သောက်လည်း ရှိသည်။ သို့သော် လွှေဝကြီးက ၁၈။ လိုက် ကောင်လေးကို တစ်ညွန့်ကြိုးစားသိမီးသွင်းသည်။ ကောင်လေးသည် အဖြစ်အပျောက်ကို ဘာမှန်းတိတိကျော့မသိသည်။ စက်ဆပ်ပွယ် ရာ အမှတ်ခုအဖြစ် သိ၏။ သူရှုန်းကန်ရှောင်တိမ်းပြီး လွှေတွောက်သွားသည်။ သို့သော် လွှေဝကြီး၏ ကောင်လေးက မနာလိုအန်တို့စိတ်ဖြင့် ထိုကိစ္စ ကာကယ်ဖြစ်သွားခဲ့ကြောင်း သတင်းလွင်သည်။ ထိုအဖြစ်အားလုံးသည် ကောင်လေးအတွက် နာကျင်စေလေသော စိတ်ခက်ရာများ ဖြစ်သည်။ သူ သည် လောကတွင် ဘယ်နေရာသို့ သွားရမလဲဟု မသိနိုင်တော့လာ၏။ သူကို ဘယ်တာသည့်လုလည်း မရှိတော့ဟု သူ ယုံကြည်သည်။ သူ့စိတ်ခက်ကျိုး

သာသည်။ သို့သော် သူ့ရွယ်တူအတန်းအောက်လေးများမှာလည်း သူ့အဲဖြင့်
တွင် မရင့်ကျက်သေးသော ကလေးသူငယ်များ ဖြစ်နေပြန်၏။

တစ်ရက်... သူ့မိဇ်နှင့် တွေ့နေသော လွှဲငယ်တို့ အတွက်ကျ ရှိခဲ့၏။ သူက ကမ်းမြေက အပ်စာဆီ ရောက်လာကာ သူနှင့် သင့်မြတ်သော ကော်လေး၊ တစ်ယောက်ကို သူ့အား မိန့်မပျက်ဘဲ ယောက်ယောက်လို ပို့လေး၊ ပြော၏။ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ကျသင့်ငွေကို သူ ကျနှင့်ကျခဲ့ရန် ကထ်လေးပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက် အီမ်တစ်အီမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ပါ သမျှ ပိုက်ဆုံးအားလုံး သုဝယ်ချင်းကောင်လေးက ယဉ်ထားလိုက်၏။ သူ ငယ်ချင်းကိုတော့ ထိုအီမ်က လက်ခံသည်။ သူ့ကိုတော့ အသက်ငယ်လွန်းသော်ဟု လက်မခဲ့ပေ။ သူ ရှုက်စွဲ့စွာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အမောဆီပြီး ရောက်သည်။ အမောက သူ့အား ထွေးပွဲကာ စကားပြောရင်း သူ့ပါးပြီး ကလေးကို လက်ပြင့်ဖွဲ့သပ်တော့ သူမကျေမန်ပဲ့ပါကိုကွဲပော်သွားသည်။ အမောက ကျွန်းတော်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို့ဆက်ဆံမနေပါနဲ့၊ ကျွန်းတော်ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်းတော်ကို လှကြေးတစ်ယောက်လို့ဆက်ဆံပါဟု အမော အား ပြောသည်။ အမောက ရယ်မောသည်။ အိုကော... အိုကော... လှကြေးတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံပါတော့မယ်ကျယ်ဟု ကတိပေးလိုက်၏။

သို့သော်သူလှကြေးမဖြစ်သေးကြောင်း သူ့ကိုယ်သူသိသည်။ ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်မှ ယောက်ရှားတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရာတွင် ခရီးလမ်းသည် အလွန်ကြာရှည်ပြီး စိတ်ညွစ်ညူးစရာကောင်းလှသည်ဟု သူမြင်မီလေသည်။

နောက်တော်ကောင်တစ်ယောက်မှာ အသက် ၁၅ နှစ်အချွယ် ဖြစ်သည်။ သူကတော့ တစ်မျိုး၊ သူ့မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး ရှိသည်။ သို့သော်မိဘနှစ်ပါးဆိုက အချိန်နှင့် မေတ္တာသည် သူ့သီးသီးနည်းမှန်လမ်းမှန်မရောက်လာဘူးဟု ထင်သည်။ မိဘက သပ်သပ်သော် သူက သပ်သပ်ပါ၍ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် မိဘအရိပ်အောက်မှာ နေရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ညေသာတစ်ခုအဖြစ် ရထားခရီးတစ်ခုတွင် သူက စားသောက်တွေ့သို့ သွားရှိနေလေသော်စားလိုသည်။ သို့သော် မိဘတွောက်တော့ အဆင်သင့် စားလို နေလေသော်စားလိုသည်။ သို့သော် မိဘတွောက်တော့ အဆင်သင့် စားလိုသည်။

က လောက အတွင်းသို့ လွှတ်လပ်စွာ လမ်းခြလှေကိုလိုချိန်တွင် မိဘက သူ့အား ချင့်ချိန်ထိန်းသိမ်းထားသည်။ သူ၏ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ခွင့် မရှုနောက် ဥပမာဏစာစုအမှာ သည့်ထက် ပိုဆုံးသည်။

တစ်ညွှန် သူ့မိဘအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရာ မိဘမှာ နှင့်ရှုံးမြှုပ်ထားသည့် ဖိရှိထဲမှ ငွေများကို စာရင်းတွက်နေသည်ကိုမြင်ရ၏။ ထိုငွေများကို နှင့်မှုမှုအတွက်ပို့ရှိထဲမှ ထည့်သိမ်းဆည်ပြီး ရင်းပေါ်မှာ 'မက်ခွံနှင့် နား' ပုံတူဖြင့် ပြန်ဖို့ ကျယ်ထားခြင်းဖြင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဤအခန်းထဲတွင် ဤမက်ခွံနှင့် နားတော်၏ ရွှေမောက်၌ ရွှေးဆိုခဲ့ရသောက်ပြီး ဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်းဆာများ သင်္ကြားရွှေးဆိုခဲ့ရသည်။ လက်စသတ်တော့ မိမိသည်မိဘနှစ်ပါ့၏၏ ငွေများရွှေးမောက်တွင် ရွှေးဆိုခဲ့ရသောင်းပူဇော်နေရပါလားဟု သူ မြင်သွား၏။

ထိုနောက်ပို့မှာတော့ ငွေကြေးနှင့် ပို့ဆိုင်မှုမြှုပ်သည်။ သူ့မိဘက သူ့အတွက် အားလုံး စိစ္စ်အကျက်ချုထားပြီး ဖြစ်သည်ကို သူ သိလေ သူ ဆောက်တည်ရာမရလေ ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် ဥပဒေဘူးတစ်ခု တူဗ္ဗာသို့လုံးရရမည်။ သူ့ဖောင်၏ ရုံးအဲန်းတွင် သူ့အတွက် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သည်။ သူ လက်ထပ်ရန် ပျိုးကောင်းရှိုးကောင်းမြှုံးကောင်း မိန့်ကလေးတစ်ယောက်ပါးလေး၊ ပျောက်သွားသည်။ သူသည် ထိုကဲ့သို့ အဆင်သင့်စိစ္စ်ပြီးသော ဘဝထွေးကဲ့မှ လက်ခံနေထိုင်လိုစိတ်တော်မရရှိပေး။ သူ့အတွက် ဘဝထွေးသည် အမို့ပျုံးမရှိပေး။ ထိုအခါ သူသည် အသက်ရှင်နေထိုင်လိုစိတ်တော်မရရှိပေး။

သူသည် သူနှင့် ဘဝအကြားတွင် ဆက်သွယ်ထားသည်ပြီးများအား စေစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်တော်ကိုပစ်သည်။ သူ၏ပို့ဆိုင်မှုများကို စွဲနှစ်ပစ်သည်။ သူ ဟိုတိုန်းက စုစောင်းထားသော တံပို့ခေါင်းများကို လွှဲပို့ပစ်သည်။ သူ၏ကစားစရာများ စာအုပ်များကို ရောင်းပော်သည်။ မိဘအားကိုတော့ အခြားတစ်ခုခုခုဝါယ်ရန်ဟု အကြောင်းပြု၏။ ထိုနောက် သူ ငွေစွဲ့စွဲ့များကို လွှဲပို့ပစ်သည်။ ဆုတောင်းဆာများကို လွှဲပို့ပစ်သည်။ အကြောင်းဆာများကို လွှဲပို့ပစ်သည်။ နောက်ခုံး သူ သည် အစားအစာကို တစ်လုတ်နှစ်လုတ်ပဲ စားတော့သည်။ သူ့နှင့် ပြင်းသူနှင့် ဘဝကြားရှိုးများကို ဖြတ်တော်ကို၏။

သုသည် ဆယ်ကျော်သံကဲ အချို့စား သုနှင့်ဘဝအကြောင်
တွင် ဆက်သွယ်ထားသည် အရောင်းကြီးတစ်ချောင်းမှာ လိုင်
စိတ်ပြစ်သည်။ သုသည် သူ အောင်သို့ မကြောခတ် လာသော ဝမ်းဘွဲ့ မောင်
နှမများကို စာသင်တိန်းကျောင်းလေးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုစိတ်
ဝင်စားနေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် လုပ်သူ မဟုတ်။ သို့သော် ပျော်ရွင်တတ်
သည်။ သက်ဝင်လှပ်ရှုံးသည်။ သူ စိတ်ဝင်စားနေမှုန်း အမျိုးသမီးက သီ
သည်။ တုတ္ထပါန်းတဲ့မ်းက စားရင်း အမျိုးသမီးက သူ ကိုရင်ခို့တတ်အောင်
အနည်းငယ် ချုပ် ကပ်ပြုပေးလိုက်၏။ ထိုနောက် သူ အား မိမိအိမ် လာ
လည်နိုင်ကြောင်း ခြေားပေးလိုက်သည်။ သို့သော် သုသည် အမျိုးသမီးထဲ
သွားလည်ဖို့ကို ဘယ်လိုမှ သတ္တိစုစုပေါ်၍ မရဘဲ ပြစ်နေ၏။ ရက်သွေးပတ်
ပေါင်း များစွာ ကြော်ပြီးမှ သူရောက်သွားသည်။ သူရောက်သွားသောအခါ
အမျိုးသမီးသည် ထော်တော် မကျော်မဟာ ပြစ်နေပြီး။ ရက်အနည်းငယ်းကိုကြော်
ပြီးနောက် သမီးသွား၏။ သူ အတွက် လိုင်စိတ်နှင့် သေခြင်းတရားသည်
ရောယ်ကာ မြောက်လုန်းပြင်း ခံရတော့သည်။

မကြော် သူသည် အသန် မမာမကျော်းပြစ်သည်။ သုသည် သူရှင်
နေသု ပြစ်သောကြောင့် ရောဂါ အတိအကျလည်း ရှာမရပေ။ ကယောင်
ရောက်ချားပြင် သုသည် သွေးစွာ သွေးတန်းပြစ်နေတတ်သည်။ သူ တစ်
ခုက် တစ်ခုက် သတိရှုလာနိုန်းတွင် သူ အားမှာ သုနာပြုဆရာတစ်ယောက်
ကို သူမြင်တွေ့ရသည်။ သုမသည် အလွန်ကြင်နာတတ်သူ ပြစ်သည်။ မိမ်
တစ်ယောက်၏ အပြီးမျိုးမျက်နှာမျိုးပြင် သူ ကို တကယ်ပင် ပြုစု စောင့်
ရှုံးသည်။ ထိုကြောင့်ပင် သုသည် ဘဝနှင့် ဆက်သွယ်ရန် ပြီးသစ်
တစ်ချောင်း ရလာခဲ့သည်။ အသက်ရှင် နေထိုင်ရန် ဆန္ဒတစ်ခု သူ မှာ တွယ်
လာခဲ့သည်။ အရှင်က သူ မှန်းတီးစက်ဆပ်ခဲ့သော ကမ္မာလောကသည်
သုအခါ သုနှင့် ရှင်နှင့်နှီးကျမ်းပင်သော ချစ်စရာအကောင်းသော သုနှင့်သော
တွေ့ဌာနပြစ်သည်။ ထိုဆရာတော်၏ မေတ္တာကြောင့် သုသည် ဘဝကို ပျော်ရွင်း
စွာ လက်ခဲရန် အဆင်သုတေသနပြစ်သွားသည်။ ထိုဆရာတော်မကြောင့်ပင် သူ၏
ထုတ္ထိတိတ် နီးကြားသက်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ နေကောင်းသွားသည်အခါ
ညာတွေ့ဌာနပြစ်သွေ့ဌာနပြစ်သွားမက သူ အခါး သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက်

သူ အား လူငယ်ဘဝမှ လူကြီးဘဝသို့ ညျင်သာစွာ ကျေးပြောင်းသွားအောင်
ခုခေါ် သိမ့်မွှာ ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုညေက အမျှင်ထဲမှာ သုသည်
ဘဝ၏ အာရုံတွေ့ခုကို လျှပ်တစ်ပြက် ပြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ ဘဝမှာ
သူ ပြတ်သန်းစရေတွေ့ အများကြီး ရှိသေးသည်။ သူ ကို ဇာတ်နေသော
အရာ များစွာရှိသေးသည်။ သူမရောက်ပွဲးသေးသော နေရာအသုများ၊ မမြင်
နှုန်းသော မျက်နှာများ၊ ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြံများ၊ အသိအကျမ်း
များ၊ အပြောင်းအလဲများ၊ ငင်းတို့သည် သူ၏ဘဝ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ထို
အတွေ့အကြံးများပြင် သုသည် ခုတိယာကြိုးမြှားကို လာသွားတစ်ယောက်
ပြစ်လာလေသည်။

ထိုဝှက်ကို ဖတ်ပြီးနောက် ဆယ်ကျော်သံကဲ ယောက်ပွဲးကလေးများ
ကွဲ့ပြစ်တတ်သော စိတ်ခဲစားမှုကို ကျွန်းမံပို့သို့လာခဲ့ရသည်။ သူတို့နှင့်
အတူ ကျွန်းမံစား၏ ရှိရသည်။ သူတို့နေရာမှာ ကျွန်းမံဝင်ရောက်သွားသည်။
ကြောက်စရာကောင်းသော အတွေ့အကြံးများ၊ ခံပြင်းစရာ ရှားစရာကောင်း
သာ အတွေ့အကြံးများ၊ သူတို့နှင့်အတူ တွေ့နှုန်းပြုမိသည်။ ကလေးဘဝမှ
သူတိုးဘဝသို့ ပြောင်းခဲ့နိုးကလေးသည်မြို့န်းကလေးများထက် ယောက်ပွဲး
သားများမှာ ပို့၍ ကိုယ်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်းမံသတိရနေခဲ့ပြစ်သည်။ အမျိုးသမီး
သာရေးသူ တစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လိုမှ ကိုယ်တွေ့ပြု့ မသိနိုင်သော
အတွေ့အကြံးများကို စိတ်ပညာနည်းကျကျ ပေးအပ်ထားသည်ပြု၍ ထို
ဝှက်ကို ကျွန်းမံသောကျပ်ပါသည်။

*
သီလုန်း (Ignazio Silone) ၏ ဝှက် Bread and Wine (ပေါင်မှုန်း
နှင့် ပို့န်းအရက်) ကတော့ တော်လုန်ရေးနောက်ခံဝှက်တစ်ပုံးပြစ်သည်။
ခုတိယာကြိုးစားအကြံကောလ ဖက်ဆစ်စနစ် လွမ်းမိုးနေချို့ အိတ်လိနိုင်း
၏ နောက်ခဲ့သိမ်းပြင်း အခြေခံ၍ ဖက်ဆစ်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်သော မြော်
အားကဲ့သော တော်လုန်ရေးသမားများ၊ ဖက်ဆစ်စနစ်ကို ကျွန်းသုံးသော စွဲ
သုံးများ၊ ကြားနေဝါဒသမားများ၊ ပြည့်သွေလှုတို့ကိုယ်စားပြေားခဲရာ
သာန်းကိုးမျိုးများ၊ စသည်တို့အကြံးများ စသည်တို့အကြံးများ ပေါ်လေးပါသည်။

အတ်ကောင်တစ်ယောက်မှာ အသက် ဂျေနှစ်အဆွယ်ရှိ ခရစ်ယာ၏ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်သည်။ သူသည် အက်ဆစ်ဝါတို့ ဆန့်ကျင်ဖော်သူ ဖြစ်သည်။ မူလက ကျောင်းဆရာဖြစ်သော်လည်း အစိုးရကို ဝေဖန်မှုကြောင့် သူအလုပ်ပြုတဲ့သူ့ရဲ့ပြင်းဖြစ်သည်။ သူမှာ တပည့်ဟောင်းတွေ ရှိသူ၏ ယခုတိုင် သူကို လေးစားအား ချစ်ခင်ဆဲဖြစ်သည်။ ထိုတပည့်များအနက် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပါသည်။ စစ်စိုလ်တစ်ယောက် ပါသည်။ ဘုန်းကြီးထောင်ယောက် ပါသည်။ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက် ပါသည်။ ထို့တော်လှန်ရေးသမားလုပ်ယောက် ပြုတော်လှန်ရေးသမားအမိန္ဒါနတော်လိုက် ဖြစ်သည်။ သူကို ဆရာက တော်တော်ချစ်သည်။ သူသည် ဖြောင့်မှန်သည်။ ရှိသူ့သည်။ အရာရာကို အလေးအနက်ထားသည်။ ဆင်ခြင်ဥက္ကာ ရှိသည်။ လွှတ်လပ်မှုကို ဖြတ်နှီးသည်။ အကယ်၍သာ ဤခေတ်တွင် အသက်ရှုံးရသည် မဟုတ်ပါက သူသည် သူတော်စင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ယခုတော့ ပက်ဆောင်စနစ်အောက်မှာ သူသည် ဆိုရှုယ်လင် တစ်ယောက် အဖြစ် ဓမ္မားပူနှင့် ပျော်ရွက်နေရသည်။ သူသည် ကျော်မှု မကောင်းသပြင့် မိတ်ဆွဲဆရာဝန်(ဆရာတွေတပည့်)၏ အကြံပေးချက်ဖြင့် ကောာနယ်ဆောင်ပဲ့အသတစ်ခုတွင် သွားနေရသည်။ သူသည် အစိုးရကို လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်မည်။ သူကျော်မှုရေးအတွက် လည်းကောင်ပြုမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုအသတွင် ဘုန်းကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် အသွင်ပြောင်း၊ နာမည်ပြောင်း၍ နေထိုင်လေသည်။

ထိုတော်နယ်အသကောင်းတွင် မိတ်ဆွဲအသိအကျိုးများ ထပ်မံလာသည်။ သူ၏ အီမံရှင်အကျိုးသမီးကြီးတော်လိုက်အဖြစ် သူကို လေးစားခင်မင်သည်။ နောက် သီလရှင်ဝတ်ချင်သော ရှိသူ့သည် မိန့်ကောင်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ခင်မင်သီကျိုးသည်။ နောက်မိန့်ကောင်းသောက်မှာ လူပို့သပြီး နှစ်ဦးသား နှေ့တွေ့သွားနေရသည်။ သူသည် ဆင်းရဲသား လယ်သမားများ၏ ဘဝကို သီမြင်ကာ ကိုယ်ချင်သည်။ သူတို့အတွက် အမှန်တကယ်လိုအပ်မည့် စနစ်တွင် ခုအတွက် ဆက်လက် တိုက်ပွဲဝင်မည့်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ နိုင်ငံကို ပြန်လည် ထုတေသနအောင်မှုသာ နိမ့်ကျေနေသော ငတ်မွတ်နေသော ဆင်းရဲသား လယ်သမား

များ၏ ဘဝ ပြောလည်မည်ဖြစ်သည်။ ပြန်လည်တည်ထောက်ခြင်း ဆိုရာ မှာလည်း ဝါဒဖြန့်သောာထားများဖြင့် စတင်ဖန်တီး၍ မရ။ တကယ်ကို ရှိသူ့သမားတကယ်ယုံကြည့်မှုဖြင့် သူတို့သာဝတ်ထဲသို့ အတွင်းကျေကျေဝင်ရောက်ပါင်းစည်းပေးအပ်စွာသာ ရရည်ဟု သူတို့ကြည့်သည်။ သို့မဟု ချစ်မေတ္တာ ပြင် ပေါင်းစည်းသော ရှုံးတစ်စွဲတစ်ခုပဲ၏ပေါ်ကိုစောင်မည်ဟု သူတို့ကြည့်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် နိုင်ငံရေးလုပ်ရှားမှုကို စတင်လေသည်။

သူသည် တော်နယ်ဖြူးကလေးမှ ထွက်ခွာပြီး ရောမထို့ပြန်သွားသည်။ မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် ပေါင်းစည်းဆက်သွယ်သည်။ ဘားလုံးသည် နေစဉ် အဖမ်းခံရမည်အရေး တွေး၍ ရှုပ်ပုံပုံကြော်ကြော်ရွှေ့နေကြရသူများချည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်သည်လက်ကမဲး ကြော်ကြော်ရွှေ့နော်ပူးဖြင့် ဖော်မီးမိကာ ထောင်ကျေသွားပြီး မျက်စိကွယ်သွားသည်။ သူတို့ တော်လှန်ရေးသမားထဲမှာ ချုပ်သွားနိုင်ပြီးလည်း ပါ၏။ ကောင်းလေးသည် အဖမ်းအော်ပြီးနောက် စစ်ဆေးမေးမှု ဖော်မီးနောက်မှု ခြင်းနှင့်ရှုံးရသည်။ သူတို့သာဝတ်သို့ဖြစ်သောက်၏အခန်းကို ရှိရှိလာ လာ၍ စစ်ဆေးမေးမီးသည်။ ကောင်းလေးက ခေါင်းမီးပေါ်တက်ပြီး ပုံးဆောင်းနေပြီး ကောင်းမလေး အဖမ်းခံရသည်။ ကောင်းလေး လွှတ်မြောက်သွားရှိနှိမ်အတွက် ကောင်းမလေးက ရှိကို သူမ၏ကိုယ်ခွဲ့သေး အပြုံးပြုလေ့ရှိတော်လည်ပေါင်းမီးသွားသည်။ သူက ဝန်ခံစကားတစ်ခုပြောသည်မှာ သူအဖမ်းခံရစဉ်က သူအား စစ်ဆေးမေးမှုမြှင့်းနိုင်ပေါ်ရင်း သူလှို့ချင်ရန် အတော်အကြောင်း သာဝန်နှစ်ဖက်ဆုံးသွားသည်။ ပြုစွဲသတင်းများကို ပေးအပ်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြီတော်းပန်သည်။ သို့သော် အတ်လိုက်က ခွင့်လွှတ်သည်။ ဆက်လက်၍ ဟန်ဆောင်သွားရှိန်းအောင်ရန်သွားရှိန်းကို ယုံအောင်လုပ်ရန် တိုက်တွေ့နှိမ်းကြောင်း သို့ကြည့်လေသည်။ အလုပ်ဆက်လုပ်ပါဟု အားပေးသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ ဝတ္ထုသည် နာကျင်စွာ အဆုံးသတ်၍ သည်။

သူတို့၏ ဆရာဟေား၊ ဘုန်းကြီးသည် သူ၏ ခဲ့လျတ်လပ်စွာ ၈၇၅ ခြားဆိုမှုများကြောင့် ဖက်ဆစ်အစိုးရ၏ ပယောကဖြင့် အဆိပ်ခတ်သတေသန လိုက်ရသည်။ နှစ်ဖက်ချွဲနှင့် သူလျှို့ဂေါ်နောင်နေရသော လျင်ယောက်သည် ဖော် ဆစ် အစိုးရ၏ ဖမ်းဆီးမှုကို ခဲ့ရသည်။ လုမေဆန်သည့် နည်းများဖြင့် နှစ်စွဲ ခဲ့ရသည်မှာ သေသည်အထိပ်ပြစ်သည်။ အတ်လိုက်သည် သူ၏ အနာဂတ် ထွက်ပြီး တိမ်းရှောင်ရာသည်။ ကြမ်းတမ်းသော ဆောင်းရာသို့ သူသည် ခက်ခဲစွာ ပြီးလွှားရသည်။ သူကို ကြည့်ညိုသော (သီလရှင်ဖြစ်ခဲ့သည်) သူ၊ တပည့်မလေးမှာ သူ၊ များက်သို့ လိုက်ဖို့ကြီးစားရင်း တော့ထွေ့ ဝယ်ယူ ကိုက်စားခဲ့ရဖြီး သေသွား၏။

သို့သော် သူသည် ခွဲမလျေားလဲ။ တရားမျှတမှု၊ လွှတ်လပ်မှုနှင့် ချုပ်မှုသည် အဖွဲ့အစည်း လူထုအတွင်း ခွဲလုံးဝပ္ပါဒ်များ သူယုံကြည်သည်။ စံပြာအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို မကြောမီမှာ သူဖွဲ့စည်းထွောင်ပေါ်ပါ၍ မည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ ထိုယုံကြည်ချက်ဖြင့် သူသည် သေဆုံးသည် တိုင် တိုက်ပွဲဝင်မည်ဖြစ်သည်။ လူသားအချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်၏ သည်ဆိုလျှင် ခြားခွဲမှုသည် အလိုလိုပင် ပျောက်ကွယ်ကုန်ဆုံးရမည် ဖြစ်သည်။

ပေါင်မှန်နှင့် စိုင်အရှက်သည် ခရစ်ယာန်သေကောက်တတ်ခု ဖြစ်သည် ဟု သိရပါသည်။

ပေါင်မှန်သည် စိုင်ရှိ ပျောက်ခွဲလုပ်ရသည်။ ထိုကြောင့် ပေါင်မှန်သည် စိုင်ရှိ ပျောက်ခွဲလုပ်ရသည်။ ပေါင်းစည်းခြင်း၏ ပြုယုင်တစ်ခုဖြစ်သည်။ စိုင်အရှက်သည်လည်း စပျော်စိုင်မှားစွာဖြင့် ဖွဲ့စည်းရသည်။ ထိုကြောင့် ငါးတမ်းသည်လည်း ပေါင်းစည်းခြင်း၏ ပြုယုင်ပင် ဖြစ်သည်။ တည်းသေားဆင်တူသေား၊ အသုံးဝင်သောအရာများ၏ ပေါင်းစည်းခြင်းဖြစ်သည် ဟု ထောက်ရေးစာတမ်းတစ်ခုတွင် ကျွန်ုပ်မ ဖတ်လိုက်ရပါသည်။

သီတာလျော် စာရေးဆရာများအနက် ကျွန်ုပ်မ နှစ်သက်သော စာရေးဆရာများ ရှိသည်။ ငါးတို့အနက် နှစ်ယောက်မှာ မာတိလ် (ခီ) ဆိုရှိ (Matilde Serao) နှင့် နာတာလျော်ဂိုလ် (ဂီ) (Natallia Ginzburg) တို့ဖြစ်ပါသည်။

‘မာတိလ် (ခီ) ဆိုရှိ’သည် ရိုးစင်းစွာ ဝတ္ထုရေးတတ်သည်။ စိတ်ကူးဝတ္ထုပုံစံထက် သတေသားလေး ဝတ္ထုပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သတ်သေားဆန်သော ဆုံးရှိသည်၏ ဝတ္ထုများတွင် လူမှုရေးဘဝကုလုပွား နက်နှင့် ရေးရှိ၊ ခံစားတတ်သုပြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ဆိုရှိ၏ ဝတ္ထုသည် ထူးမြား ဆွဲဆောင်မှုရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုရှိ၏ ဝတ္ထုတွင်ပုံစံကို ကျွန်ုပ်မ မှတ်မိန္ဒာပါသည်။ Giovannii or Death ဖြစ်သည်။ Giovannii ဆိုသည် မှာ ဝတ္ထုထဲက အတ်ကောင် ယောက်ရားလေး၏ မာမည့် ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုသည် သုံးပွဲနိုင်ဝတ္ထုဖြစ်၍ ရိုးစင်းသည်ဟု ပြောနိုင်၏။ သို့သော် ဝတ္ထုတွင်သောက်ပုံနှင့် နောက်ခဲ့အနေအထား၊ လူမှုရေးအဆောက်အအုံ ဖွဲ့စွဲမှုများမှာ လူပစ္စာပေါ်လွင်လျက်ရှိသောကြောင့် ဝတ္ထုသည် ရပ်လုံးကြွလာပါသည်။ မိန့်းကလေးတစ်ယောက်၊ သူမ၏ ချုပ်သူ လျင်ယောက် တစ်ယောက်နှင့် မိန့်းကလေး၏ မိတ္ထုး၊ သူတို့သုံးယောက်၏ အတ်လော်။

မိတ္ထုးသည် အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသည်။ မိန့်းကလေးသည် မိတ္ထုး၊ အပေါ်မှာ မကြာခဲာခာ ရှိက်နှင်းရွှေပုံတတ်သည်။ မိန့်းကလေးသည် မိန့်းခြင်း၊ ပြောမြေမရှိခဲ့ရာ အခြားခြားချိန်များ အတွက် အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ မရှိ။ သို့သော် အလုပ်ရှာဖွေနေသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချုပ်ကြသည်။ မိန့်းကလေးက အတူတူ ဘဝတစ်ခုတည် ဆောက်ဖို့ ပုံဆောသည်။ လူငွေယ်က မိမိတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိသေးဟု နောင့် အေးနေသည်။ မိန့်းကလေးက ရှင်ငွေယ်ကို အလုပ်ရအောင် ရှုရှိနိုင်းသည်။ သို့သော် မရေသားဟုသာ သိရောသည်။ မိတ္ထုးကလေး၊ ရှိယုံ့ပို့နိုင်နိုင်းသော မတ္တိနိုင်ဟု မိန့်းကလေးက သိသည်။ ရှိယုံ့ပို့နိုင်နိုင်းအား မိမိ၏ မိမိတွင် အောင့်ခဲ့

ဘေးပြောနေစဉ် မိတ္ထေးဖြစ်သူ အပေါင်ဆိုင်မှုပြန်လည်း တွေ့သွားသွား
ဟန်သည့်အတွေးဖြင့် ကြောက်လန်တုန်လုပ်သည့်ကြားမှ ချစ်သူနှင့် အေး
ဘေးပြောရခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်သူက မိတ္ထေးနှင့် တွေ့သွားနှင့် အေး
ဆိုင်။ သူမက လက်မစဲရပဲ။ မိတ္ထေးအကြောင်းကို သူမ အသိဆုံး ပြု
သည်။ ကြမ်းကြောက်ရက်စက်သော မိန့်မသည် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးအား
အောင်ယစ်ဆုံးကြေးမောင်းမည်။ ရန်ဖြစ်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုတဲ့
၏၌ မိမိတို့အရှင်ကွဲမည်ဖြစ်သည်။ သူမတို့သည် ကန်ထရိက်တိုက်ခေါ်
လို တိုက်ခေါ်များ၌ နေထိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ သူမတို့အား အထက်တွင်လည်း
အထပ်ရှိသည်။ အောက်တွင်လည်း အခြားတိုက်ခေါ်များ ရှိသည်။ သူမတွေ့
ဝရန်တာ အောက်တည်တည်တွင် ရေတွင်းကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုရေတွင်း
အတွက် အလုပ်သမားတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။

မိန့်ကလေးသည် အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို သုဓာသာစီဝ မဟုတ်
သော အမြတ်ထုတ် လုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် မနှစ်သေကြော်။ ပေါင်သူများ
ဘက်မှ ကိုယ်ချင်းစာလေ့ရှိသည်။ သူတစ်ပါး၏ အေးနှင့် အေးနှင့် မျက်ရည်
ပါမှ အမြတ်ထုတ်၍ စားသောက်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူမအမြှုတွေးသည်။
သူမဖောင် သေဆုံးသည်မှုလည်း မိတ္ထေး၏ အပေါင်လုပ်ငန်းကြောင့် မိတ်
စတ်ကျော် သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူမ ယုံကြည်သည်။

တစ်ရက်တွင် ရှိယိုဗုန်နိုက တွေ့ခုံကားပြောရန် စာဖြင့် ဆက်
သွယ်သည်ကို မိတ္ထေးက သဘောတုလိုက်၏။ မိတ္ထေးနှင့် ချစ်သူ စကား
ပြောအေးနှင့် ကြသည်။ ရှိယိုဗုန်နိုက လူကောင်းလေးတစ်ယောက်ပါပဲ
ဟု မိတ္ထေးက သတ်မှတ်၏။ မင်းတို့ကိစ္စကို ပြောလည်အောင် မေမဲ လုပ်
ပေးပါမယ်ဟု တာဝန်ခံသည်။ မင်းပျော်စေချင်တဲ့ဆုံး မေမဲ လိုက်လျော့
ပေးပါမယ်ဟု ပြောသည်။ မေမဲ မင်းတို့ကို လက်ထပ်ပေးပါမယ်
ဟု ပြောသည်။ မိန့်ကလေးက မယုန်င်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။
အနေကို နှစ်းမှုးမှုးပါဟု မိတ္ထေးက ပြောပြီး စတင်နှစ်းသည်။ ထိုအခါ သူမ
စာလည်း မိတ္ထေး၏ပါးပြုင်ကို နှစ်းရသည်။ မေမဲလို အောင်ပါဟု မိတ္ထေး
က အောင်းပန်သည်။ သူမသည် မိခင်မဟုတ်သော မိမိအပေါ် ရန်လိုသော

အွေးကို မေမဲဟေးခေါ်စွဲ အလွန်ဝန်လေးခဲ့၏။ ယခုအခါ သူမသည် ဒိ
့ု့ကာ မေမဲဟေးခေါ်စွဲလေသည်။

ထိုနောက် ရှိယိုဗုန်နိုက အလုပ်ရှာသော ရက်များသို့ ရောက်လာ
သည်။ ရှိယိုဗုန်နိုက အလုပ်မရသောအခါ မိတ္ထေးက အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်း
၏အကျိုးအမြတ်များအကြောင်းပြောပြသည်။ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းနှင့်
သောက်သည့် စာရွက်စာတမ်း စာအပ်များကို ပြသည်။ ရှိယိုဗုန်နိုက စိတ်
သေားလာ၏။ မိန့်ကလေးကတော့ တုန်လုပ်စွာ တားမြတ်သည်။ ရှိယိုဗုန်နိုက စိတ်
သေားလော်၏ အပေါင်ဆိုင်ကို လေ့လာရန် ဆုံးပြုတိုက်သည်။ မိတ္ထေးက
သုတ္တိနှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးလျှင် မိမိအမိမာပင် နေရန် ပြောသည်။ ရှိယိုဗု
နိုက စိတ်သော် ငွေမရှိသဖြင့် အခန်းတစ်ခု မရှိခဲ့ မရှိမှုံးနှင့်မပေါ်။ မိန့်ကလေးသည်
ခြေအနေကို လုံးဝသဘောမကျိုး။ သူမက မိတ္ထေးလက်မှ လွှာတို့သိသည်။
အွေး၏ ဖွေယ်ရှာသော အစားအသောက်များထက် ချစ်သူ၏ ပေါင်မှန်
အောင်ကို ပို၍ပြုပြုတွေ့နိုင်မှုကိုမော်သည်။ ချစ်သူနှင့်အတွက် နေရာရှာရာမှာ
သုတ္တိလပ်စွာ ရပ်တည်အသာက်ရှင်ချင်သည်။ သို့သော် ရှိယိုဗုန်နိုက
များအစ မရှိပေါ်။

တုပြည့်းပြည့်း မိတ္ထေး၏ အပေါင်ဆိုင်သို့ ရှိယိုဗုန်နိုက လိုက်သွား
သူလာသည်။ သူမနှင့် ရှိယိုဗုန်နိုကအကြားတွင် အနည်းငယ် အောင်းသွား
သွား။ မိန့်ကလေးသည် အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းမှ ချစ်သူကို စွဲတိတ်၍ မရ
သောအခါ အေးသဖြင့် တိတ်ဆိုတို့စွာ ခံစားလိုက်၊ ဝမ်းနည်းစွာ စိတ်
တိတ်၍ ဖြစ်လေသည်။ မိန့်ကလေးကို အေးသဖြင့် လော်မလော် ကရာတနိုက် စောင့်
ခြည်၏။ အစားအသောက် အဖော်အနေ မမှန်သောအခါ အိမ်ဖော်မလေး
တတ်နိုင်သမျှ သတ်ထားပြီး ပြုစောင်းရွက်လေးသည်။ မိန့်ကလေး၏။
ပြုစောင်းလဲမှုကို ရှိယိုဗုန်နိုက သတ်မထားမိပေါ်။ သို့မဟုတ် မိန့်ကလေး
သို့ ထိုင်တို့ စိတ်ဝင်စားမှု လျော့ရွာ့သွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်လိုနှင့် သူတို့
အက်ထပ်တော့မည့်ရှုက် နီးကိုပြုလေသည်။ လက်ထပ်ပွဲအတွက် အစီအစဉ်
မှု ရောက်လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလေးသည်း သူမတို့အိမ်တို့ မကိုယ်
နှင့် ခြေခံတော့မည့်ဟု သိနေပြီ။

တစ်ရက်မှာ မိန့်ကလေး ဘုရားရှိခိုးကျောင်း (ဟုထင်သူ့) မှအပြန်

နီအခါးထဲမှာ မောပန်းနှစ်းနယ်စွာလွှဲအပိုပစ်စိတ်ဖြင့် အိမ်ရှိရှုံး
ခြေလမ်းကျကျဖြင့် အပြေားလှမ်းလာသည်။ အခန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်အောင်
အခါ အိမ်ခန်းများတို့တိတ်သော အသများကို ကြေားရသည်။ ထိုအသများ
ကြောင့် သူမမျက်နှာဖြူဖျောသွားသည်။ ထိုနောက် အဝါရောင် ဘရိဂါဏ်
ခန်းဆီးစံများနောက်ကွယ်မှာ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းသည် မြင်ကွင်းချို့
မြင်လိုက်ရသည်။ မိတ္ထုးနှင့် ရုံးပို့ပို့နှင့်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
နှင့် ဇာတ်ကြသည့်မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည် ကြောက်ချုံးခိုး
ချောက်ချားစီတ်၊ အုံသုစီတ်၊ ချုံးရုံးစီတ်များဖြင့် အသကုန် အောင်သွေး
ပါသွားသည်။ မိန်းကလေး၏ အောင်သွေးသည် လူတစ်ယောက်၏ အောင်သွေး
နှင့် မတွော့ ထူးဆန်းသော အသတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအသံသည် ထူးခြား
လွှန်းသဖြင့် ကြေားရှာ့ပုံးပို့တို့တွင် ဘယ်တေသုတ္တာမည်မဟန်။
ထိုနောက် အိမ်တိုးချင်းများသည် အဓန်းအတွင်း ပြေးလွှားသုံးများ
အောင်ဟစ်သွေးများ ကြေားလိုက်ရသည်။ ထိုနောက် တဲ့ခါးချုပ်များ ဖွင့်သံ၊
ဝါရှိတာတဲ့ခါးသည် ကြေားတမ်းစွာ အသမြည်ပြီး ပွင့်သွား၏။ တဲ့ခါးချုပ်
တစ်ခု ကျိုးပွဲသွားပြီးနောက် ညျေနေခင်း အလင်းရောင်ပျော်ပျော်တွင် အနိုင်
တစ်ခုသည် ရရတွင် နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ပေါ်လာသည်ကို မြင်ကြရသည်။

အောင်သံရောင့် အိမ်တိုင်းဒေါ်တိုင်း၏ မီးများ လင်းသွားကြသည်။
မိတ္ထုးသည် ပရန်တာမှာ ရုပ်လျှက် အောင်ဟစ်နေ၏။ ရေတွင်းထဲကို သူ
ဟာသူ ခုန်ချုပ်သွားတာ၊ သူ့ဟာသူ ခုန်ချုပ်သွားတာဟု အောင်နေ၏။ ရေတွင်း
အလုပ်သမားသည် ဆယ်မီနှစ်အတွင်း ရောက်လာပြီး ပြိုးများဖြင့် ခါးဆို
ပတ်ချဉ်းကာ တွင်းထဲသို့ ဆင်းတော့သည်။ ထိုနောက် တွင်းထဲမှ ကိုယ်
ခန္ဓာကို ရေတွင်းဝမှ လွှေပေါ်များက ပြိုးဖြင့် ဆွဲတင်ကြသည်။ မိန်းကလေး
သည် အသက်မရှိတော့ရခဲ့။

လောကတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော တစ်ခုတော်ပြစ်လွှာ
များ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ကြောင့် အမြှော်လင့်ထားရမည်ဖြစ်သည်။ သို့မျှသော
လောကကို တုန်လွှုပုံနှင့်နည်းနည်းဖြင့် ရှင်ခိုင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး
သည် ရှိုးစ်းသော အတွေးအမြှော်လာနိုင်ရာကြောင့်၊ ချုံးသုကို အယုံကြည်နှင့်
သောကြောင့် ရှုတ်တရာ် ချောက်ချားတွေနှင့် တုန်လွှုပုံနှင့် နာကြည်းကြော်သွား

[ကလေး ဘွဲ့ စက်တင်ဘာ]

ဒီတာကျေးမရေးသရာများ (၂)

နာတာလျှောင်းစိုးတတ်သည် အမျိုးသမီး
ပိဿ္ဓာ အသေးစိတ် ရရှိဖွဲ့တတ်သည်။ အရေး
အသားလည်း ညာက်သည်။ နောက်ခံမြင်ကွင်း
ကို ရုပ်လုံးကြွေအောင် သတိတရ ရရှိလေ ရှိ
သည်။ အတိကောင်တို့၏ စိတ်ကိုစာရေးသက်
တိုက်ရှိက်ထုတ်ဖော်မပြုဘဲ အတ်ကောင်၏
အမူအရာနှင့် စကားလုံးတို့မှတစ်ဆင့် ပြောပြ
တတ်သည်။ ကျွန်ုမက ဝတ္ထုရေးသည့်အခါ
အတ်ကောင် တွေ့၏ စိတ် ကို ပရီသတ် အား
သိုက်ရှိက်မြင်တွေ့ခဲ့စားနိုင်းသူမြှင့်လျှောက်ကြောင့် သူ၏ဝတ္ထုရေးဟန်သည်
မြှင့်မောတွက် အသိပညာတစ်ခုခု ပေးနေသလိုပင်၊ ကျွန်ုမကျေနပ်စွာဖတ်
ရှိသည်။

င်းမောတ်၏ The Mother ဟူသောဝတ္ထုသည် သူမ၏ ဝတ္ထုတွေ့
ခဲ့တွင် နာမည်ကြီးသော ဝတ္ထုတစ်ပုံးဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတော်လမ်းသည်
သာမှ ထူးချွားဆန်းသာစွင်းမရှိ။ သားနှစ်ယောက်၏ အမေတစ်ယောက်
ဆကြောင်းပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ရေးဖွဲ့ဟန်က ချုစ်စရာကောင်းသည်။
နှိုအမေ၏ အတ်ကောင်စရိုက်က တာခြားအမေတွေ၏ စရိုက်နှင့် ကွဲပြား

မြားများသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဝါယူကို ကျွန်မ ယခုအထိ သတိရနေဖြင့်
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တတ်ကြောင်းပြောပြသူမှာ စာရေးဆရာဖြစ်သော်လည်း ဆယ့်သု-
နှစ် အရွယ်နှင့် ဆယ့်နှစ်အရွယ် သားနှစ်ယောက်၏ အမြဲ့မျိုး အရေးအွှုံး
မျိုးဖြင့် ချက်စရာ ရိုးရှင်းရှင်းကလေး၊ ရေးထားပါသည်။ ကလေး ရှုံး
ယောက်၏ အမေသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မှဆိုးမ ဖြစ်နေရသည်။ သူ
တို့ အဖေသည် သူတို့ငယ်ငယ် လူမှန်းမသိတတ်သေးသည်အရွယ်ကျင်း
ဆုံးသွား၏။ အမေက ချောမောသည်။ သေးကျေးသည်။ အမေသည်သူ
တို့နှင့် အနည်းငယ် စိမ့်သည်။ နံနက်မှစ၍ သူအထိ အမေ၏ လူပို့ရှာ-
ဆောင်ရွက်မှုများကို စာပတ်ပရိသတ်အား ကလေးအမြင်သောမျိုးဖြင့်
မသိမသာ၊ သာ ဖြင့်သော်။

ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် အမေသည် အရေးမကြီးပေ။ ဘာကြောင်း
လ ဆိုတော့ အမေအတွက်လည်း ကလေးနှစ်ယောက်သည် သိရှိအရေးမဟ-
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အမေသည် သူတို့အား ဂရှတစိုက်မရှိ။ တွေ့
အမေတွေ့လို တစ်စွဲတာ ကျောင်းမှာ ကြိုးခဲ့ရသည် အဖြစ်အပျက်မှုများ၊
သတ်တရ မေးလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ သင်ခုန်းစာများ လေ့ကျင့်ခန်းများ
အကြောင်း မမေးတတ်။

အမေသည် နံနက်အစော အိပ်ရာထလျှင် မျက်နှာသစ်ပြီးနောက်
မျက်ခုံးမျှုံး နှုတ်လေ့ရှိသည်။ ထို့နောက် မိတ်ကပ် ပါ့ဝါ့ဝါလိမ့်ပြီး အဝါ့
အစားလသည်။ အိမ်မှာ ချက်ပြုတို့ စျေးဝယ်ပေးခဲ့သည်။ စျေးမှ ပြန်လာ-
လာချင်း စျေးခြင်းပေါ် ပစ်တင်ပြီးနောက် စက်သီးကို ခွဲယူကာ
ရုံးသွားလေရှိသည်။ အမေဝယ်လာသည် အသားငါးများမှာ သိပ်ကောင်း
မွန်ပြင်း မရှိ။ အမေသည် အသားသည်က ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ယူလာ
ခြင်းဖြစ်သည်။ အမေအား အသားသည်က အမြဲလိမ့်လေ့ရှိသည်။ သူတို့
အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ထိန်း စားဖို့မျှုံး၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိရှာ ထိအေး-
သမီးက အမေဝယ်လာသည် အသားငါးတို့ကို စိတ်တိုင်းမကျေပေး သို့သေား
အမေကတော့ နှစ်တွေ့ကြောလာသည်တိုင် ဘာမှမပြောင်းလဲ။ စျေးသွား

တွေ့က ပိုက်ဆံပြန်အမ်းလျင်လည်း ငွေမပြည့်တတ်ပေ။ အမေက အဲဒါ
တွေ့ကို ဂရုမစိုက်။

ညုစိုလှုပ် အမေက မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ
သုတို့အိပ်ရာဝင်ခိုန်မှ ပြန်ရောက်တတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အမေ
နှင့် တစ်ခုတင်တည်း အိမ်ရှုံး။ အမေအခန်းထဲ ဝင်လာပြီး အဝတ်အစား
ချော်လုပ်သိကို ကြားရသည်။ သူတို့လှမ်းမကြည့်သာ အိမ်ချင်ယောင်ဆောင်
နေ၏။ ထို့နောက် အမေ ခုံတင်ပေါ် တက်လာပြီး သူတို့ဘေးမှာ ဝင်အိပ်
သည်။

သူတို့ဘဝတွင် အမေသည် အရေးမကြီး၊ အဘွားက အရေးကြီးသည်။
အဘို့က အရေးကြီးသည်။ အိမ်ထောင်ထိန်း စားဖို့မျှုံးက အရေးကြီးသည်။
ထိုပြင် အိမ်သို့ မကြားခဏလာတတ်သော အေဒ်တစ်ယောက်က အရေး
ကြီးသည်။ သားနှစ်ယောက်၏ ကော်များကိုစိုးမကိမ်းမှုံး စားသောက်ရေးကိုစွဲ၊
အဝတ်အစားကိုစွဲ၊ ဆောက်စားသည်နှင့်စွဲအားလုံးသည် သူတို့နှင့်သာသက်
ဆိုင်ပြီး အမေနှင့် မသက်ဆိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အမေသည် တစ်နေ့
ကုန် ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေရသည်ဖြစ်ရာ သားတွေ့အကြောင်းကို ဂရှတစိုက်
အေးရှိ အချိန်မရှိပေါ်။

တွေ့မှာ အမေတွေ့ကို သားတို့ ဖြင့်ဖွှုံးသည်။ ထို့အောင် အမေမှားသည်
အသက်ကြီးကြီး အမေမှားဖြစ်သည်။ သူတို့အမေကတော့ အမေထုပ်ငယ်သေား
ငယ်ငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ အမေထုပ်ငယ်ကလေး
ပြုစိန်သဖြင့် သူတို့ကသိကအောင်ခဲ့စားရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အဘို့
က အမေ အပြင်မှ ပြန်လာချိန် ညျှော်နောက်သဖြင့် ဆူပူအောင်ဟံ့စာတတ်သည်။
နှင်းဘေးတွေ့လုပ်နေသလဲ ငါသိတယ်၊ နှင်းဘေးဖြစ်နေလဲဆိုတာ ငါသိတယ်
ဟု အဘို့က အောင်ဟံ့စာတတ်သည်။ ထိုအောင်မျိုးတွင် အမေသည် အခန်းထဲ ပြု-
ဆုံးတတ်သည်။ ညျှော်သည်အခါး အမေရှိက်သံများကို သဲသံကြားရတာတော့
သည်။ ထိုအောင်မျိုးတွင် သားနှစ်ယောက်သည် အမေအသားနှင့် မထိမိ
အောင် စားသဲ ကြုံကြေား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကောအကွယ်ပေးပေါ်။ သားသွား
သလို တင်းတင်းကျေပျော်ဖော်ကာ အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။

တစ်ခါတုန်းက သူတို့ကြိုးထဲတွေ့က်သည်အချိန် ကဖေးဆုံးတစ်ခုတွင်

မှန်များကို ထွင်းစေကြလျက် အမေဂျိမြင်လိုက်ရဖူးသည်။ အမေသည်တော်လုံးတွင် လုံတစ်ယောက်နှင့် အတူထိုင်နေ၏။ ထိုလူနှင့်အမေ ထားချင် တိုကိုင်ထားကြသည်။ အမေများကိုမှာ ပြီးပုသလျက်။ အမေသည် ငယ်ဆုံးသော မိန်းကလေးတို့ပင် ပျော်ရွင်စွာ စကားပြောလျက် ရှိသည်။ သားတို့သည် အမေဂျိမြင်လိုက်သည့်အခါ ရှာရွှေ့သလို ခံစားရ၏။ သားငယ်က ဘတ်စိကားပေါ်အတက်တွင် အစ်ကိုအား အမေဂျိမြင်လိုက်လဲဟု မေး၏။ အစ်ကိုက မမြင်ဘူးဟု ဖြေသည်။ အစ်ကို လိမ့်နေမှန်း ညီတို့မိမိသည်။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တဲ့မှာလေ၊ အစ်ကို မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လဲ” သို့သော် အစ်ကိုက မျက်နှာပွဲပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် အမေပြီးကြောင် သူသိသည်။ ထိုအတွက် ဉီးငယ်ကို သနားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည့် သနားမိသည်။ ဉာဏ်ပြန်လာသည့်အခါ သားငယ်က ထိုအကြောင် စကားစ မေးကြည့်၏။

“နှေ့လယ်က မမေ့ကို သားတို့မြင်တယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတယ်”

သူတို့အမေ အထိတ်တာလန်ဖြောက်ကာ ကမန်းကတန်းပြုးပယ်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲခါ မမေမမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ လူမှားနေပြီ၊ မမဇေားရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေတာလေ”

သူတို့ဆက်မမေးတော့ပေါ့။

တစ်ရက်မှာ အဘိုးနှင့် အဘွား ဤမြို့မှာ မရှိသည်အချိန်၊ အိမ်ထဲတော်ထိန်း၊ မိန်းမလည်း ရွာပြန်နေချိန်၊ နှေ့လယ်ခင်းတစ်ခုခုံ အမေထဲ စည်းသည် တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ အမေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စကားပြောခဲ့သော လုပ်ဖြစ်သည်။ သားတို့သည် ထိုနှေ့လယ်စာကို အပျော်စား စေရန်၊ အမေက ချက်ပြုတ်ရာတွင် မကျေမှုးကျင့်သွေ့ဖြစ်သောကြောင်ဆိုင်မှာ အသင့်ချက်ပြီးသား တော်ဓာတ်များများကို မှာယူခဲ့လေသည်။ ထိုလုသည် သူတို့နှေ့လယ်ယောက်အား ရင်းနှီးစွာ စကားပြော၏။ ကျောင်းအကြောင်း အောင်၏ သူ အကြောင်းသူလည်း ပြောပြု၏။ သူသည် အာဖရိကသို့ ဖိတ်ဝင်စားစရာ၊ အိုစာရာဖြစ်ကြောင်း ပြော

ပြု၏။ သားတို့ အလွန်အားကျေသည်။ သူတို့လည်း အာဖရိကကို ရောက်ရှုချင်သည်။ ထိုလူက အာဖရိက၌ သူနေတုန်းက သူမှာ မျာ်က်ကလေး တစ်ကောင် ရှိသည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် နေမကောင်းပြုးသွားသည်။ ပြုးပြု သူမျှ စကားအားလုံး သူတို့အတွက် အားကျေစရာပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလူပြောသူမျှ စကားအားလုံး သူတို့အတွက် အားကျေစရာပင် ပြုးသည်။ ထိုလူက သူတို့အား စာအပ်များအကြောင်းလည်း ပြော၏။ သူတို့ ဖော်သင့်သော အုပ်များကို ညွှန်း၏။ သူတို့ကို တစ်ရက်ရက်တွင် ရပ်ရှင်ရုံးလိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ပြောသည်။ ကလေးများသည် သူကို ခင်မင်သွားသည်။

စားသောက်ပြီး ခက်ကြောတော့ အမေက သူတို့အား အပြုံတွက်၍ ကစားကြရန် တိုက်တွန်းသည်။ သူတို့က အပြုံမသွားချင်၊ အမေအညှိသည်နှင့် စကားပြုချင်သောသည်။ သို့သော် အမေက နှင်းသည်။ ဓညှိသည်က လည်း သူတို့အား သွားကစားသင့်ကြောင်း ဝင်ပြော၏။ ထိုကြောင်းသူတို့ သည် အိမ်အပြုံသို့ စိတ်မပါဘဲ စွဲက်သွားရသည်။ ဉာဏ်စောင်း၍ သူတို့ကစားအပြီး အိမ်ပြန်လာသောအခါ ဓညှိသည်ပြန်သွားပြီဖြစ်သည်။ အမေက ဤအညှိသည်အကြောင်း အဘိုးနှင့် အဘွားအား ထိုအညှိသည်အကြောင်း ဘေးမှုမပြောလေ။

သို့သော် အမေဂျိတော့ ထိုအညှိသည်အကြောင်း တစ်ခါတစ်ခါ အေးမိသည်။ ရပ်ရှင်ပြုဗို့ ထိုသူ ဘယ်တော့လာမှာလဲ၊ အာဖရိကသို့ သူတို့ကို ဘယ်တော့ ဒေါသွားမှုလဲ ဟူသည်မေးခွန်းမျှီး ဖြစ်သည်။ အမေက သူ အာဖရိကကို ပြန်သွားပြီဟု တိတိပြတ်ပြတ် ဖြဖော်၏။

နောက်တော့ သူတို့အမေသည် တဖြည်းဖြည်းပိန်လာသည်။ အေးကောင်းဟု သိရသည်။ အသံကလည်း တိုးတိုးကလေး ဖြစ်လာသည်။ စကားလည်း ကောင်းကောင်းမပြောတော့ပေါ့။

တစ်နေ့မှာတော့ အမေသည် အိမ်သို့ အစောကြီးပြန်ရောက်လာ၏။ သူတို့အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။ ထိုနောက် အခန်းတဲ့ပါတ်၏ ရှေ့နေလေသည်။ သားက အခန်းထဲမှာ လောကျင့်ခွန်းစာအပ်ဖျော်နေ၍ ယူ

ချင်သည်။ အမေ့အား တံခါးခေါက်သည်။ အမောက် စိတ်ညစ်သဖြင့် လူ မရှုပ်နဲ့၊ ငါဟဘငါ နေစ်းပါရစေဟု ငါောက်၏။ သူ လေ့ကျင့်ခန်းစာအပ် ယူချင်သည့်အကြောင်း ပြောတော့မှာ အမောက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သူ စာ အပ် ဝင်ယူသောအခါ အမေ့မျှက်နှာ မို့အစ်နဲ့နေနေ၏။ အမောင့်ကြွေးနေမှန်း သူ သိသွားသည်။

နောက်ဆုံးတော့ တစ်ညွှန် အမေ အီမြို့ပြန်မရောက်လာသဖြင့် အဘိုးနှင့် အဘွား စိတ်ပူနေသည်။ ထို့နောက် ရဲစခန်းက အဘိုးထဲ အကြောင်းကြားသည်။ ဟိုတယ်ခန်းတစ်ခုတွင် အမေ့အလောင်းကို သူတို့ တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ အမေသည် အဆိပ်သောက်၍ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်မြှင့်ချက်ပေး၏။ အမေသည် စာတစ်စောင် ရေးထား ခဲ့၏။

သို့သော် အဘွားကတော့ အမေသည် အဆိပ်ကို ဆေးတစ်ခုခုနှင့် မှားကာ သောက်မီခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မှတ်ချက်ချမှတ်။

နောက်တစ်နာရီနက်တွင် အမေ့ကို အီမြို့ပြန်သယ်ဆောင်လာကြပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ထား၏။ သူတို့အမေကို သူတို့မြှင့်ရချိန်တွင် အမေ သည် မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဝတ်စုနှင့် လုပသော အရှပ်ကလေးတစ်ခုလို လဲလျောင်းနေခဲ့သည်။

သားတို့ကို အောက်ထပ်က မိန်းမက အေားပြီး ခေါ်စောင့်ရောက် ထားခိုက် ထိုမိန်းမနှင့် တန်ယောက်ယောက် တီးတိုးပြောသံကို သားတို့ ကြားရသည်။ ရည်းစားပစ်ပြီးလို့ သေသွားခြင်း ဖြစ်သည်ပုံကြားရသည်။ ကလေးနှစ်သယာက်ကို မသာနားသူး၊ သူတို့လေးတွေ့အတွက် နည်းနည်းမှ ဂရမစိုက်ဘူးဟု ပြောသွားရသည်။

စာရေးသွားသည် အမေ၏ အသာဘအတွေ့အကြိုကို ကလေးအမြင်ဖြင့် ဝမ်းနည်းဖွယ် ထူးဆန်းမှု ဖြစ်နေကြောင်း အသေးစိတ် ရေးထား၏။

ထိုနောက် ကလေးမှားကို အဒေါ်၏ တောနယ်က အီမြို့သို့ အလည် ခေါ်သွားသည်။ သူတို့သွားသော အကျကျ တောနယ်၏ ဆွဲဆောင်းကြောင့် စိတ်ဂွေတ်လပ်ပါပါးသွား၏။ အားလုံးကလည်း သူတို့ကို ကြုံ ရှုရိုက်ကြသည်။ အဒေါ်၏ အိမ်တွင် အမေ့ဓည်သည် ညွှန်းခဲ့ဗုံးသည်။

စာအပ်တစ်အပ်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူတို့ ဖတ်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ အဂျာန် ဖြောက်ကြ၏။

သားကြီးသည် တစ်ခါတစ်ခါ အမေ့အကြောင်း တွေ့ကြည့်၏။ အမေ သေခြင်းသည် အမေရည်းစား အာဖရိကကို အပြီးပြန်သွားခြင်းကြောင့် ပြစ်မည်ဟု သူထင်သည်။

အဘိုးနှင့် အဘွား သိသို့ သူတို့ ပျော်ဆွဲ့စွာ ပြန်လာကြသည်။ ထုံးစာ အတိုင်းကျောင်းပြန်တက်း၊ စာတွေသင်၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေလုပ်၊ အဘိုးအဘွားနှင့် အတူနော်။ သူတို့ဘဝတွင် အမေသည် တဖြည်းဖြည်းမှု မြန်လာသည်။ အမေ့မျှက်နှာမှ မိတ်ကပ်ပေါင်းဒါအရောင်ကိုသာ သူတို့မှုတ်မိ၏။ အမေ့ကို သူတို့မချစ်ခဲ့သွားဟု ယခုမှ အသေအချာသိလာကြသည်။ သူတို့ကိုလည်း အမေက ချုပ်ခဲ့သည် မဟုတ်ဟု ထင်သည်။ တံခါးစောင့်ကြီး၊ အီမြို့ထောင်တိန်း၊ မိန်းမနှင့် အောက်ထပ်က မိန်းမကြီး၊ အားလုံးက သည်လို ပဲပြာခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

နှစ်တွေကြာလာသည့်အခါ သူတို့လေးတွေ့ကြီးပြင်းရင်ကျက်လာ ကြသည်။ သူတို့ သိပ်မချစ်ခဲ့သော အမေ့မျှက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းပျောက် ကွယ်သွားသည်။

စာရေးဆရာသည် ကလေးတို့၏ အမေ အကြောင်းကို ကလေးတို့ သောသေးလောက်သာ ကျွန်းမတို့သိအောင် ပြောပြသွား၏။ သို့သော် ကလေးတို့ထက် ပို၍ တွေ့တတ်သော ကျွန်းမတို့သည် အမေအကြောင်း အများကြီး ဆွဲ့မိသွားပါသည်။

*

နောက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ အီတာတို့ကာလ်မီန်၏ Big fish; little fish ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုမှာ နိုင်ငံရေးပြဿနာ၊ လူမှုရေးပြဿနာ ဘာမှ တော်း။ လူမှုအဖွဲ့အစည်း၊ အီမြို့ထောင်ရု စသည် နောက်ခြောင်းလည်း ပေါ်ခဲ့မပါ။ ပင်လယ်ပြင်စုနှင့် ကျောက်ဆောင်များ၊ ငါးများ၏ မြင်ကြောင်း ဘာပါဝင်၏။ သို့သော် အလွန်မှုန်ကန်သော လောက နိယာမလာစုခုကို အိန်းကို အိန်းတွင် သော်မှုန် စွဲကြ၍ ဖွံ့ဖြတ်ပါသည်။

ထိဝဏ္ဏတွင် လူမှတ်ကောင် သုံးယောက်နှင့် ငါးပုစ္န်ခရရာ ရေသာ တို့သာ ပါဝင်၏။ တဲ့ပါသည်သားအဖနှစ်ယောက်နှင့် သူစိမ့်းအမျိုးသို့ တစ်ယောက် သာမန်တွေ့ဆုံးသည့် မြင်ကွင်းကလေး တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

အဖနှင့်သား၏ သာဘဝချင်း နည်းနည်းကွဲပြား၏။ အဖောက် စဉ် ကျောက်ဆောင်တွေ့ဆုံး တွယ်ကပ်နေသော ခရများကို လိုက်ခွာကာ မှ ဆောင်သည်။ သူသည် ကျောက်ဆောင်တွေ့နှင့် ဝေးဝေး ဘယ်တော့ မသွားပေ။ ခရရတွေကို ခွာပြီးခြုံခြင်း၊ အနည်းငယ်စားသောက်သည်။ သည် အတိုင်း ပါးစပ်နှင့်စပ်၍ စားခြင်းဖြစ်သည်။ ပိုလျှော့သာ ခရများကို ပစ္စ်ထဲတွင် ထည့်စွာဆောင်းလေ့ရှုသည်။

သားကတော့ ခရဖမဲ့သည် အလုပ်ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ သူသည် ကလေးသာသာအချေယ်ဖြစ်သော်လည်း စွဲနှစ်းမှုနှင့် လျှပ်ရှားမှုကို နှစ်သော်သည်။ ထိုပြင် ခရများသည် ရင်ခုနှစ်ရားမှ ကော်ခွာ မလျှပ်မရှား၊ တွယ်ကပ်နေသည် ခရများကို သုံးစိတ်မဝင်စားပေ။ သူက ရေသာ ကို သောာကျသည်။ ပုစ္န်တွေ့နှင့် ငါးတွေ့ကို သောာကျသည်။ သူမှာ ရေထဲသို့ ငပ်ရန် မျက်းနာဖူး၊ ကိုးပိုးယာတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ မခြေထောက်တွေ့ တပ်သည့် ရေယက်တစ်ခုလည်း ရှိသည်။ အစ်မတစ်ယောက်ဆီက ရထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကောက ထုံးစားတိုင်း ဖောက် ခရရှား၍ သားငယ်က ပင်လယ်ထဲမှာ ငါးဖမဲ့နေခဲ့သည်။ ရေအောက်ကြမ်းပြင်သည် ပထဗိုင်း၌ ကျော်စရစ်ခဲ့များ ဖြစ်သည်။ တဲ့ပြည့်းပြည့်း ကျောက်ဆောင်များ ဖြင့်လာ၏ တရှုံးက ကျောက်အတိုင်း အချောဖြစ်ပြီး တရှုံးက ရော့ရော့များကို ပြီပါက်ရောက်နေကြသည်။ သူမျက်းနာဖူး၏ မှန်ပြင်နောက်မှ သူမျက်းလုံးများသည် ရေထဲတွင် သွားလာနေသည့် သလ္္လိပါက်လေးများကို ရှားရှုံးလိုက်လုပ်ရွေ့လျှောက်ရှိသည်။ ပင်လယ်ငါးသိုင်းငါးတစ်ကောင်ကို အေးသည်။ သူနှင့် ငါးသည် ကျောက်ဆောင်များအကြားတွင် ပြီးတမ်း ထို့ကောင်း ကစားလျှက်ရှိ၏။ ငါးသည် ပုန်းအောင်းလိုက် ပြန်တွက်လာလိုက် ရှိသည်။ နောက်တစ်ခါ ထိုငါးကို သူဖြုံးတွေ့တော့ ငါးတစ်ကောင်တည်း

ဘုရားဖော်ချေသာ စာအုပ်များ

မဟုတ်၊ နှစ်ကောင် ဖြစ်နေ၏။ သူသည် ငါးကို စာစ်ချက်တည်း မိန့်းဆု နှစ်ကလေး ပြင့် ပစ်စိုက်လိုက်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အပေါ်ပြန်တော် လိုက် အောက်ပြန်ရုပ်လိုက်ပြင့် အေးအေးအေး ငါးရှာလေသည်။ သူ အပေါ်ပြန်တော်သည်တစ်ခါကိုတွင် ကမ်းစပ်ကျောက်အောင်တွေ့ပြု၍ ရရှိပါတယ်။ ထို့ကောင်းမူတယ်။

သူက ထိုမိန့်းမကို အာလာပ သလ္္လိုပြာရန် ကြိုးစားသည်။ မိန့်းမက ငါးပါးရှာနေပါဟု ပြန်ပြော၏။ ဒီထဲမှာ ငါးတွောက် အများပြုပါပဲများ ဘယ်လောက်များလဲ စင်များသို့ချင်လေးဟု မေးသည်။ အမျိုးသမီးသည် အငိမ်ရုပ်နိုင်သေးပေ။ သို့သော် သူ၏စကားများနောက်သို့ တဖြည့်းဖြည့်းလိုက်ပါလေသည်။ သူသည် အမျိုးသမီး၏ အေးကျောက်ဆောင်ပေါ်၍ ထိုင်လိုက်၏။

ဘာမြောင့် ဗိုဇ္ဇနတ်ရုပ်စား အချိုအတွက် အသည်းကွဲရှိဟု ဖြောက်သည်။ မင်းလို ချာတို့ အမျိုးသမီးက သောာကွဲလိုက်၏။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးက လည်ပါမလုပ္ပါ အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

ကျွန်ုတ်မှုက်နာဖူးကိုတပ်ပြီး ရရှိကြည့်ချင်လေးဟု သူက လိုက်လျောတော့ အူမျိုးသမီးက သောာကွဲလိုက်၏။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးက မျက်နှာဖူးကိုတပ်ပြီး ရရှိဆင်းဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် မှန်နောက်စာ အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများက ငါးကြေားနေဆဲပြစ်သည်။ အမျိုးသမီးရေးဆင်းတော့ သူပါ နောက်က လိုက်သွား၏။ သို့သော် အမျိုးသမီးမျက်နှာဖူး ရေးရှာက်ပြီး ရရှိဆင်းဟန်ပြင်သည်။ သူမ၏ မျက်ရည်များကြောင့် မှန်နာဖူးမှန်သည် မှန်စိုးမှုအား သွားလာမှုမပြင်ရတော့ချေား။ မျက်နှာဖူးကို ပြန်ပြုပါ ရေးရှာပေါ် ငါ့နောက်၏။ သူက မျက်နှာဖူးမှန်ကို ကြည့်ဆင်အောင် ပွုတ်သပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူမျက်နှာဖူးသို့ သူပြန်တပ်ကာ ဆုတ်ဆင်းဆင်းဆင်းသည်။

“ကဲ...ကျွန်ုတ် ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်များ စောင့်ကြပြည့်ပေ တော့”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ရရှိကြသည်။ ကောင်လေးက ငါး

လိုက်ဖမ်းသည်။ အမျိုးသမီးသည် သူမအောက်မှာ ဖြတ်ပြီးသွားသော ငါးကလေးပေါင်းများစွာကို မြင်တွေ့ရသည်။ ပင်လယ်ရှည့်ပင်များ၊ ရေ မျှေးပင်များ၊ ငါးများအားလုံးသည်၏စိတ်ဝင်စားကရာဇ်ချဉ်သည်။ ကောင်လေးသည် ငါးများကို ကျွမ်းကျင်စွာဖမ်း၏။

ကမ်းပေါ်ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပဲ၏သို့ တက်သော ကောင်လေး၏ နောက်မှာ အမျိုးသမီးက ခက်ခဲ့စွာလိုက်ရသည်။ ငါးကိုလတ်ဆတ်နေစွေ ရန် ကောင်လေးသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ရေအိုင်ကလေးတစ်ခုကို ရွှေး ချယ်လိုက်၏။ ထိုရေအိုင်လေးထံသို့ငါးကိုထည့်သားသည်။ ငါး၏အောင်တဖြည့်ဖြည့်ပြောင်းလာသည်ကို စောင့်ကြည့်ရင်း ကောင်လေးက ငါးအကြောင်းခဲ့များကို လက်ဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးပေါ်သပ်နေသည်။ သူ့လိုပင် အမျိုးသမီးစိတ်ပါစွာ လိုက်ကြည့်စေချင်သည်။ ခင်များ တွေ့လားသူ ဘယ်လောက်လုသလဲ၊ သို့သော် အမျိုးသမီးသည် စိတ်ကျးရှိသည်။ ကျွန်းတော် နောက်တစ်ကောင် သွားဖမ်းဦးမယ်။

သူ နောက်တစ်ခေါက် ရေထဲပို့ပြန်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ငါးနှင့် အတူ ကျွန်းစိန်၏။ သူမသည် ငါးတစ်ကောင် ကြွေ့မှုပါတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည်ကို တစ်ခါမှုမဖြင့်ပူးလဲ။ သူမသည် ငါးကိုထိုးကိုင်တွယ်ကြည့်၏။ ခုံ·တောင်၊ အကြောင်းခဲ့သည်တို့ကို ပွဲတ်သပ်ကြည့်သည်။

ကောင်လေးသည် ပင်လယ်ကတ်ကတစ်ငါးတွေ့ရှု ထဲမှ ပြန်ပေါ်လာပြန်၏။ ကျောက်ဆောင်ရေအိုင်ထဲ ထားခဲ့ပြီး နောက်တစ်ကောင်ဖမ်းရန် ပုံစံသွားပြန်၏။ ဒီငါးတွေ့ကဗုံ ဒီစိန်းမကို အိုတိတ်ဆောင် မလုပ်ဖိုင်ဘူးဆိုရင် ဒီကဗ္ဗာမှာ ဒီစိန်းမကို ဘာကများ အိုတိတ်ဆောင် လုပ် နိုင်ပါမလဲဟု သူ တွေးမိမေးသည်။

အမျိုးသမီးသည် ကတ်ကတစ်ငါး၏ ကွဲပောင်အကြောင်းခဲ့များကိုကြည့်သည်။ ငါး၏ကျောက်နှင့်မှာ နှုတ်နှုတ်သို့ဖြင့် ထိုးဆိုတ်ထားဟန် ဒေါ်ရှားတောင်းတစ်ခုတွေ့၏၏။ စင်ရော်နှုတ်သို့ဖြင့်လိုင့်မည်။ ဒီဒေါ်ရှားရတုန်းများ က ဒီငါးဘာကြောင် မသေခဲပါလိမ့်ဟု သူမ နားမလည်နိုင်။ တော်တော့ တော့ ဝေဒနာခံစားခဲ့ရမှာပဲဟု သူမ တွေ့သည်။

သည်လိုနှင့် ကောင်လေးက ငါးတွေ့ဖမ်းလိုက်။ အမျိုးသမီးက ဘေးအုပ်စုလေးထဲတွင် ချထားလိုက်နှင့် အမျိုးသမီး၏ မျက်ဝင်းမှ မျက်ရည် ချားကို မတိတ်စေနိုင်သေး။ မျက်ဝင်းမှဝင်းနည်းပူ့ဆွဲ့ခြင်းများ၊ မသောက် ဥယျာဉ်သေးဘဲ ရှိနေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကောင်လေးသည် ရော့ဝဲတစ်ကောင်ကို မိလာ၏။ ခိုရော့ဝဲကို သီးခြားရေအိုင်ကျယ်တစ်ခုမှာ သူ ထားသည်။ ရော့ဝဲ၏ ထူးခေါ်ကြယ်သော လူပ်ရှားမှုမြင်ကွင်းကို သူ စောင့်ကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ် ချုပ် မေနေ၏။ သို့သော် အိုနှိုန်းနည်းနည်းတော်မြို့၍။ ကောင်လေးသည်း ချုပ်းပြီး ကြောက်သီးနည်းနည်းထော်မြို့၍။ သူ ရေချိုးရော်ပို့ချို့မှုမှာ လိုပ်သည်ထက်ကြော့သွား၏။

အမျိုးသမီးသည် ရော့ဝဲကို အသေအချာလေ့လာကြည့်သည်။ ရုပ် အုပ်စု့များ၊ လက်တဲ့များ၊ နီးချေသော အရည်တွက်နေသော မျက်လုံးတို့ကို စောင့်ကြည့်၏။ ထို့နောက် လက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်ပွဲတ်သပ်ကြည့်သည်။ သတ္တဝါ အောင်ကောင်၏ အသက်နှင့် ကျိုးမာရေးကို သူ တွေးမိသည်။ ရော့ဝဲလက် အုပ်စု့များကို သူ ကိုင်တွယ်ပွဲတ်သပ်ရင်း ရော့ဝဲလက်တွေ့တစ်ခုက်တစ်ချက် ဝင်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်သည်။

နောက်တွေ့ သူမ၏လက်ကို ရော့ဝဲက ညျှစ်၍ ရှစ်ပတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရော့ဝဲ၏ အားကာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် သူမ ဘယ်လုံးမှ ရှုန်းမှုကိုမရှု။ လက်တဲ့တွေ့က သူ့ကို ဆုတ်ပြီတော့မည်ဟု သူမ သိနေသည်။ သူမတုန်းလှပ်ပြောက်ချုံစွာ စုံစုံရှုံးရှုံးအော်ဟန်၏။ သူငယ်ကလေးလည်း အောင်ကြောင်အကာ ဘာလုပ်ရမှုန်းမသိပြစ်နေသည်။ ရော့ဝဲသည်၏ အသက်အတွက် နောက်ဆုံးကျွန်းသော ခွန်အားကို အားထိုက်ထုတ် အမျိုးသမီးအား ရှစ်ပတ်ဆုတ်ပြီတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုခဏျော် လှတ်တစ်ယောက် ပြီးလွှားလာပြီး ရော့ဝဲ၏ လက်တဲ့များ မြှင့်ပိုင်းပစ်လိုက်ရလေသည်။ ရော့ဝဲသည် အစိတ်စိတ် အားဖြော်ဆောင်တော်သွား၏။ ထို့သော် ကောင်လေး၏ အဖော်ဖြစ်သည်။ ကောင်လေးသည်၏ အမျိုးသမီးကို နှုတ်ဆတ်၏ပြီး အိုမြှင့်ပိုင်းပြင်သည်။

ကောင်လေးသည် အမျိုးသမီးကို နှုတ်ဆတ်၏ပြီး အိုမြှင့်ပိုင်းပြင်သည်။

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်လုံး၊ မရှိတော့ပေ။ ထို့ပြင် တစ်ခို့
လုံး သူမြင်တွေ့နဲ့ရသည့် ဝမ်းနည်းပူဇ္ဈားမူများလည်း သူမေ၏ မျက်တုံး
အိမ်မှာ လုံးဝရှာမရတော့ပေ။ အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများသည် တွင်လုံး
ကြောက်လန်းမူဖြင့် ဆေးကြောပစ်လိုက်ပြီးပြီဖြစ်သည်။

ဝတ္ထာက ဤနေရာမှာပင် ဆုံးသွားပါသည်။

ကောင်လေး၏ နေရာ၊ အမျိုးသမီး၏ နေရာတို့မှာလည်း ပြောင်း၍ ဝမ်း
လို ရေးထားသော်လည်း ကျွန်မတို့သည် အမျိုးသမီးကိုရော၊ ကောင်လေး
လိုရော ထင်ရှားပေါ်လွှင်စွာ အကဲခတ်လို့ ရာသည်။ နောက်ဆုံးစာတိသို့
သည် အနည်းငယ် သရော်ထားသော အမှန်တရားတစ်ခုဖြစ်သည်။

[ကလျာ၊ ၁၉၉၆၊ အောက်တိုဘာ]

တွေ့န်မ စတ်ခု့သော ပြောတိများ(၁)

ပြောတ်တွင် ဖတ်ရန် ရေးသာ ပြောတ်နှင့် ကပြောကြည့်ရန် ရေးသာ
ပြောတ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်ဟု အမိက ခွဲမြေားထားပါသည်။ ကျွန်မအတွက်
သတေသန ပြောတ်စာပေနှင့် ကျွန်မကို စတင်မိတ်ဆက်လေးသည်မှာ နား
သာင်ရန် ရေးသာ ပြောတ်များ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသုတယ် ကလေးသာဝတ္ထ်နှင့် က စာတ်ပြားဖြင့် သွင်းထားသော
ပြောပြောတ်တွေ အများကြီး နားထောင်ခံစားခဲ့ရမှုးသည်။ နောက်ပိုင်း
တော်ဟု ခေါ်ဆော ရှုံးခေတ် နှစ်းတွေ့းအတ်များနှင့် ရှုံးပိုင်းအတ်ဟု ခေါ်
သော ခေတ်ပေါ်ပြောတ်များ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသုတယ်တန်းအောင်ပြီးသည့်နှစ်က စဉ် ကျွန်မတို့မိသားနာလိုက်
ပြုင်း ရွှေ သွားကြသည် ကုန်းအောင်းနှုံးကလေးတွင် နှစ်ကိုအရှင်တက်
ပြီး သိပ်မကြာမိ အလှုံအတန်း တစ်ခုခုမှ ဓာတ်စက်ဖွင့်သည့်ထုံးစွဲ ရှိပါ
သည်။ ပထမတွင် သုရားတရားနှင့် ပတ်သက်သည့် သီချင်းများကို ကြား
သွားသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သိပ်မှုံးကြီးနှစ်ပုံးပုံးကို ကြားရမည်။ တင်တင်
ပြု၏ ထူးမြေားနား သီချင်းခံနှင့် ချစ်သွားကိုပတ်ပူးသီချင်းများကို နှစ်
တွေ့းနားထောင်လွှန်းသဖြင့် အလွတ်ပင်ရှုံးသည်။ ထို့နောက်မှာတော့
အုံကိုပိုင်းအတ်တစ်ခုခုကို ကြားရတော့သည်။ ကက်းဆက်မပေါ်သေးသာည့်
သီးနှံး၊ ဓာတ်စက်ဖြင့်သာ ဂိတ်ကို နားထောင်ရသည်။ အချိန်မြှင့်နှင့် စုံကို

၈၁ သီချင်းကြီးများ နားတောင်ခြင်းသည် ကျွန်မတို့အတွက် အလျှေ
ကြည့်နဲ့စရာကောင်းလှသည်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်လျှေသည် အသေ
စက်သံပြဋ္ဌာန်မှုနဲ့ကာ သီပိရာထဲမှာ တိတ်ပါတ်ဆိတ်ဆိတ်လုပေါ်
ရင်း သီချင်းသံနှင့် ပြောတ်စကားပြောများကို စိတ်ပါလက်ပါ နားတော်
ကြ၏။ ကျွန်မတို့မှတ်မိသလောက် အတ်တွေ့အနက် ပို၍ရှုံးကျသော အသေ
များအဖြစ် ရွှေကျိုးသီနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်မှုမှုနှင့်အတ်တွေ့အနက် မအောင်ပြု၏တော်
တင်မောင်၏ သီဒ္ဓတွေ့မင်းသား ဖွားတော်မှုမြန်း၊ လေးတင်ခန်း၊ တော်တွေ့
ခန်းအတ်များ၊ အတ်သစ်ပြောတ်အဖြစ် မောင်မှုပြု၏တ်နှင့် နှင့် အလွန်နှစ်သက်စွာ
ထောင်ခဲ့ရသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်မှု အသေများ အလွန် အောင်ပြင်၍ ဝါယာက်သော ကရာဏာ
ဖြစ်သည်။ သုမနနဲတ်ကို ကျွန်မ အလွန်နှစ်လမ်းနဲ့သည်။ “ဒီမယ် ကိုသော
သုမနနဲတ်ကလေ... ရှင် မပေါ်းချင်လို စွန်ပစ်လိုက်ပေမယ့် ဘုရင်ကယော
တော့ ဖြစ်ပါသေးတယ်တော့” ဟူသော ခနဲတဲ့တဲ့ အပြစ်ဆိုစကားကို ယာ
ထိ ကျွန်မကြားယောင်ဆဲဖြစ်သည်။ “အခုမဲ့လာရေးရသလား ကိုသော
ရဲ့၊ သုမနကျောမှာ ဒေါ်ရာတွေ့နဲ့” ဟု သူမ၏ ကျောက ယောက္ခမပြု၍
ရိုက်နှက်လိုက်သည် ဒေါ်ရာများကို ပြု၍ ဒိုလိုရန်တွေ့ခန်းတွင် ပဲရှုံး
အပြောကောင်းလွန်းသဖြင့် ကျွန်မ ကြက်သီးတောင် ထဲခဲ့ရ၏။

ရွှေမန်းတင်မောင်၏ အသေများ လိုသလို သရုပ်ဆောင်၍ရသောအသာ
ဖြစ်သည်။ ပပ်ပယ်ငယ် လွှဲပယ်တစ်ယောက်၏ အသံအဖြစ် သရုပ်ဆောင်
နိုင်သည်။ ကာဗျာဒါယို အမတ်အဖြစ် သီဒ္ဓတွေ့မင်းသားအတွက် ကြိုင်စော်
ရှာသည့်အခန်းများတွင် သူ့အသေများ တာကယ့်လွှဲပယ်လေး တော်
ယောက်၏ တက်ကြသေားပွင့်လင်းသောအသံဖြစ်သည်။ ဖွားတော်မှုမြန်း
နှင့် တော်တွေ့ခန်းတို့တွင် စောင်ရွက်ခဲ့ရန် အပြစ် ရှင်ကျော်ရှင်
ပုဇွဲးသော လွှဲကြီးအသံဖြစ်သည်။ စွဲကျွန်သည် အတ်များတော့ သူမ
ကောက်ကျွန်သည် စွဲကျွန်သည် ဖိလိန်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရာမှာ အလွန်
ဟန်ပါလျ၏။

အထည်ကြီးပျက် မြေးအသွားအိမ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လည်

ရွှေချက်ကို စွဲအနည်းငယ်ဖြင့် လဲရန် အဖွဲ့ကြေသော အခန်းတွင် ရွှေမန်းတ်
မောင်၏ အပြောများက သရုပ်ပါပြင်စွာ ဟာသမြာက်နော်။

“ဟဲ ကောင်မလင်း၊ လာ... နင့်ရွှေကြကြီး ယူခဲ့ ငါသေနားလို့ စွဲကျွန်သည်
နည်း ပေးခဲ့မယ်” ဟူသော အမိုးပိုးဖြစ်သည်။ ရွှေချက်ကို စွဲကျွန်သည်
လူကောင်းက ရှိသေးမွှဲအားလုံး၊ ငွေစအားလုံး ပေးပြီး လေယဉ်သွားပြီး ပြုဖြစ်
သည်။ တက်ယောက်တော့ အသာပြာ တစ်သီန်းတိုက်သော နှစ်လီရွှေချက်ကို
ပထမဆုံး တွေ့ခွင့်ရာသုက သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ ရွှေချက်မှန်းသိပါလျက်
တန်ရာတန်နဲ့ မပေးချင်သောပြင့် ခွဲကိုစုတ်ကြီးဟဲ လိမ့်ညာကာ လွှင့်ပစ်ခဲ့
သည်က သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ နောက်ကျသွားပြီ။ ထိုအခါ
လောဘ ဒေါသတိဖြင့် သူအရားတ်ပိုင်းဖြစ်သွားရသည်။ “ပေးပေး အေး
ပေး... ငါရွှေချက်ပေး” “မပေးပေးပေးပေး ငါရွှေချက်ပေး”
ဟူသော ရဲ့ကြောင်ကြောင် ဟန်မှုရာစကားများကို ကျွန်မတို့ ကလေး
တစ်သီးကို အလွန်ရကြ၏။ “အရင်မိန်းမကို ရွှေချက်မြောက်မိန်းမိန်း
ကျေး... ဒီရွှေး အဟုတ်ပါ မှုရမသွေးကျူးပေးရမယ်ဒီရွှေး” ယာထိ ရွှေမန်း
တင်မောင်၏ ကိုတော်ဖြင့်ပြောသော စကားသံတို့ကြိုးယောင်ဆဲဖြစ်သည်။
ထိုအတ်များကြောင့် ပြောတ်ဆိုသည်ကို ကျွန်မစတင်ရှင်နဲ့ ခွဲခဲ့ရသည်။

သည်ထက်ပို၍ ဆောင်ဆန်းသော ပြောတ်များအဖြစ် တွဲတော့သီန်းတန်း
၏ ထွေးညီးတော်၊ တော်က ရွှေချက်သည်နှင့် နဲ့မဲ့မေတ္တာ အတ်များကို အသာ
ဆောင်ရသည်။ ထွေးညီးတော်တွေ့လေး၊ သူကြီးသားလား တူလား သာဝင်၏ လွှဲကြော်
အရိုက်လက္ခဏာတို့ကို ခွဲမြေားစွာ ကျွန်မတို့နဲ့နားတော်ခံစားရသည်။ “သား
ခင်ကို ဘာထင်သလဲ” ဟူသောကြိုးဝါး၊ သာကို ကျွန်မတို့နဲ့ ထဲမှာ စွဲခဲ့ရ၏။
တွဲတော်သီန်းတန်း၊ ချက်စပ်ယွင့် တင်တင်ဖြတ်ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သော
သောက ရွှေချက်သည်စွာတော်များပရီသတ်နှစ်သက်လုက်လွှာနဲ့သဖြစ်သွား
လိုက်နဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ရန်ကုန်သွား၊ သီန်းတန်းက တော်သားကတော်း
လိုက် စောင်ဆန်းသော်၊ ရှုံးတော်းသော်၊ လူတုန်းစား ခွဲခဲ့ရသည်။ မြှေးမှန်းသော်
အစ်မှုံးက သိမ်မွေ့သည်။ ကျော်မြော်သည်။ ပြောတ်မှန်းသော်။

ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လုံးက သိန်းတန်ကို သံယောက်တွယ်သွား၏။ သို့
၏။ အငယ်မ နီးက င့်တင်းသွား၊ တစ်စွဲတို့ လုပ်တတ်သွား၊ ဆုံးဖြတ်ချက်
ပြန်သဖြစ်၍ သိန်းတန်လိုက်ပါသွားမည့်သဘောဇူး စွတ်တက်လိုက်သွား
ရင်း သူတို့နှစ်ယောက် ညားသွားသည့် အတိဖြစ်သည်။ “ကိုသိန်းတန်...
ကိုသိန်းတန် နီးသဘောပေါ် တက်ခဲ့မယ်နော်” ဟူသော စကားသံသည်
တတ်သိမ်းခါန်း အခိုကသော်ချက်ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် ကျွန်မမှတ်ပို့သော အပြောတတ်များအနက် ပန်းတသင်း
သင်း ပတ်ပျိုးသံချင်းကြီး သရုပ်ဖော်အတ်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ သံချင်း
ရှေးသွားလက်ရှာမင်းထင်၏ ဘဝအတွေ့ဖွံ့ဗြို့တတ်လား မသိ။ “ပန်းတသင်း
သင်း၊ ရရှိခြင်တွင်း၊ သံသာလေသင်း” ဟူသော သံချင်းဖြစ်ပေါ်လာပုဂ္ဂို
တတ်လမ်းဆင်ထားသည့် နိချင်းလုံးဝမပါသော ပြောတ်တစ်ခုဖြစ်သည်။
နောက်ပြီးတော့ သန်းထွန်းလေးပါဝင်သည်ဟု ကျွန်မထင်သော ပြောတ်
တစ်ပုဒ်ရှိသေးသည်။ သဘောဆိပ်မှုပါသောက်၏ သနားဖွှေ့ရာ ချစ်ခင်ပွှေ့ရာအဖြစ်
အပျက်ဖြစ်သည်။ နှမကလေး နာမည်က ပူဇားဖြစ်သည်။ အလွန် သရုပ်
အောင် ကောင်းသော ကလေးမကလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မဖြင့် ကလေး
အတွေးနှင့် ထိုမောင်နှစ်မှနှစ်ယောက် တစ်ကွဲဖြစ်ဖြစ်သွားတာကို ကရာဏာ
သက်စွာ ကြော်ကွဲမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ အစ်ကိုက အဆိုတော်ဖြစ်ချင်း၍ ရင်း
ကုန်သို့ စွန့်စွန်စားစား ထွက်ခွာသွားသည်။ အစ်ကိုအခဲ များစွာ ရင်ဆိုင်
ရှုသည်။ မျက်စွဲကွယ်သွားသည်။ ညီမကလေးက ရှင်ကုန်မှုပါဝင်စာမသိ
သည့် အစ်ကိုကို ရှာဖော်ရန် နောက်သဘောတစ်စီးမှာ တိတ်တဆိတ် လိုက်
သွားသည်။ လျက်ထဲတစ်ဦးက ဓမ္မားစားလိုက်သဖြင့် အထက်တန်းကျကျ
နေခြင့်ရှုသည်။ ပုဂ္ဂိုး၏ ဓမ္မားနှေ့တွင် အစ်ကိုပါဝင်သော ဂိုတာဖွဲ့က သံချင်း
ဆိုသည်။ အစ်ကိုသံချင်းသံကို ပုဂ္ဂိုးက ကြားသွားပြီး ကိုကို... ကိုကိုဟု
အောင်သော ဓမ္မားမီးသာတွေက ထိန်းချုပ်ပုန်းကွယ်ထားရှု၏။ ထို
အောင်းမှာ ကျွန်မဖြင့် ပုဂ္ဂိုးတို့မောင်နှစ်မှုပါသောက်း အလွန်ရင်မော်ခဲ့ကြေးပါသည်။
အောင်ကိုကလည်း မျက်မမြင်ဖြစ်နေပြီးမဟုတ်လား။ နောက်ဆုံးတော့သူတို့
အောင်နှင့် ဓမ္မားရှုံးစားစား အတွက် ထဲတွင် အစ်ကို ဖြတ်ပေါ်ပါသည်။

ရုပ်မြေမှာ မောင်နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံးကြသည်။ ပျော်ရွင်ကြည့်နှုန်းရသော
အတ်သိမ်းဖြစ်ပါသည်။

သည်လိုနှင့် အပြောပြုအတ်တွေကို နှစ်သက်စွာ ခံစားနားထောင်ခဲ့ရ
သော ကျွန်မသည် ဖော်ရှုပေးသော ပြောတ်များကို ဖတ်ရှု ခံစားတတ်လာ
ခဲ့ပါသည်။ ဦးကြင်္ခာ၏ ပြောတ်များတွင် ပါပဟိန်ပြောတ်နှင့် အေဝရွှေန်
ပြောတ်တို့ကို ကျွန်မဖော်ရသည်။ ထိုနောက် ရှာမမင်းသားနှင့် သိတော်ဝေး
အိုအကြောင်း ရေးသော ပြောတ်ကို ဖတ်ရှုသည်။ ထိုနောက် ဦးပုည်၏
ပြောတ်များကို ဖတ်သည့်အချိန်တွင် ပြောတ်ကို ကျွန်မတော်တော်ခဲ့စား
အတ်သွားပြီဟု ဆိုရမည်။

ဦးပုည်၏ ပြောတ်များအနက် ကျွန်မရင်ထဲမှာ စွဲနေသော ပြောတ်
သံပျိုးရှိပါသည်။ ရေသည်ပြောတ်နှင့် ဂိုလ်ပြောတ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့
သိသော်လည်းကောင်း ဦးပုည်၏ ဝတ္ထုလေးပုဒ်နှင့် ရေသည်ပြောတ်တို့ကို
ထောက်တန်းကျောင်းများတွင် ဖြန့်မှာစာသော်ခဲ့ခြင်းအတွက် ပြုလွှားခဲ့သည်
တာသိရပါသည်။ ကျွန်မအနီးအနား ရေသည်ပြောတ်နှင့် ဂိုလ်ပြောတ်
သံ အော်ချုပ်ဖြင့် နှစ်သက်မက်မက်မော်စွာ ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။

ရေသည်ပြောတ်များ အတ်ကောင်က သုံးဦးတည်းဖြစ်သည်။ အတ်
ကောလမှာလည်း တစ်နှေ့တည်းဖြစ်သည်။ နှစ်ကိုမှာ စတင်း၍ ထိုနော
အောင်ပ် ပြောတ်ကောလပြီးဆုံးသွားသည်။ ထိုတို့တော်းသော ကောလ
တွင်း လျှေားပေးယောက်တည်းနှင့် ရေးဆွဲထားသော ပြောတ်သည် အလွန်
ပုံပညာမြောက်စွာ လုပ်နေခဲ့ပါသည်။ သုံးယောက်တွင် တစ်ယောက်
သည် ဒီမြောက်ရှေ့မင်းသားအဖြစ်မှ ဘရင်အဖြစ် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသွား
ထောက်တန်းစား အရို့သေးခဲ့ရတ်သရော်းမြတ်သည် အမျိုး၊ နှစ်ယောက်
သည် အလွန်မြွှေ့ချာစားတို့ပါသည်။ အောက်တန်းအလွန်မှ ရေတမ်းသမား
သာကျေားနှင့်မြိုင်နှင့် မဖြစ်သည်။

ဒီမြောက်ရှေ့မင်းက နှစ်းတော်းရှိရှိ ရှိရှိတော်းရှိရှိ အဝင်တွင် အော်ချော်နား
ပြန်ရှုပါသည်။ အောင်ကိုတော်းရှိရှိ ရှိရှိတော်းရှိရှိ အောင်ကို
လုပ်နည်ရေတမ်း၍ ရောင်းနေရသည်။ သူတို့၏ဘဝများက သီးသန်း

ဖြစ်၏။ ရေသည်ယောကျားထက် မိန့်မက ပို၍ မွဲတေသည်။ ဘူတိနှင့် ယောက် ဆုမိပြီး ပေါင်းဖက်ရန် မေတ္တာများကြ၏။ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စုဆောင်းငွေမှုပင် တစ်ကျပ်မြဲည့်သွား ထင်၏။ ယောကျားများ နှင့် ရှိုး အပေါက်ထွေ့ စုဆောင်း၍ ရှုက်ထားသော ငွေလေးရွေးချွဲ့ (ပဝ၏) ရှိုးသည်။ လက်ထပ်သောအခါ ထိနွေ့သည် လင်စုမယားဖက်ပစ္စား ဖြစ်သွားသည်။ ထိနွေ့ကို ရယူရန် ယောကျားသည် ပူပြုးသော မှတ်းအောက်၌ ဒီနှစ်မပါ လလာခြေဖော်များဖြင့် ပြုးသွားသည်။ ပျော်ရွှေ့၍ တက်ကြွော ခန့်ပေါက်ပြီးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိအချိန်မှာ အီမဲရှုံးမင်းသည် နှစ်းတော်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ဘုရား အဖြစ် ရာထူးတိုးသွားပြီ။ ထိုဘုရင်အသစ်က လေသာပြေတင်းမှ လှမ်းကြောင်းသည်အခါ ရေသည်ယောကျားသည် နော်ထဲမှာ ဒီနှစ်မပါဘဲ ပြုးလွှားပျော်ရွှေ့နေသည်ကို မြင်၏။ ခြစ်ခြစ်တော်က ပူပြုးလှသော နောက်မှ မဗ္ဗား ဤမျှ မြှုံးမြှုံး ထိုးပျော်ရွှေ့၍ ပြုးသွားနေသည်မှာ ထူးဆန်းလှသည်။ အကြောင်းကိုဖြေားတစ်ခုတော့ရှိဟန်တို့သည်ဟု ထိရေသည်အား ရှုံးအောင် အောက်သို့ ခေါ်ရှင်းလိုက်၏။ မေးကြည့်သောအခါ ရေသည်က အကြောင်းကို ပြောပြုသည်။ ဘုရင်က သနားကြိုင်နာသွား၏။ ပြစ်မှုပြစ်ရလေ... ပုစ္စ် မျှသော ငွေကလေးအတွက်နဲ့များ ဒီလောက်ပူပြုးလောင်ကျပ်းတဲ့ မော်မှုံးအောက်မှာ ဒီနှစ်မပါ ပြုးလွှားရလေးမြင်း၊ က... က... မောင်မင်းရဲ့ ငွေစွဲကို အသာထားလိုက်၊ ဟောသီက ငွေစွဲကိုသာ ယူပြီး ပြန်ပါဟု ပဲပဲတစ်စွဲ ထဲတ်ပေး၏။

“မှန်ပါဘုရား၊ အရှင့်ငွေစွဲလဲ ယူပါမယ်၊ ကျွန်းတော်မျိုးရဲ့ ငွေကလေးလဲ သွားယူပါရော့ဘုရား”ဟု ရေသည်ယောကျားက ခွင့်တောင်းသည်။

“က က... ဒါဖြင့် မင်းငွေတစ်ကျပ် ယူသွား၊ မင်းမှုံးနေကိုမေးလိုက်”

“အရှင့်ငွေတစ်ကျပ်လဲ ယူပါမယ်၊ ကျွန်းတော်မျိုးရဲ့ ငွေကလေးလဲ သွားယူပါရော့ဘုရား”

ဘုရင်သည် ရေသည်ယောကျားအား ငွေမတ်စွဲမှုအစ ငွေတစ်ကျပ် တစ်ရာကျပ်၊ တစ်ထောင်ကျပ်၊ ကုင့်ကျပ်အထိ တို့မြင့်၍ လေးလေသည်။

သိပါလျက် ရေသည်ယောကျားသည် သူငွေမှုံးစွဲကလေးတွေထဲမှာ ဖြစ်သည်။ ငွေတစ်ထောင်ကို အလကားရနေပါလျက် ငွေလွှားထောကလေးတွေ ပေါ်ပေါ်ထိန်းကောင်းလားဟု အပြစ်တင်ရန် ဘယ်လောက်သင့်တော်လိုက် ပါသလဲ။ ဘယ်လောက် ဟာသု မြောက်လိုက်ပါသလဲ။ သို့သော ကျွန်း အပြစ်မတင်ရှုက်ပါ။ ရယ်လည်း မရယ်မောရက်ပါ။ ဘုရင်က ပေးသည် အသြာ ငွေတစ်ထောင်သည် သနားသဖြင့် ခွန့်ကြေားသွားငွေ ပြု ဖြစ်သည်။ အလကားသက်သက် ရလိုက်သော ပိုက်ဆိုင် ဖြစ်သည်။ နှင့်ရှိုး အတိတဲ့တိုင်း ကြေားမှာ ရှုက်ထားသော ငွေရွေးနေကလေးများသည် ပင်ပန်းဆုံး ကျွန်းတွေ အလုပ်လုပ်ပြီးမှ ရေသည်ယောကျားကာလများစွာ ကျွန်းကျစ်လျှို့လျှို့ စုဆောင်းထားခဲ့သည် ပိုက်ဆိုင် ရှုက်ထားခဲ့ဖြစ်သည်။ မမာဏအားဖြင့် နည်းသည်း သုနိက်ထဲတို့ရေသည် ခွန့်အား သုကျွန်းဆုံးခဲ့ရသည်။ အချိန် စုသည်တို့ စွာ သူ အတွက် လျှို့လျှို့ မရနိုင်လောက်တောင် တန်ဖိုးကြီးလှသည်။ ရေသည်ပေါ်ကြေားသွား တွေ့ယောက်သွား ကျွန်းမတို့ချင်းမည်။ ကျွန်းမတို့ချင်းမှုံးအပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်သည် ရေသည်ယောကျား၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ခွန့်အား နွေ့သွေ့နှင့် ရှိုး ပြောင့်မှုံးတို့ကို သဘောကျကာ အိမ်ရှေ့မင်းစင်းစည်း စိန့်နှင့် ထိုးအိုးတို့အရာ ဆက်ခွဲငွေ့ကို သော်လိုက်ပေါ်ပါသည်။ ထို့သွားနှင့် လက်ထပ်သည်။ ရေသည်မြို့နှင့် မသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းကတော်ဖြစ်သွားသည်။ ညာမေးအောင်း အိမ်တွင် ဘုရင်သည် အိမ်ရှေ့စွဲ ရေသည်ယောကျားနှင့် အိမ်ရှေ့စွဲ ကတော် ရေသည်မြို့နှင့် မတို့နှင့်အတူ ဥယျာဉ်တော်တွင် လှည့်ပတ်ကြည့်၍ ရှင်းပင်ပန်းဆုံး အားဖြင့် ခကာသွေးအက်ရန် အကြိုဖြစ်သည်။ ရေသည်မြို့နှင့် မ(အိမ်ရှေ့စွဲ ကတော်)က အခြေအစုံအိမ်တော်များနှင့် တစ်နောရာမှာ ရှိုးနေစဉ် ဘုရင်က အိမ်ရှေ့စွဲ ရေသည်ယောကျားကို ကျွန်းမတို့က ရှိုးအသု ပြောင့်မှန်သွားအဖြစ် မြင်ငွေ ရှုံးမှုံး အတ်ရှုံးကို ချက်ချင်းပြောင့်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့စွဲ ဖြစ်လာသော ရေသည်ယောကျားသည် ဘုရင်အပြစ် ထိုးနှင့် စည်းစည်း အောင် အိမ်ရှေ့စွဲ အချိန်ကြောကြာ မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ပါခုချက်ချင်း

ဘုရင်ပြစ်လိုလာသည်။ ထိုကြောင့် ဘုရင်၏သနလျက်ကို ကိုင်ကာ ဘုရင်အား လုပ်ကြသတ်ပြတ်မည်ဟု ရွယ်လိုက်၏။ သို့သော် သူသည် အလွန် စိတ်သော့မြင့်ပြတ်သိမ်းဆွဲလော့ မီမံကျော်ရှုံးရှင်အား စောက်ကားသတ် ပြတ်သည့်မှာ အလွန်ရှုက်စာရေကောင်းသည့် ယုတေသနမှုပါလားဟု ပြန်လည် ချိန်သမီးသားပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို ပြန်ဆုံးမကာ သနလျက်ကို ပြန်ချုလို၏သည်။ ထိုနောက်တစ်ဖန် လောဘစိတ်ပြန်ဝင်လာပြီး ပြန်၍ ရှိခို့ရွယ်ပြီး၏။ သည်လိုနှင့် စိတ်ကောင်းနှင့် စိတ်ယုတ် တစ်လုညွှန်စွဲလျက်ရှိရှုမှ နောက်ဆုံးတော့ ကောင်းမြတ်သောစိတ်က အနိုင်ရသွားသည်။

ဘုရင်နဲ့လာသောအခါ အိမ်ရှုံးမင်း ရေသည်က ဖြစ်ပျက်သမျှ၏ ဘုရင်ထံ ပွင့်ပြောပြီး မီမံ၏ ကောက်ကျိုစုတ်ညွှန်အတွက် အပြစ်ဝန်းကား တောင်းပန်သည်။ ဘုရင်က သတ်လျင်လည်း မီမံအဖွဲ့ပင် ရှိသည်။ သို့မှာ စိတ်နဲ့ ကောင်းမွန်သော ဘုရင်က ရေသည်အား အပြစ်မဟုသည့်အပြင် မလုပ်ကြ ပြစ်လိုက်သည့်အမှုအတွက် ရှိသားစွာ ပွင့်ဟာဝန်စုတော်များ၏ ရှိကျော်ကား ပြောကြားပြီးနောက် မီမံ၏ ထိုးနှစ်းစည်းမီမံကို အိမ်ရှုံးမင်းအား ချက်ချင်းလွှာအပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အပြစ်ရှိသော အိမ်ရှုံးစွဲ ရေသည် သောကျော်သွားသည် နောင်တကြီးစွာ ရှုက်စွဲသွား၏။ မီမံသည် ထိုးနှစ်းစည်းမီမံကို စုတ်နဲ့ တစ်ဖန်ပြောင်း ဝန်းကား မီမံအား ရေသည်မီန်းမနှင့်အတူ တော့ထွက်သွားလေသည်။

အတ်သိုးတွင် ဘုရင်သည် ဥယျာဉ်မှန်းတော်အနောင်သို့ ပြုသွားပြီး ရေသည်သောကျော်နှင့် မီန်းမက တော့သို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားသည်။

ရေသည်သောကျော်သည် ဤပြောတ်၏ အမိကဓာတ်ကောင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ရှိုးအသွေးပြောင့်မှန်သွားသို့သော် သူရှိုးပိုက်သည့် စည်းမီမံ ချမ်းသာနှင့် ရာထူးကြီးသည် သူ့အား ရှိုးအ ပြောင့်မှုန်သွာအဖြစ်မှ ချက်ချင်းပြောင်းလေပေးလိုက်သည်။ သူသည် အတ်လိုက်ဘဝမှလွှာဆုံးလွှာကောက်ဘဝသို့ တစ်ခဲ့လေ ရောက်သွားပြီးမှ လွှာကောင်းအဖြစ် ပြန်လည်တည်းမတ်လာသွားလာသွားဖြစ်သည်။ ငွေ့နှင့် အာဏာသည် လွှာရှိုးလွှာကောင်းတစ်ယောက်ကို

ချက်ဆီးနိုင်သည့်ဟု ဦးပူည့်က ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူ၏ ဆင် ခြင်တဲ့ တရားသာ အချိန်မိုးမက ယောက်နှင့်လျင် ရေသည်သောကျော်သည် လူ သတ် သမား၊ ထိုပြင် ကျော်ရှင်ကို အောက်ကားသည့် လွှာမိုက်အဖြစ် ပြောင်း လဲသွားတော့မည်။ အသည်းယားစရာကောင်းအောင် အတ်ရှိုးပြောင်းထား သည် အတ်ကွက် အတ်ဝင်ခန်း ဖြစ်သည်။ ရေသည်မီန်းမနှင့် ဘုရင်က ဘော ရေသည်သောကျော်၏ အတ်ကောင်းကို ပို၍ ပြောအင် အရောင်တင် ပေးသည့် အတ်ရှိုးမှား ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် ရေသည် သောကျော်သွားပို့ရပ်လုပ်းပေါ်အောင်းပြုခြင်း ပြစ်သည်။ လောကနိယာမတို့အကြောင်း ကို ဟာသဖြင့် ဆင်ခြင်ဥက္ကာသွားကာ ရေးစွဲသံကြားထားသော ပြောတ် ကောင်းတစ်ပုဒ်ဟု ကျွန်းမ ခံစားရပါသည်။

*

ဝိဇယာပြောတ်ကတော့ ရေသည်ပြောတ်ထက်ပို၍ အတ်ကောင်ဆွဲ လည်း များကာ ပို၍ မီတ်စိတ်ဝင်စားနှိုလည်း ကောင်းသော အတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ပြောတ်၏ အချိန်ကာလသည်လည်း ရေသည်ပြောတ်မှာလို တစ်နှင့်တည်း မဟုတ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြောသည်။ မျိုးဆက် နှစ်ဆက်စာ ရှည်လျား သောကာလ ဖြစ်သည်။

ဝိဇယာမင်းသားသည် ပြောတ်အဖွင့်တွင် ကျွန်းမတို့အမြင်၌ ဆိုးသွေး လှေငယ် ဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်မှာ ပြည်သွာ့လှုထုကို အနိုင်ကျင့် ညည်းပန်း သည်။ နောက်လိုက်နောက်ပါ လွှာဖြင့် ဓားပြတိက် သောင်းကျိုးသည်။ ဘုရင်သားတော် ဖြစ်ချော် မျှုးမတ်များက ဘုရင်အား မတိုင်းကြပေး။ နောက်ဆုံး သည်းမံနိုင်သည့်ပြည်သွာ့လှုထုကို ဘုရင်နှစ်းတော်မှာ ဖုန်းပြောတ်းကောင်း အောက်ဘက်မှ လွှာစောက်ကာ အော်ဟစ်တိုင်ကြားတော့ သည်။ ရှုံးတုန်းက ရှင်ဘုရင်နှစ်းတော်ရှုံးတွင် ဟစ်တိုင်ဟု ခေါ်သော နောက်တစ်းရှိုးသည်... တဲ့။ ထိုဟစ်တိုင်မှာ ပြည်သွာ့ပြည်သားတိုင်း မီမံ တို့၏ ဂုဏ်စားမှုများကို ဘုရင်နားသို့ ပေါ်ကြားအောင် အော်ဟစ်တိုင် တည်းခွင့်ရှိုးသည်တဲ့။ ဘယ်လောက်များ အုံမြေစရာကောင်းလိုက်သည့် စန်းပါလိမ့်။ ပြည်သွာ့နှင့် ဘုရင်အကြားမှာ မည်သည့်အရာတားမှာ မန္တုသရာ ပြည်သွာ့၏အသိကို ဘုရင်က တို့ကိုရှိုးပို့ကြားနားဆုံးဖြစ်သော် ဖြစ်

သည်။ ဝိယောပြေတော်မှာလည်း ဝိယော၏ ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းတရာ့
ကြီးထဲသို့ ပြုသွားက ဝိယောအကြောင်း အော်ဟစ်တိုင်ကြားမြင်းပြစ်သည့်
လိုအခန်းသည်။ ပြေတော်၏ ပထမဆုံးမြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။

ဝိယောလည်း ဆိုးသွေ့လျှပ်ပြစ်မယ်ဟု ဖြူဗျာ့ရှိ၍ ရဲရှင်သွေ့
လေသည်။ မိမိအပြစ်ကို မိမိ ဝန်ခံသည်။ မိမိအပြစ်ကို ဘုရင်ထဲ ဖတ်
ကြားဘဲ ရောင့်နှစ်ပိတ်နေခဲ့သော မျှုံမတ်များအားလည်း အပြစ်ဆိုသည့်
ရှင်ဘုရင်က ဝိယောတို့အား သတ်စေရန် အမိန့်ချုမှတ်သည်ကို မယ်တော်
က နိုင်တော်ပါ၏။ လေခြို့ရှုလမ်း ပြစ်လျက် ခွဲသွေ့နှင့် ကော်များ
လျင် အသက်ရှင်နိုင်မည်ဖြစ်သော လမ်းတစ်ခုသို့သာ ဂိုလ်ပါရန် အောင်
ပန်သည်။ ထိုအခါ ဝိယောမင်းသားနှင့် နောက်ပါတို့အား ဟောင်ဖြင့် ထောက်
သော သမ္မတရာသို့ ဖျော်ဆော် အမိန့်ချုလိုက်သည်။ ကဲ့ညာ၏ ဂိုဏ်ယူ
ပြင်သာ သေားမှုလွှတ်မည် ဖြစ်သည်။ ဝိယောလည်း မယ်တော် ခမည်
တော်တို့အား ရှိနိုးနှုတ်ဆက်ကာ အောင်ဖြင့် တွက်ခွာခဲ့ရလေသည်။

သမ္မတရာဘို့ဖြတ်လျက် သူတို့သည် ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ရောက်၏
(သိရှိလေကားဟု ထင်သည်) ထိုကျွန်းတွင် ဓမ္မဘာသာ မရှိ။ ဘိုလ်များ ကျွန်း
စားသော ကျွန်း ပြစ်သည်။ ထိုကျွန်းတွင် အပ်ပျော်သော ဘိုလ်မင်းတွင်
တွေ့မတော်တစ်ယောက် ရှိသည်။ မယ်ကုဝါယံ ပြစ်သည်။ ထိုတွေ့မတော်
ကုဝါယံမင်းသမီးသည် ကျွန်းသို့ ရောက်လာသည့် သတေသနပျက်လွန်တို့
အား သတ်ဖြတ်စားနေကျွန်းပြစ်သည်။ ဝိယောနှင့် အပေါင်းပါများ ဤကျွန်း
သို့ ရောက်သည့်အခါ ကုဝါယံမင်းသမီးသည် စားသောက်ရှိ အစားတွေ့
ပြုဟု ပျော်ရွင်သွားသည်။ သူမ၏ အထိန်းတော်ကို ဇွေးအပြုံးဖုန်းဆိုင်း
သူမကိုယ်တိုင် လူမိန့်မင်းသွေ့သွေ့ ဖန်ဆင်းသွေ့သည်။ ဇွေးကိုမြင်သောအခါ
ဝိယော၏ လူများက ရွာတစ်ခုသို့ရောက်တော့မည်ဟု ဇွေးနောက်က လိုက်
ရာ ဘိုလ်မင်းသမီးက ဖော်ထားလိုက်သည်။ မိမိလျှတော်၌ ပြန်မလာသဖြင့်
ဝိယော ခေါင်းဆောင်ပိသွား ကျွန်းတို့သို့ လိုက်လှုံးဖွေဖျော်လေသည်။ ထို
အား ကုဝါယံနှင့် ဝိယောတော်တွေ့ကြားသည်။ ကုဝါယံက ဝိယောကိုမြင်မြင်း
ချစ်ခင်သွားသည်။ ဝိယော၏ လူများသမီး တန်ခိုးစွမ်းအင်များ ကုန်ဆုံးသည့်
အား ရှိုးရှိုးတော်၏ လူများလည်း တန်ခိုးပြယ်ကာ ရှုံးနှုန်းကျွန်းသွားလို့
မည်။

ကုဝါယံ၏ ဦးရှိုးတော် ဘိုလ်မင်းသည် ထိုကာလတွင် ကြင်ရာတော်

ထိုးမြားပွဲပြုလုပ်ရန် ရှိသည်။ ကြင်ရာတော်နှင့် ထိုးမြားသည် နေတွင်
ဖောင်ပျက်၍ သောင်တင်လာကြသော လူသားများကို အောင်ဆွဲ အထိုး
အမှတ်ဖြင့် ဖောင်ပါးဆီးစားသောက်ကြဖောင်လည်ဟု စိတ်ကုးသည်။ ထိုအခို့
တွင် ဝိယောမင်းသားကလည်း ဤကျွန်းတွင် ဘိုလ်မှုနှင့်လုံးလွှာ
ထိုင်၍ မဖြစ်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သူသည် ဘိုလ်မှုတို့ကို တိုက်ခိုက်နိမ့်နင်း
မှတ်ဖြစ်သည်။ စစ်ပွဲကို အောင်နိုင်သွားသည့်သာ ဤကျွန်းတွင် နေထိုင်
မည်ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင်း ဘိုလ်မှုနှင့်လွှာ စစ်ပွဲဖြစ်ရမည်။ ယခုချက်ချင်း
ပင် တိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

ထိုအခို့တွင် ကုဝါယံမင်းသမီးသည် ဝိယောအား ချမှတ်ဖြတ်နိုင်းမြင်း
ကြေားဖြင့် မိုက်မဲ့သော လုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်သည်။ ဝိယောဘက်မှာ
ဝင်ရပ်ပြီး မိမိဆွေမျိုး ဘိုလ်မှုတို့အား သွားဖော်ကိုလိုက်ခြင်း ပြစ်သည်။
မိမိုံးရှိုး ဘိုလ်မှုမင်းသမီး အလွန်အစွမ်း ကြေားသည်ဖြစ်၍ ဝိယောမှုတို့ကို
ခိုက်ရန် ခေါ်ခဲ့လိမ့်မည်။ သို့သော် အင်္ဂါန်ပြုမည်။ ထို့နောက် စိတ်ကြား
နိုင်ပေးပေးမည်အသိဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်မည်။ အသံလာရာကောင်းတင်
ဆောင်း စိတ် ဝိယောကြေားမြှုပ်နှံပါ။ မိမိသည် မြားရောက်ပါရှိ အသိနှင့်
တွင် ဦးရှိုးတော်အား မှုခွာခဲ့မည်။ ဦးရှိုးတော်ကို မြားထို့မှုနှုန်းကြေား
သော် ဦးရှိုးတော်အား ရှုံးနှုန်းမြှုပ်နှံမည်။ ဦးရှိုးတော်၏ တန်ခိုးစွမ်းအင်များ ကုန်ဆုံးသည့်
အား ရှိုးရှိုးတော်၏ လူများလည်း တန်ခိုးပြယ်ကာ ရှုံးနှုန်းကျွန်းသွားလို့
မည်။

ပထမတော် မယ်ကုဝါယံသည် အချစ်အတွက်နှင့် အမျိုး အဆွဲတို့
သွားဖော်သွားဟု ကျွန်းမတုန်လှပ်ချောက်ချားသွား၏။ သို့သော် သွေး
အေးဖြင့် စဉ်းစားကြသွားလိုက်တော့ ဓမ္မဘာသာမှာ ပြန်ပြုများရေးအတွက်
မယ်ကုဝါယံသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း စတော်ခေါ်ရန် ဖြစ်ခဲ့ရှိုး သွားအမို့အအွေး
ကို စတော်ရန်လည်း အကြောင်း ပြစ်ခဲ့သည်။ ရှိုးလှုပြင်းကြတ်သော်လည်း

၁၅။ သာမော လူမျိုးစာတစ်စုအတိုင်ရာအရိုင်းအဖိုင်းကျန်းတစ်ကျွဲ့၊ အဖြစ်မှ လူယဉ်ကျေးများ နေထိုင်သော အေးချမ်းသည့် ကျွန်းနိုင်ငံတစ်ခု အဖြစ် အော်လုန်ပြောင်းလဲရာတွင် မီမံသည့် ဘာမဆိုစတေားရမည်ဟု အောင် ခြင်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ဝိဇယ်၏ မြားချက်သည် မီရိပ်ငံတို့နိုင်မှန်ရန် ရာထိုင် နှင့် တော်ဓာတ်များများ ရှိသည်ဟု သူမသိရှိခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့ပါလျက် မယ်ကုဝဏ်သည် မီမံချမ်းသူအတွက်၊ လူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုအတွက်၊ သာ သနာအတွက် အားလုံးကို စတေားခဲ့ရသည်။ သို့မော် တို့အချိန်တုန်းက တော့ သူ့ကိုယ်သူ အချမ်းအတွက် အားလုံးကို စတေားသူဟုသာ ထင်ခဲ့မည် ဖြစ်သည်။

မယ်ကုဝဏ်၏ အကျအညီဖြင့် ဘီလူးမင်းကျဆုံးကာ စိုယေသန နှင့်
သွားသည်။ ဤကျန်းမှာ စိုယေသည် ဘုရင်တစ်ပါးအဖြစ် ထိုးနှစ်းသွဲ
တည်ဆောင်ကာ မယ်ကုဝဏ်ကို ပေါင်းဖက်လျက် နေထိုင်ခဲ့သည်။ အခါး
ကာလ များစွာ ကြောသွားပြီး သားတော်တစ်ပါးနှင့် သမီးတော်တစ်ပါး ဖွား
ဖြင့်သည်။ စိုယေသည် မှုဒ္ဓသာသနကို ပျုံနှုန်းအောင် ဆောင်ရွက်ရနိုင်၍ သံ
တမ်းများ၊ အိမ်နှင့် မားချုပ်၊ နိုင်ငံများ၊ နှင့် မိတ်ဖွဲ့ရန် လိုအပ်သည်။ ထိုအခါး
တွင် အခြားကျန်းနိုင်တစ်ခုမှ ဘုရင်တစ်ပါးမှာ သမီးတော်တစ်ပါး၊ ရှိသည်။
ထိုဘုရင်က စိုယ်နှင့် မိတ်ဖွဲ့ကာ မှုဒ္ဓသာသနကို စွဲနှစ်းကားအောင် အောင်
ရွက်သည် လုပ်ငန်း၌ ကူညီမည်။ စိုယေသ်သမီးတော်ကို ပို့၍ နှစ်နိုင်ငံ
သံတမ်းပြုသည်။ စိုယေသနလည်း နှစ်းတော်မှာ လွှဲမိဖုရား ရှိသွင့်သည်ဟု
ဆုံးဖြတ်သည်။ မိမိနှစ်းတော်မှာ ဘီလူးမတစ်ဦး ရှိနေသည်မှာ အရာပါဆို
အကျည်းတန်းပြီး အခြားနိုင်ငံများ၏ သံတမ်းအဆက်အသွေးပို့ရရေး၊ အတွက်
ကြိုးစွာသော အောင့်ယူကြော်မှုတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ထိုကြော်ဆို
လက်ထပ်မည့် မင်းသမီးမှာ ရောက်လာမိပင် မယ်ကုဝဏ်အား နိုင်ငံမှ နှင့်
ထွေတ်လိုက်သည်။

မယ်ကုဝဏ်သည် ဘရင် စိယအား တုန်လှပ်ဇူာက်ချားစွာ အပြော
တင်၏။ မိမိသည် စိယ၏ အသက်သင်ဖြစ်သည်။ မိမိကြောင်းလှုံး
နှင့် ထိန်းကို ပိုင်စီးဆုံးရသည်။ ဘို့ပါလျှင် ယနှစ်ခါ မိမိအား စွမ်းပို့
လေပြီ။ သုတေသနတော်သူ၊ ကောက်ကျော်လုပ်စားသူ အဆုံးအရေးသမာ

အဖြစ် ဝိဇယကို စွမ်းခဲ့ကာ ပုပန်သောက ကြီးစွာ ငါးကြီးလေသည်။ ဝိဇယ
သည် မယ်ဂုဏ်အား ချမှတ်စီးပါကြောင်း၊ မယ်ဂုဏ်တစ်ယောက်
သည်သာ အချစ်စစ်ဖြစ်ပါကြောင်း၊ သို့သော ဤကိုစွာမှာ အချစ်ထင်ကိုအချုပ်
ကြီးသော စီမံကိုယ်တိုင်ထက်ပင် ပိုဘရေးကြီးသော ယဉ်ကျေးမှုကိစ္စ၊ နိုင်ငံ
ရှေးကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

မယ်ကုဝဏ်သည်သားနှင့်သိုးကို မခွဲနိုင်သဖြင့် ဝိယေသား အတိုက် အခဲပြုလုပ်ကာ ကလေးထွေပါ ၏ ဆောင်သွားသည်။ ဤကျွန်းနိုင်ပုံအပြီး အပိုင် ထွက်ခွာသွားရသည်။

ဝိယေ အသက်ကြီးရင့်လာသည်အထိ ဝိယေ၏ နိုင်ငံတော်ရှင် ထူး
ခွန်းကို ဆက်ခံမလျှော့မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ဝိယေသည် ပိမိဖစ်မည်။ တော်၏
နိုင်ငံသို့သုတေသနနေလျှော်၍ ညီတော်ကိုအိမ်ရှေ့ခဲ့ရနာထူး ပေးအပ်ရန် အကြော
ရွှေတ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာ ဖော်မည်။ တော်နတ်ရွာခံပြီး ဖြစ်သေဖြင့်
ညီတော်များသည် တိုင်းပြည်အပ်ချုပ် မင်းလုပ်သည့် ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်နေပြီး
အစ်ကိုအား ကူညီချင်တွေ့ခြင်ချင်သော်လည်း နိုင်ငံတော်ဝန်ကြားမလိုက်
နိုင်၏။ ထိုအခါ သူ့သားဖြစ်သူကို ဝိယေထံသို့ အေလျှော်ပြီး ဝိယေ၏ နိုင်ငံ
တော် ဆက်လက်တည်တဲ့အောင် အောင်ရွှေက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
ညီယံး၏ သားတော်(ဝိယေ၏ တူတော်) သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအဖြစ်
ဝိယေ၏ နိုင်ငံသို့ ရောက်သွား၏။

သမုဒ္ဒရာထဲရှိ ကျွန်းနိုင်ငံတစ်ခုမှာ လုပေသော ဘုရင့်သမီးတော်တစ်ဖူးအတွက် စုစုပါးပြည်တောင်မင်းများ စစ်ခင်းမည့်အရေးကိုစွဲတစ်ခု ဖြစ် အသည်။ စခန်းဘဏ်က သမီးတော်ကို တစ်ယောက်ယောက်နှင့် လူးဘား အျင့် ကျွန်းတိုင်းပြည်များက စစ်မက်ပြုမည့်အရေးကို ကြိုးမြင်သဖြင့် သမီးတော်အား ဟန်ဖြင့် သမုဒ္ဒရာ၏ မျှော်လိုက်၏။ ခုစုစုပါးပြည်တောင် မင်းသား သမီးတော်ကို မည့်သူများမဆယ်နှင့်။ သမီးတော်၏ အောင်သည်

ဝိယေဂျာန်နိုင်တော်အနီး တမ်းခြေတွင် ဆိုက်ကပ်၏။ ဝိယေ၏တူဓဟ၏ အမိန့်ရှုံးမင်းသားနှင့်သမီးတော် လက်ထပ်ထိမ်းမြားသည်။ တူတော်နှင့် ကြိုင်ရာတော်အား ထိုးနှင့်လွှဲကြာ ဝိယေဘုရင်သည် တရားကျော်နှင့် တော် သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဝိယေတော်မှာ ဖီလိန်းဟျာ၍ အတိအကျေမပါဝင်ပေ။ ဝိယေသည် ဖီလိန်းဖြစ်လိုက် သုရှိကောင်းဖြစ်လိုက်၊ မယ်ကုဝဏ်ကလည်း ဖီလိန်းမိန်းက ကြိုင်းဖြစ်လိုက်၊ သနားစရာမေတ္တာရှင်မလေး ဖြစ်လိုက်နှင့် သူတိအားလုံးသည် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ့်ယူတတ်သော ရုံတော်များ ဖြစ်ကြသည်။ မယ်ကုဝဏ်သည် သစ္စားဖောက်ဖြစ်ပြီး၊ ထိုင်းပြည်နှင့် ဝိယေကို ကယ်တင်သွား ဖြစ်ပြန်၏။ ထိုအတွက် ဝိယေသည်လည်း အနီးသည်မယ်ကုဝဏ်ကို သစ္စား ဖောက် ပစ်ပယ်ပြီး၊ မှပြည်သူနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကိုကယ်တင်သွား ဖြစ်ပြန်၏။ သူတိအားလုံးသည် အပြင်လောကမှ လူများကိုသို့ ဆိုးကွက်များ ရောင်းကွက်များ တစ်လုံညွှန်စီခံစားလွန်ခွဲလျက်ရှိကြသည်။ သေချာသည်ကတော် သူတိအားလုံးသည် ထိုင်းပြည်ကို ယဉ်ကျေးမှုပြန်ဖွား၊ ရန် တာဝန်သိသေး စတော်ခံကြသည်။ ဝိယေ၏အဖေနှင့်အမေသည် သားကိုချုပ်ပါလျက်နှင့် ပြည်သူ၏ဆန္ဒကိုလိုက်လျောကာ မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်သူများ ဖြစ်သည်။ ဝိယေ၏ ညီသည်လည်း သားဖြစ်သွားကို ချုပ်လျက်နှင့် အစ်ကို ထံဆောင်တော်ကာ နှစ်းဆက်ခံစေသည်။ သူတိအားလုံး တာဝန်ကျေသူများ စတော်ခံများချည်းပြစ်သည်။

ကျွန်မ အသက်အရွယ် ရလာသည်အချိန် ဒေါက်တာထင်အောင်၏ သုံးသပ်ချက်ကို ဖတ်ရေးသာအခါ ရို၍ရှင်းလင်းသွားပါသည်။

ဒေါက်တာထင်အောင်က ပြောသည်မှာ ဝိယေတော်တွင် အတ်လိုက် သည် ဝိယေလည်း မဟုတ်၊ ကုဝဏ်လည်း မဟုတ်၊ တူတော်မောင်လည်း မဟုတ်။ သံရိုလက်ဘုံးကျွန်းနိုင်းတိုင်းတစ်ခုလုံးသည်သာ အတ်လိုက်ဖြစ်သည် တဲ့။ နိုင်း၏ တည်တဲ့ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် သာသနပြန်ဖွားရေးအတွက် ဝိယေတို့ အတ်ကောင်အားလုံးက ရိုးဆောင်ဖန်တီးနေကြရခြင်းဖြစ်သည် ဟုဆိုပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိယေပြအတ်၏ အဆုံးမှာ ကျွန်းနိုင်းတို့ တစ်ခုလုံးသည် ယဉ်ကျေးသော ရုံသားမျိုးဆက်များ တည်ရာ၊ ဗုဒ္ဓသာသန

ပြန့်ဘားရာ အေးချုပ်သာယာသော နိုင်းတော်ကြီးတစ်ခု ပြစ်သွားသည်။ မယ်ကုဝဏ်သည်လည်းကောင်း၊ ဝိယေသည်လည်းကောင်း၊ သားတော်သား တော်ဝို့သည်လည်းကောင်း စွမ့်လွှာတ်စတော်အံရှုကျိုး နပ်လေသည်ဟုတွေ့ရှိ ဝိုင်းသာကြည့်နဲ့ရပါသည်။

[ကလျာ၊ ဘုရား ဒီဇင်ဘာလ]

ကျွန်မ ဝတီနဲ့အော်မြှုတ်များ (၂)

ကျွန်မ ကလေးဘဝတုန်းက ဝေသုဒ္ဓရာဇာတ်နှင့် မဟောသမဏာတ်
ကို အချိန်အားရတိုင်း အပူးပြုအဖြစ် ခအောကာ ဖတ်ခဲ့၏။ ဝေသုဒ္ဓရာ
ကို စိတ်ထဲ သိပ်စွဲလမ်းလှသည်ဟု မမှတ်စိပါ။ ဆင်ဖြူတော်ကို လျှော့အဲ
ကေ ကျွန်ယောက်များ၊ ကျွန်မိန်းမတိုကိုပါ။ အလျှော့ခံလာသူများအား အလျှော့
ကြီး ပေးသည့်အစွန်း၌ ကလေးပါရီ ကျွန်မမှာ၊ မကျေနှင့်နိုင်စိတ်တွေ ဝင်
ခဲ့ရလေးတွေတော့ မှတ်စိ၏။ လူသတ္တဝါတွေသည် ဝေသုဒ္ဓရာမင်းကြီး
၏ လက်ထံ၌ ပစ္စည်းများဖြစ်သွားသည် မဟုတ်လား။ ဒါထက်စိုးကျွန်မ
က အတွေ့ဂိုလ်သေး၏။ အလျှော့ခံသူ ပုဂ္ဂိုလ်များက ဤကျွန်မိန်းမတိုး
အား ဝေသုဒ္ဓရာမင်းကြီးလက်အောက်မှာ ရှိစဉ်ကလို ကရာဏာတရား
မြင် ပြည့်စုံစွာ ကျွေးမွှေးမြင်ပါမလား။ ရက်စက်ကောက်ကျစ်သည်ပိုင်ရှင်
ချားထံသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်သည့် ဤလူသားများအတွက် မင်းကြီးသည်
နည်းနည်းမျှ မထောက်ညာတော့ပြီလား။ ထိုပြင် မိမိ၏နေ့ သားသမီးများ
အား သူတိုကိုယ်တိုင်၏ အခွင့်အရေးနှင့် ဆန္ဒကို လျှော့လျှော့လျက် လာ
တော်သမျှ လွှာတိုင်းလက်ထံသို့ ဝက်က်လှုဒါန်းရက်လေခြင်းဟု နား
လည်နိုင်ခဲ့သည်လည်း ပါသည်။

တစ်ခါတုန်းကတော့ မေမူနှင့် အချိအချုပ်င စကားပြောအွေးမွှေး
အွေးသည်။ သူကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဆပင်၊ မျက်လုံး၊ ခြေလက် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခု

သုံးစိတ်ကြိုက် လျှောင့်ရှုပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေတော့ သူနားပါတယ် အမေရယ်။ သူတို့ခများ ခုက္ခရာက်လိုက်ရတာ။ ဝေသုဒ္ဓရာမင်းကြီး သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပဲဟု ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်ထွေးခဲ့မိ၏။ မေများက လောကတွင် စွန်ခြင်းကြီးငါးပါးရှိသည်ဆိုတာက အပြောကာ ပါရမိဘက် ဟူသည် စကားလုံးကို ကျွန်မ နားလည်အောင် တတ်နိုင်သမျှမြေပြခဲ့လေ သည်။ ပါရမိဖြည့်ဆည်းသူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦး၏ ပါရမိဘက်ဖြစ်ရတာ တော် တော် ဆင်းရဲသည် အဖြစ်ပဲဟု ကျွန်မ ခံစားရသည်။

သားတော်လေးနှင့် သမီးတော်လေးကို ရုကော်ပူဇ္ဈားက ရှိက်နက် ညှိုးပန်းပြီး ညာအခါတွင် နတ်သမီးတို့က ကြိုးများဖြေလျော့ဆုံးလျက် ယူယ ကြင်နာစွာ ပြုစုပေးကြသည်မှာတော့ ဖြေသာစရာပါပဲ။ ဘုရားအလောင်း နှင့် ပါရမိဘက်များ၏ စိတ်စေတနာနှင့် ဘုန်းတန်ခိုးကို နတ်တွေ့ကတော် လေးစားရသည်ဟု ကျော်ပုံယူရှိသော်လည်း နတ်တွေးသိကြားတွေ့မက္ခာ ရှင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲဟု ဆင်ခြေပေးမီသည်။ သားတွေ့သမီးတွေကို ပြန် တွေ့ရှုံး မျှေားလောက်တော်ဖြင့် သိနေလို့ နောက်ပြီး အနီးကိုအလျှော့ ခံသူမှာ နတ်သိကြားဖြစ်နေမှန်း ညာက်တော်ဖြင့် သိနေလို့ဟု ဖြေတွေးလျင် လည်း ဝေသုဒ္ဓရာ၏ အလျှော့စေတနာမှာ တန်ခိုးရှိသုင့်သလောက် မရှိဖြစ် ရပေါ်းမည်။

ဗာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ထဲမှာ ကျွန်မ အားမရခဲ့နှင့် နားလည်ဖို့လိုက်မိ ဖို့ ခက်ခဲဆုံးမှာ ဝေသုဒ္ဓရာအတ်သားဖြစ်သည်။ ဝေသုဒ္ဓရာ၏ အလျှော် ကျွန်မ ပုထိုးညာက်ကလေးဖြင့် လိုက်မမီဘူးဟုသာ တွေးခဲ့ရပါတော့ သည်။

*
မဟောသာဓာတ်ကျတော့ ကျွန်မ အလျှော်ကြိုက်သည်။ မဟောသာဓ ကလေးဘဝအရွယ် တရားစီရင်ခန်းများကိုလည်း ကျွန်မ အားကျသည်။ အသက်အရွယ်ရှုံး အမရာနှင့် တွေ့ကြပြီးသည်အပေါ်လည်း လုပ်ယူ သုရေ ကောင်းအဖြစ် ကျွန်မ လေးစားသားသည်။ ဝန်ကြီးဖြစ်တော့လည်း ပညာညာ ကြိုးသား ဝန်ကြီးသားသည်။ ဝန်ကြီးတွေ့ကို အဖြေရှာတတ်သူဖြစ်လို သည်။ ထိအခါ ပညာကို ပို့ချို့ပို့ တန်ခိုးထားတတ်လာခဲ့သည်။

မင်းဘူး ဦးသြောသာ၏ မဟောသာဓာတ်ကိုလည်း ကျွန်မ ကောင်း အင်းသားသိနေသည်။ ဦးကြော်၏ မဟောသာဓာတ်ကိုလည်း ကျွန်မ ကောင်း အားသိနေသည်။ ကျွန်မ၏ မှတ်ညုတ်ထဲတွင် မဟောသာဓာတ်၏ ဦးသည် တစ်ဦးတည်းအဖြစ် ပါဝါးစပ်တည်းကြသည်။ ကျွန်မ၏ မဟောသာဓာတ်၏ ဦးကြော်၏ မဟောသာဓာတ်အကြောင်း ရေးသည် စာအပ်စာတမ်းတွေမှ စွင်းဆင်းကောက်နှင့်ချက်များမှတစ်ဆင်းသိနေရတာလား။ ဒါကိုတာ ဆင်အောင် အက်လိပ်ဘာသာပြန်သော ပြောတ် အတ်ဝင်ခန်းကို ဖတ်ရတော့မှ အရင် မဟောသာဓာတ် ပါဝါးစပ်ကာ သိသွားရခြင်း အား ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကွဲကွဲပြားပြား မှတ်မိပါ။ ကျွန်မ မှတ်မိသည်က အတ်ကောင် မဟောသာသာပြစ်သည်။ ဆရာတော်ရှိ၏ မဟောသာဓာတ်များသည်လည်း မဟောသာဓာတ်ကို ကျွန်မစွဲလမ်းနှစ်သက်အောင် အွောင်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ဝန်ခဲ့ရပါလိမည်။

သားတရားစီရင်ခန်း၊ စွားတရားစီရင်ခန်း၊ လည်ခွဲတရားစီရင်ခန်း သည် တရားစီရင်ခန်းများမှာ ကလေးဘဝကတော်က က ကျွန်မအတွက် ပျော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလုပ်၏။ ထို့အောက် ပြသုနာအမေးများ ပြု ရှိသည်။ ပြသုနာအခန်းများမှာ တွေ့ပြုသော ပညာပညာကြီးများသည်ကို အားကျေရာခဲ့ ကျွန်မလည်း သူ ညာက်ပညာကြီးလိုလုသည်။ ပြသုနာတွေ့ကို အဖြေရှာတတ်သူဖြစ်လို သည်။ ထိုအခါ ပညာကို ပို့ချို့ပို့ တန်ခိုးထားတတ်လာခဲ့သည်။

မဟောသာဓာတ်မှာ ကျွန်မ မကြိုက်သည်အခန်းကတော့ အမရာ စီးသိသည်အခန်းပဲဖြစ်သည်။ ဆန်နိသိသွားလေးလုံးပြီးထမင်း၊ ပြီးပြုတ်၊ မှန်းစသည်ဖြင့် သုံးများရအောင် ချက်ခိုင်းရုတွေ့မက သုံးများချက် လာပို့သောအခါ စိတ်ဆိုးဟန်ဆောင်၍ အမရာခေါင်းပေါ်မှ လောင်းချို့လိုက်သည်။ အမရာက ပြို့သုက်စွာ ခံယူသည်။ မြော်း... အမရာဟာ တော် သည်းခံပေတာပဲဟု ကျွန်မ အဲအားသင့်ရသည်။ အမရာအိမ် လာနေလေးသည်၊ အမရာကိုလည်း နိမ့်ချက်ကားသည်အပြုအမှ စိုးသပ်သေးသည်။ ဘယ်လောက်များ သည်းမခနိုင်စရာအကောင်း

လိုက်သလဲ။ အမရာမြို့သာပေါ်ဟဲ ကျွန်မ ဟာသဖြင့် ပစ္စားတွန့်မိုး။ ကျွန်မ သာ အမရာနေရာမှာ ရှိခဲ့လျှင် မဟောသမာကို အီမံပေါ်ကတောင် နှင့် မလေး မပြောဘတ်။ သည်သို့သာဆိုလျှင် တစ်နှင့်လုံးမှာ ပညာအရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကို လွှဲရတော့မှာ မော်သည်။ အမရာ၏ သည်၊ ခံခြင်းသည် အဲ လောက်အောင် အကျိုးရှိပါသည်။ အပ်ချုပ်သမားကလေးအဖြစ် မော်လက်ဆက်ပြီး မိတ်ထပ်သို့ လိုက်လာပြီး မော်ချွေနှင့်တော်မှ အထောင်များဖြင့် အောင်သွေ့ခန့်နှင့်ကာ ကြိုးဆိုခြင်းကို ခဲ့စားရသည်။ အမရာ၏ ဥက္ကလားရည်မြင့်မားမူးကြော် ဣျှေးသာသည် အေသ့မဟုတ်ဟဲ သိနေလိုအပ် ကို။ တကယ်တော့ တော်တော်ကို စွန့်စားပြီးမှ သည်သည်းခံရသည့် အလုပ်ပဲ။

မဟောသမာဘတ်တွင် ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးကတော့ ကေးဝင့်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် မဟောသမာ၏ ယဉ်ပြိုင်မှုများအကြောင်း ဖွံ့ဖို့သည်အခါးများ ဖြင့် သည်။

ဟိုဘက်စစ်တပ် သည်ဘက်စစ်တပ် မျက်နှာချင်းဆိုင် အသင့်ပြင်အသည် စစ်မြေပြင် ကျင်းအလယ်တွင် မဟောသမာနှင့် ကေးဝင့်ပညာရှိရှုနှင့် ၏ တရားစီးချင် ထိုးပွဲကျင်းပမည်။ ရှုံးသု၏ စစ်တပ်က အရှုံးတဲ့။ အသင်ပေါင်းများစွာကို ချို့သာရှာရတော့ စီရင်ထုံးဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဦးတယောက်၏ ဥက္ကလားပညာက တိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်လိုက်နှင့်သော အဲဖြေသည် ဘယ်လောက်ရှုက်ယူဝင်ကြွားစရာကောင် လိုက်ပါသလဲ။ ဟိုတဲ့ တော်ကတော့ စီးချင် ထိုးတိုက်ပွဲများဖြင့် နိုင်ငံနှင့်နိုင်ငံ၏ စစ်ဘရှုံးအဲ ကို ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အစွားရသပညာ တတ်မြောက်ကျမ်းကျင့်စိုးလိုလေသည်။ တစ်ခါးတစ်ခါ ဘုရင်ကိုစိန်၏ ခံရသည်အခါး ဘုရင်ကိုပ်တိုင် သိက္ခာရှိရှိစီးချင်းထိုးရသည်။ မဟုတ်လဲရှုံးသာကလည်း ကိုယ်စစ်တပ် ကိုယ်ပြန်သိမ်းကာ ဇူးဇူးရှိရှိပြည်၏ ပြန်ရလေသည်။

မဟောသမာနှင့် ကေးဝင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ လက်နှက်ချင်းစီးချင်းထိုးမှုဟုတ်။ တရားစီးချင်းထိုးပွဲဖြစ်သည်။ စကားအရာ၊ ဥက္ကလားအရာ

သာသုကို ဥက္ကလားမိသုက အရှုံးပေးရမည်။ နှစ်ဖက်စစ်တပ် မြင်သာအောင် ဦးညွှတ်ခုံးထောက်မိသုသည် ရှုံးနိုဝင်းဖြစ်သည်။

သည်နေရာမှာ နှစ်ပညာက်လုံးခွဲ့ဂုဏ်ဖြတွေ ကိုယ်စီးရှိကြ၏။ ကေးဝင့်၏ ဂုဏ်ဖြတ်ပေါ်သည်။ မဟောသမာသည် မိမိ၏ တွေအရွယ်၊ မြို့အရွယ်သာဖြစ်၍ လျကြီးကို အရှိသသေမြှုပ်စိတ်နှင့် မိမိအား ဦးညွှတ်နှုတ် သက်မှာ သေချုပ်သည်ဟဲ ကေးဝင့်က တွက်ဆသည်။ မဟောသမာသည်ကြီးသုကို လေးစားရကောင်းမှုနဲ့သိသည် ပညာရှိသာခမိန့်ကလေး မဟုတ်လား။ သို့သော် မဟောသမာက သူခန့်မှုနဲ့သလို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ ဒါအပြင် မဟောသမာ၏ ဂုဏ်ဖြတ်က ပို၍ အင်အားကောင်း၏ ပို၍ သေချုပ်၏။ လူလောဘ တပ်မက်မှုတစ်ခုအပေါ် ပုံအော် လောင်းကစားသူ တစ်ဦးသည် ဘယ်တုန်းကများ ရှုံးနိုင်ခဲ့ဖူးပါသနည်း။

မဟောသမာသည်ဝိဇ္ဇာရာမ်းကြီးထံမှ ပြည်တန်သည်ပတ္တမြားကြီးကို ခေတ္တ အထုံးပြုပါရစေဟု ရားလာခဲ့ပြီး ကေးဝင့်ပုဂ္ဂိုလ်သားအား ထိုးပတ္တမြားကို လိုက်ဆောင်ပတ္တာအဖြစ် ပေးအပ်ဟန်ဆောင်၏။ ပတ္တမြားသည် မဟောသမာ၏ လက်ထဲမှာ လျော့ချုပ်ရပြီး ကေးဝင့်၏ လက်ပေါ်လည်း မဇရာက်စေရာဘ မြေပြင်သို့ ကျော်ဆသည်။ လုံးဝန်းသာပတ္တမြားကြီးသည် မြေပြင်၌လိမ့်လိမ့်က မဟောသမာ၏ ခြေရှင်းသို့အရောက် ကေးဝင့်က လောဘစိတ်ဖြစ် သတိလက်လွတ် င့်အကောက်၊ မဟောသမာက ကေးဝင့်၏ ဦးအောင်းကို နိုင်းခိုင်းကို ခြေပြင်နှင့် နှုန်းနှင့် မိမိအောင့်စေသည်။ ကေးဝင့်မှာ ပတ္တမြားလည်း တကယ်မရှု နှုန်းမှုံးလည်း ဒဏ်ရာဖြင့် သွေးချင်းချင်းနဲ့ မိမိရှုံးနိုင်အပြုံးခြေဟုလည်း နှစ်ဖက်စစ်တပ်က ထင်ခဲ့ရ အရှုံးပေါင်းများရှာဖြင့် အရှုက်ရှုံးလေသည်။

စစ်ရှုံးသဖြင့် နာကြည်းနာသောဘရှင်နှင့် ကေးဝင့် ပူးပေါင်း ဥက္ကလား တစ်ဖက်နှင့်ကို လွှာညွှာဖြီးနှုံးနှင့်စိုးစီးကြသည်။ စစ်နှင့် သူဘရှင်အား သမီးတော် ဆက်သမုတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ နှစ်ပြည်တပ်ပြည် ဆွဲလမ်းငွေလမ်း ဖောက်ချင်းကြောင်း၊ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်လာ၍ သိမ်းပို့က အောင်စေလိုကြောင်း၊ သတေသနဖြင့် အကြောင်းကြား၏။ ဝိဇ္ဇာရာမ်းကို အမတ်ကြီးလေးသောက်က ဝမ်းသာအားရ သောဘတ္တသည်။

မဟောသာက ဆင်ခြင်စဉ်းစားရန် သတိပေးတားမြစ်၏၊ ဘုရင်က စိတ် ဆုံးသေး၏။ အရေးနိဂုံးတော့ရွာသား ဖြစ်သို့ ထိုးနှင့်သံတမန်ရေးရာ၌ နှင့် မလည်ဟု မဟောသာကို နိမ့်ချကာ ငောက်ငမ်းသည်။ မဟောသာ သည် မိမိ၏ ဒေါသကို ချို့နိမ့်ပြီး မိမိဘုရင်နှင့် ထိုင်းပြည့်အတွက် အလျှော့ ပေးလိုက်ရသည်။ မိမိအကြောခံည်နှင့် မိမိ ထိုတိုင်းပြည့်သို့ သူလျှို့စေလွယ်၍ မိမိ စွမ်းစေလေသည်။

ကေးဝင့်တို့၏ နှင့်မြင့်ဖျော်စင်တွင် ကေးဝင့်တို့တိုင်ပင်နေခဲ့ကြသည် ကို သိသွားပြီး ဘုရင်၏ အချစ်တော် ငိုက်ကလေးတစ်ကောင် ထိုနှင့် မြင့်တွင် ရှိသည်ကိုလည်း မဟောသာသိသွား၏။ ထိုအခါး မဟောသာက ကျေးလိမ္မာကြက်တူရွေးကလေးကို ထိုနေရာသို့ စေလွှတ်၍ သတင်းစွမ်းနှင့် သည်။ ငိုက်နှင့်ကောင် မေတ္တာရွှေ့ကြပြီး ငိုက်အချင်းချင်း စကားပြောကြသာအခါး (ပရိယာယ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးချုပ်နောင်ရန်ကြိုးစားမည့်) ကေးဝင့်တို့၏ အကြောဏ်ကို ပြောပြသည်။ ကျေးလိမ္မာက မဟောသာကို အပြောင်းစွဲပြောပြ၏။ ထိုအခါး မဟောသာက သူကိုယ်တိုင် ကေးဝင့်တို့နိုင်းသို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲအတွက် နှင့် တော်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ရှိဟု အကြောင်းပြု၍ သွားရောက်သည်။ သူလူများနှင့်အတူ သွားရောက်သည်အခါး မဟောက နှင့်တော်အတွက် ပြင်ဆင်ရင်း ဘုရင်၏ မိဖုရားအတော်အထိ ရောက်အောင် မြှေအောက်ဥမ်ငံကို တိတ်တဆိတ်တူးခွဲသည်။ ဦမင်းပို့မှ သူနိုင်းသို့ ပြန်၏။

ဝိဇ္ဇာရာမ်းဘုရင်နှင့် အမတ်များ၊ မင်းညီမင်းသားများ လက်ထပ်ပွဲအတွက် တစ်ဖက်နိုင်းသို့ ယုံကြည်စိတ်ချော့စွာသွားသောအခါး မဟောနှင့် သူလူများ ချုပ်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဝိဇ္ဇာရာမ်းကြီးနှင့် အေားများ အပေါင်းပါများသည် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဖမ်းဆီးချုပ်နောင်ခဲ့ကြရန်။ ထုံးအချိန်တွင် မဟောက မြှေအောက်ဥမ်မှတစ်ဆင့် ရန်သူ ဘုရင်၏ မိဖုရားအောင်သို့ သွားရောက်စီးနင်းကာ မိဖုရားများ၊ မင်းသားများကို ဖမ်းဆီးခေါ်အောင်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် ဖြို့ရှိုးတံ့ခါးဆီး သွားပြီး တစ်ဖက်ဘုရင်အား အပေးအယူ လုပ်မည့်အကြောင်း အရေးဆိုလေသည်။

ရွှေအနာဂတ်ကို ကြိုမြင်တတ်ပြီး လက်ထဲမှာ ရှာက်ဖဲတစ်ခုပဲ အပြို ရှိနေစေသော မဟောသာသည် သူရန်သူအပေါင်းအား အမြန်အနိုင်ရွှေ၊ သေချာပါသည်။

တော်တော်များ၊ ပြောတ်များကိုနားထောင်တိုင်း သို့မဟုတ် ဖတ်တိုင်း တော်ပေါင်းအန်း၊ အမြဲပါဝင်နေသည်ကို ကျွန်မသတိထားမိသည်။ ကောင်းသူကို နတ်သို့ကြားက ကယ်တင်၍ ထားခွာ့လှုလှုတ်မြောက်ခြင်း၊ မကောင်းကြုံသာကလည်း သံထောကရားရရှိပြင်း စသည်ဖြင့် တော်ပေါင်းခန်းသည် ပျော်ဆွင်ကြည်ကြိုးဖွယ်ရာတွေပင် ဖြစ်လေရှိသည်။ မကောင်းကြုံခဲ့ရသက လည်း မိမိအပေါ်ကြည်သူ၊ ကောက်ကျိုးရက်စက်သူကို အောက်ဆုံး၍ ခွင့်လွတ်လေရှိ၏။ ပြောတ်ကိုနားထောင်နေ့၊ ဖတ်နေသည့်ကျွန်မကိုယ်တိုင်းပင် မိမိနိုင်လုပ္ပါးကို မှန်းတုန်း၊ က မှန်းခဲ့သောလည်း သူအသက်ချမ်းသာရာ ရသည်အခါး စိတ်ဖြေသာသွားလေရှိသည်။

*
ပဋိမှ တော်တော်တွင် ပေါင်တို့ကို စွဲလမ်းတပ်မက်မီသဖြင့် ခင်ဗျား ပရုမမင်းသားကို တောင်တိပါမှ တွန်းချုပ်သော သွာ့မှုသည် မင်းသမီးသည် ပာယ်လောက်စက်ဆုပ်မှန်းတို့၊ ဖွယ်ကောင်းလိုက်သလဲ။ ဦးပုညီမှာ မိန်းမ တွေကို မကောင်းမြင်စိတ် အခံလည်း ရှိဟန်တုပါသည်။ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည်မိသည်။ မင်းသမီးနေရာမှာ နေကြည်သည်။ ဖောင်မှ ကြိုးတုပ်ပြီး ဖျော်ခံရသည် သူနှင့် ရာခေါ်ပါးပါ ဖြေတော်သားခံရ၏။

မင်းသမီးနှင့် မင်းသားရှိရာ မြှိုက်ကမ်းအန်း၊ ရောက်လာစဉ် သူကိုယ်သည် သွေးအလိမ်းလိမ်း ပေကျော်ဆောင်ရွက်ပေးလိုပါသည်။ ဤကုတ္တုသို့ လူအကိုယ်စွာကြောက်ကြိုးကို မင်းသမီးသည် ဘာများ စွဲမက်တွယ်တာစရာ ရှာတွေ့သွားခဲ့ပါလိမ့်။ ကျွန်မတုန်းလွှာကြရောက်ချောက်ချေားမှုသည်။ စွဲမက်သည်ပဲ ထားလိုက်ပါရိုး၊ သူမအပေါ်မှာ အင်မတန် အနော် မာခဲ့ကာကွယ်စောင့်ရောက်လာခဲ့သည် ခင်ဗျား၊ သူညီတွောက်ကိုယ်နှင့် တွင် မှန်းကိုလက်ဆွဲ၍ အသက်အန္တာရာယ်နှင့် စောင် ပြီးရောင်ခဲ့သည်

ခင်ပွန်း၊ သယူယူမှာ လမ်းမတော်ကိန်းဘဲ ချုန်အား ပြတ်လပ်နေသည် ဒေါ်အား ကျောပေါ်မှာ တင်၍ ဖေးမခေါ်ဆောင်ခဲ့သည့် ခင်ပွန်း၊ ရောင်တွန်း၏ ၅၅ ယောက်သာ ဆန္ဒရှိတော့သည် ဒေါ်အား မိမိကိုယ်ခွဲ့မှု ဆွဲ့ကြောကို ပြတ်၍ ရောင်ပြေအောင် သွေးဂါးတိုက်ခဲ့သည့် ခင်ပွန်း... ၅၆ ချုန်ပွန်းကို ထောင်ထိုင်တို့ သုတေသနအားထောင်တို့ ချုန်ပွန်းကို လင်ငယ်စေရန် သူမှို့ကြေစဉ်အားထုတ်ဆောင်ချက်ရက်လေသည်။

အတော်ပေါင်းခန်းတွင် ဘုရင်ဖြစ်သွားသော ပုံမှမင်းသားက ထိုမင်းသမီးဟောင်းနှင့် လင်ငယ်ပေါ်တို့ကို တံကြောင်းချို့၍ ဘားဖြင့် ခုတ်သတ် ဆော့အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ ပုံမဏီ ဒေါသ နာကြည်းမှုကို ကျွန်မ ခဲ့စား နားလည်၍ ရပါသည်။ ထိုသို့ နားလည်သည့်တိုင် ဟိုနှစ်ယောက် မရှု မလု အသတ်ခံရမည့် ပောင်းရေဝန်နာကို ကျွန်မသနားမီသည်။ ပုံမှမလည်း လက်စားရောက်တွေ့သွား သွေးဆာ၍ ရက်စက်သွားဝေ ရောက်ဦးမည်။ ပြုသူ အသစ်ဖြစ်သွားဟောင်းဆိုသော စကားပုံရှိသည် မဟုတ်လား။ သို့သော် ပုံမှမလည်း ကဲကောင်းသွား၏။ ဟိုနှစ်ယောက်လည်း ကဲကောင်းသွား၏။ ထိုနှစ်သည် ပုံမှမဘုရင်၏ ဓမ္မးနှင့်တွင် သွေးနှင့်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်၏ ဓမ္မးနှင့်တွင် သွေးနှင့်မြင်းသည် မကောင်းသော နိမိတ်ဖြစ်၍ ဘုရင့်မွေးနှင့်တွင် ရာဇဝတ်သားများကို သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုရပါ။ နောက်တစ်ရက်တွင်ကျေမှုသာ သတ်ဖြတ် ရာမည်ဖြစ်၍ အချုပ်ခန်းများတစ်ရက်တေားရာသည်။ ထိုတစ်ရက်သည်ပုံမှ ဘုရင်၏ နှုန်းများအပြစ်ကြောက်တတ်မွေ့ဖြင့် ပြန်လည်သင်ခြင်နိုင်ရန် လုံးလောက်သော အချိန်ကာလ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘုရားခုံကိုပန်သော ပုံမှမသည် ထိုနှစ်ယောက်ကို မိမိတိုင်းပြည့်မှုသာ နှင့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

အတော်ပေါင်းခန်းသည် လုပ်၏။ ကျွန်မတို့ ချုပ်သော အတော်လိုက် ပုံမှ သည်လည်း ရက်စက်သွားလက်စားအော့သွားမဖြစ်လိုက်။ လုံးဝ မဟာကရဏာ ဖြင့် အပြစ်ကင်းစင်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့မှန်းတီးသော လွှန်ယောက်သည် လည်း အသက်သားမှ ကင်းလွှတ်သည့်တိုင် သူတော်းစားဘဝဖြင့် တစ် ဆွဲဝင် တစ်ဆွဲတွက် ညျိုးနှစ်းလှုံးယော်ဖွှာ တော်တစ်လွှာည်းပြတ်တစ်လွှာည်း အသက်ရှင်နေထိုင်ရတော့သည်။ ရူက်တတ်သည်စိတ်ကလေး တစ်ခုနှစ်ချို့ အလွန်းသင့်၍ ပေါ်လာလွှင် ခေါင်းမဖော်ရအောင် ရှုက်ရှုံးမည်။ နောင်က

အလေးများ ဝင်ရောက်လာလွှင်တော့ ရှင်လျက်နှင့် သေရတော့မည်ဖြစ် သည်။

*
နောက်ပိုင်း အသက်အနည်းငယ်ကြီးလာသည်အား ဖတ်ရသော ပြတ်မှုးကတော့ တော်တော်ပြောင်းလဲသွား၏။ ရှင်ဘူးရင်တွေ ထိုနှင့် ဘွဲ့မပါတော့ဘဲ ကျွန်မတို့စေတ်ကို လူတွေဖြစ်သွားသည်။ ဆရာတော်ကို မဟာဆန္ဒချင်သွားပြောတ်ကို အရင်ဆုံး ဖတ်ရပြီးနောက် သိပ္ပါးမောင်ဝါ ပြောတ်များကို ဖတ်ရသော မဟာဆန္ဒချင်သွားသည်။ မဟာဆန္ဒချင်သွားသည်ပြင်သစ်စာရေးဆရာတော် မြို့လျော် "Le Bourgeois gentilhomme" ကို မြို့သည်ဟု သိ အသေးလည်း တက်ယူမြန်မာစရိတ်ဖြင့် မြန်မာပြောတ်တစ်ပုံးဖြစ်သည်။ မြို့မြို့မြို့နှင့်တွေကိုသို့ နေထိုင်ပုံ ပြောဆိုပုံ အတုနိုးနေသည့် ကိုနှစ်သွားသည်။ တစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျောက်များကို သို့ သရော်စာဆန်ဆန် ရေးဖွဲ့ထားသော ပြောတ် ပြစ်ပါသည်။ အခို့၊ အတို့၊ အက ဆရာတွေနှင့်သင်ကြားသည်မှာ ဖက်ရှင်တစ်ခုဖြစ်ရပြီး ထိုဆရာများ၏ အနုပ်ကို ခဲ့နေရသည်။ မြို့သို့ သမီးဖြစ်သွားကို အိမ်ထောင်ပြုပေးလိုက်နိုင်မှုများ အော်၏ ချုပ်သွားကို သော့သမတုန်းဘဲ ထိုင်း(ယိုးသယား)မင်းသားတစ်ပါး၏ သို့ သားမည်ဟု သူမှို့လေသည်။ သမီး၏ ချုပ်သွားက မင်းသားယောင်ဆောင်သို့ သမီးတော်းပူးခဲ့လေသည်။ သူခံရပုံများမှာ ပရိသတ်သားသို့ သူမသိ သော အကွက်များ ဖြစ်သဖြင့် ဖတ်ရရှုကောင်းသည်။

ထိုကုန်သည်ကြီးဦးဆွဲနောင်းသည် ဟိုမှု့စေတ်တွင်သာမက ယခုစေတ်ထို ရှိနေသော အတော်ကောင်စရိတ်ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်မက်သွားနှင့်ခြေားသားသွားအပေါ် ကျွန်မစိတ်အခဲနှင့် အထင်ကြီးသွား ဒောက်ကျို့လိုသွား ငွေရှင် စီးရှင်များ ကျွန်မတို့စေတ်မှုလည်း ရှိပါသည်။ ဇော်အဆက်ဆက်မြန် ဆွဲများ၊ ထိုအတွက် ဆရာတော်ကို မဟာဆန္ဒချင်သွားသည်။ အမြဲ ကိုယ်ပြုမည့် အတော်ကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်နော်းမည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

*

သိပ္ပံမောင်ဝါ၏ ပြောတ်များကိုတော့ သိပ္ပံမောင်ဝါ၏ စာများကို စည်းထဲတ်ဝေသည့် စာအပ်ထဲ ရောက်ဖူးပတ်ခြေး၏ ဖြစ်သည်။ သူ၏ လုပ်နှင့် က ကြီးပွားရေးမှုပိုင်းတွင် 'တင်တင်' ကလောင်အမည်ဖြင့် ရော့ခဲ့သည်။

သိပ္ပံမောင်ဝါ၏ ရေးခဲ့သော ပြောတ်များက သူ၏ပြောချင်သည့် အရာတဲ့တို့၊ ပြောခြင်း၊ ဖြစ်သည်။ သတိပေးချင်သည့်အရာ၊ ရှုတ်ချုပ်သည့်အရာတဲ့ မြစ်ချင်သည့်အရာတဲ့ တို့ကို ပြောတ်ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ရေးပြောခြင်း၊ ဖြစ်သည်။ ၁၉၃၄-၃၅ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်က ရေးခဲ့သော ထိပြောတ်များ သည် ယနေ့ ၁၉၉၇ အထိ ဆောင်မီနေ့၊ အတ်ကောင်စရိတ်များ တူးဆဲ့၊ ကိုယ်စားပြု အတ်ကောင်တွေ ဖြစ်နေဆဲဟု ကျွန်းမာရ် ခဲ့စားမီသည်။

သူ၏ပြောတ်များတို့တို့ကလေးတွေ ဖြစ်၏၏။ ပြောတ်များအနက် ကျွန်းမာရ်မှတ်မီသလောက်မှာ ကိုယ့်ဖို့ ကိုယ်သာ ကြည့်တတ်သူ မြှို့ဒို့ပိုယ် လူတွေ များအကြောင်း၊ ရေးထားသည့် 'နိုဘာ' ဟူသော ပြောတ်ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် 'ပြဟ္မာစရိတ်' ဟု ထင်ပါရဲ့။ ပြဟ္မာစရိတ်သာ အသင်းကြီး၏ ကမောက်ကမ နိုင်မှုများအကြောင်း ပြောတ်တစ်ပုံ။ မင်းသား အောင် အောင်းသည့် သိလွှာ၏အ အဖြစ်မျိုးပါပဲ။ ဇွဲကြေးချမ်းသာသော သူတွေ တစ်ယောက် ပိမိသမီးလေး၊ အမိန်ထောင်ရေး၊ အတွက် ပိတ်ချုပ်ရန် အဖွဲ့ ရိုးသားတည်ကြည့်သူ၏ လက်ထဲကိုမှ အပ်လိုသည်။ ထိုမောတ်က ပြဟ္မာစရိတ်သာ အသင်းကြီး၏ အောင်စား၏။ ထိုအသင်းကြီးတွေ ပါဝင်သော လူပျို့စုံ၏အ ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်းကျို့ရမည်။ လူကြေးလူကောင်းများ၏ ထောက်ခဲ လတ်မှတ် ပါရမည်။ ရိုးသားသာများအတွက် ဓမ္မားပြု၏ ဖွံ့ဖြိုးသော ထိုအသင်းကြီး၊ သို့ အယောင်ဆောင်များ ဝင်လာပြီး လိမ့်ညာဖို့ အလွန်ဖြစ်နိုင်အောင် ပင် စည်းကမ်းချက်များက လျော့ရှုလှသည်။ ထိုကြောင့် သူတွေသာမီးကို လိမ့်သည်၍ သို့ကိုတွေးသေား အရက်ပဲသေားတစ်ဦးက ပြဟ္မာစရိတ်သာ အသင်းသို့ လိမ့်ညာကျွမ်းကိုနှင့်ကာဝင်ပြီး သူတွေသာမီးကို အရယူလေသည်။ မှာယ် ဆုံးတော့ မင်းသားခေါင်းစွာ ကျွော်ကာ သိလွှားသရုပ် ပေါ်လာချိန်တွေ့ သူတွေသာများလည်း သုမက်ဖြုန်းတီး၍ စည်းစီမံ့ဗျားပျက်ပြားနှစ်းပါးသွေ့သည်။ လူတစ်ယောက်၏အတွက်သော်ရင်း ကျားမှုသားသည် သူကိုယ်တိုင်က အမှုမပြုပေမယ့် သူမီးကဲ

အနေအထား ကြည့်ပြီး အထင်ကြီးတတ်သည့် လူစားများအတွက် သတိပေးသော ပြောတ်တစ်ပုံဟုပဲ ဆိုကြပါရို့။

သတင်းစာ ဟူသည့် ပြောတ်ကလည်း ၁၉၃၄ ခုနှစ်မှာ ရေးသားခဲ့သ မယ် ယခုခေတ် ၁၉၉၈ ခုနှစ်မြုပ်နည်းပြီး ရေးခဲ့သလားဟု မေးရလောက်အောင်၊ အောင်မီလျက် ရှိသည်။ သူထက်ငါး အပြောင်အဆိုင် ထဲတ်ဝေနေကြသည့် ဂျာနယ်များ၏ သဘောထားများကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ပြထားသည်။ လူတစ်ဦး၏ မကောင်းသတင်းကို ဖြို့ရောက်ရေးထားသည် ဂျာနယ်များသည် ဖတ်သူလည်း အကျိုးမရှိသတင်းရေးရှုသူလည်း အကျိုးမရှိုးရှုသူလည်း ဂျာနယ်ပိုင်ရှင်များသာ စောင်ရောတွေတို့ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာနေပုံ ဖြစ်သည်။ လူတွေ၏ ပင်ကိုစိတ်ကိုကလည်း ချို့မွမ်းစိုးထက် ကဲရဲ့ဖို့ကို ပို့လိုလားသည်။ ကောင်းသတင်းထက် မကောင်းသတင်းကို ပို့စိတ်ဝင် စားသည်။ ထိုကဲ့သို့ လူ၏အားနည်းချက်ကို ဆင်ခြင်းညာ၏ သိကွားကိုယ်ကျင့် တရား၊ စောင့်ထိန်းမှု၊ ပုံညာ စသည်တို့ဖြင့် မထိန်းချုပ်စေသော စိတ်ရှိသည့် လျှတ်ပေးသော ပို့ရှုရို့ပို့ရှုပါ ပျက်စေသော ဂျာနယ်သမားများကို သိလွှားသရုပ်တို့ အပ်ရမည်။ ထိုကြောစုံလည်း ပြောတ်တစ်ပုံ ရေးခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

သို့ သို့ကလေး ဒါးရာလိုက်ပြီး ပို့လိုက်သေားမှုတွေဖို့အဆင်း အောက်ပြတ်ကျ၍ သေသားရသော အမှုသည့် လူကိုယ်တတ်ဦး၊ ထိုသတင်းကို ဖြို့ရောက်ရေးရှု နှင့်ရေးရာမည်နှင့်၏ကွေးအသေးစိတ်သာသောကဲ့ကလေးတော် ဖော်ပြသော ဂျာနယ်ပိုင်ရှင်း၊ ဂျာနယ်သမားတွေ ကိုယ်ချင်းအာစိတ်ပဲပြုအောင် ဆုံးမလိုသော ပရိသတ်ဦးတို့ စသည်ဖြင့် သူ၏ပြောတ်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရှာရေး ရေးခြင်း သေခုံးသူမီးနှင့်က အဖောက် ထိုသတင်း သိလွှားတောင်းပန်သည်။ လူတွေသာမီးကဲ အဖောက် ဂျာနယ်သမားကို ဆုံးမရှိနားအတွက် အကျက်စောင်ရင်း ဂျာနယ်တစ်ဦး ထောင်လိုက်သော် သည်။

လောကမှာ လူမှုန်လျှင် အမှုကိုစွဲဆိုတဲ့ သော်စီမံပို့ဆောင်ရွက်လေး၊ ပူယာ အောင် ဂျာနယ်သမားသည် သူကိုယ်တိုင်က အမှုမပြုပေမယ့် သူမီးမက

လုပေါ်တစ်ယောက်နှင့် နောက်မီးလင်းနေသောကြောင့် သူ့ကိုလာ၍ ထိ
ခိုက်လာသည်။ နောက်ဆုံး သူ့မီန်းမက ခုံးရာလိုက်ပြုးသွားသောအခါ
အကျက်ကို စောင့်၍ ဆင်ယူခဲ့သော မူလ လူကုံးတဲ့ ရာ့နာနယ်ပိုင်ရှင် အသစ်
အား သူ့သတင်း မထည့်ပါမည့်အကြောင်း အန္တာအညွတ် တောင်းပန့်၍
တော့သည်။

ထိရာ့နယ်ပိုင်ရှင်အသစ်က ဇူးအက်ဇူးတွင် ဖတ်သွေ့လည်း အကို
မရှိ။ ရေးခံရသူလည်း အကျိုးယုတ်သော ပေါက်တတ်ကရသတင်းများ
မထည့်ရန် ကတိတောင်းပြီး ချမ်းသာပေးလိုက်သည်။

[ကလျား ၁၉၉၇ ခြောက်]

ရှင်ရှင်ဖြစ်သွားသော ပြုဗောတ်များ

ကျွန်ုမ် ခပ်ဝယ်ငယ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ပြ
ာတ် စာအုပ်များကို ဖတ်ရန် အလွန်ဝန်လေးခဲ့သည်။ ဂါးဝင်ပြုဗောတ်များ
ဆုံးလျှင် ပို့ရှုပ်ငွေးကွားလုပ်၏။ သူတို့၏ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောမှ အနည်း
ဆုံး ကျွဲ့ပြားနေသည်ကို ကျွန်ုမ်တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းချုံး
ရေးထားသော စာအုပ်များကိုတော့ ကျွန်ုမ်ရှာ၍ ဖတ်ရန် ဖတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုမ်
အကျိုးယုတ်များကိုတွေ့ရသော စာအုပ်များ အင်္ဂလိပ်စတွေ့တိများ၊ ဝဇ္ဈာဏ်များကို တော်
ဆော် ရင်းနှီးနေပြီးဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်ပြုဗောတ်ကိုတော့ မသိမသာ
အုပ်ဖယ်ခဲ့သည်။ စကားပြီ အလွန်ခေက်လိုဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြောင်း
ခြဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။

တကေယာတော့ ကျွန်ုမ်ပထမဆုံး စိတ်ဝင်စားခဲ့သည့် ပြုဗောတ်ရေးသရာ
ပြီးမှာ ရှိုတ်စပ်းယား ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုမ်ကို ရှိုတ်စပ်းယား၏ အင်္ဂလိပ်
စားပြန့်နှင့် စတင်မိတ်ဆက်လေးသည် စာပိုဒ်ကလေးတစ်ခုမှာ ရှိုမို့နှင့်
အော်လိုက် ပြုဗောတ်ထဲမှ ကောက်နှုတ်ချက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုမ်တို့ မွှေ့လေး ဆေးတဲ့ ကျွဲ့သွေ့လေး ပထမနှစ်ကျောင်းသားများ အ
ချုပ် အင်္ဂလိပ်စာပြောန်းစာအုပ် အတိအကျမရှိပါ။ သရာများက ကောင်း
အောရာ ဆောင်းပါးကဗျား၊ ဝဇ္ဈာဏ်သည်တို့ကို နေ့စွဲရွေးချယ်ကာ လေက်
အောက်ဖြင့် ရှိုက်နိုပ်ပြီး စာရွက်များ ဝင့်ရှုံးစာသင်ကြရသည်။ သိပ္ပါယာ

နှင့် ပတ်သက်တာပါသည်၊ ရောဂါတွေနှင့် မိတ်ဆက်လေးသော ဆောင်းပါများ ပါသည်၊ သတင်းစာတွေနှင့် မိတ်ဆက်လေးသော ဆောင်းပါများ ပါသည်။ ကဗျာပါရွင်ပါသည်။

တစ်ရက်များတော့ ကျွန်မထိုကို အက်လိပ်စာရို့ ခပ်ရှည်ရှည် ထုပ်အား မြန်မာဘာသာ ပြန်ရှင်းပါသည်။ အသာဓာတ်ကြည့်ခွင့် မရှိပါ။ တော့ လည်ပတ်သော ကျောင်းသားများကတော့ အိတ်ဆောင် အသာဓာတ်ကျောင်းများကို ဆရာ မဖြင့်အောင် ရှက်ချို့ကြည့်ကြသည်။ အနည်းငယ် စက်ခဲသော စကားများ ပြုပြစ်သည်။ မျှန်တော့ ရှိုးနှင့် ကဗ်ပူးလက်မျိုးနှင့် ဟူသော စကားလုံးများ ပါသည်။ ရှိုးနှင့် ကြီးခြေး ဟူသော စကားလုံး ပါသည်။ ဆရာက ပညာပြသည်။ ရှိုးနို့နှင့် ဂျိုးလိယက်အတ်ကောင်နာမည်နှင့် လုံးဝမပါအောင် ရွှေးထုတ်ထားခဲ့လေသည်။ လုပ်ခေါ်ခဲ့ပြီး စိတ်ဝင်စာ စရာကောင်းသော စာဖို့ရှည်ကို နားလည်နှင့် ကြိုးစားရင်း သားရင်း၊ ဘာသာပြန် ကြိုးစားရင်း ထိုစာရို့ ဘယ်ကလာသည်ဆိတ္တာ ရှာမျှတွေ့သွားသောအား အလျှန်ပျော်စရာကောင်းသွားပါသည်။

ထိုကာလ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မွှေ့လေး ဝင်းလိုက်ရှုပ်ရှင်ရှုံး ရှိုးနို့နှင့် လူးလိယက်ရှုပ်ရှင်ပြသနေချိန်ဟု ကျွန်မမှတ်ပါသည်။ ဆရာက ကျွန်တိုကို Thos' ဟူသော စကားလုံးမှာ 'You' အမိုးယ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ရှုံးပြုပြီး ရှိုးနို့နှင့် ဂျိုးလိယက်ရှုပ်ရှင် သွားကြည့်ကြရန် အကြော်ပေးပါသည်။ ဂျိုးလိယက် သူမှတ်၏ လသာဆောင်မှာ လရောင်အောက်၌ ငေးမောတမ်းအားရင်း ရှိုးနို့၏ နာမည်ကို တော်လိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ကြရှုံးလားဟု ဆိုက မေးသည်။ (Where are thou, Romeo? ဟူသော စကားဟု ကျွန်တို့က ထင်ပါသည်။) ကြားလိုက်သည့်သွားတွေ့က ဝမ်းသာကြပြီး မကြားလိုက်ခဲ့သွားတွေ့က ရှုပ်ရှင်ကို နောက်စာတစ်စာကို ထပ်ကြည့်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဆယ်ကျော်သက် သရှုပ်ဆောင် ဝင်းသမီးကမျှ ဆော်လိမ့်ယာဟပ်ဆေး၏ အပြစ်ကောင်းစင်စွာ ချုပ်စွဲယ် လုပ်သော မျက်းကလေးကို နောက်ထပ်မြင်ချင်လျှ၍ နှစ်ကြိုးမြောက် ပြန်ချို့ကြည့်ခဲ့သည်။ ဟု ထင်သည်။

ရှုပ်ရှင်ထဲက စကားပြောခန်းများ ခပ်ရှည်ရှည်ဆိုလျှင် ကျွန်မထိုး

မဖို့ပါ။ ဘတ်လမ်းအစာအဆုံး ကိုယ်တွေ့ကြည့် သိခဲ့ပါသည်။ ရှိုးဆောင်းဟူသော ကချေသည်မ တစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းစွာပင် မိမိတို့ ရှိုးနှင့် ကဗျာရန်ဖြစ်သော ကက်ပူးလက်မျိုးနှင့် မြှုပ်နှံပွဲတစ်ခုလို့ စွန်းစားသွားရောက်သော ရှိုးနို့ယိုသည် အလွန်လှပ ချော မွှေ့သော ကလေးမင်ယ် ဂျိုးလိယက်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ လောကတစ်ခုလုံးကို မေ့သွားသည်။ ဂျိုးလိယက်သည် သူ့အသည်းနှလုံးကို အင်အား ကြိုးစွာ ဆွဲယူထားလိုက်သည်။ ဂျိုးလိယတ်ကလည်း ရှိုးနို့ယိုကို မျက်နာဖူးစွဲအောက်မှ မျက်လုံးများကို မြင်ရက်တည်းက စိတ်ဝင်စားစွာ ရင်ချိန်သွားသည်။ ထိုညာက ဂျိုးလိယက်၏ ရှုတိဂ် လသာဆောင်ထိအောင် ရှိုးနို့ယိုက အရေစွမ်းသွားရောက်ခဲ့သည်။ ကဗျာရန်ဖြစ်နေသော မျိုးနှင့် နှစ်ခု၏ သားသမီးများ ဖြစ်၍ ပေါင်းဆုံးရန် မလွှာယ်ကူးကြောင်း သိသဖြင့် စွန်းစွာစားစားပင် လက်ထပ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ နောက်နောက် ဘုရားရှိုးနှင့် ကျောင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြိုးရှေ့၌ တိတ်တဆိတ်လက်ထပ်လိုက်ကြ၏။ သို့မော် သူတို့နှစ်ယောက် ဒီဇိုတိမြို့ပို့ မြို့ပို့ပြန်ရန် ခွဲ့စွာကြရလေ သည်။ အပြန်တွင် ရှိုးနို့ယိုသည် ကြိုးမှာ လူသော ပြသသနာနှင့် ရှင်ဆိုင်လိုက် ရလသည်။ ဒီဇို၏ သူ့သမီးရွင်းနှင့် ကက်ပူးလက်မျိုးနှင့် လူသမီးတစ်ဦး၊ (ဂျိုးလိယက်၏ အစိတ်ဝင်မှု ကွဲဟုထင်ပါသည်။) ပဋိပက္ခဖြစ်နေသည်ကို ဝင်၍ ရှုန်းဖြေရသည်။ သူ့ရှေ့မှာပင် ပဋိပက္ခက ရှိုးကြိုးလာပြီး ဒီဇိုသမီးရွင်း မားဖြင့်ထိုးခဲ့သည်။ မားဖြင့်ထိုးခဲ့သည်။ မားဖြင့်ထိုးခဲ့သည်။ သူ့အား သွားရောက်တွေ့သွား နှစ်ယောက်ရင်း အချိန်ကြာမြင့်သွားသည်။ နှစ်က်အရှင်တက်မှ ရှိုးနို့ယို ပြန်ထွက်လာကာ ဖြို့မှ ရောင်တိမ်းခဲ့လေသည်။ ဂျိုးလိယက်ကို ဖောင်းဖြစ်

ဌားတို့၏ ဖြော်ပြုးရမည့်အချိန်၌ ဘုန်းတော်ကြိုးအား သွားရောက် အကုအညီတော်းသည်။ ဘုန်းတော်ကြိုးက ရှိုးနို့ယိုအား ရောင်တိမ်းရန် အော်ကို ညွှန်ဖြော်ပေးလျက် လူသမီးရွင်းသွားရန်း ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ ရှိုးနို့ယိုသည် ဂျိုးလိယက်အား ညားရောက်တွေ့သွား နှစ်ယောက်ရင်း အချိန်ကြာမြင့်သွားသည်။ နှစ်က်အရှင်တက်မှ ရှိုးနို့ယို ပြန်ထွက်လာကာ ဖြို့မှ ရောင်တိမ်းခဲ့လေသည်။ ဂျိုးလိယက်ကို ဖောင်းဖြစ်

သူက အမိဘတောင်ချပေးရန် စီစဉ်သည်။ ဂျိုးလိုက်က အထိတ်တလန် ဖြင့် တောင်ပန်းပြုးပယ်သော်လည်း မရာ နောက်ဆုံး သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘုန်းတော်ကြီးထဲ အကြံ့ဥက္ကာတောင်ရသည်။ ဘုန်းကြီးက အလွန် ဒုၢာ စားရမည့် ဖြောင်းနည်းတစ်ခုကို ချုပြုသည်။

ဂျိုးလိုက်အား အေးတစ်မျိုး ပေးလိုက်မည်၊ လက်ထပ်မည့်သွေ့ ထိုဆေးကို သောက်ရမည်။ ဂျိုးလိုက် သေဆုံးသွားသလို ဖြစ်သွားလို့ မည်။ ဂျိုးလိုက်ကို မျိုးနှယ်စာသရီးပါးတွင် သြို့ဟန်ကြုံလို့မည်။ ရိုမိုပို့ထဲသို့ ဘုန်းကြီးက စာချွမ်းလွှာပါး၍ တိတ်တဆိတ်ပြန်လာရန် အေးမည်။ သူအစ် ဂျိုးလိုက်တို့၏ သရီးပါးလိုက်ရှုကြီးကို ရိုမိုပို့က ထွေ့သောက် ဝင်ရောက်ကာ အပ်ပျော်ရာမျိုးနဲ့ အပြီးဖြောင်းသွား ဂျိုးလိုက်အား အော်၍ ထွက်ပြုးကြရမည်။ ထိုအစ်အော်မှာ ကြောက်စံရာကောင်းသဖြင့် ဂျိုးလိုက်က ပထမတော့ တုန်လွပ်စွာ ပြင်းပယ်သည်။ သို့သော် ထိုနည်းလမ်းအပြင် အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့သဖြင့် နောက်ဆုံး လက်ခဲ့လိုက်လေသည်။

အမိပြန်ရောက်သောအား မိမိဖင်အား မိမိသည် ဖင်စကားထိုနားတောင်ပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။ ဖင်က ဝစ်းသာအားရဖြော သမီးကို ပွဲ၊ ဖက်နှစ်သိမ့်သည်။ ဖင်၏ ပုံးပေါ်မှာ မျက်နှာမျှာက်ရှင်းအကြံ့တေားသော ဂျိုးလိုက်၏ အပြု့မှုများကို ကျေန်မတို့မြှင့်ကြရသည်။ ညျှောင် ဂျိုးလိုက်သည် ထိုအေးကို သောက်ချုလိုက်သည်။ နှစ်ကိုလုံးသောအား အိမ်တော်တစ်ခုလုံး ပျက်ပွဲက်ညာသွား၏။ ဂျိုးလိုက် သေဆုံးသွားသွား၍။ ဂျိုးလိုက်ကို ကက်ပျူးလက်မျိုးနှယ်စုရိမှုမြှင့်တွင် ထည့်သွင်းသည့် သြို့ဟန်လိုက်၏။

ကဲ့ကြေားသည် မိမိတို့ တော်တစ်ချေ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာ့။ ဂျိုးလိုက် အိပ်ဆေးသောက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး ညျှောင် ရုသို့ ထားနှုန်း၍ အော်ကာ ထွက်ပြုးကြရန် တိုက်တွန်းသည် ဘုန်းကြီး၏ စာချွမ်းကို ရိုမိုပို့ထဲသို့ မရအဲ။ ထိုစာကို ယူလေသွားသွားခဲ့သည်။ ရိုမိုပို့ကြု့ရသောသတင်းမှာ ဂျိုးလိုက်အိပ်သောက်၍ သေဆုံးသွားပြီးသွား

သတင်းဖြစ်သည်။ ရိုမိုပို့သည် မျှားလိုက်၏ အလောင်ကိုကြည့်ရန်၌ ဂျိုးလိုက်ဘားတွင် မိမိကိုယ်တိုင် အဆိပ်သောက်၍ သေရန် အဆိပ်ကို ဆောင်လျက် ရှိစာမန်သို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ မြေအောက် ခန်းထဲတွင် ကက်ပျူးလက်မျိုးနှယ်စုရိမှုများ၏ အလောင်မှားကို ပျောင်စောင်းမှားပေါ်တွင် စီတန်းလျက် ထွေ့ရသည်။ ဂျိုးလိုက်၏ အလောင်ကိုလာ ၍၍ကြည့်ရပုံပွေ့ဆွဲသော ခင်ပွန်းလောင်း လူငယ်နှင့် ရိုမိုပို့တွေ့ဆုံးကြသည်။ ထိုခင်ပွန်းလောင်းက ရိုမိုပို့ကို သောက်ထွင်းထိုးယူရန် လာသည် သူဆုံးထင် ၅၇၅၂ပြုတိုက်နိုက်သည်။ ရိုမိုပို့ကို ကက်ပျူးလက်မျိုးနှယ်တစ်ဦးအား ပြန်ပြန်လည်တိုက်နိုက်သည်။ ရိုမိုပို့၏ စားချက်ဖြင့် ထိုလူငယ်သေဆုံးရသည်။ ရိုမိုပို့ကို စားချက်ဖြင့် ထိုလူငယ်သေဆုံးရသည်။ သို့သော် လက်လွန်ပြီးနေပြီ။ လူငယ်က မိမိအလောင်ကို ဂျိုးလိုက်၏ အေးတွင် ထားပေးပါဟု တောင်ပန်ကာ သေဆုံးသွား၏။ ရိုမိုပို့က ထိုအလောင်ကို ဝေးရာသို့ ပို့ပစ်ခဲ့၏။ သူကိုယ် တိုင်ကတော့ နေ့ကျိုးလိုက်၏ လူပော်ပြစ်က်းသော သနားစဖွယ် မျက်နှာလေးကို တိုင်မြိမ်မြိမ်ကြည့်ရင်း နိုကြုံးတမ်းတလေသည်။ ထိုနောက်ကြိုးတင် စီစဉ်ထားသည်အတိုင်း ပါလာသည် အဆိပ်ပုံလောင်ကို ဖွင့်သွားခဲ့သည်။

ဂျိုးလိုက် အိပ်ဆေးပြုယူင့်၍ နိုးလာသောအား မိမိဆေးတွင် လကျေသေဆုံးနေသော ချစ်သူ ရိုမိုပို့၏ အလောင်ကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။ ဂျိုးလိုက်သည် ကြောကွဲထိခိုက်စွာ တုန်လွပ်လျက် ရိုမိုပို့၏ လက်မှုအဆိပ် ပုံလောင်းထဲက အဆိပ်အကတ်အသတ်ကို မော်သောက်ရန် ကြိုးစားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရိုမိုပို့မိမိစာချွမ်းကို မရမှုန်းသို့ သူဆုံးသည် ဘုန်းတော်ကြိုးသည်။ ဂျိုးလိုက်ကို ရိုမိုပို့တို့မြှင့်တွင် ခေါ်ထွက် ကယ်တင်ရန် ရုတ်သို့ ရောက်လာ၏။ ဂျိုးလိုက်ကို ရိုမိုပို့၏ အလောင်ဆားမှာ နိုကြုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုန်းကြိုးသည် စိတ်မကောင်းခြင်းကြိုးနှင့်ပင် ဂျိုးလိုက်အား ထွက်ပြုးရန် ခေါ်ထွက်၏။ ဂျိုးလိုက်က ငြင်းပေးပို့သည်။ သေချိုင်းအဝင်တဲ့ခါးဘက်ဆိတ်က ဆုဆော့သူ အသေးသြားသည်။ ဘုန်းတော်ကြိုးတဲ့ခါးရှိရာသွားအကြည့် ဂျိုးလိုက်သည်။

**ଶ୍ରୀମିତ୍ୟଣୀ ବି:କ୍ରାଃଭା ଯୀଃହାଃଵାନ୍ଦ୍ର ରାଃଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍ଗନ୍କି ଷ୍ଟେଧ୍ୟତରକା ପିତ୍ତ ରିଣ୍ଟ
ଯି ଫିର୍ତ୍ତ ଯୀଃଏହି: ଶ୍ରୀମିତ୍ୟଣୀ ଅଲୋହାଙ୍କରି ଲୁଗୁଷ୍ଟୁଷ୍ଟଃବ୍ସାଃଫୁଵାନ୍ଦ୍ର**

ရုပ်ရှင်သည် ပြောတ်ထဲက စကားအားလုံးဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးထားသည့်
မဟုတ်ပေါ့၊ ပြောတ်ထဲတွင် ပါသော အခင်းအကျဉ်း၊ အချိန်ကာလ၊ အတူ
ဓာတ်တို့အပိုင်း၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး၊ ခဲ့သော်လည်း ရှိတ်စေးဦးယား၏ ဖွံ့ဖြိုးသာ
စကား၊ ပြောများကိုတော့၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ထည့်၍ မရအဲပေါ့၊ ဂျိုးလိယက်၏
အလုကို ဖွံ့ဖြိုးသော ရိုမီယို၏ စကားလုံးများကို ရုပ်ရှင်တွင် မတွေ့ရပေ။
ပြောတ်ဆိုသည့်မှာ စကားပြောများ၊ တစ်ကိုယ်တည်း၊ အတွေး၊ ညည်း၊ ညာဗျား၊
များဖြင့် သော်ပြခြင်း၊ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်သည် အပြဖြင့် သရပ်ဖော်ခြင်း၊ ဖြစ်
သည်။ ရိုမီယို၏ အချိန်ကို ရိုမီယို၏ မျက်လုံး၊ မျက်နှာအားဖြော၊ ကိုယ်ခွဲနာ
လျှပ်ရှား၊ မူတိဖြင့်သာ သရပ်ဖော်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်က
ကျွန်းမ ကြည့်ခဲ့ရသော ထိုရပ်ရှင်ကို ကျွန်းမ ကြော်ပါသည်။ ထိုရပ်ရှင်ကြော့
ပင် တစ်ခါး၊ မတ်နှစ်ဦးစားမ ကြည့်ခဲ့သည့် ရှိတ်စေးဦးယား၏ ပြောတ်ကို
အစာဆို၊ ဖတ်ခဲ့မိသည်။ ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို ကြည့်ပြီး၊ မှ မူရင်း၊ ပြောတ်ကို
ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ကျွန်းများ၊ ပထမမဆုံးသော အတွေ့အကြော်ဖြစ်သည်။

ရပ်ရှင်ကား တစ်ခုကို **Cat on A Hot Tin Roof** ရပ်ရှင်ကြောင့် ရခဲ့သည်။ ထို့အတွက် Cat on A Hot Tin Roof ရပ်ရှင်ကြောင့် ရခဲ့သည်။ ထိုရပ်ရှင်တွင် အမိက ဘတ်ဆောင်နှစ်ဦးအဖြစ် ပေါင်းနယူးကြပ် အယ်လီဘာက်တေလာက သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ပေါင်းနယူးမင်းကြည်းအတွက်နှစ်ယောက်ချောမျှ နေသေးသည် အရှယ်၊ အယ်လီဘာက်တေ

တင်နိုက်ဆီ ပိုလျမ်မြစ်သည် အေတ္တပေါ်
အမေရိကန်ပြောတ်စာပေ၌ ဂျွှန်မ အားအကျ
ဆုံးသော ပြောတ်သရာဖြစ်ပါသည်။ မစွဲဖို့
နယ်၊ ကိုလမ်းဘတ်စိန္တိ၊ တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။
အိုင်အိုဝါတက္ကသိလ်မှ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး အလုပ်သေး
သေးကလေးတွေကို ဘဝစ်အောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့
သည်။ ဒိန်ပက္ခမွှတ်မှု၊ စာရေးတွင်းအဖြစ်၊
ထိုနောက် ထိုင်ခဲ့တွေ လိုက်ပြရသည် ရပ်ရှင်
တံခါးစောင့်အဖြစ်၊ ထို့နောက် စားပွဲထိုး၊
ကော်တော်ဘဝစ်ခဲ့သည်ဟု ပြောရမည်။ ပူလစ်အေဆု နှစ်ကြိမ်ရခဲ့သည်ဟု
ကျွှန်မ ဖတ်ရပို့သည်။ ဘဇ္ဇာုမှင့် အကြေား နှစ်တွင် တင်နိုက်ဆီပိုလျမ်မြစ်
သည် 'A Streetcar Named Desire' ပြောတ်ဖြင့် 'Pulitzer' ဆုရော၊
'Critics Circle' ဆုရော၊ နှစ်ပျိုးရခဲ့သည်။ ထိုပြောတ်ကိုလည်း မာလွန်
ဘရန်ဒိုဖြင့် ရပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွှန်မ မကြည့်ရပါ။ ပြောတ်ကို
တော့ ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မကြည့်ခဲ့ရသည့် ရပ်ရင်နှင့် မူရင်းပြောတ် Cat on A Hot Tin Roof အကြောင်း ပြောပြုချင်သည်။ ‘သုပ္ပါးပူပေါ်က ကြောင်း’ဟု ဆီ
လျဉ်ဘေး၊ ဘာသာပြန်လျှင် ရယ်စရာများ၊ ဖြစ်သွားလေမလား။ ကျွန်မ^၁
က ဘာသာပြန်တော့ တော်တော်လုပ်သွားဖို့ပါသည်။

ရုပ်ရှင်သည် ပြောတ်နှင့် တစ်ထပ်တည်းကျေအောင် ရိုက်ကူးထားသောကြောင့် ပြောတ်ဆန်သည်ဟု ဝေဖန်လိုက ဝေဖန်နိုင်ပါသည်။ ဘုရားသား ပြောတ်အရဟာက တစ်ဖျိုး၊ ရုပ်ရှင်အရဟာက တစ်ဖျိုးသားဖြစ်သည်။ ပြောတ်သည် အခန်းသံဃာခန်းပါသော Three Acts အမျိုးအစား ပြောတ်

ဖြစ်ပြီ၊ ရပ်ရှင်တွင် အခန်းသုံးချသည် မသိမသာ ပြေလျောစွာ စီးပွဲသည် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုတည်းဖြစ်သွားသည်။

ထိုရပ်ရှင်တွင် အမိက သုရပ်ဆောင်မှာ အယ်လစ်ဘာက်ယော ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်းမ ထိုရပ်ရှင်ကိုကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ပါလ်နယူ၏ လုပေသာမျက်လုံးပြာများကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့်လည်း အရှင့် ၁၀၃နာရီ ခဲ့စားနေရသည့် ကျောရိုး မသုန္တစ်မျိုးသုံး ဒုက္ခိုတ ၁၀၃နာရီ ပါလ်နယူမင်းကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့်ပင် ဤရပ်ရှင်ကို ကြည့်ခဲ့သည့် ရပ်ရှင် အစုရပ်ရှင်အဆုံး အထိ အချိန်ကာလသည် တစ်ရက်တည်း ဖြစ်သည်။ အတိအကျပြောရလျှင် ဉာဏ်ခင်းမှညာသန်းခေါင်အထိအကာလကလေးကို ရည်ရွယ်စွာ စွာ ရိုက်ကူးထားသော ရပ်ရှင်ဖြစ်သည်။ ဤဆိုသည်မှာ မစွဲစွဲရှိနယ်က မိသားစုတစ်စုစုံ၏ အိမ်တစ်အိမ်တည်း အတွေ့မှာ ရိုက်ကူးထားသော ရပ်ရှင်ဖြစ်သည်။ အပြင်ပြဂ္ဂက်စို၍ ဘုတာရုံးသွားကြောင့် ဖြစ်သည့် ဖြင့်ကွင်းတစ်ခုပဲ ပါ၏။ ကျွန်းတွေက အဖော်း စေလစ်(တ်)၏ ခြော့ရှိ၊ မွေးနေ့ပွဲနှင့် အိမ်တွင်းပနိုပ္ပါယူများသာ ဖြစ်သည်။

အဖော်း ပေါ်လစ်(တ်) တွင် အဖိုးတန် မြောက်ပေါင်း နှစ်သော် ရှုံးထောင်ခွင့် ရှိသည်။ သားနှစ်ယောက် ရှိသည်။ သားအကြီး ရွှေပါးသူ၏ ရှုံးနေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သားအငယ်ဘရစ်(က်)သည် မသုန္တစ်မျိုး၍ ရှုံးထောက် ကို အသုံးပြုနေရသော သော်လုံးသမားဟောင်းတစ်ယောက်အိုး သည်။ သားအကြီး ရွှေပါးတွေ့နေ့ဖိုးဖြစ်သွားမှုနှင့် သားသမီးငါးယောက်အိုးကားသည်။ သားအငယ်ဘရစ်(က်) တွင် ဖော်းဖြစ်သွားမှု မာကရှင်နှင့် သားသမီးတစ်ယောက်အိုးတွင် ဖြစ်သွားမှု မရချေားပါ။ ပါလ်နယူမင်းက ရွှေ့ချော့သော ဘရစ်(က်) အဖြစ် သရပ်ဆောင်ပြီး အယ်လစ်ဘာက်တော်လောက် ဘရစ်(က်)၏ စီးပွဲကို ခါးသီးခြော် ပို့ဆောင်ရေး မှု မာကရှင်အဖြစ် သရပ်ဆောင်သည်။

ပုံအိုက်လွန်းသော ဇွဲရာသီ ညျမောင်ခင်းတွင် အဖော်း၏ မွေးနေ့ပွဲ(ကြော်မြောက်ဟု ထင်သည်။) ကျင်းပနေသည်။ အဖော်း၏ ယခုစွဲးနွဲးသည် သူ၏ နောက်ဆုံးမွေးနေ့ပွဲ ဖြစ်သည်ဟု သားနှစ်ယောက်နှင့် အုပ်များက သိနေသည်။ အဖော်းတွင် အုမှုကြီးကင်သာ ၁၀၃နာရီ ခဲ့စားနေရှင်ပြီး အဖော်းကင်သာသည်။ ကျောက်ကပ်တို့သို့ ကူးစက်နေပြီး အဖော်း

ထိုတော့ သူတို့ ဖွင့်မပြောကြ။ အဖော်းကတော့ သူ့ရောဂါမှာ သာမန် အုမှုကြီးရောဂါတစ်ခုအဖြစ် ဓာတ်ခွဲခန်းက ဖြေသည်ဟု သိနေသည်။ အငေး ပြီး ထိုတော့ နောက်မှ ပြောပြုမည် ဖြစ်သည်။ မာကရှင်သည် ရပါးနှင့် အော် တိုးသားသမီးငါးယောက်ကိုကြည့်မရ။ ဆူညံလွန်း ဆော့ကာလားလွန်းသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ မာကရှင်က ထိုကလေးတွေကို ‘လည်ပင်း မပါတဲ့ ဆောင်းဆိုးဝါးငါးလေးတွေ’ဟု သတ်မှတ်သည်။

ဘရစ်(က်) တွင် စက်ပို့နှင့် ဟူသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ ထိုသူငယ်ချင်းသည် သူနှင့် သော်လုံးကစားအက်ဖြစ်သည်။ အိပ် က် တစ်ခုတည်းကို အတူမော်ခဲ့သွားဖြစ်သည်။ အလွန် ချစ်ခင်ကြသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုးမှာ မာကရှင် ရောက်လာပြီး မာကရှင်ကို ဘရစ်(က်)လက်ထပ်အသုံးဖြစ်။ မာကရှင်နှင့် သူလက်ထပ်ပြီး နောက် ‘လ’ သည် အရှင်ကို အဖော်ပြုရင်း အရှင်သမားဖြစ်သွားသည်။

စက်ပို့နှင့် ဘရစ်(က်)၏ ဆက်ဆံရေးမှာ သာမန် သူငယ်ချင်း ဆက်ဆံရေးထက် ပိုသည်ဟု မာကရှင်က စွဲပွဲသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက်သည် သော်လုံးကစားရန် အမြားမြို့များသို့ သွားရောက်သည့်အခါး ရှိတာယ်ခေါ်နောက်တည်းစွဲးတည်းတွေ့ဗိုလ်ခိုင် တို့ရှိရသည်။ စက်ပို့သည် မာကရှင်နှင့် ဘရစ်(က်)လက်ထပ်ပြီး အာက် အထိ ကျွန်းဝေးအပြုံး အရှင်သမားအဖြစ်သွားသောကြောင့် တစ် ချို့တွေ့ဗိုလ်ခိုင် တို့ရှိရသည်။ စက်ပို့သည် မာကရှင်နှင့် ဘရစ်(က်)လက်ထပ်ပြီး အာက် အထိ အနေဖြင့် အနေဖြင့် ထိုအချက် သေချာသည်ဟု စွဲပွဲသည်။ စက်ပို့သည် မာကရှင်က တို့ကိုရိုက်စွဲပွဲခဲ့၏။ စက်ပို့က မိမိသုံးဖြစ်သွားသောက်း အီးသူတစ်ဦး ပြုပို့ပါသည်ဟု မာကရှင်အား သက်သေပြုနှင့် ကြော်စည်းပြီး အားအသေး၏ သို့သေား မအောင်မြောင်ခဲ့ပေ။ ထိုအခါး မာကရှင်၏ ရွှေပါးသူ ရှိုံးခိုင်မှုများပြု့ဆောင်ရေး ရှိုံးခိုင်မှုများ ပြု့ဆောင်ရေး၏ အားအသေး၏ ဘရစ်(က်)နှင့် မာကရှင်၏ အိမ် ဆောင်ရေးသည် အတွင်း ကျိုးတို့ ပြု့ကွဲပျက်စီးလာ၏။

ဘရစ်(က်)လည်း နှစ်က် ၃:၀၀ နာရီအချိန်တွင် အားကစားကွင်း အော်ခုံး အမြှင့်ခုံး ဘားတန်းများကို ရွှေ့သွားရန်ကျော်ပစ်မှုကြောင့်

ကျော်ထိခိုက်ရှာမှ ခြေထောက်မသန့်စွမ်းမှုဖြင့် အေးခဲ့တောက်ရောက်ကုသ ရသည်။ ဆေးရုံမ ဆင်းလာသည့်အခါ ဘရစ်(က)သည် ချိုင်းထောက်နှင့် ပြန်ရောက်လာပြီး မာဂရက်၏ ခင်ပွန်းနှင့် လုံးဝမတုသော တွဲ့သူ့ဖို့ တစ်ဦး၊ အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြောင်း မာဂရက် သိလိုက်ရသည်။

ရပ်ရှုတ်သည် ဘယ်လောက်များ ပြောတ်ဆန်လိုက်သလဲဆိုလျှင် ထူးနောက်ကြောင်း အဖြစ်အပျက် ထော်တော်များများကိုပစိုာတ်သည် နောက် ကြောင်း ပြန်မြင်ကြောင်း ချို့ဖြင့် သိရခြင်း မဟုတ်ဘဲ တော်ကောင်တို့၏ ပြော စကားများအရ သိရခြင်းဖြစ်သည်။ မာဂရက်ကို လုံးဝစိတ်ကုန်နေသော ဘရစ်(က)သည် ခေါင်းအုံကို ဆိုဟာရှုတ်ပေါ် ရွှေကာ ဆိုဟာပေါ်မှာသင် အိမ်စက်ခဲ့၏။ မာဂရက်သည် ခင်ပွန်းကို တစ်ခါတစ်ခါ တောင်းပန်လိုက် တစ်ခါတစ်ခါ ဇားသဖြင့် အသေးစိတ်လိုက်၊ ဝမ်းနည်းစွာ မျက်ရှုံးလည်း လိုက်ဖြင့် ပုပ်တော်သောက အမျိုးမျိုး ဖိမ်းနေခဲ့သည်။ ဘရစ်(က)ဘက်ထူးဖြစ်ပြန်တော့လည်း မိမိအား အုံသောအပြစ်ကြီးတစ်ခုဖြင့် စွပ်ခွဲသော မြိမ်ကို အုံကို နားလည်မှ မပေးခဲ့သော နေ့ကို ကို စိတ်ပျက်ပြီး ငွေ့မြှေ့ပြီး အုံကို အုံအုံ မပြောဖိမ့်ပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် နောက်တော်ဖြင့် ကြော်ကွဲရသည်က တစ် ကြောင်း၊ အနီး၏ စွပ်ခွဲမှုများကြောင့် မိမိတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေး၏ ပင် ပြန်လည်သုယောက်ဖြစ်ရသော သောက်တို့ကြောင့်တစ်ကြောင်း တစ်ခု၊ တစ်ခု၊ အရရက်ကိုသာ ဆက်တို့က်သောက်နေခဲ့ရသည်။

အဖော်ကြီးသည် သေတမ်းစာ လုံးဝရေးမထားပေါ် ထို့ကြောင့် အစိတ် ရွှေပါးနှင့် နေ့သည်မှတိက အဖော်ကြီး၏ အမွှာအနှစ်ကို မိမိတို့သာ ရှာသည်ဟု ထင်သည်။ ဘရစ်(က)သည် အရက်ချိုး ဖြစ်နေပြီး အိမ်ထော်အပေါ်မှာလည်း တာဝန်မကျေသူ၊ တာဝန်မှာသူ ဖြစ်၍ ခေါ်ကြီး၏ ပြောအား များစွာကိုလည်း မည်သို့သူ ထိန်းသိမ်းနှင့်မည်သူ မဟုတ်၊ ဘရစ်(က)ထို့ အရက်ဖြတ်ဆွဲရှုတစ်ခုသို့ ပိုပစ်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်ဟု စိုးစွဲသည်။ မိမိတို့မှာ သားချေမှုးတွေ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိတို့မှာ သားချေမှုးတွေ ရှိသည်။

မာဂရက်ကလည်း အဖော်ကြီး မရှိတော့လျှင် မိမိ အုံအုံ

မျှော်လင့်ချက် မရှိကြောင်း သိသည်။ မိမိမှာသားသမီး မရှိသဖြင့် မိမိသည် အလွယ်တကူပင် အေးသို့ရောက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ သို့သော မိမိလျှော်လုံးသည်မှာ အမွှာပွဲ၍ မဟုတ်၊ ခင်ပွန်း၏ အကြောင်းနာသာဖြစ် သည်။ ဘရစ်(က)ကတော့ မြှောကများနှင့်ပတ်သက်၍ ခေါင်းထဲမှာ ဘာ ခုမရှိ။ အမွှာကိုလည်း သူ မမက်မေး၊ လောကကြီးသည် သူ၊ အတွက် သိပ် ခင်တွယ်စရာ မဟုတ်ပေါ်။ ထို့ကြောင့်လည်း အစိတ်နှင့် ရှုံး ဘာတော်စံမှာသည်ကိုလည်း သူ စိတ်မဝင်စားချင်။ မာဂရက်က ခင်ပွန်းအတွက် မခဲ့ချင်၍ အရရက်ဖြတ်ဆွဲခဲးကို စွာသို့ ပိုပစ်နေသည့်ရွှေပါး၏ အကြောင်းနာသာကို ခင်ပွန်းအား ပြောပြသည်။ ခင်ပွန်းက လုံးဝစိတ်မဝင်စားပေါ်။

“အခုလိုကြည့်နဲ့စရာကောင်းတဲ့ လေရောင်အောက်မှာ ရှင်ကျွန်မကို အလုံအကြည့်မျိုးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ မောင်ရယ်”ဟု မာဂရက်က ပြောတော့ ဘရစ်(က)က လူည်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးကို ပြောတာလဲ”

“စောတော့ မှန်ထဲမှာ ကျွန်မမြင်လိုက်ရတဲ့ မောင်အကြည့်မျိုးလော့၊ အခုနောက်ပိုင်းမှာ မောင်အလို့ခဏာခဏ ကျွန်မကိုကြည့်တာ ကျွန်မမသတိ သားနောက်တယ်၊ အခိုင်လို့ကြည့်လိုက်တဲ့အရှင်မျိုးမှာ မောင်ဘာတွေ သွားနေခဲ့တာလဲ”

“ဒါ ဘာတွေးမိတယ်ဆိုတာ အမှတ်မရတော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက သိနေတယ်”

“ဘာကို သိတာလဲကွာ”

“ရှင် ကျွန်မကို မြင်နေတဲ့ အမြင်တွေကို သိနေတယ်လော့ ဒေါသြေးတဲ့ မိန်းမ၊ ရှိုင်းမိုင်းတဲ့ မိန်းမ ဖြစ်နေပြီးလို့ မြင်နေတဲ့ အကြည့်တွေပေါ့ဘရစ်(က)ရပါ”

မာဂရက်က ဘရစ်(က)ကို တောင်းပန်သည်။

“ကျွန်မ သိပ်အထိုးကျွန်လွန်းနေပြီလို့ ခဲ့စားနေရတယ်”

“ဒါကတော့ လူတိုင်းဒီလိုကြိုရတာပါပဲ”ဟု ဘရစ်(က)က ခပ်ပေါ်ပြော၏။

“တစ်ယောက်တည်း နေပြီး အထိုးကျွန်ရတဲ့ ခဲ့စားမှုထက် ကိုယ်ချုပ်

နေရတဲ့လူ ဘားမှာ ရှိနေလျက်နဲ့ အထိုင်ရတဲ့ ခဲ့စားချက်က ပိုမိုး
တယ် ဘရစ်(က) ရယ်၊ အဲဒီ ကိုယ်ချုပ်နေတဲ့လူက ကိုယ်ကို မချုပ်ရင်ဆုံး

မာဂရက်၏ ဘဝကလည်း ကြင်နာစရာ။ ထိုအတွေ စကား အပြုံ
အလုန် ပြောရင်း စက်ပါကို ဖောက်သည့် စကားတစ်ခုနှင့် ကားလျှော့
ရလျှင် တုန်လျှပ်ချောက်ချားစွာ ဒေါသကြီးသွားရတတ်သည့် ဘရစ်(က)
၏ ဘဝကလည်း သနားစရာ ပြုခြင်းသည်။

အဖော်း ပေါ်လစ်အတွက် မာဂရက်ကလည်း မွေးနေ့လက်အသေး
သေးသည်။ ဘရစ်(က) က ပေးရန် မွေးနေ့လက်အသေးလည်း မာဂရ်
ပဲ ဝယ်သည်။ သို့မော် ထိုလက်အသေးလုပ်ပေါ်တွင် စာရေးရန် ဘရစ်(က)
က ပြင်းနေသည်။ အဖော်းကို သူ အရှေ့မလုပ်ချင်ပေါ်။

“ဘရစ်(က)ရယ်၊ အချုပ်များစွာပြုင့်... ဘရစ်(က) ဆိတ္တဲ့ စာကြော်
လေးကိုပဲ ရေးချုပ်ကိုစိမ့်ပါ” ဟု မာဂရက်က တိုက်တွန်းသည်။ ဘရစ်(က)
က စာရေး။ မာဂရက်က “ရှင် ရေးကို ရေးရမယ်” ဟု အောင်စ်သည်။ တော်
အပြင်တွင် ‘မေ’က ရပ်ပြီး နားထောင်နေခဲ့သည်။

ထိုည့် တစ်ည့်တည်း၏ ဗာတ်ကော် အချင်းချင်း ပြောစကားများ
အရ မိသားနာအတွင်း ပဋိပောက်များကို ကျွန်းမတို့ သိပြောရသည်။ အဇာတ်
သည် အွေးမ ‘မေ’၏ စကားများ နားဝင်စပြုနေပြီး သားငယ် အရက်အသေး
သည်မှာ မာဂရက်ည့်လို့ဟု ယူဆနေခဲ့သည်။

အဖော်းနှင့် အဖော်းအကြားမှာလည်း နားလည်မှုလွှာသည်ပြုသော
ရှိနေခဲ့သည်။

“ဒါ သော့သယ်လို့ မင်းထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါသေတဲ့အေး
မင်းက ဒီပြောတွေကို စီမံအုပ်ဆုံးပို့ ခုကတည်းက ပြင်ဆင်နေပြီး၊ ဒီစော်
ဒီအလုပ်တွေ မင်း ဒါပေါ်တွေ လွှာပြောင်းရှိပါ စေးသေးတယ်၊ ဒါရောက်ပါ
မင်းတို့က ကင်ဆာလို့ ထင်နေကြမှာပါ၊ တကယ်တော့ ရိုးရိုးအုမှုကြီး အောင်
ကွပ်ကနေတာ ဒါကြားနေရတယ်”

အဖော်း ဒေါသကြီးနေသည်။

“ဟောဒီပြောတွေကို ဒါလုပ်ခဲ့တာကွဲ၊ ဒါကြီးစားခဲ့တာ၊ ဒါ အသေး

ဆယ်နှစ်မှာ ကျောင်းက ထွက်ခဲ့တယ်၊ ဟောဒီပြောတဲ့ရာဘို့ ရောက်လာပြီး
ဟောဒီ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ နိုင်ရှိုးတစ်ယောက်လို့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ အသိုး
ကြီး နှစ်ယောက်ရဲ့ မြေကလေးမှာ ဒါ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်၊ အသိုးကြီးတစ်
ယောက် သေသွားတဲ့နောက် ဒါက ကျွန်းတဲ့လူရဲ့ အလုပ်စပ်တဲ့ ပါတာနာဖြစ်
လာခဲ့တယ်၊ ဒါကြီးစားခဲ့လေးကနေ မြေအကြီးကြီး ဖြစ်
လာခဲ့တာ... အကြီးကြီး၊ မင်းဆီးက ဘာအကျအညီမှ ဒါရဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊
ဒါတစ်ယောက်တည်း ခွန်အားနဲ့ ရဲ့တာ၊ ဒါပေါ်က ဒါတွေကို မင်း မရပါ
ဘူး၊ မင်းနားလည်ရဲ့လား၊ ဒါ မင်းနဲ့အတွေ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် နေခဲ့ရသူမျှ
က အလိမ်အညာတွေနဲ့ ချဉ်းပဲ”

အမေကြီးသည် အဖော်းစကားတွေကြောင့် တုန်လျှပ်သွား၏။

“အို... အဖော်းရယ်၊ ဒီလောက် နှစ်တွေ ကြာခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ရွင်
ကျွန်းမကို နည်းနည်းမှ မယုံခဲ့ဘူးပေါ့... ဟင်”

ထိုနောက် အဖော်းသည် သူ့သားငယ်ကို အော်းကြော်သည်။ နှစ်ယောက်တည်း
စကားပြောရန် ကြိုးစား၏။ အဖော်းသည် သားငယ်ကို ယုံကြည်၏။
သားငယ်သည် မိမိအား တကယ်ချုပ်ကြင်နာသည်ကို သိ၏။ သူတို့ နှစ်
ယောက် စကားပြောကြသည်။ ဘရစ်(က)၏ ရင်ထဲက စော်အကြောင်း
အပြန်ဖော်၍ စကားပြောကြသည်။ မိမိ၏ စော်နာသည် သာမန် စော်နာ
သာပြုသည်ဟု ဗာတ်ခွဲနော်အဖြေကို သိရှု၍ မိမိ မိတ်ပေါ်ပါးသွားသည်ဟု
အဖော်းက ပြောသည်။ ဒီပြောတွေ ဘယ်သူ့မှ သောတမ်းစာနဲ့ လွှဲစေး
သေားဟု ပြောသည်။ ‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့’ဟု သားက ထောက်ခဲ့သည်။

“ဘာလဲ၊ ဒါ ရယ်စရာပြောနေတယ် ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖော်ရယ်စရာပြောနေတာ မဟုတ်မှုန်းကျွန်းတော်
သီပိုတယ်”

“ဒါပြုင့် မင်းဒါတွေ ကရုမစိုက်ဘူးပေါ့”

“ကျွန်းတော် ကရုမစိုက်ပါဘူး”

ထိုနောက် အဖော်းသယ်း အကြားကြီး စကားပြောကြသည်။ ကေစ်ပါး
၂၅ ဘရစ်(က)၏ ဆက်ဆံရေးကို အွေးမများက စုပ်စွဲကြောင်း၊ အဖော်း
သားငယ်အား ပြန်ပြောပြီ အွေးနေ့ကြသည်။ စကားပြောရင်းပြင့်

စက်ပါက မိမိအပေါ် ထူးခြားသည့် ခံစားချက်ရှိနေကြောင်း တစ်စွဲနှင့် တစ်စ ဝန်ခံမိသွားသည်။ “ဒါလမဲ ကျွန်တော်ဘက်ကတော့ အဲဒီလို့မဖြစ် ပါဘူး”

“က က...သားရယ်၊ ပြီးပြီးသား ကိစ္စဆွဲ ပြန်မလေ့နဲ့တော့ မေလိုက် ဘတော့”

သားသည် အဖွဲ့အား ယဉ်ကျေးမာရွာ ကြည့်နေသည်။

“အခုကြားနေရတဲ့ မွေးနေ့ဆုတောင်းတွေကို ဘယ်နှယ်သော့ရ သလဲ ဖော် နောက်နှစ်တွေများလဲ ပျော်ရွှင်စရာ မွေးနေ့တွေ ကြိုပါစေတဲ့ အဲဒီလို့မွေးနေ့မျိုး နောက်ထပ်မရတော့ဘူးဆိုတော့ ဖောက လွှာပြီး သုတေသန အားလုံး သိနေကြတယ် ဖော်”

အယော်သည် ရတ်တရိုက် ကြောင်အသွားပြီး နိုင်နေရာမှ သားကို အောင်ကြုံမေးသည်။

“မင်း ဘာတွေကြောနတာလဲ”

ဘရစ်(က)က အဖော်အား မြောကများကို ရုပါးနှင့်မေကို လွှာသေး မြှော် ပြောလိုက်၏။ အဖော်က...

“ဘရစ်(က)...သုတေသန ငါ့ကိုလိမ့်နေကြတာလား၊ ရောက်စစ်ဆေးချက် အဖြေကို သုတေသန လိမ့်ထားတာလား၊ သုတေသန ဘာတွေ၊ ထားသလဲ၊ ကင် သာလား” ဟု မေးလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တို့ဝင်းအဖွဲ့သည် အဖော်မျွေးနေ့ဆုတောင်းသိချင် ကို သိဆိုနေသည်။ မောင့်ရုပါးက မီးရှူးမီးပန်းများ အောက်လျက် အဖော် ရှိရာသို့ လုပ်းအောင်နေသည်။

ဘရစ်(က)က ခြေတရွှေတွေဖြင့် အဖော်သိ လျော်ဘာသွားသည်။

“ဖော်၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော်... စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဦးနောကတွေလဲ မကောင်းတော့ဘူး၊ လောကမှာ လူတွေ အသက်ရှုင်နေ တာကိုက လိမ့်ညာဖို့ ဖြစ်နေတာပဲ၊ ရှင်လျက်နဲ့ သေနေရတာမျိုးကလဲ ကျွန်တော်အတွက်တော့ မကောင်းတော့ ရရှိကိုတဲ့ အမှန်တရား၊ တစ်မျိုးဝါယာ၊ ကျွန်တော် မသိဘူးလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဖော်ဟာသူငယ်ချင်းတွေပါအော်... သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အမှန်ကိုပဲ ပြောကြ

ရမယ်၊ ဖော်လဲ ကျွန်တော်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်တော်လဲ ဖော်ကို အမှန်ကိုပဲ ပြောခဲ့တာပဲ”

ထိုနောက် အဖော်ပုံးပေါ် ခေါင်းအပ်မှုလိုက်လေသည်။

“ဘုရားရဲ့” အဖော်ဦးရတ်တရိုက် နားလည်သွားသည်။ ထိုနောက် အောင်ဟစ်ပစ်လိုက်၏။ အလိမ်အညာသမားတွေ... မှသားတွေ... အားလုံး လူလိမ့်တွေချည်းပဲ။

အတ်သီမီးခန်းသည် ကြကွဲဖွယ်ရာ အကြားမှ ကြည့်နဲ့ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။

အကြောင်းစုံကို သိသွားသော အဖော်ဦးသည် သားငယ်နှင့် ဈေးမ အား ပုပန်သောက်ကို မျှဝေခဲ့စားရင်း အကြောင်းနာကိုလည်း မျှဝေခဲ့စားသည် စကားများကို ပြောလေသည်။ အဖော်ဦး၏ သားငယ်သည် အဖော်ဦးကို ချို့မြတ်နဲ့မှန်း အဖော်၊ အမေရား၊ အမေရား သိကြသည်။ အဖော်ဦးလိုချင်သည် မာလည်း သားငယ်က ဈွေးမည့် အဖော်ဦး၏ မြေးပင်ဖြစ်သည့်ဟု ပြော၏။

အဖော်ဦးသည် ဘရစ်(က)၏ ဈွေးနေ့လက်ဆောင်အကိုင်းကို ဝတ်ပြီး မာဂရက်၏ ဈွေးနေ့လက်ဆောင် ခြော်ဖိန်ကို စီးထားသည်။ သုသည် သေတမ်းစာ ရေးခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သားကြီးရုပါးအား တိုကျေား အသိပေးပြီး ရှေ့နေတစ်ရောက် ခေါ်ပေးရန် တောင်းဆိုသည်။

မာဂရက်သည် အဖော်ဦး၏ ခြေရှင်း၌ ခြေရှင်း၌ ရွှေးထောက်ရင်းက သုသည့် ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖောင်ဦးအား အသိပေးကြည်းလိုက်လေ သည်။ အဖော်ဦးက ဈေးမကို သာသာလေး ဆွဲတွေသည်။ ထိုနောက် အားလုံး ကြားအောင် ပြောပြီ၏။

“ဒီမိန်းကလေး ကိုယ်ခွဲ့သုံးအသက်လေးတစ်ခု တွေ့နေဖြိုးခြင်း” ဟာ မှသားစကား မဟုတ်ဘူးကွဲ”

ထိုနောက် အမေရာ်နှင့်အတွေ့ မြေအောက်ပစ္စည်း ပြခန်းသို့ ထွက်သွားသည်။

ရုပါးနှင့် မေက မယ့်ပေး။

“စောင့်ကြည့်သေးတော်ပေါ့၊ အချိန်က စကားပြောမှုပဲ” ထိုနောက် ထွက်စွာသွားကြ၏။

မာကရက်နှင့် ဘရစ်(က) သာ အခန်းတွင်း၌ ကျေနိုင်ခဲ့၏။ ညာဆယ့်နှစ်
နာရီထိုးသွားသည်။ ဘရစ်(က) က သူ့ခေါင်းအုံကို ပျော်လဲ၍ သွား
ရန် ပြင်သောအခါး မာကရက်က ခေါင်းအုံကို ခွဲယူထားလိုက်၏။

ဘရစ်(က) က အုပေသီးကျေးသောအကြည်နှင့်ဖြင့် မာကရက်ကိုကြည့်
ပြီး ခေါင်းအုံကို ခုတင်ပေါ်ပြန်တင်လိုက်၏။ မာကရက်သည် အခန်းထဲ
က အရက်ပုလင်းထားသည့် စားပွဲရှိရာ သွားပြီး ပုလင်းတွေကို ရှင်းလင်း
ပစ်သည်။ ပုလင်းများကို အီမာရွှေမြေက်ခင်းရှိရာသို့ လွှဲပစ်လိုက်၏။

“ကျွန်ုမ် အဖောက်းကို မှသားစကားတစ်ခု ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့အော်
မှသားစကား တကယ်အတည်ပြစ်လာအောင် ကျွန်ုမ်တို့ တတ်နိုင်ပါတယ်
နော်၊ အော်အချိန်ကျွန်ုမ် ကျွန်ုမ် ရှင်းကို အရက်ပြန်တိုက်ပါမယ်၊ ကျွန်ုမ်တို့
နှစ်ယောက်လုံး မူးအောင် သောက်ကြမယ်၊ ဘာပြောလိုက်တာလဲ ဟင်း...
ဟင်း”

မာကရက်ရှိရာသို့ ဘရစ်(က) ရောက်လာသည်။

“မင်းကို ငါ မြေတိနီးပါတယ် မာကရက်ရယ်”

မာကရက်သည် ဘရစ်(က) အနီး၌ ဒုံးထောက်ချုလိုက်၏။

“ရှင်းလိုအပ်နေတာက ရှင်းကို ကြောင်းနာမယ် ပြုစုစုပေါ် တစ်ယောက်
ယောက်ပါ၊ ရှင်းဘဝကို ရှင်းပြန်ရအောင် လုပ်ပေးရှိ တစ်ယောက်ယောက်ပါ၊
ရှင်းလွှှဲပစ်ခဲ့တဲ့ ရှင်းဘဝကို ရှင်းသိပြန်ရအောင် ကျွန်ုမ်လုပ်ပေးရှိ မဲ့ မြေတိ
လိုက်ပြီး၊ သွော်ခေါင်နီးပူပူပေါ်မှုံး ရောက်နေတဲ့ ကြောင်းတစ်ကောင်ထက်
ဘယ်အရာကမူ ပါ၌ မပြတ်သားနိုင်ဘူးလေ၊ ဟုတ်တယ်နို့လားဟင်း”

ထို့နောက် မာကရက်က ခင်ပွန်း၏ ပါးပြင်ကို ငုံနှစ်းလိုက်လေသည်။

[ကလ္ဗာ ၁၉၅၇ ဇန]

ပြောတိတို့၏ အရည်အသွေး:

ပြောတိတွင် နေရာအသေ (Place) နှင့် ပတ်သက်သည့် အခင်းအကျင်း၊
အပြမှာ ကန်သတ်ထားခဲ့ရှိပြီး ဖြစ်၏။ ပြောတိစင်ပေါ်က နေရာကွက်ကွက်
ကလေးသည် ပရိသတ်ရွှေမှာ ပုံသဏ္ဌာရာဖြစ်သည်။ နောက်ခံပန်းချို့ကား
လိပ်အနီး၌ ပျော်ပြန် နေရာအသန့် ပတ်သက်သည့် ဖန်တီးမှုကိုပြုလုပ်ကာ
ပရိသတ်ကို ခွဲဆောင်လျည်စားနိုင်သည်ပဲထား၊ ထိုအပြုသည် တကယ့်
အစစ်အမှန်နှင့် တော်တော်ဝေးလေသည်။ ထိုအခါး ပြောတိဖြင့် ပရိသတ်
၏ မိတ်နဲ့လုံးကို ခွဲခေါ်ညီးယူထားနိုင်ဖို့ အမိက အရေးပါသည် အရည်
အချင်းသည် ‘အပြော’ ဖြစ်သည်။

ပြောတိ၏ တည်နေရာနှင့် အချိန်ကို နောက်ခံပန်းချို့ကားလိပ်၊ အတ်
ကြောင်းပြောသူ၏ စကားသံတို့ဖြင့်သာ ပရိသတ်သိအောင် မိတ်ဆက်ရ^၈
သည်။ အစအဆုံး ပရိသတ်ကို ခွဲခေါ်ထားသည်က အတ်ကောင်များ၏
အပြန်အလုန် စကားများပြုသည်။ အတ်ကောင်တို့၏ မိတ်ကို စာရေး
ဆရာ သို့မဟုတ် အတ်ကြောင်းပြောသူက ဝင်၍ ပုံဖော်ပေး၍ မရ။ အတ်
ကောင်တို့၏ အမှုအရာနှင့် စကားပြောများကသာ ပုံဖော်၍ ရရသည်။ အမှု
အရာမှာပင်လျှင် မျက်နှာအမှုအရာ ဆိုသည်က ပရိသတ်နှင့် ဝေးသား
အချက်ကြောင့် ထိရောက်နွဲနည်းသည်ဟု ပြောနိုင်သေး၏။ တကယ် ထိ
ရောက်သည် အမှုအရာမှာ ကိုယ်ခန္ဓာလုပ်ရှားမှု အမှုအရာဖြစ်သည်။ အတ်

ကောင်တို့၏ အမှုအရာကို လူမဲ့မြင်နေရမှု သူစကားနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ သူစိတ်လျှပ်ရှားနေသည်၊ သို့မဟုတ် သူရှုက်သွားသည်၊ သို့မဟုတ် သူ အေသာကြီးဖြစ်သွားသည် စသည်ဖြင့် နားလည်အမို့ယူကောက်ကြရ သည်ဖြစ်၏။

နေရာဒေသ ကန္တသတ်မှုကြောင့်ပင် နောက်ထပ်အရေးတော်း လို အပ်သော အရည်အချင်းတစ်ခုမှာ မီးအလင်းအမှာင်ဖြစ်သည်။ မီးအလင်း အမှာင်ကို လိုသလိုကစားပေးမြင်းဖြင့် ဓာတ်ကောင်၏ စိတ်ကိုပို၍သရုပ် ဖော်နိုင်သလို နေရာဒေသနှင့် ပတ်သက်သည့် ကန္တသတ်မှုဘောင်ကိုပို၍ ကျယ်ဝန်းလာစေသည်။

ဆောလ်ဘဲလိုး (Saul Bellow) ၏ ပြောတ်တစ်ခုတွင် မီးအလင်း အမှာင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သေသပ်လုပွား အသုံးပြုသွားသည်ကို ကျွန်ုံမှုတ်မိနေသည်။

အတော်ခုတစ်ခုလုံး မောင်ချေထားသည်။ ဓာတ်ခုံဘယ်ဘက် အပေါ်ပိုင်းမှာ မိတ်တုတ် မိတ်တုတ် မှန်မှုများလုံးနေသော မီးနီလေးတစ်ခုကိုပို့သတ်က မြင်ရသည်။ ထိမီးနီကောလေးသည် တဖြည့်ဖြည့်းဆောက်သို့ ဆင်းလာ နေသည်။ ခဏကြာတော့ ထိနေရာကွက်ကွက်ကလေးသည် ထိုးတဝါး အလင်းရောင်းဖြင့် ဓာတ်လျေကားအိမ်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု မြင်လာရသည်။ ဓာတ်လျေကားထဲတွင် ဓာတ်ကောင် သိပ္ပါယူရှင်ကို ပို့သတ် မြင်တွေ့ရသည်။ ထိနောက် ဓာတ်လျေကားတံ့ခါး အသုံးမြည်ကာ ပွင့်သွားသည်။ ထိုအခါ ပို့သတ်သည် တည်းခိုခန်း စွဲ့ခေါ်တစ်ခုကို ဓာတ်ကောင်နှင့်အတူ တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်ရောက်သွားရသလို ခံစားမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မီးအလင်းအမှာင်ကို အသုံးပြုရင်းဖြင့် ပို့သတ်အား ထင်ယောင်ထင်မှားစိတ်၊ သို့မဟုတ် လျှို့ဂျက်ဆန်းကြယ်မှုကိုပေးစွမ်းနိုင်သော အရည် အချင်းမှာ အရိပ်မှားဖြစ်သည်။

ဓာတ်ခုံပေါ်မှာ ဓာတ်ကောင်တို့ကိုကြည့်နေရင်း ဓာတ်ကောင်များ နှင့်အတူ အခြားအရိပ်မှားကို မြင်တွေ့ခြင်းဖြင့် လျှို့ဂျက်ဆန်းကြယ်မှု ရောက်ချားမှု၊ သာမန်ထက် လွန်ကဗျာတို့ကို ပို့သတ်ခံစားရလေသည်။

အကဲလန်ပြောတ်ရုံတွင် စင်တင်ကပြေသော ဂျပန်ပြောတ်တစ်ခု ရှိ သည်။ ယုကိုယ့်ရှိရှိမှု၏ The Lady Avi ပြောတ်ဖြစ်သည်။

ထိုပြောတ်တွင် လျှို့ဂျက်ဆန်းကြယ်မှုကို ပို့သတ်အား အရိပ်ဖြင့် ပြုခဲ့သည်။ အရိပ်ကို စင်ပေါ်မှာ ဓာတ်ကောင်နှင့်အတူ အသုံးပြုခြင်းဖြင့် ပို့သတ်သည်။ ပို့သတ်သည် နေရာနှစ်မျိုးတွင် တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်နေပြီး မြင်ကွင်းနှင့်မျိုးကို သိုံးခြားမြင်တွေ့ရသလို ခဲ့စေသည်။

ပြောတ်သည် တစ်ခန်းတည်းပါသော တစ်ခန်းရပ်ပြောတ် ဖြစ်၏။ အေးရုံးအခန်းတစ်ခု၏ မြင်ကွင်း ပြောက်အသေးဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် ဓာတ်ကောင်တို့၏ စကားနောက်ခံတိုးလုံး၊ အရိပ်တို့ဖြင့်ဝဲ့နှင့် စိုးနှင့် ရောက်ချားဖွယ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့လေသည်။

အနီးဖြစ်သူ နေမကောင်း၍ အေးရုံးတို့ကောင်ရောရသည်။ ခရီးလှန်နေသော ခင်ပွန်းသည်က ယခုမှ အနီးကို လာကြည့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အနီး၏အခန်းကို ကြည့်ရှုရန် တာဝန်ကျေသော သုနာပြုဆရာမတတစ်ယောက်၊ ခင်ပွန်း၏ ယခေါ်ရည်းစားဟောင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စုစုပေါင်း ဓာတ်ကောင်လေးယောက် ပါဝင်သည်။

ခင်ပွန်းရောက်လာချိန်တွင် အနီးသည် အေးအရှိပ်ဖြင့် အိပ်ပျော်နေသည်။ သုနာပြုဆရာမတူးခိုင်းခင်ပွန်းသည်တို့ စကားပြောနေကြသည်။ အခန်းထဲတွင် တယ်လီဖုန်းတစ်ခုရှုံးသည်။ သုတို စကားနေပြာစေစုစုပေါင်းတယ်လီဖုန်းမြည်လာ၏။ ခင်ပွန်းက ကောက်ယူနားထောင်သည်။ သုဘာမှုမကြားရှာသည်လိုပဲ ညာအရှိန်မှာ ဖြစ်စတ်တော်ကြောင်း သုနာပြုဆရာမတက ပြောသည်။

“အေးရုံးအခန်းမှာဘာဖြစ်လို့ တယ်လီဖုန်းထားတယ်၊ လူနာတွေ့လို အပ်ရင် ကျွန်ုင်မတို့ဆိုကို လူမဲ့ခေါ်နိုင်အောင်လို့၊ နောက်ပြီး အပြင်နဲ့လေကိုသောင်ပေါ့၊ စာအုပ်ဘာသာရှာ လိုအပ်ရင် ဆိုင်ကိုကိုယ်တိုင် ထုပ်မှုနှင့်တယ်လေ၊ လုံးဝပြုစ်သက်အား ယဉ်စမယ့် လူနာမျိုးအိုင်အောင် တယ်လီဖုန်းမှု ဝင်အောင် ကျွန်ုင်မတို့ထိန်းပေးပါတယ်”

အနီးသည်မှာ လုံးဝပြုစ်သက်အနား ယဉ်စမယ့် လူနာမျိုးအိုင်အောင် မဟုတ်

ကြောင်း သူနာပြေက ပြောပြသည်။ နေ့သည် ညာအခါ အိပ်မောက္ဂများ
လူးလွန်လွပ်ရှားမည်၊ ညည်းညွှေအောစ်ဟန်မည်၊ လက်မြောက်ခြေမြော
ပြုမည်၊ လူနာတွေ အိပ်မက်မက်ခြင်းအပေါ်မှာတော့ မိမိတို့အေးရှာကြ
တာဝန်မယ့်နိုင်ပါဟု ဆရာမက ပြောသည်။

စကားပြောရင်းက ဤအေးရှုံးသို့ ညာအချိန်ကျမှ ရောက်လာသော
သည် အည်သည်တစ်ဦးအကြောင်း ဆရာမက ပြောပြသည်။ အည်သည်
မိန်းမ ဖြစ်၏။ အရွယ်လတ်ပိုင်း အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ အခြားသာချိန်တွေ
မအားလုပ်သူဟု ဆိုသည်။ ထိုအည်သည်မိန်းမ လာချိန်တွင် သူနာပြောသော
သည် အေးရှုံးအပြင်သို့ ခဏတွက်၍ အနားယူသလို သဘောမျိုးဖြင့် အူ
လော့ရှိ၏။ သူမ၏ အနီးတွင် မရှိလိုပော်သောကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနောက်
ဆရာမက ညာ၏ လျှို့ဝှက်မှုသာဝေးများ ကို ပြောပြန်သည်။ ညာသည်၏
ဖို့ တိုက်ခိုက်ဖို့မှုန်းဖို့ လွယ်ကူသည်။ ထိုနောက် သေခုံးသူများနှင့် ရှု
ခိုန်သူများအကြောင်း ပြောပြန်သည်။ ထိုနောက် အည်သည်မိန်းမ အောင်
နေပြီက ပြတ်ပြန်လည် မြင်ရသည်ဆိုကာ သူနာပြောဆရာမ အပြင်အား
သွားသည်။

ထိုအည်သည်မိန်းမသည် သူတို့အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။
အခါ မိမိ၏ ဟိုတုန်းက ရည်းစားပောင်းဖြစ်ကြောင်း ခင်ပွဲန်းသည်ထဲ
တည့်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမသည် ညာစဉ် ဤအေးရှုံးလာသည်မှာ သူ
နာများအတွက် ပန်းများလာပို့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ သို့သော သူများ
ပန်းများသည် ပျက်စီဖြင့် မြင်နိုင်သော အရာများ မဟုတ်။ ပန်းတို့သူများ
နာကျွမ်းမှုကို ပေါ်နိုင်စွမ်းသော ပန်းများ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆို၏။ ဒေါ်
အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ မမြင်ရသော ပန်းတို့ကို စီစဉ်တကျ ထိုးနိုက်ယူနိုင်
သည်။ ထိုပန်းများကြောင့် ယခုအခါ အနီးသည်မှာ အိပ်မက်ဆိုးများ အောင်
ပြီဟု ပြောသည်။

ထိုနောက် အမျိုးသမီးသည် သူမအား ထားရှုံးခြုံး အခြားသော
ယောက်နှင့် လက်ထပ်သည်အတွက် သူမ အစားရကြောင်း၊ မကျော်
ကြောင်း စကားများဖြင့် ပေါ်လွင်လာသည်။ သူမက အတ်လိုက်ထဲ
အသက်ပိုကြီးသည်။ အတ်လိုက်က လွှာထုတ်သာဝေး ဆန်းကျော်သော

အမျိုးသမီးအပေါ် စပ်စုလိုစီတော်အား ဤအမျိုးသမီးက အခွင့်ကောင်း
ယူလျက် မိမိကို သိမ်းသွင်းခဲ့သည်ဟု ပြန်လှန်ပွဲ၏။ ထိုနောက် အနိုင်
သမီးသည် စောဘောက သူနာပြုဆရာမ ပြောသလိုပင် ည်၏ သဘောဝေး
အကြောင်းကို ပြောပြန်သည်။

ညဟာ တစ်သားတည်း အတူတူပဲ။ ဒီအခန်းထဲက ညဟာ အဖြင့်
ဘက် ပတ်ဝန်းကျင်က ညာ၏ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ ညလေညား
ဟာ အကြောစည်တစ်ခုခုအတွက် အကူးအညီပဲ။ အမျိုးနဲ့ အချို့နာကျင်
မှုံး ပျော်ရွင်မှုံး အားလုံး ပော်လော်စွဲ တွေဆက်နေကြလို့ အားလုံး
အတူတူပဲ။

ထိုတူးဆန်းသော စကားများကို ပြောပြီးနောက် အတ်လိုက်အား
မြိမ်းခြောက်မှုံးတစ်မျိုး၊ တောင်းပန်မှုံးတစ်မျိုးဖြင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြန်၏။
အတ်လိုက်က တုန်လွှိပွဲ၏ ပြင်းပယ်သည်။

“ကျွန်ုတ်ဟော ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဟောဟိုမှာ အိပ်နေတာ
ကျွန်ုတ်အနီးသည်။ ကျွန်ုတ်ဟော အခုဆိုရင် အိမ်ထောင်းဦးစီး ဖြစ်နေ
ပြီ”

ပိုစိုးက သူတို့နှစ်ယောက် ကုန်စူပြင်တွင် ရွှေက်လေ့ဖို့အကြောင်း
အဖြစ်များကို အမျိုးသမီးက ဖြန်ပြောရင် ဆွဲဆောင်၏။

“အဲဒီ အမှတ်တရအဖြစ်လေး တွေ့ကို ကိုယ်နဲ့အတူ အခုပြန်ခံစားရှိ
၏သဘောမတူဘူးလား”

“ဟိုတုန်းက ကျွန်ုတ်တို့ အဲဒီမှာ မကြာခကာ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ကြုံ
တယ်၊ ဒါပဲပါ”

“ဒါပဲမဲ့ အစုလဲ အဲဒီရွှေက်လေ့ပေါ်လေ၊ တို့နှစ်ယောက် စီးခဲ့ကြတဲ့ ရွှေက်
လေပဲ၊ တို့နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ ရွှေက်က တယ်တ်ယူတ် ခါလွှဲလို့၊ ကဲ...
အခု အဲဒီရွှေက်ပဲ တို့အပေါ်မှာ ပြန်ရောက်နေပြီဆိုရင်ကောကွယ်”

ထိုအခါ အတ်လိုက်က ပြတ်ပြုပေါ်လေ့လာ အဲဒီရွှေက်လေ့လာ အဲဒီရွှေက်လေ့လာ
အဲဒီရွှေက်လေ့လာ အဲဒီရွှေက်လေ့လာ အဲဒီရွှေက်လေ့လာ အဲဒီရွှေက်လေ့လာ”ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုခေါ်မှာပင် အတ်လိုက်သို့ ရွှေက်လေ့လာ အဲဒီရွှေက်လေ့လာ အဲဒီရွှေက်လေ့လာ
အဲဒီရွှေက်လေ့လာ အဲဒီရွှေက်လေ့လာ အဲဒီရွှေက်လေ့လာ အဲဒီရွှေက်လေ့လာ အဲဒီရွှေက်လေ့လာ

ညာဘက်မှ ဘယ်ဘက်သို့ တဖြည့်ဖြည့် ရွှေလာပြီး အိပ်စွဲနှင့်
သာ ဒေါ်သည်လူနာနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်အာကြားတွင် ခြားနားလုပ်နှင့်
သည်။ ထိအချိန်မှာ ဂါတာသည် ချောက်ချားဖွံ့ဖြိုးရာကောင်းသော ဂိုဏ်
သည်။ ရွှေက်သည် လူနာနှင့် သူတို့အကြားမှာ ခြားထားသော၊ လူ
လည်း မှုးကွယ်ထားသော အရွှေ့ပါးတစ်စုလည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့၏
ယောက်သည် ရွှေက်လျော့ပါ့မှာ တကာယ်ရောက်နေသလို ဟန်အမှုအရာ
ဖြင့် ပြောတ်ကို ဆက်လက်သရုပ်ဖော်ကြသည်။

ရွှေက်လျော့ပါ့မှာ စကားပြောရင်း အတ်လိုက်သည် အမျိုးသမီး
အိမ်ကို လှမ်းမြင်ရှုပြုဟန်၏။ ဝရန်တာသစ်သားလက်ရန်းတိုင်များ
မြင်ရသည်ဟု ဆိုသည်။

“အော်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး၊ အော်အိမ်ဟာ ကိုယ်သော်အတော် မင်းနဲ့အတူ နေထိုင်သူ
မျှင်တဲ့ ဖို့ပေါ်လေ”

“ခင်ဗျားသေတဲ့အတော်...ဟုတ်လား၊ အော်လို့မသေမချာကာလေး
မပြောစမ်းပါနဲ့ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ၊ မနက်ဖြန်လဲ ကျွန်ုတ်တို့ သေချာ
နိုင်တာပဲ၊ ဆိုကြပါစို့...ဒီလျော်မှာက်သွားနိုင်တယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း လျော်သည် ယိမ်းယိုင်လား၏။

“ဟော...လျော်မှာက်တော့မယ်”

အမျိုးသမီးက သူ.ကို လုမ်းဖက်လိုက်သည်။ ထိအချိန်မှာ အိမ်သည်
ထံမှ အသံတစ်ခုကြားရသည်။ အဝေးကြီးမှ လာသော အသံတိုးတိုးကောင်း
ဖြစ်၏။

“ကယ်ကြပါဦး...ကယ်ပါဦး”

ထိအချိန်တွင် အိမ်သည်၏ ရွှေးကန်လှပ်ရှားမှုအဆိုပ်သည် ရွှေက်၏
မှာ ပါ့လာ၍ ထင်ရှားနေ၏။ ထိအရိပ်ကို ပရိယတ်က မြင်လွှာနိုင်သည်
သူတို့နှစ်ယောက် မမြင်ပေ။

“အသံတစ်ခုခုကြားတယ်ထင်တယ်” သူက ပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မြေဇွဲးတို့ ဘာတို့အသံဖြစ်မှာပါ့၊ အသံ

တွေဆိုက လာတဲ့ သူတို့အသံတွေ နေ့အချိန်မှာဆို မင်းကြားနေရတာပဲ
မဟုတ်လား”

သူတို့အခြားအကြောင်းအရာများ ပြောနေရင်း ခေါ်အကြားမှုံး
သည် အသံကို ဟိုးအဝေးဆိုမှ ကြားပြန်သည်။ တဖြည့်ဖြည့်ကျွန်ုက္ခယ
လာသည် အသံဖြစ်၏။ ထိအသံအကြောင်း သူက စဉ်းစားအဖြောင့်
သည်ကို အမျိုးသမီးက ကြောက်တွေနှင့်ဖြစ်မှာပါဟု အာရုံးလွှဲပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ အေား ရှုံးအသံပဲ” သူ သေချာသွားသည်။

“ခင်ဗျား သူ.ကို နိုင်စက်ညွှေ့ပန်းနေတာ မဟုတ်လား”

ထိုနောက် သူ.အော်သည်၏ နာမည်ကို အော်ဒေါ်၏။ အိမ်သည်ထံ
ပြန်သွားမည်၍ သူ.ကို အမျိုးသမီးက ဆွဲထား၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ရှုန်းရင်း
ဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုနောက် ဤမြိမ်သက်ရွှာ ရန်လို့နေကြ၏။ ဂါတာသံ
သည် ချောက်ချားဖွံ့ဖြိုးရာ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ အမျိုးသမီးက ရွှေက်၏
နောက်ဘက်သို့ ကွယ်သွောက်ရန် ကြိုးစား၏။ သူက လိုက်သွားသည်။
တတ်စကာမှာပင် အတ်ခုံသည် မောင်ကျွေသွား၏။ ချောက်ချား တုန်လှပ်
ပျပေါ် ဂါတာနှင့်အတူ ရွှေက်လျော်သည် အတ်ခုံဘယ်ဘက်သို့ ရွှေသွားသည်။
ရွှေက်လျော်ကိုလုံးဝမြောင်ရတော့သည်၍ အော်ခုံဘယ်ဘက်သို့ ရွှေသွားသည်။

သူသည် ရှတ်တရက် တယ်လိုပို့ဗို့ ကောက်ကိုင်ပြီး အပြင်လိုင်းကို
တော်းယူ၏။ အမျိုးသမီးအိမ်သို့ လုမ်းဆက်သည်။ အမျိုးသမီး အိမ်မှာ
ရှိမရှိစုစုပ်းသည်။ သူနှင့် ပုန်းတွင်းမှ စကားပြောနေသောအသံမှာ အမျိုး
သမီး၏။ အသံစစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း သူ စကားများအရ ပရိယတ်က သိရှိ
သည်။

“ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား တစ်နောက်လုံး အိမ်မှာပါ ရှိနေတာလား၊ ခင်ဗျား
အိမ်ပျော်နေခဲ့တာ ဟုတ်လား”

သူက သူ.ကိုယ်သွား “ဒါ အေားက တွေ့လိုက်တာ သက်ရှိတွေ့ပဲ
ဖြစ်မယ်” ဟု ရေရှုတ်ပြန်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟယ်လို့...ဟယ်လို့”

အတ်ခုံဘယ်ဘက်တံ့ခါးဆိုမှ အမျိုးသမီး၏ အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ကိုယ် အေဒီးပြောမှာ လက်ဆိတ်တွေ မေ့နေခဲ့တယ်၊ တယ်လိုပဲ့း
နားမှာ တွေ့လားဟင်၊ ကိုယ်ကို လာလေးပါလားကျယ်”

သူသည်တယ်လိုပဲ့းနားမှာ လက်ဆိတ်ကို ကောက်ယူကဲ့ပုန်းကို အေား
သိချုပြုး လျဉ်းစွဲကိုလိုက်သည်။ တဲ့ ဒါးအပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး ပရီသတ်
၏ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် တယ်လိုပဲ့းထဲမှ အမျိုး
သမီး၏ အသံသည် ပရီသတ်ကြားရသည်အထိ ကျယ်လာ၏။

“ဟယ်လို့... ဟယ်လို့ ဘာအကြောင်းရှိရှိလဲ၊ မင်းကိုယ်ကို ညာလယ်
သန်းခေါ်မှာ နှီးတယ်၊ မောက်ပြီး ဘာစကားမှုပဲ့းမပြောဘူး၊ မင်း ဘာလို
ချင်လိုလဲ၊ မင်း ဘာလို့မဖြတ်တေး၊ ဟယ်လို့... ဟယ်လို့”

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်သည် သူမ၏လက်များကို တယ်လိုပဲ့းနှီးရှာသို့ ဆန်တန်းလိုက်ပြီး ကြောက်မက်ဖွံ့ဖြိုးပြင် အောက် အဲပါ
ရာပေါ်မှ ရုတ်တရက်ပျောဇွဲသွား၏။ ထိုနောက် သူမ သေခုံးသွားသည်။
အတော်ခဲ့တော်လုံး မောင်ကျေသွားသည်။

အတော်ကောင်တို့၏ ပြောစကားသက်သက်မျှပြင် အတော်လမ်းနှင့် အတော်
ကောင် စိတ်ထား၊ စရိတ်အသွင်အပြင်တို့ကို သရုပ်ဖော်ရသည်။ ပြောတော်
အနပညာသည် အလွန်နှစ်တိုင်စားဖွံ့ဖြိုးကောင်းသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။

အတော်ကောင်၏ အတွေးတို့သည် ပရီသတ်အား စကားပြင် အသီ
လေးနှင့် တော်ထဲသည် မဟုတ်။ တရာ့အတွေးသည် စကားအဖြစ် ဂူးပြောင်း
ရန် သင့်တော်၏။ တရာ့အတွေးသည် ပရီသတ်အား ပြောပြလျှင် ကြောင်း
စိတ်ရယ်မောဓရဖြစ်သွားနိုင်၏။ ပြောတော်ရေးဆရာသည် သူ့အတော်ကောင်
ပြောရမည့်စကားတို့ကို ပရီသတ်က အလွယ်တကူ လိုက်ပါခဲ့ဗဲ့နိုင်အောင်
ရွှေးချယ်မှုတော်ရန်၊ လိုမှာရန် လိုသည်။

အတွေးကို ပရီသတ်သီအောင် အတော်ကောင်စကား ဖြင့် ပြသစရာမလို
ဘဲ အချင်းချင်းပြောစကားမှတ်ဆင် အတော်ကောင်တို့၏ စိတ်ကို သရုပ်
ဆောင်သော အတော်က ပို၍ထိရောက်သည်။ ပရီသတ်နှင့် အတော်ကောင် တော်
သားတည်းကျ စေသည်။ အတော်ကောင်၏ စိတ်ထဲသို့ ပရီသတ်အလွယ်တကူ
ဆောက်နိုင်သည်။ အတော်ကောင်က သူ့အတွေးကို ပရီသတ်သီအောင် ပြော
ရွှေးချယ်မှုတော်ရန် သိရှိသာသီသွားလျက် အတော်ကောင်နှုနာရှာ ဝင်

ပူးလေ့ မရှိပေါ်၊ ထိုစကားမျိုးဖြင့် သိစေရန်းပရီသတ်နှင့် အတော်ကောင်
အကြေား တစ်ခုခုက ဗြားနေ့တော်၏။

ဥပမာအားပြင် “အလို...မိုးတွေ့ အုံလာလိုက်တာ မျှင်မည်းလိုပါ
လား၊ မိုးရွာတော့မှာ သေချာပြီး ကျူပ်လုန်းထားတဲ့ စပါးတွေ့ရပ်ဦးမှ” ဆို
သော တစ်ကိုယ်တည်းစကား။

အတော်ကောင် နှစ်ယောက် အပြန်အလုန် စကားပြောနေရင်း တစ်
ယောက်က အပြင်ဘက်ဆီ လှုံးကြည့်၍ “ဟာ သမီးရေးရဲ့ တွေ့ အုံလာ
လိုက်တာ မျှင်မည်းလိုပါ မိုးရွာတော့မှာ သေချာတယ်ဟေ့၊ ငါတို့လုန်း
ထားတဲ့ စပါးတွေ့ရပ်ဦး” ဟု ပျောက်ပျေားအပြော၊ သွက်လက် ပျော်
လတ်စွာ လှပ်ရှားမှာ အမှုအရာများ။

ထိုနှစ်ခုတွင် အတော်ကောင်နှစ်ဦး၏ လှပ်ရှားမှုနှင့် စကားပြောပြင်း
ပရီသတ်က ပြောတော်ထဲသို့ ကိုယ်တိုင်ပါသွားရတော်သည်။ ပို၍ သရုပ်ပါ
စေလိုလျင်တော့ မီးအလင်းအမျှင်နှင့် အသကိုတွေ့ဖော်အသုံးပြုနိုင်သည်။
အသုံးနှင့် အရိပ်များကိုလိုအစ်သည့်နေရာတွင် စနစ်တကျ အသုံးပြုနိုင်သည်။ *

အတော်ကောင်များကို စနစ်တကျ ဖန်တီးကာ စကားပြောများပြင်
ပရီသတ်အား ဆွဲဆောင်ရာတွင် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ပြောတော်၏
ဆရာ အများအပြား ရှိပါသည်။ ထိုအထဲမှ ပြောပြစ်စွာ သရုပ်ဆောတော်သော
စာရေးဆရာတော်များ ဆွဲဆောင်ရှုပျိုး စာရေးဆရာ စထရင်းဘူး(ဂို)
(Stringberg) ဖြစ်သည်။

စထရင်းဘူး(ဂို)သည် သူ့ဘဝအတွေးအကြေား သူ့ကိုယ်တွေ့အဖြစ်
အပျော်များကို ပြောတော်ထဲတွင် ထည့်သွင်းလေရှိသည်။ မိမိဘဝမှာ တကယ်
ရှိသော လှများတို့ အတော်ကောင်အဖြစ် အသက်သွင်းသောအခါ ပို၍ သရုပ်
ပါပြီး ခံစားမှုရာသကို ပို၍လေးနှင့်မလိုဟု ကျွန်ုပ်မယ့်ကြည်ပါသည်။ ထိုယ့်
ကြည့်မှုခိုင်မာအောင် ထောက်ခဲလိုက်သည်က စထရင်းဘူး(ဂို)၏ Easter
ဟုသော ပြောတော် ဖြစ်သည်။

အီစတာ့ပွဲတော် ရုံးပိတ်ရက် အတော်အတွင်း ကာလတ်ရှုံးနှင့် မှောက်
ခဲထား၍ အတော်ကောင်လေးငါးပေါ်ဖြင့် သရုပ်ဖော်ထဲသော အီစတာ့

ပြုတ်သည် နာကျင်ခါးသီးဖွယ်ရာ ဝစ်နှည်းစာနာဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ သို့
အောင် တော်သိမ်းက အကောင်းမြင်ပါဒုဖြင့် မိတ်သက်သာကြည့်နှုန်းဖွယ်
တော်သိမ်းဖြစ်လေသည်။

အမိန်တော်ကောင်သည် စထရှင်းဘူး(၁)၏ မူများ ဘွဲ့ရကျင်း
ဆရာတ်ယောက်၊ အတ္ထာကြီးကြီး၊ အဆိုးမြင်ပါဒသမား၊ နားမလည် မစာ
နာတော်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အင်မှာ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော်
လည်း ကြွေးပတ်လည်ရိုင်းကာ မဆပါနိုင်တော်သာဖြင့် အော်လီခဲ့လိုက်ရပြီး
သူတစ်ပါးထံမှ ယူထားသည့် ဓမ္မများ၊ စာရှင်းများ၊ အရ ထောင်ကျခဲ့နေရာ၏
ဖြစ်သည်။ မိစင်သည် ဖင်မှာ အပြစ်မရှိ ဟူသည့်အနွဲဖြင့် အသက်ရှင်
မဲ့ထိုင်သည်။ သားဖြစ်သူကို အင်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိသေး၊ ကြောင်း
ထပ်တလဲပဲပြောသည်။ သူတို့မိသား၊ နာသည် ကြွေးရှင်များ၊ ကို ရင်မဆိုင်
ရှုံးပင် ပုပ်စီတဲ့ဖြင့် အသက်ရှင်နေကြရသည်။ တော်လိုက် ကျောင်း
ဆရာသည် မိတ်ညွစ်လွယ်သူ၊ မှန်းတီးလွယ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူမှာ အနီး
လောင်း ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိသော်လည်း ထို့နောက် လောင်းကို သူ့တပည့်
မိတ်ဆွေပြုစီသော ဘွဲ့ရလွှင်ယ်တစ်ဦးနှင့် သဝန်တို့လျက်ရှိသည်။ ထိုလွှင်ယ်
သည် သူ့စာအုပ်တစ်ခုကို ရှိဖြင့်ပြီး၊ ကျမ်းပြုစားပါလျက် သူ့နာမလည်ကို
သော်လည်းကောင်း၊ သူ့စာအုပ်အမည်ကိုသော်လည်းကောင်း ဖော်ပြ ကျွေး
မျှေးတင်ခြင်း၊ မရှိဟု သူ မိတ်နာနေသည်။ သူမှာ နမကလေးတစ်ယောက်
က မိတ်ဘဲခြောနေ ချွဲတွေ့်ပွင့်သည့်ရေဂါးဖြင့် သေးရှိရောက်နေသည်။ သူ
မှာ အိမ်တွင် ခေါ်ထားသည့် တပည့်လွှင်ယ်ကလေးတစ်ယောက်လည်း မူး
သည်။

သူတို့လမ်းထဲသို့ ကြွေးရှင်တစ်ယောက် ပြောင်းလာပြီးသည့်အခိုင်း
၏၍ သူ၏ မိတ်သည်တည်၍ မြှိမ်မရှိမရှိတဲ့ ဖို့ရိုင်ပုပ်နှင့် အေားများ ပို့ပို့လျက်
ရှိသည်။ ယူသွားမည့်အရေး ကိုကြိုတင်ပုပ်လျက် မိတ်လွှဲပုံရှိသည်။

တော်အဖွင့်သည် အောင်းရှင်နှင့် ရှာသိရှိနှင့် နှုန်းဖြင့်ဖြစ်သည်။ မှတ်
ကောင်းရှိသော နားလိုက် ကျောင်းရှိသော နားလိုက် ကျောင်းရှိသော အေား
အခိုင်း လိုက်ကာများ တင်ထားချိန်ဖြစ်သည်။ တော်လိုက် ကျောင်း

ဆရာသည် ဆောင်းတွင်းကို သည်းခဲ့ရေရှား နှေ့ခို့သွားမှု ကျွန်မ
တို့ နားလည်းလိုက်ရအောင်။ (ချစ်သူ နောင်းလောင်းနှင့် ပြောသာ) အပြန်
အလုန် စကားများ ပြင့် ဖော်ပြသွား၏။ သူကုတ်အကျိုးရှိ ချွဲတွေ့်လိုက်သည်
မှာ ကာလကြောမြင့်အောင် သူ့သီးများ ဝင်ထပ်ဝန်ဖို့ ဖြစ်နေသော အရာ
တစ်ခုကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရသလိုပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ့အဖောက် အကြောင်းတွေ့၊ အလွှာသုံးစားမှုအတွက် မကျေနှင့်
အဖောကြောင့် သူတို့ မျက်နှာင်ယ်ရသည်ဟု ယူဆသည်။ နမကလေးကို
လည်း ချို့ပေမယ့် စိမ့်ကားသည်။ နမကလေးသည်လည်း သူတို့ မျက်နှာ
ငယ်ရအောင် ပြုမှုခဲ့သည်ဟု သူထင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ကိုယ်ကောင်း
ဆန်မှန်းလည်း သူ သီသည်။

“ညီမကလေး အဲဒီရောက်နေတဲ့အတွက် ကိုယ် မိတ်သက်သာရာ ရု
တယ်။ အဆိုးဆုံးက ဘာလဲ သီလား၊ သူ ဟောသီတဲးကနေ ဝင်လာမယ်
အဖြစ်ပဲ”

ပထမဆုံးအခိုင်း၊ Act I သည် နာကျင်မူ ဆုံးရှုံးမှုများ၏ မိတ်ဆက်
ဖြစ်သည်။ သူ အိမ်အောက်သော ကောင်းလေးသည် လက်တင်ဘာသာတွင်
ရုတ်ထူးရပြီး၊ စာမေးပွဲအောင်မြင်ပါလိမ်းမည်ဟု သူ မျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း
စာမေးပွဲမှ ပြန်ရောက်သောအခါး လက်တင်ဘာသာ ဆုံးဆုံးရွားပင်
မရဖိုင်းခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အတွက် ဒုတိယတန်းစား ကျောင်း
ဆရာဘာဝကလေး နေရာပြုတွေ့သွားရမည့်အရေး၊ သူ တွေးတော့ပုပ်လာ
လေသည်။

သူနှင့် သူ့ချစ်သူ အိမ်အပြင်တွောက်သွားသည့်အချိန်၊ လွှဲယ်ကလေး
တစ်ယောက်တည်း ကျွန်မ အေားများ မည်။ သူ လက်ထဲတွင် လောက်မှုများ
ကလေးသည် မိန်းကလေး၊ ကလေးကို မသိ။ မိန်းကလေးက ဤအိမ်မသမီးဖြစ်
ကြောင်း ပြောပြတော့ လွှဲယ်ကလေး အံသေနေသည်။

“ဒီအိမ်မှာ မမနာမည်ကို ဘယ်သွားမေပြာကြဘူး”

“ရယ်စရာပဲပါ၊ သေခြီးသားလူအကြောင်း လူတွေက မပြောထဲ
ကြဘူးလေ”

မိန့်ကလေးသည် သူ၊ ကိုယ်သူ သေလျှပ်မာ သုသေသာထားလေသည်။

“ဝါက မကောင်းတာတစ်ခု လုပ်ခဲ့မိတာကိုး၊ ငွေတွေ အလွှာသုံးစုံ
လုပ်ခဲ့မိတယ်လဲ”

မိန့်ကလေးသည် သူ၊ ဖင်စီတဲ့ထဲသို့လည်း ဝင်၍ ခံစားသည်။ မိခင်
၏ စိတ်ထဲသို့လည်း ဝင်၍ ခံစားသည်။ အစ်ကို၏ စိတ်ထဲသို့လည်း ဝင်ခံ
စားသည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်၏ အပြစ်သည် မိမိ၏ အပြစ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု
မှတ်ယူထားသည်။

လူငယ်ကလေးနှင့် သူမအပြန်အလုန် ပြောစကားများမှာ အလွန်ချစ်
စရာကောင်းသည်။ သူမသည် နှစ်ချုပ်သာသာတရား၊ ကိုင်းရှိုင်းသူ၊ မျှော်
ခံစားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ လူငယ်ကလေး လက်တင်ဘာသာ မဖြေနှင့်ခြင်း
နှင့် ပတ်သက်၍ “မင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ့် ဖြေနှင့်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည့်ခဲ့သလား”
ဟု လေးသည်။ “ယုံကြည့်တယ်” ဟုဖြေဆောအခါ “မင်းအဒါ ကြောင့် မဖြေနှင့်
တာ” ဟု ပြော၏။

“မာနဟာ ကျရှုံးခြင်းရဲ့ အရင် ရောက်လာတတ်တယ်” ဟူသော
စကားကို သူမက ရွှေတ်ပြု၏။ ထို့အောက် သူတို့နှစ်ယောက် ယဉ်းခွဲ
အကြောင်း ရွေးနေ့ကြလေသည်။

ထို့အောက် မီးပါးသို့ လျောက်သွားရာ မီးပါးပေါ်တွင် စာချက်အပိုင်း
အ အကြောင်းအကျွန်များ တွေ့ရှုံး မိန့်ကလေးက ကောက်ယူဆက်စပ်ကာ
ပတ်ကြည့်၏။

“လူတွေဟာ ဝတ်တော်နမော်နမဲ့နှင့်တာပဲ၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို
မီးပါးပေါ်ရာ ထားခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်ကိုပဲ ငါ သွားသွား မီးပါ့ကို ပထမဆုံး
အောင်တွေ့ဘာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတွေ့တာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ အမှားအယျင်း
အလုပ်ပါဘူး”

လူငယ်က လိုက်ဖတ်ကြည့်သည်။ စာမှာ ကျောင်းဆရာတ် ချစ်သွားကို
ကျောင်းဆရာတ် တပည့်မိတ်ဆွေက တွေ့ဆုံးခို့ ခုံးသို့သော်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ငါကို ဟိုတုန်းကတည်းက ထောင်ခဲ့သားပဲ” ဟု လူငယ်က
ပြောသောအခါ မိန့်ကလေးက ခံသွေကိုသွေက်ပြု၏။ “ဒီစာထဲမှာ ကောင်း
တာတွေပဲ ပါတာပါ၊ ငါ့ယောင်းမလောင်းအကြောင်း ငါသိပါတယ်။ သူ
ဒီအစားထဲက မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုင်ပျော်ရွှေ့မှုကို ဖန်တီးပေးနို့ တစ်ခုခု အ^၁
တွက် သူတို့တွေ့ကြတာဖြစ်မယ်။ ဒီစာအကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောရဘူး
နော်၊ ငါကို ကတိပေး”

ထို့အောက် မိန့်ကလေးက အစ်ကိုအတွက် နှင့်ပန်းဝါကလေး၊ ယူ
လာခဲ့ကြောင်း လူငယ်ကလေးအား ပြောပြ၏။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့သူးသေား
လည်း ဆိုင်တိနေသည်။ သို့သေား မိန့်ကလေးက သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်သေား
ပြင် ဆိုင်တဲ့သို့ အလွယ်တက္က ဝင်ရောက်နိုင်သွား၏။ ပန်းအိုးတစ်ခု ရွှေး
အူသည်။ ပိုက်ခံကျသုင်သောက်ကို မိမိလိပ်စာကတ်ပြားနှင့်အတူထား
ခဲ့ပြီး ပန်းအိုးကို ယူလာခဲ့သည်။ ဝန်းကလေးများ၏ ဘာသာစကားကို သူမှ
နားလည်သလောက် လူငယ်အား ပြောသေးသည်။

“မမ မှားတာပဲပါ၊ အဲဒီပိုက်ခံပျောက်သွားပြီး မမလိပ်စာကတ်ပြား
ပဲ တွေ့ကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်။”

ထို့အောက်ကို မိန့်ကလေးက မတွေ့ဗို့ပေး

တကယ်ပင် ထိုအချက်သည် တကယ်ဖြစ်လာသည်။

ကြွေးရှင်က သူတို့အိမ်ရွှေ့သို့ ဖြတ်သွားသည်ကိစ္စ၊ ခိုင်သို့ လာခဲ့
မည်ဟု အသိများသည်ကိစ္စ၊ ချစ်သွားနှင့် တပည့်မိတ်ဆွေတွေ့ပြီး (အခြား မိန့်
ကလေး လူငယ်ချင်းအပါအဝင်) ကပွဲသို့ သွားသွားဖြင့် အတ်လိုက် နာကျင်
မြှေ့ကြွေးရာသည်ကိစ္စ၊ ညီမကလေး ယူလာသည် ပန်းအိုးအကြောင်း ပျောက်
ဆုံးမှာ နီးယူမှု စသည်ဖြင့် သတင်းတွေ့ထဲမှာ ပါလာသည်ကိစ္စ၊ အဖေအမှု
ကိစ္စအတွက် တရားထပ်မံခိုင်ရှိုံးမည်ကိစ္စ စသည်ဖြင့် အီစတာသောကြာ
နောင်းတွင် အတ်လိုက်ကျောင်းဆရာတ်သည်ကို ပောင်းပောင်းရောက်ရသည်။ အတ်
လိုက်နှင့်အတူ ကျွန်မတူ့ ပရီသတ်သည်လည်း စိတ်မောပန်းရလေသည်။

ကြွေးရှင်၏ လမ်းလျော်တို့ထောက်သဲ့၊ ခြေသွေနှင့်အတူ ပြောင်း
ဝမှ ဖြတ်၍ မြင်ရဟန်ရှိုကြား တဖြည်းဖြည်းနဲ့လာသည့် လူနှင့်ပြီးဖြင့်

၃၃၆

ပရိသတ်၏ စိတ်မောပန်းမှု ပိုမိုအောင်၊ တုန်လျှပ်မှု ပိုမိုအောင် ဖန်တီးလိုက်
သည်။

ကြွေးရှင်ရောက်လာသူ၏ အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ပရိသာဘကဗျားကို သိန်း
ယူလျှင် ပြုပြုလည်လည်ပြောရမည့်စကားတို့ကို သူတို့ကြိုတင်ဆလှကုန်
ပြင်ဆင်ရင်း ရင်ခုန်နေကြသည်။

အခြားစာဖတ်ပရိသတ်တော့ ဘယ်လိုနေမလဲမသိ၊ ကျွန်မကတော့
တတ်ကောင် ကျောင်းဆရာ၏ စိတ်ထဲသို့ ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်ခံစားလိုက်
ရကာ သူနှင့်အတူ မွန်းကျပ်နေလေသည်။ ကြွေးရှင်တစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်ရာ
တွင် ခဲားရသည့်သောက်နှင့် ရှာက်ခဲ့မှု မျှလေဒနာကို အကြွေးထော့
နေသည့် မိသားစုဝင် ဖြစ်ဖူးလျှင် ပို၍ကိုယ်ချင်းစာမိမည်ဖြစ်သည်။

စထရင်းဘူး(ဂါ)ကိုယ်တိုင် ဤအဖြစ်ကို ခံစားရရှုးသည်။ စထရင်း
ဘူး(ဂါ)၏ စာဝင်သည် ကြွေးမြို့မဆိုင်နိုင်သဖြင့် ဆဝါလီခံလိုက်ရသောတော်
ငုန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်သို့ ကြွေးရှင်များ လိုက်လာပြီး အကြွေး
တောင်းခြင်း ခံရသဖြင့် သူ၏ခိုင်းမဖော်နိုင်အောင်ရှိသည်။ အိမ်ထော့
ပစ္စည်း ပရိသာဘကဗျား သိမ်းယူခြင်း ခံရသည်။ တစ်နေ့ရာမှတ်တစ်နေ့ရာမှ
ခဏအကာပြာင်း ရွှေရသည်။ သူမှာ နှစ်တစ်ယောက်ရှိပြီး တို့မသည်
(ပြုအတ်ထဲက နှစ်လိုပင်) စိတ်ရောဂါကျေားရဲ့မှာ တက်ရောက်ကျေားရသည်။
သူ၏ မကောင်းမွှု့စုံလိုက်များကို နှမဖြစ်သူက ဝင်ယူလိုက်ပြီး
အပြစ်ခံစားနေရသည်ဟု သူယူဆသည်။ သူနှစ်မှုကလေးသည် သူနှင့်စိတ်
ချင်း ဆက်သွယ်မှုရှိသည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ တို့မကလေး၏ အပြစ်
ကင်းစင်းမှု၊ အခြားမိသားစုဝင်များအတွက် ခံစားတတ်မှုစုသည် အရှည်
အသွေးများကို ယူပြီး အိမ်တာပြုအတ်တွင် တတ်လိုက်၏ နှမအဖြစ် ပုံစွဲ
ကူး ဖန်တီးထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူကိုယ်တိုင်ကတော့ အနေတတွေ၊ အပြစ်တတွေနှင့် အမောင်ကျေား
သည် ဆောင်းမာမာနှင့် မအောင်ပြင်နိုင်သေးသည် ကျောင်းဆရာအဖြစ် စင်
ခဲားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပြုအတ်သည် ပို၍ရှုပ်လုံးကြေားသေးသည်။
တတ်သိမ်းမှာတော့ စိတ်သက်သာဖွားယူပြုသိမ်းပေးသည် အကောင်း
မြင်ဝါဒ တတ်သိမ်းကလေးဖြစ်သည်။ သူအထင်လွှဲနေသာ တာပည့်စိတ်

အွေကလေးသည် သူနှင့် သူ အင်မိသားစုအတွက် ဤအပ်ချုပ်ရေးအရဟို
ကို တာဝန်ယူဖြေရင်းပေးသည့် ကယ်တင်ရင်ကလေး ဖြစ်နေသည်။ မိမိ
ချစ်သူနှင့် ဟောက်ပြန်သည်လည်း မဟုတ်။ ချစ်သူ၏ သူငယ်ချင်း မိမိ
ကလေး (ကပ္ပါအတ္ထသွားသူ) နှင့် စေစပ်လိုက်သည်။ ပန်းအိုးမှုနှင့် အောက်
ထွင်းမှုအတွက် ရဲကားနှင့် ဓရရာသံကို နားစွင့်စိတ်ပူဇော်ရသာ ခုက္ခသည်
အော်သိမ်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ အကြောင်းမှာ မိမိနှစ်မကလေး ထား
ရှုံးနေသေး ပိုက်ဆံနှင့် ကတ်ပြားကို ဆိုင်ရှင်မှား တွေ့ရှုသွားသောကြောင့်
ပြစ်သည်။ ကြွေးရှင်ကလေးသူ၊ အား မြိမ်းမြောက်အကျပ်ကိုင်သည်မှန်၊
သောကလေးသူ၊ အမှားသူ ဝန်ခံစေဖို့ မြိမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အမှားအကြွေးတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူး”ဟု တတ်လိုက်က
ငြင်းခဲ့သည်ကို ကြွေးရှင်က လက်မခဲ့။ “အော်တုန်းက အော်လိုက်ဆွေ သုံး
ခဲ့တဲ့ တော်အတွက်မှာ မင်းဓရမပါဘူးလား”ဟု ထောက်မေး၏။
ထိုအခါ သူ ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

မိသားရတစ်စုတွင် တစ်ယောက် ပြုမှုသည်ကိစ္စသည် အခြား တစ်
ယောက်အား အလိုအလျောက် ပတ်သက်လေသည်။ တစ်ယောက်၏ အပြစ်
သည် အခြားတစ်ယောက်နှင့်လည်း ဆိုင်သည်အပြစ်ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတော့ သိသိလို့ နှင့် မြင်တွေ့ကာ ရောင့်နှုန်းတိပိဋက္ကရသောကြောင့်
ပြစ်သည်။ မိခင်ရောနှမရော ခံယူထားသည်အချက်က ရှင်းရှင်းကလေး
ပြစ်သည်။

“ခင်ပွဲနှင့် အခင်ပြုလုပ်သမျှအရာရာကို သူတို့ သိသည်။ ဇွဲကိုကိုယ်
စိုင်းမြင်တွေ့သုံးနေရသောကိစ္စဖြစ်၍ ပူးပေါင်းကြံစည်သုပ္ပမာပင် အပြစ်
ရှိသည်” ဒါကိုပင် မိသားစုံပြုင်းဖြစ်လေသည်။

စထရင်းဘူး(ဂါ)သည် အပြင်လောကမှာ သူ မရနိုင်ခဲ့သော သက်
ညှဉ်းတစ်ခုကို ပြုအတ်အသိမ်းတွင် ထည့်ပေးလိုက်၏။ ထိုကြွေးရှင်သည်
“ယွှေ့ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက်က အရေးကိစ္စတွင် ခုတွင် ပတ်သက်
မြှော်ထောင်ကျေမည့်အရေး ဖြစ်ခဲ့သောအခါ အင်က ကယ်မလိုက်ခြင်းကို
ခံရသွားဖြစ်နေလေသည်။ သူအကြွေးမှားအတွက် အင်ကို ကြော်အေးသူ
မည်ဟု ဆိုသည်။

ထို့အတော်သိမ်းကြောင်ပင် စထရင်းဘာ့(ဂံ) ကို ကျွန်မပို၍စာနာဖွေး
ရသည်။ ဤအဖြစ်သည် (အကြွေးရှင်တွေနှင့် ပတ်သက်၍) သူငယ်စဉ်က
မက်ခဲ့သော စိတ်ကူးယဉ် အီပိမက်ကလေးဟော ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ထဲ
အီပိမက်သည် သူ့ဘဝတွင် ဘယ်တော့မှ တကယ်ဖြစ်မလာခဲ့။ သူ့အီ
မက်ကို အသက်ကြီးလာသည်အထိ သူ တမ်းတဆဲ နာကျင်းမာ ဖြစ်သော
မည်။ ထို့ကြောင့် ‘အီစတာ’ ပြောတ်ကို ရေးသောအခါ အီပိမက်ကလေး
ကို ထည့်ရေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူ့လိုပင် စိသားစာကျပ်အတည်း ဆင်းရဲ့ကွန်နှင့် ပတ်သက်၍ သတ္တု
သာရာ ရမည့် အီပိမက်ကလေး တော်တော်များများကို မက်ခဲ့ဖူးသူ ကျွန်မ
အတွက် Easter ပြောတ်သည် နားလည်စာနာရာသည်ပြောတ်တစ်ပုဒ်ပြီ
သည်။ ပြောတ်တဲ့မှာ ပျော်ဆွင်ကြည့်နှုန်းစရာနှင့် အတ်သိမ်းပေးခဲ့ရပေမယ့်
အပြင်လောကမှ စိမ်းကားရက်စက်မှုများကို သိနေသော ကျွန်မအတွက်
တော့ အီစတာကို ဖတ်ပြီးမှပင် လောကကို မယ့်သက္ကာဖြင့် အောင်ကြော်
တ်သည်အကျင့် ပို၍နိုင်မြှုပ်လာခဲ့သည်။

[ကလေး၊ ၁၉၉၇၊ နှုန်း၏]

ဂျိမ်းစီ ရွှေ့က်စိုး၊ ပြည့်နိုင်ဒက်ခံရသူများ

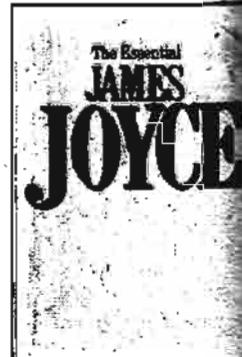
ဂျိမ်းစီ ရွှေ့က်စိုးကို ကျွန်မ စတင်သိကျွေး၏
သည်မှာ သု၏ Dubliners ဝဲတွေတိများကြော်
ဖြစ်သည်။ Dubliners ဝဲ တွေ တိများ ထဲမှာ
ကျွန်မအား ခံစားမှုအပေးနိုင်ဆုံး ဝဲတွေကို ရွေး
ပါဆိုလျှင် A Painful Case ကို ကျွန်မ ဇွဲး
ချယ်မိမည် ထင်သည်။ ထိုဝဲတွေသည် ဂျိမ်းစီ
ရွှေ့က်စိုးနှင့် နီးအောင် ကျွန်မကို ဆွဲခေါ်ခဲ့သော
ဝဲတွေဖြစ်၏။ ထိုအတူ ဂျိမ်းစီ ရွှေ့က်စိုးအား နား
လည်ရခက်လှသည်ဟုအားငယ်ကြောက်ချွဲ့
ကျွန်မ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်စေသော ဝဲတွေတစ်ပုဒ်လည်း ရှိ၏။ ယူလီးဆီး
ဝဲတွေဖြစ်ပါသည်။

ယူလီးဆီးဝတ္ထုကိုယခုချိန်အထူး ငါး
ကြမ်း၊ ခြောက်ကြော်လောက် ပြန်ဖတ်မိသည်။
အစအဆုံး တစ်ခုမျှ မဖတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ တရာ့၊
အခန်းများကိုကျွန်မနားလည်စွာခံစားရပါသည်။
တရာ့အခန်းများကိုဆိုလိုရင်းမသိ၍ အာကြောင်
ကြောင်ခံစားရပါသည်။ သူအသုံးပြုသောသက်တာ
များသည် ကျွန်မနှင့် ဝေးလေသည်။ ဟိုးမား
၏ ယူလီးဆီးကိုကျွန်မကောင်းစွာမကြော်သက်
သေးဘဲနှင့် ဂျိမ်းစံရှိုက်စံ၏ ယူလီးဆီးကို အတ်ခဲ့
မိသည် မဟုတ်လား။ တစ်ခုစေးချာတာကတော့ယူလီးဆီးဝတ္ထုမှာ မျွဲ့(၆)
ဘာလွန်း နေရာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဝင်ပူး၍ ရခဲ့၏။ ဘယ်အချိန်မှာပဲ့ပြီး
ဖတ်ဖတ် မိန်းမသားကို သဘာဝတရားနှင့် ထပ်တူပြုဖွံ့ဖြိုးကာ လေးလေး
စားစား ပြင်တတ်သော ဂျိမ်းစံရှိုက်စံအား ကျွန်မတအုပ်စုတဲ့မှာဖြစ်မိသည်။

ဂျိမ်းစံရှိုက်စံကို ကျွန်မစွဲလမ်းအောင်
ဆွဲဆောင်နိုင်သည်အရာကတော့ သူ့ဝတ္ထုများ
မဟုတ်ဘဲ သူ့ပြောတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။
ဂျိမ်းစံရှိုက်စံ၏ Exiles ပြောတ်သည် ကျွန်မ
အကြောင်းအား ပြောတ်များတွင် တစ်ပုဒ် အပါ
အဝင် ဖြစ်သည်။

ထိပြောတ်သည် တကယ်တော့ အောင်
မြင်မှုမရခဲ့သည်ပြောတ်ပြစ်သည်။ စင်တင် ပြောတ်အဖြစ် ကပြောခဲ့ခြင်ကလည်း ပရီသာတ်၏
အားပေးနှစ်သက်မှုကို မရခဲ့။ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေစဉ်ကလည်း စာဖတ်
သူတို့၏ အားပေးနှစ်သက်မှုကို မရခဲ့။ ဝေဖန်ရေးသာရာတရာ့ကလည်း
ကျိုးကြောင်းဆက်နှယ်မှု မပါပြင်သည့် အလုပ်တစ်ခုအဖြစ် ဝေဖန်ခဲ့သည်။

သူ့ပြောတ်ကို မနှစ်သက်တတ်၊ မစံစားတတ်သူများသည် သူ့ချို့
ချင်သောစကားကို နားမလည်သောကြောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူသည် အပြု
လိုလိုပင် ပုစ္စာဆန်းခြင်းကို နှစ်သက်သူ ဖြစ်နေ၏။ ထိပြင်ပြောတ်မှာ သူ

ရေးရွှေ့သည့် ကတ်ကောင်စရိတ်သည် ရုပ်တွေး၏။ ထို့ကြောင့်သွေးသည်လဲ
စိတ်သွေးသာဝေး ရှုပ်တွေးမှုမ အခြေခံသည်။ လူ့စိတ်သာဝေး အဖြော်ဆို
အပဲ၊ မဲတာသံပြိုမှု ပဋိပက္ခများကို စိတ်မဝင်စားသူသည် ထိပြောတ်ကို
စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်။ စိတ်မဝင်စားနှင့်သူသည် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး နှစ်
သက် ခံစားနိုင်မှာလဲ။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ရှုပ်တွေးသည် စရိတ်ရှိသူ။ အလယ်အလတ် ဆို
တာ မရှိဘဲ အစွမ်းနှစ်ဖက်မှာ ဟိုဘက်သည်ဘက် မကြာခဏ ရောက်နေ
တတ်သာ။ ထို့ကြောင့်များ သူ့ပြောတ်ကို စွဲလမ်းစွာ ခံစားနှစ်သက်မိသလား
မပြောတ်ပါ။ သူ့ပြောတ်၏ အမိကတော်ကောင် ရှုပ်ရှုတ်ရှိဝင် (Richard
Rowen) ကို ကျွန်မကိုယ်ချင်းစာနိုင်သည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။

သူ့ပြောတ်တွင် အချိန်ကို အမိကအချက်အဖြစ် ရေးသားခြယ်မှုန်း
ထားသော်လည်း မာန်၊ နာကြည်းမှာ လူသားဆန်ခြင်း၊ နိုင်ငံချုပ်
ခြင်း၊ မရှုစ်ခြင်း၊ သွားပွဲက်ယွင်းမှုနှင့် လူသားရုတ်သိကြာ စသည်တို့ကို
သိမဲ့မွေ့၊ နက်နဲ့စွာ ထည့်သွင်းဖော်ပြသွားပါသည်။

ပြောတ်တွင် စုစုပေါင်း လူခုနစ်ယောက် ပါဝင်သည်။ အမိက ဇာတ်
ကောင် ရှုပ်ရှုတ်ရှိဝင် (ပညာတော် စာရေးသရာ)၊ သူ၏နေ့၊ ဘာသာ (Bar-
thel)၊ သူတို့နှစ်ယောက်၏ သား အာချိုး၊ ရှုပ်ရှုတ်၏ သွေးယ်ချင်း၊ သတင်း
စာဆရာ ရောဘတ်ဟင်း(၆)၊ ရောဘတ်၏ ဝါး၊ ကွဲညီမလည်း ပြစ် အာချိုး
၏ ဂိုတ်သာင်တန်း၊ ဆရာမလည်း ဖြစ်သူ ဘီးထရစ်(၆)၊ ရှုပ်ရှုတ်နှင့် ဘာသာ
တို့ဘို့၊ အမိမောင်တို့ မြို့နှင့် ဘာစ်ဘုရား(၆)နှင့် အသာကြား၊ လိုက်
ရေား ငါးရောင်းသည် အာချိုးသမီးသံတစ်ခု စုစုပေါင်း ရှုနစ်ယောက်။ ထို့
အထူးမှ ရှုပ်ရှုတ်၊ ရောဘတ်၊ ဘာသာနှင့် ဘီးထရစ်(၆) လေးယောက်သည်
အမိက ဇာတ်ဆောင်များ ဖြစ်နေ၏။ ထို့လေးယောက်ထဲမှာမှ အမိက အကျ
ဆုံး ဇာတ်ကောင်မှာ ရှုပ်ရှုတ်ဖြစ်သည်။ အခန်းသုံးခန်းပါဝင်သည်။ စုစု
ပေါင်း နာရီ၂၂၀၂၄ မကြာသည် အချို့ကာလအတွင်းမှာ ဇာတ်လမ်းဖွဲ့လား
သည်။ နေ့ခင်းပိုင်းမှ စသော ပြောတ်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင်
ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

လူလတ်ပိုင်းအဆွယ်သို့ ချဉ်းကပ်နေပြီဖြစ်သော စာရေးဆရာ ရှိပိုင်းသည် မိမိ၏အတိမြဲ ဆိုင်ယာလန်မှ ချစ်သူဘာသာနှင့်အတူ စွန့်ခွားထွက်ပြုပြီး အိတ်လီနိုင်ငံ ရောမမြို့မှာ ရှုစွဲနှစ် ကိုနှစ်ကြောအောင် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့၏။ ယခုပြုအတ်စခိုန်တွင် သူ ဆိုင်ယာလန်သို့ ပြန်ရောက်ထော သည်မှာ သုံးလရှိပြုဖြစ်သည်။ အင်မတန် မာနကြီးသော မိခင်ဖြစ်သူ အားသွားပြီး မြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မိခင်ကို သူမှန်းသည်ဟု ၁၅ မေးသော်လည်း ပရီသတ်က သူ့နာကြည်းမှုကို ခံစား၍ရပါသည်။ အော်လီနိုင်းမျိုးကြီးထဲမှဖြစ်သော သူ့မိခင်သည် သူနှင့် ဘာသာ၏ လက်ထပ်ရေးကို သော့မတု၊ စိတ်မဝင်စား၊ သူ့အပေါ်လည်း အကောင်းမထင်၊ ခွင့်မလွယ် နိုင်။ သေခါနီးအချိန်အထိ သားကို မတမ်းတာ၊ စာဖြင့် ဆက်သွယ်ခြင်းမျှ ပေး။ ထိုအကြောင်းအရာအားလုံးကို တတ်ကြောင်းပြောသွာက ပြောပြီးစာ မလို့။ အတ်ကောင်တို့၏ စကားအရသာ ဖတ်သွာက သီရိလသည်။

အခန်း(၁)သည် နေ့လယ်ခင်းအချိန် ဖြစ်သည်။ ပညာတတ် ကိုသ ဆရာမလေး ဘီးထာရ်စိုက သူမှု၏ နေရပ်သို့ နှစ်ပတ်ကြာ သွားရောက်ပြီ ပြန်အလာ ရှစ်ချွတ်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရှစ်ချွတ်က စာကြည်း ခေါ်စား၊ ဘာသာနှင့် သားအာရုံးက ရောက်သွားကြသည်။ အိမ်ထောင် ထိန်းမြို့မှုကြီးမှုကြီးဘာရုံးကျွမ်း(၁)က အော်ခံရင်း ရှစ်ချွတ်အား အကြောင်းကြေးလိုက်သဖြင့် ရှစ်ချွတ် အော်ခံနှင့်သို့ ရောက်လာသည်။ ရှစ်ချွတ်က ဘီးထာရ်စိုက အော်ခံစကားပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားများမှာ သာမန်အိမ်ရှင်နှင့် ဂိတ်ဆရာမ၏ ဆက်ခံရေးမဟုတ်။ ရှင်းနှီးသိကျွမ်းပြီးသော ငယ်သွယ်ချွင်းအွန်သောက်၏ တွယ်ပြီးသော ဆက်ခံရေးမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော ရှစ်ချွတ်က ဘီးထာရ်စိုက မစွဲ(၁)ရှုပ်စတင်(၁)ဟုသာ ခေါ်ပြီး ဘီးထာရ်စိုကလည်း ရှစ်ချွတ်ကို မစွဲတာရိုဝင်ဟုသာ ခေါ်သည်။ သို့သော ရှစ်ချွတ်က ဘီးထာရ်စိုက ဘဝကို ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားနေသည်။ ဘီးထာရ်စိုက စိတ်အမှု စာသည်တို့ကို ရှစ်ချွတ်က ရေးဖွဲ့နေသည်။ ရောမတွင် ရှစ်ချွတ်နေထိုင်စဉ်ကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက် စာအပြန် အလှန် ရေးသားဆက်သွယ်ခဲ့ကြသည်။ ရှစ်ချွတ်သည် ဘီးထာရ်စိုကလှု သာ အထိုက်အလျောက် လွမ်းမိုးနိုင်၏။ အတွက်ဗြီးစွာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံ

ကြည့်စိတ်ချွာ ရှစ်ချွတ်က မေးမြန်းသောအင်တာလူဗျားစကားများအရ သိ နိုင်ပါသည်။

ရှစ်ချွတ်။ ॥ တကယ်လို့ ကိုယ်သာပန်းချို့ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ် ခဲ့၍ ကိုယ့်မှာ မင်းရပ်ပုံတွေ အများကြီးဆွဲထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အပ်ရှိနှင့် မယ်ဆိုရင် မင်းအခြလောက် ထူးဆုန်းစရာလူလို့ ထင်မိမှာ မဟုတ်ဘူး...ဟုတ်လား။

ဘီးထာရ်စိုက်။ ॥ အဖြစ်ချွ်း တူမှ မတူတာ၊ တူလို့လား။

ရှစ်ချွတ်။ ॥ (ပပ်သုသေပြီးလျှက်) လုံးဝ မတူဘူးလေး၊ ကိုယ်ရျေးပြီးသား အကြောင်းတွေကိုလဲ မင်းကပြပါလို့ မတောင်းဆိုရင် ကိုယ်မပြုဘူး လို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တယ်နော်။

ဘီးထာရ်စိုက်။ ॥ ကျွန်းမ အဲလို့တောင်းဆိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ရှစ်ချွတ်။ ॥ (ဒုံးပေါ်မှာ တံထောင်ဆစ် နှစ်ဖက် တင်ကာ လက်များကို အချင်းချင်းဆုပ်လျှက် ရှေ့သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်းလိုက်သည်) ကြည့်ကော်ကြည့်ချင်သလား။

ဘီးထာရ်စိုက်။ ॥ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်းမ သိပ်ကြည့်ချင်တာပါပဲး။

ရှစ်ချွတ်။ ॥ မင်းအကြောင်းရေးတာ ဖြစ်နေလို့ ကြည့်ချင်တာလား။

ဘီးထာရ်စိုက်။ ॥ ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကြောင့်ချုပ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ရှစ်ချွတ်။ ॥ ရေးတဲ့သွာက ကိုယ်ဖြစ်နေလို့လား၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ ဖတ်တဲ့အခါ မင်းတွေ၊ ရှုမှာတွေက နည်းနည်းရက်စက်နေမယ် ဆိုရင်ကော်။

ဘီးထာရ်စိုက်။ ॥ (ရှုက်သွားဖြာလျှက်) ဒါကလဲ ရှင်းစိတ်ရဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စပ်လေး။

ရှစ်ချွတ်။ ॥ ဒါဖြင့် မင်းစိတ်ဝင်စားတာက ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ပဲပါ့။ အဒါ ဟုတ်သလား။

ဘီးထာရ်စိုက်။ ॥ (တွန်းဆုတ်ဘွား သူ့အား တစ်ခဲအောင်းကြည့်လျှော့) ကျွန်းမ ဒီကို ဘာကြောင့်လာတယ်လို့ ထင်လို့လဲ။

ရှစ်ချွတ်။ ॥ ဘာကြောင့်လာတယ် ဟုတ်လား၊ အကြောင်းပြချေက

တွေ အများကြီးပေါ့၊ အချိုက် သင်ခန်းတာတွေဟင်ဖို့ တို့တွေဟာ လျှို့စွဲ
တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ခင်မင်္ဂား
ကြတာ၊ ကလေးဘတ္တည်းကပါပဲ၊ ရောဘတ်ရယ်၊ မင်းရယ်၊ ကိုယ်ရယ်
လော့၊ မင်းဟာ ကိုယ်ကို အမြိုတမ်း စိတ်ဝင်စားနဲ့တာပဲ၊ ကိုယ် အဝေးကို
မပြီးခင်ရော၊ အဝေးမှာ ရှိနေတုန်းမှာရော၊ နောက်တော့ ကိုယ်တို့စာအုပ်
အတွက် အပြန်အလှန် စာတော့ရေးကြတယ်၊ စာအုပ်လဲ ထဲတဲ့ပြီးပြီးကိုယ်
လဲ အခု ဒီပြန်ရောက်နေပြီ၊ ကိုယ်ဦးနောက်ထဲမှာ အသစ်တစ်စုံစုံစောင်
ပြီးနေပြီလို့ မင်းခဲ့စားချင် ခဲ့စားရမယ်၊ ဒါကို မင်းသိသင့်တယ်လို့ မင်း
ခဲ့စားချင် ခဲ့စားရမယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းလာတာလား။

သီးထရိစ်။ ॥ မဟုတ်ပါဘူး။

ရှစ်ချုပ်။ ॥ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ။

သီးထရိစ်။ ॥ ဒီလို့မှ မလာရင် ရှင်ကို ကျွန်းမ တွေ့ရမှာမှ မဟုတ်
ဘူး။

ထိုအပြန်အလှန် ပြောစကားများသည် အနည်းငယ် တုန်လှပ်စရာ
ဖြစ်၏။ ရှစ်ချုပ်အပေါ်မှာ ကျွန်းမတို့ ရှင်ခိုင်စားလာစေ၏။ ရှစ်ချုပ်
အီတလီသို့ ရောက်နေခိုက် ဝါးကိုမှောင်နှင့်မနှစ်ယောက် ရင်းနှီးစွာ မေတ္တာ
သက်ဝင်အဲကြသည်ကို ရှစ်ချုပ်သီးနှံသည်။ ပေးစာများအရ သီးရသည်ဟု
ထင်ပါသည်။ သီးသော် ရောဘတ်ကို သီးထရိစ်ချုပ်ခဲ့သည်မှာ ကလေး
စိတ်ကြောင့်ဟု သီးထရိစ်က ကာကွယ်၏။ အခုအချိန်မှာတော့ မိမိသည်
အသက်ကြီးကာ ပိုရှင်ကျက်လာပြီ။ ရောဘတ်ထဲမှာလည်း ရှစ်ချုပ်၏။
အရိပ်အယောင်တွေ မရှိပေါ့ဘူးဟု ဝန်ခံသည်။ ရောဘတ်ကို သီးထရိစ်စိတ်
ယိုင်သွားခြင်းမှာ ရှစ်ချုပ်မရှိသောကြောင့်၊ ထိုပြင် ရှစ်ချုပ်၏သွင်ယူင်း
ပြစ်သွားရောဘတ်ထဲမှာ ရှစ်ချုပ်၏ အရိပ်အယောင် အငွေ့အသက်များ
ကျွန်းနှင့်သောကြောင့်ဟု ကျွန်းမတို့ မှတ်ချက်ချရပါလိမ့်မည်။

မိဘအပေါ် ထားရှိခဲ့သည် ရှစ်ချုပ်၏ သော်တားများကို သီလိုက်
သောအား ဘီးထရိစ်သည် ရှိခဲ့သားစွာဟင် တုန်လှပ်အဲထြေသွားခဲ့၏။ မိခင်
ပြို့သွား သော်ခဲ့ခိုးကာလတွင် သားကိုလှမ်းမခေါ်၊ အကြောင်းမကြော်
ခဲ့။ သားမှာလည်း မိခင်က သူ့ကို သောသည်အထိ ခွင့်လွှာတ်မသွား၍၍ နာ

ကျော်စွာ ခဲ့စားရသည်။ မိခင်၏ သေဆုံးမျှသည် သားအား နည်းနည်းလျှပ်
ဆြာ်င်းလဲမပေးခဲ့ပေါ့။ သားသည် မိခင်ကို ချက်ခင်စိတ်နှင့် ပါးသီးစိတ် ပူး
ပေါင်းလျှက် မကြောမပို့ပြစ်သဲ့၊ ကြောက်စွဲမှုနှင့် တမ်းတမ္မတို့ ပူးပေါင်း
လျှက် နာကြောင်းပြစ်သည်။

ရှစ်ချုပ်။ ॥ မေမေက ကိုယ်ကို မောင်းထဲတို့ခဲ့တာ၊ သူ့ကြောင့်ပဲ
ကိုယ်ဟာ ပြည်နှင်းတော် ခဲ့ရတဲ့ သားတစ်ယောက် ပြစ်ခဲ့တဲ့တာ၊ အဲမြဲမောမှာ
ကိုယ်နှစ်တွေအကြောက်း နေခဲ့ရတယ်၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲ အသက်ရှင်းခဲ့ရတယ်၊
ဘက်တော်တစ်ဆင့် သူ ပေးခဲ့တဲ့ ငွေတွေကို ကိုယ်တစ်ခုမှ လက်မခဲ့ဘူး။
ကိုယ် စောင့်နေခဲ့တာပါ။ မေမေသေသွားမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေတာ မဟုတ်
ဘူး။ မေမေ ကိုယ်အပေါ် နားလည်းလာမယ် အချိန်ကို စောင့်နေတာ၊ သူ၊
အသွေးအသက်နဲ့ပြစ်လာတဲ့ သူ့သားအပေါ် သူနားလည်းလာမယ်အချိန်
လော့ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။

ထို့နောက် သီးထရိစ်က ထိုစိတ်အတွက် သူ့အား ပျောင်းဖျုခဲ့ရ
သည်။

သီးထရိစ်။ ॥ (အားနည်းစွာဖြင့်) ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်မှာ
ရှင် လွတ်လပ်နေပါပြီ။

ရှစ်ချုပ်။ ॥ (ခေါင်းညီတဲ့သည်) ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေသေတမ်းစာ
ကိုလဲ မေမေပြင်မသွားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ မေမေလဲ ထာဝရအသက်ရှင်မနေနိုင်
ခဲ့ပါဘူး။

သီးထရိစ်။ ॥ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မရှိကြတော့ဘူးလေ မစွာတာ
ရှိဝင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရှင်ကို ချိန်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံး
အတွေးတွော့ ရှင်အကြောင်းတွော့ပါပဲပါပဲ။

ရှစ်ချုပ်။ ॥ (သီးထရိစ်ထဲ တို့ကပ်ကာ သူမန်းပန်းပေါ် လက်
ပြို့ အသာထိသွားနဲ့ရဲ့ပေါ် ပဲန်ချိုက်ဗျွန်ပြသည်။) မင်းမြင်လား၊
ပြို့နေတဲ့ ဖေဖေမျှက်နှာကို မြင်လား၊ တော်တော်ချောတဲ့ မျက်နှာလော့၊ သူ
ရဲ့ နောက်ဆုံးအတွေးတွေး ဟောတဲ့ ဘုတ်လား၊ သူသော့တဲ့သို့ ကိုယ်မှုတ်မိတယ်။
(တစ်ခဲတာ သူ့စကားရှိသွားပြီးမှ အေးစက်စွာ ဆက်ပြောသည်) အဲဒီတုန်း
က ကိုယ်က ငားနှစ်အရွယ် ကောင်လေးပေါ့။ သူ့အိပ်ရာဘားကို ကိုယ်ကို

ဆောတယ်၊ 'ကာမင်း' ပြောတ်ကို ကြည့်ဖို့ အတ်ပွဲရှုကို ကိုယ်သွားချင်ဖော်
တာ သူ သိတယ်လေး၊ ကိုယ်ကို တ်သွှေ့သွေ့လောက် ပေးဖို့ မေမေကို သူ
ပြောခဲ့တယ်၊ ကိုယ်က သူ၊ ကိုနမ်းပြီး ထွက်လာခဲ့ရတာပဲ၊ ကိုယ် အိမ်ပြော
ရောက်တော့ ဖေမေဆုံးသွားပြီး ကိုယ်သိသလောက် သူ၊ နောက်ဆုံးအသွေး
ကမတ္တာ အဲဒါပါပဲပဲ။

ထို့နောက် မိမိတက်ယ်လို့ အပ်သည်က ထို့ချောမောသော အပြုံးဖွင့်
မဟန်။ မိဝင်၏ စီတိပိဋက္ဌသာ ဖြစ်သည်ဟု ရှစ်ချိတ်က ပြောပြန်သည်။

ထိုအခိုက် တဲ့ ခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရှစ်ချိတ်က 'ရွှေ
ဘတ်' ဟု သိနေ၏။ လောလောဆယ် သူ မတွေ့ချင်ပေါ့။ ပန်းခြေထို့ ထွေထွေ
သွားသည်။ စာတို့ကို သို့ သွားသည်ဟု ပြောရန် တိုးထာရ်စိုးမှာခဲ့၏။ သူ
ကို စောင့်နိုင်းလိုက်ဟုလည်း မှာခဲ့သေး၏။

ရောဘတ် ဝင်လာသည်။ နှင်းဆိပ်နဲ့ တစ်ပွဲ၊ တစ်ပိုက်ဖြင့် ဖြစ်သည်
ထိုပန်းများမှာ၊ အိမ်ရှင်မ ဘာသာကို ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ဒိုပန်းတွေ ကောင်း
ဆောင်းရှုလား၊ ပွင့်လွန်းနေသလားဟုလည်း သူ ထို့ရို့ခို့၏။ ဘီးထာရ်၏
ပြန်ရောက်မည့်အကြောင်း မိမိအား အသိမပေးကောင်းလားဟု အပြုံးတော်
သည်။ သိလျှင် ဘုတာကို လာဖြို့နိုင်တာပေါ်ဟု သူ ပြော၏။ ကျေးဇူးတော်
ပါတယ် ရောဘတ်ရယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားရလာရတာ အကျိုး
ဖြစ်နေပါပြီ။

ထိုအခိုက်များပင် အာချို့ကလေး အပြုံးအလွှား ဝင်လာ၏။ နောက်စု
မိဝင်ဖြစ်သူ ဘာသာပါလာသည်ဟု အာချို့က ပြောသည်။ အာချို့နှင့် ဘီး
ထာရ်စိုး ဂိုတ်သင်ခုနဲ့ စာအတွက် စွဲရားရှိရာ အခန်းသို့ သွားသောအခါး
ဘာသာနှင့် ရောဘတ် ကျွန်မနေခဲ့သည်။ ဘာသာက အံဆွဲမှာ သော်တော်
သိမ်းထားသော စာရွက်တစ်ခုရှိ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ရောဘတ်ဆို လျော့ကို
လာသည်။ ထိုစာရွက်မှာ မနေ့သွေက ဘာသာ၏ လက်ထဲသို့ ရောဘတ်က
ထည့်ပေါ်သော စာ ဖြစ်သည်။ အဲဒါ ဘာအခို့ပုံဟု ဘာသာက အေး
လေသည်။

ရောဘတ်။ မင်းမသိဘူးလား။

ဘာသာ။ ။ (ဖတ်ပြာသည်) "မင်းကို ဘယ်တန်းကမှ မဆြော့ခဲ့တဲ့
စကားတစ်ခုနဲ့ရှိတယ်" အဲဒါ ဘာစကားလဲ။

ရောဘတ်။ ။ "မင်းကို ရှိယ် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း နစ်သက်နေဖို့
တယ်" ဆိုတဲ့ စကားပဲ။

ထို့နောက် ရောဘတ်သည် ဘာသာ၏ အလှကို တွယ်တာခွဲလမ်း
သည် စကားများ ပြောသည်။ ဘာသာကို ထိုနေ့သက် ဝတ်ခံကလေးဖြင့်
မြင်ရသည်မှာ လမင်းကလေးနှင့် တွယ်လျှော့လည်း ဆို၏။ ဘာသာကလည်း
ညတုန်းက ရှင် ကျွန်မအကြောင်း တွေးနေသေးလားဟု မေးသည်။

ရောဘတ်။ ။ ဉာဏ်ဝင်လောက်မှာ ကိုယ် နဲ့ လာတယ်။ မင်း
အသိကို ကြားပောင်လာတာပဲ၊ အမောင်ထဲမှာ မင်းမျက်နှာလေးကို ကိုယ်
မြင်ရတယ်၊ မင်းမှာ မျက်လုံးတွေ၊ မင်းကို ကိုယ်စကားတွေ ပြောနေချင့်တယ်။
မင်းကိုယ်ကို နားထောင်မယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ် မင်းကို စကားပြောရ^၁
မလား။

ဘာသာ။ ။ ပြောလေး။

ဘာသာသည် ရောဘတ်ကို လိုက်လျော့နေသည်။ နှင်းဆိပ်နဲ့ တွေး
ကို တစ်နေရာမှာ တင်ထားသည့်အတွက် ရောဘတ်က ဝမ်းနည်းဟန် ခြေ
သေး၏။ ဘာသာက နှင်းဆိပ်နဲ့ တွေးကို လွှဲလျက် သူမ၏ မျက်နှာနှင့် နိုင်း
ကပ်ကပ် ထိပြုသည်။ ရှင်ဖြစ်စေချင်တာ ဒီလိုမဟုတ်လားဟု မေးသည်။

ရောဘတ်။ ။ (သူမကို စောင့်ကြည့်ရင်းက) မင်းမျက်နာကိုက
ပန်းကလေးတစ်ပွဲငါးပေါ်၊ ပို့ပြီးလှတဲ့ ပန်းကလေးပေါ့၊ မြိုစည်းရိုးအတွင်း
မှာ ပွင့်နေတဲ့ အိမ့်ပို့ပန်းကလေးတစ်ပွဲငါးပေါ့။

ရှစ်ချိတ်၏ အိုးအပေါ်၊ ရှစ်ချိတ်၏ သွားယ်ချင်းက ပွုတ်သီးပွုတ်သာ်
ပြော၊ အိုးထို့ယ်တိုင်ကလည်း ရောဘတ်အပေါ် သာယာစိတ်ပြုင် အလို
တွေ့ဗွဲ လက်ခံနေသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ ဘာသာနှင့် ရှစ်ချိတ် မေတ္တာ
သက်ဝင်သွားစဉ်တန်းက လားမှာ ရောဘတ်သည် တစ်ခို့နိုင်လုံး စောင့်ကြည့်
နေခဲ့ရကြောင်း၊ အိုးယောလန်မှ ထွက်ခွာမသွားရန် ရောဘတ်က ရှစ်ချို့
အား အတန်တန်းတားခဲ့ကြောင်း ကျွန်မတို့ သိလာရသည်။ ရှစ်ချိတ် အားငှား
လားရေးအတွက်လည်း ဖြစ်သည်။ ဘာသာအပေးသို့ ရောက်မသွားရန်လည်း

ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက်လည်း ဖြစ်ပေမည်။ အိုင်ယာ လန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ရောက်လည်း သည်မှာပဲ နေကြရန် တိက်တွန်းများ မှာ ရောဘတ်ပဲပြစ်၏။ ရောဘတ်ချမ်း ရှစ်ချတ်ကိုပြောတော့ရှစ်ချတ်က ပြန်ပြောသည် စကားတစ်ချွန်းမှာ တော်တော်ထိရောက်၏။

“အနာဂတ်ကို သိပ်ကရိုက်လွန်းတာဟာ ကမ္မာလောကရဲ့ မျှော်လှုံး ချက်နဲ့ အလှတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်နေတာနဲ့ အတွတ်ပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ရှစ်ချတ်သည် “ထူးဆန်းသည်”ဟု သူတို့ မှန် ယောက် မှတ်ချက်ချမ်း၏။ ထိုနောက် ဘာသာရှင် ရောဘတ်တို့ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ပွဲဖော်နှင့် ရှုပ်ပါကြသည်။ ရောဘတ်၏ တောင်းဆို များကို ဘာသာက ကြည့်ဖြူနှာ လိုက်လျော့သည်။ ထိုနောက် ရောဘတ် က နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြရန် ချိန်းဆို၏။ စာရွက်ပိုင်းလေးထဲမှာ ထိုး စာ ရေးပေးပြီး ထိုဒီမီသို့လာရန် ချိန်းသည်။ ယနေ့ညွှန်ခြင်း လာဖြစ် အောင် လာပါဟု ဆိုသည်။

ကျွန်းမ ဘာမှ ကတိမပေးသူးနော်။

ရှစ်ချတ် ရောက်လာသံ ကြားရသည်။ ရောဘတ်က ဘာသာတံမူ အေး ဆာသွား၏။ ဘာသာက ရှစ်ချတ်အား နှစ်ဆက်သည်။ “မွှေတာဟင်း က ကျွန်းမအတွက် ယူလာတဲ့ နှင့် ဆီပန်းတွေလေး ဘယ်လောက်လှသလဲ နော်”

ရှစ်ချတ်သည် “ခဏနော်”ဟု ရောက်ရောက်ချင်း စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာ ရောဘတ်က ဘာသာအား သူ့အိမ်လာရှုံး လမ်းညွှန်ပြောပြန်သည်။ ထိုနောက် ရှစ်ချတ်ထွက်လာသည်။ ဘာသာပ ပန်းများကို ယူလျောက် ရောထဲ စိမ်ထားရန် ထွက်ခွာမည်ပြုသည်။ ရှစ်ချတ်က သူ့တို့ထဲ ဘာသာအား လုမ်းပေး၏။

“က...ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဆက်စကားပြောရန်ကြပေါ့နော်၊ ဘာလို သေးလဲ၊ စီးကရှက်ရော်”

“မလိုဘူး၊ ဒီမှာရှိတယ်”

ထိုနောက် ဘာသာ ထွက်သွားလေသည်။ ရှစ်ချတ်နှင့် ရောဘတ်

စကားပြောကြသည်။ ဒုပ်မလင် တဗ္ဗာသို့လဲ၏ ဒုတိယ အမိတ်တို့တဲ့ ရှစ်ချတ်၏ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးသွားပြီးဟု ရောဘတ်က ကော်မသည်။

“ဒီနောက မင်းရဲ့ အရေးကြီးဆုံးနေ့ပဲ၊ ဒီနေ့ညွှန်ဆိုပါတော့ ဒုတိယ အမိတ်တို့က မင်းကိုတော်တော်အရေးထားပါတယ်၊ သူ့မင်းစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးလို့ ပြောတယ်”

“သူ ဝယ်ဖတ်တာလား၊ ဂျားဖတ်တာလား”

“ဝယ်တယ် ထင်ပါရဲ့”

“စီးကရှက်တစ်လိပ်တော့ သောက်ရမှာပေါ့၊ ဒုပ်မလင်မှာ အရ ၃၇ အုပ်တော် ရောင်းရရှိပဲ”

သူ့စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရှစ်ချတ်ကိုယ်တိုင် ခနဲသောစကားများ မှာ ထိုရောက်ပြုသည်။ ရောဘတ် ဘာဆက်ပြောရမှုန်းမှုသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနောက် ရှစ်ချတ်က ဆက်ပြောရိုင်းတော့မှ တဗ္ဗာသို့လဲတိုင်တွင် ရှစ်ချတ်သည် ကထိကရာထူး ရွှေယ်ရှိကြောင်း အလေးအနက် ပြောပြသည်။ ဒုအိပ်ပတ်၏ ထောက်ခံမှုကို ရှုပြုဖြစ်၍ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်များ ဆွေးနွေးသည်အပါ ရှစ်ချတ်နာမည်ကို တင်ပြုမည်အကြောင်း၊ မိမိကလည်း မိမိတတ်နိုင်သည် စာနယ်အိုင်းကလာမှ ကုလိပ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြောပြသည်။ ဥရောပတော်ပိုင်း၊ စာပေအနုပညာနှင့် ပတ်သက်လျှင် ရှစ်ချတ်သည်ရာထူး ယူရမည်သူ့ဖြစ်ကြောင်း တိုက်တွန်းသည်။ ရှစ်ချတ်က သူ့လို အရေးတကြီးလေးလေးနှင်းမရှိပါ။ ရှစ်ချတ်မှာ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးရှိသည်။ မိမိအပေးသို့ လွင်စုံခဲ့ခြင်း၊ ဒုပ်မလင်နှုံးတစ်ခုလုံးက မိမိအား သားပုံ လေလွင့် စကားတင်းဆိုကြောင်း၊ သာတင်းစာများ၏ ခနဲစကားများ၊ ထိုအရာတို့သည် မေ့ထား၍ မရသည်အရာများ ဖြစ်သည်။

“အတင်းအာဖြင့် စကားတွေကို ပြန်ပြင်းဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ရောင်သာ မေ့လိုက်၊ အဲဒါတွေကို ငါတာဝန်ထားပါ”ဟု ရောဘတ်က ဖျော်းဖြင့်၊ ဤသိကုည်သည်မှာလည်း လူမှုရေးအရာသာမဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းအပေါ် ဘုည်ံခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ဘာသာ၏ ကောင်းစားအတွက်လည်း ပါကြောင်း ဝန်ခံသည်။

“ရှစ်ချတ်...ဘာသာအပေါ်မှာ မင်းမျှတရဲ့လား၊ မင်းကတော့ ပြော

မှာပါ၊ ဘာသာရဲ လွတ်လပ်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရွေးချယ်မှုပါလို့၊ ဒါပေမဲ့ သူ တကယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေ့ခဲ့ရတာဟုတ်ရဲ့လား၊ အဲဒီတန်းက ဘာ သာက မိန့်ကဗျာလေး၊ ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိရေးတာ၊ မင်းအဆိုပြုသမျှအားလုံး ကို သူ လက်ခဲ့နဲ့တာပဲ”

ပြောရင်းနှင့် ဟိုစွဲက ဘုတ္တနှစ်ယောက် အတူလက်တွေကျော်ဖြတ်နဲ့ ကြရော ဘဝများဆိုသို့ စကားရောက်သွား၏၊ ရောဘတ်နှင့် ရှစ်ချွဲ တစ်ယောက်လွှင် သော့ဘစ်ချောင်း၊ ကိုင်၍မိခိုင်တိုင် အပျော်ကြားခဲ့လွှာ၊ အောင်ကလေးအကြောင်း ပြောကြသည်။ အဲသည်မှာ အရက်တွေရှိသည်။ မိန့်ကလေးမှုမွတ်ရှိခဲ့သည်။ မိန့်ကလေး တွေနှင့် ပတ်သက်၍ မကောင်းမှုဟု ရှစ်ချွဲကဗ် ဆင်ခြင်နေချိန်တွင် ရွော ဘတ်ကတော့ သူ့မှာ နောင်တအသိ မရှိခဲ့ပါဟု ငြင်းဆိုသည်။

မိန့်ကလေးများနှင့် ပတ်သက်သော ရောဘတ်၏ သဘောထားကို အပြန်အလှန် စကားပြောများဖြင့် သိရပါသည်။

ရှစ်ချွဲတ်။ မ (မခံမရပ်နိုင်စွာ) မင်းအတွက် အခဲဟာ သဘာဝဲလား။

ဇားဘတ်။ မ (အတွက်တော့ ငါချုစ်တဲ့ မိန့်ကလေးကို နမ်းတယ် ဆိုတာ သဘာဝပဲ၊ ငါအတွက် လွန်တော်သော အရာတယ်လဲ။

ရှစ်ချွဲတ်။ မင်းအတွက် လွန်တဲ့ အရာတိုင်းကို မင်းနမ်းတဲ့လား။

ဇားဘတ်။ အားလုံးပဲပါ၊ အဲဒီအရာက် နမ်းလို့ရှုတယ် ဆိုရှုတဲ့ (စာ:ပျော်မှာ ရှိနေသော ဇော်ကိုတဲ့ပြားပြားလေးကို ဇော်ပူလိုက်၏) ဥပမာ— ဒီဇော်တဲ့လေးကိုကြည့်၊ အေးစက်စက်ကလေး၊ တောက် တောက်ပပလေး၊ နှီးနှီးညုညုလေး၊ မိန့်ကလေး၊ နားထင်ကလေးလိုပဲ၊ ပြန် သက်လို့၊ တို့ရဲ့ မွတ်သိပ်မှုမွတ်ကို သူ ခံစားနိုင်တယ်၊ နောက်ပြီး လှတယ်၊ (ဇော်တဲ့ကို သူ နှုန်းတိုင်ခဲ့မှာ၊ ပြင်းစိုင်ကိုသည်) က...ဒါကို လှလိုပဲ နမ်းတယ်လေး၊ မိန့်ကလေးဆိုတာကရော ဘာလဲ၊ သဘာဝတရားရဲ့တည် အောက်တွင်ခဲ့ပဲ၊ ဇော်ကိုတဲ့ တစ်တဲ့လို့၊ ပန်းတစ်ပွင့်လို့၊ ငါက် တော်

ကောင်လိုပဲ၊ အနမ်းဆိုတာ အဲဒီအရာကို လေးစားကို ကွယ်လိုတ်တာပဲ။

ထိုနောက် တွေ့ခဲ့လိုပဲ ဒုတိယအမိန့်ပတ်ကြောင်း၊ ရောက်သွား၏၊ ရောဘတ်။

ဇားဘတ်။ မ ငါကတစ်ဆင့် မင်းကို သူ ဒီနောက် ဖိတ်လိုက်တယ်၊ သူ၊ အဲမိမ့်မှာ ဉာဏ်စားပဲ ရှိတယ်၊ သူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် နော်၊ (ရှစ်ချွဲတ်က ခေါင်းညီတ်၏) မင်းမေ့နေသလားလိုပါ၊ တကယ်ကို သိုံးသန့်ဉာဏ်စားပဲပါ၊ သူ မင်းကို တွေ့ချင်နေတယ်။

ရှစ်ချွဲတ်။ မ ဘယ်နှစ်နာရီလဲ။

ဇားဘတ်။ မ၊ ရှစ်နာရီ၊ ဒါပေမဲ့ သူလဲ မင်းလိုပဲ နာရီတွေ အချိန် တွေ့နဲ့ ပတ်သက်ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပါပဲ၊ ဒီမှာ ရှစ်ချွဲတ်၊ မင်းအဲကို သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီနောက်ဟာ မင်းဘဝရဲ့ တစ်ဆင်ချိုး၊ အပြောင်း၊ အလဲပဲလို့ ငါ ခဲ့လားဆိုတယ်၊ မင်းဒီနိုင်မှာ နေရမယ်၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ဒီမှာ တွေ့တော်စုံစားရမယ်၊ ဒီမှာ ဂုဏ်ပြုခဲ့ရမယ်၊ ငါတို့လဲ ပြည်သူ့ဘဏန အ ကြားမှာ နေကို နေရမယ်ကွား။

ဇားဘတ်။ စကားများတွင် ရှစ်ချွဲတ်အတွက် စေတနားပါနိုင်ပါ သည်။ သို့သော် စောစောက ဘာသာကို ဉာဏ်နာရီမှာ ချိန်းဆိုချက်အေား ဤကိစ္စသည် သူ၊ အတွက် အဆင့်အရေးပုံစံတို့မှုတစ်ခုလည်း ပြစ်နေကြောင်း ကျွန်းမတို့ သိလိုက်ကြသည်။ ရှစ်ချွဲတ်ခဲ့မှာ ဘာမှသိမှာမဟုတ်ဘူးဟု တွေ့၊ ဓာတ်မြဲလဲခဲ့အခြေအနေတွင် ကိုမဲ့စုံပြုကိုစ်သည် ကျွန်းမတို့အား အဲသြား မင်းအဲသြား ပေးလိုက်၏။

ဇားဘတ်။ မင်းနိုင်ပဲခြားမှာ ရှိနေတဲ့ တာစ်ချိန်လို့၊ မင်းဘက်က ငါ အမြဲတိုက်ချိန်ရွေ့ခဲ့တာ၊ မင်းဒီကိုပြုနေရောက်လာလို့လဲ ငါကြိုးစား စိုက်ခိုက်ခဲ့ရတာပဲ၊ ဒီနိုင်ပဲခြားမှာ မင်းအတွက် မင်းနေရာကလေး ရှိနေစို့ ငါ စိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ အခုလဲ မင်းအတွက် ငါ တိုက်မှာပဲ၊ ဘာကြောင်းလဲဆို အေားလုံးမင်းအပေါ်မှာ ငါယုံကြည့်လို့။ တပည့်တစ်ယောက်က သူ့သား၊ ရှုံးထုတ်ကြည့်တဲ့ သစ္စာမျိုးနဲ့ မင်းအပေါ်မှာ ငါ သစ္စာရှိခဲ့တာ၊ ဒါထက်ပို့ပြီး ငါ မဲ့စို့

တတ်ဘူးကျား၊ မင်းအတွက်တော့ ဒါဟာထူးဆန်းကောင်း ထူးဆန်းမှာပဲ၊ မီးခြစ်လေး ပေးလိုက်စမ်းပါ။

ရှစ်ချုပ်။ । (စီးကရက်မီးညှုပြီး ရောဘတ်အား မီးခြစ်တစ်ခုကင် လေးလိုက်သည်) သူ့ဆရာအပေါ် ထားတဲ့ တပည့်ရဲ့ယုံကြည်မှုထက် ပိုပြီး ထူးဆန်းတဲ့ ယုံကြည်မှုတစ်ခု ရှိသေးတယ်က္ခာ။

ရောဘတ်။ । အဲဒါက ဘာပါလိမ့်။

ရှစ်ချုပ်။ । ကိုယ့်ကို သုစ္ာဖောက်တော့မယ့် တပည့်အပေါ်စွာ ထားနေတဲ့ ဆရာတဲ့ ယုံကြည်ပဲပဲ။

ရှစ်ချုပ်သည် သူတို့အပြုအမှုမှတ်စွာ ရိုဝင်းပို့ဟန်တွဲပါ ပဲဟု ကျွန်းတို့ စိတ်သက်သာရာရမိ၏။ အာချိန်းတီးထေရ်စွဲတို့ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ဘီးထရ်စွဲလည်း ပြန်မည်။ ရောဘတ်လည်း ပြန်မည်။ သူတို့အတူတူဖြို့ ထွက်သွားကြ၏။ ဘာသာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခြေရှေ့တဲ့ ထိ လိုက် ပို့သည်။

ဂျိမ်းစံချို့ကိစ်သည် သားကလေး အာချိန်း သူ့ဖောင်၏ နွေးထေးမှုပုံးလည်း မမေ့မလေ့ရှေ့ဖွဲ့ခဲ့သည်။ နှားနှုန်းသမားကြီး၏ မြင်းလည်းထွေး သူလိုက်ပါမောင်းနှင့်ရရှုံး အာချိန်းတို့တက်ကြောနေသည်။ ထိုလုမှာရှိသော နွားများအကြောင်း သူ့ဖောင်အား ပြောပြနေသည်။ မကြာမီ ဘာသာပြန် ဝင်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်းမတို့၏ အံထူးမှုပို့မြင့်မားစေသော ပြောက်ကို စာရေးဆရာက ရှုက်ရှုက်စက်ပင် ဖန်တီးလိုက်၏။

ရှစ်ချုပ်။ । (သူမကို စောင့်ကြည့်လျက်) က...အဲဒါတော့...။

ဘာသာ။ । (ပြောပြုစောင်တောင်ဟန်ပြု) အဲဒါတော့ သူ ကျွန်းကို သောာကျောက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။

ရှစ်ချုပ်။ । (လက်ပေါ်မှာ မေးတင်လျက်) သူ့စာကို သူ့ပြန်ပြုလိုက်လေးလား။

ဘာသာ။ । ပြတယ်။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲလို့ ကျွန်းမှာ မေးလိုက်တယ်။

ရှစ်ချုပ်။ । ဘာအဓိပ္ပာယ်လို့ ပြောလဲ။

ဘာသာ။ । ကျွန်းမှာ သိရမှာပါလို့ သူ ပြောတယ်။ ကျွန်းမှာ သိသူး

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါတော့ သူက ပြောတော်တော် ကျွန်းမှာ သိသူးကျောနေမီတယ်တဲ့ ကျွန်းမှာ သိပ်လှတယ်တဲ့ အဲဒါတော်။

ထိုနောက် ဘာသာသည် ရောဘတ်က ပြောသမျှ စကားသာတယ်။ ရောဘတ်၏ အပြုအမွှအားလုံးကို မခြင်းမချိန် အမှန်အတိုင်း အနိမ့်စွဲသည်။

“ပြောစမ်းပါ အဲ(ကို) ဒါတောက ရှင်ကို အနောင့်အယုက်ဖြစ်မနေ ဘူးလား၊ ကျွန်းမှာ ကိုကို မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ကျွန်းမှ အထင်တော့ ရှင် ဘာမှ မခဲ့တဲ့ ရာရှုးလို့ ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်လေး၊ ပြောစမ်းပါ... ကျွန်းမှ စိတ် မခဲ့ပါဘူး”

“ကိုယ့်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာတွေ ခံစားတယ်၊ ဘာအေးး မျိုး တယ် ဆိုတာ သိအောင်လုပ်ချင်လိုပါ”

တော်တော်တုန်လျပ်စရာကောင်းသည်စရိတ်ကိုက်ဟု မှတ်ချက်ချစ်ရာပင် ဖြစ်သည်။

“သူ ကျွန်းမှကို နမ်းလို့ ရှင် မနာလိုပြစ်သလား” ဟနော အအေးကို ရှစ်ချုပ်က ပြုးပေါ်သည်။ ညရှစ်နာရီမှာ တွေ့ရန် ချိန်းသည်ကိုနှိမ် ဘာ သာ ပြောပြု၍ ရှစ်ချုပ် သိသောအခါ ထိုအိမ်ကလေးအကြောင်းကိုလည်း ဘာသာအား ရှစ်ချုပ်က ထပ်မံရှင်းပြန်သော်သည်။ မင်းဘယ်လို့ဖြစ်လိုက် သလဲဟုတော့ မေး၏။ ကျွန်းမှ ပြောဘူး။ သူ စောင့်နေ့မယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ ရှစ်ချုပ်သည် အေားတော်ကြီးဖြစ်နေသည်။ သူ့နှစ်းအေးးအလေကား ကောင်ဟု ကြိမ်းမောင်းနေသေးသည်။

အဲပြုစရာကောင်းသည်မှာ ဘာသာအား အဲဒါကို မသွားနဲ့ မဟု မတော် မြစ်သလို သွားပါဟုလည်း ခွင့်မပေးပေး။ သွားချင်သွား၊ မင်းသောပါ ပဲဟု ပြော၏။ ဘာသာက မိမိအား ဤသို့လှတ်လပ်ခွင့်ပေးသည်မှာ ရှစ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်က ဆရာမလေး ဘီးထရ်စွဲတို့လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ဖွံ့ဖြိုးလို့ဟု စွာပွဲလေသည်။ ဒါဟာ မိမ္ပာတော်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရုပ်ပဲ ဟု လည်း စွာပွဲစွဲ၏။ သားဖြစ်သွားအာရုံးမိခေါ်အပေါ် ဆန်ကျင်စိတ် ဝင်အောင် လည်း ရှစ်ချုပ်က လုပ်နေသည်။ သောာကောင်းသော စောင်ရောင်း အပြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာမည်ရအောင် လုပ်နေသည်ဟု စွာပွဲသည်။ မိခေါ်ကို

ပြန်မှန်းသော သားကို ဒီတစ်ပါပဲ တွေ့ဖူးသည်ဟလည်း စွပ်ခဲ့၏။ အတော်
လမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း ရှုပ်လာသည်။

ရှစ်ချုပ်။ ။ ဘာသာ... မင်း ပြောမိတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းရမယ့်
စကားမျိုး တွေ့မပြောပါနဲ့လား၊ ကိုယ့်သားက ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့အတွက် မင်း
ဝမ်းမသာဘူးလား။

ဘာသာ။ ။ အဲဒီလိုချစ်စို့ ဘယ်သူသင်ပေးခဲ့သလဲ၊ ရှင်ကို တွေ့တဲ့
အခါ ပြောပါကို သားကို ဘယ်သူသင်ပေးခဲ့တာလဲ။ ရှင်မိုးရေတွေ့
အမို့ပျော်မရှိလမ်းသလားနေတဲ့အခါမျိုးမှာသားကို မေ့နေတဲ့အခါမျို့စွာ
မင်းအဖော်ပြန်လာရင် မင်းအတွက် ကစားစရာတွေ ဝယ်လာမှုလုံး ပြော
ပေးနေခဲ့ရတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်ုပ်မပါ ရှစ်ချုပ်ရဲ့၊ ကျွန်ုပ်သင်ပေးခဲ့တာဟဲ့
ရှင်ကို သားက ချစ်လာအောင် ကျွန်ုပ်မသင်ပေးခဲ့တာပါ။

ရှစ်ချုပ်။ ။ ဟုတ်ပါတယ် အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်သိပါတယ်။

ဘီးထာရ်စိန္တု စွပ်ခဲ့ချက်များကို ရှစ်ချုပ်က တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပဲ ပြု၏။
သိပ်လည်း ကရှုစိုက်ဟန် မတွေ့ပေး၊ မိမိအား မည်သူမျှ နားလည်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဟုတော့ သူပြောသည်။

“ရောဘတ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ကတော့ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သီး
ထရှစ်စွဲ နားလည်မှာပေါ့၊ အဲဒီ စိတ်မနဲ့တဲ့ မိန့်းမတော့ နားလည်မှာပါပဲ”

ခုတ်၏ စကားများသည် ပြောလည်ခြင်းဆီးမှုမရောက်တဲ့ အေခါ်ကြောင့်
ပြီးဆုံးသွားရမည်။

လေသည်။ ရှစ်ချုပ်ကို မြင်လိုက်သောအခါ ရောဘတ် တော်တော်အံ့ဩ
သွား၏။ သို့သော် စကားတွေ့ဖို့ကာပတ်ကို ပြောနေလိုက်သည်။

ရောဘတ်။ ။ မင်း ပါကို ဒီမှာတွေ့ရတာ တော်တော်ကဲကောင်း
သွားတယ်၊ နေ့လယ်တုန်းကတော့ မင်းလာမယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာ
လဲ၊ တအဲတဲ့ အဂျိုန်လုပ်ချုပ်တဲ့ကောင်ကွာ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမဲ့
ပါဦးဗျား၊ ပါ ဘယ်လောက် အနပညာဆန်နေသလဲဆိုတာ။ (နဲ့မှားဆီမှ ဒီနိုင်း
ပုံများကို ပြသည်) ပါအခါ တွေးနေတာ၊ မင်းနဲ့ ခုတ်ယာ အမိတ်ကြီးဗျား၊
ဘယ်လို တွေ့ပြီး ဘာစကားတွေ့ ပြောနေမလဲဆိုတာ၊ နေပါဦးဗျား၊ မင်းဒီဝတ်စုံနဲ့
သွားမယ် ဟုတ်လား၊ ထားပါတော့လေး၊ သိပ်တော့ ကြောင်နေမှာ မဟုတ်
ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခု ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ၊ (လက်ပတ်နာရီကို ထူတ်ကြည့်
လျက်) ရှစ်နာရီနှစ်ဆယ်တောင် ရှိနေပြီ။

ရှစ်ချုပ်။ ။ မင်း ချိန်းထားတာ နှိုးသူလား။

ရောဘတ်။ ။ နည်းနည်းမဲ့တောင် သံသယမရှိပါနဲ့ကွား

ရှစ်ချုပ်။ ။ ဒါဖြစ် ပါထိုင်မယ်။

ရောဘတ်။ ။ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ၊ (နှစ်ယောက်လုံး ထိုင်ကြသည်။)
မိန့်းနည်းနည်းနည်းတော့ ပြောကြတာပေါ့၊ နောက်ပြီး တို့နှစ်ယောက် အတွေ့
သွားကြမယ်၊ အချိန်က သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ သူပြောတာ ညျှော်နာရီ
ကနေ ကိုနာရီတဲ့ ဟုတ်တယ်နဲ့လား၊ နေပါဦးဗျား အခု ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ၊
(သူနာက်တစ်ကြိမ် နာရီကို ကြည့်ပြန်၏) ရှစ်နာရီနှစ်ဆယ်၊ ဟုတ်တယ်။

ရှစ်ချုပ်။ ။ (နှစ်းနယ်စွာ၊ ဝမ်းနည်းစွာ) မင်းနဲ့ ချိန်းထားတာက
လဲ ဒီအချိန်ပဲ ဒီနေရာပဲ့။

ရောဘတ်။ ။ ဘာချိန်းထားလဲ။

ရှစ်ချုပ်။ ။ ဘာသာနဲ့ ချိန်းထားတာလေး။

ရောဘတ်။ ။ (ရှစ်ချုပ်ကို စိုက်ကြည့်လျက်) မင်းရဲ့ နေလား။

ရှစ်ချုပ်။ ။ ရဲ့နေတာ မင်းပဲမဟုတ်လား။

ရောဘတ်။ ။ (အကြောကြီး ထိုင်သွားပြီးမှ) မင်းကို ဘယ်သူမပြေား။

ရှစ်ချုပ်။ ။ ဘာသာပြောတာပဲ့။

(တစ်ခုတေ တိတ်ဆိတ် ပြုစ်သက်သွားသည်။)

ထိပြုက်သည် အတိရှိနှင့်အမြင်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဘာသာက မိမိအဲ
အစအဆုံးပြန်ပြောသည်ဟု ရစ်ချုတ်က ရှင်းပြသောအခါ ရောဘတ်သည်
လော်တော်ခက်ခဲ့စွာ ပြန်ထိန်းချုပ်လျက် ဝန်ခဲ့လေသည်။ သူငယ်ချင်းနှင့်
ယောက်သည် ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်သွားပြီး စကားတွေ အများကြီးပြောကြုံ
ငြင်းကြေးနွေးကြောသည်။ နှေ့လယ်က မိမိဝင်လာလာချင်း စာကြည့်
ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်မှာ သူငယ်ချင်းနှင့်နေ့ လူနှေ့ရရှိပြန်ထိန်းချုပ်နှင့်
အောင်လို့ဟု ရစ်ချုတ်က ဖွင့်ပြောသည်။

“မင်းတို့မျက်လုံးတွေကို ငါမြှင့်ရရင် ဝစ်းနည်းမိလိုပဲ၊ နောက်ပြီး
နှင့်ဆိပန်းတွေရောပဲပဲ”

ဘာသာ၏ အချို့ကို သူတို့ အွေးနွေးကြောသည်။ မိန်းမသားတို့၏
ရွှေးချယ်မှာအကြောင်း သူတို့ အွေးနွေးကြောသည်။ ရောဘတ်က ခုံကြော်
သာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အချို့ရှာရွှေးမှာအကြောင်း ပြောပြုသည်။ တို့
မိန်းမအကြောင်း အွေးနွေးပြီးနောက် ရောဘတ်က ရစ်ချုတ်အား မေးခွန်း
တစ်ခု မေးသည်။

ရောဘတ်။ ॥ အဲဒါမျိုး မင်းတွေ့ဖူးသလား၊ ဆိုလိုတာကကွာ...
ဘာသာနဲ့ စေးနေတဲ့အချိန်မှာ တာခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြား
မိတာမျိုး၊ အချိန်းမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်ခန္ဓာဖောက်ပြားတာကို ပြောတာ
အဲဒါမျိုး၊ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူးလား။

ရစ်ချုတ်။ ॥ ဖြစ်ဖူးတယ်။

ရောဘတ်။ ॥ အဲဒီတော့ မင်းဘာလုပ်သလဲ။

ရစ်ချုတ်။ ॥ ပထမဆုံးအကြိမ်ကို ငါ မှတ်မိန်တယ်၊ ငါအီမီပြန်
ရောက်လာတယ်၊ ညာအချိန်ပြေားပေါ့၊ ငါအီမီက တိတ်ဆိတ်လို့သားလေး
က သူ့ခုံတင်လေးပေါ့မှာ အိပ်နေတယ်၊ ဘာသာလဲ အိပ်နေတယ်၊ ငါ ဘာ
သူကို အိပ်ရာကာနှီးပြီး အဲဒီအကြောင်း ပြောမိတယ်၊ ဘာသာအိပ်ရာကား
စွာ ငါ နို့မီတယ်။

ရောဘတ်ကတော့ ဤသို့ဖွင့်မပြောသင့်ကြောင်း မှတ်ချုက်ချု၏။

“ဒါဟာ တစ်ခဏအားနည်းမွှေ့ကလေးပါပဲ၊ ဒါဟာ မင်းအမြဲတမ်းပြုစွဲ
သူမှ မဟုတ်ဘဲ”

ရောဘတ်၏ စိတ်သာဝန့်ရစ်ချုတ်၏ စိတ်သာဝါ မတုပေါ်။ ရှင်
ချုတ်က အပြစ်ဟု ထင်သည့်အရာသည် ရောဘတ်အတွက် အသေးအခွဲသာ
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာသာကို ချုပ်မိသည့်အတွက်တော့ ရောဘတ်သည်
များယွင်းမှန်းသိကာ နောင်တရသည်။ သူငယ်ချင်းအတွက်လည်း စိတ်
ကောင်း၊ သူ့အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းပဲ။ ခဏကြေတော့ ဘာသာ၏
တော်ခါးခေါက်သံကြေားရသည်။ ရောဘတ်က ရင်မဆိုင်လိုသဖြင့် ရှောင်
ဗွောတွေးသည်။ ရစ်ချုတ်နှင့် ဘာသာတွေ့ကြောသည်။ ဘာသာသည် ရှင်
ချုတ်ကို ဤနေရာမှာ “တွေ့ရသည်အတွက် သိပ်တော့ မအုန်းပြုမိ။ စိတ်
အမျှင်အယုက်တော့ ဖြစ်သွားသည်။ ရစ်ချုတ်က အကြောင်းနှင့် ဘာ
သာက ပြောပြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရောဘတ်ကို ပြောခဲ့သည်ဟု ဘာသာ သိရှိ
သောအခါ စိတ်သံသွားသည်။ သူ မိမိကို မှန်းသွားမှုပဲဟု ဘာသာ ထင်
သည်။ တမင်သက်သက် အရှုံးလုပ်သည်ဟု ရောဘတ် ထင်မှားနဲ့နေသည်။
ရစ်ချုတ်က ဘာသာကို ဤနေရာမှာပင် ထားခဲ့ပြီး ပြန်မည်ဟု ဆိုသောအား
“ဟိုကောင်မဆို သွားမှာ မဟုတ်လား”ဟု ဘာသာက စွပ်စွဲလေသည်။

ရစ်ချုတ်ပြန်သွားပြီးနောက် ရောဘတ်။ ပန်းခြံရှေ့မှာ ရှိနေကြောင်း
သောသာ ဘာသာက လွမ်းအသုပြုသည်။ ရောဘတ် ဝင်လာသည်။ သူတို့
အချိန်းချင်း စကားပြောနေကြောသည်မှာ အကြောကြီး ပြစ်၏။ မိမိကို မှန်း
သေားပဲ ဘာသာက မေးတော့ ရောဘတ်က ကြောက်သည်ဟုပဲဖြေသည်။
“ရှင်ချုတ် သိနေမှန်း မင်းဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ကို မပြောတာလဲ” ရှင်က စေး
မေးမေးခဲ့သဲ့”

ဘာသာသည် အားလုံးတွင် အရိုးသားဆုံးဖြစ်သည်။ ရောဘတ်ကို
သူ စိတ်ကော်မီ၊ သာယာမီသော်လည်း ရစ်ချုတ်သည်ဘူးမှာ၏ တကယ့်
သံသွားဖြစ်သည်။ သို့သော် ထို့သေးမှာ သည်းတွင် ရောဘတ်နှင့် ဘာ
သာသည် အိမ်ကလေးထဲမှာ ခပ်ကြောက် အတူရှိနေနဲ့၏။ ဘာသာပြန်
ခဏခဏကြော်မီးသော်လည်း ရောဘတ်က တားထားသည်။ ဟို့ နှစ်

၃၇၈

ပါင်းများစွာ ရှစ်ချုပ်နှင့် မိမိ အတူတွေ့လျက် ဘာသာကို စတွေ့ကတည်
က ဘာသာအပေါ်များ ချစ်ခဲ့မိသည့်အကြောင်းကို ရောဘတ်က ပြန်လည့်
ပြောပြ တမ်းတနေသည်။

အခန်း(၃)သည်ပြောတ်၏ နောက်ဆုံးအခန်းဖြစ်၏။ နောက်ထူး
နေ့၊ နံနက် မိုးလင်းချိန် ရှစ်ချုပ်နှင့် ဘာသာ၏ အီမံအည်ခန်းပြကွက်၏
သည်။

နံနက်အောက်တွင် ဘာသာ အည်ခန်းများ ရှိနေသည်။ ဘာရှစ်တွေ့
က အုပ္ပန္တာ နှုတ်ဆက်၏။ တကယ်တော့ ဘာသာသည် တစ်ညုလုံး စာ
မျှုံးမှ မအိပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ရှစ်ချုပ်သည် အစောင့်
အီမံအပြင်သို့ ထွက်သွားပြီ။ အာချိုကလေး နှီးလာစာသည်။ နားနှီးလှုပ္ပ
သမားနှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ မြင်းမောင်းရန် ဒွေ့ပြုမိန့်ရားဖြင့် လိုက်ဘွား
မမြှော်လင့်ဘဲ ဘီးထာရ်စံ ရောက်လာသည်။ သူမှုလောက်တဲ့များသတ်မှတ်
တစ်စောင် ပါလာ၏။ သတင်းစာတွင် ရောဘတ်ရေးသော ရှစ်ချုပ် အ^၁
ကြောင်း ဆောင်းပါးပါသည်။ ရောဘတ်သည် ထို့ဆောင်းပါး ရေးနေသာ
ကြောင်း ညျဉ်အတော်နက်မှ အီမံပြန်လာသည်ဟု ဘီးထာရ်စံက ထို့
သည်။ သူအီမံပြန်လာသည်ကို အအိပ်ဆတ်သော ဘီးထာရ်စံ ကြောင်း
သည်။

အီမံအပြန် နောက်ကျေခြင်းသည် ဘီးထာရ်စံ စိတ်ပုံပန်စေသော အ^၁
ကြောင်း မဟုတ်။ ပူပန်ရာသည်က ရောဘတ်အခန်းမှ ခရီးဆောင်အီတ်ပြု
ဆင်သည့် အသံဖြစ်သည်။ ရောဘတ် တစ်နေရာရာ သွားတော့မည်။ ထို့
အကြောင်းကို ထောက်လျှင် ယခုသူရေးနဲ့သော ဆောင်းပါးများ ရှစ်ချုပ်
အတွက် မကောင်းသော ဆောင်းပါး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဘီးထာရ်စံက တွေ့
ဆ ၏။ ဒါကြောင့်သာ ရှစ်ချုပ်နှင့် မတွေ့ဆောင် ထွက်ပြီးလိုခြင်းပြု
မည်။ ရောဘတ်နှင့် ရှစ်ချုပ် အေးစက်စီမံကားနောက်သည်ကို ဘီးထာရ်
နိုင်မိနေသည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် မနက်လင်းလင်းချင်း သတင်းစာ
ကခန်းကတ်နှင့် ဝယ်ကာ ဖတ်ပြီး မိမိ ဤအီမံအပြင်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဆောင်းပါးများ ရှစ်ချုပ်ဘက်မှ ရေးသော အောင်း
ပါး ဖြစ်သည်။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် သူသုခုလို ထွက်ပြီး ပို့ကြံ့စည်သည်။
ဘီးထာရ်စံ မသိ။ သူငယ်ချိုးနှစ်ယောက် ပြသေနာတာက်ကြသည်ဟုတော့
သူမ ခံစားလို့ ရှုနေသည်။ မိမိ၏ မောင်က ဆက်ဆံမှုမဟန်လျှင် မိမိသည်
ရှစ်ချုပ်အား မျက်နှာပွဲဘေးတောင်းပန်ရမည်။ ရှစ်ချုပ်တို့ ဒိုင်ယာလန်သို့
ပြန်လာစအောင် ရောဘတ်က ကြိုးစားခဲ့သည်ဆိုလျှင် မိမိသည်လည်း ထို့
အသံဖြင့် တိုက်တွေ့နှင့် ခဲ့သွားဖြစ်သည်ဟု ဘီးထာရ်စံက ဝန်ခံ၏။

မိမိခင်ပွဲနှင့် ပြန်စော်လိုက်သူများ ဘီးထာရ်စံပါပဲဟု ဘာ
သေက ခံရွင်ချွင်ပင် မှတ်ချက်ချပါသည်။

“သူ ဒီကိုပြန်ရောက်လာကတည်းက သူတစ်ခုခု ရှုံးပေါင်းလဲနေတယ်
ဆိုတာ ရှုံးသိလား၊ ရှုံးခဲ့စားခဲ့သလား” ဘာသာက မေး၏။

“ဒုံးမစွဲနဲ့ ပြန်ရောက်လာကတည်းက တစ်ခုခုပြောင်းတယ်ဆိုရင် အဲဒါ
ကို ရင်က သိရမှာ၊ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင် ကောင်းကောင်းသိနိုင်ပါတယ် မစွဲနဲ့ ဂျပ်စတစ်နဲ့ ရယ်၊ ဒီ
အိမ်မှာ အတွင်းကျကျရင်းနှီးတဲ့သွားရှင်ပဲရှိတာ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားများသည် အထောအထားမျှေားနှင့် ဖြစ်သည်
လည်း ကူးပြောမပျက် ပြန်ထိန်းသိမ်းလိုက်ကြပါသည်။

ရောဘတ် အဝေးသို့ ထွက်မည့်ကိစ္စရှိ ဘာသာက မိမိအပြစ် မကင်း
သလို ခံစားရ၏။ ဘာရှစ်ဂျားအား စာတစ်စောင်ပါး၍ ရောဘတ်အား အဆို့
ပါ အကြောင်းကြေား၍ ခေါ်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် ရှစ်ချုပ်ပြန်ရောက်လာ
၏။ သတင်းစာဆောင်းပါးအကြောင်း ပြောကြသည်။ အကောင်းရေး
သည် ဆိုသော်လည်း ရှစ်ချုပ်သည် စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို မကျေလည်
လုပ်။

“နိုင်ငံက လိုအပ်နော်ရှိနိုင်တွင် နိုင်ငံကို စွဲနှုန်း၍ ထွက်သွားကြသွားမှား”
ဟုသော စကားသည် မိမိအား အပြစ်တစ်စွဲပွဲစွဲသည်ဟုတော့ပါဝင်နေသည်။

ဘီးထာရ်စံ ပြန်သွားသွားအောင် ရှစ်ချုပ်အား ဘာသာက မိမိကိုဘာ
မူမစေ၊ မပြောသည့်အတွက် အားမလိုအားမရ အပြစ်တင်လေးသည်။

“ဉာဏ်က ဘာဖြစ်ခဲ့သလလို့ ရှင် မသိချင်ဘူးလာ;”

“ငါ ဘယ်တော့မှ သီနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကျွန်ုပ်မက အမှန်အတိုင်း ပြောပြုမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ ဘယ်တော့မှ သီမှာမဟုတ်ပါဘူး;”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပဋိပက္ခသည် ရှစ်ချေတ်၏ အတွင်းစိတ်ပဋိပက္ခကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှစ်ချေတ်သည် အချစ်နှင့်မှာမှ အဲ ပြုခဲ့နေသည့် ပဋိပက္ခ၏ ပြယ်ကြံဖြစ်သည်။ ရှစ်ချေတ်သည် အားလုံးအတွက် သူမှာမှုပါမှုများ သိခဲ့သက်ဖြစ်သည်။ ရှစ်ချေတ်ကို ကျွန်ုပ်တော်ကောင်သုံး ယောက်က အားလည့်ဖိုးအားဖြီး အားမလည်ကြပေး။ ရှစ်ချေတ်ကတော့ အတွက် သူ၊ မာနကြီးသူဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ပါးကို အားလည့်ဖိုးတော့ နည်းနည်းပင် မစဉ်းစားသူဖြစ်သည်။ သူသည် အေးအပေါ်မှာ သံသယဖြင့် ချို့မြတ်၍ နေရသူဖြစ်၏။ သူ၊ သောက ဝေဒနာအတိုင်း အဆက် ကျွန်ုပ်မ ခဲ့စားနိုင်သူ သည်။ အတွက် သူများသည် သူများအပေါ် သံသယဘာယ်တော့များမကောင် တတ်ပေ။

ပြုစာတ်ပြီးသွားသည် အချိန်အထိ ရှစ်ချေတ်သည် အားလုံးအတွက် သူမှာမှုပါမှုများ သိခဲ့သက်သာ ဖြစ်နေသည်။ ဘာသာကိုယ်တိုင်ကပင် “အိုက္ခာ” ရဲ့ သူမှာမှုပါး ချုစ်သူရှိုင်းကြီးရယ်၊ ကျွန်ုပ်မသီ နောက်တစ်ခါ ပြန်လာခဲ့ပါ”ဟု ရှစ်ချေတ်အား လက်တွေ့ခေါ် ညည်းညှုရသည်အထိ ဖြစ်သည်။

တော်သိမ်းခန်းကို ဖတ်ပြီးရောက် ရှစ်ချေတ်အတွက် ပြသေနာတော်ကျွန်ုပ်နေ့ကြောင်း သံသယသည်။ ခိုင်ယာလန်မှာပဲ နေပြီးနောက် ပါအော့သူ အဖြစ် ဘဝရပ်တည် အသက်ရှုံး၏ ခိုင်ယာလန်နိုင်းကို ဥရောပဆန်လာ အောင် ပြုပြင်ဖော်တိုးပေးမှာလား။ သို့မဟုတ် အဲသည်မှာပင် စိတ်ပိုင်းခိုင်းရာ ကွဲကွာမှုဖြင့် ခါးသီးစွာ အသက်ရှုံးနေထိုင်သွားမှာလား။ Exiles ကို တည်းပြတ်ထုတ်ဝေလေးသူ အယ်ခီတာဟယ်ရှိလဲပင်ကတော့ ဂျိမ်းစီးကြံး၏ အကြောက် သူသိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ တိုင်းပြည်အပေါ် သူမှာမှုပါမှုများ အဖြစ်ကို သူသိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ တိုင်းပြည်အပေါ် သူမှာမှုများ အယ်ခီတာဟယ်ရှိလဲပင်ကတော့ ဂျိမ်းစီးကြံး၏ အကြောက် သူသိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ တိုင်းပြည်အပေါ် သူမှာမှုများ အယ်ခီတာဟယ်ရှိလဲပင်ကတော့ ဂျိမ်းစီးကြံး၏ အကြောက် သူသိသည်။

သာမှာတို့ကို ထိနိတ်ဖြင့် ကြောက်ခဲ့ခိုင်ပါလိမ့်မည်။ သူသာတို့ အားလည်း အတွက် စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် နှစ်မြှုပ်ထားနိုင်ပါလိမ့်စည်ဗျာ နှစ်မြှုပ်ထားနိုင်သည်။

ပြောတ်ကို နာမည်ပေးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှိမ်းစီးရှိုံးကိုစိတ်နားလည်း ပို့ကြီးအားနေသူများ၊ နားလည်သည်ဟု ကိုယ်ကိုယ်ကို ထင်နေကြသူများ၊ ဝေဖော်ရေးဆရာများ၊ အားလုံး ပိုင်းဝန်းစဉ်းစားဖြေရှင်းကြသည်။ ရှစ်ချေတ်တစ်ဦးတည်းအတွက် ရည်ရွယ်သည်နှင့်လျင်ပြောတ်နာမည်ကို ပေါ်စုံကို ဖြစ်ခြင်း အပြုံး ၁၇၅၈ ကျော်မှုပါမှုများ၊ အားလုံးအတွက် ရည်ရွယ်သည်။ ယခုတော့ ‘ပြည်နှင့်ဒေသ’ ခုံရှုံးမှုပါမှုများ၊ ဟူသော အစိမ္ပာယ်ဖြင့် ‘Exiles’ ဟု နာမည်ပေးထားသည်ဖြစ်ရာ လူအများ၊ ကိုယ်စားပြုသည်။ ထို့ကြောင့် လေးလေးနောက်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ပြောတ်ထဲ့အနိုင်က တော်ကောင်အားလုံးသည် တစ်စုံတစ်ခု၊ တစ်စုံတစ်ခုတော်ကောင်ထဲမှ ခွဲခွာခံရ၍ သူများ၊ ပြုခဲ့နေသောကြောင့် ပြည်နှင့်ဒေသ’ ခုံရှုံးမှုပါမှုများ၊ ပြုခဲ့နေသည်ကို ပေါ်ရသည်။

ရှစ်ချေတ်သည် သူမှာမှုပါမှုများ အတွက်တွေ့သုတေသန ရှိသော မှာမှ စာသည်တို့ကြောင့်ပင် အချိမ်းမှ ဝေးကွာဇာ အသက်ရှုံးနေသော သူမှာမှုများ သည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြည်နှင့်ဒေသ’ ခုံရှုံးမှုပါမှုများ၊ အိုက္ခာကြောင့်ရှိသော တိုင်းပြည်ကို စွန်းခွာပြု့ခဲ့ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မိခင် သူမှာမှုများ ခါးသီးစွာ အသက်ရှုံးနေထိုင်ရာ အကြောက် သူမှာမှုများ သည်။ အိုက္ခာကြောင့်ရှိသော တိုင်းပြည်ကို စွန်းခွာပြု့ခဲ့ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှုံးရှုံးမှုပါမှုများ အိုင်ယာလန်နိုင်းရာ အကြောက် သူမှာမှုများ သည်။ တိုင်းပြည်ကို ဆွဲတော်လန်နိုင်းရာ နေထိုင်သည်။

ရှစ်ချေတ်၏ အတော်ကောင်တွင် ရှိမ်းစီးကြံးသည် သူမှာမှုပါမှုများ ရှိပုံပွဲကို ထည့်သွင်းရေးစားသည်။ ရှိမ်းစီးကြံးသည် တိုင်းပြည်ကို စွန်းခွာပြု့ခဲ့ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရှစ်ချေတ် အိုင်ယာလန်နိုင်းရာ ပြည်နှင့်ဒေသ’ ခုံရှုံးမှုပါမှုများ အိုင်ယာလန်နိုင်းရာ ပြည်နှင့်ဒေသ’ ခုံရှုံးမှုပါမှုများ အယ်ခီတာဟယ်ရှိလဲပင်ကတော့ ဂျိမ်းစီးကြံး၏ အကြောက် သူမှာမှုများ သည်။ တိုင်းပြည်ကို ဆွဲတော်လန်နိုင်းရာ နေထိုင်သည်။

စကားလုံး ရွှေးချေယ်မှုကို အလွန်ကရရှိကြသော စာရေးဆရာတ်အဖြစ်ဖြင့်

ရိမ်: စွဲ့က်စ်၏ ဘတ်ကောင်နာမည်များကိုပင် ဘာအခါးပွားယ်နှင့် ဆောင်သလဲဟု စဉ်းစားအမဖြောကြရသည်။

ရံချုတ်၏ နာမည်တွင် အမာနာမည် (မိသားစု နာမည်) မှာ Rowen ဖြစ်သည်။ Rowen ဆိတ် ဘာလဲဟု အသိဓာန်တွင် ရှာကြည့်လောအော် အက်ရှုံးပင် (Ash Tree) ဟု တွေ့ရသည်။ အခါးပွားယ်မှာ အသက်ရှင်ခြင်း၏ သစ်ပင် တဲ့၊ ဒါဖြင့် 'ရှင်'၏ အခါးပွားယ်သည် အသက်ရှင်ခြင်းကို ဖန်တီးသည့် စွမ်းအားဟု ယူဆမလဲး။ ဤသို့ဆိုလျှင် ငင်းရည်ရွယ်မှုသည် တကယ်အတိအကျ ကောက်ယူမှုလဲး၊ သို့မဟုတ် ထောင်မှုတစ်ခုလဲး။ မျိုးက်စ်၏ သဘာဝအရတော့ ထောင်မှုဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။

ရံချုတ်သည် နောင်တဗျားဖြင့် အသက်ရှင်နေရာသုတေသနဖြစ်သည်။ သူ၏ မသိစိတ်မှာ အပြစ်ပေးခဲ့လိုက်တဲ့ ရှိနေသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကို သူက ရက်စက်မှုပြုသသည်။ ထိုရက်စက်မှုများသည် တကယ်တော့ ရက်စက်မှုသက်သက်ထက် စံးသပ်မှုများ ဖြစ်သည်ဟု ရောဘတ်နှင့် ဘာသာက ယူဆ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက ရံချုတ်သည်၊ နာကြောင့်မှ ဝေဒနာကို ခဲ့စားနေသူ၊ ထို့စေဒနာကိုပင် လိုက်လဲရှာဖွေနေသူဟု ဖြစ်သည်။ ရောဘတ်ချိန်းသော နေရာသူ့ ရံချုတ်ရောက်လာသည်ကိုပြောည်ပါ။ သူ ဘာကြောင့် လာသလဲ၊ မနာလိုစိတ်ကြောင့် ဖြစ်မှုလဲး။ မနာလိုစိတ်ကြောင့်သာ ဆိုလျှင် သည်အခြေအနေထိတောင် သူ ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်။ ယခုအဖြစ်သည် 'သွားမောက်ခံရလိမ့်' ဖြစ်သည်။ ရံချုတ်ကိုယ်တိုင် ထိုစကားကို ရောဘတ်အား ပြောခဲ့ပါသည်။

“ဘာသနဲ့ မင်းနဲ့ ငါအပေါ်မှာ သွားမောက်ကြတာကို ငါရဲ့အတွင်း စီတ်ထဲက တောင့်တာနေခဲ့မိတာ၊ အမောင်ထဲမှာ၊ သွယ့်မှာ၊ လျှို့ဝှက်မှုတွေ၊ အောက်ကျင့်မှုတွေနဲ့ ပိုပိုရိုရိုလှည့်စားပြီး သွားမောက်တာမျိုးပေါ့။ မင်းကိုယ်တိုင် ငါရဲ့အချစ်ဆုံးသွေးယောက်ခဲ့မှုး မင်းကိုယ်တိုင်...ငါစနီးနဲ့ မောက်ပြောင့်တာကို ငါတိတ်တိတ် လိုချင်နေခဲ့မိတာ”

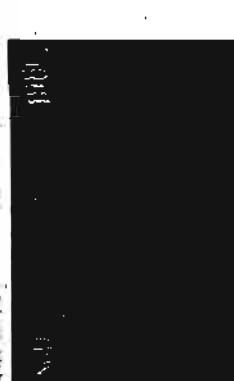
စီတ်ပညာတွင် အပြစ်ကျူးလွှာနိမိသူမှာ ရှိတတ်လေား ‘တိတ်တရိုး အပြစ်အတော်လိုချင်မှု’ ဆိတ် ရှိပါသည်။ တရိုးစီတ်ဝေဒနာပြင်းထန်သူများသည် ထိုအပြစ်အက်ကို စိတ်ဖြင့် ခဲ့စားရှိသာမကား ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် ခဲ့စား

ပြုရသည်။ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်ပေးခြင်းဖြင့် ကိုယ်လက်အင်းတစ်ခုခုကို ပျက်စီးစေခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ Conversion Hysteria ဟု ခေါ်ပါသည်။ သက်တစ်ဖက် သေသွားတာမျိုး၊ ခြေတစ်ဖက် သေသွားတာမျိုး၊ ဆုံးအသွားတာမျိုး ဖြစ်သည်။

လူ့စိတ်၏ အတွင်းကျကျ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကို စိတ်ဝင်စားသူ တို့အတွက် ရှိမိုးစွဲ့က်စ်၏ Exiles သည် ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်သဖွယ်ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်းမားစားရသည်။

[ကဏ္ဍ ၁၉၉၇ ပြုစုံလ]

ချက်ကော်၏ ပြောတဲ့များ

ချက်ကော်၏ ပြောတဲ့များတွင် ၁၁။
ကောင်တို့သည် လူပိရားတက်ကြွဲ နည်း၏။
၁၂။ ဘတ်ကောင်တို့၏ ဘဝသည် အပြောင်းအလဲ
နည်း၏။ ၁၃။ ဘတ်ကောင်တို့သည် အပြောင်း
အလဲ နည်းသော ဇြမ်သက်နေးကျေးသော ဘဝ
မှ ရန်းထွက်လိုကြေး၏။ ၁၄။ သီးသော သုတိ၏ ထုံး
ဝန်းကျင်သည်လည်း မထုံးခြား။ ၁၅။ သုတိ၏ ဘဝ
သည်လည်း မထုံးခြား။ ၁၆။ ဘည်ကြားထဲမှာသည်
ဘဝမျိုးကို တစ်းတမက်မော်စွာ ရန်းမထွက်နှင့်
သူတွေက ရှိသေးသည်။

၁၇။ ပြောတဲ့များကို ဖတ်ရသောအခါ တစ်ခါတစ်ရဲ ကျွန်မသည်၏။
ကောင်များ၏ တွေဝေမှု၊ နေးကျေးမှုတို့ကို အားမလို အားမရဖြစ်မိသည်။
အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်း မနိမ့်လှသော တော်၏။ ဘတ်ကောင်များကျတော့
နိတ်ကူးယဉ် ၈၀။ မော်ခြင်းဖြင့် အချိန်တွေကုန်ခုံးနေသည်။ အသိဉာဏ်
ခရီးသော ခပ်ချာချာ အတ်ကောင်များကျတော့ သုတိ၏ ထုံးတိုင်းလှုပို့က
ဆါသဖြစ်စရာ၊ ရယ်မောစရာ။ ထို့တော်ကောင်များကို ၁၇။ နိတ်ကူးအိပ်မက်
ဖြင့် အသက်ရှင်နေသူများ ဟုပဲ ခေါ်ကြပါန့်။ ထို့တော်ကောင်များကို ၈၉

ဗြိ.ခြယ်မှန်းရာတွင် ချက်ကော်သည် သူကိုယ်တိုင် ပူးဝင်မခဲ့စားဘဲ ခေါ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်သာအောင် အလင်းရောင်ပြု၍ သရုပ်ဖော်လေ့ရှိသည်။ ထို သူတို့သည် ကျွန်မအတွက် အနည်းငယ်ပြီးချင်စရာ၊ အံညွှန်စရာ၊ ထူးခြားသာ ကော်ကောင်များ ဖြစ်လာလေသည်။ အများအားဖြင့် သူတို့သည် မျန်းစရာမကောင်းပေ။ တစ်ခါတစ်ရုံ အားမရလို့အားမရ ကိုင်လုပ် ဆောင် ယင်းပစ်ချင်စရာ၊ တစ်ခါတစ်ရုံ ဒေါသထွက်စရာ။ ထို့အတ်ကောင်များ သည် ကျွန်မတို့နှင့် ရှင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများသုပ္ပလ် ကျွန်မတို့၏အား ထူးခြားစရာ၊ မကြာခဲ့သော ဝင်ရောက်လာတတ်သေး၏။ သူ့အတ်ကောင်များသည် အဲသည်လောက် လူပိုသသည်ဟု ပြောရမလား မသိပါ။

သို့သော ချက်ကော်သရော်လျှင်ပြောင်ပုံက သိမ်းမွေ့တည်တဲ့ လွန်းသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရုံ ပရိသတ် အချို့သည် သရော်စာတ်ကောင်ကို အတည်အတ်ကောင်အဖြစ် မြင်သွားရတာတ်သည်။ သရော်အတ်ကောင် ဆိုသည်ကလည်း ပြောတ်တစ်လျှောက်လုံး၊ မထော်စာည်းကေားစွေးရှုနှင့် ပြောနေသူမဟုတ်ဘဲ၊ သူသည် တစ်ခါတစ်ရုံးရှာ ချကျကျ၊ အမြိုးအမောက် မတည်းဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရုံးသာမန်လွှဲလို့ ဝစ်းနည်းတတ် နာကြည်းတတ် ပေါ်ရွှေ့ခြင်တတ်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုအပါ ပရိသတ် သည် ထို့အတ်ကောင်ကို သရော်အတ်ကောင်အဖြစ် မဖြင့်တော့ဘဲ အလေး အနက် အတ်ကောင်အဖြစ် ဖြင့်သွားလေသည်။

ဥပမာ "The Three Sisters" ပြောတ်ကို စင်တင်ကပြရန်အတွက် မင်းသား မင်းသမီး အတ်ပို့များအား ပတ်ပြုး အေးနွေ့ကြေးသောအခါ အချို့က ဤပြောတ်ကို အလေးအနက်ပြောတ် (Drama) အဖြစ် သတ်မှတ်ပြုး အချို့က အလွမ်းပြောတ် (Tragedy) အဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။ နောက် ဆုံးတော့ ချက်ကော်သည် ထိုဆွေးနွေးသွေးကို ဆက်လက်သည်းမစ် နှင့်တော့သဖြင့် ပြောတ်ရုံထဲမှ တိတ်တိတ်ပြန်ထွက်သွားခဲ့ရ၏။ သူသည် ထူးဆွေးနွေးမှုများအတွက် စိတ်ဓာတ်ကျေနာကျင်းမျှမက ဒေါသပင် ထွက်ခဲ့ရသည်။ တကာယ်တော့ ထိုပြောတ်ကို သရော်စာတ်ပုံအဖြစ် သူရေးခြောင်းဖြစ်သည်။ 'အလေးအနက်'နှင့် 'သရော်လျှင်ပြောင်မှု' ရောစ်လျှော်ရေးခြောင်းဖြစ်သည်။ သို့သော ပရိသတ်သုပ္ပလ်သည် သရော်သည်အစိတ်

အပိုင်းကို မရရှိဘဲ လေးနှုန်းသည် အစိတ်အပိုင်းကိုသာ ရှုံးသွားခြင်းပြု ပလဲမြှုမည်။

သို့သော သူသည် ထိုပြောတ်ကို ဇော်စည်းတပ်သည်အခါ (Drama) ဟုသတ်မှတ်ပေးခဲ့၏။ တွေ့အေးပြောတ်များကိုတော့ (Comedy) ဟုသတ် မှတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မအဖြင့်မှာတော့ ချက်ကော်၏ ဟာသမာတ်ကောင် များသည် သနားစရာ၊ ဒေါသထွက်စရာ၊ အားမရစရာ ကောင်းနေပါသည်။

သူက (Comedy) ဟုသတ်မှတ်ပြီး ကျွန်မအတွက် ဖတ်ရှင်း စိတ်မကောင်းပြစ်ရသော ပြောတ်တစ်ပုံမျိုးမှာ The Seagull၏ ပြောတ်ဖြစ်သည်။

လူပချေခွဲ့သော 'အနပညာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသောမိန့်မှာယ် လေး နှီးနာသည် သာယာလှပသော ရှုကာနှုံးတိခိုက်၏အား တွင် နှေထိုင်သည်။ သူမ၏ မိဘများသည် အတော်အသင့်ကြော်ကြ၏။ သူမသည် ပြောတ်မင်းသမီးဘဝကို မျှော်မှန်းသည်။ ကော်မောအောင်မြင်မှုကိုလိုချင်သည်။ နိနာ၏ အမြို့အပ်မှုချင်လောက်တို့မှာ စွဲမှုပေါ်သည်။ နိနာကိုလည်းလုံး၊ စိတ်နှုန်းရှုံးရေးရှုံးရေး၊ သူမသည်။ အနပညာမီဒီရှုံးကြသည်။ ထရိရက်ပို့ကိုလိုက်သည်။ ထိုပြောတ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်မြင် ကွဲ့ပြောင်များမှာ သူတို့နှုန်းရှုံးအားဖြစ်သည်။ ထိုပြောတ်တွင် အမိကသရုပ်ဆောင်ရမည့်သူမှာ နိနာဖြစ်သည်။

ထရိရက်ပို့ကိုလိုက်၏ စိခင် အာကာဖီနာသည် အတွက်းသော စိတ်စာတ် စက်မှာသောပြောတ်မင်းသမီးဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ကျော်ကြားမှာ သူမကိုပြန်ချုပ်ဖို့ဆျေးခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ သူမသည် ပိုံည့်ပိုံတတ်ယတ်စားသေးပြောတ်များမှာသာ ပါဝင်နေရပြီ၊ အာကာ သီာသည် သားကိုအစ်ကို၏ ခြုံတွင် နေစေပြီး သူကိုယ်တိုင်ကတော့ အေးဆကိုပြောတ်နှင့် စာရေးဆရာအသိုင်းအဝန်းနားတွင် အခြောင်းဖြစ်သည်။ အာကာဖီနာက အစ်ကိုနှင့် သားကိုရှာကျေးလက်ဒေါသသို့ ခက်ချိန်အလား အနှင့်အတူ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီး ထရိရိရင် (Mrigorin) ကို အေး။

၃၈၁

သည်။ အာကာဒီနာနှင့် ထရိဂိုရင်သည် အတူတွေ့ဖ်ပေါင်းသင်းနေသော ချုစ်သူနှစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ပြောတ်ကသောအခါ ကားလိပ်တင်လိုက်လျှင် တင်လိုက်ချင်း ရှေ ကန်၏ တကယ်ရှုခင်းအလုအပ်ကို ပရီသတ်မြင်ကြရသည်။ ပရီသတ်ဆို တာကလည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လူအနာဏ်းအကျဉ်းသာ ဖြစ်၏။ နိနာ သည် အဖြူရောင်ဝတ်စံကို အပွဲကလေးဖြင့် လွပသော စင်ရောင်ကလေး သဖွယ် သရပ်ဆောင် စကားပြောလျက်ရှိသည်။ ထိအချိန်တွင် ထရာက်ပ် လက်မြို့၏ မိခင် အာကာဒီနာက သား၏ပြောတ်ကို ကျယ်လောင်စွာရယ် မော သရောင်လိုက်သည်။ ပြောတ်သည် တစ်ပိုင်းတစ်စုံ ရပ်လိုက်ရပြီး ပွဲပျက်သွားသည်။ ထရာက်ပ်လက်မြို့သည် နိုက်တည်းက ကံဆီးပြီးသား လူငယ်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းထုတ်ခံရသည်။ ဦးလေး၏ မြေမှာ ကပ်နေရ သည်။ မိခင်၏ စွမ်းပယ်မှုကို ခံရသည်။ ယခုအခါ ပြောတ်မှာ မအောင်မြင် ဘ ပြီးဆုံးသွားသည်။ သို့သော် သည့်ထက်ပို၍ ကံဆီးသော အဖြစ်တစ်ခု မကြာခီ ဖြစ်ပျက်သွား၏။ ချုစ်သူ နိနာက နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာတိုး ထရိဂိုရင်အပေါ် အထင်ကြီးလေးစားရာက မေတ္တာသက်ဝင် ချုစ်ခင်သွား မြင်းဖြစ်သည်။ ထရာက်ပ်လက်မြို့အပေါ် နိနာထားရှိခဲ့သည်။ ကြင်နာလိုက် လျော့မှုသည် ယခုအခါ အိပ်မက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပြီးဖြစ်သည်။

ထရာက်ပ်လက်မြို့သည် စင်ရောင်လိုက်လေးတစ်ကောင်ကို သေနတ် နှင့် ပစ်သတ်ပြီး နိနာမြေချင်းတွင် လာချု၏။ “မကြာခေင်မှာ အဲဒီစင်ရော် ကလေးလိုပ် သေသွားအောင် ငါ ကိုယ်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်တော့ မယ” ဟု ပြောသည်။ တကယ်ပင် သူသည် သေနတ်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုပစ်၏။ သို့သော် ကံကောင်းထားကိုမဆွဲ အသက်မသေခဲရပေါ့ သူသည် ထရိဂိုရင်ကို သေနတ်ချင်း ယူဉ်ပစ်ရန် စီနိုးခေါ်ခဲ့သေး၏။ ထရိဂိုရင်က ရူးခွား မိုက်မိုက် လူငယ်ကလေးအဖြစ် သဘောထားကာ တိမ်းရှောင်နေခဲ့သည်။ ထရိဂိုရင်နှင့် နိနာ၏ သံယောဇ်ကို သိသွားခဲ့သွားသော အာကာဒီနာက မော်စိုး သို့ အမြန်ဆုံးပြန်ရန် စီစဉ်သည်။

သို့သော် နိနာသည် ဘဝအတွက် မိမိဘယ်လိုအသက်ရှင်ရမလဲဆို တာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မိမိသည် ပြောတ်မင်းသမီးဘဝဖြင့် အသက်ရှင်

မည်။ ခေါင်းမာသော စွန့်စားသော အချိစိကိုလည်း ထိခိုက်မြှင့်ဆုံး ဖြင့် နိနာသည် ထရိဂိုရင်ရှိရာ မော်စိုးသို့ လိုက်သွားသည်။ ထိခိုက်မြှင့်ဆုံး နိနာကို တစ်ခေါ်တော့ တွဲလိုက်သေး၏။ နောက်တော့ သူ အချိစိသော် များ ရှိရာ တပ်လည်လည် ပြန်သွားပြန်သည်။ နိနာသည် ထရိဂိုရင်နှင့် ကလေးတစ်ယောက် ရှု၏။ ထိုကလေး သေဆုံးသွားသည်။

နိနာ ပြောတ်မင်းသမီးကလေးအဖြစ် ပြုးကယ်ကလေးများမှာ လိုက်လ ကပြသည်ကို ထရာက်ပ်လက်မြို့က တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါကြည့်ရွှေ့ခဲ့၏။ နိနာသည် ထက်မြို့သော ပင်ကိုစွမ်းရည်ရှိသော သရပ်ဆောင်အဖြစ်မှ တဖြည့်ဖြည့်းလျှောကျနေသည်ကို သူ မြင်တွေ့ရသည်။ နိနာဘဝကို သူ အဆေးမှ ကြည့်ရွှေ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလေသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကထား စာရေးဆရာဖြစ်ဖြေပြုဟု ပြောရမည်။ မာမည်ကြီး မရွေ့လေးတာချို့မှာ သူ ဝါးဝါးတွေ့ရေးမှု မောင်းဆောင်းပါးများကို မကြာခေါာက် ဖော်ပြုရပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူဘဝကို သူ မပျော်ပေါ့။

သူတို့ခြို၏ မန်နေဂျာမှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုသမီး မာရွာ သည် ထရာက်ပ်လက်မြို့ကို ကြင်နာသနားစီတ်ဖြင့် မေတ္တာရှိနေသည်။ ထရာက်ပ်လက်မြို့က မာရာကို လုံးဝမောစ်။ မာရာကို ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်က တစ်ဖက်သတ် ချုစ်နေပြန်၏။ မာရွာ အမေကလည်း ထရာက်ပ်လက်မြို့၏ ဦးလေးအား ဆေးလာကုလးသော ဆရာဝန်ကို တစ်ဖက်သတ်ကို ကြင်နာစီတ်ဖြင့် မေတ္တာရှိနေလေသည်။ မာရွာ ကတော့ ကျောင်းဆရာကို လက်တွေ့ကျကျ လက်ထပ်လိုက်၏။

နောက်ဆုံး ထရာက်ပ်လက်မြို့၏ ဦးလေး နောက်မောင်းသဖြင့် အာကာ ဒီနာ ရောက်လာသည်။ အာကာဒီနာ ရောက်လာသည်ဆိုတော့ ထရိဂိုရင် လည်း လိုက်လာ၏။ ထိုက်ဆိုင်စွာပင် နိနာသည် မိမိပြုးသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်လာနေခဲ့က် ဖြစ်သည်။ နိနာသည် ပြုးပြင်က တည်းခိုခံန်းတစ်ခုဗ္ဗာ တည်းခိုသည်။ နိနာမြေားများသည် နိနာအား မြောမြေကိုပင် မန်းဆေရအောင် အမိန့်ထုတ် စွမ်းပယ်ထားသည်။ နိနာကလည်း အနီးက ပြုးကလေးတစ်ခုဗ္ဗာ သို့ ပွဲကရ်နှင့် အလာမှာ မိမိပြုးသို့ တစ်ခေါ်ကလာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုညေနေမှာ ထရာက်ပ်လက်မြို့သို့ နိနာခဏနှစ်ဆောင်ရန် ရောက်

တကယ်ဆိတ္တာ ဤပြောတွင် ထိခိုက်ဘလွယ်ဆုံး အားအနည်းဆုံးမှာ နိနာဖြစ်သည်။ နိနာသည် မိန်းကလေး၊ ယောက်းတစ်ယောက်၏သာဖြစ်သည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ယောက်းတစ်ယောက်ကို ချမှတ်စီရာမှ ထိယောက်း၏ တာဝန်မဲ့ဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်တောင် မွေးခဲ့သည်။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်၏ ကဲ့ရဲ့စကားများ၊ ကြားမှာ နှစ်မွှန်းစွာဖြတ်သွေးခဲ့ရသည်။ သို့သော် နိနာသည် မိမိ၏ အကျင့်မူများကို ခွဲခွဲအားအဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြနိုင်ခဲ့၏။

ထောက်ရင်က နိန္ဒာကို သာမဏိနဲ့ မလှကလေးအဖြစ်သာ မြင်ခဲ့သည်
နှင့် နှာနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်စုနှစ်ကြောင်း သုံးကြောင်းလောက် ရေးခြင်း
သော သူ စိတ်သဘောထားကို ထို့ဟာကြောင်းများအရပ် မြင်တွေ့နိုင်၏

“သူ့အလွန်သက်သောကျမှတ် မိန့်မင်ယေးလေးတစ်ယောက်
ဟာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီရေကန်နဲ့မှာ နေလာခဲ့တယ်၊ သူဟာ ၈၅
ကန်ကို ချုပ်တယ်၊ ဟောဒီစင်ဇော်ကလေးက ချုပ်သလိုပဲ၊ သူ့ဘဝကလဲ
စင်ဇော်ကလေးလို လွတ်လပ်တယ်၊ များစရာကောင်းတယ်၊ နောက်တော့
လူတစ်ယောက် အဲဒီနဲ့ကနေ ဖြတ်သွားတယ်၊ မိန့်ကလေးကို တွေ့သွား
တယ်၊ အဲဒီအချိန်က စြေး မိန့်ကလေးရဲ့ဘဝဟာ ပျက်စီးသွားတော့တာ
ပဲ၊ ဟောဒီစင်ဇော်ကလေးလိုပါ”

သိဒ္ဓဘာသ် စင်ရော်ရာလေးလို ပျက်စီးရတော်မည့်ဆဲဆဲတွင် နိနာသည့်
သူ ကိုယ်သူ ပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။ နိနာသည့် စိတ်ကျုံးယဉ်း
အောင်မက်ဖူ ရန်း၊ ထွက်နှိမ်ခဲ့ခြား၊ ထိအချိန်တွင် လုပ်ယောက်လေး
သည် စိတ်ကျုံးယဉ်းအောင်မက်ဖူ ရန်း၊ မတွက်နိုင်သေး၊ နိနာ သူ၊ လမ်း၊ သူ ထွေး
သွားပြန့်တာ သူ သဘောပါက်၏။ မိမိမှာတော့ လမ်းစပျောက်နေဖြစ်ဟု
သူ စိတ်ပျက်အား လုပ်၏။

သူသည် သူအနပညာစီဒေသတိနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှမဖြစ်။ ဆောင်
နိုင်တော့ပဲ။ အကြောင်းမှာ သူသည် ယုံကြည်ရဲ့၊ ဆောက်တည်ရာကိစ္စ
မတွေ၊ နဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘဝအသိဂိုလည်း မရှာဖွေမရှိနဲ့သော
ခက္ကာင် ဖြစ်သည်။

နိနာသည် နာကျင်ခံစားမူကို တွန်းအားအဖြစ် ယဉ်၍ ဆောင်မြင်စွာပါ
သို့ ဦးတည်နိုင်ခဲ့၏။ ထရက်ပဲလက်ပဲအတွက်တော့ နာကျင်ခံစားမူသည်
မည်သည့်အသွင် မည်သိမှု မပြောင်းလဲခဲ့ဘဲ နာကျင်မူသက်သက်သာဖြစ်
ငွေခဲ့၏။

ချက်ကော်မဲ့ ပြောချင်သော ဘဝမှ ရသည့် အနုပညာဟာ ဒါပဲ...ဟဲ
အွန်မ သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။

The Three Sisters ပြောတ်ကတော့ မကြာမိကာလတစ်ခုမှာဖြစ်
ပေါ်လာဖို့သည် လူမှုတော်လုန်ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုတော်လုန်ရေး၊ စီးပွား
သိပ္ပါတော်လုန်ရေးတို့ကို မြင်ယောင်စိတ်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်ဟု အများက သတ်
မှတ်ကြသည်။

“နောက် နှစ်အစိတ် သုံးဆယ်လောက် ကြာတဲ့အခါမှာ တို့လူမှုပတ်
ဝန်းကျင်ဟာ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်၊ လူတိုင်းဟာ အလုပ်လုပ်
ကြရမယ်၊ အချိန်ဟာ တရာ့ချွေ ပြောင်းလာနေပြီ၊ မှန်တိုင်းတစ်ခုလာအောင်
တာကို ခဲ့လာနေရတယ်၊ အဲဒီမှန်တိုင်းဟာ ကောင်းသော တိုက်နိုက်ခြင်း
နဲ့ တို့ဆီက ပျင်းရှိမှုတွေ၊ လေးတွဲ၊ မှုတွေ၊ အလုပ်အစောင်း
အထင်သေးမှုတွေ...အားလုံးကို တိုက်ခဲတယ်ရှားပေါ်လိမ့်မယ်”

ထိုစကားကို ပြောတ်ထဲတွင် တိုးတက်သော အမြင်ရှိသူ မင်းမျိုးမင်း
နှင့် စစ်ခိုလ်တစ်ယောက်၏ စကားအဖြစ် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။

ပြောတ်တွင် ညီအစ်မ သုံးယောက်သည် အတိုက်ဖြစ်သော်လည်း
သူတို့နင့် အတူတွေဖက်ပါဝင်သူ အမိက အတ်ကောင်များမှာလည်း စိတ်ဝင်
စားစရာ ကောင်းလုသည်။ အော်လော့၊ မာရာနှင့် အီရိနာဟူသော ညီအစ်မ
သုံးယောက်။ သူတို့အားလုံး သဘောကောင်းကြသည်။ အကြီးဆုံး အော်လော့
ကို ပို့ချင် စိတ်နဲ့ ညွှန်ပြစ်သည်။ သူတို့၏ အစ်ကိုကတော့တော်ထော်
မစွာသည် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ညီမတစ်ထွေ မွေ့နှင့်သလို အစ်ကိုသည် ပညာ
တတ် ကျောင်းဆရာဖြစ်မလာပေး။ သူတော်သီတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်မလာ
ပေး။ အောက်တာန်းကျသော အမှုအကျင့်များကို ပြုမှုမှု ကောင်းရှိရှိမှု မ ထို
ထမ်း တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လာခဲ့၏။ အသုံးအဖြို့ကြီးသော အထက်မျိုး
ကျကျ နေချင်ပြီး အောက်တာန်းကျကျအမှုအကျင့်ရှိသော မိန့်မတစ်ယောက်
ကို လက်ထပ်ခဲ့မြဲ၏။ သူ့မိန့်မသည် သူ့အလုပ်ရှင် ကောင်းမြှေ့လွှာနှင့်
သာက်ပြန်နေသည်။ သူသည် သူ့မိန့်မ၏ ဖောက်ပြန်မှုကိုလည်း မသိ
သော်များ၏ ရက်ရောမှုကိုလည်း နားမလည်းမဖြင့်နိုင်၊ ဘာကိုမှုလည်းမဖြင့်
နှင့်တတ် ပို့ပေါ်ချုချု အတ်ကောင်းတစ်ကောင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့
အပိုးအစားကို သရော့ရန် အစ်ကိုအတ်ကောင်းကို သရော့ဖော်ထား၏ မြင်းဖြစ်
လိမ့်မည်။

သူတို့၏ အင်မှာ စစ်ဘက် အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်လွှှာနှုန်းသွား
တာ တစ်နှစ်ပဲရှိသေးသည် ကာလမှာ ပြောတ်ကို စတင်သည်။ ထိုအပိုးအစား
မှ အစ်ကိုခြုံရည်းတွေးတစ်ယောက် ရှိပြီးသား၊ ထိုရည်းစားကို မကြာမိနော်
လက်ထပ်လိုက်၏။ အစ်ကို၏ နေး နားတာတော်ရှားရှုံးနှင့် နိုင်းနှင့်
ပြီး မကြင်နာတ်သော မိန့်မတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ညီအစ်မ သုံးဦး
နှင့် အစ်ကို စုစုပါင်း လေးဦးအမွေဆိုင်သော အိမ်သို့ လိုက်ပါနေထိုင်ရှု
သော်လည်း သူက အီမြှို့ရှင်လိုက်နေထိုင် အမိန့်ပေးချင်သည်။ အော်
တွေ့ကို လက်ဝါးကြီးအပ်ရှင်သည်။ အသုံးအဖြို့လည်းကြေးနှင့် အစ်ကို
ချွှန်အရေသည်းကြေးလည်းပင် နိုက်နေပြီး ညီအစ်မ သုံးယောက်ကို ငယ်
ချုံကတော်းကဗျို့နှင့် ကျောင်းလာသော နာနီကြီးမှာ အသက်ရှုစ်ဆယ်ကျော်
လာပြီး၊ ဘားအလုပ်မှုလည်း စွန်အား နိုက် မလုပ်နိုင်တော့ပြီး သို့သော် ထို
အဘားကြီးကို ညီအစ်မ သုံးယောက်က အီမြှို့မှာ ကျေးမွေးမေး စောင့်ရောက်ထား
၏။ (အဝတ်လျှော်ခြင်း၊ အဝတ်သီမံးခြင်း၊ အမှုလောက်ကိုတော့ပြုလှုပါး
နိုင်လေသည်) ဤကိစ္စကို နာတာရှားက မကျောနပ်ပေး။ သူ့မှာ သူ့ကလေး
ထိုန်း၊ ထမင်း၊ ဥက်ပါ၊ ပါလာသည် ဖြစ်ရာ သူ့လက် သူ့ခြေ ဖြစ်ချင်သည်။
အဘားကြီးကို အော်ဝါးကိုဆိုလိုသည်။ နှင့်ထုတ်ဖို့ကြီးစားရှိမှုမှာက နှင့်
ထုတ်ရန် ညီအစ်မတွေကို တိုက်တွေ့န်းသည်။

သို့သော် အီရိနာတို့က ခါးခါးသိုံးပါး ကန်ကွက်ခဲ့၏၊ ဤအသွေး
ပြီးကို မိုက်ရှိရှိနိုင်းစွာ ပြောဆိုတာကိုလည်း မကြိုက်ကြောင်း၊ မိမိတို့ကွဲပွဲ
ဤကိုသို့ မိုက်ရှိရှိနိုင်းစွာ ဆက်ဆံမှုကို ခွင့်မဲ့လွှာတိန်းကြောင်း၊ သတ်လေး ခြေား
ဆိုခဲ့သည်။ သည်တော့လည်း နာတာရှားက ညီအစ်မမှား ကိုပြန်၍ ထောင်း
ပန်လေသည်။ တကယ်တော့ နာတာရှားသည် ရာသမျှ အခွင့်အရေးကိုအကုန်
လိုချင်သူ လော့ကြီးသူ ဖြစ်သည်။

အီရိနာ၏ အခန်းက နွေးထွေးသည်ဟု မိမိသားကလေးကို အီရိနာ
အခန်းမှာ နေစေပြီး အီရိနာကိုတော့ အော်လော့ကိုနှင့်အတူ သွား အိုင်းချို့
ဆောင်းဆိုသည်။ သဘောကောင်းသော အီရိနာက လိုက်လျော့ခဲ့၏၊ နာ
တာရှားသည် အော်လော့အား ‘ရှင်က ကျောင်းမှာ အပ်ချုပ်ပေါ့၊ ကျွန်ုပ်မေး

အီမံမှာ အပ်ချုပ်လိုက်ပါမယ်”ဟု ပြောသည့်အထိ အာဏာကို လိုချင်သူ ဖြစ်သည်။

သူတို့၏မှာ အမြဲ့က်စစ်တပ်တစ်ခု ရှိသည်။ စစ်တပ်၏ အကြီးအကျော်များ၊ စစ်မိုလ်များ၊ အရာခံမိုလ်များ၊ သူတို့၏မှုများ လည်ပတ်စားသောက် နေကျေ ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖောက်လည်း အမြဲ့က်တပ်အရုရှိတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ စစ်တပ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ စစ်မိုလ်တပ်သားလေးငါးယောက်၊ ထို့နောက် ကာနာဖိုလ်မှုးကြီး၊ တစ်ယောက်၊ ထို့မိုလ်မှုးကြီး သူတို့၏ အောင် မိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။ ညီအစ်မား၊ ယောက်ကို ငယ်စွဲကတည်းက သိမ်းသည်။ ထို့မိုလ်မှုးကြီး၊ အလတ်မ မာရှာက သယောဇ်တွယ်သွား၏၊ မာရှာသည် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်တာကြီး၊ လက်ထပ်ခဲ့ဖြို့နောက်တော့ ကျောင်းဆရာ၏ မတိုးတက်မှု၊ ညွှေ့ဖျောင်းမှု၊ ရှိုးအမှုတို့ကြောင်း ဘဝကို အား မလိုအား မရ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ တကာယ်တော့ မိုလ်မှုးကြီးမှာ အနီးသည်နှင့် သမီးများနှင့် မိသားစုရှိပြီးသား။ မိုလ်မှုးကြီး၏ အနီးသည် ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပရိသတ်က တစ်ခါမှ မဖြင့်ရ မတွေ့ရသည်။ တွေ့အောင် ဘဝကို အတ်ကောင်များ၏ ပြောစကားအရ ကြောင်စီစီ စရိတ်ရှိထူး၊ အတွေ့ကြီး၏ အလိုဓမ္မက်ကြီးသူဟု ခန်းမှန်းနိုင်ပါသည်။ မိုလ်မှုးကြီး၏ ဂရိစိတ်မှုကို လို အပ်သဖြင့် မကြောခက်ပင် မိမိကိုယ်စီမံ အဆိပ်သောက် အကြပ်ကိုင်ဆုံး ရှိသည်။

မာရှာ၏ ယောက်ဗျား ကျလိုဂျင်ကတော့ တော်တော် နဲ့ အ ညွှေ့ဖျောင်းသူ ဖြစ်သည်။ မိန့်ဗျား မက မိုလ်မှုးကြီးကို တွယ်တာနေမှန်း ဖြင့်တွေ့ပါလျက် မနာဂါဝိဝန်တို့ မဖြစ်၊ မာရှာလေးက မိတ်သောကောင်းရှာပါတယ်” ဟု သော စကားကိုသာ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောလျက် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့သည်။

စစ်တပ်ဆရာဝန်ကြီးကတော့ သူ့ကိုယ်သူလည်း ပျောက်ခုံးနေပြီး အလုပ်အပေါ်မှာလည်း ယုံကြည်သောက်ဝင်းမရှိ၊ အရက်ကိုရှုံး ပိုသောက် အသော အရက်ချိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မနေ့က မိန့်ဗျား မတစ်ယောက် သူ့ကုသလိုက်တာ သေသွားသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပို့၍ပင် မယုံကြည်သလို ဖြစ်သောလည်း၊ အပြောင်းအလုကို မယုံကြည်သူ၊ ဘဝကြီးဟာ သေနေတယ်

ဟု မိတ်ပျက်သည်း သူ့ဖို့သာ တတ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ လောကကို အကောင်း မြင်စီတိဖြင့် အသက်ရှင်သူ ဖြစ်သည်။ အပြောင်းအလုကို မျှော်လင့်သည်။ သူသည် အီရိနာကို သဘောကျေနေသည်။ အီရိနာက သူ့ကို မရှုစ်။ သို့သော လက်ထပ်ရန်တော့ သဘောတုလိုက်သည်။ သူ့လက်အောက် မိုလ် တစ်ယောက်သည် လူတွေ့ကို လျှောင်ပြောင်းသရောင်လေ့ရှိသူ ဖြင့် သူနှင့် မကြာ ခဏ စကားများရသည်။ နာတာရှာမှာ ထိုသူကြောင့် စိတ်အနောင့်အယှဉ် ခဏာစကားဖြစ်ရသည်။ တစ်ခါတုန်းကတော့ ထို့တော့ နာတာရှာကိုစေနေက် လိုသဖြင့် နာတာရှာ၏ သားအကြောင်း ရယ်စရာပြောခဲ့၏။

“အဲဒီကလေးသာ ငါ့ကလေး ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို အသိအုံးထဲထည့် ပြီး ကြပ်ကြပ်ကလေး ကြော်စားပစ်မယ်” ထိုစကားမျိုးကို မြို့နှင့်ရေရှိရေးရာ နာက်ပြောင်တတ်သော လျှော့ဗျားမျိုး ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် မြို့ထဲမှာ မီးလောင်မှု ဖြစ်ပြီးသည်။ အီမံမှာ တော် တော်များများ ပါသွားသည်။ စစ်တပ်တန်းလျားများ မီးထဲ ပါသွားသည်။ မိုလ်မှုးကြီး၏ အီမံမှာ အီမံမှာ မီးလောင်သွားသည်။ မိုလ်မှုးကြီး၏ မိန့်ဗျား ဘယ်တော်ပြောင်းလဲလာမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါတို့က တော့ ပါဝင်မခဲ့စားနိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပြောင်းအလုအတွက် အား ငါတို့ ပါဝင်လုပ်ရှားနေရတဲ့ ပါဝင်ခဲ့စားနေတဲ့ ငါတို့ရဲ့ ပြီးတွေ့ မြှင့် ဆွေ အတွက်ပေါ့” ဟု ပြောသည်။

သို့သော သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် လူပုံရှားရန်းကန်မွဲတော့ နည်းကြော်၏ အပြောက များနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြောတ်ခဲ့သွားသည်အထိ ဘာမှ ဖြစ်မလာခဲ့။ ကာချွန်ဆိုလျှင် ရင်ဆိုင်စိန်ခေါ်မွှေ့ကို ယူးပြို့ပြုရှိရာမှ သေ

နတ် ထိမှန်သေဆုံးသွားခဲ့၏။ သူ၏ ခင်ပွန်းလောင်းအတွက် အီရိနာ နိုးရေးရေးလေသည်။

ညီအစ်မ သုံးယောက်သည်လည်း ရှုပ်ရှားတက်ဖြော်မှုမရှိ။ သနား ဖွံ့ဖြိုးရာပင် ဦးမြတ်သက်တွေဝေနေကြဆဲဖြစ်သည်။ မော်စကိုသို့ အလွန်သွား ချင်သော ညီအစ်မသုံးယောက်သည် မော်စကိုသို့ သွားမည့် အိပ်မက်ကို မက်နေကြဆဲ၊ အိပ်မက်ကို လက်တွေ့အဖြစ် အကောင်အထည်မဖော်နိုင် ဘဲ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးဆဲဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးသည် မကြောမိကျရောက်လာမည့် 'မှန်တိုင်း' ကို ဖွံ့ဖြိုးလင့်တာကြီး စောင့်နေကြသည်။ သူတို့၏ လေးတွေ့ပျော်ရှုမှုများကို လွင့်စဉ်သွားအောင် တိုက်ခတ်ဖွံ့ဖြိုးရှားပေးမည့် ကောင်းသော မှန်တိုင်း၊ မကောင်းမှုများကို ကင်းစင်သွားအောင် ပြုပြင်ပေးမည့် မှန်တိုင်းကို စောင့်နေကြသည်။ ထိုမှန်တိုင်းသည် သူတို့နိုင်ငံအတွက် ပျော်ရွင်မှုများကိုသယ် ဆောင် လာဖိမ့်မည်။

*

"The Cherry Orchard" ပြောတ်ကတော့ သိသောသာပင် သရော့စာ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အသစ် အသစ်တွေ ပေါ်ထွက်လာချိန်တွေ အသစ်၏ အဆင်ပြုမှု အသုံးကျမှုကို လက်မခိုင်ဘဲ အဟောင်းသုသရ္ဗာ မှာ တပဲလည်းလည်း တမ်းတွေ့ တက်ယူလည်း အဟောင်းကိုထိထိရောက် ရောက် မကာကွယ်နိုင်များလုံတစ်စာအတွက် ဤပြောတ်ကိုသူရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရယ်စရာကောင်းသော ဟာသများ၊ ခိုးတုံးတုံးအသီအမြင်များကို ပြောတ်ဖတ်သွားတွေ မကြာခဏ တွေ့ရမည့်။ မကြာခဏ ပြီးမိလိမ့်မည်။ ပြောတ်ထဲမှ အတ်ကောင်းတွေ ဦးကြော်နေသည်အောင် ပြောတ်ဖတ်သွားသည် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဟု ပြီးချင်ရယ်ချင်လိမ့်မည်။ ချက်ကော်သည် လဲကို ဖြစ်ပေါ်သော လူမှုရေးပြသနာတစ်ခုကို ပြည်သူလူထုအကြား ချုပ်လိုက်ခြင်းမြင်းမြှင့်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးအဟောင်းမှ စီးပွားရေးအသစ် လူမှုရေးအဟောင်းမှ လူမှုရေးအသစ် ယဉ်ကျေးမှုအဟောင်းမှ ယဉ်ကျေးမှုအသစ်သို့ ကုံးပြောင်းသည်။

အခါ ဘဝဟောင်းသည် တက်ယူပင် ကုန်ဆုံးသွားပြီး တက်ယူဝိုင်းထော်သော အဟောင်းသည် ထိုအချိန်မှာ ဟာသတစ်ခုဖြစ်နေပြီး ပြုပဲတော် သော စိတ်ကုံးယဉ်မှုတစ်ခုသာဝါး ဇရာက်နေပြီး ငှုံးကိုလက်ခံနိုင်းထော် လိုလေသည်။

ပြောတ်၏ အမိကလာတ်ကောင်မှာ သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ အထည် ကြီးပျက်ဟု ပြောနိုင်သော မြေပိုင်ရှင် မောင်နှင့်မှန်နှင့် ကုန်သည် တစ်ယောက်။ ထိုကုန်သည်သည် ယခုမှ ကြွယ်ဝလာခြင်း ဖြစ်သော လည်း ပိုစဉ်ကတော့ မြေပိုင်ရှင်မောင်နှင့်မောင်မှု၏ မိဘများအိမ်မှာ သူ မိဘတွေ က ကွဲန်အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့ရသည်။ မောင်နှင့်ဆိုင်သော မြေသည် မြေစ်၏ သေးတွင် တည်ရှိသည်။ နှိုနှင့် ဆယ်ငါးမိုင်ခန့်သာ ဝေးသဖြင့် အလွန်ကောင်းသော မြေနေရာလည်းဖြစ်သည်။ ချေယ်ခြီးမြေတော်ခုလည်း ပါဝင်သည်။ ထိုချေယ်ခြီးမြေသည် ကန္တာပေါ်မှာ အလှဆုံးမြေဖြစ်သည်။

ခုတို့များနှင့်လာက်စောင်တွင် ခုတို့၏အမြော်အမြင်နည်းမှာ အသုံး အဖြော်ကြီးမှာ လောကဖြစ်စဉ်မှုများအပေါ် အမှန်အတိုင်း မမြင်နိုင် မလိုက် နိုင်စုံစသည်တို့ကြောင့် အကြော်ပတ်လည်ပိုင်းနေပြီး မြေကို အပေါင်ထော် ရှုသည် ဘဝလည်းကောင်း ရောက်နေပြီး မြေသည် ရွှေရာသီခိုင်များ၊ တည်းခိုခိုးမှုများ ဆောက်ရန် အလွန်သင့်လျော်သဖြင့် လူတိုင်းလိုချင်နေကြကြောင်း၊ နှုန်းဆယ်သုံးဆယ် စာရှုပြုဖြင့် အရားချင်ရယ်ချင်လိုက် တိုက်တွေ့နှင့်သည်။ ဤသို့မြှင့် လုပ်ပါက မြေသည် ဇရာက်လ ၂၂ရက်နေ့တွင် လေလံတင် ရောင်းချုပ်ရ တော်မည်စုံစားပါ။ မြန်မြန် လုပ်ငန်းစဉ်းစားပါ။ မြန်မြန် လုပ်ငန်းစဉ်းစားပါ။

ကုန်သည်ဖြစ်လာသော သူရှင်းရား၏သားက ယခုအခါ အောင်နှင့် ၏ တိုင်ပင်ဟောတိုင်ပင်ပေါ်ကို ဖြစ်လာသည်။ ကုန်သည်က ထိုမြေကို ပြန် လည် ကယ်တပ်နိုင်ရှင် နည်းအည်းသူးသူးချုပ်သည်။ မြေတာရှိုးကို အုပ်ဆုံး ထိုရုရသောငွေကို အကြော်အပေါင်မြေကို ဖြင့် အပေါင်မြေကို ပြန်ရရန် လုပ်နိုင် ကြောင်း၊ ယခုအခါ မြေသည် ဇွဲရာသီခိုင်များ၊ တည်းခိုခိုးမှုများ ဆောက်ရန် အလွန်သင့်လျော်သဖြင့် လူတိုင်းလိုချင်နေကြကြောင်း၊ နှုန်းဆယ်သုံးဆယ် စာရှုပြုဖြင့် အရားချင်ရယ်ချင်လိုက် တိုက်တွေ့နှင့်သည်။ ဤသို့မြှင့် လုပ်ပါက မြေသည် ဇရာက်လ ၂၂ရက်နေ့တွင် လေလံတင် ရောင်းချုပ်ရ တော်မည်စုံစားပါ။ မြန်မြန် လုပ်ငန်းစဉ်းစားပါ။ မြန်မြန် လုပ်ငန်းစဉ်းစားပါ။

သူတို့သည် ဤမြေကို အလွန်တွယ်တာသည်။ ဤအိမ်ကို အလွန်တွယ်တာသည်။ ချယ်ရီခြုံကိုလည်း ရောင်းမပစ်နိုင်။ ချယ်ရီပင်တွေတို့လည်း ခုတ်မပစ်နိုင်။ စိတ်ကုးယဉ်တွေပေါ်ပြင် အချိန်ကုန်လေသည်။ “ဟောဒီအဓန်းဟာ အရင်တုန်းက တို့မောင်နှမနှစ်လောက် ဆောနဲ့ကြတဲ့ ကလေးခန်း”၊ “ဟောဒီ စာအုပ်ပါရီးကို ကြည့်ပါရီး၊ သူ့သက်တမ်းက ၁၀၀ တောင် ရှိပြီ၊ ဟုတ်တယ် အသေအချာပါ၊ သက်တမ်း ၁၀၀ ရှိပြီ၊ သူ့သက်တမ်း ၁၀၀ ပြည့်အဖြစ် ဂျာပြုပွဲလုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား...” စသည်ပြင် သူတို့မောင်နှမသည် အသက် ၆၀ ကျော် ၇၀ ကျော်တွေ ဖြစ်သည်တိုင် ကလေးတွေလို ကလေးဆန်တုန်း၊ အတိတ်က ရွှေထိုးဆောင် ခဲ့ရသည်အဖြစ်ကို ပြန်လည်တမ်းတတုန်း။

အစ်မဲကြီးသည် သမီးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်က မွေးစားသမီး၊ တစ်ယောက်က သမီးအရင်း၊ သမီးအရင်းသည် သူနှင့်ပြင်သစ်နှင့်တွင် နေထိုင်ပြီး မွေးစားသမီးက ဦးလေးကို စောင့်ရွှေ့က်ရင်း ရရှုးက ကျေးလောက်ခြုံမြေမှာပင် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအခါး အစ်မဲကြီးနှင့် သူ့သမီးသည် အလွမ်းပြုခက္လာရောက်လည်ပတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ သော် အချိန်သည် တရွေ့ရွှေ့ကုန်ခုံးသွားသည့်အခါး လေလံတောင် ရောင်းချုပ်ရက်သို့ ရောက်လာ၏။ မြေအုပ်းချုပ်းချုပ်းချုပ်းခြုံကို အသွင်ပြောင်းလို ကုန်သည်ပြောသော စကားများကိုလောက်မစွဲဘဲ အတိတ်ဘဝထဲမှာတမ်းတဝဲလည်နေရင်းက အဖြစ်မှန်ကို ဖြုန်းခဲ့ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

လေလံပွဲအချိန် ရောက်လာသည်။ ကုန်သည်သည် အများနှင့်အတွေးလံဝင်ဆွဲ၏။ နောက်ဆုံးတော့သူတို့ချယ်ရီခြိသည် ကုန်သည်လောက်ထဲ သို့ ရောက်သွားသည်။ ကုန်သည်သည် ဇွဲရာသီအိမ်များ ဆောက်လုပ်ရန် အတွက် ချယ်ရီပင်များကို ခုတ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် ဤအိမ်ဤမြေကြုံးမှ စွဲနှစ်ခွာသွားကြရသည်။

[ကလေား ၁၉၉၅ စက်တင်ဘာ]

ပြင်သစ်ပြောတ်များ

ကျွန်ုင်မ ဖတ်ခဲ့ရသော ပြင်သစ်ပြောတ်များကို နှစ်မျိုးခဲ့ချုံ ရပါသည်။ အော်လီပိဘာသာပြင် ဖတ်ခဲ့သော ပြောတ်များနှင့် ပြင်သစ်ဘာသာပြင် ဖတ်ခဲ့သော ပြောတ်များဟူ၍ဖြစ်သည်။

အော်လီပိဘာသာပြင် ဖတ်ခဲ့ရသော ပြောတ်များမှာ လွန်ခဲ့သည့် ၁၁ နှစ်၊ ၁၇ နှစ်ခန့်က ဖတ်ခဲ့ရခြင်းပြုစေသောကြောင့် အနည်းငယ် မျှသွားသည် လည်း ရှိသည်။ ပြောတ် အရသာကို သိပ်မခံစားတတ်ဘဲ ဖတ်ခဲ့ရသည် ပြောတ်တွေလည်း ရှိသည်။ ဥပမာ Racine ၏ ပြောတ်တွေဆိုလျင် ဖတ်ခဲ့သည် ဆိုရင်များ မှတ်ခိုးသည်။ အတ်လမ်းအတ်ကွက် မမှတ်ခိုးတော့အေား ကောနနဲ့(ယ်)၏ ပြောတ်တစ်ပုဒ်လည်း ကျွန်ုင်မဖတ်ဖွဲ့သည်။ ပြောတ်နာမည် မှာ ‘The Old’ ဟူတော့မှတ်ခိုး၏။ ၁၇၈၉ ရာစုပြုအော်ပြင်သဖြင့် နှစ်ဦးတွေ့် စာတ်ဝင်ခန်းများ ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘရင်၊ မိဖုရား၊ ဘုရင့်သမီးတော်၊ မှုးမတ် များ၊ မင်းသားများ၊ ပါဝင်ကြသည်။ Molier ၏ ပြောတ်များကို နည်းနည်း ပို့၍ မှတ်ခိုးသည်။ မိုးလျှောက် ဖတ်ကတည်းက ဆရာတော်ရှိ၏၊ မဟာသန ချင်သုံးပြုအော်၏ မူရင်းအရေးဆရာဟုသော အသီဖြင့် ဖတ်ခဲ့ခြင်းပြု ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး ‘Le Bourgeois Gentilhomme’ ကို ဖတ်ရသည်။ နှစ်ပုဒ်လုံးကို ဆရာတော်ရှိ၏ မြို့မြို့ပြု ဘာသာပြန်ပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် ဖတ်ခဲ့ရတာ ပို့၍သိသော

နေသည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိပါသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ The Intellectual Ladies' ဟူသော အိုလိပ်ဘာသာပြုအတ် (မူရင်းနာမည်မှာ Les Femmes Savantes ဖြစ်၏) ကိုဖတ်ခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့ ပြင်သစ်ပြုအတ်မှားကို ကျွန်မ ဖတ်ရသည်အခါ အမေရိကန်ပြုအတ်ဆရာ တင်နက်ဆီရိလျှစ်စီးပါ ပြုအတ်တွေကို ဖတ်ရသလောက်တော့ ရင်ထဲမှာ စွဲပြုခြင်းမရှိလှုဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့သည့် အဲသည်ပြုအတ်တွေက ဘာရာနာ သေရာဝါပြုအတ်တွေကိုး။ တင်နက်ဆီရိလျှစ်စီးပါ နှစ်ဆယ်ရာစုပြုအတ်လို ကျွန်မ ခံစားချက်နှင့် နီးနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နောက်တော့ ပြင်သစ်ပြုအတ်ထဲမှ နှစ်ဆယ်ရာစုပြုအတ်တွေကို တွေ့သွား၏။ ထိုပြုအတ်ကြေထဲမှ ယခုထိ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကျွန်ရှစ်သော ပြုအတ်တစ်ပုဒ် ရှိပါသည်။ Marguerite Duras ၏ La Musica ဟူသော ပြုအတ် ဖြစ်သည်။ အိုလိပ်ဘာသာပြန်ကို ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မာဂရက် ဦးရား၏ စိတ်ခံစားမှုနှင့် ကျွန်မ၏ စိတ်ခံစားမှုနှင့် စပ်သည် ဟု ပြောနိုင်မည်လား ကျွန်မ မသိပါ။ ထိုပြုအတ်သည် ကျွန်မအား အစမှ အဆုံးထိ စုံစုံနှင့် စိတ်အာရုံစင်စားအောင် စွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသည်။ အချက်အကြောင်း အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း ဖြစ်နေလိုလည်း ကျွန်မ အာရုံထဲမှာ ယခုထိ စွဲပြုနေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ ပြောပြသည့် အချက်အကြောင်းမှာ ကျွန်မတို့မြှင့်နေကျေ၊ တွေ့နေကျေ၊ ဖတ်နေကျေ၊ အချက်တွေနှင့် နည်းနည်းလေးကို ကျွန်မတို့ ဖြစ်နေသွား၏။ အဲဒါဘိုက အရသာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခန်းရပ်ပြုအတ်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ (နှစ်ခန်းပါသော ပြုအတ် ပြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။) အဖြစ်အပျက်က တစ်ညွှန်းသာဘာချိန် ကြောသည်။ အစိုက်အတ်ကောင်နှစ်ယောက်ပဲ ပါဝင်သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဦးမြို့သေးသေးလေး တစ်မြို့၏ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမြှင့်ကြုံး ဖြစ်သည်။ အစိုက်အတ်ကောင်နှစ်ယောက်မှာ ယခုပဲ ကွာရှင်းရှိုးသွားသည်။ လင် ယေားနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အညွှန်သည်အမျိုးသားတစ်ယောက် အညွှန်အမျိုးသားကိုးအား

ပါရို့ဟု ဖော်ခန်းပြီး အညွှန်ခန်းမှာ စောင့်နေသည်။ ထိုအချိန်ရာအပြင် မှ အညွှန်သည်အမျိုးသားတစ်ယောက် ပြန်လာပြီး သူမအတွက် အညွှန်းကြောက် မပရောက် မေးသည်။ Receptionist အမျိုးသားက အညွှန်သည်အမျိုးသားအား မတစ်(ဘယ်သူ...) ဟု ခေါ်ဖို့ရာ မဲသေမရာဖြစ်နေဟန်ဖြင့် အညွှန်သည်အမျိုးသားရှိရာ လုမ်းကြည့်ပြီးမှ ထိုအမျိုးသား၏ နောက်နာမည့် ဖြင့်ပင် ဖြေကြားလိုက်လေသည်။

ထိုအစပျိုးမြင်ကွင်းလေးဖြင့် ကျွန်မတို့ သိလိုက်ရသည်မှာ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသားသည် ကြိုက္ခနာနေသော နေးမောင်နှစ်ဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ် ခွဲခွာဖို့ဆုံးဖြစ်လိုက်သော နေးမောင်နှစ်ဖြစ်ရမည်။

နောက်တော့ အညွှန်သည်အမျိုးသားအား အညွှန်အော်အော်အော်ပါသော ပြောသွားကြုံးက “ဒါမှ တော်တော်ပြောင်းလဲနေတာ ဆိုတော့ ရှင် အုံမှုမှာပဲနော်” ဟူသော အကိုပ္ဗာယ်ဖြင့် အာလာပသလွှားပဲပြောသည်။ အညွှန်သည်အမျိုးသားအား ပြုခြုံ၍ မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သွားလို ကျွန်မတို့ သဘောပါက်ရပါသည်။ ထို နောက် အပေါ်ထပ်သို့ မတက်တော့ပါဘူးဟူသော အညွှန်သည်နေ့းမောင်နှင့် သည် အညွှန်ခန်းမှာ မရောင်သော မတမိုးသာ မျက်နှာချုပ်းဆိုင်မိကြသည်။ နှစ်ယောက်ပဲ့းအမှုံးတာမ်းတာမ်းပြစ်နေသည်။ နောက်တော့ ခင်ပွန်းက စတင်စကားပြောသည်။ ဘာအကုအညီပေးရှိုးမလဲ၊ သိမ်းထားတဲ့ အိမ်ထောင်ပရိသောကတွေ မင်းဆို့ပေးရမလား စသည်မေးခွန်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသားက က အို...နေပါစေ၊ ကော်ဇားပါပဲဟု ပြောပြီး ကောင်းသောညာပါဟု နှုတ်ဆက် ၍။ အပြင်ပြန်ထွက်သွား၏။

ခင်ပွန်းတစ်ယောက်တွေးကို ကျွန်ရှစ်ခဲ့သည်အခါ သူခေါ်ထားသည် တယ်လိုဖော်ရဲ့ ရလာ၏။ အဲမျိုးသားအသု ဖြစ်သည်။ “အားလုံးပြီးစီးသွားပြီလား” ဟု အမျိုးသားက မေး၏။ “အေး... ပြီးပြီ” ဟု အမျိုးသားက ပြန်ဖြစ်သည်။ “ဘယ်တုန်းကလဲ” ဟု အမျိုးသားက ပြန်မေးသည်။ “အာ နေ့လယ်ခေါ်ကပဲ” ဟု အမျိုးသားက ဖြေသည်။ တစ်ဖက်အမျိုးသားက ခပ်ဆလေသုပြု့ ပြော၏။

“ဒါ သိပ်စိတ်ထိခိုက်ရမယ်တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထွေ့လင့်ပါ တယ်”

“အင်း...အဆင်ပြောပါတယ်”

“ရှင်...ရှင်...သူ...ကို တွေ့ခဲ့ရလား”

“တွေ့တာပေါ့”

“အဲဒီတော့...”

အမျိုးသားက ခဏတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”ဟု ပြောလိုက်သည်။ အနည်းငယ်သော်လည်းကောင်းမူလိုက်လျက် “မင်းက ကိုယ်ဘယ်လို့ ဖြစ်စေချင်လို့လဲ၊ ဒါ ဘဝပဲလေ၊ သူတို့ပြောကြသလိုပါပဲ၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲ တယ် ဆိုတာကတော့...”

“ဘာ...”

“ဒါမျိုးက ဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ်ကျကျမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

“သူ...သူ နည်းနည်းပြောင်းလဲနေလား”

“အင်း...ကိုယ်ထင်တာပဲ၊ နည်းနည်းတော့ ပြောင်းလဲနေတယ်”

“ရှင် ကျွန်ုင်မကို ချိစ်ရဲလား”

အမျိုးသားက အလိုအလျောက် ချက်ချင်း “ချစ်တယ်လေ”ဟု ပြောပါသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကွဲကွာရန် တရားမှာ လာရောက်ရင်ဆိုင်ကြသော ခင်ပွန်းနှင့် အနိုင်းငယ်း၊ ခင်ပွန်း၏ နောက်ချုပ်သူ အမျိုးသမီး၊ သူတို့၏ စိတ်ခံစား မှုများ၊ ကို စာဖတ်သူသည် တည်းခိုခဲ့ အညွှန်းမှာ ရောက်နေပြီး မြင်တွေ့ကြားသိနေရသလိုပင် အတွင်းကျကျခံစားနေရသည်။

မနာက်နေ့ နေ့လယ်တွင် ပါရို့ မိမိရောက်လာမည့်အကြောင်း ဖို့ မြန် ရထား၏ အချိန်ကို အတိအကျသတင်းပေး၍ အမျိုးသားက နှစ် သိန်းလေသည်။ အမျိုးသမီးက မိမိသည် စကြိုတွက်ပေါက်မှ လာအောင်နေ မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အဆင်ပြောလျှင် ညွှန်ပွဲရပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ထိုနောက် အမျိုးသမီးက “တစ်နေ့နေ့ကျရှင် အဲဒီ ကိုယ်အကြောင်း ကျွန်ုင်မကို ပြန်ပြောပြန်ခဲ့လား”ဟု မေး၏။ အမျိုးသားက “ငါတော့ ပြောမယ် မထင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အေးလေ သိနိုင်တော့မှ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့နေ့မှာ အင်း...၊ ပြောမိရင်လဲ ပြောမိမှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ

ကျွန်ုင်မှု တော့ချေသာ စာအုပ်များ

အပြင်တွေက်ဘူးသည်။ မကြာမိ သူ့ဇနီးဟောင်း အမျိုးသမီး ပြန်ဝင်လာသည်။ အညွှန်းမှာထိုင်၍ တယ်လိုပါးရှင်း ကြည့်နေစဉ် အမျိုးသား ပြန်ဝင်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ခဲ့တဲ့ စကား၊ ပြောကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားများတွေ့ဆိုတဲ့ အဲဒီကိုနာကျုင်စရာများကို (ဖုန်းကွယ်ထားကြလျက်က) စာဖတ်သူက မြင်တွေ့ခဲ့စားနေရ၏။

သူတို့အတွက် ဤနေ့ဤည်သည် ခက်ခဲစွာ ကျော်ဖြတ်ရမည့်ဟန် သည်။ ယခုလို အစအအရာရာ ပြီးဆုံးသွားခြင်းသည် သည်းမစ်နိုင်ယောက် သည် ပြီးဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း နှစ်ယောက်လုံးက သဘောပေါက်ကြ၏။ ဘယ်ကိစ္စမျိုး၊ ဒါ ဒီအခြားအနေထိုင် ပိုပြီးဆုံးရွားသည် အဆုံးသတ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟု ဒေါ်အည်၏။ ခင်ပွန်းက “သေခြင်းတရား၊ အပါအဝင်ဟုတ်လား”ဟု မေးသည်။ “မသိဘူးလေ ဟုတ်မှာပါပဲ၊ သေခြင်းတရား၊ အပါအဝင်ပေါ့”

သေခြင်းတရားကပင် နှုမတို့၏ ဘဝကို ယခုထက်ပိုပြီး အဆုံးသတ် ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဟု ကြေကွဲနာကျုင်ခြင်းကို ကျွန်ုင်မတို့ မြင်တွေ့ရ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်စာတစ်စာဖြင့် အတိတ်ဖြစ်ရပ်မှုများကို ပြောဆိုလာကြသည်။ ငါးမှာ သူတို့အတွက် ပို၍ပင် နာကျုင်စရာ ပြုသည်။ ငါးမှာ သူတို့အတွက် ပို၍ပြုပင် နာကျုင်စရာ ပြုသည်။ သူတို့အနေးမှာ တစ်နှင့်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မှန်းတီး နာကြည်း၍ ခွဲခွဲကြသွား၊ မဟုတ်။ အလိုအလျောက် ဖြစ်သွားခြင်း၊ ပြုသည်။ ခင်ပွန်းက တစ်ကြိမ်တစ်ခါ သစ္စာသောက်စိရားပါ ပြသေနာစတင် သည်။ ဒေါ်သည် အိမ်မှုရှိစဉ် သွားရင်းလာရင်း ကြုံကြုံကြသော နိုင်ငံခြားသွားအမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ခါမှားစီခြင်း ပြုသည်။ မောက်ထပ်လည်း ထပ်မှားစားမဟုတ်။ အနိုင်းငယ်း ရိုင်မိသွားသည်။ အနိုင်းငယ်း သူတို့တည်းတော် စာ သွားသည်။ ရပ်ရှင်တွေ့ကြည့်သည်။ စိတ်ပြုသောက်အောင် ကားမောင်း ဆွဲက်သွားသည်။ ခင်ပွန်းက ဒေါ်ကို မသက်ပြန်လာသည်။ ဒေါ်ထွက်ရှာသွားသည်။ သို့ တစ်ခါတစ်ခါ လိုက်ချေရောင်းကြည့်သည်။

တစ်ခါတိန်းက ဒေါ်နောက်မှ တိတ်တဆိတ်လိုက်ပါသွားရှုရပ်ရှင်း တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် သူပါ လိုက်ဝင်သွားသည်။

“မင်းက ရှေ့နားမှာ ထိုင်နေတယ်၊ အခါရပ်ရှင်က တို့နှစ်ယောက် အတူတူကြည့်ပြီးသားချဉ်းပါ၊ မင်းဘေးမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာမယ် ထင်ခဲ့တာ၊ ဘယ်သူမှ မလာခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အခါတုန်းက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းချဉ်းပါပဲ”

“နောက်တစ်ခါလဲ မင်းနောက်က ကိုယ်လိုက်ခဲ့သေးတယ်၊ မင်းသစ်ဓာတ်ထဲ ဝင်သွားတယ်လေ၊ ကိုယ် ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ပြန်လည် ထွက်ခဲ့ရတယ်”

“ရှင် ဆက်လိုက်လာခဲ့ကောင်းတာပါ၊ အခါတုန်းကလဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပါ၊ တော့မှာ သွားထိုင်နေတာပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်မှ မှန်းမရာမကောင်းပေါ်၊ တစ်ယောက်ထက် ပို၍ တစ်ယောက်က နာကျင်ကြောက်ပါသည်ဟလည်း မြော နိုင်မည်မဟုတ်။ အတူတူနာကျင်ကြောချဉ်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူနေထိုင်ခဲ့ကြသော ဤမြို့က အိမ်ကလေးအကြောင်းကို ပြောကြသည်။ အဲ ကျွန်မ သူတို့နေရာသို့ အလိုအလျောက် ဝင်ရောက်သွားပြန်သည်။

“တို့အိမ်ကလေး ရှေ့ကမဲ့ ကိုယ်ဖြတ်တော့ သူတို့ညာစာတော် တယ်ကဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး၏ အသရုံးမှာ တို့အိမ်ဆိုသို့ ပုံ၊ လွှင့်သွားကြဟန် ရှိသည်။ မီးဖိုခန်း၏ အနေအထား၊ အိပ်ခန်း၏ အနေအထား၊ သူတို့ နှစ်ယောက် နေစဉ်က အတိုင်း ဘာမှ ပြန်လည်မပြင်ဆင်ထားသည့်အကြောင်း၊ မြိုင်းတစ်များတွင် သူ စူးအတိဖြစ်ချထားသော အေးဆောင်ခန်း နေရာ တွင် ထိုလုပ်မယားသည် ဆက်လက်အောက်လုပ်ထားသည့်အကြောင်း၊ တယ်လိုပါးရင်းထားသည်နေရာပင်လျှင် သူတို့ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အတူ တူပင် ဖြစ်ကြောင်း စင်ပွန်းက ပြန်ပြောပြနေသည်အဲ အမျိုးသမီးက အထွေးထဲမှာ ပို၍ နှစ်သွားဟန် ရှိသည်။

ထိုနောက် “မင်းလည်း မနက်ရထားနဲ့ လိုက်မှာပဲ ထင်တယ် ဟုတ်လာ” ဟု မေးတော့ အမျိုးသမီးက ပ်ဆောအသဖြင့် “ဟင်အင်း... ကျွန်မ ကို သူလာခဲ့မှာ” ဟု ဖြော်၍။ ထိုနောက် သူတို့ ခဏ္ဍာမြို့သက်သွားကြသည်။

သူတို့ ကွဲကွာနေစဉ် နောက်တုန်း ဘယ်မှာ ဖော်စွဲမြှင့်သော တစ်နောက်တုန်းက ဤမြို့မှာ ရောက်သည့်အဲ တစ်ယောက်သောတော် နေကောင်းလား၊ အဆင်ပြေား မေးတော့ သူ ပြန်မတွေ့နဲ့ ချော်စဉ် ခင်ပွန်းက ပြန်ပြောပြနေသည်။ ထိုနောက် ချော်စဉ် တစ်ယောက်က အနည်းအကျင့် ပြောပြန်၏။

ဤမြို့သို့ ကွာရှင်းရန်ကိစ္စအတွက် လာရောက်သည့်အဲ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် သူတို့၏ နောက်ချော်သွားလို ခေါ်မလာခဲ့ကြပါ။ တစ်ယောက်တည်းလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ပါမလာခြင်းအတွက် ခင်ပွန်းက အနည်းငယ်အဲ ပြုသလို ခင်ပွန်းသည် အောင်းမလာခြင်းအတွက်လည်း နောက်ပါမလာခြင်းအဲ သူတို့ အသိအမှတ်ပြုသည်။

“မင်းမှတ်မိလား၊ မင်းပါရိုက်ပြန်လာတုန်းက ကိုယ်ပလက်ဟောင်းပေါ်မှာ တောင့်နေခဲ့တာကိုလဲ”

အမျိုးသမီးက သူကို ကြည့်သည်။ သူစကား ရပ်သွားပြီး မျက်လုံးများ၊ ကို အောက်သို့ နိုင်ကို ကြည့်ပစ်လိုက်ရ၏။ အမျိုးသမီးက ထိုစကားကြောင့် စိတ်မလြိမ်သက်ဟန်ဖြင့် ကုလားထိုင်မှတ်ပြုး အခန်းထံတွင် လုပ်လျောက်နေရသည်။

အမျိုးသမီးက မေးသည်။ “မင်း နောက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ပို့ဆာ လား”

အမျိုးသမီးက မေးသည်။ “ပလက်ဟောင်းပေါ်မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့လို့။ ထိုနောက် အမျိုးသမီးက ဖြောသည်။ “သုံးလေးလကြောင်းလတ်ထောင်းမယ်”

ဥပဒေအရကန်သတ်ထားသော ကာလအပိုင်းအခြားတစ်ခုဖြစ်သော တူသည်။ ကွာရှင်းပြတ်စုပြုး ချက်ချင်းအိမ်ထောင်ပြု၍ မသင့်တော်သော ကြောင့် ဥပဒေဖြင့် သုံးလောင်ခိုင်းမြင်း ဖြစ်လိုနဲ့မည်။ အမျိုးသမီးကတော့ နောက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ မသေခြားပေါ်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ နောက်ခုံးအခိုင်များအား ကြောင်း၊ သူတို့ ပြောကြသည်။ တစ်ယောက်၏ အခြားအတ်းဆောင်းအထိုက် ဘစ်ယောက်က မေးသည်။ တစ်ယောက်ကလည်း မှတ်စိုးသလောက်၏

သည်။ သူတိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ဝန်တိမှ ကင်းကင်း၊ အသုတေသန ကင်းကင်း၊ ရွှေးသွေးဆေးမြင်း နှင့်သောအချိန်မှာ ဤအချိန်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ပြုပြုလည်လည် အေး နှေ့ရာမှ သူတို့ မသိလိုက်သည် အထင်လွှဲမိသည်ကိစ္စများကိုပင် အချင်းချင်း ဖြေရှင်းလို့ ရာဘား၏။

သူတိနှစ်ယောက်သည် အပေါ်အခန်းများဆို သွားခိုင်ဖို့ကြီးဟားပြီး မအပိုမြစ်ဘဲ အိုးခိုးမှာသာ ထိုင်ကေားပြောဖြစ်ကြသည်။ ထိုအခိုက် ပါရို မှ တယ်လိမ့်နဲ့လာသည်။ အမျိုးသားထံတို့ ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသား၏ နောက်ချစ်သွားက အိပ်မရပါဘူး၊ စိတ်ပွဲပို့သည်ဟု ဆက်သွယ်ခြင်းဖြစ်၏။

“ရှင် အိပ်ပျော်နေခဲ့တာလား”

“အေး”ဟု သူ ညာလိုက်သည်။

“ကွာရင်းတဲ့ ကိစ္စဟာ စိတ်ထိနိုက်စရာပဲ၊ ကျွန်ုမ် သိပ်စိတ်ပူလို့ အိပ်မရဘူး”

“ဘာမှ စိတ်ပွဲစရာမှ မလိုတဲ့နဲ့ တော်မောင်ကြောင်တာပဲ၊ ပြန်အိပ်ပါ”

“ကျွန်ုမလေ တွေးမိတာ တစ်ခုရှိလို့ ချက်ချင်း ခေါင်းထဲ ရောက်လာတာ၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အောင်ဗိုသွားတာလဲ၊ ကျွန်ုမကို တစ်ခုရှု ဖြေလိုက်စမ်းပါ”

သူ မဖြေပါ။

“ပြုစမ်းပါ၊ ကျွန်ုမ အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်လိုပါ၊ ရှင် မပါဘဲလဲ တရားရုံးမှာ ကြားနာလို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လား၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ သွားတာလဲ”

“သူကို နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့နိုင်ဖို့ပေါ့”

ထိုအဖြေသည် နောက်အမျိုးသမီးအတွက် နည်းနည်းရောက်ပုန် ဖိုးသည်။ သို့သော် အမှန်တရားတစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်ုမ တွေးမိ၏။ ဤအတွက် ဟိုအမျိုးသမီး မနောလိုဖြစ်သွားသလား၊ ဝင်းနည်းသွားသလား ကျွန်ုမမသိနိုင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တယ်လိမ့်နဲ့ သူမ၏အသိကိုသာပရိုသတ်က ကြား၍ ဟန်အမှုအရာကို မမြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တယ်လိမ့်နဲ့ ချုပြုး သိပ်မကြားပင် ဇန်းထံသို့ တယ်လိမ့်သည်။ သူမ၏ နောက်ချစ်သွားသွား အမျိုးသားထံမှ ဖြစ်၏။ စိတ်ပွဲလို့ဆက်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သူမ ရှိရှိဖြော်လို့ ကားမောင်း၍ လမ်းအေးကေား ဆိုင်ထဲမှ ဆက်သွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်၊ ကိုယ် သိပ်စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်၊ ကွာရင်း ပြတ်စဲတဲ့ ကိုဖြော်းပြီနော်၊ ကိုယ် ဘယ်လိမ့်စဲစားနေရတယ်ဆို တာ မင်း တွေးတောင် တွေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

အမျိုးသား၏ စကားကို သူမက မြန်မြန်ဖြတ်လျက် “လာခဲ့တော့ လေ”ဟု အောင်လိုက်သည်။ “အေး...လာပြီ၊ အေား ကိုယ်ထွက်လာခဲ့မယ်”

ထိုနောက် ထိုအမျိုးသား မလာမဲ့ ရာသွေ့တစ်နှစ်နာရီအချိန်အတွင်း ဇန်းမောင်နှစ်ယောက် စကားဆက်ပြောကြသည်။ အမျိုးသာမီးက ပြင်သစ် မှ စွန်းခွာ၍ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုလို့ သွားရောက်နေထိုင်မည်ဖြစ်ရာ ခင်ဗျာနဲ့ဟောင်းက တားမြစ်သည်။ “ပြင်သစ်မှာပဲ နေပါလားကွယ်၊ ကိုယ် တို့ တစ်ခါတလေ အခွင့်အရေး ကြိုကြိုက်ခဲ့ရင် နှစ်ယောက်ဆုံးဖြတ်ကြတာ ပေါ့၊ မင်းနဲ့ကိုယ် တစ်နိုင်းတည်း ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကိုယ်နေချင် တယ်၊ အဲဒီလို့မဟုတ်ရင် ကိုယ် ဆုံးရှုံးရည်ရှုံးရှိရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ခဏအတွင်း စိတ်ထိနိုက်သွားပြန်ကာ “ကိုယ် တို့ တစ်နေရာရာမှာ ချိန်းလိုဂုဏ်ပေါ်ရာပဲ၊ တော်နှင့်သွားပဲ၊ ဘယ်သွားမသိနိုင်ဘူး”

“ဟင့်အင်း၊ အဲလိုတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကျွန်ုမတို့ တွေ့ကြရမယ် ဆိုရင် ရှင်ပြောသလို ကဲကြော်လို့ တွေ့တာမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ကဲကြော်ဟာ ကျွန်ုမတို့ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်မယ်ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ကြတာ ပေါ့၊ တဗြားနည်းလမ်းနဲ့တော့ မတွေ့ချင်ဘူး”

သူတိနှစ်ယောက်လုံး စိတ်ထိနိုက်သွားကြပြန်သည်။

“ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ဒီလို့ပြု့ကွဲရတာဟာ ပါရီရီကြောင့်ပဲ၊ မင်းပြန် လာနေတဲ့ အဲဒီခုခုံးတစ်ချိန်လုံးမှာ...” ထိုနောက် တိတ်ဆိုတွာ စကားပြတ်ပစ်လိုက်၏။

“သူ လာတော့မယ်”ဟု အမျိုးသမီးက ရော်တော်သည်။

“ကိုယ် မင်းကို ခွဲမသွားနိုင်ဘူး”ဟု အမျိုးသမီးက ရော်တော်သည်။

“ကျွန်မတို့ ကဲကွာကြပြီလေ၊ အခွင့်ကြိုရင် တွေ့မှာက လွှဲလို့ ဘယ်
တော့မ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး”

“ကိုယ်တို့ တစ်ယောက်ပဲ့ပါးကို သေခါနီးအချိန် ရောက်ရင်ကော်”

“ဟင်အင်း...အောင်အချိန်မျိုးမှာတောင် တမင် မတွေ့နိုင်ကြဘူး”

အမျိုးသားသည် အမျိုးသားထက် ပို၍ ခံနိုင်ရည်နည်းဟန်တဲ့သည်

“အခုဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ကိုယ်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ အေး
တွေ့နဲ့ အဆုံးတွေ့နဲ့ အေးလဲ့ ရောထွေးရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ကိုယ်နဲ့မင်းရဲ့အဖြစ်အေး
ကို ပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ ကျွန်ရစ်ဖို့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်နိုင်မလဲ”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ ကိုယ်တိုင်ပဲ တိုတွင်ဖန်တီးယူလိုက်ရမှာပဲ”

“အချိုင်ကိုတော့ အမှာင်ထဲမှာပဲ တဖည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာပါလ
ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုယ်တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွေ့ဦးမှာလား”

“မသိဘူးလေ”

“တကယ်လို့ တစ်ခါလောက် မင်းနဲ့ ကိုယ်ပြန်တွေ့ကြတယ်ဆိုရင်”

“အဲဒါ ကျွန်မတို့ သေချင်ရင်လဲ သေချားနိုင်တာပေါ့၊ ချုစ်သူလွှာ
ဖြစ်တတ်ကြသလိုမျိုးလေ”

“ဘာဖြစ်ကြမှာလဲ”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အခု...အခုဟာ့က အစလား၊ အဆုံးသတ်လား”

“ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ”

ထိုနောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ အမျိုးသားက “အပြင်သွား
ပြီး သူ့ကို သွားစောင့်အောင်လဲ”ဟု ပြောသည်။

အမျိုးသားက “ဟုတ်ကဲ့”ဟု စိတ်ပျော်လွင့်စွာ မဖြေသည်။

အမျိုးသားက အမျိုးသားကို လက်မောင်းကို တွေ့၍ ဟိုတယ်တဲ့ခါး
ဆိုသို့ တွေ့လို့သည်။ သူမအပြင်သို့ တွောက်သွားကျိုး၏။ တဲ့ခါးရှေ့မှာ အမျိုးသား
မတတ်တတ်ရပ်၍ ကျွန်ခဲ့သည်။ သူ့ပုံစံက မတတ်တတ်ရပ်ရင်း အိပ်ပျော်
သလိုဟန်မျိုး ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မြတ်နီးစုံမက်၍ ယဉ်ကျိုးမာရေး
သော နေ့မောင်နှင့်နည်း၏ ကွဲကွာခန်းမှာ ကျွန်မတတ်ထားသည့်ထောက် နှာ
ကျွန် ပြောကွဲစရာ ကောင်းလေသည်။ စာရေးဆုတေသနမသည် အချိုင်နှင့် နာ
ကျွန်မှာကို သရပ်ဖော်ရှု၍ တော်တော်စိတ်ရှုည်စွာ လက်ရာစိပ်သူ ဖြစ်၏။
ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကြည်နှုံးခြင်းကိုပါ ထည့်သွင်းပေးနိုင်စွမ်း
သည်။ ကျွန်မအတွက် La Musica သည် တွယ်ငြိမ်က်မောစရာကောင်း
သော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ဖတ်ရသော ပြောတ်များကတော့ တရာ့မှာ
သင်ခန်းစာအဖြစ် မဖတ်မနေ့ရဖတ်ရခြင်းဖြစ်ပြီး တရာ့မှာ ကျွန်မကိုယ်
တိုင် လိုက်ရှုဖတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

လေးနှစ်မြောက် အတန်း (အော်ဘွန်း၊ ပထမဆင့်) တုန်းက ကျွန်မတို့
ကျောင်းသားကျောင်းသွေ့သင်ရသော ပြောတ်များ Jules Romains၏
Knock ဖြစ်သည်။ ထို Knock များလှုအမည်ဖြစ်၏။ ဆေးပညာနှင့် ပတ်
သက်သည့် ဟာသမာတ်တစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မအတွက် စိတ်ဝင်
စားစရာကောင်းပါသည်။

ဤခံပြောသေးသေးသို့ အသစ်ပြောင်းလာသော ဆရာဝန်အတွေ့ တစ်
ယောက်နှင့် သူ၏ဆေးကုသုပ္ပါယ်းကျောင်းကို သလောက်ထားသော သူ့အကြောင်းကို သလောက်ထား
သည် ပြောတ်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်အဖွဲ့သည် အနေည်းငယ်ပျော်ပြောင်းလာသည်။
ထဲ့ဆေးခန်းများလှုနာသိပ်မရှိပေါ့၊ ဆရာဝန်အတွေ့ ရောက်လာသောအေး
ဆေးခန်းကို လူစည်ကားအောင် ထိုအတွေ့ Knock က ပြုပြိုင်ပြောင်းလာဆုံး
လိုက်သည်။

ဤထဲမှ ဘင်တီးသမားတစ်ဦးကို ခေါ်၍ ကြေညာချက်တစ်လုပ် ထုတ်
ပြုသည်။ တန်လှာနေ့တိုင်း အခမဲ့စမ်းသပ်ကျသပေးမည်။ ပိုက်ဆုန်မြေား
သူ၊ မတတ်နိုင်သွားကျိုး တန်လှာနေ့တွင် ပြုသနိုင်သည်။ ဘင်တီးသမား
ကြောင်းကြော် ဖို့ပိုစတင်စမ်းသပ်ခံခွင့်ရှုမဲလားဟု ဆေး၏။ Knock က သူ့ကို
ဆေးခန်း အခမဲ့စတင်စမ်းသပ်ပေးသည်။ သို့သော် Knock က သူ့ကို
သောက်ကို ပြီးခြောက်ရန် စိတ်ပညာဗုံးပုံး မီးကို ပညာဗုံးပုံးဖြစ်

သည်။ လူတွေကို မိမိကိုယ် မိမိ ရောဂါရပြီဟု ထင်အောင် ပြုတတ်၏။ ဆေးစပ်သူ ကျန်ပေါင်းဒါးနှင့်သူ ဖူးပေါင်းသည်။ ချမ်းသာကြော်ပြီး နတ္ထာ သော အဘားကြီးများကို နောက်တန်လျှော့နော် မအောင်ဘဲ ရှုံးဆက် သူ၏ ထံ ပြလိုသည်အထိ ကြောက်လန့်လာအောင် ဖြစ်းခြာာက်ဆွဲဆောင်နိုင် သည်။ သူ၏ ကုသာပုံ ကုသနည်းများမှာလည်း တကယ်တော့ အမိပွာယ် မရှိလှသော ဟာသက္ကက်များ ဖြစ်၏။ သို့သော် လူတွေကို စိတ်ကို ဆွဲဆောင် ရှုံး Knock သည် စည်းရုံးရေး ဆော်တော်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။ ဆေးပညာ ကို အမှာမဲ့ အမှာမဲ့ တန်ဖိုးမထေားသူအားလုံး၊ Knock နှင့်တွေ့သောအား ဆေးပညာကို အားလုံးလိုစိတ် ပေါ်လာကြသည်။ သူသည် ဤခြို့တွင် အောင်မြင်လှသော ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

ပြောင်းသွားသော ဆရာဝန်အစစ် ဤခြို့သို့ ဆော်လာရောက်လည်း ပတ်သည်အခါး ခြို့သည် တော်တော်ပြောင်းလဲနေပြီ။ သူတို့ခြို့တည်းနှင့် ခန်းများ ဆေးရုံတစ်ရုံအဖြစ် ပြောင်းလဲနေပြီ။ သူအတွက် အခန်းပင် ပိုင်ရှင်းက မလေ့ရှိင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

Knock ရောက်လာသည့်အခါး ဆရာဝန်အစစ်နှင့် စကားပြောသည်။ Knock က ဆရာဝန်အစစ်အား ပြောသောစကားများသည် ဤစာတ်၏ အမိကသော့ချက်ဖြစ်သည်။ လူအားလုံး ရောဂါဝေဒနာကို ကြောက်ချုံကုန် အောင် သူလုပ်ထားနိုင်ကြောင်း၊ လူတွေဟာ နိုင်က ရောဂါမရှိဘူး ထင်ထားရာမှ ယရာအခါး မိမိရောဂါကို မိမိသိကြရှုပြုကြောင်း ကုသပျောက်ကင်းပါ။ ဆန္ဒပြင်းပြနေကြကြောင်း ဖြစ်၏။

“အခုံသန်းဆောင်မှာ ဟောဒ္ဓိပုံ၊ အိမ်တွေအားလုံးမှာ ဒီးထွေလင်းကုန်မယ်။ အများတိုင်း ပြုဒါးတိုင်ကို ယူပြီး ကိုယ်အပူချိန်တိုင်း မှတ်သားထားကြလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ မဖြစ်မနေ လုပ်ရမယ့် ကျန်းမာရေးအရာက် တစ်ခုပဲ” စသဖြင့် သူက အထက်ခါးက ပြောသည်။

ဆရာဝန်အစစ်မှာ ဆေးရှုံးနှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေကြသော ဝန်ထော်များ၊ လုနာများကို ကြည့်ရင်း Knock ၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ဖြူဖော်ဖြူရော်ဖြစ်လာသည်။ သူတို့က ဆေးခန်းဝင်စွဲမကောင်းသဖြင့် အောက်သွေးနှင့် ရောင်းခဲ့သော ဆေးခန်းမှာ ယရာအခါး Knock ၏ အလိမ့်

အညာကောင်းမူကြောင့် စည်ကားဝင်စွဲကောင်းလျက်ရှိပြီ။ ဖြူစ် ပြင်ပစ္စ လူမှာများ ညုအပ်ည့်နေ လာရောက်ကုသသည်အတွက် ဤတည်းနှင့် မှာ ဆေးရုံအဖြစ် ပြောင်းသွားပြီ။ သူသည် ဘာကိုမှနားပေလည် လိုက်စီး နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

“ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူး” Knock က ဆရာဝန်အား ကြည့်၍ ချော သည်။

“ဟုတ်လား... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျူးမှုရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ” နောက်ခုံးတော့ ဆရာဝန်အစစ်သည် ဆရာဝန်အတုံး လုနာပြန် ဖြစ်သွားလေသည်။

Knock ၏ ခြို့သူမြို့သားများမှာ ပညာမဲ့ အသိဉာဏ်မဲ့သော လူတန်းစားများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ရှိ တစ်စုံတစ်ယောက်က လွမ်းမြို့သည်ကို အလွယ်တက္က ခံကြရသည်။

Knock အောင်မြင်သည့်အတွက် ဆေးပညာတန်ဖိုးကို မြှင့်တင်ပေး နိုင်သည့်အတွက် ကျွန်မတို့ မှတ်တာပွားနိုင်ပါရဲ့လား၊ ကျွန်မကတော့ Knock ၏ လူနာတွေ၊ ပံ့ည့်ည့်ခြို့သားတွေကို အားရပါးရုံ ဆောင်ကိုင် လူပုပ်ယမ်းပြီး အော်ဟန်ပစ်ရှင်လွှဲသည်။ “ရှင်ဝို့တွေ အဲလောက် ညွှေ့သလား”ဟု မေးမြန်းရှင်လှသည်။

[ကလျားခြော့အောက်တိဘား]

ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ପ୍ରାତିକାରି ଯୁଗରେ ଅନୁଭବରେ ଆମର୍ଦ୍ଦିତ ପାଇଁ

ကန္တာမှာ ပြောတ်စာပေသစ်ကို စတင်တိစွင်သူ အဖြစ် နာမည်ကျော်
ကြားလျသော ပြင်သစ်ပြောတ်ရေးဆရာ 'ယုဂ္ဂင်းဒီယိုနက်စံကို' အား ပြင်
သစ်စာ သင်ကြားရင်း ကျွန်ုပ်မ စတင်လေ့လာခွင့် ရှုံးသည်။ ကျွန်ုပ်မတို့သည်
Diplome Supérieur ဟု ခေါ်သော အဆင့်ပြင် ဒီပိုလုမာသင်တန်းတွင်
ယုဂ္ဂင်းဒီယိုနက်စံကို၏ "Le Roi se meurt" (ဘုရင်ကြီးနတ်ဆွဲခြင်း)
ပြောတ်ကို သင်ကြားရပါသည်။ ကျွန်ုပ်မတို့မြို့မဟာရုရှင် နှင့်တွင်းကို ထွေး
လိပ် ကြိုးဆွဲသူတွေ၊ ရပ်သေးရပ်တွေ၊ မနာလိမ္မတွေနှင့် ဦးနောက်မြို့တော်
စရာလည်း ကောင်း၊ အခြောင်းအမောက် မတည့်မှုတွေနှင့် ရယ်စရာလည်း
ကောင်းသော နှင့်တွင်းအဖြစ်အပျောက်တစ်ခုအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားလူ
တန်းစားကို သရော်ရာတွင် ပြောင်မြို့တော်သော ဒီယိုနက်စံကို (Engage
Joneses) သည် မိဖုရားနှင့် မင်းမှုထမ်းများ၏ စရိတ်ကို အပိုအပြင် သစ်
အော်ခဲ့၏။ လူလောက၏ ယုတွေ့ဖော်ကို သရော်ခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရုံကျွန်ုပ်မ
တို့သည် စာသင်ရင်း သဘောကျွော့ရယ်မော်မီသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံတော့
အလေးအနေက် စိတ်ကူးပုံမော်ရင်း သူ့နှင့်တွင်းထဲသို့ ရောက်သွားရတတ်
သည်။

ထိပြေတ်ကို သင်ကြား၍ မဖြောဆုံးသေးမှ ကျွန်မသည့်ပြေတ်ထက် မြို့ပြေတ်ရေးဘာရေးအရာအား စိတ်ဝင်စားမီတော့သည်။

ဘာပြောတ်တွေ ရေးခဲ့သလဲ။ ယခုပြောတ်ထိပင် အချိန်ကာလနှင့် ဆယ်ပံ့မှ ယူလို့ဖော်ကို သရော်လိုသော ပြောတ်တွေ ရှိခဲ့သေးသလား။ သူ ရည်ရွယ်ချက်တွေက ဘာလဲ။ မည်သည့်နည်းတွေကို သူ အသုံးပြုလေ၍ သလဲ သည် သသည် သသည်ပြင် အီယိုနက်ကိုအေး သိချင်စိတ်တွေ များခဲ့မိသူး ထိုကြောင့် သူ့စာအပ်တွေကို လိုက်ရှာဖတ်ခိုပါသည်။ ထိုအခါ သူ၏အမြဲးပြောတ်သဲ့ပုံးကို တွေ့ရသည်။ La Leson (သင်ခန်းစာ)၊ La cantatrice chauve (ထိပ်ပြောင် အော်ပရာအဆိုတော်) နှင့် Rhinoceros (ကြံများ) တို့ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်းမာရ်မှ တော်တွေလည်းပြစ်ပါ နှစ်သက်စွာလည်း အထောက် ပြန်ပတ်မိသော ပြောတ်နှင့်ပုံးမှာ La cantatrice chauve နှင့် Rhinoceros တို့ဖြစ်ပါသည်။

La cantatrice chauve ပြောတ်သည် အီယိုနက်စိတ်ကို၏ ပထမဆုံးသော ပြောတ်ဖြစ်၏။ ထိုပြောတ်ဖြင့် ကမ္မာပြောတ်စာပေသံကို စတင်တိတွင်သုတေသနပြစ်သည်။ ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် La cantatrice chauve ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပါ သည်။ သရမ်မှန်ဝါဒ (Realism) ကိုပထ်ဖျက်ပြီး လွတ်လပ်စွာရေးခဲ့သော ပြောတ်တစ်ပုံးပြစ်သည်။ ‘လွတ်လပ်လွန်းသဖြင့် မဖြစ်နိုင် လောက်အောင် ရယ်စရာကောင်းခြင်း’ကို သူ ရေးပြခဲ့သည်။ မော်ဒန်ပြောတ်စာပေနှင့် အတော်အတန်စေးသူ ပြစ်သော ကျွန်းမာရ် သူ့ပြောတ်ကို ဖတ်ဖတ်ချင်း ရယ်စရာကောင်းသော မဖြစ်နိုင်ခြင်းကိုသာ တွေ့ခဲ့ရ၏။ နောက်ကျယ်က သူ လိုလိုချင်သော သူ့ပြောပြချင်သော လွတ်လပ်မှုကို မတွေ့ခဲ့ရပေ။ သို့သော် ခုတိယအကြံမံ ထပ်ဖတ် ပိသောအခါ သူ့ပြောပြချင်သည်။ လွတ်လပ်မှုကို သော်လှပါကြသည်။ ‘ကျွန်းမြောင်းစွာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အောင်ခဲ့တော်ထားသော ယုတ္တိဖော်’မှ လွတ်ကင်းလိုစိတ်ကို တွေ့ရသည်။

အတ်လမ်းမှာ ဘာမှမည်မည်ရရ မရှိ။ ပြောတ်တစ်ပုံးလုံးတွင် အယ်ကောင် ခြောက်ရှိုးပါ ပါသည်။ အီမ်ရှင် လင်မယေား၊ မည်သည်လင်မယေား

BURMESE CLASSIC

မီးသတ်သမားတစ်ယောက်နှင့် အီမ်ဖော်မလေးတို့ ဖြစ်သည်။ လန်ချိန်ခြို့ အံ့ဩလိပ်ဘူးလူတန်းစား နေအီမ်တစ်ခုအတွင်းမှာ ဖြစ်ရှုဟန်သွားသော ပြောတ်တစ်ပုံးဖြစ်သည်။ အီမ်ရှင်လင်မယေားမှာ အံ့ဩလိပ်ဖြစ်ခြင်းလုံး အနဲ့မြို့သားများ ဖြစ်ခြင်းအပေါ် ဂုဏ်ယဉ်လျက်ရှိရှိ၏။ သူတို့မှာ မေရိဟန်ခေါ်သော အီမ်ဖော် မလေး တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူတို့အီမ်ခို့ ခံလျှင်းလှမ်းမြို့ကလေး တစ်မြို့မှ မိတ်ဆွေလင်မယေား လာလည်းကြသည်။ ချိန်းထားသည့် ညာစာချိန် ထက် စိုးရှုနောက်ကျသည်။ အီမ်ရှင်လင်မယေားက ဆာလောင်သဖြင့် သူ တကို စားပစ်လိုက်ကြပြီးပြီ။ သူတို့လေးယောက် စကားပြောကြသည်။ အပြင်မှ ခေါင်းလောင်းမြည်သည်။ သွားကြည့်တော့ ဘယ်သူမျှမရှိ အောင်းလောင် ထပ်မြည်သည်။ နောက်ထပ် မြည်သည်။ သွားကြည့်တော့ ဘယ်သူမျှမရှိ သည်လိုနှင့်ပင် ခေါင်းလောင် သည် မေရိအပါအဝင် ရုံးပါးယောက်အတွက် အပြင်းဖွားစရာ ဖြစ်လာ သည်။ ခေါင်းလောင်းမြည်ခြင်း၏ ယုံကြည်လောင်ကို ဖြေရှုံးဆွေးကြသည့် နောက်ဆုံး မနေနိုင်၍ တစ်ယောက်ယောက်က သွားကြည့်တော့မီးသတ် ဗိုလ်ချုပ်ကို ရောက်နေသည်။ မီးသတ်သမား၏ ယုံကြည်အီမ်ခို့ သို့မဟုတ် ယခုအခါ မီးသတ်သမားသည် တစ်ခိုင်တက်စင်း အလည်းအတတ် သွား၍ မီးလောင်သလားဟု အေးရသည့်သဘာအထိဖြစ်လာသည်။ မန္တတာ စမ်းသံတို့အီမ်မှာ မီးလောင်မနေလေ။ မီးသတ်သမား မေးသလို အောင်း တိုင်ဆီမှာပင် မီးမရှိလေ။ သို့သော် မီးသတ်သမားအား အီမ်ရှင်က တွေ့အလုပ်တစ်ခုလေးသည့်သဘာနှင့် အာလာပသရွားပ ပြောခိုင်းသည်။ မီးသတ်သမားကလည်း ပုံစိုးပတ်စပြောဖြစ်သည်။ ငှင့်မှာ အလုပ်တစ်ခုဖြို့ သွား၏။ တစ်လျှင်းစီ ပုံပြောကြသည်။ အီမ်ဖော်မလေးကလည်း ဝင်ရှုံးသည်။ နောက်ဆုံး မီးသတ်သမားက မီမီပြန်လို့အချိန်ရောက်လျှို့ဟန်း သည်။ မီနှစ်အတိအကျိုးပြင် ပြောပြီး ယိုအချိန်မှာ သူ့ပြုံးသတ်သမား၏ ထိုမီးမှာ အယ်အုံးမီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး အစာအီမ်မှာ လောင်သည် မီးသတ်

တစ်ခုလည်းပါသည်ဟု ပြောသည်။ မီးသတ်သမားကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အခါ ကံကောင်းပါဖော်လည်း နှုတ်ဆက်ပြီး မီးကောင်းကောင်း (၅၆။ စရာ) ရပါဖော်လည်း ဆူတောင်းကြ၏။

ထိုနောက် လင်မယားနှစ်တဲ့ချည်း ကျွန်နေခဲ့သောအခါ စကားတွေ ဆက်ပြောကြသည်။ ပထမ စကားပုံတွေ့ ဆိုရှိုးစကားတွေ့၊ နောက်တော့ ယူလွှာကျကျ အမိဘာယ်ရှိရှိ ဆင်ခြင်္သာက်ရှိရှိ စကားများ၊ မဟုတ်ဘဲ စကားလုံးများ၊ ကို စီကုံး၍ သူ့ထက်ဝါ ပြောကြသည်။ ဝါကျအပြည့်အစုံမှ ဝါကျ မပြည့်မစုံတွေဖြစ်လာသည်။ ဥပမာ- ကျွန်မတို့ ငယ်စိတ်က ကြားဖူးသော ‘တုံးအောက်က ဖား၊ ပြားတဲ့ ဖားက ဖောင်း’ ဟုသော စကားလုံးပျိုး၊ ‘ရွှေပါ၍ ရှုံးပြီး၊ ရှုံးအေး ရွှေမလုံး’ ဟုသော စကားမျိုးတွေဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး အေ အီး အိုင် ခို့ ယူ သရုပ်တွေသာ ထွက်လာ၏။ နောက်တော့ ရထားခုတ်မောင်းသည် မြေည့်သွေ့စကားတွေပဲ ထွက်လာတော့သည်။ ထိုနောက် သုတေသနေးယောက်သည် ဝါကျတော်ခုတွေ့ ဂို့ လေးယောက် ပေါင်း၍ ပြောကြသည်။ “အဲဟိုဘက်က မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဘက်က လာတာ” ဟူသည် စကားကို တစ်လုံးချင်း တစ်ယောက်ချင်းက ပြောသွားသည်။

နောက်ဆုံး ပြုအတ်ဆုံး ခါနီးတွင် မြင်ကွင်း (၁) ကပြန်စပြီး လူတွေ အနေအထား ပြန်ပြေားကာ စကားတွေ့ ပြန်စပြောကြသည်။ ပထမ မစွတာ စမစ်သိတ္ထိ ပြောစကားများကို သည်တစ်ခါ မစွတာမာတင်တို့က ပြောကြသည်။ ထိုနောက် တဖြည့်ဖြည့်း ကားလိပ်ချကာ ပြုအတ်ပြီး ဆုံးလေသည်။

ပြုပြုအတ်တစ်ပုဒ်လုံးတွင် နာမည်အကြိုးဆုံး ပြုကွက်နှစ်ခုရှိသည်။ မစွတာမာတင်နှင့် မစွမ်းမာတင် လင်မယား၊ ရထားအတုစီးပြီး မစွတာစာမင်္ဂလာ တို့အီမံ ရောက်လာသည့်အခါ ညုံးခုန်းမှာ ထိုင်ရင်း စကားပြောကြသည် မြင်ကွင်းဖြစ်၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြသည်။ တော်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း မိမိလာရာခရီးနှင့် နေသည့်အီမံ စာည် တို့ကို ပြောပြီးတ်ဆက်ကြသည်။ ဥပမာ- ကျွန်တော် စီကိုလာတော့ သုံးနာရီ၏ ရထားကို တွေ (၆) ကနေ စီးလာခဲ့တယ်။ ခုံနိပါတ် ၃၂ ဆိုသည့် စာတား။ “အို ဟုတ်လား၊ ကျွန်မလဲ သုံးနာရီ၏ ရထားပဲ၊ တွေ (၆) ပဲ ၁၁

နံပါတ် ၃၃” ဟု ပြန်ပြောသည့်စကား။ “ကျွန်တော် နေတော့ ဘျွန်မီးလဲ လမ်းမှာ၊ အမှုတ် ဘုရားမှာ နေပါတယ်” “အို ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်တိုက် ဆိုင်လိုက်သလဲရှင်၊ ကျွန်မလဲ ဘျွန်မီးလဲလဲ့ အမှုတ် ဘုရား” “ကျွန်တော် က ၅ ထပ်မှာနေတယ်၊ အိုခုံးက အစိမ်းရောင်၊ စာကြည့်ခုံး အသေးလေးတစ်ခုလဲ ရှိတယ်” “ဒုံး တိုက်ဆိုင်လှုပျော်လား၊ ကျွန်မလဲ ၅ ထပ်မှာ နေတား၊ အိုခုံးအစိမ်းရောင်၊ စာကြည့်ခုံး အသေးလေးပဲ”

“ကျွန်တော်မှာ နှစ်နှစ်အရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ မှုက်လုံး တစ်ဖက်က အဖြူ၊ မျက်လုံး တစ်ဖက်က အနီး၊ သူ့နာမည်က အလောက် တဲ့”

“ဟာ ကျွန်မနဲ့ တူလိုက်တာ၊ ကျွန်မမှာလဲ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ နှစ်နှစ်သမီးလေး၊ မျက်လုံး တစ်ဖက်က အဖြူ တစ်ဖက်က အနီး၊ နာမည်ကလဲ အလောက်ပဲ”

“သိပ်ထူးဆုံးတာပဲနော်၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်မဲနဲ့ ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ တွေပါလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဤမြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ထ၍၍ ထွေ ဖက်ကြသည်။

“အို ကျူပ်ရဲ့ ချစ်နော်နဲ့ ဟာ ခင်ဗျားပဲ ဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာ မရှိတဲ့ ဘူး”

“အိုး... ဒေါ်နယ်လဲ၊ ရှင်ပေါ်ကို”

ထိုမြင်ကွင်းသည် စာဖတ်သူအပို့ ဦးနောက်မြောက်စရာ၊ ရယ်ချင်စရာဖြစ်၏။ ကိုယ်ဖိန်းမကိုယ် မမှတ်မိယောင် ဆောင်ရာလား၊ ကိုယ်ယောက်းကိုယ် မမှတ်မိရောက်းလားဟု မျက်မှောင်တွေ့နှစ်စရာပင် ဖြစ်၏။

တကယ်တစ်း အီယိုနှင်းကို ပြောပြုချင်သည်က အဖြစ်အပျက် အစီအစဉ်ဗျား၏ သဘာဝယူလိုက် ပစ်ပယ်လိုက်မြင်းဖြင့် ‘လွှာတ်လပ်မှုတော်’ ရရှိလာကြော်း ဖြစ်သည်။ အမှတ်ရရှိမှား၊ အသိစိတ် မှတ်ညျှော်မှား (memories) တို့ကို စွမ်းပယ်ပစ်လိုက်မြင်းဖြင့် အသစ်ဖြစ်တွေ့ဗွဲတော်ကို ရာသည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်တည်နှုံး personal မှ အဗြားသုအဖြစ်၏

ပြစ်တည်နိုင်မှ (impersonal) အဖြစ် အလွယ်တကူပြောင်းလဲနိုင်သည်။
အတိတ်မျော်စွင်း (Amnesia) ကို ရှိခြားသောလျင် အမြေားအရှစ်စားမှုများ
ကို အပြည့်အဝ ရရှိနိုင်မည်။ ရပ်စိုင်းဆိုင်ရာ သရပ်မှန်စွင်း (Physical
realism) ကိုချည်း ဦးစားပေး အနေဖိတ်ရောဖွံ့ဖြိုးပြန်နေလျင် စိတ်ပိုင်း
ဆိုင်ရာ သရပ်မှန်စွင်း (Mental realism) ကို လွတ်ထွက်သွားနိုင်သည်။
ဟူလည်း သူယူဆဟနိုင်သည်။ သူ၊ အတွက် ရပ်စိုင်းဆိုင်ရာ သရပ်မှန်စွင်း
သည် လုံးဝမလိုအပ်သောအရာဖြစ်၏။ မဖြစ်နိုင်သော ခြကုံမှုကို တော်
လွှဲ နည်းပြုင့် ဆင်စဉ်လိုစွင်း (Dialectic of the absurd) စိတ်သတ်ပြု၏
La Cantatrice chauve ကို သူရေးပြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေဝါဒမင်္ဂလာကိုသိရှိနိုင်၍ ရေးဖွဲ့စင်းအားဖြင့် အမှန်တရား၏ တို့
ခဲ့သန်ထွက်မှုကို ရလာနိုင်သည်ဟု သူယူဆသည်။ဒေဝါဒမင်္ဂလာဆိုသည့်မှာ
ဒီပုံကျင့်သော အမှန်တရားကို ရှာဖွေစင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု သူတို့ခဲ့သည်။

La cantatrice chauve ထဲမှ တူးမြားသော၊ ထင်ရှားသော အခြား
မြင်ကွင်းတစ်ခုမှာ နာရီနှင့် ပတ်သက်နေသည်။ မစွဲတာ မစစ်သံတိအီမြှော်
နာရီသည် အချိန်မှုန်မှုန် မလိုးပေါ်၊ တလွှဲတရ္တာ၏တွေ့သာ ထိုးလောက်သည်။
အချိန်နာရီသည် မမှန်ကော်မြင်းသာ မကတော့ဘဲ စဉ်းလဲဟောက်ပြန်သော
သဘောကိုပါ ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ဥပမာ—နာရီသည် ၂၉ ကြိမ် ထိုးသည်ဟု
ဆိုရာ နာရီမှုန်ခြင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် ၁၂ ကြိမ် သို့မဟုတ် ၁၀ ကြိမ်ပဲပြစ်ရမည်။
၂၉ ကြိမ် ထိုးသည်ဆိုသောကြောင့် ငါးမှာ စဉ်းလဲဟောက်ပြန်မှုဖြစ်သော
၏။

ဒီပိန့်က်စံကိုသည် လူတွေမှာ ရှိသော ဥပဒေများ၊ အောင်များ၊ ကျော်များ၊ ဆုံးများ၊ ဆုံးသည်မှာ လူတွေ၏ စိတ်ပုပင်မှုမ လှတ်ကင်းအောင် လူတွေ ကိုယ်တိုင် ရေးဖွဲ့ကန့်သတ်ထားသောအရာ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည့်သည်။ “လုတ္တုသည် တကယ်ကြိုတွေ၊ လာရသော ‘မဖြစ်နိုင်မှုများ’ အပေါ် ရှင်ချို့ ရှင် အလှန်သတ္တိကြောင်သည်။ ထိုအရည်အချင်းများ လူတွေမှာ မရှိ၊ ထိုကြောင့်ပင် ထိုအရာများနှင့် ကြိုရတိုင်း လူမှာ နောင်တတော်းဖြစ်ပေါ်သည်။

ଗୁଣ୍ଡାମୁଣ୍ଡିଙ୍କଣ୍ଡା La cantatrice chauve ଗୁଣ୍ଡା ମୁଣ୍ଡିଙ୍କଣ୍ଡା

သုသည် စကားလုံးများ၊ ဘာသာစကားများအဖြစ်တွင် အကြောင်းအား ကိုယ့်ကြည်နေရှင်းကိုလည်း မကျေနပါနဲ့လက်မလဲလို့သူ ဖြစ်သည်။ ဘာသာစကား ဆိုသည်မှာ ရုပ်ပစ္စည်းသက်သာသော ဖြစ်သည်။ အထွေထွေ အနှစ်သာရမဟုတ်။ ဘာသာစကား နှင့် ကိုယ်အမွှာအရာပြု စကားနှစ်ခု့ အကြားရှိ စည်းရှိုးကို ပျက်ဆီးပစ်လိုက်သော မြင်ကွင်းပြုက်တစ်ခုတို့ လည်း La cantatrice တွင် တွေ့ရသည်။ နောက်ဆုံး အတော်သိမ်းခေါ် ပြု၏။ ဘာအမိပ္ပါယ်မှုမရှိသော စကားလုံးတွေကို အသံသက်သက်ဖြင့် အေး ပြုသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစကားလုံးများ အသံများဖြင့် မျှကြည့်ပရိသာတ် စာပတ်ပရိသာတ်သည် ဖော်ကားပါတ်ထုတ်ခံရသည်။ ငှါးစကားလုံးများကို သူတေမင်ရေးဖွံ့ဖြိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြောတ်တစ်ခု၏ ကိုယ်ပိုင်ဘာသာစကား၊ စကားလုံးများ၊ ပြင့်ပြောတ်ရှုထောင့်သစ်တစ်ခုဖော်တို့လိုခြင်း၊ ဖြစ်သည်။

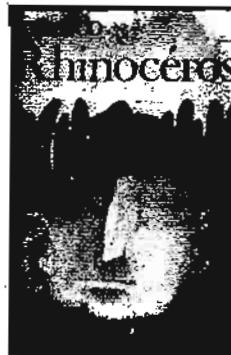
ထိပြုလေတိဂို သူမရေးမီ ၁၉၄၈ခုခွန့်လောက်ဆီက သူသည်မြှေဆေ
ရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ရှိ စိတ်ကျော်သူမဟုတ်လဲ။ သူသည် အက်လိုင်သူ

ကို အသည်းအသန် လေလာလိုက်စားဖို့ ဆန္ဒရှိယဉ်တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ သူ သည် ပြင်သစ်-အကဲလိုင် စကားပြောစာအပ်တစ်ခုပြင် စတင်လေကျင့် သည်။ ထိုစာအုပ်ထဲမှ အစီအစဉ်အတိုင်း ဝါကျများကို ကုံးယဉ်ပြီး အလွတ် ကျက်ရန် စီစဉ်သည်။ ထိုအခါ သူသည် ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းဖြင့် မိမိသည် အကဲလိုဘာသာအပေါ် လေလာနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ စာအပ်ထဲမှာ ရေးထားသော အထိတ်တလန့် အမှန်တရားများအပေါ် လေလာနေခြင်းပါလားဟု သူကိုယ်သူ တွေ့ရှိသွား၏။ ဥပမာ-တစ်ပတ်မှာ ခန့်ရက်ရှိသည်။ (ငှုံးမှာ သူသိပြီးသားအချက်တွေ ဖြစ်သည်) ကြမ်းပြင်ဆိုသည်မှာ အောက်ဘက်၊ မျက်နှာကြောက်ဆိုသည်မှာ အထက်ဘက်မှာ ရှိသည်ဟုသော အမှန်များ ဖြစ်သည်။ ငှုံးတို့မှာ သူသိပြီးသား။ သို့သော် ဘယ်တော်းကမဗ္ဗာပြန်တွေးဗျား ဖြစ်သော ဓမနနဲ့သော အချက်များ သို့မဟုတ် မူးမူးလျှော့လျှော့ ပယ်ထားခဲ့သော အချက်များ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မစွာတာစမစ်သံ၊ မစွာစ်စမစ်သံ၊ မေရီစသည်၍ သင် ခန်းစာစာအုပ်ထဲက တကယ်အကဲလိုစစ်စစ်နာမည်များ၊ အတ်ကောင်များ သည် သူ၊ အတွက် အထောက်အကျပစွဲည်းများ ဖြစ်လာကြ၏။ မိမိတကယ် ရည်ရွယ်ချက်မှာ အကဲလိုစာပြီးပြည့်ဖို့ မဟုတ်ကြောင်း သိလာသည်။ ပို၍ ဆန်းသစ်သော ပို၍ ကျယ်ပြန်သော ကြိုးစားအားထုတ်မှုတစ်ခုဖြင့် အမှန်တရားဟုသော်လေရာမှာ အပေါ် ဆန်းစစ်စစ်နောက် နေရာယူလာသည်။

ငှုံးမှာ La cantatrice ပြုခဲ့တစ်ပုံ မွေးဖွားရာ အစပိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ပြုခဲ့တစ် "Rhinoceros" မှာ ကြိုဖြစ်သွားသော လူတွေ အကြောင်းပြုခဲ့တစ်ပုံ ပြုခဲ့အစမှ ပြုခဲ့အစုံးအထိ အလွန်စိတ်ဝင်စွဲ စရာကောင်းပါသည်။

ကြိုဆိုသည်မှာ အလွန် အရွယ်ဆိုးသော ကြိုးတိန္ဒာနှင့်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ငှုံးမှာ လူတိုင်း လက်ခံထားပြီး သား အကြောင်းအရာအမြင်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုကဲသို့ ရပ်ဆိုးသော ကြိုးသည် တစ်ခုနှင့် ရှင်းမှု လူတွေအတွက် လုပ်လာပြီး အားကျစရာဘဝ ရှိုး ဖြစ်လာသည်အထိ ကြိုတွေက လူတွေ အပေါ် လွှမ်းမှုံးသွားခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်သည့်လူ့အားချက်ကို နိမ့်တိုင်းပုံ ဝါဒ ဆန်းပေါ်မှုံးသွားပါသည်။

အတ်ကောင် နည်းနည်းများသည်။ သို့သော် အနိကောတ်ကောင် မှာ 'ဘေရောင်ရေး' (Berenger) ဟုသော လှုင်ယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏၊ သူသည် အရောက်အလွန်ကြိုးက်သည်။ ပုံတွေ့မောတစ်ခုထဲတွင် သူကိုယ်သူ ကျရောက် နှစ်ဝင်ပြီး ဒီတ်ပေါ်မွေးနေစေရန် အရောက်ကို အားကို မေးနား ဖြစ်သည်။ သူသည် ရုံးတစ်ရုံး ခုပ်ချုပ်ရေးဌာနတစ်ခုတွင် အလုပ်ရုပ် သည်။ သူမှာ ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းမှာ သူတို့နှင့် ဘယ်တော့မှ အမြင်မတွေပဲ။ သို့သော် သူတို့နှင့်သောက်အလွန်ခင်မင်ကြ၏။ သူတို့နှင့် လှုတွေ့မောက်ပိုင်ဖက် ရုံးဝန်ထမ်းများရှိသည်။ အတ်အရာရှိများ ရှိသည်။ အရောက်ဆိုးပိုင်ရှုင်၊ စတိုးဆိုးပိုင်ရှုင်၊ ရုံးစာရေးမလေးတစ်ယောက် (ဘေရောင်ရေးက ပုံးပန်းနေသာ) ရှိသည်။ ယုတွေ့မော ပညာရှင်တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူတို့အုပ်သည် တစ်ခုသော တန်ခိုးနေ့ခွင့်ပိုင်းတွင် စတိုးဆိုးပိုင်တစ်ခုရှုံးခြုံ စဉ် လမ်းမောက်ဆီမှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသာများနှင့်အတုံးအလွှား လာနေသာ အသာများ၊ ဖုန်လုံးကြီးများကို မြင်ရသည်။ ထိုအနာ သည် သုတေသနမှ ရိပ်ဆန်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအရာကို တဆုံးကြပြုလိုက်ရှုပြီး ကချို့က မမြင်လိုက်ရ၏။ မြင်လိုက်ကြရသူများက ကြိုးတစ်ကောင်းမှာ ဆိုသည်။ မဖြစ်နိုင်သွား ဖြစ်နိုင်တယ် ပြင်းနေကြသည်။

ကျွန်ုမ် ဖော်ခဲ့သော စာအုပ်များ

၄၁၃

ထို့နောက် အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်ပြီး စကားတွေ ပြောကြွာ၊ ငြင် ကုန်ကြသည်။ နောက်ထပ် ဆူဆူသည်အသံဖြင့် ဖုန်ထုများ အလိပ်လိုက်ပြုလာနေသည်ကို မြင်ရပြန်သည်။ ထိုအရာသည် လျှင်မြန်စွာ သူတို့ရှေ့မှ ပြတ်သွားသည်။ ကြံတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

စောစောက စတိုးဆိုင်ရှုမှာ ပြတ်သွားတာ ဒီကောင်ပဲဟု တရာ့က ပြောပြီး တရာ့က တစ်ကောင်စီဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ စောစောက အကောင်က ချိန်ခုပါသည်။ အခုအကောင်က နာရောင်ထက်မှာ ချိုတစ်ခုပဲပါ သည်ဟု ငြင်းကြသည်။ အာဖရိက ကြံလား အာရှကြံလား ငြင်းကုန်သည်။ နာရောင်ထက်မှာ ချိုတစ်ခုတည်းပါတာ အာဖရိက ကြံးနှစ်ခုပဲတာ အာရှကြံ စသည်ဖြင့် ငြင်းသည်။ ယုဇ္ဇာဖော်ပညာရှင်က ဝင်ပြောသည်မှာ နှစ်ခုပဲတဲ့ မြင်လိုက်ရအသာ ကြံးဟာ သည်တစ်ကောင်တည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် နို့ကတာတည်းက ချိုတစ်ခုတည်း ရှိတာကို ချိုနှစ်ခု မြင်ရသည်ဟု ထင်မီတာလည်း ပြစ်နိုင်သည် စသည်ဖြင့် ယုဇ္ဇာဖော်တွေကို ရှုပ်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ချုပြ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့အပ်စုသည် အာရှကြံ၊ အာဖရိက ကြံး၊ ချိုတစ်ခု ချိုနှစ်ခု စသည် အသေးအဖွဲ့ကလေးများကို ငြင်းခဲ့သည်။

ဤကြံးတွေ ဘယ်က လာသလဲ၊ ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ၊ ဘာကြောင် ရောက်လာသလဲ၊ ဘယ်လိုမောင်းထုတ်ရရှာလဲဟုတေသာ စကားတွေဘယ် သူမှ မပြောကြပေ။

နောက်တစ်နေ့ ရုံးတက်သောအခါ ကြံးများအကြောင်း စကားပြော ဖြစ်ကြသည်။ ရုံးအရာရှိ အမျိုးသမီးကြံးတစ်ပေါ်က အမောတကော ပြော ဝင်လာပြီး မိမိနောက်မှာ ကြံးတစ်ကောင် လိုက်လာကြောင်း၊ အီမာတွေက် မှစ၍ လိုက်လာသည်မှာ ရုံးအထိပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုပင်လျှင် လောက်လဲ တက်လိုက်လာသလား၊ မသိဟု ထိတ်လန့်တုန်လှပ်စွာ ပြောသည်။ သူ သောက်များမှ အီမာတွေကြောင်း၊ ရုံးအားရှုတွေ့ကို သိ သွားခဲ့သွားသည်။ နှင့် ယခုပင်နေသည်ကို သူ တွေ့ရသည်။ သူ သောက်များမှ အီမာတွေကြောင်း၊ ရုံးအားရှုတွေ့ကို တွေ့ရသည်။

ထို့နောက် အမျိုးသမီးကြံးနောက်သို့ လိုက်လာသည်ဆိုသော ကြံးအကြောင်း သူတို့အပ်စု အွေးမွှေးကြံးကြံးတွေကို ဖော်ခဲ့သည်။ ကြံးကြံးမှ ချိုနှစ်ခုလား

တစ်ခုလား၊ အာဖရိက ကြံးလား၊ အာရှကြံးလား စသည်အကြောင်းများ၌ သည်။ ထို့ကဏ္ဍ လျေကားသီမှ ဆူည်ကျိုးပဲသံများ၊ ဖုန်လွှားများကို ကြေားရမြင်ရ၏။ အမျိုးသမီးကြံး ကြောက်လန့်တုန်လှပ်စွာ ကုလားထိုင်ပဲ့ပစ်ထိုင်ကျေားသည်။ တို့အောင်မြန်ဟန်များကို လျေကားအောက် သီမှာ ကြားနေရသည်။

ထို့နောက် အောက်ဘက်သီမှာ ကြံးတစ်ကောင်ကို ရုံးအကြံးအကဲ အာရှကြံးက စတင်မြင်တွေ့လိုက်၏။ ထိုကြံးကြံးသည် ဒေါသတကြံး ပတ်ချေလှည်းနေသည်။ လျေကားမှာ သူ ဖူက်သီးလိုက်ပြီးပြီဖြစ်ရှိ တက်စရာမရှိပေး။ ထို့ကြောင့် တက်မလာနိုင်ပေး။ ရုံးထဲက လူတွေ့လည်း ရုံးအောက်ကို မဆင်းနိုင်ပေး။ ထို့ကြောင့် စီးသတ်သမားများကို လှမ်းစုန်းဆောင်၍ ပေါ်လိုက်မှ ထို့ကြောင့် စီးသတ်သမားများကို လှမ်းစုန်းဆောင်၍ အမျိုးသမီးကြံးသည် ကြံးကြံးအား မှတ်မီးသွား၏။

“အိုး... ကျွန်ုမ်မယောက်ကျိုးပါလား၊ ဘုရားရေ... ဖြစ်နိုင်ပါမလေး”

သို့သော တက်ယ်ပင် သူများသောက်ကျိုးသည် ကြံးဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြံးကြံး အမျိုးသမီးကြံးက လုမ်းအော်နှော်နှစ်သိမ်း၏။ ထို့နောက် အအထူးဆွဲထားကြသည့်ကြားမှ သူမှသည် ပြတင်းမှ ခုန်ထွက်ဆင်းသွားသည်။ သူ တို့လင်းထုတ်ယောက် တွေ့ရသည်ကို ရုံးသူရုံးသားများ၊ စောင့်ကြသွားနေသွားသည်။ ထို့နောက် စီးသတ်သမားများ ရောက်လာပြီး စီးသတ်လေ့လာကြသည်။ သူတို့ ဆင်းကြရသည်။

ဘေးရောင်ရေးသည် သူ သူငယ်ချင်း ယွန်းရှိရာသို့ သူငယ်အချင်းချင်း အချင်းချင်း အဆင်မပြုဖြစ်ခဲ့သည်တို့အတွက် တောင်းပန်စားသိမ်းကြံး ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းသည် အီမာတွေကြံးရှိနောက်။ သူငယ်ချင်းအသံစွာ ထောက်များ၊ ပြီး ဖြစ်နေသည်ကို သူ တွေ့ရသည်။ သူငယ်ချင်း၏ နာဂေါင်းထားသွားသူလုံးကြံးတစ်ခု ဖူးရောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်း နေမကောင်းဘူးလား၊ အထေားအရေးမကောင်းပါလေး မင်းနှုံးက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘုကြံးတွေ့နေပါလား”

သူ သူငယ်ချင်းသည် မိမိကိုယ်ကို ကြံးဖြစ်စွာ ပြန်ဖြီးပြု မသီး၊ အထူးလိုက် ကလည်း သူငယ်ချင်းမှုများ၊ နေမကောင်းတာသာ သိမ်းသွားသည်။

ဒေါ၍ရန် တကဲကဲဖြစ်နေသောလည်း ထို့သူ ကြံ့ဖြစ်စပါနေမှန်းမဟု။ မှန်ဖြင့် ပြု။ နှေ့မှုဘုလုံးကို ကြည့်စေသည်။ သူငယ်ချင်း၏ အသားအရေပြားမှာ တဖြည့်ဖြည့်၏ စိမ်းလာပြီး ကြမ်းတမ်းထူထဲလာသည်။ သူငယ်ချင်းသည် တစ်ဂိုယ်လုံး ပုဒ္ဓိက်စွာ ခဲ့စားရ၍ ရေချို့ခန်းထဲ ဝင်ပြီး ရေလောင်းရော်စိုး နေရသည်။

သူ၊ ရှုံးမှ ကြံ့ဖြစ်သွားသော လူအကြောင်း အတိလိုက်က ပြောပြသည်။ တန်လုပ်စရာ၊ သနားစရာ ကောင်းကြောင်း၊ မပုံကြည့်နိုင်စရာ ကောင်းကြောင်း ပြောပြနေသည်။ ထိုစကားများကို သူငယ်ချင်းတဲ့ပြန်ပုံက ပြုတဲ့ ၏ အရေးကြီးသော ကဏ္ဍကို မြင်သာစေ၏။

“သူ ကြံ့ဖြစ်သွားတာ သနားစရာလား၊ သူ၊ ဂိုယ်သူ ကြံ့ဖြစ်သွားရတဲ့ အတွက် ကျော်နေမယ်လို့ မင်းဘာကြောင့် မထင်သလဲ၊ ကြံ့ဖြစ်ချင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ ကြံ့ဖြစ်ရတာ ကျော်စိတ် ပေါ်မယ်ဆိုရင် ဒါသူ၊ အောင် အရေးပဲ၊ လူနဲ့ကြံ့ဆိုတာကရော ဘာများ ကွာခြားလို့လဲ”

အတ်လိုက် စိတ်ထိနိုက်ကာ အုပ်သွားသည်။

“ကြံ့ဆိုတာက အရိုင်းတိရော့နှစ်ပဲ”

“ဘာလဲ၊ ဒါနဲ့ပဲ မင်းတို့လူတွေက ရိုမြင့်မြှတ်ရောလား”

“ဒါပေမဲ့ လူတွေမှာ ကိုယ်ကျောင်းတရားတွေ ရှိတယ်။ အော်ကိုယ်ကျောင်းတရားကြောင့် လူနဲ့တိရော့နှစ်ပဲ ကွာခြားနေတယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ အော်ကိုယ်ကျောင်းသိကွာ ဆိုတာတွေကို ငါ စိတ်ကျိုးလျှို့။ ကိုယ်ကျောင်းသိကွာမှုတာ သဘာဝကို ဆန့်ကျင့်နေတာပဲ၊ ကိုယ်ကျောင်းသိကွာနေရာမှာ သဘာဝတရားနဲ့ပဲ အစားထိုးရမယ်၊ သဘာဝမှာ သီးသွေး ဥပဒေရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းက ကိုယ်ကျောင်းတရား ဥပဒေနေရာမှာ တော်စွဲ့သာ ဥပဒေတွေကို အုပ်စုံသုံးမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါကတော့ အော်တော်ဘုံး ဥပဒေသတွေနဲ့ အသက်ရှုံးနေနိုင်မှာပဲ”

သူငယ်ချင်းက လူနှင့် လူအားဖြစ်၏ ဓမ္မပါသမှာ၊ ကိုယ်ကျောင်းသိကွာစသည့်

အလိမ်အညာတွေ ထိန်းချုပ်မှုတွေကို စိတ်ကျိုးပြီး အထောက် အထားမှုကို ဦးစားပေးသော ရှုံးရှိုးဆန်သည် လူ၊ ခွဲစာတော်လို့ အပြုံး အသုတေသန သည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းသည် သူ၊ မျက်စီအောက်မှာ ထင် ထုတေသန လျားလျားကြီး ကြံ့ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနောက် အခန်းနှီးချင်းလုံများ၊ တော့ စောင့် စောင့်လှများ၊ ကြံ့တွေဖြစ်ကုန်သည်။ ဘေးရောင်းပေးသည်။ ထိုနောက်လာကြပြန်သည်။ ထိုအခါကျော်ကြံ့ဖြစ်သွားသူတွေ အများကြီး ပြစ်နေမှန်းသိရှု၏။ သူ၊ ရှုံးမှ အကြီးအကိုယ်တိုင် ကြံ့ဖြစ်သွားပြီ။ ထိုနောက် သူ၊ သူငယ်ချင်းများလည်း ကြံ့ဘက်မှ ရပ်တည်သွေးအပြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။

နောက်ဆုံးတော့ လူသားအဖြစ် ကြီးစားရပ်တည်နေသွားမှာ သူတော် ဦးတည်သာ ရှိုးသည်။ မြို့တစ်ခုလုံး နိုင်ငံတစ်ခုလုံးက လူတွေ ပြောဆွဲဖြစ်ကုန်ပြီး သူသည် ရပ်တည်ရင်းရပ်တည်ရင်းမှ ကြံ့ဖြစ်ကုန်ပြီး စိတ်ပေါ်လာ၏။ အကြောင်းမှာ ကြံ့များနှင့် ဆက်သွယ်စရာ သူ၏ ဘာသာစကား၊ မူရိသားကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် ပြင်သစ်စကား ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘာ အမိုးယ် ရှိုးမှာလဲ။ ပြင်သစ်စကား၏ ယဉ်းစွဲ့ဖော်လေသည် ပျောက်ဆုံးရှိုးမှု သူ၊ ဂိုယ်သူ ဘာလဲဟဲ အောင်ပါ ပြုဖြစ်နေပြီ။ ကြံ့နှင့် ကြံ့ဘက်တော်သူးမှား၊ အလယ်တွေ သူသည် လူသားအဖြစ် ခက်ခဲစွာ ရပ်တည်နေရပါ။ ကျော်ကြီးက ကယ်တင်ချင်ပါလျှင် မကယ်နိုင်။ နောက်ဆုံး သူသည် သူ၊ အသားအရေမှာ ဖြေဖော်ဖြေရော် ပျော်စိုးထွေလောက်သာ၏။ သူ၊ နှေ့မှာ (ကြံ့တွေထို့ ဘုတေသွေ၊ ချို့တွေ မပေါ်ဘဲ) ပြောင်ထင်းထင်းကြီးပြု ဖြစ်နေတာကို ရှုံးစေရာဟဲ ထင်လောက်။ ကြံ့လို့ အော်ကြည့်သည်။ ကြံ့မှုနှစ်ဦး ထွက်မလေး၊ ယခုအချိန်ကျမှုတော့ နောက်ကျသွားပြီ။ သူသည် ကြံ့ဖြစ်လို့ မရဏော့သာ ပြုဖြစ်လို့ မရဏော့လောက်စောင် သူ၊ အသီတ်က ရှုံးပြီးပြု ထိုအသီတ် ဖြင့် သူ မတ်မတ်ရပ်ခဲ့သည်။ ထိုအသီတ်ကြောင့်ပင် မခုခုအေး သူ၏ တွေ့တွေ့လို့ ကြုံမဖြစ်နိုင်တော့ခြင်းပြု ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကမ္မာကြီးတစ်ခုလုံးကို ငါ ခုခံတော့မယ်၊ ငါဟာ လူသား မျိုးဆက်ရဲ့ နောက်ဆုံးလူသား ဖြစ်တယ်၊ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကြံခြားသွားမယ်”

ပြောတ်သည် ဤနေရာများပင် ပြီးဆုံးသွား၏။

ဤပြောတ်တွင်လည်း အီယိုနက်စိုက်သည် ယူလိုအောင် စေဖွန်သည် သဘောပါဝင်၏။ ထို့အပြင် ကြံရောဂါနင့် ကြံဖြစ်ခြင်းအပေါ် သူ ရေးဖွဲ့ ခြင်းသည် ဖက်ဆစ်စနစ်နှင့် ဖက်ဆစ်ဖြစ်သွားခြင်းကို ပုံစံပြန်စိတ်ယူတေား ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် စနစ်တစ်ခုကို သရော့ရှုပွဲ စနစ်သာက်ထက် စိုး၍ တာဝန်ရှိသွား၊ ထိုစနစ်ကို ယူကြည့်သက်ဝင်သည် ပြုမှုလုပ်ရှားသည် လူသားရားပင် ဖြစ်သည်ဟု စွဲပွဲ၏။ စက်မှုအောက်ကို ရောက်လာသည့်အခါ လူတွေ၏ အပြုအမှု စိတ်နေသဘောထားတွေ ပြောင်းလဲစပြုလာသည်။ အနာဂတ်လူသားသည် စက်မှုလူသား ဖြစ်၍ အရိုင်းအစိုင်း ဖြစ်မည်။ သို့ လော် ထိုကိစ္စအတွက် တာဝန်ရှိသွားရှိတော့ စက်ရှုပ်တွေ မဟုတ်။ လူတွေသာ ဖြစ်သည်။ လူတွေ၏ အသိစိတ်ဖြင့်သာ အရာရာကို ဆုံးဖြတ် သည်။ ခုတိယကမ္မာစစ်တုန်းက လူသားတွေကို ဖျက်ဆီးခဲ့သည့်မှာ အက်စ် အက်စ် တပ်သားတွေလား၊ စက်မှုပစ္စည်းတွေလား၊ မဟုတ်ပါ။ ဦးနောက် ရှိပြီး ထို့ဥုးနောက်ဖြင့် မိက်မဲရှုံးသွားနေသော လူသား လျှပြန် တွေသာ ဖြစ် သည်။ ထိုလုပ်တွေကြောင့် ဟစ်တလာအောင်မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူသား သည်သာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး မကောင်းဆုံးဝါးဝါးပါး ဖြစ်သည်။

“ကြံမှား” ပြောတ်တွင် အီယိုနက်စိုက်သည် အသင်းအဖွဲ့ နောက်သို့ လိုက်သော တိရှိစွာနှင့်စိတ် “herd-instinct” အကြောင်းရေးပြခဲ့သည်။ စိုးနည်းစရာကောင်းသည်က သူရေးပြသော herd-instinct တိရှိစွာနှင့် အပ်စိတ်သည် ဦးနောက်မဖွဲ့ ဖြီးသော ဟိုးရေးအတ်က လူသား အရိုင်းအစိုင်း တွေ၏စိတ် မဟုတ်ဘဲ ယဉ်ကျေးလုပါသည်။ အဆင့်မြင့်လုပါသည် ဆိုသော ယခုအတ်လူသား လူယဉ်ကျေးတွေ၏ အပ်စွဲ စိတ်ဖြစ်နေခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။

အီယိုနက်စိုက် ပြောပြချင်သည်က ယဉ်ကျေးမှုမြင့်မားလုပါသည် ဆိုသော လူသား၏ ‘မိခိုက်ယ်တိုင်၏ အသိဉာဏ်အပေါ် သွေးဖောက်ခြင်း’

အမှုကိစ္စအကြောင်းဖြစ်၏။ ထိုသွေးဖောက်မှုကြောင့် ပြောပြချင်သွား ကြံဖြစ်သွားသော လူများ၊ ကြံဘက်က ရပ်တည်ဆုတ်း သော်လည်း ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြဿနာမှာ ‘ဖက်ဆစ်စနစ်ဟာ ဘာလဲ’ ဟူသည့်ပြဿနာ အသိဉာဏ်ရှိသော ယဉ်ကျေးမှု ဖွဲ့ ထိုးတက်သော နိုင်ငံ တော်သိုး ဘယ်လိုကြောင့် ဖက်ဆစ် အတွေးအဆောင်းကို လက်ခဲလာနိုင်နေသော် သည်။ ပြဿနာမှာပင် ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး စဉ်းရသော ကြံ့တစ်စောင်အပေါ် လူသားတို့၏ အကြောင်း ဖြတ်မှုအားလုံး ဆင်တုံး။ တုန်လှပ်စိတ်၊ ကြောက်ဆုံး မိတ်ဆုံး စိတ်တို့ ပါဝင်သည်။ သို့သော် တဖြည့် ဖြည့်နှင့် ထိုကြံ့တို့အပိုး အဖြစ်မှန်သွေးဖွဲ့ ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံး မိမိတို့ကိုယ်တိုင်း ကြံ ဖြစ်သွားသည်။ ငါးမှာ လူသားသည် မိမိကိုယ်တိုင်၏ အသိစိတ် အသိဉာဏ်ကို သွေးဖောက်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အီယိုနက်စိုက်သည် လူသားတို့၏ ဆင်ခြင်တုတရားနှင့် သဘာဝ တရား တစ်နည်းအား ဖြင့် လူသား၏ ယဉ်ကျေးမှု ဖွဲ့ ထိုးတက်ခြင်းနှင့် တော်တွင်း သဘာဝတရား ထိုနှစ်မျိုး၏ ဆန့်ကျင်မှု ပဋိပက္ခကို ဖော်ဖွဲ့လို သော စိတ်ဖြင့်လည်း “Rhinoceros” ကို ရေးခဲ့သည်ဟု နားလည်ကြရား သည်။